İLK İMPARATORLUĞUN EFSANELERİ İKİNCİ KİTAP

MICHAEL J. SULLIVAN

KILIÇLAR ÇAĞI

İthaki

KAKTUSUN

MICHAEL J. SULLIVAN'IN
***DESTANLAR ÇAĞI* İLE BAŞLAYAN EPİK SERİSİ**
***KILIÇLAR ÇAĞI*'YLA DEVAM EDİYOR.**

İnsanların bugüne dek tanrı sandıkları Fhreylerden ikisi insanların elinde can vermişti. Fhreyler ve insanlar arasındaki yüzyıllardır süregelen denge de böylece bozulmuştu.

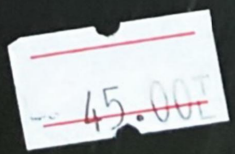
Şimdiyse Fhreyler bir baş ağrısı olarak gördükleri insanları ortadan kaldırmak için planlar yaparken, insanların da çok yakın zamana kadar tanrı olarak gördükleri, teknolojik olarak çok gelişmiş ve aynı zamanda Sanat denilen büyü yeteneğine sahip bir ırkla savaşa girmekten başka çareleri kalmamıştı.

Birkaç önemli figür bu savaşta önemli rol oynayacaktı: Tanrı Katili olarak bilinen, Dureya halkından hayatta kalan son kişi Raithe, eski reislerinin ölümünden sonra halkının başına geçmiş olan Persephone, genç kâhin Suri ve Fhreyler tarafından Hain olarak yaftalanan büyücü Arion.

SAVAŞ DAVULLARI ÇALIYOR.
KILIÇLAR ÇAĞI BAŞLAMAK ÜZERE.

Çeviren: Cihan Karamancı
Kapak İllüstrasyonu: Marc Simonetti
www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786057 762863
/ithakiyayinlari

TELEGRAM KAKTUSUNX

Michael J. Sullivan, 1961 yılında Milwaukee, Wisconsin'de doğan Sullivan başta, disleksik kızına okumayı öğretmek için yazmaya başlamıştır. Ardından yazdıklarını herhangi bir yayınevinin desteği olmadan kendi imkânlarıyla yayımlayan yazar, yakaladığı başarıyla Orbit yayınevinin dikkatini çekmiş, kitapları Orbit tarafından tekrar yayımlanarak çok daha büyük bir kitleye ulaşmıştır. Ryria Revelations ve Ryria Chronicles serileriyle tanınan Sullivan şu anda *Destanlar Çağı*'yla başlayan ve Ryria dünyasında ama üç bin yıl öncesinde geçenleri anlatan İlk İmparatorluğun Efsaneleri serisini yayımlamaya devam etmektedir.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Kılıçlar Çağı
Michael J. Sullivan
Orijinal Adı: Age of Swords

İthaki Yayınları - 1627

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Editör: *Emre Aygün*
Yayına Hazırlayan: *Setenay Karaçay*
Düzelti: *Emre Aygün*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Kapak İllüstrasyonu: *Marc Simonetti*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Mart 2020, İstanbul

ISBN: 978-605-7762-86-3

Sertifika No: 46603

Türkçe çeviri © Cihan Karamancı, 2019
© İthaki, 2020
© Michael J. Sullivan, 2017

Bu eserin tüm hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır
Caferaga Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 40200

TELEGRAM KAKTUSUNX

Michael J. Sullivan

KILIÇLAR ÇAĞI

İlk İmparatorluğun Efsaneleri

2. KİTAP

Çeviren
Cihan Karamancı

İthaki

TELEGRAM KAKTUSUNX

YAZARIN NOTU

İlk İmparatorluğun Efsaneleri'ne tekrar hoş geldiniz! Yeni seriye gösterdiğiniz yoğun ilgiye teşekkür ederek başlamak istiyorum. İyi bilinen bir markayı bir kenara bırakıp yeni bir şey yaratmak riskli bir iştir ve itiraf etmeliyim ki *Destanlar Çağı* piyasaya sürülürken biraz endişeliydim. Yeni karakterleri çok seviyor ve sizin de sevmenizi umuyordum ama okuyucuların eline geçene kadar, bir kitabın nasıl tepki göreceğinden asla emin olamam. Eh, kitap yedi aydır piyasada ve sonuçlar belli oldu. *Destanlar Çağı* Goodreads, Audible ve Amazon'da on binden fazla inceleme ve puan aldı. Dahası oylayanların yüzde doksanı ona 4 veya 5 puan verirken sadece yüzde ikilik bir kısım 1 veya 2 verdi. Bundan daha fazlasını isteyebileceğimi sanmıyorum! O yüzden içinde Royce ve Hadrian olmayan bir şey yazamayacağıma yönelik korkularımı boşa çıkardığınız için çok teşekkürler.

Karakterlerden bahsetmişken, *Kılıçlar Çağı* hakkında en sevdiğim şeylerden biri de serinin kilit oyuncularına ışık tutabilmek. Başından beri İlk İmparatorluğun Efsaneleri'nin eşit öneme sahip karakterlerden oluşmasını istedim ama bütün oyuncuları daha ilk kitapta tanıtsaydım tempo büyük ölçüde düşerdi. *Destanlar Çağı*'nın zaten yapacak bir sürü şeyi vardı: iki büyük ırkı tanıtmak (Rhunlar ve Freyler), aralarındaki kültürel farklılıkları ortaya koymak (ilkel ve teknolojik açıdan gelişmiş) ve hem müstakil bir öykü anlatıp hem de senaryonun tamamını dokuyacak olan iplikleri başlatmak – Malcolm ile Nyphron'un ne işler çevirdikleri ya da Trilos'un kim olduğu ve nasıl bir rol oynadığı gibi.

Destanlar Çağı'nda Gifford, Roan, Brin ve Moya'yla kısaca tanıştınız ama *Kılıçlar Çağı*'nda onları neden bu kadar çok sevdiğimi ve öykünün geri kalanına ne gibi eşsiz yönler katacaklarını görmeye başlayacaksınız. Elbette Persephone, Raithe, Malcolm,

TELEGRAM KAKTUSUNX
Arion gibi eski gözdelerinizi ve asla ihmal edemeyeceğim Suri ile Minna'yı bir kez daha göreceksiniz. Ayrıca Dherglerle, yani The Riyria Revelations'ta fazla karşımıza çıkmayan bir ırkla tanışma fırsatı yakalayacaksınız. Onların anavatanına düzenlenen yolculuk bu öykünün başlıca yönlerinden biri olacak ve Elan dünyasındaki ana ırkları teşkil eden üçlünün sonuncusunu tanıtmak bana büyük bir zevk verecek.

Sizi hikâyeye uğurlamadan önce değinmek istediğim bir şey daha var. *Destanlar Çağı*'nın yazar notu kısmında, tüm serinin daha ilk kitabı teslim etmeden yazıldığından bahsetmiştim ve söylediğim doğruydu. Fakat yanlış bir izlenim vermiş olabileceğimden korkuyorum ve konuya açıklık getirmek istiyorum. Sözünü ettiğim şey, aralarında bir uçurum bulunan *yazmak* ile *tamamlamak* arasındaki fark. Tüm kitapların *yazılması* demek öntaslağın gönlüme göre bitmesidir. Fakat *tamamlamak* bundan çok daha fazlasıdır. Alfa okuyucumdan, beta okuyucularımdan (genellikle on beş ila yirmi kişi), menajerim ile ajansındaki daha başka birkaç kişiden ve son olarak editörüm ile yayıncım da dahil güvendiğim kimselerden geribildirim aldıktan sonra kitaba çeki-düzen vermemi gerektirir. Ardından satır editörlerine, redaktörlere ve düzeltmenlere müsveddeyi daha da cilalamaları ve onu benim tek başıma yapamayacağım bir şeye dönüştürmeleri için fırsat tanınmalıdır. Bütün bu son rötuşlar zaman alır ve yayın programındaki başlıca faktörlerden biri haline gelir.

Serinin geri kalanında kitaplar arasındaki zamanı kısaltmaya çalışacağımızı belirtebilirim. Evet, ilk kitap ile bunun arasında bir senelik bir boşluk vardı ama bunun asıl sebebi büyük çaplı bir yeniden yazımın gerekmesiydi. Görüyorsunuz ya, Robin (eşim ve alfa okuyucum) seriyi okuyup bitirdiğinde ilk üç kitabın sahiden güzel olduğunu duyurdu ama serinin sonunun bazı sorunlar içerdiğine inanıyordu. Ana konuda kafa karıştırıcı bulduğu birkaç husus ve katılmadığı bazı noktalar vardı. En önemlisi de serinin sonunun aceleye geldiği fikrindeydi. Çoğu zaman olduğu gibi, haklıydı.

Bu kusurları gidermek için bir seneyi aşkın bir süre boyunca hikâyenin sonunu elden geçirdim ve o süreç dahilinde seri beş kitaptan altıya çıktı. Sizin anlayacağınız, öykü belirli bir noktada

TELEGRAM KAKTUSUNX
doğal bir mola istemesine rağmen iki kitabı kaynaştırmaya uğraşıyordum. Ben bu işle meşgulken *Kılıçlar Çağı*'na el sürülmedi. Serinin sonunu yeniden yazıncaya kadar *Kılıçlar Çağı*'nda ne gibi değişikliklere ihtiyaç duyulacağını bilmiyordum ve sonradan bazı düzeltmeler gerektiği anlaşıldı. Kitabı o haliyle yayımlasaydık ve sonrasında gerekli ayarları yapamasaydım kahrolurdum.

Her neyse, revize edilmiş kitabı Mayıs 2016'da Robin'e teslim ettim ve yılın geri kalanı boyunca ilave girdiler alıp değişiklikler yaptık. Kontrol edip düzelttiğimiz müsvedde nihayet Şubat 2017 başlarında hazır hale geldi. Bir müsveddenin tamamlanmış bir kitaba dönüşmesini görmek büyüleyici bir süreçtir. Eğer bu ilgi duyduğunuz bir konuysa Robin *The Making of Age of Swords*, yani perde arkasını gösteren ilginç ve ücretsiz bir e-kitap yazıyor. Riyria Chronicles'ın üçüncü kitabında da (*The Death of Dulgath*) benzer bir şey yaptık ve bunların ikisini de michael@michaelsullivan-author.com adresine bir e-posta atarak edinebilirsiniz. Lütfen e-postanın başlığında "The Making of..." ibaresinin ve ilgi duyduğunuz kitap adının (veya adlarının) bulunduğundan emin olun ki onları size gönderebilelim.

Tamam, söz veriyorum, bu son. *Destanlar Çağı*'nın teşekkür kısmını okuduysanız insanların görüşlerini öğrenmek istediğimden bahsettiğimi biliyorsunuzdur. Zamanımı aldığı için özür dileyen pek çok kişiden yüzlerce mektup geldi. İnsanların kitaplarımdan hoşlandıklarını görmek bir külfet olabilecekmiş gibi, böyle şeyler beni hep güldürür. Mektuplarınız o kadar çok hoşuma gitti ki davetimi bir kez daha tekrarlamak istiyorum. O nedenle eğer bu kitaptan hoşlanırsanız (hatta hoşlanmazsanız da) michael@michaelsullivan-author.com adresine birkaç satır yazmaktan çekinmeyin. Söyleyeceklerinizi duymaya daima meraklıyım.

Önsözümü burada bitiriyorum. Şimdi arkanıza yaslanın, bir sesli kitap dinliyorsanız ses seviyesini ayarlayın, yahut e-kitabın yazı tipini ve fonunu düzenleyin, yahut parmaklarınızı kâğıtta gezdirip basılı kopyanızın mürekkebini doya doya içinize çekin. Başlama zamanı geldi. *Kılıçlar Çağı* bu serideki en gözde kitabım ve öyküyü yazmak bana ne kadar zevk verdiyse umarım okumak da size o kadar zevk verir.

TELEGRAM KAKTUSUNX

1

Fırtına

Çoğu kimse Büyük Savaş'ın ilk muharebesinin bahar başlarında Grandford'da yaşandığına inanır. Fakat ilk saldırı aslında bir yaz günü Dahl Rhen'e düzenlenmiştir.

–Brin'in Kitabı

"Güvende miyiz?" diye meşeye bağırdı Persephone.

Ormandaki en yaşlı ağaç olan Magda devasa ve haşmetliydi. Önünde durmak bir okyanusa veya dağa bakmak gibiydi; her biri de Persephone'ye kendini küçücük hissettirirdi. İki kelimelik sorusunun fazla yalın olabileceğini fark eden kadın ekledi: "Halkımı Fhreylerden korumak için yapılması gereken başka bir şey var mı?"

Cevap bekledi.

Rüzgâr esti; ağaç sallandı ve aşağıya koca bir dal düştü.

Dal yere çarpınca kadın irkildi. Birkaç santim daha yakına inseydi, bu kadar yüksekten düşen dal onu öldürürdü. Kanopide* asılı duran dallara dul bırakanlar denirdi. Persephone kocasını çoktan kaybettiğine göre, yanında duran kuru dal parçası fazlasıyla hırslı olmalıydı.

"Bu da neydi böyle?" diye Suri'ye sordu.

Beyaz kurtlu genç mistik, kopuk dala göz atıp omuz silkti. "Herhalde sadece rüzgârdı. Sanki bir fırtına yaklaşıyor."

Persephone daha önce dev ağaca akıl danıştığında Magda'nın öğüdü halkını kurtarmıştı. Şimdi geri gelmişti ve yine cevap arı-

* Ormanda ağaç dallarının ve yapraklarının oluşturduğu çatı. –*çn*

TELEGRAM KAKTUSUNX
yordu. Son ziyaretinin üzerinden aylar geçmişti ve Dahl Rhen'de hayat yeniden konforlu bir düzene girmişti. İki Miralyitli arasındaki dövüşün yol açtığı yıkımın izleri giderilmişti ama Persephone çekişmenin bitmediğinin farkındaydı. Geride sorular kalmıştı – hiçbir insanın veya Fhrey'in cevaplayamayacağı sorular. Yine de...

Persephone kopuk dal parçasını süzdü. *Magda'nın bir sohbete beni ezmeye çalışarak girmesi hayra alamet değil.*

"Bir terslik mi var?" diye sordu Arion. Dillerini hâlâ öğrenmekte olan Fhrey, küçük kız ile kurdunun yanındaki yerinden gelişmeleri büyük bir ilgiyle seyrediyordu. Padera'nın ona ördüğü yeşil bereyi giymişti; giysinin laubali tarzı Miralyitli'yi daha cana yakın, daha az ilahi ve daha... insani gösteriyordu. Arion kâhini iş başında görmek için onlara eşlik etmişti ama Persephone bundan daha az heyecan ve daha çok nasihat beklemişti.

Suri başını kaldırıp ağaca baktı. "Bilmem."

"Magda ne diyor?" diye, rüzgârın artan uğultusu arasında Suri'ye bağırdı Persephone.

Sürecin böyle yürümesi gerekirdi. Persephone ağaca sorular sorardı ve yapraklar ile dalların hışırtısını dinleyen mistik o soruların yanıtını verirdi. Fakat Arion ortada bir terslik olabileceği konusunda haklıydı. Suri'nin yüzünde şaşkın bir ifade vardı – hatta şaşkınlıktan da fazlaydı, kız endişeli gözüküyordu.

"Emin değilim," karşılığını verdi Suri.

Persephone ağzına giren bir tutam saçı yana çekti. "Neden? Yine bilmece gibi mi konuşuyor, yoksa seni görmezden mi geliyor?"

Suri'nin yüzü hüsranla buruştu. "Konuşmasına konuşuyor ama bunu öyle hızlı yapıyor ki dediklerini anlayamıyorum. Aslına bakarsan geveliyor. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. 'Kaçın... gidin... uzaklara gidin. Onlar peşinizde,' deyip duruyor."

"*Onlar* mı? Kimler? Bizimle mi konuşuyor? Sorularımın cevabı bu mu?"

Suri başını iki yana sallarken kısa saçları alnındaki dövmeleri süpürdü. "Hayır. Sen bir şey söylemeden *önce* bağırıyordu. Seni duyduğunu sanmıyorum. Magda'nın *kaçmak* sözcüğünü nasıl bildiğinden bile emin değilim. Gerçekten, bir ağaç böyle bir şeyi nereden bilir ki?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Yani ağacın sinir krizi geçirdiğini mi söyluyorsun?"

Suri başıyla onayladı. "Olesiye korkuyor. Daha mantıklı davranan fareler tanıdım. Artık sözcükler bile kullanmıyor; sadece gürültü yapıyor." Bir anda kaşları kalktı, yüzü gerildi, gözleri kısıldı ve ağzı sımsıkı kapandı.

"Ne oldu?" diye sordu Persephone.

"Bir ağacın çığlık atması asla iyi bir şey değildir."

Uzun otlar Persephone'nin bacaklarını kamçılıyor, elbisesi dalgalanıp şaklıyordu. Meşenin dallarından kopan yapraklar bir kasırgadaki kar taneleri gibi uçuşuyordu. Persephone sık kanopinin altında gökyüzünü göremese bile rüzgâr her zamankinden şiddetli esiyordu. Ağacın altından çıkan kadın daha birkaç dakika önce açık olan havanın çalkantılı bir griye çaldığını gördü. Koyu bulutlar üst üste yığılarak gün ortasını alacakaranlığa çeviriyor, tuhaf bir yeşil ışık her şeye ürkütücü ve doğaya aykırı bir ton kazandırıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Arion.

"Ağaç panikliyor," diye yanıtladı Suri.

"Belki dahla dönmeliyiz," dedi Arion, yukarıya bakarak. "Ne dersiniz?"

Sızlanarak Suri'ye sokulan Minna onu neredeyse yere devirecekti. Mistik kurdunu avutmak için diz çöktü. "Bir terslik var, değil mi Minna?"

Arion ciddileşerek Rhunca konuşmayı bırakıp kendi anadiline döndü. "*Hemen*–" Sözleri kör edici bir şimşekle ve müthiş bir gümbürtüyle kesildi.

Cıyaklayan Minna yerinden fırladığı gibi bayırdan aşağı koşmaya başladı.

Persephone sendeledi. Yıldırımın gözleri önünde bıraktığı parlak, alacalı şeridi geçirmek için boş yere gözlerini kırpıştırdı. Burun delikleri odun dumanıyla doldu ve bir ateşin ısısını hissetti.

Magda yanıyor!

Ağacın dibinde yatan Arion kendini korumak için iki elini birden havaya kaldırmıştı. Miralyitli tek bir sözcük bağırdı. Persephone kelimeyi tanımasa da kulağına bir buyruk gibi geldi. Meşeyi saran alevler bir *puf* sesiyle kayboldu. Geride korkunç

TELEGRAM KAKTUSUNX
bir tıslama ve şer bir rüzgârın savurduğu dumanlar kaldı. Magda ortadan ikiye bölünmüştü. Kapkara yanığın kenarları her esintide harlanıp kızıl kızıl parlıyordu. Ağaçların kadim ve harikulade anası, tanrılardan ölümcül bir darbe yemişti.

Persephone, Arion'un yerden kalkmasına yardım etti.

"*Kaçmamız gerek*," dedi Fhrey onlara.

"Ne? Neden?"

Arion onu bileğinden tutup çekti. "*Hemen!*"

Fhrey tarafından yokuş aşağı sürüklenirken ve kayrandan çıkıp Hilal Orman'ın yoğun gölgelerine doğru giderken Persephone'nin kafa derisi karıncalanıyordu. Depar atmakta olan Suri ile Minna epey önlerindeydi.

Güm!

Arkalarında bir yere yıldırım düştü.

Güm! Güm!

İki yıldırım daha havayı o kadar yakın mesafede yırttı ki Persephone ısılarını hissetti. Birlikte koşan iki kadın dikenli çalılıkları yararak Suri ile Minna'nın peşinden ormana daldılar. Persephone nefes nefese arkasına baktı. Meşe ile geldikleri yer arasında dümdüz bir hat oluşturan bir dizi yanık izi vardı.

Güm!

Tam tepelerinde patlayan sesle beraber hepsi irkildi. Tıpkı ihtiyar meşe gibi yukarıdaki ağaçlar da alev aldı. Dul bırakmaya hevesli bir diğer dal, devasa bir meşale gibi aşağı düştü.

"Bize sığınacak bir yer lazım," dedi Arion ve Persephone'yi tekrar çekiştirdi.

"Yakında bir rul var!" diye bağırdı Suri. "Bu taraftan!" Kız yanında Minna'yla ormanın daha da içlerine yollandı.

Persephone ağaçların dilinden anlamıyor olabilirdi ama ızdırabı anlardı. Koruluk haykırıyordu. Dallar çatırdıyor, ağaç gövdeleri gıcırdıyor, yemyeşil yazlık elbisesi rüzgâr tarafından soyulmakta olan orman feryat ediyordu. Derken dört bir yandan yeni bir ses –yüksek, her şeyi bastıran bir kükreme– geldi. Persephone ilk başta sağanak yağmur başladığını zannetti ama gürültü aşırı yüksek, aşırı şiddetliydi. Yaprakların ve dalların arasından buz topları düşmeye başladı. Yumruk iriliğindeki cisimler kanopiye saldırarak dallardan ve ağaç gövdelerinden sekti. Kollarını ba-

TELEGRAM KAKTUSUNX
şının üstünde tutan Persephone iki koca buz parçasının sırtına çarpmasıyla çığlık attı. Dolu taneleri sıyırıp geçse de bir kamçının sızısını ve bir yumruğun kuvvetini taşıyorlardı.

Suri ilerideki sarp, kayalık bir kepezin dibinde durdu ve yamaç yüzeyine bir şaplak attı. Taş yamacın bir bölümü açılıp kayanın içine düzgünce oyulmuş küçük bir odayı meydana çıkararak Persephone'nin yüreğine su serpti. Mistik onu yakından takip eden kurduyla beraber kendini içeri attı, sonra da kapı aralığında kollarıyla kocaman daireler çizerek diğer kadınları yanına çağırdı. Dahl Rhen'in reisi ve Miralyitli, başlarını çarpmamak için eğilerek eşiği birlikte aştılar. Persephone içeri girdikten sonra yıkıma tanıklık etmek için arkasına döndü.

Güm!

Bir başka yıldırım havayı yardı ve yapraklar güneşten daha parlak bir ışıkla yeşilin göz kamaştırıcı tonlarına büründü.

Güm!

Yakındaki bir kavak tutuştu. İkiye bölünen ağaç bir kıvılcım ve alev yağmuru arasında yere devrildi. Yıldırımların yaktığı ateşler rüzgârın harlamasıyla yangına dönüştü. Persephone dehşet ile huşu arası bir duyguyla bu buz ve ateş, rüzgâr ve enkaz manzarasına bakakaldı.

Suri'nin kilit taşına basmasıyla kapı kapandı.

Dışarıdaki yıldırımların gümbürtüsü ve dolunun patırtısı devam etse de sesler güvenli, boğuk bir mesafeden geliyordu. Yaptıkları koşudan dolayı hâlâ nefes nefese olan ve ciddi bir yara almaksızın kaçabildiklerini anlayan üçlü, afetzedelerin o afallamış ifadesiyle bakıştı. Persephone rahat bir nefes aldı... ta ki yalnız olmadıklarını fark edinceye kadar.

• ● •

Gifford asla bir koşu yarışı kazanamazdı. Kendisi bu gerçeği hayatının ileriki zamanlarında idrak etse de diğer herkes daha onun dünyaya geldiği gün bunu anlamıştı. Sol bacağı histen yoksundu, ağırlığını taşımaktan acizdi ve yürürken yere sürterdi. Sırtının da daha iyi olduğu söylenemezdi. Büyük ölçüde eğri durduğundan kalçalarını bir tarafa, omuzlarını da diğer tarafa eğik tutardı.

TELEGRAM KAKTUSUNX
Çoğu kimse Gifford'a acır, hatta birkaçı onu hakir görürdü. Gifford her iki gruba da akıl erdiremezdi.

Tek istisna Roan'dı. Başka herkesin umitsiz gözuyle baktığına o göğüs gererdi.

İkisi Gifford'ın alaçuğunun* önündeydi ve Roan tahta-teneke karışımı zımbırtıyı adamın sol bacağına bağlamak için deri kayışları sıkmakla meşguldü. Gifford'ın önundeki çimenlerde diz çöken genç kadının üstünde is vardı ve burnunun yan tarafına kömür bulaşmıştı. Koyu kahverengi saçları kısa bir atkuyruğuyla öyle yukarıdan toplanmıştı ki horoz ibiğine benziyordu.

Ufacık ve maharetli elleri keskin metal parçalarıyla çalışmaktan dolayı düzinelerce kesikle bezeliydi. Gifford o elleri tutmak, yaraları öpmek ve acıyı dindirmek isterdi. Bir keresinde kadının elini tutmayı denemişti ama bunun sonu iyi olmamıştı. Gözleri korkuyla kocaman açılan ve yüzünde bir dehşet ifadesi beliren Roan geri çekilmişti. Genç kadın dokunulmaktan hoşlanmazdı – Gifford bunun farkındaydı ama o gün kendini tutamamıştı. Roan'ın tepki gösterdiği tek kişi o değildi. Hiç kimsenin dokunuşuna katlanamazdı.

Bilek kayışına sertçe asılan Roan kendinden emin, kararlı bir ifadeyle başını salladı. "Artık olması lazım." Doğrulup temiz ellerini sembolik olarak ovuşturdu. Sesi hevesli ama ciddiydi. "Hazır mısın?"

Gifford'ın cevabı çalışma masasının desteğiyle ayağa kalkmak oldu. Bacağındaki, tahta çubuklardan ve metal menteşelerden yapılmış olan aygıt o doğrulurken gıcırdayarak ufacık bir kapının açılmasına benzer bir ses çıkardı.

"Üstüne ağırlığını veriyor musun? Bir dene. Bak bakalım taşıyacak mı."

Gifford için sol bacağına yüklenmek suya yaslanmakla aynı şeydi. Fakat Roan'ın hatırına seve seve yere kapaklanırdı. Belki takla atarak onu gülümsetmeyi başarırdı. Eğer iki sağlam bacakla güçlü kuvvetli ve çevik doğmuş olsaydı onu eğlendirmek için dans eder, budala gibi fırıl fırıl dönerdi. Hatta belki ona kahkaha bile attırabilirdi. Bu Roan'ın nadiren yaptığı bir şeydi. Genç kadın kendi zihninde hâlâ bir köle, hiçten de beter bir şeydi. Gifford

* Daire biçiminde kulübe. –çn

TELEGRAM KAKTUSUNX
kendisi onu nasıl görüyorsa Roan'ın da öyle görmesi için yanıp tutuşurdu ama bu hasarlı haliyle bir görüntüyü yamuk yumuk yansıtan uyduruk bir aynadan farkı yoktu.

Gifford kalçalarını kıvırarak ağırlığının bir kısmını sakat bacağına aktardı. Düşmedi. Uyluğuna ve baldırına sarılı kayışlar biraz gerilse de bacağı kıvrılmadı. Ağzı da gözleri de kocaman açıldı. Roan işte o zaman *sahiden* gülümsedi.

Mari aşkına, ne kadar da harikulade bir görüntü.

Gifford genç kadına sırıtarak karşılık vermekten kendini alamadı. Dik duruyordu – en azından eğri büğrü sırtının izin verdiği kadar dik. Roan'ın ürettiği sihirli bir zırh sayesinde, olanaksız bir çatışmayı kazanıyordu.

"Bir adım at," diye teşvik etti kadın, heyecandan yumruklarını sıkarak.

Gifford ağırlığını sağ tarafına verdi ve sol bacağını kaldırıp ileri attı. Menteşeler bir kez daha gıcırdadı. Normal insanların milyon defa yaptıkları gibi bir adım attı ve atel işte o zaman çöktü.

"Ah, hayır!" diye hayıflandı Roan, adam sabah güneşinde kurumakta olan yeni sırlanmış bardakları kıl payı ıskalayarak yere devrilirken.

Yanağını ve kulağını sert toprağa çarpan Gifford'ın kafası sarsıldı. Fakat asıl darbeyi dirseği, eli ve kalçası yedi. Düşüşü Roan'a acı verici gözükmüş olmalıydı ama Gifford nasıl düşeceğini bilirdi. Bunu hayatı boyunca yapmıştı.

"Çok, çok, çok üzgünüm." Roan yine dizlerinin üstüne çöktü ve yan dönen Gifford'ın üzerine eğildi. Tebessümü kaybolmuş, dünya parlaklığını biraz yitirmişti.

"İyiyim, sovun yok. Bavdaklağı ıska geçtim."

"Metal dayanmadı." Roan yaralı ellerini atelin üstünde gezdirirken gözyaşlarını zor tutuyordu. "Teneke yeteri kadar sağlam değil. Çok üzgünüm."

"Bi' süve dayandı," dedi adam onu neşelendirmek için. "Yılma. Er geç başağacaksın. Bunu adım gibi biliyoğum."

"Yürürken fazladan kuvvet uygulanıyor. Diğer bacağın havadayken eklenen ağırlığı hesaba katmalıydım." Her seferinde silkinerek başının yan tarafına birkaç tokat attı. "Bunu düşünmem gerekirdi. Nasıl oldu da–"

TELEGRAM KAKTUSUNX

Gifford daha başka darbeleri engellemek maksadıyla içgüdüsel olarak kadının bileğini yakaladı. "Lütfen böyle–"

Roan çığlık attı ve korku içinde geri kaçtı. Kendini toparladığında birbirlerini aynen taklit ederek mahcup gözlerle bakıştılar. O tatsız an uzadıkça uzadı – ta ki Gifford zoraki bir tebessüm edinceye kadar. En iyi tebessümlerinden biri olduğu söylenemezdi ama elinden ancak bu kadarı geliyordu.

Gifford o tedirgin duraksamayı sonlandırmak için hiçbir şey olmamış gibi sohbete kaldıkları yerden devam etti. "Voan, yeni bi'şey yapagken heğ şeyi bilemezsin. Gel'cek sefer daha güzel ol'cak."

Genç kadın gözlerini iki defa kırpıştırdı, sonra dikkatini başka yere verdi. Belirli bir noktaya bakmıyordu, düşünüyordu. Roan bazen o kadar derin düşüncelere dalardı ki Gifford bunu duyar gibi olurdu. Genç kadın gözlerini tekrar kırpıştırdı ve dalgınlığını atlattı. Gifford'ın çalışma masasına gidip bardaklarından birini aldı. O mahcup an hiç yaşanmamışçasına geride kalmıştı.

"Bu yeni bir tasarım, değil mi?" diye sordu Roan. "Sence çok daha büyük olsa bile şeklini koruyabilir mi? Bir yolunu bulup–"

Gifford'ın bu seferki tebessümü hakikiydi. "Sen bi' dahisin, Voan. Bunu söğleyen hiç oldu mu?"

Genç kadın başındaki horoz ibiğini savurarak kafasını salladı. "Sen söyledin."

"Çünkü doğvu," dedi adam.

Tanıdık bir huzursuzluğa kapılan Roan ne zaman bir iltifat alsa, ne zaman biri ona tatlı bir söz söylese yaptığı gibi utangaç bir tavra büründü. Gözlerini yeniden atele çevirip iç geçirdi. "Bana daha sağlam bir şey lazım. Taştan yapamam, tahtadan da olmaz."

"Kili tavsiye etmem," dedi Gifford, komiklik yapmakta şansını zorlayarak. "Ama onunla sana güsel bi menteşe yapabiliğim."

"Yapabileceğini biliyorum," dedi kadın tam bir ciddiyetle.

Roan'ın esprilerle arası iyi değildi. Mizah genellikle beklenmedik veya saçma şeylerden doğardı – mesela kilden bir menteşe yapmak gibi. Fakat Roan'ın aklı öyle çalışmazdı. Ona göre hiçbir şey fazla absürd, hiçbir fikir fazla delice değildi.

"Bir şey akıl etmem lazım, o kadar," dedi atelin tokalarını açarken. "Metali sağlamlaştıracak bir şey. Hep daha iyi bir yol vardır. Padera öyle der ve o hep haklıdır."

TELEGRAM KAKTUSUNX

Roan, Padera'nın görüşlerine değer vermekte haksız değildi. Dahl Rhen sakinlerinin en yaşlısı olan kadının görüp geçirmediği şey kalmamıştı. Ayrıca insanlar görüşlerini duymak isteseler de istemeseler de onları ifade etmekten çekinmezdi. Padera akıl ermez sebeplerden ötürü eskiden beri Gifford'a karşı bilhassa sert davranırdı.

Roan tokalarla boğuşurken ansızın esen bir rüzgâr Gifford'ın çalışma masasındaki bezlerini uçurdu. Bardaklardan ikisi devrilerek hafifçe çınladı. Süzülüp gelen kalın, yoğun bulutlar gökyüzünü kapladı ve güneşi kapattı. Dahldaki insanlar koşar adımlarla evlerine döndüler.

"Çamaşırları topla! Çamaşırları topla!" diye kızına bağırdı Viv Baker.

Killianların çocukları tavukların peşinden koştururlarken Bergin yeni bira harmanının üstünü kapatmaya davrandı. "Daha bir dakika önce günlük güneşlikti," diye, söylediklerini duyabilecekmiş gibi gökyüzüne bakarak homurdandı.

Bir başka esinti Gifford'ın bütün bardak takımını birbirine çarpıp çınlattı. İkisi daha devrildi ve yuvarlanarak masanın üstünde yarım daireler çizdi. Roan uğradığında üretken bir gün geçiriyor olmasına rağmen işinin onun tarafından bölünmesi canına minnetti.

"Bardaklarını içeri taşımalıyız." Roan ateli çıkarma çabasını ikiye katladı ama tokalardan biriyle sorun yaşıyordu. "Çok sıkmışım."

Rüzgâr şiddetlendi. Konaktaki sancaklar sert şaklamalarla dalgalanmaya başladı. Kuyunun yakınındaki ateş maltızları yanık kalmak için çabalasalar bile mücadeleyi kaybettiler ve ikisi de söndü.

"Bu hiç iyi değil," dedi Gifford. "Daha önce bi' tek konağın çatısı uçtuğunda sönmüşleğdi."

Ufak kulübesinin damındaki samanlar hışırdıyor, yüzüne ve kollarına toz toprak savruluyordu.

Tokadan bıkıp usanan Roan elini ceplerinden birine soktu ve bir diğer icadını çıkardı: Aynı anda kesebilsinler diye deriyle birbirine bağlanmış iki bıçak. Onları kullanarak atelin kayışlarını kesti ve Gifford'ı serbest bıraktı. "İşte oldu. Şimdi–"

TELEGRAM KAKTUSUNX

Konağa yıldırım düştü. Tahta kıymıklarını, kıvılcımları ve beyaz bir duman bulutunu öyle yüksek bir gümbürtü izledi ki Gifford sesin içinden geçip gittiğini hissetti. Dev kütükler patladı ve samanlar alev aldı.

Tam Gifford, "O da ne–" derken konağın öbür tarafına başka bir yıldırım düştü. "Vay canına!"

O ve Roan binaya üçüncü, ardından dördüncü bir yıldırımın çarpmasını şok geçirerek seyrettiler. Tepki veren ilk kişi domuz kasabı ve yarı zamanlı kapı bekçisi Cobb oldu. O ve Bergin yolları üzerinde sukabakları kapıp kuyuya doğru koştular. Derken başka bir yıldırım kuyunun bocurgatını patlatarak bir kıymık bulutuna dönüştürdü ve ikisi de kendilerini yere attılar.

Dahlın hem içine hem de dışında art arda yıldırımlar yağdı. Her bir elektrik mızrağını çığlıklar, alevler ve dumanlar izledi. Roan ile Gifford'ın dört bir yanında insanlar evlerine koşuyorlardı. Galantialar, yani sürülmelerinin ardından dahla buyur edilmiş Fhrey savaşçılar çadırlarından dışarı fırlayıp göğe aval aval baktılar. Onların da diğer herkes kadar ürkek gözükmesi, o korkunç fırtına kadar huzur kaçırıcıydı. Kısa bir süre öncesine kadar Fhreylere birer tanrı gözüyle bakılırdı.

Çoban Gelston koşarak geçip gitti. Odun yığını ile Killianların bahçesindeki neredeyse olgunlaşmış bir fasulye tarhının arasından geçtiği sırada adamı yıldırım çarptı. Gifford yılankavi, göz kamaştırıcı bir ışıktan fazlasını seçemedi. Görme yetisini geri kazandığında Gelston yerde yatıyor, saçları cayır cayır yanıyordu. Bergin adamın yanına koşup kafasını söndürdü.

Gifford dönüp Roan'a bağırdı. "Ambağ çukuğuna gitmeliyiz! Hemen!"

Koltuk değneğini kaptı ve zorlanarak ayağa kalktı.

"Roan! Gifford!" diye bağırdı Raithe, Malcolm'la beraber onlara doğru koşarken. Genç adam hâlâ iki kılıç taşıyordu: sırtına asılı kırık bakır olanı ve kemerinden kınsızca sarkan süslü püslü Fhrey kılıcı. Malcolm iki eliyle birden bir mızrak tutuyordu. "Persephone nerede, biliyor musunuz?"

Gifford başını iki yana salladı. "Hayığ ama çukuğa gitmeliyiz!"

Raithe başıyla onayladı. "Ben ötekilere haber veririm. Malcolm, onlara yardım et."

TELEGRAM KAKTUSUNX

Eski kôle, Gifford'ın yanına geçip omzunu çömlekçinin koltuk altına dayadı ve adamı büyük ambar çukuruna kadar resmen taşıdı. Roan da onları yakından takip etti. İlk hasada halen bir aydan fazla zaman olduğundan çukur neredeyse boştu. Duvarları çamur tuğlalarla kaplı mekâna küflü sebze, tahıl ve saman kokusu sinmişti. Dahlın diğer sakinleri oraya çoktan sığınmışlardı. Gözleri fal taşı gibi açık olan Bakerlar kızları ve iki oğullarıyla beraber arka duvara sinmişlerdi. Engleton ile Çiftçi Wedon açık kapıdan fırtınanın şiddetine bakıyorlardı.

Kısa süre önce dahlın örf bekçiliğine getirilmiş olan Brin de oradaydı. "Anne babamı gördünüz mü? Burada değiller," dedi kız titrek bir sesle.

"Hayır," cevabını verdi Roan.

Dışarıda gök devamlı gürlüyor, Gifford o gümbürtülere eşlik eden yıldırımları hayal etmekte bile zorlanıyordu. Çukurun içindeyken meydanı değil, sadece göğün ufacık bir kesitini görebiliyordu.

"Onları bulmam lazım." Brin yerinden fırlayıp çıkışa doğru bir geyik yavrusu gibi koştu. Sakat çömlekçinin aksine bir koşu yarışında galip gelmesi *mümkündü* ve hiç şüphesiz dahldaki en süratli kişiydi. On beş yaşındaki kız Yazdönümü şenliklerinde düzenli olarak her yarışı kazanırdı ama onun ne yapacağını tahmin eden Gifford kızı bileğinden yakaladı.

"Bırak gideyim!" Brin asılıp silkindi.

"Çok tehlikeli."

"Umurumda değil!" Kız o kadar sert asıldı ki yere düştü. Gifford yine de onu tutmayı sürdürdü. "Bırak beni!"

Sağlam olan da dahil, Gifford'ın bacakları büyük ölçüde işlevsizdi ve dudakları da, onları destekleyecek kaslardan yoksun olduğu için yüzünün yanına doğru sarkardı. Fakat ellerine ve kollarına herkesten çok bağımlı olması onları âdeta birer mengeneye çevirmişti. Gifford'a devamlı sataşan Gavin ile Krier bir keresinde ona bir el sıkma müsabakasında meydan okuma hatasına düşmüşlerdi. Gifford, Krier'ı ağlatarak küçük düşürmüştü – üstelik oğlanın ismi, utancını daha da artırmıştı.* Aynı kaderi paylaşmamaya kararlı

* "Krier" adı ile İngilizcede "sulugöz" anlamına gelen *crier* kelimesinin okunuşu aynıdır. –çn

TELEGRAM KAKTUSUNX
olan Gavin iki elini birden kullanarak hile yapmıştı. Gifford ilk oğlana yumuşak davranmasına rağmen hilebaza aynı şekilde davranma gereği görmemiş, Gavin'in serçe parmağını ve ikinci parmak boğumundan bileğe kadar uzanan ince kemiği kırmıştı.

Brin'in kurtulma şansı yoktu.

Autumn, Fig, Killianlar ve Tressa kapıdan içeri apar topar daldılar. Hepsi de yorgun ve soluk soluğaydı. Heath Coswall ile Bergin hemen arkalarından çıkageldiler. İkili hâlâ baygın haldeki Gelston'ı peşlerinden sürüklüyordu. Çobanın saçlarının çoğu yanmış, kafa derisi kızarıp kararmıştı. Üstü başı toprak ve çimen kaplı olan Bergin, konağın hasat ayındaki şenlik ateşi gibi yandığını bildirdi.

"Ebeveynlerimi göreniniz oldu mu?" diye yeni gelenlere sordu Brin.

Kimse görmemişti.

Rüzgâr ve yıldırımlar yetmezmiş gibi bir de dolu başlamıştı. Elma iriliğindeki buz topakları takır takır düşerek çimenlikte kraterler açıyordu.

Kollarıyla ve sepetlerle kafalarını örten başkaları da çukurun korunağına sığındılar. Ağlayarak ve birbirlerine sarılarak arkaya doluştular. Her gelene dikkatle bakan Brin aradığı yüzleri bir türlü bulamıyordu. Sonunda Nyphron ve Galantiaları da kalkanlarıyla başlarını koruyarak içeri daldılar. Moya, Cobb ve Habet yanlarındaydı.

"Bırak gideyim!" diye yalvardı Brin, Gifford'ın amansız tutuşuna karşı mücadele ederek.

"Gidemezsin," dedi saçları karmakarışık olmuş Moya. "Evin yanıyor. Hiçbir şey–"

Dışarıdan devasa bir hayvanın öfkeli kükremesini andıran bir uğultu geldi. Herkes kapı aralığından dışarıyı seyrederken gök daha da kararadı ve rüzgâr iyice şiddetlendi. Bakerların alaçuğu aniden darmadağın oldu. Önce çatıdaki samanlar uçup gitti; ardından tahta kirişler koptu; sonunda kütük duvarlar yerlerinden çıktı ve havaya savrularak gözden kayboldu. Çamur tuğlalardan inşa edilmiş temel bile havalanıp etrafa saçıldı. Bunun ardından bir toprak ve moloz hortumu, ambar çukurunun dışındaki her şeyi yuttu.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Kapıyı kapatın," diye buyurdu Nyphron. Dev Grygor tam kapıyı iterken Raithe geldi.

"Persephone'yi gören oldu mu?" diye sordu delikanlı, bakışlarıyla kalabalığı tarayarak.

"Burada değil. Ormana gitmişti," yanıtını verdi Moya.

Raithe genç kadına yaklaştı. "Emin misin?"

Moya kafa salladı. "Suri, Arion ve Seph hep beraber Magda'yla konuşmaya gittiler."

"O ihtiyar meşe, bir tepenin üstündeki açık bir kayranda," diye kendi kendine konuşan Raithe süklüm püklüm oldu. Dureyalının Dahl Rhen'in reisine âşık olduğu yönünde söylentiler vardı ama son zamanlardaki dedikoduların çoğu yalan çıkmıştı. Yine de Raithe'in yüz ifadesi kuşkuları gidermek için yeterliydi. Roan hâlâ dışarıda olsaydı Gifford da böyle gözükürdü.

Uğultu yükseldikçe herkes ağlamaklı bir sessizlikle yere oturdu veya diz çöktü. Kapı artık kapalı olduğu ve dev tarafından korunduğu için Gifford Brin'i bıraktı. Genç kız yere yığılıp hıçkıra hıçkıra ağladı. İnsanlar titreyip sızlanıyorlar, hiç şüphesiz onun da sökülüp atılacağından veya çökeceğinden korkarak gözlerini tavandan ayırmıyorlardı.

Gifford kalabalığın baskısıyla Roan'a iyice sokulmuştu. Şimdiye kadar ona hiç bu kadar uzun bir süre, bu kadar yakın durmamıştı. Kadının sıcaklığını hissedebiliyor, burnuna odunkömürü, yağ ve duman kokuları –Roan'la ve dünyada güzel olan her şeyle bağdaştırdığı kokular– çalınıyordu. Olur da çatının çökmesi sonucu ölürse gösterdiği son lütuftan dolayı Mari'ye şükürlerini sunardı.

Sığınak neredeyse topraktaki bir delikten ibaretti ama dahlın gıda stokunu koruduğu için sapasağlam inşa edilmiş, yapımında en kaliteli malzemeler kullanılmıştı. Duvarlar toprak ve taştandı. Tavan yere gömülü kütüklerle desteklenmişti. Gifford'ın eserlerinden çoğu o çukurdaydı. Kocaman kil çömlekler arpa, buğday ve çavdar mahsulüyle doluydu. Fareleri ve rutubeti uzak tutmak için ağızları balmumuyla mühürlenmişti. Ambarda ayrıca şarap, bal, yağ, sebze ve bir tütsülenmiş et zulası korunuyordu. Yılın bu zamanında çömleklerin çoğu boştu ve ambar topraktaki bir çukurdan öteye geçmiyordu. Yine de sağlam bir çukurdu ama bu

TELEGRAM KAKTUSUNX
durum çatının sallanmasına, kapının takırdamasına engel olmuyordu.

Yegane ışık, kapının çerçeveye tam oturmadığı yerlerdeki dar yarıklardan sızıyordu. Bu incecik beyaz ışık huzmeleri şiddetle titreşiyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedi Gifford, Roan'a. Bu sadece onunla paylaşmayı seçtiği bir sırmışçasına fısıldamıştı.

Etraflarında feryat edenler yalnızca kadınlar ve çocuklar değildi. Gifford, Cobb'un, Heath Coswall'un, Habet'in ve lambacı Filson'ın da açık açık ağladıklarını duydu. Fakat Roan gıkını bile çıkarmıyordu. Genç kadın onlara benzemezdi; hatta hiç kimseye benzemezdi. Kapıdan giren ışıkla yüz hatları belirginleşen Roan korkmuş gözükmüyordu. Onun yerine gözleri yoğun bir ilgiyle parlıyordu. Çıkışla arasında düzinelerce insan olmasa gidip kapıyı açacağından Gifford'ın en ufak bir şüphesi yoktu. Roan görmek istiyordu. O her şeyi görmek isterdi.

Saatler gibi geçen bir sürenin ardından dolunun takırtıları kesildi ama yağmur yağmayı sürdürdü. Bazen hafifler gibi olsa da hemen ardından şiddetini tekrar artırdı. Rüzgârın uğultusu dindi. Gök gürlemeleri bile kesildi. Sonunda kapının etrafından sızan ışık parlaklaştı ve titreşmekten vazgeçti.

Nyphron kapıyı iterek açtı ve yavaşça dışarı çıktı. Hemen sonra ötekilere de peşinden gelmelerini işaret etti.

Herkes güneşin parlaklığı karşısında gözlerini kısarak görmeye çabaladı. Konağın sancaklarından biri yerde duruyordu. Kumaşın uçları tiftik tiftik olmuştu. Samanlar ve kütükler her yere saçılmıştı. Tek bir alaçuk bile sağlam kalmamıştı. Meydan ağaç dallarıyla, yapraklarla ve hiçbiri kıpırdamayan yara bere içinde vücutlarla bezeliydi. Yukarıda bulutlar dağılıyor, göğün mavisi kendini parça parça gösteriyordu.

"Geçmiş mi?" diye kalabalığın arkasından sordu Heath Coswall.

Âdeta cevaben yüksek bir gümbürtü koptu ve dahlın ön kapısı sarsıldı.

"Bu da ne?" diye herkes adına sordu Moya.

Tekrar gümleyen kapı bükülmeye başladı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Sığındıkları rul, Suri'nin aylar önce Persephone'ye gösterdiğine benziyordu. Şelalenin arkasındaki o rul, onları bir kurt sürüsünden ve Grın adlı ölumcul bir ayıdan korumuştu. Doğal taşa oyulmuş oda aşağı yukarı bir alaçuk büyüklüğündeydi ve tavanına yakın ilginç işaretler vardı. Şelaledeki rul biraz daha büyük ve dörtgenken bu yusyuvarlaktı ve ambar çömleği ırılığında bir mücevheri çevreleyen altı kalın sütuna sahipti. Zemine dikine gömülü kristalden zümrüt yeşili, doğadışı bir ışık yayılıyordu. Taş bir kamp ateşiymiş ve oda hayalet öyküleri anlatmakta kullanılırmış gibi, etrafına altı adet ağır bank koyulmuştu. Kapıdan en uzaktaki bankın önünde Persephone'nin ilk bakışta üç küçük insan zannettiği birileri duruyor, boyları bir yirmiyi geçmeyen yaratıkların çehreleri o ürkütücü yeşil ışıkla aydınlanıyordu. Hayrete ve korkuya kapıldıkları yüzlerinden açıkça okunmasaydı Persephone çığlık atabilir, en azından kesinlikle irkilirdi.

"Me... merhaba," diye nefes nefese kekeledi kadın, utangaç bir tavırla. "Böyle paldır küldür geldiğimiz için kusura bakmayın. Dışarısı biraz korkutucu da."

Üçlüden teki bile yanıt vermedi.

Dörtgen gözükecek kadar tıknaz olan koca elli, geniş burunlu, çukur gözlü ve çalı kaşlı adamlar birer heykel kadar hareketsizdi. Metal halkalardan yapılmış gömlekler giyiyorlardı ve yakındaki bankta bir dizi metal başlık duruyordu. Zırhlarından yansıyan yeşil ışık onları karanlıkta parlarmış gibi gösteriyordu.

Dhergler.

Persephone onların türüyle daha önce de karşılaşmıştı. Birkaç kervanla beraber Dahl Tirre'ye ve içinde Dherg dükkânları bulunan, oraya yakın bir liman kasabası olan Vernes'e gitmişliği vardı. O ve kocası Reglan dahilleri adına Dherglerle ticaret yapmışlar, teneke parçaları karşılığında geyik boynuzu, hayvan postu ve çanak çömlek takas etmişlerdi.

Soldaki Dherg'in ağarmış uzun bir sakalı ve bir kılıcı vardı. Sağdakinin de kılıcı vardı ama sakalı griydi. Ortadaki kılıçsızdı ve

TELEGRAM KAKTUSUNX
neredeyse hiç sakalı yoktu. Sırtına devasa bir kazma, boynunaysa altın bir tork* asılıydı.

"Bu rul size mi ait?" diye sordu Persephone.

Dhergler yanıt vermediler. Ona bakmadılar bile. Üçünün de gözü nefret ve dehşet karışımı bir ifadeyle Arion'daydı.

"Fırtına dininceye kadar burayı paylaşmamızın sakıncası var mı?" diye yılmadan devam etti Persephone.

Yine cevap alamadı.

Persephone adamların Rhunca bilip bilmediklerini merak etti. Her Dherg bilmezdi. Yabancıları ve dil de dahil ecnebi âdetleri dışlayan tutucu hizipleri vardı.

"Oturmam lazım," diyen Arion banklara doğru sendeledi.

Onun yaklaşması üzerine Dherglerden ikisi –sakallı olanlar– kapıya doğru fırladılar. Biri kilit taşına vurdu ve kapı kayarak açılmaya başladı. O açılırken de dışarıdan gelen gürültü sağır edici bir seviyeye çıktı.

Ne dolunun patırtısına ne de yangının çatırtısına benzeyen bu gürültü daha yüksek, daha derindi. Gelen ses fırıl fırıl dönen bir rüzgârın uğultusuydu. Persephone buna daha önce de tanık olmuştu. Küçük bir kızken babası onu dahl barbatasının üstüne çıkarıp bir tanrının parmağıyla Elan'ın sırtını kaşımasını göstermişti. Bir buçuk kilometreyi aşkın mesafede fırıl fırıl dönen siyah huni ağaçları köklerinden sökmüştü. Persephone o afete yakalanan bir tavşanın veya köstebeğin neler hissedeceğini merak etmişti. Artık cevabı biliyordu. Dışarıda yapraklar, otlar, toz toprak, taşlar, dolu taneleri, dallar ve koskoca ağaç gövdeleri yanlamasına uçarak birbirine çarpıyordu. Fırtınanın bir yerinde yüksek bir gümbürtü koptu ve bir ağaç daha ikiye bölündü. Odadaki hava dışarıya emilirken Persephone güçlü bir nehrin akıntısına benzer bir çekime kapıldı.

Aynı şeyi ak sakallı Dherg de hissetti ve eşiğe tutundu. Önce kopan fırtınaya, ardından tekrar Arion'a göz atarak karar vermeye çalıştı. Sakalı uçuşan adam en sonunda, "Kapat! Kapat!" diye bağırdı.

Gri sakallı olanı elini taşa vurdu. Kapı yön değiştirdi. Taşın yerine oturmasıyla uğultu bir kez daha azaldı.

---

* Sert, yuvarlak, açık uçlu bir tür kolye. –*çn*

TELEGRAM KAKTUSUNX

"*Bunu sen yapıyorsun!*" diye, dik dik baktığı Fhrey'i suçladı ak sakallı Dherg, kapıyı işaret ederek.

Miralyitli oturduğu taş bankta başını bıtkince iki yana salladı. "*Benden kaynaklanmıyor. Inan bana.*"

"*Sana inanmıyorum!*"

Arion parmaklarını oynattı. Kaşları şok ve tasayla çatıldı. Elini kaldırıp başının arkasına koydu.

"*Sorun yok. Geri gelecek.*" Suri duvarların yukarısına kazınmış rün dizilerini gösterdi. "*İşaretler.*" Rünlar daha önce Arion'un sargılarında bulunan ve onu sihir kullanmaktan alıkoyanlarla aynıydı.

Arion yavaşça başını salladı. Kaşlarını çatsa da rahatlamış gibiydi. Dherglerin kendisine hâlâ kötü kötü baktıklarını görünce rünleri parmağıyla gösterdi. "*Bunlar size ait. O yüzden dışarıda yaşananlardan sorumlu olmadığımı biliyorsunuz.*"

Persephone daha önce bunlar gibi Dherglere rastlamamıştı. Tanıştıklarından hiçbiri metal giymezdi. Vernes'teki tüccarlar parlak turuncu yahut kırmızı renkte sarkık yün şapkalar takarlar ve genellikle sarıya ya da maviye boyalı uzun tunikler giyerlerdi. Metal güney bölgelerinde yaygın değildi ve Dhergler metallere kutsal emanetler gibi sahip çıkarlardı – metal *onların* sihir biçimiydi. Ufacık teneke parçaları için bile inatla pazarlık ederlerdi. Fakat esas diğer metalleri gerçekten dikkate değerdi: kırılmaz silahlara dönüştürülebilen harikulade bronz ve ilahi bir ışıkla parlayan altın ile gümuş. Persephone bu üçünün birer hükümdar mı, yoksa Dherg toplumunun önde gelen başka fertleri mi olduklarını merak etti. Her ne olurlarsa olsunlar üzerlerinde iyi bir izlenim bırakmaya niyetliydi. En azından paldır küldür aralarına daldıktan sonra bırakabileceği kadar.

"Ben Dahl Rhen reisi Persephone'yim," derken oradaki birinin nezaket gösterme vaktinin geldiğini düşünüyordu. "Bu, Fhreylerden Arion. Bu da," –mistikten tarafı işaret etti– "Suri. Ah, ve de kurdu Minna. Merak etmeyin, çok tatlı bir hayvandır ve size zarar vermez."

Belki Arion'un sihir yapamadığını anladıklarından, belki de önce Persephone onlara hitap ettiğinden dolayı üçlü nihayet kadının varlığını fark etmiş gözüktü. Onu aynı derecede kuşkuyla ama çok daha az korkuyla süzdüler.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"İşte böyle," diyen Persephone becerebildiği en dostane biçimde gülümsedi. "Peki siz kimsiniz?"

Hepsi de Arion'a bir sert bakış daha attı, sonra ak sakallı olanı söz aldı. "Ben Nyeli Ayaz'ım. Bu Sel," deyip yanındaki adamın omzuna bir şaplak atarak gri sakallı Dherg'in yüzünü buruşturmasına sebep oldu. "Bu da," –Ayaz parmağını az önce kapıya koşmamış o kazmalıya doğrulttu– "Yağmur. Yoldaşlarım belli ki kapıya doğru düzgün bakarak olmuyorlardı."

"Ne? Ya *sen* ne yapıyordun?" diye Ayaz'a sordu Sel. "Kapıyı korumak neden bizim sorumluluğumuzmuş?"

"Ben çizmeme giren çakıl taşını çıkarmakla meşguldüm."

"Dikkat et de taşı beyninle karıştırma. Eğer onu fırlatıp atarsan... yani... gerçi düşündüm de herhalde değişikliğin farkına bile varmayız. O yüzden buyur, devam et."

Ayaz kaşlarını çattı.

"Müşerref oldum." Persephone resmi bir reverans yaparak onları şaşırttı.

"Onu bunu bırak da rulumuzdan nasıl haberiniz vardı?" diye ortaya sordu Ayaz. "Buralar gizli mekânlardır. Sadece türümüzün bildiği güvenli yerlerdir."

"Suri bir mistiktir ve hayatı boyunca Hilal Orman'da yaşamıştır." Persephone kıza göz attı. "Bizi buraya o getirdi."

Dherg dudak büktü. "Hayatı boyunca ha? Doğalı kaç yıl geçmiş olabilir ki?"

"Suri... şey... özeldir. Pek çok rul buldu. Öyle değil mi?"

Suri söylenenlere aldırış etmeden Minna'nın boynunu okşuyordu.

"Suri?" Persephone mistiği dirseğiyle dürttü.

"Ne var?"

"Onlara rul bulmaktaki hünerinden söz ediyordum. Bunu nasıl yaptığını açıklayabilir misin?"

Suri omuz silkti. "Boş yerler toprakla ve taşla dolu olanlardan farklı hissettirir. Kapıyı açan noktayı bulmak eğlencelidir. Ama bulmam uzun sürerse bazen Minna'nın canı sıkılır. Öyle değil mi, Minna?"

"Buraya yalnızca fırtınadan korunmak için geldik," dedi Persephone. "Kullanımda olduğunu bilmiyorduk. Umarım sakıncası

TELEGRAM KAKTUSUNX
yoktur. Ama gördüğünüz gibi fırtına... fırtına..." Kafasında bir fikir belirdi – sonra bir tane daha. Bütün bir yapbozun parçaları art arda yerlerine oturdu: fırtınanın aniliği, Arion'un onlara kaçmalarını söylemesi ve arkalarındaki otlarda bıraktıkları yanık izleri.

Dikkatini Miralyitli'ye yöneltti ve Fhreyce konuştu. "*Arion, nasıl bildin?*"

Bankta oturan kel kadın başını ellerine dayamıştı. "*Neyi nasıl bildim?*"

"*Bize kaçmamızı söyledin. Ve o yıldırımlar... rasgele düşmüyordu. Nasıl bilmiyorum ama bizi çarpmaya çalışıyorlardı. Değil mi?*"

"*Evet,*" dedi Fhrey, başını kaldırarak. Suri'nin az önceki açıklamasının huzuru kaybolmuş, yerini sancılı bir ifade almıştı. Arion kafasındaki bereyi ovuşturdu.

"*Büyük Savaş'ta işler böyle yürürmüş.*" Ayaz yoldaşlarına hitap eder gibi gözükse de Fhreyce konuşuyordu. "*Fhreyler saldırdıklarında rullara sığınırdık.*"

"*Savaş hakkında bir şey biliyor olamazsın,*" dedi Arion. "*O zamanlar gençtim ama hatırlıyorum. Sen hatırlamıyorsun. Yalnızca öyküleri duydun. Dhergler o kadar uzun yaşamazlar.*"

"*Bana bir Dherg deme seni gidi... seni gidi... elf!*" Ayaz'ın eli kılıcına gitti.

Elf tabirini duyunca Arion'un kaşları kalktı.

"*Durun, durun,*" dedi Persephone. "Hepimiz biraz yatışsak fena olmaz. Arion'un saygısızlık etmek istemediğine eminim. Fırtına hiçbirimizin dışarı çıkamayacağı kadar tehlikeli. O yüzden gelin, iyi geçinelim. Burada ne kadar kapalı kalacağımızı bilmiyoruz."

Yukarıda gök gürlüyor, rüzgâr ulumayı sürdürüyordu.

Persephone gidip Arion'un yanına otururken sırtındaki sızı, ona dolu tanelerinden aldığı darbeleri hatırlattı. Ayrıca dikenli çalıların kollarında ve bacaklarında bıraktığı çok sayıda kesiği fark edecek kadar vakit buldu. Sol kulağı da ağrıyordu ama sebebini bilmiyordu.

"Bari oturup dinlenelim," dedi Persephone üçlüye.

Ayaz ile Sel aralarında bakıştılar, ardından ışıltılı yeşil mücevherin karşı tarafındaki banklarına geri döndüler. İşaret edildiklerinden beri duvardaki rünlere bakmaktan vazgeçmemiş olan Yağmur içeride gezinirken gölgelerin arasına girmişti. Adam arka

TELEGRAM KAKTUSUNX
duvarın yakınında dikiliyor, başını yukarı kaldırarak oymaları inceliyordu.

"Sorduğum için kusuruma bakmayın ama eğer Dher– şey Arion'un kullandığı sözcük, türünüzü anmanın doğru yolu değilse doğrusu nedir? Bugüne dek başka bir tabir duymadım."

"*Dherg* Fhreyce'de 'aşağılık köstebek' anlamına gelir. Biz size *Rhunlar* desek hoşunuza gider mi?" diye sordu Ayaz. "O da Fhreyce bir sözcüktür. Anlamını biliyorsun, değil mi? 'Barbar,' 'ilkel,' 'hödük'? Öyle hitap edilmek ister misin?"

Persephone bunu daha önce hiç düşünmemişti. Ona ve çok az kişinin Fhreyce bildiği On Klan'daki çoğu kimseye göre Rhun alttan üstü öylesine bir tabir, bir isimdi. Ayaz'ın sözleri üzerine, bunun aslında bir hakaret olduğunu anlıyordu şimdi. "Öyleyse kendiniz ne dersiniz?"

"Belgriclungreialar," dedi Ayaz.

Persephone duraksadı. "Sahi mi? Söylemesi de... epey zormuş. Peki sizi Hilal Orman'a ne getirdi? Türünüzün bu kadar kuzeye geldiğini hiç hatırlamıyorum."

Üçlü kendi arasında bakıştı –sıkıntılı ifadelerle– ve Ayaz homurdandı. "Orası seni hiç ilgilendirmez."

Persephone muhabbetin zahmetinden usanmaya başlıyordu. Sanki havadan sudan konuşmak bile adamların sinirini bozuyordu.

Dışarıdaki gürültü azaldı ve sadece yağmur duyulur oldu, fırtına diniyordu. Tehditkâr olmaktan çıkan pıtırtılar hoş ve huzur verici bir hal aldı. *Yani artık geçti mi?* diye merakla düşünen Persephone, *neyin* geçtiğinden hiç de emin olmadığını fark etti.

O sabah öyle güzel başlamıştı ki. Bulutsuz bir hava ve ormanda yapılan aheste bir yürüyüş, potansiyel bir savaşın giderek artan gerginliğine hoş bir tezat teşkil ediyordu. Daha birkaç ay öncesine kadar Fhreylere tanrı gözüyle bakılır, ölümsüz oldukları düşünülürdü. Derken Dureyalı Raithe içlerinden birini öldürerek kafalarda şüphe uyandırmıştı. Birkaç hafta sonra da Gryndal'ı, yani her şeye kadir gözüken Miralyitli Fhrey'i öldürerek bütün kuşkuları silmişti. Fhreyler tanrı değillerdi ama güçlülerdi. Misilleme yapmaları sadece zaman meselesiydi. Yine de Persephone yıldırımlar değil, bir ordu beklemişti.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"*Başın mı ağrıyor?*" diye sordu Suri, Fhrey'in şakaklarını ovuşturduğunu görunce.

Arion yanıt olarak hafifçe başını salladı ve yerinden kalktı. Hareketlenmesi, sakallı iki Dherg'in korkuyla irkilip ayağa sıçramasına yol açtı. Yere uzanıp bir kolunu gozlerinin ustune kapatınca adamlar gevşediler.

"Elfin nesi var?" diye sordu Sel.

"Onlarla konuşma," diye çattı Ayaz.

"Ona neden *elf* diyorsunuz?" diye sordu Persephone.

"Bizim gözumuzde öyledirler de ondan," dedi Ayaz. "*Kâbus.*"

Persephone şaşırdı. "Iyi ama *elf* Fhreyce bir sozcuk."

"Onlara kendi dilimizde laf atmanın pek bir anlamı olmaz. Karşındaki ne dediğini anlamıyorsa ona hakaret etmek ne işe yarar?"

"*Doğru telaffuz etmiyorsunuz,*" dedi Arion. "Elf *değil* ylfe *demelisiniz.*"

Persephone kadının yattığı yere gidip yanına diz çöktü. Fhrey iki eliyle birden gözlerini ovuyordu.

"*Ağrın çok mu fazla?*" diye sordu Persephone.

"*Evet.*"

"*Acaba–*" Persephone yerin sarsılması üzerine sustu.

Herkes kaygılı ifadelerle bakıştı.

Yer tekrar sallandı ve depreme boğuk bir patırtı eşlik etti.

"O neydi öyle?" diye sordu Persephone.

Kimse cevap vermedi.

Dhergler tekrar ayaklanıp yukarı baktılar.

Bu sefer daha yüksek bir patırtı çıktı. Sarsılan rulun tavanından mücevherin üstüne toz zerreleri, taş kırıkları ve çakıllar döküldü. Persephone de doğrulup Sel'le beraber tekrar kapıya doğru geri geri yürümekte olan Ayaz'a yaklaştı.

"Savaş sırasında Fhreyler bu rullere hiç girebilmişler miydi?"

İki Dherg öyle endişeli gözlerle bakıştı ki Persephone'nin bir cevaba ihtiyacı kalmadı.

"Nasıl?" diye sorduğu sırada oda bir kez daha sarsıldı. Taş tavan çatladı ve büyük bir kaya parçası aşağı düştü. Bunu bir toz toprak yağmuru izledi. Koskoca bir göz, tavandaki yarıktan içeri baktı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

2

Dev Sorunlar

Hayatım boyunca gördüğüm ilk dev dost canlısıydı ve yemek pişirmekten hoşlanırdı. Belki ikincisi de öyleydi. Bilmiyorum; hiç soramadım. Çığlık atarken soru sormak zordur.

–Brin'in Kitabı

Koca göz geri çekildi ve bir yumruk rulun tavanından geriye kalanı delip geçti. Açık kahverengi el normal bir insanınkinden on kat büyüktü ve pütürlü parmak eklemleri toprakla kaplıydı. Dökülen taş ve toprak öbekleri yere çarpıp dağılırken Persephone ile diğerleri etrafa kaçıştılar. Koca yumruk bir darbeyle tavanı tekrar deldi ve bu sefer bir yaban öküzünün geçebileceği kadar geniş bir delik açtı.

Kapıya ilk önce Ayaz ile Sel vardılar.

"Arion!" diye haykırdı Persephone.

Fhrey hâlâ yerdeydi. Doğrulup oturmuştu ama daha fazla kalkmış değildi.

Açıklıktan koskoca iki el geçti. Bunlar deliğin yanlarını tuttu ve asılarak tavanı parçaladı. İçeriye dolan parlak gün ışığında bir devin apaçık silueti belirdi. Dağ gibi yaratık dizleri üstünde durarak çıplak elleriyle kayaları kazıyordu, dilini dışarı sarkıtarak işine pürdikkat yoğunlaşmıştı. Ağaç kökleriyle dolu avuç dolusu orman toprağını bir kenara fırlatan dev pürüzlü yüzünü açıklığa sokarak ışığı bir kez daha kesti ve bir çuvalın muhtevasını incelercesine odaya göz gezdirdi. Mücevherin yeşil parıltısı zaten dehşet verici olan çehresini daha da beter hale getirdi. Çıkık bir alnın altındaki dar gözler manyakça bir bakışla pörtlemişti. Koca

TELEGRAM KAKTUSUNX
burnun her iki tarafında gölgeli kanyonlar uzanıyor, onların altında mezar taşına benzer eğri büğrü ve aralıklı dişlerle dolu mağaramsı bir ağız açık duruyordu.

"Hag-la!" diye, leş gibi çürük et ve çilek kokan bir nefesle boğürdü ızbandut.

Kafa geri çekildi ve içeri bir el girdi.

"Kaçın!" diye bağırdı Persephone.

Ayaz ile Sel daha şimdiden peşlerindeki Suri ve Minna'yla beraber dışarı fırlamışlardı ama Arion'un öyle bir fırsatı olmadı. Miralyitli daha ayağa kalkmaya çabalarken dev onu kavradı. Koca el kapandığı sırada Yağmur kazmasını savurdu ve sivri ucunu devin yumruğuna sapladı. Izbandut, Fhrey'i bırakıp elini hızla geri çekti, kanlar fışkıran yarasına bastırdı ve aşağıya bakarak öfkeyle hırladı. Persephone ile Yağmur o arada Arion'un kalkmasına yardım ettiler ve tam da dev belini doğrultup bacağını kaldırırken hep birlikte açık kapıdan dışarı fırladılar. Devin ayağını rulun üstüne indirmesiyle yer sarsıldı, kapıdan toz toprak fışkırdı.

Dışarıda sağlam ağaç kalmamıştı. Bazıları yerinden sökülmüş, diğerleriyse kırılarak geride yalnızca sivri uçlu gövdeler bırakmıştı. Artık ormandaki kel bir noktadan ibaret olan bölge çarpık dallarla, kütüklerle, çalı çırpıyla ve yapraklarla kaplıydı.

Ayaz ve Sel ağaç gövdelerinin üzerinden atlayarak daha güvenli bir siper aradılar. Suri ile Minna devrik bir ceviz ağacının üstünde durakladılar ve dal yığınlarının arasında ayağa kalkmaya çabalayan Persephone'ye baktılar. Arion ötekilerin aksine kaçmıyor, açık kollarla ve öfke dolu gözlerle hareketsiz oturuyordu.

Dev uluyarak kısa bir süre öncesine kadar rulun bulunduğu deliğe sıkışan ayağını kurtarmaya uğraştı. Çabalarına rağmen daha da derine gömülünce öfkelendi. Önce ayak bileğine, ardından kaval kemiğine kadar battı. Sonunda toprak onu dizine kadar yuttu. Haşatı çıkmış orman zemini bir zift çukuruna dönmüşçesine devin diğer bacağı da benzer zorluklar yaşıyordu.

"Arg rog!" diye bağırdı yaratık, kulağa öfke ile korku karışımı gibi gelen bir sesle. Koskoca elleri yere bastırarak kendini itmek için aşağı indi ama sağlam bir zemin yoktu ve onlar da bataklık tarafından emildi.

Orman tabanı tek tük dal çatırtıları eşliğinde yavaşça ama mü-

TELEGRAM KAKTUSUNX

temadiyen devi aşağı çekti. Yaratık beline, sonra da omuzlarına kadar gömüldü. Verimli, bol yapraklı toprak devin boynundan yukarı santim santim yükselirken Arion ellerini indirdi ve batış durdu.

Sel elini Ayaz'ın omzuna kapayıp Fhrey'i işaret etti. Persephone ilk defa ikisinin de gülümsemesine tanıklık etti.

"Vay be, şunu gördün mü?" diye sordu Ayaz.

Sel kafa salladı. "Belki her şeye rağmen bir yol *vardır*."

Dev o anda haykırmaya başladı. Persephone'nin anlamadığı çok sayıda sözcüğün ardından Fhreyce, "*İmdat!*" diye bağırdı.

"*Dilimi konuşabiliyor musun?*" diye üstünde oturduğu devrik akçaağaç gövdesinden sordu Arion.

"*Evet! Evet!*" diye bağırdı dev.

"*Ne mutlu sana.*" Arion kalkıp yıkıntının arasından dikkatle geçti. Padera'nın ördüğü bereyi buldu ve yerden almak için eğildi. Giysinin üstünü kaplayan toz ve yapraklara bakarak iç geçirdi.

"*Bırak yaşayayım,*" diye yalvardı dev. "*Pes ediyorum. Sen kazandın. Vazgeçeceğim.*"

"*Neden vazgeçecekmişsin?*" diye sordu Arion.

Dev tereddüde kapıldı.

Arion gözlerini bereden ayırıp başını kaldırdı ve asabice kaşlarını çattı. Dev daha da derine battı. Toprak artık çenesine kadar geliyordu.

"*Sizi öldürmeye çalışmaktan! Sizi öldürmeye çalışmaktan. Biz bunun için gönderildik!*"

Kafasını onaylarcasına sallayan Arion berenin üstündeki tozu toprağı silkeledi. Derken durdu, şaşkın bir ifade takındı ve deve tekrar kötü kötü baktı. "*Ne demek yani,* biz?"

• ● •

Kalın sürgü ortasından kırılarak ikiye ayrıldı ve Dahl Rhen'in ön kapısı savrularak açıldı. Gifford son birkaç ayda o kapıdan pek çok tuhaf şeyin girdiğini görmüştü: bir reisin ve ondan önce oğlunun naaşları, içlerinden ikisi konak basamaklarının önünde bir sihir dövüşüne tutuşan üç Fhrey grubu ve de Tanrı Katili lakabıyla tanınan Raithe. Gifford artık göreceği bir şey kalmadığını

TELEGRAM KAKTUSUNX
sanmıştı ama ambar çukurunun önünde, fırtınadan kalan enkazın ortasında dikilirken yanıldığını anladı. O öğleden sonra dahla giren şey hayal gücünün ötesindeydi – daha doğrusu yalnızca orayla sınırlı kalması gereken bir şeydi.

Devler. Hem de bir sürü.

Devlerin var olduğunu herkes bilirdi – tıpkı tanrıların, cadıların, goblinlerin ve krimbalların da var olduğunu bildikleri gibi. Hatta Dahl Rhen onlardan birini ağırlamıştı ama ilk Fhrey grubuna refakat eden Grygor cana yakın çıkmıştı. Yemek pişirmekten hoşlanır ve genellikle kendi halinde takılırdı. Bunlarsa farklı olup kızgın ve azılıydı. Ayrıca çok daha iriydiler. Farklı türlere mensup pek çok hayvanın postundan beceriksizce dikilmiş etekler ve yelekler giyiyorlardı.

Kapıdan daha uzun boylu yaratıklar üst eşiğin altından geçerlerken eğilmek zorunda kaldılar. Ayakları Gifford'ın yatağıyla aynı ebatlardaydı ve ellerinde kalın bir dalın bir ağaç gövdesindeki deliğe sokulmasıyla üretilmişe benzeyen tahta tokmaklar vardı. Toplamda on iki taneydiler ve dişlerini göstererek vahşi bakışlarla dahla daldılar. İçeride koştururlarken tokmaklarını savurarak zaten harap olmuş saman ve kütük yığınlarını darmadağın ettiler. Rüzgârın etrafa saçtığı molozlara vurdular ve fırtınadan sağ çıkmasına rağmen kaçmama hatasına düşen bir keçiyi ezdiler. Birkaçı saman çatıları kaldırıp altlarına göz atmaya vakit ayırdı, sonra biri Gifford'dan tarafa baktı.

Dahl Rhen'in hayatta kalmış vatandaşlarından çoğu hâlâ çukurdaydı. Gifford ve Roan gibi dışarıda duranlar, devlerden birinin heyecanla ulumasını ve dosdoğru kendilerini işaret etmesini seyrettiler. Diğer on bir dev de o tarafa doğru döndü ve grup aceleyle koştururken yer sarsıldı. Az önce keçinin başına gelenin ardından hemen hemen herkes çığlık atarak dehşetle geri çekildi.

Roan öyle yapmadı. Yerinde kalarak manzarayı huşuyla seyretti.

Arkadaki Fhrey savaşçılar devlerin arayı kapatmaları için gereken birkaç saniye boyunca bekleyemeyecek kadar sabırsızlandılar ve hep birlikte çukurdan dışarı hücum ettiler. Eres adındaki, iki cirit fırlatan Fhrey ilk darbeyi indirdi. Ciritlerden biri en yakındaki devin boğazını deldi. Gifford yaratığın dişi bir Grenmoria

TELEGRAM KAKTUSUNX
olduğu kanaatindeydi zira memeleri vardı ve sakalı diğerlerininkinden daha kısaydı.

Diğer cirit daha iri saldırganlardan birinin gözüne isabet ederek o kadar derine saplandı ki silahın sadece arka ucu dışarıda kaldı. Dev yalpaladı, sonra konaktan artakalanların üstüne kapaklandı. Düştüğünde bir kütüğü havalandırdı ve yeri o kadar şiddetle sarstı ki Gifford dengesini korumak için bir adım atmak zorunda kaldı.

Sebek, yani kısa sarı saçlara ve bir çift kılıca sahip olan Fhrey dosdoğru istilacı sürüsünün arasına daldı. İlk ikisinin yanından son sürat geçtiğinde Gifford adamın neden böyle yaptığını çözemedi – ta ki Galantia'nın kendisine en büyük devi hedef seçtiğini anlayıncaya dek. Sebek avına ulaştı, devin bacaklarının arasına daldı ve kılıçlarını her bir ayağın ortasına sapladı. Dev uzun bir hiddet ve acı notasıyla uludu. Öne doğru eğilerek ayaklarını yerden kaldırmaya çalışırken sesi iyice yükseldi. Kılıçlar yerden çıkmasına çıktı ama ancak dev dengesini kaybettikten sonra. Gifford bir kez daha yalpaladı ve dev toprağa sırtüstü devrildiğinde neredeyse o da düşecekti. Sebek bir tavşanın hızıyla silahlarını kaptı ve devin karnından yukarı koştu. İstilacının göğsü boyunca atladı ve her iki yalımı da yaratığın boynuna sapladı.

Bir sonraki darbeyi indiren Galantia, Anwir oldu. Adam yüklü bir sapan çıkardı, başının üzerinde birkaç kez döndürdü ve taşı bıraktı. Taşı yiyen dev yalpaladığı sırada Tekchin uzun, dar kılıcıyla ona saldırdı. Devin tokmaksı elinin üç parmağını kestikten sonra yalımı düşmanının göğsüne batırdı ve bir yarım daire keserek kılıcı çıkardı.

Roan ileri doğru bir adım attı. Gözlerinde yine o tanıdık ve şaşmaz merak, Gifford'ın akıl erdiremediği türden kör bir ilgi vardı. Genç kadın bir defasında bir kelebeği seyre dalmışken Hilal Deresi'ne düşüp ayak bileğini kırmıştı. Gifford bu sefer gözüne neyin takıldığını bilmese de Fhreyler ile devler arasındaki bir çatışmada bunun hiçbir önemi yoktu. Roan fazla açılırsa, son bir engel olarak devler ile Dahl Rhen halkının arasına konuşlanmış Nyphron'un önüne geçmeye kalkışırsa Gifford tıpkı Brin'e yaptığı gibi onu da bileğinden tutardı. Evet, Roan panikleyip direnirdi ama onu güvende tutmanın başka bir yolu olmadığı sürece Gif-

TELEGRAM KAKTUSUNX
ford sevdiği kadının tepkisinden doğacak acıya seve seve katlanırdı.

Elini uzattı ama Roan daha fazla gitmeyerek çömlekçinin yüreğine su serpti. Kadının ilgisi devlerde değildi, bakışlarını Anwir ile Eres arasında gezdirerek Anwir'in bir diğer taşı havada döndürmesini ve Eres'in yine bir cirit fırlatmasını pürdikkat seyretti. "Daima daha iyi bir yol vardır," diye hafifçe mırıldandı.

Grygor da türdeşlerine karşı verilen savaşta Galantialara katılarak Gifford'ı şaşırttı. Koskoca kılıcını kaldırıp kendisinden biraz daha iri bir devi tek bir vuruşla biçen Grygor'un, aralarındaki akrabalığı pek de önemser gibi bir hali yoktu.

Rhun tarzında uzattığı bir sakala sahip yegane Fhrey olan Vorath bir elinde zincire bağlı üç dikenli bir top, diğerindeyse yıldız biçimli bir topuzla ileri atıldı ve fırıl fırıl dönen metal bir hortum gibi kavganın ortasına daldı. Devler adamın taşıdığı silahlar karşısında şaşırmışa benziyorlardı ama Vorath önce dizleri, ardından kafataslarını kırarak soru işaretlerini giderdi.

Devler Gifford'ın anlamadığı bir buyruk olabilecek bir bağrışla ölülerini de sürükleyerek ricat ettiler. Devlerden biri Sebek'in durduğu noktadan sadece birkaç metre uzaktaki silah arkadaşının cesedini almak için kuyuya paldır küldür yaklaştığında bile Fhreyler ne peşlerinden koştular ne de onlara engel oldular.

Devler kaçarken Gifford da ambar çukuruna ulaşamasalar bile fırtınayı sağ atlatmış diğer dahl sakinlerini fark etti. İhtiyar Mathias Hagger eskiden konak olan enkazın arkasındaki atık çukurlarının orada üstü başı pislik içinde dikilmekteydi. Arlina ile Gilroy, üç oğulları ve de kızları Maureen, bir zamanlar etrafı duvarlarla çevrili değirmen taşının etrafında toplanmışlardı. Arlina'nın yüzü kanla kaplıydı ama onun haricinde bir şeyi yok gibiydi. Çoğu kimse onun kadar şanslı değildi. Her yere cesetler saçılmıştı. Moloz yığınlarının altından dışarı uzanan ayaklar ve kollar vardı. Çatışma sona ermişti ama ödenen bedel henüz hesaplanmamıştı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

3

Ateş Çemberi

Ebeveynlerimin öldükleri günü asla unutmayacağım. On beş yaşında bir çocuktum ve dünyam başıma yıkılmıştı. Derken Persephone bizi bir zamanlar yuvamız olan yerden alıp götürdü ve çocukluktan çıktım.

–Brin'in Kitabı

Arion gözlerini kapatmış, Dahl Rhen'in içindeki enkazdan arındırılmış küçük bir alanda sırtüstü yatıyordu. Yüzüne bir gölge düştüğünde gözkapaklarını açmaya yanaşmadı. Başı halen dayanılmaz bir ağrıyla zonkluyordu.

"*Şunu dene*," dedi Suri.

Gelen bir başkası olsaydı Arion uyurmuş gibi yapardı ama Suri gerçeği her seferinde anlıyordu.

Arion bir gözünü açtı. Rhun mistik, elinde buharı tüten bir bardakla başında bekliyordu. Kızın hemen arkasında da yaşlı kadın Padera duruyordu. İkisi son zamanlarda âdeta bir ekip olup çıkmış, güçlerini birleştirip Arion'un acısını dindirecek ilkel tarifler uydurmuşlardı. Fakat o tariflerden hiçbiri işe yaramamıştı. Bardaktaki her neyse onu içinceye, üstüne başına sürünceye veya gargara yapıncaya kadar rahat bırakılmayacağını bilen Arion doğrulup oturdu ve bardağı aldı. Dahl sakinleri tarafından Gifford Bardağı diye adlandırılan kırılgan kap mucize eseri saldırıdan sağlam çıkmıştı. Zarif kadeh, tıpkı Arion gibi, bu çamur ve kütük dünyasına yakışmıyordu.

Suri karışımın içilmesi gerektiğine dair bir el işareti yaptı. Arion bardağın içeriğini koklayınca irkildi.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"*Emin misin?*" diye sordu.

"*Emin sayılırım,*" diye yüreklendirici bir tebessümle yanıtladı Suri.

Sıcak çay acı olmasına rağmen kokusu kadar iğrenç değildi ve ağızda tahtamsı bir tat bırakıyordu. "*Bu seferki ne?*"

"*Aksöğüt kabuğu.*"

"*Baş ağrısına karşı iyi midir?*"

Suri kafa salladı. "*Hem de en iyisi.*"

Arion genç mistiğin gerçeği abarttığının farkındaydı. Karışım gerçekten *en iyisi* olsaydı ikili en başta onu denerdi. Oysa ki bundan önce hemen hemen yarım düzine girişimde bulunmuşlardı. İçtiği ikinci yudumun da faydası dokunmadı ama en azından buharı hoştu. Yaşlı kadın Fhreyce konuşmadığından Arion zoraki gülümsedi ve başını kadına doğru salladı. Padera anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve somurtuk yüzü daha da asıldı. Nasıl ki Arion genç mistiğin Fhreyce üzerindeki hâkimiyetini geliştiriyorsa Suri de bir süredir ona Rhunca öğretiyordu. Fakat Arion'un kelime dağarcığı hâlâ birkaç yüz kelimeyle sınırlıydı ve Padera onlardan çoğunu kullanmamıştı.

"*Ne dedi?*"

"*Neden iyileşmediğini anlamıyormuş.*"

"*Al benden de o kadar.*"

Arion etrafına bakındığında uzandığı andan beri pek bir şeyin değişmediğini gördü – tabii kumaşa sarılı naaşların düzgün sıralar halinde bir toplu mezara dikkatle yatırılmış olmaları hariç. Tüm binalar halen yıkıktı. Kütükler, saman çatılar ve taş temeller dört bir yana saçılmıştı. Arion hasarı onarmayı düşündü –her şeyin tekrar nasıl bir araya geleceğini çok iyi bildiğinden değil ya– ama öyle bir riske girmeyi göze alamadı.

O sabahın erken saatlerinde ormana gitmeden önce nihayet düzeldiğini sanmıştı. Başı günlerdir ağrımamıştı ama şimdiki zonklama, iyileşme ümitlerinin en iyi tabirle vakitsiz olduğunu apaçık gösteriyordu.

Aylar evvel, Nyphron'u adalete teslim etmek için dahla gelmesinin ardından, köylülerden biri bir taşla Arion'un başına vurmuştu. Miralyitli, suçlunun kimliğini henüz keşfetmiş değildi ama zaten önemi yoktu. Önemli olan Sanat'tan tamamıyla kop-

TELEGRAM KAKTUSUNX
masıydı. Yaralandıktan sonra basit bir örü bile yapamaz olmuştu. Ancak başındaki sargılar çıkarıldığı zaman Sanat geri gelmişti. Anlaşılan Suri onun saldırı sebebiyle dahla misilleme yapacağından korkup sargılara Dherg rünleri çizmiş, onlar da Arion'un sihir kullanmasını engellemişti.

Sanatının canlanması sayesinde Gryndal'la kapışabilmişti. Fakat dövüşün sonunda acıdan gözü görmez olmuş, yürüyemediği için yatağa taşınması gerekmişti. Çatışmadan sonra uyuyakalmamış, resmen bayılmıştı. Bütün bir günün ardından uyandığında bedensel olarak hasta ve duygusal olarak haraptı. Yine de en azından Sanat'a tekrar kavuşmuş, daha doğrusu kavuştuğunu sanmıştı.

Sanat'ı kullanarak Magda'nın alevlerini söndürmek, sonra da devi kapana kıstırmak acıyı geri getirmişti. Kısacası artık Sanat'ın gücüne erişmek gibi bir sorunu yoktu ama onu kullanmak ayrı meseleydi.

"*Uyanmışsın. Güzel.*" Nyphron eskiden birilerinin çatısı olan bir saman yığınına basıp geçerek ona doğru yürüyordu. Galantiaların lideri haftalardan beri ilk defa zırhını giymişti, bronz yüzeyler ikindi sonrası güneşinde ışıl ışıl parlıyordu. Gelip Arion'un başında dikildi. "*Hâlâ diplomatik bir çözümün bulunabileceği fikrinde misin?*" diye sordu adam, sert ve agresif bir ses tonuyla. Dövüşmek istiyordu – en azından sözlü olarak. Bunda şaşılacak bir şey yoktu; Instarya Kabilesi, Fhrey halkının savaşçılarıydı.

Suri ile Padera oradan apar topar ayrılsalar da Arion ondan bu kadar kolay kaçamazdı.

Başındaki ağrı darbe üstüne darbe yiyormuşçasına görüşünü bulandıran dalgalar halinde geliyordu. Arion savaşçının anlayış gösterip kendisini yalnız bırakmasını umarak alnını ovuşturdu ve sancılı bir ifade takındı.

Umduğu gibi olmadı.

Nyphron etraflarındaki yıkımı işaret etti. "*Bunun tesadüfi bir kaza olduğunu mu düşünüyorsun? Yurtlarından beş yüz kilometre uzaklara kadar açılan asi bir Grenmoria çetesi? Instarya devriyelerinden sakınmayı başaran, Alon Rhist'in yanından geçip bu dahlı sırf zevk olsun diye altüst eden şaşılacak kadar kalabalık bir grup? Ya o fırtına? O da mı rasgele bir hadiseydi?*"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"*Hayır, bunlardan hiçbirini düşünmüyorum.*" Arion yavaşça ve bitkince konuşuyor, kelimeler ağzından âdeta dökülüyordu. Nyphron onun sefil bir hale düştüğünü anlamış olmalıydı. Nezaketen–

"*Peki ne düşünüyorsun?*"

Arion hiçbir şey düşünmüyordu. Mesele de buydu. Düşünmek canını yakıyordu. Saldırı elbette kasıtlıydı ama asıl hedeflenen kimdi? Gryndal'ın ölümüne karşılık Rhun köyü mü? İsyanından dolayı Nyphron mu? Ayrıca düşen yıldırımların isabetliliğini dikkate almamak mümkün değildi. Acaba Prens Mawyndulê babasını yaşananlarda oynadığı rol sebebiyle Arion'un bir tehdit olduğuna ikna mı etmişti?

"*Bunun böyle bir konuyu konuşmak için uygun bir zaman olmadığını düşünüyorum. Yorgunum, başım ağrıyor ve sadece dinlenmek istiyorum.*"

"*Tereddüdün daha şimdiden bize vakit kaybettirdi. Biz burada hiçbir şey yapmadan oyalanırken aylar geçti.*" Galantia bir kez daha etraflarındaki yıkımı gösterdi. "*İşte sonucu. Bu savaşı Feyn Lothian'ın ta kendisine taşımamız gerek.*"

"*Savaş mı?*" Kulaklarına inanamazmış gibi konuşma sırası Arion'daydı. "*Ne savaşı? Evet, Dahl Rhen saldırıya uğradı ama bunun için Lothian'ı suçlayamam. Bu dahl sana ve Galantialarına yataklık etmekle kalmadı, sakinlerinden biri Başbakan Gryndal'ı öldürdü. Bunun bir misilleme olduğu apaçık ortada. Ama bir savaş? Benim asıl yapmam gereken alevleri körüklemek değil, ortamı yatıştırmak.*"

"*Gerçekten de böylesine saf mısın? Bu saldırının tek bir dahlla ilgisi yok. Sana, neden beni geri getirmeye gönderildiğin söylendi mi? Suçumun ne olduğu?*"

"*Evet. Alon Rhist'in yeni lideri Petragar'a saldırmışsın.*"

"*Bir emre, Rhun köylerini –hem de hepsini– ortadan kaldırmam için verilen bir talimata itaatsizlik etme suçundan tutuklanmamayı seçtim. Lothian Rhunların yok edilmelerini istiyor. Fane savaş ilan* etti bile."

Arion bir dizi yanık harabeden geçtiğini hatırlıyordu ama oranın nasıl ve neden imha edildiğini daha yeni anlıyordu.

"*İyi ama Estramnadon'a karşı savaşamazsın. Kendi türünü öldür-*

TELEGRAM KAKTUSUNX

meyi göze alabilir misin? Ferrol'ın Yasası'nı çiğnemeyi? Phyre'dan men edilmeye razı olamazsın. Ömrünü bir kanun kaçağı olarak geçirmek başka şey ama ahiretten men edilmek düşünülemez bile."

"Kendi ellerimle adam öldürmeme gerek yok. Rhunlara dövüşmeyi öğreteceğim. Öldürme işini onlar halledebilirler. Raithe bunu ispatladı. Tek ihtiyaçları eğitim."

"Yani birkaç dersin ardından Feynin kudretine karşı koyabileceklerini mi düşünüyorsun?"

Nyphron dudak büktü ve kadın hem gülünç hem de tatsız bir laf etmişçesine gözlerini devirdi. *"Feyn mi? Lothian savaştan ne anlar? Veya Nidwalden'in öbür yakasında yaşayan diğer herkes? Onları asırlardır biz Instaryalılar koruyoruz. Eğer Rhun ordum hatırı sayılır bir tehdit teşkil edebilirse Instaryalıların geri kalanı da davamıza katılacaktır."*

"Bu kadar basit ha?"

"Silah arkadaşlarım en azından çatışmaya girmezler. Onlarsız kalınca da Feynin bir stratejisti, yetenekli komutanları, savaşçıları, ordusu ve nasıl dövüşüleceğine dair herhangi bir fikri olmaz."

"Peki ya Miralyitliler? Mador Muharebesi'nde Fenelyus koca bir Dherg ordusunu tek başına mağlup etmişti. Senin o kudretli Instaryalıların ancak seyretmişti."

"Dherg rünlerini kullanacağız. Onları her kalkana, her miğfere koyacağız."

Arion şaşırdı. Nyphron bu konuyu onun tahmin ettiğinden daha etraflı düşünüp taşınmıştı. *Akıllıca ama cehalet veya ahmaklık sebebiyle göz ardı edilen kusurlarla dolu.* Aklına Fenelyus'un sözleri geldi: *İçinden geçeni doğrulayan en abes yalana inanmak, onu inkâr eden en bariz gerçeğe inanmaktan daha kolaydır.*

"Dherg rünleri sana savaşı kazandırmaz," diyen kadın acıdan sulanan gözlerini kırpıştırdı. *"Fikriyatın kısıtlı. İstediğine, inanma ihtiyacı hissettiğine doğru eğilim gösteriyor. Rünler Sanat'ın yalnızca onları taşıyanlara etki etmesini önler. Seni buracıkta öldürmek isteseydim aklımdan geçen ilk düşünce seni tutuşturmak olurdu. Ateş yakmak kolaydır ve fazla bir çaba gerektirmez. Acemi bir Miralyitli'nin ilk öğrendiklerinden biridir ama tahminimce öyle bir şey sana karşı etkisiz kalır, değil mi? Zırhının içini koruyucu işaretlerle çoktan kaplamışsındır."*

TELEGRAM KAKTUSUNX

Nyphron kaşlarını kaldırarak Arion'u haklı çıkardı ve kadının gerçeği tahmin etmesine şaşırdığını gösterdi.

"Peki ya ayaklarının altındaki toprağı yararsam? Veya üstüne bir ağaç devirirsem? Ya bir nehri, hem de şöyle büyük ve güçlü bir nehri ordunun kampına yönlendirirsem? Miralyitliler yaratıcı bir topluluktur. Yaptığımıza boşu boşuna Sanat demeyiz. Söyle bakalım, sen ve Rhun ordun Elan'ın ta kendisini size karşı kullanabilecek bir Miralyit ekibine nasıl karşı koyabilirsiniz?"

Arion'un başındaki zonklama azalıyordu. Belki çayın faydası dokunuyordu. Düşünmek artık eskisi kadar zor gelmiyordu.

"Sayı üstünlüğüyle haklarından geleceğim. Dünyada kaç Rhun olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Binlerce."

Nyphron zevk ve haylazlık arası bir ifadeyle gülümsedi. *"Instarya Kabilesi'nin görevlerinden biri de tıpkı hayvan nüfuslarını ya da Grenmorialarn ve goblinlerin durumunu gözlemlemek gibi Rhunların nüfusunu saymaktır. Her on yılda bir sayım yaparız. Rakam çok yüksek çıktığında sürüyü eksiltmek için Gula-Rhunlar ile Rhulyn-Rhunlar arasında savaşı teşvik ederiz."*

"Bu korkunç bir şey."

Nyphron başını iki yana salladı. *"Esas kontrolsüzce üremelerine izin vermemiz korkunç olurdu. Rhunlar birkaç nesil içinde dünyanın her tarafına yayılırlardı ve Fhreyler ile Dhergler bir kenara itilip silinme tehlikesiyle karşı karşıya kalırlardı. Üstelik birbirlerini öldürmekten zevk almıyor değiller. Aralarına girmesek daha çok savaşırlar. Yine de daha dikkatli olmamız gerekirdi. Böyle ilkel köylerde bile olsa yerleşik hayata geçmelerinin ardından nüfusları patladı. Göçebeyken gerek goblinler ve Grenmorialar gibi yırtıcılar, gerekse gıda eksikliği sayesinde sayıları düşük kalıyordu. Ama sonra tarım yapmayı öğrendiler."*

"Bunu onlara biz mi öğrettik?"

"Hayır, aynı dönemde bakır ve teneke kullanmaya da başladıkları için tarımı Dherglerden öğrendiklerini düşünüyoruz." Dış duvarın yakınında kafa kafaya vermiş üçlüye doğru bir bakış attı. Dhergler söylenenleri duyamayacak kadar uzaktaydılar ama Nyphron'un düşmanca yüz ifadesindeki tiksinti apaçık ortadaydı. Üçü de kalkıp uzaklaştılar.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Dhergler barbarlara türlü türlü şey öğrettiler ve de Rhunlar fazla geçmeden tahıl ambarları ve binalar inşa etmeye, köylere yerleşmeye ve yayılmaya başladılar. Sayıları kaşla göz arasında binleri, sonra on binleri buldu. Ve şimdi..." Dramatik bir etki yaratmak amacıyla sesini alçalttı. *"Artık,* artık bir milyondan *fazla Rhun var."*

"Milyon mu?" diye soran Miralyitli yanlış duyduğundan veya miskin, yaralı beyninin bir espriyi anlamadığından emindi.

Dünyada yaklaşık elli bin Fhrey vardı ve Rhunların onlardan yirmi kat daha kalabalık olabilecekleri fikri *cidden* huzur bozucuydu.

"Üstelik durum daha da kötüye gidecek. Estramnadon'da gelecek sene kaç doğum olacak? On mu? Yirmi mi? Aynı yıl Rhunların sayısı yirmi beş bin artacak."

"Ama... ama öyle çabuk ölüyorlar ki. Bir asır bile yaşamadıklarını duymuştum."

"Doğru. Her yıl aşağı yukarı on beş bini ölür ama yine de nüfuslarına on bin kişi daha eklenir. Bir sonraki nesilde iki yüz bin Rhun bebeği doğabilir. Tavşan kadar uysalken herhangi bir tehdit teşkil etmiyorlardı. Ama şimdi... eh, Raithe kendi elleriyle Gryndal'ı öldürdü, değil mi? Rhunlar eskiden bizi ölümsüz tanrılar olarak görürlerdi ama artık kanımızın aktığını ve öldüğümüzü bildiklerine göre Lothian saldırdığında boş mu otururlar, yoksa isyan mı ederler dersin?"

Nyphron kadının ilerisindeki dahl sakinlerini süzdü. *"Savaş kaçınılmaz. Ya ayaklar altında ezileceğiz ya da eyer takıp at binmeyi öğreneceğiz. Ben seçimimi yaptım. Sana da aynısını yapmanı öneririm."*

• ● •

Ateş, yüz yıllık uygarlığı tek bir gecede tüketirken kükrüyordu. Raithe daha Dahl Rhen'e adım attığı andan itibaren buraya insanoğlunun ulaştığı en uç nokta gözüyle bakmıştı. O zamana kadar hiç böylesine zengin ve lüks bir yer görmemişti. Her ailenin bir evi –tahtadan yapılmış bir alaçuğu– vardı. Ambar çukuru bütün bir kışa ve hatta sonrasına yetecek kadar derindi. Yemyeşil ve ve-

TELEGRAM KAKTUSUNX
rımlı tarlalarda çok çeşitli tohumlar yetişmekteydi. Dahl Rhen sakinleri bol miktarda bıraya, bal lıkorune, ekmege, hayvan ve balık etine, şifalı ota ve baharata sahipti. Ustelık bütun bu zenginlikler yüksek bir duvar ve koca bir kapı tarafından korunmaktaydı. Yine de o kapı yeterince saglam çıkmamıştı.

Olüler hava kararmadan önce gömulmüştu. Yoksa çıkan koku ormandaki hayvanları oraya çekerdi. Artık saglam bir sınırları bulunmadığından herkes en iyisinin sevdiklerini güvenle yerın altına koymak olduğu fikrindeydi. Raithe bütün gün canla başla çalışmıştı. Kuyuyu tekrar çalışır durumda gormek, ustü başı ter ve toz toprak kaplı genç adamı sevindirdi. Dhergler, yani Persephone'nin grubuyla birlikte köye gelen ufak cüsseli uç adam dövülmüş metalden bir kap yapmışlardı. Ürettikleri şeye kova diyorlardı ve eserleri köylülerin geçmişte kullandıkları sukabaklarından daha çok iş görüyordu. Raithe kovayı başından aşağı boca edip suyun saçlarından aşağı akmasına ve hem gur siyah sakalını hem de göğsünü ıslatmasına izin verdi.

Sağ kalanlar konağın harap temelinde yakılmış ateşin etrafında toplanıyorlardı. Ateşe kırık kütükler, saman demetleri ve eski yaşamlarının daha başka sahipsiz parçalarını atıyorlardı. Raithe ilk geldiğinde Dahl Rhen'de yaklaşık bin kişi vardı ve bunların Galantialar hariç üç yüzden azı hayatta kalmıştı. Raithe böyle bir yıkımın ardından zayiatın daha bile yüksek olmasını beklerdi.

Köyün en yaşlı sakini, yani Padera saldırıdan her nasılsa sağ çıkmıştı. Kadın hayatta kalmasını ölü kocasına borçlu olduğunu iddia etmişti ama Raithe bunun sebebini dinlememişti. O sırada Persephone'ye sarılarak hıçkıra hıçkıra ağlamakta olan Brin'in ebeveynlerini gömmekle meşguldü. O gün bol bol gözyaşı dökulmüştü. Raithe'in, Delwin'in kardeşi ve Brin'in amcası olduğunu daha yeni öğrendiği Gelston yıldırım çarpmasına rağmen hâlâ hayattaydı. Yine de yeğeniyle ilgilenecek durumda değildi. Adam gün boyunca iki çift laf ya etmiş ya etmemişti ve neredeyse hiç kıpırdamamıştı.

Saldırı esnasında bazı köylüler dahlda değildi. O öğleden sonra tarla sürmek ve ormanda ağaç kesmek yahut avlanmak pek çok kişiye yarar sağlamıştı. Devler geceleyin saldırsaydı ölü sayısı artardı. Ve Galantialar olmasaydı hiç kimse sağ kalamayabilirdi.

TELEGRAM KAKTUSUNX
Fhreyler onları kurtarmışlardı ama dahildan geriye kalanı görduk-ten sonra, belki de *kurtulmak* doğru sözcük değildi.

Kapısının yok edilmesiyle birlikte Dahl Rhen artık sadece bir tepe, vahşi doğayla çevrili korunaksız bir höyüktü. Ne konak ne de alaçuklardan herhangi biri fırtınadan sağ çıkmıştı. Uğursuz bir günde nesillerin emeği yitip gitmişti. Herhalde klan o noktada ilk kez durduğu ve ormandan toplanan odunlarla benzer bir ateş yaktığı zaman da vaziyet böyleydi.

Fakat tüm kayıplara rağmen şükretmek için de sebep vardı. Fhreylerin tanrı oldukları fikri ortadan kalkmıştı ama Rhen panteonunda kahramanlara bol bol yer açılmıştı. Dahl sakinlerinin Fhrey savaşçılara yönelik çekinceleri ve kuşkuları devlerin ayakları tarafından silinmişti. Dahl Rhen erkekleri ateşin etrafında Galantialarla omuz omuza oturuyorlar, onlarla bira ve bal likörü paylaşarak ölülerin şerefine kadeh kaldırıyorlardı.

"İşte buradasın," dedi Malcolm, her iki elinde tahta birer bardakla Raithe'e doğru yürüyerek. "Al. Bergin ölülerin şerefine en iyi bira testilerini açtı. Biraz içkinin sana iyi geleceğini düşündüm."

"Sağ ol ama acaba–"

Malcolm başıyla işaret etti. Raithe o tarafa doğru dönünce Persephone'nin, Nyphron'un ve Arion'un onlara arkadan yaklaştıklarını gördü. Yanından geçip giden kadına tebessüm etse de benzer bir karşılık almadı. Gözleri kızarmış olan Persephone'nin yorgun ve üzgün bir hali vardı. Raithe aynı ifadeye gün boyu daha başka pek çok çehrede rastlamıştı. Genç adam ilk kez olmamak kaydıyla kendi vurdumduymazlığını sorguladı. Bütün bu ölümler onun gözünde fazla bir anlam taşımıyor, Raithe bu durumu Rhen halkını pek iyi tanımadığına veya belki de yıkımın etkisini daha sonra hissedeceğine yoruyordu. Öte yandan babasının vefatının üzüntüsünü halen bekliyordu ve o üzüntünün asla gelmeyebileceğinden kuşkulanıyordu. Ani, izahsız ölüm onun halkı için bir sürpriz değildi. Değişmeyen tek şey cefaydı. Dureya Klanı'nın fertleri bu dersi daha gençken çok iyi öğrenirlerdi. Öğrendikleri bir diğer ders de her şeye –hatta yaşama bile– katlanılabileceğiydi.

Raithe ile Malcolm kendilerine ateşin karşısında, ışık halkasının hemen içinde kümelenmiş üç Dherg'in yakınında bir yer bul-

TELEGRAM KAKTUSUNX
dular. Raithe eski köleye bakıp ziyaretçileri işaret etti ve Malcolm omuz silkmekle yetindi. Nyphron ile Arion'un da gelip oturmalarıyla ateş çevresindeki sohbetler kesildi. Ayakta kalan Persephone ellerini çırptı ve derin bir nefes aldı.

"Bu karanlık ve yaslı bir gün oldu," dedi kadın. "Pek çok dostumuzun ve aile ferdimizin kaybıyla son bulan kederli, sersemletici bir gün." Gözleri Moya ile Roan'ın arasında oturan Brın'e çevrildi. Genç kızın yanakları hâlâ ıslaktı. "Bu gece veda edeceğiz. Bu gece yas tutacağız." Duraksadı ve başını kaldırıp yukarıdaki yıldızlara baktı. "Ama yarın yeni bir gün başlayacak. Önümüzdeki soru şu: Bu yeni günle ne yapacağız?"

"Bütün bunlar neden oldu?" diye sordu Hanson Killian. Doğramacı sağ kalmış üç çocuklarına sımsıkı sarılan karısının yanında bağdaş kurmuş oturuyordu. Raithe o günün erken saatlerinde mezar çukurundayken Çiftçi Wedon diğer dört Killian'ı ona uzatmıştı.

Raithe adamın bir cevap beklediğini sanmıyordu. Aynı soru herkesin aklındaydı ama zaten her trajedide aynı şey sorulurdu. *Neden benim oğlum? Onca gün dururken neden bugün? Neden yine biz?* Klanlar öyle düzenli bir şekilde kayba uğrarlardı ki bu soru genellikle dualar kadar anlamsız gözükürdü. En azından Dureya'da durum böyleydi ve sorularına asla bir cevap alamazlardı – en azından fanilerin anlayabilecekleri bir cevap.

"Çünkü Fhreyler bizi öldürmek istiyorlar," dedi Persephone.

Orada toplananlardan bazıları içiyor, bazıları duman üzerlerine estiği için kıpırdanıyor, çoğu ise akşam boyunca yüzlerinden eksik olmayan aynı boş ifadeyle karanlığa yahut alevlere bakıyordu. Fakat o anda herkes dikkatini yeni reislerine verdi. Bütün bir dakika boyunca duyulan tek ses ateşin çıtırtısıydı.

Raithe'in ikinci Fhrey'ini öldürdüğü gün Arion ile Gryndal konağın önünde bir sihir çatışmasına tutuştuklarında neler olduğunu hiç kimse etraflıca izah etmemişti. Dahlın tüm sakinleri dövüşe tanıklık etmişti ama sözlü atışmalar Fhreyce gerçekleşmişti. Söylenenleri yalnızca Persephone, Suri ve Malcolm anlamışlardı ve ne onlardan ne de Fhreylerden biri herhangi bir açıklamada bulunmaya gönüllü olmuştu. Raithe, Fhreyce'yi çoğu kimseden daha iyi bilirdi. Akıcı konuşamazdı ama babası onu söylenenlerin

TELEGRAM KAKTUSUNX
bir kısmını anlayabileceği kadar eğitmişti ve Gryndal'ın olumunun çekişmeyi sonlandırmayacağı apaçık belliydi.

"Reis Konniger'ın ilk klan toplantısında duyduğumuz soylentiler doğru," dedi Persephone. "Fhreyler Dureya ve Nadak dahllarını yok etmekle kalmayıp Dahl Rhen'i de çeteleye eklediler Fakat Fhreylerin tanrı olmadıklarını ve bütün bunları Raithe'in öldürdüğü ilk Fhrey olan Shegon'un intikamını almak için yapmadıklarını artık biliyoruz. Feyn, yani Fhreylerin lideri yıllar önce bizi dünyadan kazımaya yönelik planlarını kurmuş. Artan nüfusumuzdan ve onlara meydan okuyabilecek, hatta onları alt edebilecek bir halk olduğumuzdan dolayı bizden korkuyorlar."

Persephone tekrar duraksayıp oradakilerin yüzlerine bakarak onlara yorum yapma fırsatı tanıdı. Hiç kimse konuşmadı. Ateş çıtırdadı, patlayan bir kütükten göğe kıvılcımlar yükseldi. Persephone sözlerine devam etti. "Bazılarınız bildiği veya tahmin ettiği gibi Nyphron ile diğer Galantialar bizi katletmeleri emrini uygulamadıkları için burada saklanıyorlar. Yine aynı şekilde Arion da bu dahlı, Feyn Lothian'ın büyücüsüne karşı koruyarak canını tehlikeye attı. Neler olduğunu kendi gözlerinizle gördünüz. Fhreylerin hükümdarı şimdi de üstümüze devler ve fırtınalar saldı. Ama hâlâ hayattayız. Dayanıyoruz. Feynin saldırılarının bu sonuncusuyla sınırlı kalmayacağından eminim. Evet, geri gelecekler ve muhtemelen bir dahaki sefere bir ordu gönderecekler."

Raithe ömürlerinde karşılaşabilecekleri en kötü şeyi atlattıklarını sananların yüzlerinde korkunun bir kez daha peydahlanmasını seyretti. Bu duygu karışımı, herkesi ümitsizliğe sürükleyen bir akıntıdan farksızdı.

"Lakin," diye tekrar başladı Persephone, bu sefer daha yüksek bir sesle, "çaresiz değiliz. Daha önce kimseye tehdit teşkil etmeyen bizler, Fhreylerin en çok korktukları şey olup çıkacağız. Öteki dahlların yıkımını ilk kez haber aldığımızda konakta dikilip herkese kendimizi kurtarmamızı sağlayacak bir plandan bahsetmiştim. O zaman bana kimse kulak asmamıştı ama artık asmanız gerek." Ateş ışığı yüzüne vursun diye bir adım öne çıktı. "Menahan, Melen, Tirre, Warric ve Gula klanlarına çoktan ulaklar yollayıp reislerinden Tirre'de bir zirve toplamalarını istedim.

TELEGRAM KAKTUSUNX
Tüm liderlerimizi bir araya getireceğiz, bir savaş konseyi kuracağız ve bize önderlik edecek bir karrel belirleyeceğiz."

"İyi ama devlerle ve fırtınalarla nasıl savaşabiliriz ki?" diye sordu Cobb.

Nyphron ayağa kalktı. "Sizi eğiteceğim. Pek çoğunuz devlerle yaptığımız dövüşü gördünüz. On ikiye karşı yediydik ama tek bir yara bile almadan kazandık."

"Çünkü siz Fhreysiniz," dedi Fenerci Filson.

"Peki Gryndal'ı da bir Fhrey mi öldürdü?" Nyphron eliyle Raithe'i işaret etti. "Daha şimdiden iki soydaşımı öldürdü. Üstelik bilhassa özel biri bile değil. Ama eğitimli. Babası dövüşmeyi babamdan öğrendi ve becerilerini oğluna aktardı. Ben de aynı şeyi sizinle yapabilirim. Fhreyler ile Rhunlar arasındaki tek fark eğitim, aletler ve tecrübedir. Size tüm bunları verebilirim. Galantialarım dünyadaki en iyi savaşçılardır ve bildikleri her şeyi size öğretecekler."

"Ama Gryndal geldiği zaman sen bile ona karşı güçsüz kaldın," dedi Engleton. "Sihre karşı nasıl bir şansımız olabilir ki?"

Nyphron yine Raithe'i gösterdi. "Raithe'in taşıdığı kalkandaki işaretleri görüyor musunuz? Feynin büyücüsü sihrini Dureyalıya yönelttiğinde neler olduğunu gördünüz mü? Cevap *hiçbir şey*. Hem de hiç. Dherg halkının asırlar önce keşfettiği işaretlerle korunan Raithe'in kılına bile zarar gelmedi. Biz de o işaretlerle Sanat'ı bize karşı kullananları güçsüz bırakacağız. Sayıca üstünsünüz. Dherg rünlerinin korumasına sahipsiniz. Ve şimdi Elan'ın gelmiş geçmiş en hünerli savaşçıları tarafından eğitileceksiniz. Galip gelebileceğinize inanmasaydım burada olmazdım. Ben ve Galantialarım uzun zaman önce çekip giderdik."

Nyphron bu sefer de Persephone'yi işaret etti. "Arif bir reisiniz var. Feyn türünüzün kökünü kazıyıncaya dek durmayacak. Dövüşmeye razıysanız eğer, bu kazanılabilir bir savaş."

Tekrar yerine oturmasıyla tüm gözler bir kez daha Persephone'ye çevrildi.

"Sabahleyin yurdumuzdan ayrılıp Tirre'ye yolculuk etmek için hazırlıklara başlayacağız. Burada bizim için hiçbir şey kalmadı ve Alon Rhist'ten ne kadar uzaklaşırsak o kadar güvende oluruz," dedi Persephone herkese. "Rhen Klanı bir hafta içinde güneye doğru yola çıkacak."

TELEGRAM KAKTUSUNX

4

Rapnagar

Bildiğim kadarıyla Suri türümüzün Sanat kullanan ilk mensubuydu. Sihir yapmak harika bir şey olmalı – tabii böyle olmadığı zamanlar hariç.

–Brin'in Kitabı

Gövdeler ikiye bölünmüş, üst üste veya yan yana devrilip kalmıştı. Yüzlerce, belki binlerce can gitmişti. Ölenlerden çoğu yabancı, bazıları yalnızca tanıdık, diğerleriyse dosttu. Fakat Suri birkaçını ailesi gibi görmüştü. Fırtınanın harap ettiği devrik ağaçlar ormanında yürürken kapıldığı dehşet neredeyse katlanamayacağı kadar yoğundu. Daha önce de fırtınalar görmüştü – kasırgalar, tipiler, seller, yangınlar. Fakat onların hepsi de Wogan istediği için çıkmıştı. Bu seferki başkaydı.

Tabii bir de Magda vardı.

Suri ile Minna mahvolmuş ormanda önden gidiyorlardı. Hızla ilerlemelerine rağmen Arion onlara ayak uydurabildiğine göre baş ağrısı biraz geçmiş olmalıydı. Miralyitli daha evvelden ihtiyarlığına dair yaptığı yorumlarla çelişen kıvrak ve dinç bir zarafetli yürüyor, bu haliyle hiç de yaşlıya benzemiyordu. Saçları yokken bile –veya belki de bu yokluktan dolayı– Suri onu hayatı boyunca karşılaştığı en güzel kişi olarak görüyor, yukarı göldeki kuğulara ya da eskiden dağın batı eteklerinde kışı geçiren kar baykuşuna denk tutuyordu. Arion onlarla aynı akıcı inceliğe ve uhrevi dinginliğe sahipti. Teni de kusursuzdu: ne bir sivilce, ne bir doğum lekesi, ne de bir kırışıklık veya iz. Miralyitli çoğu zaman hiç de gerçekmiş gibi gözükmüyordu.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Galantiaların lideri Nyphron da yanlarındaydı. Adam o kadar güzel değilse de sessizdi. Aslında hiç konuşmuyor değildi –tabii bayırda yürürlerken hiçbiri fazla bir şey söylememişti, o ayrı– daha ziyade hiç ses çıkarmıyordu. Kat kat metale bürünmüş olmasına ve kılıç-kalkan taşımasına rağmen ormandaki yokuşu bir hayalet kadar usulca tırmanıyordu. Suri ormanda çıt çıkarmadan hareket edebilmekle gururlanırdı ve Minna'nın da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Fakat kız ara sıra durup Nyphron'un hâlâ onlara eşlik ettiğinden emin olma ihtiyacı hissediyordu. Her seferinde de savaşçıyı yanlarında, hem de beklediğinden daha yakında buluyordu.

Bayırın tepesine yaklaşan Suri kendini Ormanın Koca Hanımı'na hürmeten diğer tüm ağaçların uzak durduğu o kutsal kayrana bakarken buldu. Magda'yı görünce durdu. İkiye bölünmüş kadim ağaç çıplak kalmış, bütün yaprakları dökülmüştü. Gövdesinin bir yarısı kararmış, diğer yarısıysa kabuksuz kalmıştı. Yerde kopuk bir dal duruyordu. Kıpırdayamayan Suri öylece bakakaldı. Minna bacağına sürtüp burnuyla kızın elini dürttü ama Suri bir zamanlar ormandaki en yaşlı ağaç olan dehşetten gözlerini ayıramadı.

Rüzgâr esti, sonra bir daha esti.

Ses çıkmadı.

Suri'nin yanağından bir damla gözyaşı aktı, sonra bir tane daha. Minna hafifçe sızlanarak onu yeniden dürtükledi. Kurtların en arifi böyle bir dehşete takılıp kalmanın iyi bir şey olmadığını bilirdi. İkili nihayet hareketlenerek durup saygı göstermeye tenezzül etmemiş Arion ile Nyphron'un peşine takıldı.

"Kim o?" Ses yamacın aşağısından gelmişti. Çalılıkların ilerisinde yerden çıkıntı yapan koskoca bir kafa vardı. Yaratık Fhrey diline geçerek sözlerini sürdürdü. "*İşimi bitirmeye mi geldiniz?*" Hâlâ toprağa gömülü olan dev kokularını almış olmalıydı çünkü yüzü aksi istikamete dönüktü ve başını tamamen çeviremiyordu. Suri devler ve koku alma becerileri konusunda uzman değildi ama dördü ormanda ilerlerken yumuşacık bir yaz melteminden daha fazla gürültü yapmıyorlardı.

Nyphron o sırada başa geçti ve mahvolmuş tepe yamacı boyunca tez adımlarla yürüyüp koca burnun dibine kadar girdi.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Rapnagar, bu ne sürpriz. Tabii sürpriz derken öyle olmadığını ve Rapnagar derken seni gidi Tetlin piçi demek istiyorum."

Arion onlara yaklaştı. *"Bu Grenmoria'yı tanıyor musun?"*

Nyphron başını evet der gibi salladı ve çizmeli ayaklarından birini devin burun köprüsüne dayayıp sol gözüne doğru eğildi. *"Hentlyn'den ayrılmamalıydın."*

"Dağlarımızda hiç yiyecek yok."

Nyphron kaşlarını çattı ve devin burnuna daha fazla ağırlık verdi. *"Tabii canım, eminim yoktur. Söyle bakalım, seni kim gönderdi?"*

"Git bir domuzu doldur," diye homurdanarak tersledi Rapnagar.

Nyphron kılıcını çekti ve devin sol burun deliğini şişleyerek yere mıhladı. Grenmoria çığlık attı.

Arion şaşkınlıkla bir adım geriledi. *"Ne yapıyorsun yahu?"*

"Buraya cevap almak için geldim." Nyphron kadına olduğu kadar deve de hitap ediyordu.

"Aradığını bende bulamayacaksın," diye sıkılı dişlerinin arasından konuştu Rapnagar. *"Sen onu bunu bırak da beni biraz aydınlat. Orada olup da kardeşlerimin yol açtıkları yıkımı göremediğim için üzgünüm. Kaç kişiyi öldürdük? Grygor da ölenler arasında mıydı? Sen nasıl sağ kaldın? Yoksa bir korkak gibi saklanıyor muydun?"*

"Kardeşlerin daha dahl kapısına bile varamadan geberdiler. Birkaç çiçeği ezip bir keçiyi korkuttular ama hepsi bu kadar."

"Yalancı!"

Nyphron kılıcını yavaşça döndürerek deve bir çığlık daha attırdı.

"Kes şunu!" diye bağırdı Arion, öne çıkarak. *"Dinle,"* dedi deve hitaben, *"saldırınız gerçekten sonuçsuz kaldı. Bunu karşında durmamızdan anlamış olmalısın. Nyphron'a içine düştüğün çıkmazdan bahsettiğimde seninle konuşmakta diretti. Pazarlıkta kullanabileceğin tek şey, bildiklerin. Bence işbirliği yapman kendi yararına olacaktır."*

Rapnagar hemen cevap vermedi. İri gözlerini iki defa kırptı ve dudaklarını önce sola, sonra sağa kaydırdı. *"Benim bundan ne çıkarım olacak?"* diye nihayet sordu.

"Kolay bir ölüme ve münasip bir define ne dersin?" diye konuştu Nyphron. *"Gırtlağını bir kulağından diğerine kadar keseceğim. Eli-*

TELEGRAM KAKTUSUNX
mi çabuk tutacağım ve sonrasında Miralyitli seni toprağa gömecek. Böylece leşinden hayvanlar değil sadece solucanlar beslenebilecek."

"*Yetmez. Konuşurum ama karşılığında beni serbest bırakacaksınız.*"

Rapnagar daha sözlerini bitirmeden Nyphron başını sağa sola sallıyordu. "*Anlatacaklarına o kadar çok ihtiyacımız yok. Çoğunu şimdiden tahmin edebiliyorum. Fırtına epey büyük bir ipucuydu.*"

"*Size bir sonraki hamlelerini söyleyebilirim.*"

"*Hayır, söyleyemezsin. Bu saldırının başarıyla sonuçlanacağını düşündüler. Mevcut planları varsa bile artık değişti.*"

"*Kimin peşinde olduğumuzu söyleyebilirim. Yani özellikle kimin.*"

Nyphron duraksayıp biraz düşündü. "*Hedef mi gösterildim?*"

"*Burnumda bir kılıç olmasaydı kafamı sallardım.*"

Nyphron ani bir asılışla silahını çekip çıkardı ve devin yüzünü buruşturarak homurdanmasına yol açtı. "*Başka kim? Daha başka bir isim verdiler mi?*"

Dev başını iki yana salladı. "*Hayır, hayır. Beni bırakacağınıza söz verinceye kadar tek kelime etmem.*"

"*Peki, bize bildiklerini anlatırsan gidebilirsin,*" dedi Nyphron.

Rapnagar gözlerini çevirip Arion'a odaklandı. "*Kabul mü?*"

"*Evet,*" yanıtını verdi Arion.

"*Tamam. Tamam. Miralyitli Arion, Instaryalı Nyphron ve başta Tanrı Katili adıyla bilinen Raithe olmak üzere tahta hisardaki bütün Rhunlar.*"

Düşünürken Arion'un kaşları çatıldı. "*Hepsi bu kadar mı?*"

Nyphron onu merakla süzdü. "*Başka kimi duymayı bekliyordun?*"

"*Onu.*" Arion parmağıyla yamacın daha yukarısında oyalanan mistiği gösterdi. "*Mawyndulê babasına Suri'den bahsetmemiş. Acaba neden? Lothian eğer Rhunları katletmeye karar verdiyse bunu sırf onlara hayvan gözüyle baktığı için yapmıştır. Sanat kullanabileceklerini bilmek öyle bir bakış açısını değiştirir. Aramızdaki benzerlikleri keşfetmek bütün bir ırkı ortadan kaldırmayı imkânsızlaştırır. Anlaşmazlık son bulur, her iki taraftan da hayatlar kurtulur. Suri, Rhunlar ile Fhreylerin şimdiye dek bilinenden daha benzer olduklarını ispatlıyor.*"

TELEGRAM KAKTUSUNX

Nyphron başını iki yana salladı. "*Hayır, yanılıyorsun. Sanat kullanabilen Rhunlar daha da büyük bir tehdit olarak görülür. Güç sahibi kimselerin istedikleri son şey o gücü paylaşmaktır. Lothian onlara dengimiz olarak kucak açmaz. Rhunlara beslediği hınç daha da artar.*"

"*Aynı fikirde değilim ve Lothian'ı senden daha iyi tanırım.*"

"*Eh, sen kendi fikrine sahipsin, ben de kendiminkine. Herhalde hangimizin haklı olduğunu asla öğrenemeyeceğiz – özellikle de Feyn artık Gryndal'ın ölümünde oynadığın rolü bildiğine göre.*"

"*Lothian şartlardan habersiz. Hikâyenin sadece bir tarafını duydu.*"

"*Ah, yani sana öz oğlundan daha çok inanacağını düşünüyorsun, öyle mi? Peki onun huzuruna nasıl çıkacaksın? Talwara'ya girme şansın benimkinden fazla değil. Çok istiyorsan–*"

"*Hey,*" diye araya girdi Rapnagar. "*Unuttuğunuz bir şey yok mu? Beni buradan çıkarın.*"

"*Sen ciddi misin?*" diyen Nyphron dudak büktü. "*Canının üç ısme değeceğini mi sanıyorsun? Bundan iyisini yapmalısın.*"

"*Başka ne bilmek istiyorsun?*"

"*Seni kimin kiraladığıyla başlayabilirsin.*"

"*İsmi Vertumus'tu ama Petragar denen birinin adına konuşuyordu.*"

"*Vertumus, Hentlyn'e mi geldi?*"

"*Hem de Yarhold'a kadar. Kapıyı bile çaldı. Çok şirindi.*"

"*Herhalde yalnız gelmemiştir.*"

"*Hayır. Sikar ona bakıcılık ediyordu.*"

"*Sikar aldığı emirlerden hoşnut gözükü yor muydu?*"

"*Sikar, Vertumus'u ezmemizi umarmış gibi gözükü yordu. Sırf Furgenrok ziyaretin bir tuzak olduğunu düşündüğü için öyle yapmadık.*"

"*İlginç,*" dedi Nyphron.

"*Evet, gitmelerine o yüzden izin verdik. Bir iş çevirdiklerini sandık.*"

"*Hayır.*" Nyphron eğilip yalımını Rapnagar'ın saçlarına sildi. "*Furgenrok'un düşünebiliyor olması ilginç demek istedim.*"

Arion bir adım daha attı. Artık o kadar yakındı ki isterse devin kulağına dokunabilirdi. "*Şu Vertumus ne dedi? Sizden tam olarak ne istedi?*"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Arion'u, Nyphron'u ve Raithe'i öldürürsek güneyde doya doya yiyebileceğimiz Rhun sürüleri olduğunu söyledi. Ayrıca Zephyron öldüğü ve oğlu Nyphron vatanına ihanet ettiği için Rhist'in yeni lordu Petragar'mış. Bir de Instaryalılar artık yasağı uygulamayacaklarmış ve karşımıza çıkan her Rhun'la beslenebilirmişiz."

"Yanınızda hiç Miralyitli getirdiniz mi?" diye sordu Arion.

"Hayır. Vertumus bile saldırıya katılmadı. Ama yardım alacağımızı söylediler. Direnişi yumuşatmak ve bize nereye gideceğimizi göstermek için bir fırtına yollayacaklardı. Yıldırımlar nerede olduğunuzu belli edecekti. Çoğu Rhun hisarına düştü ama ben buradakileri fark edip kontrole geldim."

"Bir Miralyitli ne kadar uzaktan bir fırtına çıkarabilir?" diye Arion'a sordu Nyphron.

"Değişir. Eğer Valentryne Layartren'i kullandılarsa..."

"Neyi neyi?"

"Avempartha'daki bir odayı. Hani bir şelalenin üstüne kurulu bir kule var ya–"

"Görmüştüm."

"Eh, işte o kule akan suyun gücünü toplayıp bir odaya aktarır. Bu güç orayı kullanan birinin kabiliyetlerini büyük ölçüde artırır. Kule arananları bulmak için birebirdir. Toplanıp birlikte çalışan bir grup Miralyitli sanırım bize ta oradan saldırabilir. Lothian'a tek gereken Ferrol'ın Yasası'nı askıya almaktır."

"Öyle yaptığından hiç şüphem yok." Kaşlarını çatarak çenesini sıvazlayan Nyphron'un gözlerinde sert bir bakış vardı. *"Tahminimce herkese genel muafiyet tanımıştır. Herhalde kellelerimize ödül de biçmiştir."*

Arion endişeli gibiydi. Gözünü yere dikip dudaklarını yaladı, ardından meşum bir ses tonuyla konuştu. *"Onlar bizi öldürebilirler ama biz onları öldüremeyiz."*

Nyphron bunu duyunca gülümsedi. *"Pek sayılmaz. Kendi ellerimizi kullanamayız, hepsi bu. Kılıcı savuran kol bize ait olmadığı sürece Ferrol aldırış etmeyecektir."*

"Ne zaman bir Umalyn rahibi oldun?"

"Ama dediğim doğru, değil mi? Seni başka bir Fhrey'i öldürmeye ikna edersem Ferrol'ın Yasası seni kapsar, beni değil. Cezalandırılan şey kışkırtıcı değil eylemdir."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Bu dediğin bana hilekârca ve bencilce geliyor. Hatta korkakça."

Nyphron omuz silkti. *"Kuralları ben koymadım. Ferrol koydu. Şahsen ben buna müttefiklerin ortak bir düşmana karşı ortak bir amaçla bir araya gelmeleri olarak bakıyorum. Böyle ifade edince kulağa çok daha hoş geliyor, değil mi?"*

Arion iç geçirdi. *"Neyse, başka bir sorun yoksa artık Bay Rapnagar'ı hayat dediği sefaletten kurtaracağım."*

"Ne?" dedi Arion hayretle. *"Hayır!"*

"Hayır ne?" diye sordu Nyphron. *"Hayır, soracak başka bir şeyin yok mu?"*

"Hayır, beni öldürmeni istemiyor!" diye bağırdı Rapnagar.

"İşimize karışma," diye çıkıştı Nyphron. *"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."*

"Hem de öyle bir var ki. Konuşursam canımı bağışlayacağını söyledin. Ben de konuştum. Verdiğin sözü tutmalısın."

"Dev haklı," dedi Arion. *"Onu öldürmeyecektin. Bir anlaşma yaptın. Şimdi de o anlaşmayı yerine getir."*

"İşte aramızdaki fark bu. Ben pragmatik davranırken sen idealizminin muhakeme yeteneğini bulandırmasına göz yumuyorsun. Seni öldüremem... eh, aslında öldürebilirim ama o zaman Ferrol'ın Yasası'nı çiğnediğim için ağır yaptırımlarla karşılaşırım. Öte yandan Rapnagar'ı rahatlıkla gebertebilirim. Hem inan bana, bunu fazlasıyla hak ediyor."

"Etmiyorum. Üstelik yemin ettin!" diye bağırdı dev.

*"Haklı, yemin ettin,"*dedi Arion.

Nyphron gözlerini devirdi. *"Hayır, etmedim. Yalnızca söz verdim. Yemin farklıdır. Babama eğer düelloda yenilirse Lothian'ı Feynim bileceğim sözünü verdim. Ayrıca Tekchin'e dün gece son lokma ekmeği alabileceği sözünü verdim. Kendime de artık aşırı içmeyeceğim sözünü verdim. Sözlerimi tutmakta çok beceriksizim."*

"Ama... ama... öyleyse senin adına ben yemin ettim," dedi Arion.

Nyphron başını iki yana salladı. *"Hayır, etmedin."*

"Biriniz etti!" diye bağırdı Rapnagar.

"Yemin falan yok," dedi Nyphron. *"İkimiz de hiçbir şeye yemin etmedik. Sadece bozmaya razı olduğum yarım yamalak bir anlaşma yaptık."*

TELEGRAM KAKTUSUNX

"*Ben razı değilim*," diye duyurdu Arion.

"*Tamam*." Nyphron eliyle gösterdi. "*Sen git orada dur. İstersen başını çevir.*"

"*Kesinlikle olmaz! Bu Grenmoria'ya serbest bırakılacağına dair güvence verdim ve bırakılacak da. Şimdi ben onu küçücük bir oyuncak gibi eritmeden kılıcını kınına sok.*"

Nyphron tereddüt etti. Arion ellerini kaldırdı.

"*Pekâla.*" Savaşçı kılıcını kınına soktu. "*Ama hata yapıyorsun. Rapnagar da diğer tüm Grenmorialar gibi bir canavardır. Bunun tek istisnası Grygor'dur. Bunun tersi bir duruma düşseydik Rapnagar şu an seni geğiriyor olurdu.*"

"*Suri.*" Arion eliyle mistiği yanına çağırdı. "*Seni eğitmekten bahsettiğimi hatırlıyor musun? Eh, bugün Sanat'taki ilk uygulamalı dersine başlayacaksın. Bu devi serbest bırakacaksın.*"

Suri hayatı boyunca ateş yakmaktan ve kemik atmaktan fazlasını yapmamıştı. Devi serbest bırakması tıpkı ağaçları eski hallerine getirmesi veya Magda'yı canlandırması kadar ihtimal dışıydı. Eğer öyle şeyler mümkün olsaydı enerjisini Rapnagar'a yardım etmeye harcamayacağı da kesindi.

Suri kural olarak hiç kimseden hoşlanmamazlık etmezdi ama deve ayrıcalık yapmaya razıydı. Yaratık rulu –hem de Suri'nin en sevdiklerinden birini– yok etmişti. Ayrıca gerek Magda'yı, gerekse o genç ve güzel akçaağaç gibi Suri'nin diğer dostlarını katledenlerle işbirliği içinde olduğunu kendi ağzıyla söylemişti. Suri'nin kısa zaman önce tanıştığı fidan şu anda köklerinin bir metre üzerinden kırılmış halde, bir enkaz yığınının arasında yatmaktaydı. Wogan'ın devi geceleyin öldürmemesi Suri'yi şaşırtmıştı. Küçük kız kemirgenlerin devin gözlerini oyup kafasına yerleşeceklerini hayal etmişti. Nyphron'dan pek hazzetmemesine rağmen devle nasıl başa çıkacakları konusunda onun tarafındaydı.

"*Bu iş biraz zaman alabilir*," dedi Arion savaşçıya. "*Suri'ye acele ettirmek istemiyorum. O nedenle istersen dahla dönebilirsin.*"

"*Gitmeyi aklımdan bile geçirmem*," diyen adam oradaki yeni devrilmiş bir huşun gövdesine oturdu. Suri bahsi geçen ağacı tanımasa da sağken iyi biriymiş gibi gözüküyordu. "*Sizin şu Sanatınızın nasıl öğretildiğini görmeye can atıyorum.*"

Arion omuz silkti. "*Suri, dünyanın gücünü kullanma yeteneği*

TELEGRAM KAKTUSUNX

son derece yaratıcı bir süreç olduğundan biz Miralyitliler ona Sanat deriz. Temel dayanaklar, prensipler ve teknikler bulunmasına rağmen diğer tüm sanatsal uğraşlardaki gibi bunlar sadece yol göstericidir ve pek çoğu, öğrencilerin fikirleri kavrayıp bir başlangıç yapmaları için tasarlanmıştır. Fakat bana kalırsa kendi kendine koydukların hariç ortada gerçek bir kural bulunmadığını keşfedeceksin. Bunlardan bazıları bizzat yapacağın seçimler olacak; diğerleriyse sırf kim olduğuna dayanarak senin yerine yapılacak."

Suri kadının kendisine hitap ettiğini varsayıyordu ve sözcükleri açıkça duymasına rağmen onları anlamakta zorlanıyordu. Kel Miralyitli son bir ay boyunca kızın Fhrey dili üstündeki hâkimiyetini geliştirmişti ama Suri hâlâ sözcüklerden birkaçını tahmin etmek zorunda kalıyordu ve Arion çok hızlı konuşuyordu.

"Mesele şu ki," diye devam etti Arion, *"herkes Sanat'ı kullanabilir – tıpkı herkesin resim çizebileceği gibi. Fakat her resim sanat olarak görülmez. Bu açıdan bakıldığında bireyler doğanın gücünü devamlı kullanırlar. Mesela konuşmak sihrin alelade bir biçimidir. Aslına bakarsan celbin temel bir dalıdır. Ses, perde ve ton gibi doğal güçler, fikirleri bir kişiden diğerine 'sihirle' aktarabilir. Gülümsemek ve karşındakini de gülümsetmek aynı fikrin diğer bir biçimidir. Anlıyor musun?"*

Suri başını iki yana salladı.

"Senin yapmayı zaten bildiğin yoldan ateş yakmak da bir diğer basit sihir biçimidir. Nyphron da ateş yakabilir. Bunun için sürtünmenin gücünden yararlanarak ısı celbeder. Doğal güçlerin daha gelişmiş bir kullanıcısı metal ve taş kullanarak kıvılcım yaratabilir. Bu daha kolay ve hızlı bir yöntemdir. Sürtünmeyi kullanan birine sihir gibi gözükebilir ama o zaman sihir *yalnızca 'bunu nasıl yaptığını bilmiyorum' anlamına gelir. Tabii sen ateş yakmanın daha da iyi bir yolunu biliyorsun."*

Son kısmı anlayan Suri gülümsedi. Tura'nın her iki yöntemle de ateş yaktığını görmüştü ama ihtiyar mistik bir ateşi asla Suri gibi yakmamıştı.

"Senin yöntemin, Suri, daha bile zarif, kolay ve hızlıdır. Ve o senin için sadece ateş yakmanın bir diğer yoludur. Fakat anlayışı kıt olduğu için Nyphron'un gözünde sihirdir." Arion dönüp Galantia'ya

TELEGRAM KAKTUSUNX
baktı. "*Seni örnek gösterdiğim için özür dilerim ama kalmayı kendin seçtin.*"

"*Sorun değil,*" karşılığını verdi adam. "*Ders verirken öğrencine nasıl bir üstünlük anlayışı aşıladığını seyretmek hoşuma gidiyor. Demek böyle oluyormuş.*"

"*Ne böyle oluyormuş?*"

"*Zamanla kendinizi birer tanrı gibi görür hale gelmeniz.*"

Duraksayan Arion'un kuşkuya kapıldığı yüzünden belliydi.

"*Rhunlara dövüşmeyi öğretirken ben de aynı şeyi yapacağım. Özgüven önemlidir – özellikle de savaşta.*"

Arion bir an daha tereddüt etti, sonra tekrar Suri'ye döndü. "*Nerede kalmıştım? Ah, evet, başka birinin çizdiği bir resmi kopyalayanlar ile kendi hayal güçlerine dayanarak bir resim yaratabilenler arasında bir ayrım vardır. Doğal bir yeteneğe, doğuştan gelen veya genç yaşta gelişen bir şeye sahip olanlar Sanatçıdır. Fakat sihri ancak tahta, su, mineraller veyahut metal gibi fiziksel araçlardan yararlanarak kullanabilenler de bulunur. Fiziksel eşyalara koltuk değneği gibi bel bağlamak zorunda olanlara fakuinler veya stilistler denir. Sen, Suri, gerçek bir Sanatçısın.*"

Kendisine iltifat edildiğinden emin olan Suri tekrar gülümsedi. Arion'dan hoşlanıyordu. Miralyitli yalnızca güzel değil büyüleyiciydi de. Sevecen, anlayışlı ve arif Fhrey sanki Tura'nın zarif bir versiyonuydu. İkisi de sırılsıklam bir sünger gibi bilgi damlatıyordu. Onlarla beraberken bir şeyler öğrenmemek mümkün değildi.

"*Bir Sanatçı olarak elementlerin nasıl etkileşime girdiklerinin ve onları nasıl etkileyeceğinin temellerini anlayarak gelişirsin,*" diye açıkladı Arion. "*Bu tıpkı iletişim kurmayı öğrenmek gibidir. Seslerin ne anlama geldiğini keşfederek konuşmayı öğrenirsin. Sihrin büyük bölümü sese dayanır. Sesler ve hareketler, oynadığın o sicim oyunundaki ilmiklere benzeyen örüler ve bağlar yaratabilir. Doğal güçlerin farklı yönlerini Sanatçı tarafından kullanılabilen dizilimlere dönüştürebilir. Dünyanın dilini ve kullanılabilir dizilimlerle konuşmayı bilmek, bir Sanatçının değişimler gerçekleştirmesine imkân tanır.*

"*Dünyadaki her şey birbirine bağlıdır. Aradaki yolları anlamak yeni bağlantılar kurmana izin verir. Bunu yapmak için Sanatçının*

TELEGRAM KAKTUSUNX

bir güç kaynağıyla temas halinde olması gerekir. Sicim oyunu örneğinde o güç kaynağı parmaklarındır. Gerçek dünyadaysa güç yaşamdan, ısıdan ve hareketten gelir. Dolayısıyla gün ışığını, ateşi, suyun akışını veya yaşamın ta kendisini kullanabilirsin. Tohumlar iyi bir kaynaktır; barındırdıkları potansiyel son derece güçlüdür ve üstünde pek çok tohum taşıyabilmen onları kullanışlı kılar. Elbette bu ormanda erişebileceğin büyük bir güç bolluğu mevcut. Neyse, güç kaynakları birkaç kategoriye ayrılır. En yaygını elementseldir ve elementlerin tahrifinden doğar: Tahtayı ovuşturmak ateş yakar, suyun ısısını artırmak buhar çıkarır. Elementselin hava sanatı, su sanatı, ateş sanatı gibi alt kategorileri bulunur. Ayrıca Yaşam ve Tasavvur sanatı da vardır ama henüz onlara değinmenin hiç gereği yok. Bugün işe toprakla başlayacağız."

"*Toprak mı?*" diye sordu Suri.

"*Evet, toprak. Tohumlar gibi o da durağan gözükebilir ama aslında yaşam gücü içerir. Toprak bu koskoca ağaçlara kuvvet ve besin sağladı, şimdi de Rapnagar'ı serbest bırakma gücünü sağlayacak. Nasıl erişeceğini zaten biliyor olmalısın. Ne zaman bir ateş yaksan yapıyorsun. Derin bir nefes almaya, ellerini çırpmadan hemen önce kendini hazırlamaya benzeyen o histen –elementsel kuvvet toplamadan– bahsediyorum. Senden aynı şeyi şimdi de yapmanı istiyorum. Gözlerini kapa. Böylece daha kolay odaklanabilirsin. Rüzgârı dinle; ayaklarının altındaki zemini hissetti. Duyularınla uzan ve keşfet. Rapnagar'ın etrafındaki toprağı hissetmeye çalış. Toprağın senin uzantın olduğunu hayal et. Öyle de. Dünyadaki her şey diğer her şeyin bir parçasıdır. Hepimiz birbirimize bağlı olduğumuza göre birbirimizi etkileyebiliriz. Tek yapman gereken doğru ipliği çekmek ve dokumanın dizilimini değiştirerek toprağın Rapnagar'dan uzaklaşmasını sağlamak.*"

Suri kendisinden isteneni yerine getirmeyi denedi ama üstünde çalışabileceği fazla bir şey yoktu. Gözleri kapalıydı ve toprağı hayal ediyor, içinde gezinen solucanları görüyordu. Bu oldukça kolaydı. Ayaklarının toprakla temasını da hissediyordu ama bunun ne gibi bir yarar sağlayacağını bilmiyordu.

"*Mırıldanmayı dene,*" dene dedi Arion, kızın çektiği zorluğu anlamışçasına."*Mırıldanmak mı?*"

"*Evet.*"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"*Ne mırıldanmalıyım?*"

"*Hiçbir şey. Bir ezgi değil, yalnızca tek ve düz bir nota mırıldan. Sabit bir ses çıkar yeter.*"

Suri öyle yaptı.

"*Titreşimi hissediyor musun? Şimdi tonu değiştir ve aradaki farkı hisset. Bu dikkatini toplamana yardım eder İyi bir başlangıç noktasıdır. Zihnini aradığın şeye odaklamanı kolaylaştırır. Şimdi uzan ve bedeninin dışında da benzer bir ton ara – tıpkı ateş celbederken yaptığın gibi.*"

Suri mırıldanırken titreşimi boğazında, göğsünde ve başında hissediyordu. Nota değiştirince gıdıklanır gibi oldu. Ateşi nasıl bulduğunu düşündü. Hep ateş ruhuna seslendiğini düşünmüştü ama belki de asıl yaptığı onu celbetmek, bir nefes gibi içine çekmekti. Mırıldanırken vücudunun dışında da bir titreşim sezinledi. Titreşim tanıdıktı – ateş.

Kız bu keşif karşısında kocaman sırıttı. Yıllardır yaptığı bir şey hakkında daha fazla bilgi edinmek ne kadar heyecan vericiydi – tıpkı dilini damağına değdirmeden yutkunmanın imkânsız olduğunu keşfetmesi gibi.

Aynı anda başka tonların, başka titreşimlerin farkına vardı.

Sesler ve hareketler, oynadığın o sicim oyunundaki ilmiklere benzeyen örüler ve bağlar yaratabilir.

Suri gerçeği işte o zaman anladı: Titreşimler, asılıp bükebileceği sicimler gibiydi. Hiç düşünmeden ellerini kaldırdı ve tıpkı sicim oyununda yaptığı gibi parmaklarını oynattı. Hareketler tanıdıktı ve denge kurmasını, odaklanmasını kolaylaştırıyordu.

"*İşte böyle*," dediğini duydu Arion'un. "*Oyununda yaptığını yap. Toprağı ayırmak için bir dizilim yarat.*"

Suri zorlanıyordu. Hangi sicimlerin ne yaptığını bilmiyordu ve yoğunlaştıkça daha başka sicimler buluyordu. Bunalmamak elinde değildi. Bu sonsuz sayıda sicime sahip bir oyundu.

"*Çok fazlalar. Hangisinin–*"

"*Üstünde duruyorsun ya*," karşılığını verdi Arion.

Küçük kız tekrar sırıttı. Cevap apaçık ortada olduğundan bu seferki biraz utangaççaydı. Teli buldu. İri ve derin olup diğer pek çoğundan daha ağırdı. Bir sicimden çok urgan gibiydi. Suri hiç düşünmeden mırıltısını daha pes bir tona indirdi ve parmaklarını

TELEGRAM KAKTUSUNX
önünde oynattı. Teli hafifçe bükerken kulaklarına bir ses, belli belirsiz bir hışırtı ulaştı.

"*İşte böyle*," dedi Arion. "*Oluyor. Parmaklarını tak ve onu çek.*"

Suri oyununu oynuyormuşçasına parmaklarını alta soktu ve ellerini iki tarafa ayırdı. Bunu yaparken de tel tıpkı oyundaki gibi parmaklarına dolanarak gerildi.

"*Suri, hayır!*" diye bağırdı Arion. "*Dur! Dur!*"

Durmak kolay değildi. Yine oyunda olduğu gibi parmaklarını doladıktan sonra sicimleri sonuna kadar çekmeye yönelik doğal bir arzuya kapılmıştı. Dizilimi tamamlamaya, ilmiklerin parmak eklemlerini sıkmasına can atıyordu. Üstelik her şey öyle çabuk olup bitiyordu ki.

Hışırtı, ağaçların kırılmasını andıran bir çatırtıya dönüştü.

"*Suri!*"

Arion ellerini tutunca Suri gözlerini açtı.

Kadının yüzünde bir dehşet ifadesi vardı ve Suri o ifadeye neyin yol açtığına dair bir ipucu bulmak amacıyla başını çevirdi. Yanlışlıkla başka ağaçlara da zarar vermiş olmaktan ödü kopuyordu ama ağaçlar eskisinden farklı gözükmüyordu. Gövde çatırtıları duymuş olduğu için şaşkınlığı daha da arttı.

"*Sorun ne?*" diye sordu.

Arion hiçbir şey demeden gözlerini yumdu ve titreyen ellerinden birini ağzına kapadı.

Suri devrik huşun üstünde oturan Nyphron'a baktı. Adamın dudaklarında bir tebessüm vardı. "*En ufak bir sorun yok*," dedi Instaryalı ona. "*Harika bir iş çıkardın.*"

Suri ancak o zaman Rapnagar'ı fark etti.

Devin başı toprağa daha da gömülmüş, dışarıda sadece başının tepe kısmı kalmıştı. Ve o kısım da yumurta gibi çatlamıştı. Suri yeri açmamıştı.

Onu daha da kapatmıştı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

5

Küçük Çözümler

Roan, hiç abartısız, hayatım boyunca tanıdığım en zeki insandı. Ne yazık ki bu gerçeği çok uzun bir zaman fark edemedik; neyse ki onu tam zamanında keşfettik.

–Brin'in Kitabı

Persephone halkının yollara düşmesi için gereken zamanı fazlasıyla azımsamıştı. Dahl Rhen yıkılmasaydı bile tahliyesi haftalar alırdı. İnsanlar o boyutta bir köyü nasıl taşıyacaklarını bilmiyorlardı. Rhen Klanı göçebeliği bırakalı yüzlerce yıl olmuştu ve gezgin atalarının teknikleri unutulup gitmişti. Kadın biraz fikir alabilmek için Brin'e başvurmayı düşündü. Brin dahlın Örf Bekçisi olarak halklarının tarih deposuydu ama o sırada yardım edebilecek durumda değildi. Zaten Persephone ona akıl danışabilseydi bile ataları şimdikinden çok daha farklı bir dünyada yaşamışlar, zorlu bir hayat sürdürmüşlerdi. İleriki nesillerin biriktireceği bolluğu hayal etmeleri mümkün değildi ve dolayısıyla neyin alınıp neyin geride bırakılacağına karar veremezlerdi.

Duydukları derin hüzün işi daha da zorlaştırıyordu. Persephone'nin çoğu günler molozları eşelerken öylece kalakalan insanları kıpırdatmaya zaman ayırması gerekiyordu. Daha bu sabah evinin harabesinden bir omuz sepeti çıkarmaya uğraşan Değirmenci Eli'yla karşılaşmıştı. Adam enkazda kızının saç tokasını görünce eğilmiş, onu yerden almış ve oracığa yığılmıştı. Persephone sonraki bir saati ağlayarak geçirmesine müsaade etmişti ama sonra ona bir görev vermek zorunda kalmıştı, yoksa adamcağız oradan gün boyunca kalkmazdı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Moya, koşar adım gelip kuyunun yakınında Persephone'ye yetişerek.

"Yavaş... gerçekten yavaş." Persephone durdu ve genç kadını sert bakışlarla süzdü. "*Sen* toplandın mı?"

Moya'nın yüzü büyük ölçüde dudak bükmeden oluşan o küskun ifadelerinden birine burundu. "Bakalım..." Kendine göz gezdirdi. "Elbisem üstümde. Ayrıca her iki kolum ve bacağım yanımda. Yani evet, toplandım."

"Güzel, öyleyse gıdaların taşınmasına yardım edebilirsin. Sence birinden yardım alarak buğday çömleklerinden birini taşıyabilir misin?"

"Ah, tabii. Hiç sorun değil. Hazır elim değmişken değirmen taşını da taşıyayım mı? Seph, o çömlekler nereden baksan yüz elli kilo."

Genç kadın elbette haklıydı ve Persephone kafa sallayarak zaten upuzun olan listesine bir madde daha ekledi. "Çuvala ihtiyacımız olacak, hem de bir sürü çuvala. Her çömleği on veya on beş kişi arasında paylaştıracağız." İç geçirdi. "Her erkek, kadın ve çocuk on beş kiloluk bir buğday ya da arpa çuvalı taşısa dahi ambar çukurundakilerin yarısını bile yanımıza alamayız. Üstelik çukur neredeyse tamtakır. Peki ya ihtiyarlar? Padera gibi birinden ağır bir yük taşımasını isteyemem."

"Yerinde olsam onu dert etmezdim. Padera hepimizden çetindir. O yaşlı kadın istese iki kolunun altında birer keçi taşıyabilir."

"Her şeyi yanımızda götürmenin bir yolunu bulmalıyız. Ya Tirre bizi geri çevirirse? Kapılarını kapalı tutarlarsa sadece yanımızdakilerle idare ederek dışarıda kim bilir ne kadarlığına kamp kurmamız gerekir. Sonuçta avlanabileceğimiz bir ormanları yok. Peki ya sonbahar geldiğinde ve önümüzdeki kış için hasat yapamadığımızda ne olacak?" Persephone döndü ve kuyu gözüne takılınca yeniden iç geçirdi. "Tabii bir de su meselesi var. Yol boyunca nerelerde birkaç küçük dere bulabileceğimizi biliyorum ama yaz ortasında kurumuş olabilirler. Çok fazla suya ihtiyaç duyacağız."

Moya başını salladı ve Dahl Rhen'in hami tanrısından tarafı işaret etti. "Mari de cabası. O da öyle hafif değil."

"Ah, Elan aşkına, az daha unutuyordum." Persephone taş

TELEGRAM KAKTUSUNX
heykele baktı. "Böyle bir zamanda tanrımızı terk etmenin akıllıca olacağını sanmam."

"Kesinlikle." Moya başıyla Galantıaları işaret etti. Savaşçılar Bergin'in bir düzineden fazla bira testisinin etrafında toplanmışlardı. Testilerin yarısından fazlası boştu ve yerde yan yatıyordu. Adamlar devlerle girdikleri çatışmadan beri zaferlerini kutlamaktan vazgeçmemişlerdi. "Belki Grygor onu taşıyabilir."

İkisi grubun yanına gittiler.

"*Sonra Sebek dosdoğru en irisinin üstüne koştu*," diyordu Vorath. Seyrek sakallı, tıknaz Fhrey diğerlerinin önünde durmuş, ağzına kadar dolu bir bardakla el kol hareketleri yapıyordu.

"*Ciritlerimin önüne geçmeye çalışıyordu da ondan*," dedi Eres.

"Toplanmakta biraz yardım etseniz hiç fena olmaz," dedi Persephone onlara ve buyurgan olduğunu umduğu bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. Gruplarında Nyphron'a bakınmasına rağmen adamı göremedi. Bu da özguvenini pek olumlu etkilemedi.

Hepsi de bir anlığına Persephone'yi süzdüler. Sonra Sebek kadının ömrü boyunca gördüğü en baştan çıkarıcı tebessümlerden biriyle konuştu. "Ediyoruz zaten. Taşınması gereken biraların ağırlığını hafifletmek için canla başla çalışıyoruz."

Hep beraber kahkahalara boğuldular.

Persephone ağzını açmadan önce ortamın sakinleşmesini bekledi. "Nyphron nerede?"

"Bu sabah Miralyitli'yle ve o mistikle beraber çıkıp gitti."

"Harika," diye söylendi kadın.

"Neden bize katılmıyorsunuz?"

"Kusura bakmayın, kurtarmam gereken bir köy var."

"Moya," dedi Tekchin, "sen kalabilirsin ama, değil mi? Sana kucağımda yer ayırdım."

"Oturmayı engelleyecek pek bir şey olmadığı için orada hep bol bol yer var," diye cevabı yapıştırdı genç kadın.

Tekchin'in kaşları kalktı ve Sebek o kadar çok güldü ki üstünde oturduğu kırık kütükten düştü.

Moya ağzını yeniden açtı ama Persephone onu bileğinden tutup oradan götürdü.

"Neden hep böyle yapıyorsun?" diye sordu. "Neden onları kışkırtıyorsun?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Onlar birer savaşçı, Seph." Moya kolunu çekip aldı. "Kıçlarını öpmek onları etkiler mi sanıyorsun?"

Persephone bu soruya kafa yorarken Raithe ile Malcolm'ın kısa zaman önce temizlenmiş doğu patikasını tırmanarak geldiklerini gördü.

"İşte buradasın," dedi Raithe. "Artık kimse kolay kolay bulunmuyor." İki adam da kan ter içindeydi. Raithe gömleğini leih moorundan yapıp kemerine astığı bir heybeye tıkmıştı.

"Yirmi üç koyun kurtardık," dedi Malcolm. "Onları kuzeydoğuda birkaç kilometre ötedeki küçük bir vadide uslu uslu otlarken bulduk. Halim selimdiler ama birkaç tanesi bizi peşlerinden koşturdu. Habet ile Cobb başlarında bekliyorlar."

"İşte bu harika," diyen Persephone sözlerinde ciddi olsa bile ses tonu hiç de mutlu çıkmıyordu. Etrafa dağılmış sürüleri toplama çabaları ona çoban Gelston'un hayata zar zor tutunduğunu ve Delwin'in öldüğünü hatırlatıyordu. Onları hatırlayınca da en yakın dostu ve Brin'in annesi Sarah'yı düşünmeden edemiyordu. Dudağını ısırarak derin bir nefes aldı ve duygularını dizginlemeye uğraşarak oradan uzaklaştı.

Daha yapacak o kadar çok işimiz var ki.

Persephone'nin ayakları onu eşyaların toplanması için boşaltılmış alana götürdü. O baharın balyalar halinde yığılmış yün hasadı taraklanmayı, eğrilmeyi ve örülerek kumaş haline getirilmeyi bekliyordu. Eğer Sarah hayatta olsaydı... Persephone titreyen dudaklarını sımsıkı kapattı. Gözyaşlarını bastırmaya çalışırken balyalara dev yastıklarmış gibi yaslanarak yün yığınlarının öteki tarafında oturan üç Dherg'i gördü. Duyguları nihayet kaynayıp taştı. Gözyaşları ile hiddet arasında seçim yapması lazımdı ve aciz görünmek gibi bir lüksü yoktu.

"Burada hâlâ ne arıyorsunuz?" diye onlara bağırdı.

Dhergler irkildilerse de bir müddet tek kelime bile etmediler.

"Biz... ah... Arion dediğiniz o kel Fhrey'le konuşmak istiyorduk. Bir sorunumuz var ve–"

"Arion şu an burada değil. Zaten olsaydı bile rahatsız edilmeye vakit bulamazdı. Benim de yok. Ne kadar meşgul olduğumuzu görmüyor musunuz?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

Ayaz konuşacak gibi oldu ama onun omzu üzerinden gördüğü bir şey Persephone'nin dikkatini dağıttı.

"Roan?" diye bağırdı. "Mari aşkına, *sen* ne halt yiyorsun?"

Roan'ın eski alaçuğu –doğramacı Iver tarafından inşa edileni– bir devin ayağı tarafından neredeyse bir çardağa indirgenmişti. Kulübe artık ayakta kalmış bir direğin yerinde tuttuğu tek bir kirişten ibaretti ama bu kadarı bile aletlerinin ve malzemelerinin çoğuna mağaramsı bir erişim sağlamkı için yeterliydi. O ve Gifford evin önünde çalışıyorlardı. Adam devasa bir tahta kutuyu andıran bir şeyi çekiçle dövüyordu.

Hummalı faaliyetlerine aynı anda ara veren Roan ile Gifford yüzlerinde mahcup bir ifadeyle ona baktılar.

"Roan," diyen Persephone yünlerin ve Dherglerin yanından ayrılıp ikilinin karşısına dikildi, "derdimi apaçık anlattığımı sanıyordum. Senin pılını pırtını diğer herkesten önce toplaman gerekirdi." Yere saçılmış keskilere, tokmaklara ve baltalara göz gezdirdi. "Acele etmeliyiz. Bunu biliyorsun! Neden hâlâ–"

"Döneğ masamı toplamama yağdım edeğken Voan'ın aklına bi fikiğ geldi," dedi Gifford.

"Roan'ın aklına hep bir fikir gelir zaten!" Persephone sinirden neredeyse avazı çıktığı kadar bağıracaktı. "Şu an onun *fikirlerine* ayıracak zamanımız yok. Eşyalarımızı toplayıp buradan bir an önce gitmemiz gerekiyor. Bir sonraki saldırının ne zaman düzenleneceğine dair hiçbir fikrim yok ama düzenlendiğinde hâlâ burada olursak hep beraber öleceğiz. *Bu* fikre kafanız basıyor mu? Artık bir kapımız yok, Roan. Korunaksızız ve Fhreyler kafayı çekiyorlar!"

Gifford'ın büyük, yuvarlak çömlekçi masasını göğsüne bastıran Roan evinin yıkıntıları arasına çekildi.

Gifford elinden geldiğince dik durdu ve Persephone'ye doğru topalladı. "Bu fikiğ önemli," dedi peltekliğinin izin verdiği kadar ciddiyetle. Ağırlığını verdiği koltuk değneği, eğri sırtı ve sarkık bacağı ona trajikomik bir hava katıyordu ama Persephone adamın gözlerinde tanıdık bir ateşin yandığını görebiliyordu.

Bunu birlikte başaracağız, demişti Aria ona, uzun zaman önce Persephone'nin yetersizliğinin dostluklarını bitirdiği bir günde.

TELEGRAM KAKTUSUNX
Çocukluk arkadaşının bakışlarındaki azmin aynısı oğlunun gözlerinde de vardı. Persephone öylece kalakaldı ve Gifford'ın biraz arkasında alt dudağı titremekte olan Roan'a baktı.

Onu üzmek istemedim. Bağırmak gibi bir niyetim yoktu. Sadece o kadar... Persephone gözlerinin yeniden yaşlarla dolduğunu hissetti. "Tamam, özür dilerim. Söyle bana. Neymiş şu harika fikir?"

Roan ona bir an aval aval baktı. "Hayır, asıl özür dilemesi gereken benim. Bu kadar... bu kadar uzun süreceğini sanmamıştım. Çalışmayı bırakıp hemen hazırlanacağım." Çömlekçi masasını yere koydu ve yanaklarından aşağı yaşlar akarak aletlerini toplamaya koyuldu.

"Bana fikrini söyle, Roan," dedi Persephone, daha da yumuşak bir sesle.

Roan dik durup yüzünü sildi. Dönüp baktığı Gifford kafasını sallayarak ona destek verdi. Roan adamın çekiç salladığı yere gidip eline uzun bir sırık aldı.

Yanaklarını tekrar sildi. "Gifford çömlekçi masası yanımıza alamayacağımız kadar ağır olduğu için üzülüyordu. Eh, masa yuvarlak ya, belki onu yuvarlayabiliriz diye düşündüm. Kayaları nasıl hareket ettirdiğimizi biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Persephone omuz silkti.

"Şey, onları altında kütükler bulunan bir kızağa koyup iteriz. Kütüklerden biri boşta kalınca da onu alıp diğerlerinin önüne koyarız ve itmeyi sürdürürüz. O ağır kütükleri ikide bir kaldırmak da, kızağı üzerlerinde itmek de zordur. Ama bak..."

Roan sırığı masanın ortasındaki deliğe soktu ve büyük, yuvarlak taşı yan yatırdı. Sırığı yavaşça savurmasıyla çömlekçi masası kolayca dönerek yerde bir yay çizdi. "Şimdi sırığın diğer ucunda tıpkı bunun gibi başka bir çömlekçi masası hayal et. Eğer o büyük kutuyu" –Persephone oraya ilk geldiğinde Gifford'ın çekiçlemekte olduğu tahta kutuyu işaret etti– "sırığın üstüne koyarsak içine bir şeyler yerleştirebiliriz."

"Yani ne diyorsun? Kutunun içine buğday ve arpa çömlekleri gibi ağır eşyaları koyup taşıyabilir miyiz?"

Roan başıyla onayladı. "Bu sistem sürtünmeyi azaltıyor. Bir kızağın bütün yüzeyi bir dizi kütüğe sürtüneceğine bütün ağırlık iki küçük noktada toplanıyor." Sırığın diskten geçtiği noktayı işa-

TELEGRAM KAKTUSUNX
ret etti. "Yerlerinden çıkmasınlar diye uçlarına kazıklar çakacağım." Çehresi ansızın kederlendi. "Gel gör ki öbür tarafı yapmak zaman alacak. Gifford'ın ilk masasını keskiyle oymak neredeyse bir hafta sürmüştü. Ama çok sıkı çalışırsam... biliyorsun, fazla uyumam... ve bu şeyle gece gündüz uğraşıp–"

"Dostunuz bir tekerlek yaptı," dedi Ayaz, soydaşlarıyla birlikte aheste adımlarla oraya gelirken.

"Altı üstü bir sırığın ucuna bir çömlekçi masası taktı," dedi Moya.

Genç kadın espri yapmışçasına çalı kaşlarını bitiştiren Ayaz keyifli bir ifade takındı. "Yoksa tekerlek nedir bilmez misiniz?"

Sessizlik.

Üç Dherg de kahkahalara boğuldu.

"Vay be. Demek ki *bir* tekerlek yapmamışsın," dedi Ayaz, Roan'a yepyeni bir saygıyla bakarak. "*İlk* tekerleği yapmışsın. Herhalde türünüz bunu daha yeni icat ediyor. Etkileyici olduğu kadar üzücü ve hayret verecek kadar acınası bir durum."

"Sakın ona acınası deme!" diye çıkıştı Gifford, yeniden gözleri parlayarak. "Voan çok zekidir."

Ayaz kaşlarını çattı. "Biz Belgriclungreialar, başta madenlerimizde olmak üzere, asırlardır tekerlek kullanırız. Üzerlerine el arabaları koyarız. Sakatın yaptığı şey de onlara benziyor. Tekerleklerimiz gibi dingillerimiz de metalden üretilir. Dingil derken sırıklı kısmı kastediyorum. Onlarla binlerce kilo kaya taşırız."

"Binlerce mi? Bin kiloyu arabalarınızla itmek için kaç Belgric... Belgriclung... of, mübarek Koca Ana aşkına! Türünüzü anmanın Dher... şey, o Fhreyce sözcük kadar aşağılayıcı gelmeyen daha kolay bir yolu olmalı. Bellere ne dersiniz?"

Dhergler hep beraber kaşlarını çattılar. "Biz çıngırdamayız."*

Bunun ne anlama geldiğine dair Persephone'nin en ufak bir fikri yoktu.

"Küçük insanlar nasıl?" diye sordu Roan.

Sel'in kaşları kalktı. "Biz *insan* falan değiliz! Ayrıca ölçülerimiz mükemmel. Anormallik, hilkat garibesi gibi uzun olan sizin türünüzde."

---

* "Bell" kelimesi İngilizce'de çan anlamına gelir. –çn

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Ama sonuçta ufak tefeksiniz. *Cücelere* ne dersiniz?" dedi Persephone. "Bilirsiniz işte, cüce tavşanlar veya cüce başaklar gibi. Daha ufaktırlar ama büyükleri kadar güzeldirler. Hatta cüce başaklar aslından daha bile iyidir çünkü onlarla daha dar bir arazide daha yüksek hasat alınabilir. Uyar mı?"

İkili kaşlarını çattıysa da omuz silkti.

"Tamamdır," dedi Persephone. "Bu durumda bin kiloyu arabalarınızla itmek için kaç *cüce* gerekir?"

"Düz yüzeyde mi? Bir."

"Bir mi?"

"Şey, arabayı hareketlendirmek biraz çaba gerektirir ama sonrası kolaydır. Tabii tekerleklerimizi dingillere sıkıca takmayı ve rulmanları yağlamayı ihmal etmeyiz."

"Rulmanları yağlamak mı?" diye sordu Roan, küçük adama pürdikkat bakarak.

"Evet, dingillerin tekerleklere sürtündüğü yerleri."

Kafa sallayan Roan'ın dudaklarında bir tebessüm belirdi.

"Roan yapmaya çalıştığı şeyi metal kullanmadan tamamlayabilirse," dedi Persephone, "bu şey bir sürü buğday ve arpa çömleği taşıyabilir mi? Peki ya su ve bira testileri?"

"Rahatlıkla," dedi Ayaz. "Ama neden varillerden yararlanmıyorsunuz? Onlar çok daha hafif olur."

"Varil nedir?" diye Persephone ile Roan aynı anda sordular.

Ayaz bıkkınlıkla ellerini kaldırdı. "Fhreylerin türünüze neden Rhunlar dediklerini anlamaya başlıyorum. Bir varil, metal halkalarla birbirine tutturulan tahta kalaslardan oluşur. Pithoslarınızdan daha küçüktür ama aynı zamanda bütün o kilden çok daha hafiftir."

"Peki... adına ne demiştiniz, *tekerlek* mi? Şu arabalardan yapabilmemiz için Roan'ın onlardan daha fazlasını oymasına yardım edebilir misiniz?"

"Eh, edebiliriz etmesine... ama ormandaki o dev ağaçlardan birini devirip testereyle gövdesinden diskler kesmek daha kolay olur."

"Testere mi?" diye sordu Roan.

Ayaz gözlerini devirdi. "Drome aşkına, sahiden de bu kadar çağdışı mısınız? Evet, testere denen şey tahta kesmekte kullanılır.

TELEGRAM KAKTUSUNX
Tahta tekerlekler ve varil kalasları üretmek için ondan yararlanabiliriz."

"Peki o iş ne kadar sürer?" diye sordu Persephone.

"Eh, biraz metal bulabilirsek çok uzun sürmez. Yağmur, bir miktar kazıp çıkarabilir misin sence?"

Cüce başını salladı. "Bu bölgede yüzey tamtakır bırakılmış ama aşağıda bol bol var."

"Gelin bir anlaşma yapalım," dedi Persephone. "Siz Roan'a yardım edin, ben de Arion'dan sizinle konuşmasını isteyeyim. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diyen Ayaz kafa salladı.

"Ne dersin, Roan? Cücelerle birlikte çalışıp yeni şeyler yapmayı öğrenmek ister misin?"

Roan'ın gözleri yine dolu dolu olmuştu. Kadın hevesle kafasını sallarken Gifford da ondan tarafa bir tebessüm etti.

• ● •

Dhergler üç günden kısa zamanda Roan'ın altı tane araba ve bir düzine varil üretmesine yardım ettiler. Bunlardan özellikle ikincisi hayret vericiydi. Sıvıyla ilk doldurulduklarında sızdırıyorlardı; fakat sonra tahta şişiyordu ve metal halkalarla sabit tutulan kalasların arasından tek bir damla bile kaçmıyordu. Onlar sayesinde Persephone ambar çukurundaki tahılları son zerresine kadar toplamakla kalmadı, ayrıca altı varili suyla doldurarak yolları üzerindeki dereler yaz sıcağında kemik gibi kuruduysa bile Dahl Rhen halkının yolculuk boyunca susuz kalmamasını garanti altına aldı.

Testere daha da büyük bir mucizeydi. Onunla orman kenarında devirdikleri büyük bir ağacın gövdesini biçerek yalnızca birkaç saatte bir düzine varil yapıldı. İki Dherg'in aleti ileri geri itip çekmeleri gülünç bir sahneydi, özellikle de devamlı tartıştıkları için.

İşler bitince sözünü tutma vakti gelen Persephone aracılık etmeyi önerdi. Görüşme için Arion'dan çoktan izin almıştı ve Dhergler böylesine yardımsever davrandıkları için o görüşmenin iyi geçmesini istiyordu. Hem zaten cüceler Rhunca'yı Fhreyce'den daha iyi konuşuyorlardı ve Persephone onlar isteklerini tamamen

TELEGRAM KAKTUSUNX
dile getiremeden önce bir iletişim hatasının arayı açabileceğinden çekiniyordu. Üçlüyü Arion'a konut vazifesi gören kuçuk çardaga götürdü.

"*Şu anda müsait misin?*" diye Fhreyce sordu Persephone.

"*Olabileceğim kadar.*"

Dherglerin tavırlarındaki değişim Persephone'yi etkilemişti. Husumetlerinden ve güvensizliklerinden eser kalmayan adamlar saygıyla eğilerek Miralyitli'yi selamladılar. "*Daha önce de belirttiğim gibi, cüceelerin bize büyük yardımı dokundu. Sayelerinde Tirre'ye yapacağımız yolculuk çok daha kolay geçecek. Bir sorunları varmış ve seninle konuşmak istiyorlarmış.*"

"*Cüceler mi?*"

"*Evet, artık onlara öyle diyoruz. Zahmet olmazsa onlara biraz vakit ayırabilir misin?*"

"*Evet, elbette.*"

Persephone gülümseyip geri çekildi ve Ayaz öne çıktı. "Sel ve ben Belgreig'in güneyindeki küçük bir kasaba olan Nye'dan geliyoruz. Yağmur'la Neith'te tanıştık."

Persephone söylenenleri Arion'a tercüme etti. "*Bu üçü denizin karşısındaki bir şehirde yaşıyormuş.*" Ardından Ayaz'a doğru döndü. "Neith'i duymuştum. Dahl Tirre'ye göre Mavi Deniz'in tam karşısındaymış. Caric'e de yakın, değil mi?"

"Evet. Caric küçük bir liman kentidir ama Belgriclungreiaların ilk yurdu Neith'ti. Zamanla büyük ölçüde terk edildi. Artık dağlara çok az kimse giriyor. Madenlerin boşaldığı söyleniyor. Ama Sel ve ben orada hâlâ hazine bulabileceğimizi düşündük. O nedenle bir ekip kurup yola çıktık. Yağmur'la da o şekilde tanıştık." Daha genç Dherg'den tarafı işaret etti ve Yağmur bir kez daha eğilerek selam verdi. "Yağmur bir kazıcıdır – hem de en iyisi. Sel ve bense inşacıyız."

"Hah!" diye çıkıştı Sel. "Birimizin öyle olduğu kesin."

Ayaz dişlerini sıkarak çalı kaşlarının altından ona dik dik baktı. "O konuyu ne zaman kapatacaksın? Yapı iskelesinin çökmesi benim suçum değildi. Hem zaten yaralanmadın."

"Öyleyse neden topallıyorum?"

"Topalladığın falan yok!"

Sel kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senin sayende değil."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Tam bir ahmaksın." Ayaz başını iki yana salladı ve özür dilercesine Arion'dan tarafa gülümsedi.

Ayaz sözlerini sürdüremeden önce Sel ona laf soktu. "Eh, senin de ananın köyde yatmadığı adam kalmadı."

"Seninle kardeşiz!" karşılığını verdi Ayaz.

Sel işte o zaman dudak bükerek ona doğru döndü ve ellerini beline dayadı. "Her şeye verecek bir cevabın var, değil mi? *İkimiz kardeşiz. Topalladığın falan yok. Adım Shirley değil. Balıklar uçamaz.* Her şeyi hep sen bilirsin zaten."

Ayaz sesini alçaltarak tekrar ona hitap etti. "Şimdi tartışmanın zamanı değil. O koca çeneni kapalı tutar mısın?"

Ayaz kardeşinin sakalına asıldı ve onu kötü kötü süzdü. Sel de onun kadar sert bir ifade takındı. Persephone ikilinin benzer gözlere, aynı burna ve kesinlikle aynı somurtmaya sahip olduğunu ilk kez o zaman fark etti. Aradaki aile bağını bunca zaman nasıl gözden kaçırdığına dair hiçbir fikri yoktu.

Kendilerini münakaşalarına kaptırmış olan cüceler Arion'un asabiyetinden bihaberdiler ve Persephone dikkatlerini çekmek için genzini temizledi.

Utanıp sıkılan Ayaz bir kez daha Arion'u saygıyla selamladı ve aynı hareketi Persephone için tekrarladı. "Böyle davrandığımız için özür dilerim, Majesteleri."

Persephone dönüp Fhrey'e hitap etti. "*Hazine bulmak maksadıyla bir dağa girmişler.*"

"*Ciddi misin? Bunca vıdı vıdı hazine avcısı olmalarıyla mı ilgiliymiş?*"

"Şey..."

"*Önemli değil. Ne istiyorlarmış?*"

"Bence artık sadede gelsen iyi olur," dedi Persephone, Ayaz'a.

"Elbette, elbette," dedi adam mahcup bir edayla. "Dediğim gibi Neith'in derinliklerini... haritalandırılmamış alanları... eski yerleri keşfe çıkan bir ekibe dahildik. Yağmur da dahil sekiz kişiydik. Bir koridorda yürürken bir şeyin geldiğini duyduk. Derin yerlerde öyle olur. Başka şeyleri duyarsın. Hissedersin de. Ve Neith'den daha derine inen bir yer yoktur."

Ayaz'ın yüz ifadesine korku karıştı. "Bize arkadan yaklaştı. Çıkmaz bir koridorun sonundaydık. Ecel terleri döktüğümüzü

TELEGRAM KAKTUSUNX
söylerken abartmıyorum. Ölmemiz işten bile değildi. Hatta ölmemiz gerekirdi. Ama Yağmur... eh, kazmaya başladı. Onun gibi kazabilen biri daha yoktur. Kazmaya bir başladı mı köstebek gibidir. Dev bize aldırış etmeyip onu kovaladı; anlarsınız ya, sesleri takip ediyordu. Ekibin geri kalanı etrafa dağıldı. Orada kaybolmak kolaydır. Diğer yedi kişiden sadece Sel ve ben dışarı çıkabildik. Yağmur'u bir daha görmeyi beklemiyorduk. Görmedik de – en azından uzun bir zaman boyunca. Derken günün birinde karşımıza çıkıverdi. Yanında neredeyse hiç erzak olmadan derinlerde, karanlıkta aylar geçirmişti. Nasıl sağ kaldığını kimse bilmiyor. Kendisi o konudan bahsetmiyor ve biz de sormuyoruz."

"O da sizinle akraba mı?" diye sordu Persephone.

"Hayır ama onu bir bakıma evlat edindiğimiz söylenebilir. Sel ve ben onun sayesinde hayattayız. Yani ona borçluyuz. İlk işimiz onu Neith'ten, hatta büsbütün Belgreig'den çıkarmak oldu. Her şeyi geride bıraktık çünkü... eh, yaptığımız... yani eski madenlerde kazı yapmak tam olarak yasal sayılmazdı. Biz de Mavi Deniz'i geçip kuzeye yöneldik. Nereye gittiğimize dair bir fikrimiz yoktu. Öylesine yolculuk ediyor, aslına bakılırsa kaçıyorduk. Ama buraya geldikten ve Arion'un ne yaptığını gördükten sonra..." Tekrar Sel'e, ardından Arion'a baktı. "Sanırım işleri yoluna koyup eve dönmenin bir yolunu bulduk, bilmem anlatabildim mi."

Persephone başını iki yana salladı. "Özür dilerim ama hayır, hiçbir şey anlamadım."

"Bunu duyduğuma şaşırmadım," dedi Sel. "Siz insanlar tekerleği daha yeni keşfettiniz. Ne kadar akıllı olabilirsiniz ki?"

Ayaz, Sel'in ensesine bir tokat atarak gri sakallı Dherg'i irkiltti. "Bayana biraz saygı göster. O, halkının kraliçesi." Yeniden Persephone'ye doğru döndü. "Lütfen Sel'i affedin, Majesteleri. Annemiz ondan hiç hazzetmezdi. İhmalin sonucu da bu oldu."

"İhtiyacınız olan ne?" diye sordu Persephone. "Yani yurdunuza dönebilmeniz için?"

"Ah, dağda üstümüze saldıran dev kocamandı. Arion'un birkaç gün önce etkisiz hale getirdiğiyle hemen hemen aynı boydaydı. Şu an hâlâ orada ve halkımızın anavatanına ulaşmasını engelliyor. Eğer Arion bizimle Neith'e gelip ondan kurtulabilirse kazmamamız gereken yerleri kazdık diye başımız bu kadar be-

TELEGRAM KAKTUSUNX
lada olmaz. Gronbach bizi mutlaka affeder," diyen Ayaz, umutla gülümsedi.

Persephone, Arion'a doğru döndü. "*Yasak bölgeye gitmişler ve bir devle karşılaşmışlar. Artık yurtlarına dönemiyorlarmış. Devi ortadan kaldırabilirsen kendilerini affettirebilirlermiş.*"

Arion başını iki yana sallayınca Ayaz'ın yüzü asıldı. "*Üzgünüm. İçine düştükleri durumu anlıyorum ama savaşı durdurmaya odaklanmalıyım. Bunu başarabilirsem belki onlar için de bir şeyler yapabilirim ama şimdilik daha mühim sorunlarım var.*"

Persephone tekrar Ayaz'a hitap etti. "Üzgünüm. Son birkaç gündür bize çok yardımınız dokundu ama Arion'a burada ihtiyaç duyuluyor. Kendisi şu sıralar Rhun ve Fhrey halkları arasındaki bir savaşı sonlandırmaya çalışıyor. İsterseniz Tirre'ye yapacağımız yolculuğa katılabilirsiniz. Güneyde türünüzün pek çok mensubu var ve belki sizi arasına alacak bir grup bulabilirsiniz."

Üçlü yeniden resmi bir selam verdi. "Vaktiniz ve davetiniz için teşekkür ederiz." Sonra da dönüp gittiler.

• ● •

"Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdın," dedi Sel kardeşine, odun yığınlarının arasına geri dönmelerinin ardından. "Bir dev ha? Yuh artık."

"Ne olmuş yahu? Devler kocamandır, öyle değil mi?" karşılığını verdi Ayaz.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Bilmiyorum. En büyük şansımız o elf. Onu Balgargarath'ın savaştan daha büyük bir tehdit olduğuna inandırabilirsek bize yardım edecektir."

Sel başını iki yana salladı. "Bunun için ona gerçeği söylememiz gerekirdi."

TELEGRAM KAKTUSUNX

6

Prens

Fhreylerin memleketine Erivan denir. Orası doğunun kadim ormanlarına kurulu koskoca şehirlere ve çok sayıda köye sahip dev bir ulustur. Başkenti Estramnadon Feyne ve oğlu Mawyndulē'ye ev sahipliği yapar.

–Brin'in Kitabı

Mawyndulē, Vidar'dan nefret ettiğinden emindi. Kıdemli konsey üyesi yaşlıydı ve bozuk süt gibi kokardı. Aslında Mawyndulē çoğu kimseden nefret ederdi ama sahiden hakir gördüklerini diğerlerinden ayrı tutardı. Vidar, Hain Arion, Tanrı Katili ve kendi öz babası bu bilhassa tiksindiği gruba dahillerdi. Dünyanın geri kalanıysa pek de hazzetmediği bireylerle doluydu. Aquila'nın toplandığı sütunlu binanın mermer basamaklarını Vidar'ın peşi sıra çıkarken Mawyndulē şimdiye dek gerçekten hoşlandığı tek kişinin Gryndal olduğunu fark etti. Fhreylerin gelmiş geçmiş en yücesi Gryndal, prensin eski mürebbiyesiyken bir hain olup çıkan Arion tarafından öldürülmüştü. Gryndal'ın kellesini vücudundan ayıran Tanrı Katili'yse de Rhun'un o kadar yaklaşmasına yardım ettiği için suç Arion'daydı.

Yeni kıdemsiz üye olarak Mawyndulē'nin görevi Kıdemli Üye Vidar'ın Aquila'da Miralyit Kabilesi'ni temsil etmesine asistanlık yapmaktı. Görevi basitti. Hiçbir şey yaptığı yoktu. Yalnızca kıdemli üyeler Aquila'da oy kullanabilirler veya konuşabilirlerdi. Dolayısıyla Mawyndulē'nin rolü gözlemcilikten ibaretti. Genç Fhrey yol yordam öğrenmek için oradaydı. Bu da Vidar'ın bir diğer

TELEGRAM KAKTUSUNX
mürebbiye –hem de iki aydan kısa bir zamanda Mawyndulë'nin üçüncüsü– olduğu anlamına gelirdi.

"Aquila 8901 yılında Gylindora Feyn'e bir asrı aşkın zamandır asistanlık yapan Fhrey grubunun resmileştirilmesi ve alenen tanınması üzerine kurulmuştur." Vidar durup yine ders vermeye başlamıştı.

O öyle yaparken Mawyndulë'nin gözüne adamın geniş alnındaki ter ışıltısı takıldı. *Güya bana öğretmenlik ediyor ama tozlu antika, daha merdivenleri çıkarken soluksuz kalıyor.*

"Gylindora idari konularda her bir kabile liderinden fikir almayı ihmal etmezdi. Bu liderler onun genel konseyi olarak çalışırlardı ve de yine Gylindora'ya göre rolleri sorunları dile getirmek, öneriler sunmak ve halkımızın toplu yönetimine katkıda bulunmaktı. Fhrey ulusu o zamanlar küçüktü ama Gylindora zamanla büyüyeceğini biliyordu. Tek bir kişinin bütün ülkeyi etkili bir şekilde yönetmesi mümkün değildir."

Çok akıllı olduğunu sanıyor ama soluklanmak için durması gerekiyorsa neden bu kadar çok konuşuyor?

Bir ayağı bir üst basamakta duran Mawyndulë, önden giderse neler olacağını merak ediyordu. İkisinin üstünde birbirinin aynısı mor-beyaz asikalar vardı ve Mawyndulë ana kata girmek için tek gerekenin bu olduğu kanaatindeydi. Yine de öyle yapmaktansa sabırsızlığını belli etmek için ayağıyla tempo tuttu. Şuursuz bir zonta olan Vidar bunu fark etmedi bile.

"Aquila hâlâ altı konsey üyesinden ve Feynden teşkildir ama Feyn toplantılara pek sık katılmaz. Genellikle üyelerin asistanları vardır. Tıpkı senin gibi."

Asistanlar mı? Babasının açıklamasına göre, Mawyndulë *kıdemsiz üye* olacaktı. Vidar'la eşleştirildiği için de genç prens başlıca sorumluluklarının yaşlı Fhrey'in ağzından salyalar akıtarak veya ismini unutarak kendini küçük düşürmemesini sağlamak olduğu görüşündeydi.

Vidar'la beraberken prens olduğunu unut, demişti babası. *Ondan, hatta hepsinden öğrenebildiğini öğren. Aquila'nın nasıl yürüdüğünü ilk elden gör. Gelecekte Feyn olduğun zaman bunun sana çok yararı dokunacak.*

Mawyndulë neden konseye kulak asması gerektiğini bilmiyor-

TELEGRAM KAKTUSUNX
du – özellikle de Feyn Aquila'dan tavsiye almak zorunluluğu olmadığı için. Gryndal konsey üyelerinin ne düşündüğünü umursamazdı. Genç prens, Aquila'da Miralyit'i çifte rol üstlenmiş az sayıdaki başbakandan biri olan Gryndal temsil ederken kıdemsiz konsey üyeliğine getirilmiş olmayı isterdi. Gryndal'a hizmet etseydi pek çok şey öğreneceği kesindi.

Vidar laflamayı sürdürdü. "Imaly, Aquila'nın Kayyım'ıdır ve Feyn yokken toplantıları yönetir. Bir Nilyndd'e göre çok akıllıdır ve ona güven olmaz. Kayyım makamının sorumluluklarını yerine getiremezse Borunun Himayedarı yeni bir tane atar."

Mawyndulê anlatılanlara ilgi duymuşsa bile o ilgiyi büsbütün yitirmişti. Kabahatin kendisinde olmadığı fikrindeydi. Yaşlı Fhrey hızla akan bir nehri bile uyutabilecek iç sıkıcı bir üsluba sahipti. Prensin bakışları gibi düşünceleri de başka tarafa kaydı. Aquila oturumlarına oldu olası ilgi duymadığından konseyin toplandığı Airenthenon'a çıkan basamakları tırmanmaya da hiç zahmet etmemişti. Merdiven orman kanopisinin üzerine çıkmamasına rağmen başkentin etkileyici bir manzarasını sunmaktaydı. Şehir üç tepenin arasındaki bir vadide kuruluydu. Bu tepelerin birinde Airenthenon, diğerinde saray vardı, üçüncüsündeyse Bahçe yer alırdı. Tepelerin eteklerinde Shinara Nehri devasa ağaçların, evlerin ve dükkânların arasından kıvrılarak uzanırdı. Nehrin pek çok noktasında iki yaka köprülerle birbirine bağlanırdı. Bunların en büyüğü, zanaatkârların tezgâhlarını kurup mallarını sattıkları Florella Plazası'nın yakınındaydı.

Mawyndulê'nin bulunduğu yüksek konumdan Bahçe koca bir taş anıtı çevreleyen yemyeşil bir halka şeklinde görülüyordu. Bahçe daima *dünyadaki en kutsal yer* olarak tarif edilirdi. Genç prens gerek oraya, gerekse merkezindeki dev kubbeyi ayakta tutan duvara pek aldırış etmezdi. Duvarda tek bir giriş –asla açılmayan bir kapı– mevcuttu. Yukarıdan bakıldığında Bahçe'nin o kadar da kutsal bir hali yoktu. Küçük gözüküyordu, o kadar.

Mawyndulê az sonra o kuşbakışı manzaradan bile sıkıldı ve dikkatini yakınlardaki, mermer basamaklara dekor olarak inşa edilmiş süs havuzuna yöneltti. Şırıltılı su birikintisinin içinde fazlasıyla asil gözüken bir erkek geyik heykeli su içmek istercesine başını eğmişti. Mawyndulê bileğini çevirip parmaklarını oynata-

TELEGRAM KAKTUSUNX
rak yumruk iriliğinde üç su topu celbetti. Onlara havada tur attırarak birbirlerini kovalattı. *Bunu Sanat'la yapmak çok daha kolay. Hain'in sıradan bir Fhreymişim gibi bana elle hokkabazlık ettirmesi ahmaklıktı.*

"Kes şunu!" diye azarladı Vidar.

Mawyndulē'nin serbest bıraktığı toplar basamaklara düşüp dağıldı. Vidar'ın asikasının eteklerine sıçrayan birkaç damla, adamın kaşlarını çatmasına yol açtı. "Şimdi oyun zamanı değil, prensim. Hem odalarda Sanat kullanmak yasaktır. O yüzden kendine hâkim ol."

Topları kafasına düşürmeliydim.

"Nerede kalmıştım? Ferrol'ın buyruğu doğrultusunda Feynin yetkisi mutlak olduğu için Aquila doğrudan bir güce sahip değildir. Lakin bu saygın kurul Gylindora'nın Borusu'na üfleme hakkının kime verileceğini belirlemek gibi mühim bir göreve sahiptir. Feynin kim olacağına konsey değil Ferrol karar verir. Fakat meydan okuma fırsatının kime verileceğini onlar belirlerler ve bu da onları çok güçlü kılar."

Vidar ilk defa prensin dikkatini çekmişti.

"O iş nasıl yürür?" diye sordu Mawyndulē ve yaşlı Fhrey'in bir şey kazanmışçasına üstünlük taslayıcı bir tebessüm takındığı gözünden kaçmadı. Prens işte o zaman Vidar'ın *gerçekten de* bir şey kazandığını anladı. Mawyndulē sorular sorarsa nasıl ilgisiz bir tavır takınabilir, bilmeye değer her şeyi zaten bildiğini iddia edebilirdi? Uğradığı yenilgi –düşüncesizce hatası– prensin asabını bozdu. Vidar'ın ufak tebessümü böbürlenen bir hakaret gibiydi.

"Gylindora'nın Borusu onu güvende tutmakla ve Kayyım'ın öncülüğünde ona kimin üfleyeceğine yönelik bir karar alındığında onu getirmekle görevli Himayedar'ın denetimindedir. Teoride Fhrey soyundan gelen herkesin meydan okuma hakkı vardır ama bunu her üç bin yılda sadece bir Fhrey yapabileceğinden onun kim olacağını belirlemek mühim bir sorumluluktur. Meydan okuyucular o hakkı elde edebilmek için Aquila'ya başvurmalıdır. Sonra konsey bütün adaylar arasından bir seçim yapar. Adaylar konseyin karşısına çıkıp meramlarını ortaya koyarlar. Tüm bunlar gizlilikle gerçekleştirilir. Boru üflenene kadar hiçbir adayın kimliği açıklanmaz. Seçilmeyenler meçhul kalırlar ve müzakere-

TELEGRAM KAKTUSUNX
ler asla paylaşılmaz. Airenthenon'un bulunduğu bu tepe konseye ismini verir. Aquila, kelimesi kelimesine 'seçim yeri' anlamına gelir."

Ders böylece bitmiş oluyor, diye düşündü Mawyndule, kıdemli üye nihayet tırmanışına devam ettiğinde.

Genç prens Vidar'ı hemen takip etmedi. O basamakta kaldı ve aday listesini merak ederek Airenthenon'un mermer sutunlarına uzun uzun baktı. Babasına Instarya lideri Zephyron meydan okumuştu. Mawyndulé o âna dek yegane adayın o olduğunu farz etmişti.

Başkaları da var mıydı? Kaç kişiydiler? Kimdiler? Gryndal kıdemli bir konsey üyesi olduğuna göre o kişileri biliyor muydu?

Mawyndulé dönüp tekrar şehre baktı. Aşağıdaki Fhreyler o güzel yaz sabahında hayatlarını sürdürüyorlardı ve prens içlerinden kaçının düşmanı olduğunu merak ediyordu.

• ● •

Prens, Airenthenon'a yaptığı ilk ve o güne kadarki tek ziyaretini başkalarının ağzından duymuştu. O sırada henüz bir bebek olduğundan ziyarete dair herhangi bir anısı yoktu. Konsey salonu halka açık olsa da çocuklara açık değildi. Üstelik Fhrey standartlarına göre, daha yeni yirmi beş yaşına ulaşarak yetişkinliğe adım atmıştı. Aquila'ya girmeden önce sahiden de harikulade bir şeyle karşılaşmayı beklemişti ama gelişinin ardından etkilendiğini söyleyemezdi.

Pek büyük olmayan salon ne fazlasıyla görkemli ne de bilhassa nefes kesiciydi. Mawyndulé bazı kimselerin –sarayda büyümemiş olanların– farklı düşünebileceğini anlıyordu ama toplantı salonu onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Sade bir taş odadan ibaret mekândaki yegane süslemeler kubbenin alt tarafına boyanmış bir çift berbat freskti. Fresklerin resmettiği Gylindora Feyn ile Caratacus, iç içe geçmiş huş dallarından teşkil tahtlardan aşağıdakilere bakarken hafifçe gülümsemekteydi. Gylindora hiç güzel değildi. Birilerinin bir resim çizip de onu neden çekici kılmadığına akıl erdiremeyen genç prens fresk hazırlanırken kadının hâlâ hayatta olup olmadığını, hayattaysa da freski görmesinin ardından

TELEGRAM KAKTUSUNX
sanatçının başına ne geldiğini merak etti. Gylindora'nın meşhur danışmanı Caratacus da pek yakışıklı sayılmazdı ve bunu görmek Mawyndulë'ye Fhreylerin o gunlerde tıpsız olabileceklerini düşündürdü.

Salonun geri kalanı yirmi ila otuz kişiyi ağırlayabilecek banklara sahip üç sıra terasın bulunduğu bir yarım daireydi. Mawyndulë mekânın küçüklüğüne şaşırmakla birlikte oturma yerlerinin sayısı karşısında meraka da kapıldı. Sadece altı konsey üyesi ve onların kıdemsiz mevkidaşları varsa otırakların sayısı niye on ikiden fazlaydı? Bu durum Mawyndulë'nın orada daha başka kimlerin olduğunu merak etmesine yol açtı. Herkes kıdemli ve kıdemsiz üyeleri belli eden morlara ve beyazlara bürünmüş değildi. Belki bazı üyelerin kadrolarında başkaları da vardı. Genç prens bu konuyu Vidar'a sormayı düşündü ama ihtiyar Fhrey'in önceki sorusunun ardından alayla gülümsediğini hatırlayınca onu daha fazla eğlendirmeyi reddetti.

Salonun ortasında büyük bir koltuk duruyordu. Airenthenon'un içindeki her şey gibi o da taştan oyulmuştu ama ayrıca dolgun altın minderlerle donatılmıştı. Eğer burada olsaydı babası herhalde o koltuğa otururdu. Fakat değildi. Feyn Lothian halen Avempartha kulesindeydi. Mawyndulë babasının ziyaretiyle ilgili ayrıntılardan bihaberdi. Vidar biliyor olabilirdi ama prens yine ona sormaya yanaşmadı.

Yaşlı bir kadın gidip altın minderli koltuğa oturdu. Gylindora Feyn gibi o da tipsizdi. Geniş ve basık bir surata, ince dudaklara, kırılgan saçlara ve patlak gözlü bir balığı andıran irice gözlere sahipti. Uzun boylu ve tıknaz olup omuzları geniş, elleri erkeksiydi. Mawyndulë o mesafeden bile ondan hoşlanmadı. Kadın tuhaf ve farklıydı. Hanımların böylesine iri yarı olmamaları lazımdı. Ayrıca kadın çok fazla özgüvenle, çok fazla otoriteyle oturuyordu. Feyn olmadığı gibi onunla akraba bile değildi ama yine de orada toplanan mor-beyaz kalabalığı öğrencilerinin yerlerine geçmelerini bekleyen bir öğretmen edasıyla süzuyordu. Mawyndule öğretmenlerden ve mürebbiyelerden bıkmış usanmıştı. Aşağıdaki kadın da onlardan birine benziyordu ve genç prens ondan azıcık bile hazzetmiyordu.

Vidar'ın gösterdiği banka geçtiler. Taş bank soğuk ve sertti.

TELEGRAM KAKTUSUNX
Arkalığı da fazla düz olduğu için Mawyndulë'yi alıştığından daha dik oturmaya mecbur bıraktı.

"O Kayyim mı?" diye gönülsüzce sordu prens, doğru tahmin ederse Vidar'ı üste çıkmaktan ve yine o sinsi sırıtışı takınmaktan alıkoyabileceğini düşünerek.

Vidar fısıldarken genç adama bakmadı bile. "Evet, o Imaly Feyn. Karşısındayken davranışlarına çekidüzen ver."

"*Feyn* mi?" dedi Mawyndulë, bir soru daha sorduğunun farkına dahi varmadan.

"Imaly, Gylindora Feyn'in soyundan gelir." Vidar duraksadı, sonra delikanlıya baktı. "Gylindora'nın ilk Feyn olduğunu biliyorsundur herhalde?"

Mawyndulë elinden geldiğince abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Evet, o kadarını *biliyorum*," derken asabiyetini gerektiği gibi ifade edebilmek için her bir kelimeyi uzattı.

Vidar yine o kuçumseyici sırıtışını takındı.

"Lothian Çağı'ndaki bu beşinci Aquila toplantısı başlamıştır," dedi biri gür bir sesle ve Mawyndulë aşağıya bakmak için öne eğildi. Başkan elinde kocaman bir değnek tutan uzun, ince bir adamdı. "Efendimiz Ferrol bize bilgelik bahşetsin."

"Yüce Majesteleri Feyn Lothian halen Avempartha'daki meselelerle ilgilendiğinden bugün aramızda yer almayacak," dedi Imaly. Oturmaya devam ediyordu ve dinleyicilere hitap ederken bacak bacak üstüne atmıştı. Üstteki ayağı asikasının uzun katmanlarının altında hafifçe sallanıyordu. "Lakin oğlu burada. Herkesin en yeni mensubumuz ve Miralyit'in kıdemsiz konsey üyesi Prens Mawyndulë'yi içtenlikle karşılamasını rica ediyorum."

Imaly de dahil içerideki herkes alkışlamaya başladı.

"Ayağa kalk," dedi Vidar sert bir sesle.

Mawyndulë yerinden kalkarken o kadar acele etti ki neredeyse tırabzanın üstünden tepetaklak düşecekti. Vidar bu durum karşısında kaşlarını çatarak başını iki yana salladı.

Senden nefret etmek için bir sebep daha, diye düşündü Mawyndule. Yine de alkışlar hoşuna gitti. Kubbenin yapısındaki bir şey, topu topu yirmi kadar kişinin alkışlarını yüksek, dolgun ve tatmin edici bir seviyeye çıkarıyordu. Mawyndulë farkına bile varmadan geniş, dişlek bir sırıtışla gülümsüyordu. Daha önce hiç

TELEGRAM KAKTUSUNX
alkışlanmamıştı. Babasıyla beraberken hep alkışlanırlardı ama bir tek onu alkışlayan olmamıştı. Hem çıkan ses hem de gülümseyen gözler onu daha önce hiç tecrübe etmediği bir şekilde coşturdu.

O an çok çabuk son buldu. Alkışlar kesildi ve Vidar artık yerine oturması gerektiğini bildiğine güvenmiyormuş gibi prensin yenini çekiştirdi.

Bunun ardından bütün yüzler Kayyım'a çevrildi – biri hariç.

Yüzün sahibi kişi üçüncü terasta –mor ve beyaz giymeyenlerin sürgün edildikleri sırada– oturuyordu. Bir Miralyitli'nin sinekkaydı tıraşlı kafasına sahip genç kadın ötekiler dikkatlerini yeniden Imaly'ye çevirdikten çok sonra bile Mawyndulê'ye gülümsemeyi sürdürdü. Tedirgin olan Mawyndulê başını öteye çevirdi. Kendisine uzun uzun bakılmasına alışkın değildi, aslında *görülmeye* alışkın değildi. Hayatının büyük bölümünü Talwara'da ona ilgi gösteremeyecek kadar meşgul olan hizmetkârlarla yalnız geçirmişti.

İlk başta kızın kendisiyle yaşıt olduğunu sandı. Fakat daha sonra muhtemelen yaşça büyük olduğuna karar verdi – zaten neredeyse herkes öyleydi. Doğumlar o kadar nadir bir olaydı ki şehir genelinde kutlanırlardı.

"...palamut ve nane çayı bolluğu sonuçlandı," diyordu Imaly ama Mawyndulê onu dinlemiyordu. Hâlâ üçüncü sıradaki kızı düşünüyordu.

Hâlâ bakıyor mu ki? Bakıyormuş gibi geliyordu. Üstündeki bakışları yanağını kızartan bir kaşıntı gibi neredeyse hissedebiliyor olması komikti. Bakmaya mecburdu. Atabileceği en mütevazı bakışı attı.

Sahiden de kızın dikkati hâlâ üstündeydi. İri, geniş gözleri bir yavru kedininkiler kadar şirindi. Ve o anda Mawyndulê'nin içini pır pır eden bir edayla alt dudağını ısırmaktaydı.

Genç prens bir hıhlama işitti. Ona kaşlarını çatan Vidar sert bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu.

Mawyndulê bakışlarını yeniden salonun merkezine çevirdi. Koltuk artık boştu. Imaly yavaş, düşünceli adımlarla dinleyicilerin önünde yürüyordu.

"...korkarım ki hayır," dedi birinin sorusunu cevaplandırırcasına. Belki de yaptığı aynen buydu. O günün mevzularını ya-

TELEGRAM KAKTUSUNX
kından dinlemek gibi asil niyetlerle Airenthenon'a girmiş olan Mawyndulê kendini üçüncü terastaki kıza yönelik sağır edici düşüncelere kaptırmış halde buldu – en azından Imaly'nin, "...eski başbakan Gryndal," dediğini duyuncaya dek.

Başı hızla önüne döndü ve dikkatini Kayyım'a yöneltti.

"Söylenenlere göre saldırı başarıyla sonuçlanmamış. Kâhinler hem Arion'un hem de Nyphron'un kılına bile zarar gelmediğini bildirdiler. Tanrı Katili konusunda ise sırtında bakır bir kılıç, kemerindeyse bir Fhrey kılıcı taşıyan bir Rhun görmüşler. Dolayısıyla onun da incinmediğini tahmin ediyorum. Mawyndulê, bu tarif Raithe adıyla tanının Rhun hakkında hatırladıklarınla uyuşuyor mu?"

"Evet," karşılığını veren delikanlı konuşmadan önce ayağa kalkmasının beklenip beklenmediğinden emin değildi.

Imaly daha fazlasını duymayı beklercesine kısa bir an tereddüt etti. Sonra arkasında kavuşturduğu ellerini birbirinden ayırmaksızın gezinmeyi sürdürdü. "Grenmorialar katledilmişler ve sadece birkaçı kaçabilmiş. Saldırının aniliğine ve fırtınanın yarattığı telaşa rağmen Galantialar sarsılmamış. Tıpkı bu teşebbüse karşı oy kullanırken öngördüğüm gibi."

"Şimdi ne yapılıyor?" diye sordu Volhoric. Mawyndulê adamı pek çok bayram kutlamasından tanıyordu. Umalyn Kabilesi'nin lideri olarak Borunun Himayedarı oydu ve bütün dinî etkinliklerde görev alırdı. Miralyitli olmamasına rağmen tamamıyla keldi. Mawyndulê ondan nefret etmediğine karar verdi. Volhoric delikanlının hoşuna giden alışılmadık bir espri anlayışına sahipti ve çoğu şeye gülümsemesi beklenebilirdi. Lakin rahibin o esnada gülümsediği yoktu. Tıpkı diğerleri gibi. "Feyn o yüzden mi hâlâ Avempartha'da? Başka bir teşebbüs olacak mı?"

"Bilmiyorum," dedi Imaly o küstah sesiyle. "Yüce Majesteleri bu konudaki düşüncelerini benimle paylaşmadı. Belki oğlu bize daha fazlasını söyleyebilir."

Üstünde bir kez daha pek çok bakış hisseden Mawyndulê'nin yanakları kıpkırmızı kesildi.

Vidar ayağa fırladı. "Oğlu gözlemlemek için burada... şimdilik. Fakat o asiler Ferrol'ın adaletine teslim edilinceye dek Feynin dinlenmek bilmeyeceğinden eminim."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Ne güzel bir haber." Imaly prense nazikçe gülümsedi, sonra da kıdemli konsey uyesine doğru dondü. "Vidar, kabilenin kıdemli temsilcisi olarak ilkel bir koyun ve bir avuç Instaryalının kudretli Miralyit'i nasıl alt edebildiğine dair bu saygın kurulu aydınlatabilir misin?"

"Ses tonundan veya sozlerindeki imadan hoşlandığımı soyleyemem," diye tersledi Vidar.

Imaly'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı. Tepkisi içten olamayacak kadar abartılıydı.

"Acaba nasıl bir sesi tonu kullanmamı istersin? Mesela buyuk bir hayal kırıklığına ve hayrete ne dersin? Ah, bekle. Hayır, öyle bir tepki işe yaramaz. Saldırının kötü bir fikir olduğunda ısrar ettiğimi apaçık hatırlıyorum. O nedenle hayret yakışmayacaktır, değil mi? Peki ya yeis? Veyahut bu meclisin öğütlerine karşı gelenlerin bir açıklama istendiğinde ne kadar kolayca celallenip hakarete uğramış gibi davrandıkları karşısında umitsizlik?"

"Feynin bu meclise hesap vermek gibi bir yükümlülüğü yoktur!" diye alınganca bağırdı Vidar.

Imaly ince bir tebessüm etti. "Ama sen Feyn değilsin." Üyelerin geri kalanına doğru döndü ve herkesi kapsayacak şekilde kolunu salladı. "Yoksa Lothian gıyabında unvanını sana devretti ve bize iyi haber gönderirken ağırdan mı alıyor?"

Bu sözler çoğu üçüncü terastan gelen boğuk gülüşmelere yol açtı.

Kadının çirkinliğine ve zarafetsizce hareket eden iri kıyım bedenine rağmen Mawyndule onun Vidar'ı böyle küçük düşürmesinden keyif aldı. Ayrıca üçüncü terastaki kızın da gülüşenlerden biri olduğunu umdu.

Vidar hiçbir şey demedi. Kemikli yumruklarını sıkarak kaskatı dikildi.

Vidar'ın suskunluğu sürerken, "Umarım Feyn böyle bir performansı yinelemeye niyetli değildir," diye devam etti Imaly. "Bir utanç herkesin ders çıkarmasına yeter de artar bile. Sen de öyle düşünmüyor musun, Vidar?"

• ● •

TELEGRAM KAKTUSUNX

Toplantının geri kalanı Mawyndulë'nin idrak edemeyeceği kadar sıkıcıydı. Konuşulanları duydu, hatta bir kısmını anladı ama Airenthenon'un kapıları nihayet açıldığı anda hepsini unuttu. Gün ışığı taş mağaraya dolduğunda genç prense tekrar nefes alabiliyormuş gibi geldi. Büyük konseyin bir mensubu olmaktan duyduğu heyecanın yerini bir haftadan kısa süre içinde aynı şeyi tekrar yapması gerekeceğinin yılgısı aldı. Bunun düşüncesi bile moralini bozmak için yeterliydi.

Genç prens, Aquila'yı dünyanın doğası hakkında kıran kırana muzakerelerin yapıldığı heyecan verici bir yer olarak hayal etmişti. Kendini, Miralyit'in neden tıpkı Gryndal'ın inandığı gibi genel Fhrey nüfusundan ayrı tutulması gereken kendine has ve üstün bir ırk olduğunu anlaşılır bir dille savunurken hayal etmişti. Mawyndulë mantığı ve şiirselliği sayesinde herkesi bu akla yatkın sava ikna edecekti. Fakat tüm bunların yerine, ilk günkü etkileyici söylevinin toplamı tek bir kelimeyle –*evet*– sınırlı kalmıştı.

Vidar da dahil katılımcılar binadan ayrılıp merdivenden inerlerken Mawyndulë kapının yakınında oyalandı. Aquila mürebbiyesi artık ders verecek havada değildi ve kıdemli üye kapıdan çıkıp giderken genç prens onun kaftanını şöyle bir görür gibi oldu.

Mawyndulë başını kaldırıp çoktan boşalmış olan üçüncü teraya baktı. Kız orada yoktu.

Delikanlı iç geçirdi ve ayak sürüyerek çıkışa doğru yürürken neredeyse Imaly'ye çarpacaktı. Yüz yüzeyken kadın daha bile iri olup ondan en az beş santim uzundu.

Gylindora Feyn de bu kadar uzun boylu muydu? Yedi kabilenin yönetimini eline aldığına şaşmamak lazım. Hayır, altı kabilenin, diye kendi kendini düzeltti. *Miralyit o zamanlar yoktu. Daha sonra ortaya çıktı.*

"Umarım bizimle geçirdiğin ilk günden keyif almışsındır," dedi Imaly hoş, dostane bir edayla. Ses tonu, meclise hitap ederken kullandığı gümbür gümbür tondan çok farklıydı. "Toplantılar her zaman bu kadar sıkıcı değildir. Bazen eğlencelidir bile. Hem de fazlasıyla *eğlenceli*." Son kelimeyi belirli bir şeye atıfta bulunuyormuş ve o şey eğlenceliden ziyade meşummuş gibi telaffuz etmişti. Açıklama yapma gereği duymayıp Mawyndulë neden bahsedildiğini zaten biliyormuşçasına sözlerini sürdürdü.

TELEGRAM KAKTUSUNX
Mawyndulë elbette bilmiyordu ama kendisiyle gerizekâlıymış veya bir yükmüş gibi konuşulmamasından memnundu. Imaly onu Vidar'ın yaptığı gibi aşağılamıyordu, sanki aralarında bir sır paylaşıyorlardı – Mawyndulë o sırrın ne olabileceğini aklının ucundan bile geçirememesine rağmen.

"Vidar'ın seni mahvetmesine izin verme," dedi kadın. "Başını dik tut. Genç olabilirsin ama yine de Lothian'ın oğlusun ve büyük ihtimalle bir sonraki Feynsin. Bunu asla unutma ve Vidar'a da unutturma." Delikanlıya sırıttı.

Genç prense Imaly sözlerinin taşıdığı anlamdan daha fazlasını ima ediyormuş gibi geldi. Kayyım'ın böyle –üstü kapalı konuşan, Mawyndulë'nin daima anlamayacağı ve belki böylesinin daha iyi olacağı karmaşık bir dil kullanan– biri olduğunu görebiliyordu.

Delikanlı gülümseyerek karşılık verdi. Ve aynı anda dudaklarını birbirine bastırarak zoraki bir ifadeyle somurttu. Balık gözlerine sahip iri yarı, çirkin kadından hoşlanmak istemiyordu. O Miralyitli değildi. Dengi de değildi. Hatta büyük ihtimalle kendisinin de emellerinin de düşmanıydı. Mawyndulë'nin bir sonraki Feyn olacağını hatırlamak için ona ihtiyacı yoktu – hem *büyük ihtimalle* derken ne kastetmişti? Ortada bir *ihtimal* falan yoktu. Mawyndulë prensti. Ve babası öldüğü zaman –ki adam zaten yaşlıydı– Orman Tahtı'na o geçecekti. Imaly'nin bunu dile getirmesi lüzumsuzdu.

"Merak etme, her şey yoluna girecek," diye onu temin etti Kayyım. "Haftaya görüşürüz." Delikanlıya göz kırptı ve Mawyndulë bir kez daha kadının bir imada bulunup bulunmadığını merak etti – gelecek hafta hiç gelmeyebilirmiş, prens o zamana kadar yaşamayabilirmiş veya belki Imaly kör olup onu göremeyebilirmiş gibi. Genç prens, Kayyım'la konuşmayı yorucu buldu.

Kafa salladı ve en yaşlı, en aheste konsey üyelerinin arkasından kapıya yollandı. Airenthenon'un basamaklarından aşağı yaşlı bir mor-beyaz dalga akıyordu. Üyelerden bazıları onları bekleyen küçük gruplarla sohbete daldı. Mawyndulë çoğunu tanısa da tek birinin dahi adını bilmiyordu. Öte yandan delikanlıyı tanımayan yoktu. Estramnadon'daki herkes Orman Tahtı'nın yeni varisini görmek için beşiğinin önünden sırayla geçmiş veya son birkaç yılda Talwara'yı ziyaret etmişti. Ayrıca konsey üyelerinin

TELEGRAM KAKTUSUNX
hepsi de birbirini tanırdı çünkü her biri yüzlerce yıl yaşamıştı. Mawyndulë kadim bir ormandaki bir fidandı. Yine de prensoydu ve günün birinde ülkeye hükmedecekti. Fakat şu an için kendini bir yabancı, tanımadığı bir dünyaya bakan bir ecnebi gibi hissetmekteydi.

Merdivenden Florella Plazası'nın birbirine takılı eski mi eski taşlarına yalnız başına indi. Sanatçılar eserlerinden örnekler sergiliyorlardı: hayvan heykelleri, güve kanadı kadar narin cam biblolar ve hudut manzaralarının nefes kesici tabloları. Lon Çeşmesi'nin yakınındaki bir grup manzara resmi dikkatini çekince delikanlı bilhassa büyük bir resme bakmak için oraya gitti.

Tabloda, batan bir güneşin ışıklarıyla yıkanan Mador Dağı'nın dramatik bir görüntüsü resmedilmişti. Tablo cüretkâr, tutkulu ve heyecan vericiydi – ve ayrıca bir yalandı. Mawyndulë'nin sanatçıyla aynı noktada durmuşluğu vardı. Manzarayı görmüştü ve doruk hiç de resimdekine benzemiyordu. Parlak turuncular ve koyu morlar, eteklerde altın sarısı sırtlar yoktu. Ayrıca dağ büyük ve etkileyici olmakla beraber *o kadar da* büyük değildi. Üstelik bulutlar böylesine çarpıcı bir şekilde kümelenmezdi. Her şey bakanı hislendirmek maksadıyla abartılmıştı. Mawyndulë tabloya bakarken ressamın arzuladığı etkiyi değil de tam tersini yaratmış olduğunu düşündü. Parlak renkler ve abartılı ebatlar gerçeği kıymetsizleştirmiş, ihtişamı cafcafla değiştirmişti.

"Merhaba." Yumuşak bir ses duyan delikanlı dönüp baktı.

Donakalan kasları onu oracığa mıhladı. Üçüncü terastaki kızla yüz yüzeydi. Kol mesafesinden ona gülümsemekte olan genç kadın yakından da bir o kadar güzeldi. Hatta daha bile güzel.

"Onu ben çizdim." Kız tabloyu işaret etti. "Beğendin mi?"

Kafasını sallayan Mawyndulë'nin zihni, sesini aradı. "Evet... çok... beğendim. Gerçekten... gerçekten fevkalade. Hatta olağanüstü."

Kızın tebessümü genişleyip daha da şenlendi.

Mawyndulë'nin kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Kalbinin zonklamasını hissederken asikasının katmanlarının altında fark edilebileceğinden korktu.

"Orada hiç bulunmadım," diye itiraf etti kız. "Başka tablolardan ilham aldım."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Ben bulundum," dedi prens.

"Biliyorum. Böyle mı gözükuyordu? Sence doğru resmedebilmiş miyim?"

"Kesinlikle. Hatta daha bile iyi. Mükemmelden de öte. Mükemmelliği geliştirmişsin. Cidden." Mawyndulë ağzından çıkanları duymamaya çalıştı. Saçmaladığının farkındaydı. Parmakları titriyor, terlemeye başlıyordu.

Kız yeniden gülümsedi ve Mawyndulë, yuzmeye gittiğinde olduğu gibi, karnının âdeta hafiflediğini hissetti. Aslında hayır, hissettiği bundan fazlasıydı – sanki biraz midesi bulanıyordu ama akıl sır ermeyecek kadar hoş bir şekilde.

"Adım Makareta."

"Benim adım da Mawyndulë."

Kız kısa, hafif bir ses çıkararak güldü. "Elbette oyle. Seni herkes tanır." Tebessümü kayboldu ve gözlerinin üzerinde bir endişe çizgisi belirdi. "Seninle konuşmamın sakıncası var mı? Yani izin veriliyor mu?"

Mawyndulë kızın ne demek istediğini anlamadı.

"Aslında konuşmazdım ama tabloma bakıyordun. Düşündüm ki..." Kız endişeli gözlerle başını çevirdi. "Belki artık konuşmayı bırakmalıyım."

"Benimle konuşmanın neden sakıncası olsun ki?"

Makareta'nın kaşları kalktı. "Sen Feynin oğlu ve Aquila'nın bir konsey üyesisin. Bense... şey... sıradan biriyim."

Genç prens Makareta gibi harikulade bir kızın –bir Miralyitli'nin– kendini *sıradan* biri gibi görmesi karşısında şaşkına dönmüştü. Yine de konuşulamayacak kadar önemli kabul edilmek hoşuna gitmiyor değildi.

"Miralyitli'sin, değil mi?"

Kız başıyla onayladı.

"Öyleyse nasıl *sıradan* olabilirsin ki?"

"Senin gibi önemli biri değilim. Ben sadece–"

"*Bütün* Miralyitliler önemlidir."

Kız yeniden gülümsedi. Mawyndulë onu gülümsetmekten hoşlanıyor ve bunu kolayca beceriyordu. Makareta yakından bakıldığında baş döndürücüydü. Mawyndulë onun mavi gözlerini göletlere, ışıl ışıl pırlantalara veya uçsuz bucaksız gökyüzüne

TELEGRAM KAKTUSUNX
benzetmiyorsa bunun tek sebebi, o şeylerin kızın gözleri yanında sönük kalmasıydı.

"Arkadaşlarım gibi konuşuyorsun," dedi Makareta. "Onlar da Miralyitlilerin neden Ferrol'ın gözdeleri olduklarını anlatıp dururlar. Bize kutsanmışlar derler. Ferrol'ın başka ne sebepten bize böyle yetenekler bahşetmiş olabileceğini sorarlar. Kendi mevkimi, mirasımı kabullenmekte zorlandığımda da beni paylarlar."

"Arkadaşların çok arif kimselere benziyorlar."

"Bizim yaşlarımızdaki pek çok Miralyitli de öyle düşünür. Onlarla tanışmak ister misin? Gelecek hafta, yeni ayın ilk gecesinde şehrin kuzey ucundaki Gül Köprüsü'nün altında toplanacağız."

"Köprünün altında mı? Neden orada?"

Kız duraksayıp etrafa bakındı ve sesini alçaltarak konuştu. "Bahsettiklerimiz herkesin hoşuna gitmez."

"Sahi mi? Mesela ne gibi?"

"Gel de kendin duy." Kız kısa bir süre ayaklarına baktı, sonra tekrar başını kaldırdı. "Hiç değilse seni tekrar görmek güzel olur."

Mawyndulê böyle bir sebebe karşı çıkamazdı. Kayıtsız bir edayla omuz silkse de daha şimdiden köprüyü bulma planları kurmaktaydı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

7

Tirre Yolu

Aklıma bir fikir gelmişti. Hem de çılgınca bir fikir – en azından o sırada öyle sanıyordum. Tıpkı öbürleri gibi, benim de ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Başlangıçta vaziyet işte böyleydi. Belki büyük şeylerin başlangıcında vaziyet hep böyledir.

–Brin'in Kitabı

Roan dahldan ayrıldıklarından beri her sabah, öğleden sonra ve gece yaptığı gibi arabaları kontrol etti. Her bir geniş tahta kasanın altına girdi ve dingilin tekerleklerden geçtiği yerlere bakarak yarılmadıklarından emin oldu. Uzun tahta sırıklarda derin, kıymık kıymık oyuklar açılmıştı ve taşınan ağırlık aksama zarar veriyordu. Yine de parçalar hâlâ dayanıyordu. Persephone arabaları tıklım tıklım doldurmuştu. Bütün tahıllar, tütsülenmiş et parçaları, su ve bira varilleri, el aletleri, silahlar, yün balyaları, hatta Mari'nin taş heykeli onlarla beraber tıngır mıngır yol alıyordu. Roan arabaların yolculuk boyunca sağlam kalması için dua ediyordu. Kalmazlarsa kabahat onda olurdu. Kapıldığı stres, yemek yemesine izin vermiyordu ve bütün gün aç karnına yürümek başını döndürüyordu.

Kafile durmuştu ve öğle yemeği hazırlanıyordu. İnsanlar küçük gruplar halinde etrafa dağılmışlardı. Roan sosyal biri değildi. Ömrünün büyük bölümünü dışarı çıkmasına izin vermeyen ve başkalarıyla konuşursa onu cezalandıran Iver'le beraber küçük bir alaçukta kısılı geçirmişti. Adama karşı gelmenin akıllıca bir davranış olmadığını erkenden ve acıyla öğrenmişti. Bundan ötürü Roan dünyadaki hemen hemen her şeyi ilgi çekici bulmasına

TELEGRAM KAKTUSUNX
rağmen insanları dışlardı. Artık Iver öldüğü için, bunu ihtiyaçtan ziyade alışkanlıktan yapmaktaydı. Fakat eski alışkanlıklar tanı dıktı –dolayısıyla güvenliydi– ve Roan dünyadan saklanmakta uzman olup çıkmıştı.

Yine de cüceler onu büyülüyorlardı. Yüzlerce ufacık halkadan yapılmış metal gömlekleri harikuladeydi. *Hele bildikleri şeyler!* Dhergler Roan'ın yaptığı şeylere *tekerlek* ve *araba* demişler, aklından geçenleri ondan önce anlamışçasına kadının fikirlerine isim koymuşlardı. Hatta içlerinden biri *dingilleri* –yeni bir sözcük daha– yapmasında ona yardım etmişti. Adamın ismi Yağmur'du. Topraktan bakır ve teneke çıkarıp Roan'a veren de oydu (işte Roan'ın yapmayı daha önce hiç akıl etmediği bir şey daha). Yağmur getirdiği metallerle *bilezik* dediği şeyler –tahta sırıkların yontularak ikiye bölünmesini önlemek amacıyla dingillerdeki sürtünme noktalarını koruyan takviyeler– yapmayı önermişti.

Testere de bir diğer yeni sözcüktü ve tahtayı dümdüz kesebilen hayret verici metal aleti ifade ediyordu. Roan o küçücük aygıttan esinlenerek bulduğu fikirlerin sayısını şaşırmıştı. İlahi bir örse sahip bir tanrı olsaydı düzinelerce testere üretirdi ama artık bir iş tezgâhı bile yoktu. Aslında hiçbir şeyi yoktu. Iver'in evi büyük ölçüde yıkılmıştı ve geriye kalanlar da geride bırakılmıştı.

Efendisi öleli bir yıldan fazla olmuştu ama adamın varlığı Roan'a bir türlü rahat vermemişti. Evi, eşyaları kölesine hep onu hatırlatmıştı. Fakat evin ortadan kalkmasıyla aradaki son fiziksel bağ da kopmuştu. Roan geçmişini geride bırakırken bir şeyler hissetmeyi beklemişti: rahatlama, huzur, ümit. Fakat bunlardan hiçbirini bulamamıştı. Dünya eskisiyle aynıydı. Tek fark artık bir iş tezgâhının olmamasıydı.

"Eee?" dediğini duydu Gifford'ın.

Tahıl arabasının altından dışarıya göz atınca Gifford ile Yağmur'un yerde diz çökerek kendisine baktıklarını gördü.

"Hâlâ aşınıyor ama bir gün daha dayanacaktır." Roan yan döndü ve yuvarlanarak tekrar gün ışığına çıktı. "Bugün üzerlerinden geçtiğimiz o tümseklerin dingili çatlatmış olabileceğini düşünmüştüm ama sağlam." *Dingil* kelimesini telaffuz etmeye bayılıyor, sözcüğün ıslık çalacakmışçasına dilinin ucunda oluşması hoşuna gidiyordu. "Tirre'ye daha ne kadar var?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

Gifford dönüp Yağmur'a baktı.

Ufak tefek adam omuz silkip nergislerle bezeli çayırların ötesine göz gezdirdi. "Buradan mesafeleri kestirmek zor." Yağmur da diğer iki cüce gibi dalgalı bir aksanla, sözcükleri uzatarak homurtulu bir hale sokan kalın dilli melodik bir yuvarlamayla konuşuyordu. Fakat sesi daha tiz, zamanı diğerlerininkinden kısıtlıymışçasına kelimeleri kesik kesik ve vurguluydu.

Roan adamın ne demek istediğini anladı. Çok az yer şeklinin bulunduğu engin, inişli çıkışlı yaylalarda ne kadar yol katettiklerini anlamak güçtü. Rüzgârda salınan uzun otlarla kaplı uçsuz bucaksız arazi yalnızca tek tuk ağaç kümeleriyle veya küçük derelerle bölünmekteydi. Roan tam başını sallayıp onaylayacakken Yağmur devam etti. "Yer üstündeyken istikametleri herhangi bir doğrulukla kestirmek imkânsız."

Roan bir anlığına onu şaşkınlıkla süzdü. Bir eliyle gözlerini gölgeleyerek yukarı baktı. "Güneş doğudan doğar ve batıdan batar. Eğer yükselen güneşi sağına alırsan kuzeye bakarsın ve güney arkanda kalır."

Yağmur onu kısılı gözlerle süzdü. "Kuzey, güney, doğu, batı? Bunlar ne işe yarar ki?" Parmağını yukarı doğru eğik tuttu. "Bu hangi yön?" Tam aksi istikametle yeri işaret etti. "Veya bu? Doğu veya kuzey değil herhalde? Tam olarak yukarı veya aşağı da değil. Peki uzak ne kadar uzak? Yakın ne kadar yakın? Bir parmağın uzunluğu nedir? Peki güneşle aramızdaki mesafe ne kadar? Yerin altında her şey anlam taşır. Orada kurallar bulunur. Kayalarda mantık vardır. Buradaysa..." Göğe kaşlarını çattı. "Burada her şey karman çorman. Her taraf ölçülemeyen veya kestirilemeyen açık alanlarla dolu."

Roan bu konuyu düşününce ölçümlerin gerçekten de sorunlu olduğunu fark etti. Sorusunu sorarken hedeflerinin yakınında olduklarını duymayı ummuştu ama Tirre tamı tamına ne kadar uzaktaydı? Ayrıntılı bilgiler olmadan arabaların yolculuğu tamamlayıp tamamlamayacağını tespit edemezdi. Buraya kadar gelebilmeleri bile –Persephone'nin tabiriyle– bir mucizeydi.

Aynı mucize arabalar kadar insanlar için de geçerliydi. Yola çıkmalarından yalnızca iki gün sonra kalabalıktakilerin sayısı neredeyse altı yüze ulaşmıştı. Dahl Rhen'in yaralıları ilk dış Rhen

TELEGRAM KAKTUSUNX
köyüne bırakılmışlardı ve Persephone her yerleşkede insanları evlerinde kalıp yeni talimatlar beklemeye teşvik etmişti. Buna rağmen güneye yapılan geçit töreni yola devam etmeden önce her köyden birkaç vatandaş daha katılmıştı. *Geçit töreni*, kafileyi iyi tarif ediyordu. Padera bir zamanlar konağın tepesinde dalgalanan bayraklardan sağlam kalan sonuncusunu kurtarmıştı ve Habet yırtık kumaşın asılı olduğu uzun değneği en önde taşımaktaydı.

Kıta her gün iki defa duruyordu. Bu molalardan ilkinde öğle yemeği yeniyor, günbatımından çok sonrakindeyse geceyi geçirmek için kamp kuruluyordu. Yemek pişirme işini her zamanki gibi Padera ile Grygor yönetiyorlardı.

Raithe o gün yakınlardaki bir ağacı kesmek için Roan'ın baltasını ödünç almıştı. Fakat Grygor onu bekleyemeyecek kadar sabırsızlanmış ve yakacak odun tedarik etmek için kütükleri dizinde kırmıştı. Geniş omuzlu Engleton ile beraber iki adam daha odunları dolduracak bir çukur kazmakla meşgullerdi. Rhen bayrağını yakında bir yere dikmiş olan Habet eğri bir çubuk kullanarak gerilmiş kösele bir şerit kullanarak çalı çırpıyı tutuşturmakla meşguldü. Kayış, o yayı ileri geri çevirirken hızla dönmekte olan bir diğer dikey tahta parçasının etrafına sarılıydı. Dikey çubuğun kütüğe değdiği noktaya, tuutşması için bir parça yün koyulmuştu. Yapacak hiçbir işi olmayanlar Habet'i –klan ateşinin efendisini– seyretmek üzere orada toplanmışlardı. Veya belki de yün ne kadar çabuk yanarsa yemeğin o kadar çabuk pişeceğini bildiklen için bekliyorlardı.

Roan arabalarının bir sonraki kampa ulaşacağına ikna olmasının ardından Gifford ve Yağmur'la beraber kahkahaların geldiği istikamete doğru yürüdü. Habet'i seyredenlerin öbür tarafında halka oluşturmuş başka bir grup, bir ozanın gösterisini seyredercesine el çırpıp tezahurat ediyordu. Halkanın ortasında Galantialar, onların arasında da Moya duruyordu.

Roan ilk başta dostunun cezalandırıldığından, Iver'in kendisine yaptığı gibi dövüldüğünden korktu. *Hayır*, diye aklından geçirdi sonra, *Moya kendisine el kaldırılmasına asla göz yummaz*. Gifford'la beraber halkaya yaklaştıkça da her şeyin yolunda olduğunu gördu. Moya hiç de korkmuşa benzemiyor ve diğerleriyle beraber gülüyordu. Genç kadın ellerinde ince bir kılıç tutuyordu

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Belki geride durup bir şeyler fırlatsan daha iyi olur," diyordu Tekchin adındaki Fhrey ona. Adam elinde kalın bir sopayla Moya'nın karşısında duruyor ve kadının yaptığı hamleleri sağa sola savuşturarak herkesi güldürüyordu.

"Fhveyler kadınlağı da mı eğitiyolağ?" diye sordu Gifford.

Moya'nın bu kadar çok kişinin –ve de tanrıların– önünde korkusuzca durabilmesi Roan'ı afallattı.

Onlar tanrı değiller. Roan'ın bu gerçeği kendine devamlı hatırlatması gerekiyordu – tıpkı Iver'in ölümünün ardından buna inanmakta zorlanması gibi. Adamın mezara yatırıldığını görmüş, hatta üstüne bir avuç toprak atmıştı. Defin sırasında toprak çarptığı zaman cesedin solgun, mavimsi yanaklarının seğirdiğini görür gibi olmuştu. O anda çığlığı basmasına ramak kalmıştı; Iver'ın dirildiğini sandığı için değil, onun suratına toprak atmanın cezasından ödü patladığı için.

"Eres," dedi Tekchin, "bırak ciritlerinden birini fırlatsın."

Küçük mızraklara sahip Fhrey ona telaşla baktı.

Tekchin gözlerini devirip başını iki yana salladı. "Onlar birer silah. Ferrol aşkına, kutsal emanetler taşımıyorsun. Birini ver de denesin."

Eres kısa bir an kaşlarını çattı, sonra Moya'yı gönülsüzce yanına çağırdı. Mızraklarından birini kadına uzattı.

"Omzunun üzerinden fırlat ve elinden çıkana kadar bırakma," diye açıkladı Fhrey. "Şuradaki kütüğü vurmayı dene."

"Ağacı mı, yoksa Tekchin'i mi?" diye muzipçe bir sırıtışla sordu Moya. Bu seferki kahkahalar daha yüksekti.

Moya şaşılası biriydi. Genç kadın harlı bir ateşin merkezinde dikiliyormuşçasına Roan onu hayretler içerisinde seyretti. Bunca kişinin, hele hele bir Galantialar halkasının kendisine pürdikkat baktığını hayal bile edemiyordu. Savaşçıların hepsi sırıtıyordu ve Moya da onlara aynı şekilde karşılık veriyordu. Roan'ın ona benzediğinden daha çok, o Galantialara benziyordu.

Moya ciridi eline alıp fırlattı ama küçük mızrak kütükle arasındaki mesafenin ancak yarısını aşabildi.

Eres eline ucunda bir kepçe varmış gibi gözüken bir sopa aldı. "Bu bir atlatl, yani bir fırlatıcıdır. Bak." Ciritlerden bir diğerini alıp küt ucunu kepçenin içine koydu. Sonra da sopayı savurarak

TELEGRAM KAKTUSUNX
ciridin daha hızlı ve daha uzağa uçmasını sağladı. Silah yüksek bir *tak* sesiyle kutuğe saplandı.

Moya ona aklını kaçırdığını düşünürmüş gibi baktı.

"Bunu daha rahat kullanır," diyen Anwir sapanla taş atma tekniğini gösterdi. Uzun kayışları başının üzerinde fırıl fırıl döndürüp bir taş attı. Aynı şeyi Moya denediğinde taşını ciritten daha uzağa ama tam aksi yöne yolladı. Uzaklardan gelen çatırtıyı bir küfür izleyince Moya irkildi.

"Sen en iyisi kılıçtan şaşma," dedi Tekchin.

Roan ciritlere ve sapana bakarak Habet'in ateş yakmasını düşündü. *Hep daha iyi bir yol vardır.*

"*Ben* bile daha güsel taş atabiliğdim," dedi Gifford kadına.

"O da atabilir," karşılığını verdi Roan. Bu sözü hem Gifford'ın hem de Yağmur'un dikkatini çekti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Gifford.

"Moya taş atarak bir sincabı bir karaağaç dalından düşürebilir – hem de her iki eliyle de. Neden beceriksiz numarası yapıyor bilmiyorum."

Gifford ona odaklandı. "*Sen* hiç öyle yaptın mı? Herangi bi konuda beceviksiz numağası yaptın mı?"

Roan çömlekçiye baktı. "Numara yapmama gerek yok. Zaten beceriksizim. Hem de her konuda."

Gifford güldü. "Voan, demek artık espri de yapıyosun. Ne güsel."

Kadın onu şaşkın gözlerle süzdü.

Gifford gülmeyi bıraktı. Yüz ifadesi değişti, hüzünlendi. Roan bunun olmasından nefret ederdi. Gifford'ın sık sık böyle gözükmesine neden olurdu. Aslında pek çok kişiyi üzerdi ama hiç kimseyi onun kadar sık veya derinden yaralamazdı. Gifford'ın ağlayacakmış gibi bir hali vardı ve Roan bunun sebebini bilmiyordu. Bir şeyleri bilmemekten nefret ettiği için düşünmeye, cevap aramaya koyuldu. *Bir sebebi olmalı. Her şeyin bir sebebi vardır.* Derken gerçeği anladı. "Özür dilerim."

"Soğun değil."

"Hayır, cidden, kabahat bende. Üstelik öyle güzeldi ki."

"Sen neden bahsediyosun, Voan?"

"Yaptığın o amforadan... hani üstüne ben olduğumu söyledi-

TELEGRAM KAKTUSUNX
gin bir kadın çizmiştin. Devlerin saldırısında kırıldı ya. Kaçarken onu da ambar çukuruna götürmeliydim. Ona göz kulak olmadığım için özür dilerim. O yüzden üzgünsün, değil mi? Onu bana vermemen gerektiğini biliyordum. Ne kadar da güzeldi. Kırılması benim suçum."

Dudaklarını içe çeken Gifford bir elini ağzına götürdü. Öne eğildi ve Roan'a tekrar sarılmayı deneyecekmişçesine kollarını kaldırdı.

Roan büzüldü.

Gifford durdu.

Sonra ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. "Hayır, Voan," diye fısıldadı. "Amforayı düşünmüyodum. Hem... hem faydası dokunsaydı sana ondan bi milyon tane daha verigdim. Her biği öncekinden daha güsel oluğdu."

Sözlerinin ardından burnunu çekerek ondan ve diğer herkesten uzaklaştı. Roan adamı kendi haline bıraktı. Gifford yalnız kalmak istiyordu. Ağlarken görülmekten hoşlanmazdı. Roan onu çok iyi anlıyordu.

• ● •

Suri çayırın içlerinde uzanmış yatıyordu. Uzun otlar başının üzerinde yavaşça sallanıyor, arılar bir çiçekten diğerine konuyordu. Kız herkesin yemeye başladığını duyabilecek kadar yakında fakat hiç kimsenin ona rastlamayacağı kadar da uzaktaydı. Minna'nın başını kaldırdığını hissedince yanıldığını anladı. Gelenin kim olduğunu tahmin etmek zor değildi.

"Seni *arıyordum*," dedi Arion, Rhunca konuşarak.

"Ama ben senden *sakınıyordum*," diye açıkça söyledi Suri. Üstelik bunu sırf Arion, Minna'dan korkan keçilerin yakınında yürüdüğü için yapmamıştı. *Ne aptal hayvanlar. Minna'yı kim sevmez ki?*

"Suç sende değildi," diye yumuşak bir ses tonuyla onu temin etti Arion.

"Haklısın," karşılığını verdi Suri. "Sendeydi."

Yeterince yaklaştığında Fhrey'in gölgesi ikindi güneşini örttü ama Suri yine de ona bakmayıp gözlerini yumdu.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Doğru. Öyleydi," dedi Miralyitli.

"Onu öldürmemi mi *istiyordun*?" diye sordu Suri.

"*Hayır!*" Arion o kadar şaşırdı ki Fhreyce'ye geçti. "*Ama... galiba onu serbest bırakmaya pek gönlünün olmadığını anlamam gerekirdi. Sanat tabiatın güçleriyle beslenir ve o güçler çekiç yahut balta gibi birer alet değildir. Daha çok ateşe veya rüzgâra benzerler. O bakımdan kendilerince bir iradeye sahip oldukları söylenebilir. Bazen aşırı yardımsever bir dost gibi kasıtsız yollardan yardım edebilirler. İsteklerin ile ihtiyaçların aynı doğrultuda olmalıdır, yoksa sonuçlar... eh, ne olduğunu gördün.*"

"Onu öldürmek *istiyor* değildim," dedi Suri. Bunu dile getirmesi gerektiğini hissediyordu – üstelik yalnızca Arion duysun diye değil.

"Sana inanıyorum. Eğitiminin bu kadar erken bir safhasında öylesine karmaşık bir örü beklemem budalalıktı."

"Eğitilmek istemiyorum. Şimdiki halimden memnunum."

"Ama çok daha fazlası olabilirsin. Kelebeğe dönüşme aşamasındaki bir tırtıl gibisin."

Suri kaşlarını çattı. *Örnek olarak kelebekleri seçmek zorunda mıydı ki?* "Belki bir tırtıl olmak hoşuma gidiyordur. Ağır ağır sürünerek yaprak yemenin nesi kötü?"

Arion iç çekip bir kez daha Fhreyce'ye geçti. "*Buna sahiden inanmıyorsun. Artık Sanat'ın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Onun tadını aldın ve daha fazlasına açsın. Tellere bir kez dokundun ya, kendini uçmayı istemekten alıkoyamıyorsun. Hiçbirimiz alıkoyamayız. İlk seferim hâlâ aklımda. Üstünden neredeyse bin yıl geçti ama daha dünmüş gibi hatırlıyorum. Kendimi hiç tellere ilk dokunduğumda, nelerin mümkün olduğunu gördüğümde olduğu kadar canlı hissetmemiştim. Sanki ikinci kez doğuyordum. Sence o güzelim kanatlı yaratıklardan birine dönüşebileceğini öğrendiğinde, 'Yok, kalsın. Uçmayı gerçekten istemiyorum. Güzelleşip rengârenk kanatlarla güneşe doğru havalanmak bana göre değil,' diyen bir tırtıl var mıdır?*"

"Belki yoktur ama ben derdim."

Arion yere oturdu. "Neden?"

Suri'nin tek istediği yalnız kalmaktı.

"Neden bir kelebeğe dönüşmek istemiyorsun, Suri?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Uzun hikâye."

"Vaktimiz bol."

Suri bu konuda konuşmak istemediğini göstermek maksadıyla iç geçirdi ama Arion kıpırdamadan bekledi. Minna da dostuna beklentili gözlerle bakarak aynı şeyi yaptı, hikâyelere bayılırdı. Suri yeniden iç geçirdi, derin bir nefes aldı ve öyküsünü tekrarlamak istemediğinden Fhreyce konuştu. "*Bir keresinde mükemmel çileklerle dolu bir çalılığa rastladım. Çilekler çok hoşuma gitti. Kocaman, olgun ve harikuladeydiler. Genellikle diğer hayvanlar benden önce davranırlar ama bu sefer onları ilk ben bulmuştum. Yapayalnız olduğum için kendimi çok şanslı saydım, kimseyle paylaşmam gerekmiyordu. Ben de çilekleri avuç avuç yedim. Öyle tatlıydılar ki! Birazını Tura'ya götürmem gerekirdi ama götürmedim. Hepsini yalayıp yuttum. Ama sonra çok rahatsızlandım. Mideme kramplar girdi. Tura'dan yardım istemek için eve gittim ama orada değildi. Kendimi berbat hissederek saatlerce yatakta yattım.*"

"*Yani aşırıya kaçmanın acı verebileceğini mi–*"

"*Acele etme,*" diye çıkıştı Suri. "*Bu öykünün çileklerle hiçbir ilgisi yok; onlar beni eve getirdiler, o kadar.*" Biraz susup bekledi ve Arion başka bir laf etmedi. "*Bütün geceyi hasta geçirdim. Tura'ya seslendim ama eskiden hep gelmesine rağmen bu sefer bir kez bile yanıma gelmedi. Ertesi gün dışarı çıktığımda onu bahçede yüzükoyun yatarken buldum.*"

"*Yoksa–*"

Suri doğrulup ona kötü kötü bakınca Arion yeniden sustu.

"*Of be, amma da sabırsızsın,*" diye söylendi kız. "*Açıklamamı istiyor musun istemiyor musun?*"

Arion abartılı bir hareketle ağzını kapattı.

Suri ona kaşlarını çatıp kaldığı yerden devam etti. "*Tura ölmüştü ve artık yalnız başımaydım. Hayatım boyunca bana o bakmıştı. Bana ne yapacağımı ve nelerden sakınacağımı söylemişti. Mistik oydu ve ben onun çırağıydım. Hep böyle söylerdi. Söylediği bir diğer şey de ölümünün ardından mistiğin ben –başka biri değil, yalnızca ben– olacağımdı. Orman tümüyle bana kalacaktı ve uymam gereken bir kural, herhangi bir kısıtlama, hesap vereceğim biri kalmayacaktı. Kendi kararlarımı kendim vereceğim günü iple çekiyordum. Ama o sabah Tura'nın yanına diz çöktüm ve Wogan'a onu uyandırması için*

TELEGRAM KAKTUSUNX
yalvardı. Artık mistik olmak istemiyordum. Gel gör ki" –duraksadı ve bu sefer Arion'un gözünün içine baktı–" *bir kez kelebek oldun mu istesen bile tırtıllığa geri dönmen imkânsızdır. O kanatlar başına kalır ve uçup gitmen gerekir. Hayat yaprakların arasında mutlu mesut sürünmek ve güneşin altında karnını doyurmak kadar basit olmaktan çıkar. Bambaşka bir şey haline gelir. Sırıltılı deresiyle Akdiken Koyağı'nda daha fazla kalamazsın. Çekip gitmen, sana yuva olmuş ormandan ve tanıyıp sevdiğin her şeyden uzaklaşman gerekir. Bambaşka bir şeye dönüşüp her şeyden vazgeçmelisindir. Daima bir bedel vardır. Ve bana vermek istediğin o güzel kanatların ucuza geldiğini hiç sanmam. Şimdiye dek hiçbir şey gelmedi.*"

Bir müddet konuşmadan oturdular.

Güneş sıcak denebilecek kadar ısıtıyordu. Bu durum arıların umurunda değildi. Her zamanki gibi bir çiçekten diğerine geçerek, kondukları sapları ağırlıklarıyla bükerek çalışıp didiniyorlardı. Havalandıklarında da çiçek sapları sallanarak onlara veda ediyordu. Suri bu arıları tanımıyordu – en azından tanımadığı görüşündeydi. Daha şimdiden yuvasından çok uzaklardaydı. Esinti hoştu ve küçük kız onu ormandan tanıdığından emindi. Hiçbir şey terli cildini okşayan güzel bir esinti kadar bir insana sevildiğini hissettiremezdi.

"*Neden öyle yaptığını biliyorum*," dedi Suri en sonunda.

"*Neyi yaptığımı?*"

Kız Arion'a bakmıyor, tepelerin silik mavi dağlara dönüşene kadar art arda yükseldiği puslu yaz ufkunu seyrediyordu. "*Neden devi kendin serbest bırakmayıp bunu bana yaptırdığını. Başın yüzünden. Sihir kullandığında ağrıyor. Uzun bir süredir hiç kullanmamıştın ama tutuştuğu zaman Magda'yı söndürdün. O nedenle yatıp dinlenmen gerekti. Hele devi hapsettikten sonra ayakta zor duruyordun. Gün ortasında olmamıza rağmen uyudun. Acı çekmemek için onu benim kurtarmamı istedin.*"

Suri kadının ne söylemesini istediğini bilmiyordu, hatta bir şey söylemesini isteyip istemediğini bile bilmiyordu. Bunları ona anlatmasının sebebi bu bilginin kafasında kısılı kalmış ve dışarı çıkmaya ihtiyaç duymuş olmasıydı. Öteki türlü kendini bir sır saklıyormuş gibi hissederdi ve sır saklamak bir evin içinde sansar tutmaya benzerdi. Sansar kapalı kalmaktan hoşlanmaz, kaçmak

TELEGRAM KAKTUSUNX
için kazıp tırmalardı. Evin altını üstüne getirirdi ve sırlar da bir dostlukta aynı etkiyi yaratırdı. Suri zamanla Arion'a dost, hem de yakın bir dost gözüyle bakar olmuştu. Birbirlerini kısa bir zamandır tanıyorlardı ama Suri daha şimdiden en yakın dostunun Minna'dan sonra Arion olduğunu biliyordu.

Arion birkaç dakika konuşmayınca Suri dönüp baktı. Fhrey onu nazikçe okşayan kır çiçekleriyle sarılı bir halde otların üstünde kamburunu çıkarmış oturuyordu. Güneş yüzüne vuruyor, Suri her iki yanağının altında ışıltılı gümüş çizgilerin uzandığını görebiliyordu. Gözleri kapalı duran kadının vücudu titriyor, yine de hiç ses çıkarmıyordu.

Suri şaşırdı ama sadece bir anlığına. Sonra olup biteni anlayıp Fhrey'e sokuldu. Kollarını Arion'a doladı ve Miralyitli'nin kendisine yaslandığını hissetti. "*Suç sende de değildi*," dedi büyücüye. "*Wogan devin ölmesini istedi. Onun ve kardeşlerinin ormana yaptıklarından sonra herhalde bütün yaradılış intikam arzulamıştır.*"

"*Ben intikama inanmam*," dedi Arion ıslak bir fısıltıyla, kollarını Suri'nin belinden ayırmaksızın.

"*Öyleyse bu konuda yalnızsın demektir.*"

Birbirlerine sarılmayı sürdürürlerken Suri kadının titrediğini, duraksadığını, burnunu çektiğini ve tekrar titrediğini hissetti. Daha önce Minna hariç kimseye böyle uzun uzun sarılmamıştı ve tuhaf bir hisse kapılmamak elinde değildi. Bunun kötü bir his olduğu söylenemezdi. Sadece garipti çünkü Suri tam olarak ne yapacağını bilmiyordu. Belki de önemi yoktu. Orada bulunması yeterliydi.

"*Suri*," dedi Arion, "*korkuyorum.*"

"*Neden?*"

Arion cevap vermedi ve ikili öğleden sonra güneşinin altında sallanan çiçeklerin arasında birbirine sarılmayı sürdürdü.

• ● •

Yemek bittikten sonra Roan gidip Brin'i buldu. Genç kız kucağında tortop edilmiş bir demet kumaşla dizlerinin üstünde oturuyordu. Brin ebeveynlerinin ölümünden önce şen şakrak biriydi. Bitmek bilmez bir mutluluk pınarı, soğuk bir gecedeki sıcak bir ateş,

TELEGRAM KAKTUSUNX
kavrulmuş dudaklara değen serin bir su gibiydi. İçten tebessümü en az konağın asla sönmeyen ateşi kadar önemliydi. Fakat devlerin saldırısından beri ikisi de görülmemişti. Roan bir şey söylemek, bir şey yapmak istese de ne söyleyeceğini veya yapacağını bilmiyordu. Bir dingil kırılırsa Roan onu onarabilirdi fakat bacağı konusunda Gifford'a yardımcı olamadığı gibi Brin'i de onaramayacağının farkındaydı. Her şeyin daha iyi bir yolu vardı ama insanlar hariç. İnsanlar bir kez kırıldılar mı onarılamıyorlardı.

"Yemek yedin mi?" diye sordu kıza.

"Aç değilim."

Roan onun yanına oturdu.

Kamp dağılıyordu. İnsanlar sepetlerde taşıdıkları eşyalarını yüklenip yokuşu tırmanıyorlardı. Ateş çukuru kazılırken çıkan olan toprak şimdi alevleri söndürmek için kullanılıyordu. Değnekli adamlar köpekleri de alıp koyunları ve domuzları toplamaya gittiler. Çocuklarını bulan ebeveynler minicik ayaklara biraz üstünlük sağlamak amacıyla önden yürüdüler. Gifford çocukların çoğundan, hatta Padera'dan da yavaş olduğu için diğer herkesten önce yola koyulmuştu. Geride bir tek Brin, Roan ve Malcolm kaldılar. Kadınların karşısına geçip oturan eski köle, ayakkabısının içinde bir şey aradı.

"O ne?" diye Brin'e sordu Roan, kumaş şeritlerini işaret ederek.

"Bu... bu..." Brin derin bir nefes alıp şeritleri itti. "Bilmiyorum. Bilmiyorum işte. Öyle aptalım ki." Ağlamaya başladı.

Roan onu seyretti. Malcolm da başını kaldırdı. Gifford'ın aksine, Brin ağlarken izlenmeye aldırış etmez gibiydi. Hatta sanki izlendiğinin farkında bile değildi. Roan ne yapacağını bilmediği için elinden gelen yegane şeyi yaptı ve kumaş parçalarını toplamaya başladı. Şeritlerin üstünde kasıtlı çizilmiş işaretler vardı, art arda küçük resimler yapılmıştı.

Brin ağlamayı sürdürse de artık sakinleşiyordu. Önemsemezcesine el edip başını iki yana salladı. "Sargılar... onlar Arion'un başına sarılıydı. Düşündüm ki..." Dudaklarını emerek ızdıraplı gözlerini sildi. "Bilmiyorum. O işaretlerin eskiden duvarlarıma çizdiğim resimlere benzediğini düşündüm."

TELEGRAM KAKTUSUNX

Roan başıyla onayladı. Biri azıcık da olsa bir dağı, bir diğeriyse kolları kopuk bir adamı andırıyordu.

"Şey, düşündüm ki... bir resim bir ânı veya fikri gösterir ama bir dizi resim bir öykü anlatabilir. Bakın." Brin topuklarını yere sürterek orayı taşlardan temizledi. Sonra da parmağıyla bir daire çizip altına bir çizgi çekti. "Bu Persephone olsun. Ona benzemediğini biliyorum ama önemli değil." Bu sefer de dikey bir çizgi çekti. "Bu çizgi *o* zamanı *bu* zamandan ayırıyor." Daha büyük bir daire ekledi ve üstüne gözleri olan bir kafa koydu. "Bu o koca kahverengi ayı." Son olarak öncekiyle aynı daireyi ve çizgiyi çizdi.

"Yine Persephone!" dedi Roan heyecanla.

Brin başını kaldırdı. "Evet! Aynen öyle!" Yine ayırıcı bir çizgi çekti ve otlardan kalan son boşluğa bir diğer Persephone ile ayı çizdi. Fakat bu seferki ayının gözleri yuvarlak değil kısacık birer çizgiydi ve ortasından başka bir çizgi çıkıyordu.

Roan resme uzun bir süre baktı. O sırada Brin ne konuştu ne de kıpırdadı.

"Yine Persephone..." diye mırıldandı Roan, gördüklerini çözmeye çalışarak. "Yine ayı... ama öncekinden farklı. Ve bu çizgi..." Parmağıyla işaret etti.

"Evet?" diye gergin bir sesle sordu Brin.

"Sanki..."

"Evet?" Brin azıcık sokuldu.

"Sanki şeye benziyor..."

"Neye benziyor? Neye benziyor?" Brin kıvrılmış dizlerinin üstünde hopluyordu.

"Sanki böğründeki bir mızrağa benziyor ve ayı... Gözleri kapalı gözüktüğü için o da ölü gözüküyor."

"Evet!" diye patladı Brin.

Roan resimleri inceledi. Onları sırayla gösterdi. "Persephone. Sonra ayı. Persephone ayıyla karşılaşıyor ve ayı ölüyor."

Başını kaldırdığında Brin'i gülümserken buldu. "Anladın!" dedi kız.

"Ama Persephone ayıyı bir mızrakla öldürmedi ki."

"Fark etmez. Bu bir fikri temsil ediyor, gerçekten yaşanmış bir şeyi değil. Anlıyor musun?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

Roan tamamen değilse de biraz anlar gibiydi. Asıl anladığı, Brin'in gülümsediğiydi.

"Her şeyin bir resmini çizmek çok zor olur ama" –Brin rünlü sargıları eline aldı– "fikirleri böyle işaretlere dönüştürebilirsem öyküleri tıpkı Suri'nin bu sembolleri çizmesi gibi kumaşa işleyebilirim. Maeve ölünce öyle çok şey yitti ki. Bana her şeyi anlatma fırsatı bulamadı. Hikâyeleri ötekilerden parça parça toplamaya çalıştım ama herkes yaşananları birbirinden farklı anlatıyor. Ama bu... Demek istiyorum ki şuna bir bakın." Brin sargıları aldı, onlardan nefret edercesine ellerinin arasında ezip çekiştirdi ve yere attı. "Gördünüz mü? Zarar veremiyorsunuz. İşaretler hâlâ orada. Bu işi doğru düzgün yapabilirsem Maeve'in bana öğrettiği bütün hikâyeleri resmedebilirim ve biri ne zaman bir şey öğrenmek istese ben öldükten sonra bile onlara bakıp öğrenebilir."

Roan toprağa ve oradaki çizimlere uzun uzun baktı. Duyduğu fikir onu büyülemişti. Gözlerini yeniden Brin'e çevirdiğinde kız paçavraları bir kez daha ellerinde tutuyordu.

"Onları bir daha hiç kimse unutmaz," diyen Brin gözlerini sildi. "Annem ve babam, evimiz, birlikte geçirdiğimiz hayat, her şey. Bunu yapabilirsem asla unutulmazlar. Ve belki bir bakıma asla gerçekten ölmezler. Kulağa aptalca geliyor olmalı, değil mi?"

"Hayır, hiç de bile. Bence harika bir fikir," dedi Roan. "Küçük adamların yaptıkları testerelerden, arabalarımdan veya varillerden bile daha iyi. Hatta bu ömrüm boyunca duyduğum en müthiş fikir olabilir."

Roan paçavralara huşuyla bakmayı sürdürürken Brin onları topladı ve yola koyuldu.

"Sanırım..." diyen Malcolm ayakkabısını giyip ayağa kalktı. "Sanırım az önce dünyanın değiştiğine tanıklık ettik ve bir daha eskisi gibi olacağından kuşkuluyum."

TELEGRAM KAKTUSUNX

8

Taş Tanrıçanın Hücumu

Kimse bana Mari'nin tanrıların en yücesi olmadığını söyleyemez. İleri atılıp bizim uğrumuza tek başına dövüştüğünü, sonra da oturup yiyecek içeceklerini fethedilenlerle cömertçe paylaştığını kendi gözlerimle gördüm.

–Brin'in Kitabı

Persephone'nin fark ettiği ilk şey martılar oldu. Beyaz kuşlar avazları çıktığı kadar cıyaklayarak havada sürüler halinde turluyordu. Dahlın felaketzedeleri Rhen'den tam beş gün uzaktaydılar. *Beş gün!* Persephone buna inanmakta zorlanıyor ve Tirre'nin Mavi Deniz'le beraber daha uzağa taşınıp taşınmadığını merak etmeye başlamıştı. Yolculuk daha önce hiç bu kadar uzamamış, Reglan'la beraber oraya gittiği birkaç seferde sadece iki gün sürmüştü. Tabii o yolculuklarda onlara düzinelerce çocuk ve yaşlı da dahil yüzlerce kişilik bir grup eşlik etmemişti. Persephone'nin kıtayı daha hızlı yürütmeye gönlü elvermiyordu. Bu, komşuları ziyaret etmek ve onlarla ticaret yapmak için çıkılan bir tatil değildi. Onlar sevdiklerinin yasını tutan bölük pörçük aileler, ebeveynlerinden yoksun çocuklar ve çocuklarından yoksun ebeveynlerdi. Bilinmeyen bir dünyaya adım atıyorlar ve bütün yaşantılarını sırtlarında taşıyorlardı. Uyumalarına müsaade etmek, sıcak yemekler pişirmeleri için onlara zaman tanımak ve istirahat fırsatı tanımak kendi eziyetini uzatsa bile, elinden gelenin en azıydı.

Bugün klanlar arasındaki bağların ne kadar sağlam olduğunu göreceğiz.

Tirre geldiklerinden haberdardı. Persephone devlerin saldırı-

TELEGRAM KAKTUSUNX
sından sonra tüm dahllara ulaklar göndererek neler yaşandığını açıklamıştı. Kuzeydeki Gula klanlarına, yani asırlardır düşman oldukları halklara kimlerin gideceğini belirlemek için ulaklara kura çektirmişti. Üçü de çiftçi olan Aberdeen, Montlake ve Morgan şanssız çıkmışlardı. Adamlardan ikisinin saldırıdan sağ kurtulan aileleri vardı ama yine de vakarla kafa sallamışlar ve hiç şikâyet etmeden tehlikeli kuzey yoluna düşmüşlerdi. Bunun intihar olabileceğini bilseler de vazifeden kaçmamışlardı. Ailelerini Persephone'ye emanet etmişler, ayrıca onu müthiş bir vicdan azabıyla baş başa bırakmışlardı.

Onlardan birinin yerine ben gitmeliydim. Emri veren bendim ve sonuçlarına ben katlanmalıydım. Ama kuraya bile katılmadım.

Dahl Tirre, Dahl Rhen'in sağlam halinden daha büyük ve daha kapsamlıydı. Rhen odunuyla, böğürtlenleriyle ve hayvanlarıyla bir ormana sahipken Tirre'nin denizi vardı. Su yalnızca bir balık ve tuz kaynağı değildi. Açık mavi dalgalarının karşısında Dherglerin diyarı Belgreig uzanıyor ve oradan bir servet akıyordu. Dherglerin etkisini gözden kaçırmak mümkün değildi. Dahl Tirre taştan yapılmıştı. Binalardan bazılarında kil tuğlalar kullanılmışsa da dahlı çevreleyen duvar gibi, konak da muntazaman istiflenmiş parke taşlarından inşa edilmişti. Dahl Rhen'in aksine kasabanın bir bölümü tahkimatın dışına taşmıştı.

Dahl Tirre'nin en bol zenginliği rıhtımların etrafında yükselen yerleşkedeydi. Su kenarından başlayarak sarp yamaç boyunca art arda yükselen yüzlerce tuğla bina vardı. Tirre halkı bu rıhtım köyüne Vernes derdi. Persephone'ye sözcüğün Dhergce'de "mendirek" anlamına geldiği söylenmişti.

Persephone'nin geçit alayındakiler kayalık sahile doğru yokuş aşağı inen virajı dönerlerken bütün dahlı, köyü ve ufka doğru yayılıp giden denizi görebiliyorlardı. Tabii dahldakiler de onları görebiliyorlardı. O sırada hâlâ açık duran kasaba kapısına doğru yürüyen yüzlerce kişilik kıtayı gözden kaçırmak zordu.

"İyi misin?" diye sordu Raithe.

Delikanlı yolculuğun her gününde yaptığı gibi kadınla yan yana yürüyordu. Persephone ondan böyle bir şey yapmasını istememişti. Aslında Raithe'ten neredeyse hiçbir şey istemezdi. Öyle bir şey yapmaya hakkı yokmuş gibi gelirdi. Persephone, Rhen

TELEGRAM KAKTUSUNX
Klanı'nın reisiydi ama Raithe bir Dureyalıydı ve kesinlikle hiç kimsenin uşağı değildi. Genç adam Tanrı Katili olarak Fhreylerle savaşa tutuşmaya hazırlanan bir klan reisi için önemli bir değerdi. Fakat aslında bundan fazlasıydı da – Persephone onun yanındayken huzur buluyordu. Hâlâ korktuğu Fhreyler hariç herkes kendisine o veya bu konuda muhtaçmış gibi hissediyordu. Raithe'in ise kimseye ihtiyacı yoktu. Bazen içi kararduğında utanarak da olsa onunla berabe başını alıp gitme fantazilerine kapılıyordu. Sorumluluğun yükünü sırtından attığını ve Raithe'le beraber tasasız bir dünyada yaşadığını düşlüyordu. Fakat bu yalnızca bir illüzyondu. Gerçek dünyada işler öyle yürümezdi.

"Hayır, değilim," diye cevap veren Persephone delikanlının beklediği cevabın bu olmadığını kestirebiliyordu. "Kimin daha güçlü olduğunu görmeyi bekliyorum: Mari mi, yoksa Eraphus mu?"

"Eraphus kim?"

"Tirre Klanı'nın tanrısı."

Onlar inişlerine başladıkları sırada kapı hâlâ açıktı. Persephone tam her şeyin en azından sonraki birkaç gün boyunca yolunda gideceğine inanmaya başlarken boruyu duydu.

İşte geleceğimizi belirleyecek o an. Acaba Tirre ne karar aldı?

Borunun ilk uğultusu kesilirken Persephone nefesini tuttu. İkinci ve ardından üçüncü ötüşle beraber umutları suya düştü – sinyalin ne anlama geldiğini anlamamak mümkün değildi. Borunun bir defa çalınması selamlama, iki defa çalınması potansiyel bir tehlike belirtirdi. Fakat üç defa çalınması... Üç boru sesi bir tehdidi haber vererek halkı silahlanmaya çağırırdı.

Ne ilginçtir ki kapı kapanmadı – en azından hemen. İlk hareketlenme duvarın hemen dışındaki insanlarda yaşandı. Her ne işle meşgullerse ve her nereye gidiyorlarsa önemini yitirdi. Kapı kapanmadan evvel duvarların emniyetine ulaşmanın telaşıyla birbirlerini itip kakarak içeri doluştular.

Persephone'nin korktuğu başına gelmişti: Tirre onlara kucak açmayacaktı.

Dahlın reisi Lipit ona hiç cesur biri gibi gözükmemişti. Dahlının zenginliği nedeniyle şımarıp kibirlenen adam çok az sayıda gerçek tehditle karşılaşmıştı. Zenginler –özellikle de servet-

TELEGRAM KAKTUSUNX
lerine çaba harcamadan kavuşanlar– risklerden hoşlanmazlardı ve Fhreylere meydan okumak, olup olabileceği kadar riskliydi. Tirre'nin gözünde Rhen Klanı vebalıydı ve bu hastalığın kendi kıyılarına yayılmasını istemiyorlardı.

Persephone tam işlerin daha kötü gidemeyeceğini düşünürken bir çığlık duydu.

Arkasındaki arabalardan en önde bulunanı tepeyi aşıp inişe geçmişti. Onu süren adamlardan çoğu arabayı arkadan iterken sadece Malcolm ile Cobb önden çekiyorlardı. Tirre yolculuğu o noktaya kadar nispeten düz bir zeminde gerçekleşmişti. Bu nedenle arabanın kendi başına yokuş aşağı ilerlemeye başlaması herkesi şaşırttı. Malcolm kenara kaçsa da Cobb yeterince hızlı davranamadı. Ön sol tekerlek adamı ezip geçerken araba sarsıldı. Bir sonraki tekerlek Cobb'un haykırışlarını sonlandırdı. Lakin çığlıklar daha yeni başlamıştı. Öndeki herkes paniğe kapıldı çünkü Cobb'un ölümü kontrolden çıkan arabayı durdurmak bir yana yavaşlatmamıştı bile. Bilakis daha bile hızlandırdı.

Roan'ın eseri o pürüzsüz yolda gümbür gümbür inerken gitgide hızlandı ve sonunda bir tavşanı bile geride bırakacak sürate ulaştı. Kasadaki su, buğday ve bira varillerinin arasında kısılı kalan Mari arabayla birlikte hoplayıp zıpladı. Hızla geçip giden tanrıçanın çileden çıkmış bir hali vardı. Oynak tekerlekler epey yalpalasa da Roan'ın icadı dağılmayıp hayret verici bir hız kazandı.

Elinden gelen herkes sağa sola atlayarak yoldan çekildi. Bazıları yavaş kaldı. Raithe, Persephone'yi tutup kenara çekti ama bir adam ile karısı kendilerini kurtaramadılar. Araba nihayet kalabalığın arasından fırladı ve sallanıp ıslık çalarak Dahl Tirre'nin kapısına doğru son sürat ilerledi.

Koca kapı hâlâ geç kalanları içeri alıyordu. Arabayı gören yerliler bağrışarak kaçıştılar. Muhafızlar bile zangır zungur üzerlerine gelen tanrıyı görünce canlarının derdine düştüler. Araba canlı bir varlığa, öfkeyle hücum eden sarsak bir hayvana benziyordu. Çuvallara ve düzensiz parke taşlarına çarptıkça havalanıp tekrar yere düştü, sallanıp sarsıldı fakat ne yoldan çıktı ne de yavaşladı.

Sonunda kapıya bindirdi.

Çıkan ses o kadar yüksekti ki gök gürültüsü gibiydi. Kapının iki tahta kanadı savrularak açılırken tekerleklerden biri etrafa

TELEGRAM KAKTUSUNX
kıymıklar saçarak kopup gitti. Çarpmanın şiddetiyle arka kısım havaya kalktı ve araba takla attı. Tahıl ve bira varilleri gibi tırmıklar, çapalar, yabalar, kazmalar ve tanrıça Mari de dört bir yana savruldu. Arabadan geriye kalanlar ve yarattığı kargaşa duvarların ötesine geçerek Persephone'nin görüş alanından çıktı. Çığlıkları bir diğer gümbürtü izledi. Ardından ortalığa sessizlik çöktü.

• ● •

Kazayı izleyen sükûnet haykırışlardan daha beterdi. Yukarıda martılar çığlık atıyordu ve bunu yapan sadece onlar değildi. Rhen Klanı ağlıyordu – kimileri kaçak arabanın öldürdüklerinin arkasından, kimileriyle ellerinden başka bir şey gelmediğinden. Persephone'nin göremediği dahlın içinden de tık çıkmıyordu; ortaya çıkan korkunç neticeye kör ve sağırdı. Aşağı indiğinde neyle karşılaşacağını hayal bile edemiyordu.

Persephone diğer tüm arabaların durdurulmasını emretti. Onlar ve Rhen Klanı'nın geri kalanı burada beklerken kendisi, Raithe ve Malcolm dahla gideceklerdi. Arkasına göz gezdirdiğinde Roan'ın kendi kendine sarılarak kocaman açılmış gözlerle Cobb'un cesedine baktığını fark etti. Genç kadınla konuşmak, ona yaşananlarda bir kabahati olmadığını söylemek istese de başa çıkması gereken daha büyük bir kriz vardı. Tirre Klanı'nın reisi Lipit'le konuşması ve durumu elinden geldiğince kurtarması lazımdı.

Dahl Tirre kapısının bir kanadı yamularak neredeyse yerinden çıkmıştı. Persephone içeriye adım attığında kan aradı ama bulamadı. Hiç kimse yerde yatmıyor, hiç kimse yaralı gözükmüyordu. Araba kapıya çarptığı zaman en çok kendine zarar vermiş, sağlam kalan kısmı yuvarlanıp yan yatmıştı. Varil kırıklarının arasında buğday ve arpa yığınları vardı. El aletleri çevreye saçılmıştı. Mucize eseri hasar görmeyenş dört varil yere devrilmiş, birkaç kile bezelye ve böğürtlen sepetlerinden dökülmüştü. Tüm bunların arasında, Dahl Tirre meydanının tam ortasında Mari'nin taş heykeli dimdik ve sapasağlam duruyordu.

Tirre Klanı halkı tanrıçanın etrafında çember oluşturmuştu ve çoğu secdede yatıyordu. Persephone ile refakatçileri gelince

TELEGRAM KAKTUSUNX
korkuyla başlarını kaldırdılar. Reis Lipit, karısı Iffen ve üç oğluyla beraber konağın taş basamaklarında diz çökmüştü. Hepsi de Tirre halkına özgü yumuşak beyaz ketenler giymişlerdi. Lipit'in boynunda dudak uçuklatıcı altın bir tork, Iffen'inkindeyse gümüş bir tane vardı.

Persephone tahıl yığınlarının arasından geçip Mari'nin yanında duruncaya kadar tek kelime etmedi. Yaşanan felaket için en iyi nasıl özür dileyeceğini düşünse de uygun sözcükleri bulamıyordu. Durumu açıklamaya nereden başlayabilir, böyle bir facianın ardından nasıl güvenli bir sığınak isteyebilirdi?

"Bizi affet." İlk önce, yüzünü ona çeviren Lipit konuştu.

Doğru duyduğundan emin olamayan Persephone önce Raithe'e, ardından Malcolm'a baktı. İkisi de cevaben birer kaşlarını kaldırdılar.

"Yanlış bilgilendirilmişiz," diyen Lipit biraz duraksayıp basamakların başında secdeye yatmış bir adamı hışımla süzdü. "Calab, Eraphus'un Mari'den ulu ve Rhen Klanı'nın güçsüz olduğunu, dilenciler gibi topraklarımızı mahvetmeye geldiğinizi söyledi." Üstüne tükürdüğü adam yüzünü yerden kaldırmadan titreyerek inledi.

Lipit yine tahıl denizinin ortasında yükselen Mari'ye baktı. "Tanrınız yüce ve cömert." Kırık kapıya göz attı. "Haşin ve güçlü de. Rhunların Fhreylerle savaşabileceklerine neden inandığınızı görebiliyorum. Tanrınız bir savaşçı. Bizi affedin. Bilmiyorduk."

Persephone düşünceli bir edayla başını salladı. "Peki ya ulağım?"

"Burada ve güvende. Kuzey tanrılarıyla girilecek bir savaşta bize önderlik edecek bir karrel seçmek için Klanlar Konseyi'ni toplantıya çağırdığınızı söyledi."

"Peki bu konudaki düşünceleriniz nedir?"

Lipit secdedeki adamı bir kez daha sert gözlerle süzdü.

"Kötü bir fikir olduğunu düşündük." Reis hafifçe büzülerek bakışlarını Mari'ye çevirdi. Tanrıça tepkisiz kaldı.

"Ya şimdi ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Persephone.

"Aceleci davrandığımızı."

Persephone anlayışlı bir yüzle kafasını sallarken ifadesinin hakiki olmadığını kimsenin anlamamasını umuyordu. "Reis Lipit,

TELEGRAM KAKTUSUNX

Leydi Iffen, izin verin size Malcolm'ı takdim edeyim. Kendisi neredeyse hayatı boyunca meşhur karakol Alon Rhist'te yaşadı. Bu da Tanrı Katili olarak bilinen, Dureyalı Raithe."

Lipit başıyla Raithe'e selam verdi. "Adını duymuştuk."

"Kendisi Kalkan'ım olur."

"Sahiden iyi bir seçim. Böyle kudretli bir savaşçı seçerek kendini şereflendirmişsin. Lütfen Reglan'ın ve oğlun Mahn'ın vefatlarından dolayı başsağlığı dileklerimizi kabul et. İkisi de yüce ve onurlu adamlardı."

"Teşekkürler," dedi Persephone. "Artık sormam gereken bir şey var. Tirre, Rhen Klanı'na kucak açıyor mu?"

Lipit karşısındaki taştan tanrıçaya bir göz attı. "Elbette, elbette. Rhen Klanı halkı ormandan gelen kardeşlerimizdir."

"Madem öyle," dedi Persephone gülümseyerek, "Mari bu dahlı ve bu diyarı takdis etsin."

Lipit'in omuzları gevşedi. Gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı. Meydandaki halkı da aynısını yapıp ayağa kalktı.

"Persephone, sevgili dostum, lütfen içeri buyur," dedi Lipit, kadının alışık olduğundan daha samimi bir ses tonuyla. "Şarap ve peynir getirteceğim."

"Ya halkım?"

"Sokaklar çok sıkışık. Dışarıda, kuzey duvarının önünde kamp kurmaları münasip midir?"

Persephone biraz beklerken Lipit dudaklarını yaladı ve alnından bir damla ter sildi.

"Evet, evet, elbette." Persephone başıyla onaylayıp Raithe'e ve Malcolm'a fısıldadı. "Gidip herkese artık aşağı inebileceklerini söyler misiniz? Bir de... şey, ben geri dönünceye kadar durumu idare edin."

İkisi de başlarını sallayıp oradan ayrıldılar.

• ● •

İkili geri geldiğinde Cobb'un naaşı bir kumaşla örtülmüştü ve kalabalık ailesi hâlâ başında ağlıyordu. Tıpkı onun gibi ezilen karı-kocanın üstünüyse sadece genç bir oğlan örtüyordu. Aile kafileye dış köylerin birinde katılmış olmalıydı zira onları tanıyan yoktu.

TELEGRAM KAKTUSUNX
On dört yaşlarındaki oğlan çıta gibi inceciktı ve başında dimdik duran bir tutam saç vardı. Ağlamıyordu. Dudakları titremiyordu. Gözleri kızarık değildi.

Zorlu çocukmuş. Bir Dureyalı gibi. Aynı yıpranmış, bezgin duruşa sahip.

Roan da ölülerin arasında dikiliyordu. O da ağlamıyordu ama hasta gözüküyordu.

Raithe kalabalıklara hitap etmekte pek iyi değildi. Zaten konuşmaktan genel olarak hoşlanmazdı ama bu işin aradan çıkması lazımdı. Derin bir nefes alıp dik durdu. "Persephone Tirre Klanı'nın bize kucak açtığını herkese söylememi istedi," dedi yüksek sesle. Yakındaki herkes ona doğru döndü. Daha uzaktakiler duyabilmek için oraya toplandılar. "Kuzey duvarının dışında kamp kurabilirmişiz." Ölülere baktı. "Ama arabalar konusunda bir şey yapmamız lazım ki onları güvenle aşağı indirebilelim."

Roan tokat yemişçesine dişlerini sıkıp gözlerini yumdu. Onları tekrar açtığında ağzını oynatarak, *Üzgünüm*, dedi. Bir fısıltıyla bile sözcüklere ses veremedi. İki yana sarkıttığı kollarını oynatmadan ellerini açıp kapatarak bunu tekrar tekrar yaptı.

Ne diyeceğini bilemeyen Raithe gözlerini yere dikip bekledi.

Malcolm öne çıktı. "Bugün aramızdan ayrılanların yasını tutuyoruz ama fedakârlıkları bize ve muhtemelen bütün klanlara sağ kalma şansı tanıdı. Dahl Tirre kapılarını kapatmayı planlıyordu ama Mari'nin hücumu onlara birlikteliğin hikmetini gösterdi. Bu insanlar boş yere ölmediler. Vefatları ve Roan'ın arabaları Rhen Klanı'nı kurtardı. Gelin onlara hep beraber saygı gösterelim." Başını hürmetle eğdi ve duyulmayan bir dua fısıldadı.

"Arabaları nasıl halledebiliriz?" diye Roan'a usulca sordu Raithe. "Başkalarına" –tereddüt etti– "zarar vermesinler diye."

"O insanlağı Voan öldürmedi," dedi Gifford. Genç kadının yanında duran sakat çömlekçi öne çıkarak Raithe ile onun arasına girdi.

Raithe ikilinin yemeklerde yan yana oturduklarını sıklıkla görmüş ve birbirlerinin ahbaplığından daha fazlasını paylaştıklarını düşünmüştü. Fakat beş gündür el ele tutuştuklarını bile görmemişti.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Biliyorum," dedi genç adam. "Persephone de biliyor. Ama önemli olan–"

"Hiç kimse bu kadağ yeni bi'şeyin ne yapcağını bilemez," diye onu duymadan devam etti Gifford. "Göle bi taş atağsan dalgalağın nerelere kadağ gidiceğini tahmin edemezsin. Voan olmasaydı bütün gıdalar ve malzemeleğ geride kalığdı."

Raithe adamın sözünü kesmeye kalkışmadı. Gifford onunla konuşmuyor, Roan'a bakıyordu.

"Suçun Voan'da olduğunu düşünmek çok saçma. Bi bardak yapağsam ve biri çok hızlı su içip boğuluğsa suç bende mi oluğ? Bu da aynı şey. Hem de *tıpatıp aynı*. O yüzden Voan'ı suçlama."

Gifford sustu ve Raithe tekrar kadına baktı. "Arabaların çok hızlı gitmemelerini sağlayabilir misin?"

Roan evet der gibi kafa salladı.

"Güzel."

Raithe ebeveynlerini kaybeden oğlana bir kez daha baktı. Çocuğu gözü bir yerden ısırır gibiydi. Bariz bir aşinalık bulamadı ve gidip de onun matemine müdahale edecek değildi ama kapıldığı histen bir türlü sıyrılamadı. Raithe böyle, yani erişim mesafesinin hemen dışında önemli bir gerçek varmış gibi hissederek bir ömür geçirmişti.

Çocuğu dikkatle süzdü.

Bir şey çıkmadı.

Omuz silkip arkasına döndü.

TELEGRAM KAKTUSUNX

9

Gül Köprüsü'nün Altında

Tıpkı Rhulyn'in yedi klana ayrılmış olması gibi Fhreylerin de yedi kabileye ayrılmış olmaları hep ilgimi çekmiştir. Fakat Rhulyn klanları soylara ve bölgelere dayanırken Fhrey kabilelerini belirleyen şey sınıf, meslek ve güçtür. En altta işçi sınıfı Gwydry, en tepedeyse Miralyit bulunur.

–Brin'in Kitabı

Mawyndulë eğer Avempartha'da olsaydı –hele hele babası saldırıya onun öncülük etmesine izin verseydi– Instaryalı Nyphron'un Hain Arion'un ve rezil köydeki bütün Rhunların şimdiye kadar ölmüş olacaklarından adı gibi emindi. Fakat babası öyle yapmaktansa budalaca davranarak Jerydd'e güvenmişti.

Mawyndulë'nin kısa zaman önce taktığı isimle *Aptal Jerydd* Avempartha keliydi. Genç prensin onunla bir defa karşılaşmışlığı vardı. Mawyndulë'nin hayatı boyunca karşılaştığı en yaşlı Fhrey olan adam o kadar ihtiyardı ki saçları uzun yıllar önce dökküldüğünden artık kafasını kazımaya gerek duymuyordu. Saç yerine başını kaplayan kahverengi lekeler de ona beslediği evcil baykuş gibi benekli bir görünüm kazandırıyordu. İkili tıpkı evli bir çift gibi o kadar uzun bir zamandır beraberdi ki birbirlerine benzemeye başlamışlardı – bir çift kadim, alacalı beceriksiz. İkisi de uçmayı bilmiyordu.

Mawyndulë ilk karşılaşmalarında Jerydd'den hoşlanma hatasına düşmüştü. Kelle, Rhulyn'e yaptıkları bahtsız yolculukları sırasında Gryndal'la beraber geceyi kulede geçirdiklerinde tanışmıştı. Yaşlı Fhrey ile kuşu dost canlısı, hatta arif görünmüşlerdi.

TELEGRAM KAKTUSUNX
Mawyndulē artık gerçeğin farkındaydı. Şapşal herif Miralyitlilerin halletmeleri gereken bir işe devleri yollamış, yüz yüze çözülse daha iyi olacak bir sorunda kadim kulenin gücüne güvenmişti. Ayrıca o ve yalakaları işin kolayına kaçmışlardı. *Yıldırımlar ve dolu?* Mawyndulē böyle bir saçmalık karşısında başını iki yana salladı. Ateş ve rüzgâr yollamak daha iyi olurdu. Bütün ormanı –her binayı, yaprağı ve ağacı– yakmaları, Rhulyn'in baştan aşağı dumanı tüten bir kül yığınına dönmesi gerekirdi. Üstelik Mawyndulē bununla da yetinmezdi. Depremlerle toprağın altını üstüne getirir, yolları parçalayıp tepeleri dümdüz ederdi. Miralyitliler devlere ne diye ihtiyaç duyarlardı ki? Asıl gereken azimdi ama o erdem Gryndal'la beraber ölüp gitmişti.

Mawyndulē tüm bunları Talwara'nın konsey odasında otururken aklından geçirdi. Yeni başbakanın, sırlar efendisinin, Feynin ve Shahdi –Erivan iç güvenlik kuvvetleri– komutanlarının toplandıkları büyük masada bulunması yasaktı. Onun yerine bir sürahi suyun ve bardakların yanındaki küçük bir çalışma masasına sürgün edilmişti. Katkıda bulunmak değil, yalnızca dinlemek maksadıyla oradaydı. Toplantılara katılmak süregiden eğitiminin bir parçası, Feynin nasıl hükmettiğini öğrenmesi için bir fırsattı. Fakat kuytudaki masasından gözlemde bulunurken Mawyndulē'nin tek gördüğü, ne *yapmamasının* gerektiğiydi.

"Petragar, Alon Rhist'te konuşlanmış Instaryalıların işbirliğini sağlamakta direnişle karşılaştığını bildiriyor," dedi Kabbayn.

Gryndal'ın halefi olan yeni başbakan beş para etmezdi. *Miralyitli bile değil!* Yine de görünüşe bakılırsa süslü püslü asikasının içinde Miralyitli taklidi yapmaya itirazı yoktu. Babasının böyle yeteneksiz bir sahtekârı neden seçtiği Mawyndulē'nin idrak kabiliyetini aşıyordu.

"İşbirliği mi?" Lothian hem şaşırmış hem de keyiflenmiş gibiydi. "Neden böyle bir sorun yaşıyoruz? Ben ne emredersem onu yapacaklar. Petragar'ın liderleri olduğunu ve onun otoritesine riayet edeceklerini duyurdum ya."

"Elbette, elbette," diye geri adım attı Kabbayn. "Fakat ona hizmet etmek içlerinden gelmiyor."

"İçlerinden ne geldiği beni neden ilgilendirsin?" diye sordu Lothian.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Kabbayn konuşmak için ağzını açsa da hiçbir şey demedi ve ağzını tekrar kapadı.

"Daha başka?" diye sordu Lothian.

"Rhunların bir araya toplandıkları haberini aldım, Feynim." Vasek gri kaftanının yenlerini kıvırsa da kukuletasını başından indirmedi. Mawyndulë adamın açığa çıkan bileklerindeki yanık izlerini fark etti. Oralardaki deri buruşup pörsümüştü ve diğer yerlerden daha kızarıktı. "Anlaşılan bir karrel seçecekler."

"Karrel mi?"

"Sanırım kendi Feynleri gibi bir şey. Bütün klanları tek bir bayrak altında toplayacak bir lider. Savaş planları kuruyor olmaları mümkün."

"Savaş mı?" Feyn gevrek gevrek güldü. "Kiminle? Bizimle mi demek istiyorsun?"

"Öyle sanıyorum."

Masadakilerden bazıları güldü. En içten kahkahaları da Aslan Kolordusu'nun komutanı attı. Adam konuşabildiğinde, "Bu ne cesaret," diye ekledi.

Vasek gülmediği gibi tebessüm bile etmedi. "Sayıları çok fazla, Feynim. Üstelik Yukarı Mızrak Vadisi'ne de ulaklar göndermişler. Gula-Rhunlar güneydeki Rhulyn klanlarıyla güçlerini birleştirirlerse iş ciddiye binebilir."

"Mümkün değil," dedi Lothian. "Onlara nefret etmeyi öğrettik ve birbirlerini katletmeleri için eğittik." Boşlarcasına elini salladı. "Instaryalılar yine bir çatışma kışkırtırlar, olur biter. Böylece sözde bir yangın çabucak söner. O zaman ortalık yatışır."

Mawyndulë diline daha fazla hâkim olamadı. Devlerin saldırısına yönelik planların dışında bırakılmıştı. Babası o saldırıya *Ceza* demişti ama hiç kimse cezalandırılmış değildi. Öbür taraftaki ahmaklar böyle zırvalayıp dururlarken daha fazla kayıtsız kalamazdı. Prens ayağa kalktı ve avucunu daha hiç dokunulmamış sürahinin durduğu çalışma masasına vurdu. "Ortalık yatışır ha? Ağzınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu? Hepsini birden katletmeliyiz!"

"Mawyndulë!" diye çıkıştı babası. "Bu toplantılarda söz hakkın yok."

"Ben Aquila'da konsey üyesiyim."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"*Kıdemsiz* üyesin ve belki burada kıdemli bir üyenin bile bulunmadığı dikkatini çekmiştir."

"Ama söz hakkım *olmalı*! Mantıklı düşünen bir tek ben varım ve Gryndal olsa o da aynısını–"

"Başbakan Gryndal burada değil," diye delikanlının sözünü kesti Vasek. "Hem burada olsaydı ne diyeceğini hiç kimse–"

"Gryndal burada değil çünkü onu öldürdüler! İşte bu yüzden onlar da ölmek *zorundalar*. Hem de hepsi!"

"Artık gidebilirsin," dedi babası sert bir sesle.

"Ama–"

"Git. Derhâl!"

Mawyndulē gitmesine gitti ama evvela çalışma masasını devirerek sürahiyi ve bardakları tuzla buz etti. Yaptığı çocukça olsa bile onlar da çocukça davranıyorlardı. Üstelik bir şeyleri kırmak iyi geldi.

• ● •

Genç prens Gül Köprüsü'ne gitmeyi planlamıyordu. Florella Plazası'ndaki akşam kalabalıklarından uzak durarak gizlice Bahçe'ye çıkarken bile kendi kendine böyle söylüyordu. İzlediği güzergâh onu şehrin kuzey kısmına, yani köprüye kolayca erişebileceği bir yere çıkaracaktı. Kim bilir, belki fikrini değiştirirdi. Onun asıl istediği Talwara'dan ve babasından uzaklaşmaktı. Feynin toplantıdan sonra kendisini görmek isteyebileceği kanaatindeydi ve bulunmamayı yeğleyeceğine karar verdi.

Belki her şeye rağmen giderim. Makareta'yı tekrar görmek hiç fena olmaz. Nasılsa zaten o civardayım.

Kızla konuşmak Mawyndulē'nin hoşuna gitmişti. Makareta'nın bir dâhiye falan benzediği yoktu ama benzememesi onu bazı açılardan daha bile çekici hale getiriyordu. Hemen hemen herkes prensten daha çok şey biliyor veya sırf yüzlerce yıl daha yaşlı olduğu için bilirmiş gibi davranıyordu. Mawyndulē genç kadının havalara girmemesini seviyordu. Bu durum onu bir bakıma daha akıllı –veya en azından daha özgün– kılıyordu.

Prens içinden geçerken Bahçe'nin tasarımını değerlendirdi ve taşların biraz fazla kusursuz, çalıların fazla düzgün yerleştirilmiş

TELEGRAM KAKTUSUNX
olduklarına karar verdi. Herhalde böyle yapılmasındaki amaç ziyaretçileri mükemmel bir kökene inandırmaktı. Tarih kitaplarında buranın Gylindora Feyn ile Caratacus tarafından tasarlandığı, daha sonra da Eilywin Kabilesi'nin kurucuları tarafından inşa edildiği yazardı. Mawyndulë şahsen Bahçe'yi daha doğal, diğer bir deyişle karman çorman ve gelişigüzel görmeyi yeğlerdi.

Mawyndulë çevresini inceledikçe Gylindora'nın hiçbir halt bilmediğine daha çok ikna oldu. Zaten niye bilsindi ki? Evet, o ilk Feyndi ama Elan'da hayat ilk filizlendiğinde o yoktu. Mawyndulë yaşamın beşiğinin tam bir keşmekeş içinde gerçekleştiğinden emindi. Kişiler hep düzen beklerler, simetriye ve eşitliğe inanmak isterlerdi ama öyle şeyler kuvvet uygulamaksızın ortaya çıkmazdı. Muhtemelen babası da oğlunun son derece değerli tavsiyesine kulak vermektense onu konsey odasından kovmakla makul davrandığını düşünmüştü. Hayat adil olsaydı Lothian oğlunun hikmetindeki sağduyuyu görürdü. Bu idrakı pişmanlık izler ve adalet yerini bulurdu. Asıl *öylesi* adil olurdu ama dünya o şekilde dönmediği gibi, ne hoş ne de kusursuz bir yerdi.

Genç prens Kapı'ya yaklaşırken yavaşladı. O anın tadını çıkarmak veya saygı yahut hürmet göstermek için değil. Bunu yapmasının sebebi Kapı'dan korkmasıydı.

Mawyndulë çocukların bir tür cesaret gösterisi niyetine gidip kapıyı çalmaları için birbirlerini kışkırttıklarını duymuştu. Fakat kendisi büyürken başka çocuk tanımamıştı. Zaten ülkede fazla çocuk yoktu ve bu da ona dedikoduların doğru olmadığını düşündürürdü. Kapı'ya sadece bir kez, o da yirmi beşinci doğum gününde yaklaşmıştı. Umalyn başrahibi, Mawyndulë'nin avucunu kapının yüzeyine bastırmış ve onu gerçek bir Ferrol Oğlu ilan etmişti. Pürüzlü tahta delikanlıya ölü bir ağaç gibi gelmişti. Hayır, ölü bir ağaç değil – ölü bir *kişi*. Şimdi o anı hatırlayınca elini bir cesedin suratına koyduğunu hayal etti ve sırtından yukarı bir ürperti yayıldı.

Güya kapının öbür tarafında cennet, yani öldükten sonra herkesin gittiği yer vardı. *Öyleyse ben yakınındayken kendiliğinden açılırsa ne olur? Beni bir girdap gibi içine mi çeker? Eşiği geçerken ölür müyüm? Belki öbür tarafta cennet yoktur. Belki başka bir yer vardır. Cennetten, kilit altında tutulması gerekecek kadar uzak bir yer.*

TELEGRAM KAKTUSUNX

Mawyndulë en sonunda Kapı'yı çevreleyen halkaya ulaştı. Bahçe herkesi ortada toplayacak şekilde tasarlandığı için oradan tümüyle uzak duramazdı. Yine de dış halkada kalarak bankların bulunduğu alanın etrafından dolaştı. Güneş batmış, geride yalnızca kurşuniye çalan bir ışık kalmıştı. Loş ışık Kapı'ya çok daha meşum bir hava katmaktaydı. Mawyndulë küçükken orada geceleyin yapayalnız durduğu kâbuslar görürdü. Rüyalarında kapı hep çalınır, yaklaştıkça sesin öteki taraftan geldiğini anlardı. Uzanmamak için mücadele etse de bu savaşı her seferinde kaybederdi. Daha elini uzatırken kendini bunun bir önemi olmadığına, Kapı'nın nasılsa açılmayacağına ikna etmeye çalışırdı. Fakat elbette ki yanılırdı. Her seferinde de öbür taraftaki dehşeti görmeden hemen önce uyanırdı. Belki böylesi –bilmemek– daha beterdi.

Halkanın etrafından dolaştığı sırada bankların birinde oturan birini gördü. Bu gündüzleri sıradışı bir durum değildi ama hava kararıktan sonra düpedüz ürkütücüydü. Adamın kahverengi kaftanı lekeli ve yırtık pırtıktı. Koyu renk saçları ve belli belirsiz bir sakalı vardı.

Bir Miralyitli değil.

Figür öne eğilip gözünü Kapı'ya dikmişti. Mawyndulë durakla-madı, yürümeyi sürdürerek yabancının yanından sessizce geçip gitti. Banktaki adam ne başını kaldırdı ne de kılını kıpırdattı.

Belki Mawyndulë her şeye rağmen Gül Köprüsü'ne giderdi. Buluşmayı ve ona kimlerin katılacağını merak ediyordu. Belki Ferrol'a sırt çevirip aya falan tapmaya başlamış bir grup kaçıktı. Acaba kaç kişilerdi? Şahsen delikanlı yalnızca Makareta'yı görmeyi yeğlerdi. Tabii bunu ne kadar umsa da öyle bir şey olmayacağını biliyordu. Makareta gece vakti bir köprünün altında yalnız bekleyecek birine benzemiyordu. İyi ama Mawyndulë kızın pek zeki olmadığına çoktan kanaat getirmemiş miydi? Bu bir Miralyitli için tuhaf bir durumdu ama yetenekli herkes akıllı da olacak diye bir kural yoktu. Aslına bakılırsa yaratıcı Miralyitliler epey aptal çıkabiliyordu – mesela Arion.

Genç prens Makareta'yı karanlıkta tek başına dikilirken, üşümüş kollarını ovuşturarak etrafına dikkatle bakınırken hayal etti. Belki kız bütün bu öyküyü sırf onu yalnız kalabilecekleri bir yere

TELEGRAM KAKTUSUNX
çekmek için uydurmuştu. Mawyndulē kızın duyduğu ilgiyi utangaçça itiraf ettiğini hayalinde canlandırdı. Köprüde buluştuklarında ve etrafta kimsecikler olmadığında gerçeği itiraf etmek zorunda kalacaktı.

Benim gibi sıradan birinin dışarıda prensle refakatçisiz vakit geçirmesi uygun mu? diye soracaktı.

Delikanlı Bahçe'den sessizce çıkarken sırıttığını fark etti. Nehre doğru yokuş aşağı inen dar yola saptığında hızla yürüyordu. Şansı yaver giderse belki de o gece eve bile dönmeyecekti ve babası onu istediği kadar arayabilirdi.

• ● •

Mawyndulē dünyanın adil bir yer olmadığına dair daha daha fazla delile ihtiyaç duyuyorsa Gül Köprüsü'nden başka bir yere bakması lüzumsuzdu.

Makareta yalnız değildi.

Shinara Nehri'nin iki yakasını birbirine bağlayan yapının altında on beş, belki yirmi kişi kümelenmişti. Su seviyesi yaz ortasında düşüktü ve yassı kayaların arasında bol bol yer vardı. Buluşma, tuhaf bir gece pikniğine benziyordu. Pek çok kişi yanında birer örtü getirip kayaların üstüne sermişti. Meyve ve peynir dolu sepetleri, kasa kasa şarapları vardı. Bazıları ayakta durarak tahta bardaklardan içki içiyordu. Her bir katılımcının kukuletalı koyu renk bir pelerini olsa da bunları çok azı giyiyordu. Giysiyi bir kollarının veya omuzlarının üstünde taşıyorlardı. Belki gece ilerledikçe havanın soğuyacağını bekliyorlardı. Mawyndulē kendisinin de daha kalın bir giysi getirmemekle hata edip etmediğini düşündü ama gece havası boğucuydu ve asikasından fazlasına ihtiyaç duyacağını sanmıyordu. Hatta daha kısa ve keten olanı giymediğine pişmandı ama konsey toplantısına göre giyinmişti ve üstünü değiştirmeye vakit ayırmamıştı.

Gökteki ay olmadan köprünün altındaki boşluk loşsa bile karanlık değildi. Mevcut aydınlığın kaynağı yüzer ışıklardı. Muhtelif renklerde parlak toplar birer baloncuk gibi suya batıp çıkıyordu. Mawyndulē onları, başta Miralyit Kabilesi'nin düzenlediği festivallerde olmak üzere, daha önce de görmüştü. Shinara'nın

TELEGRAM KAKTUSUNX
yüzeyinden yansıyan ışıklar köprünün tabanına vuruyor, yapının altındaki her şey taş sütunlarda ve oradakilerin yüzlerinde dalgalanan tepetaklak desenlerle kaplanarak bir karnaval havasına bürünüyordu.

"Geldin!" diye bağırdı Makareta, bir insan öbeğinin arasından fırlayıp onun yanına koşarak. Kız pelerinini giymişti ama giysi omuzlarından öylesine sarkıyordu. Elinde tahta bir bardak vardı.

Makareta ona sarıldı.

Mawyndulē donakaldı. Bir kucaklama beklememişti ve ne yapacağını bilemedi. Daha önce hiç kimse ona sarılmamıştı. Söylentilere göre anneler çocuklarına sarılırlardı; Mawyndulē babaların öyle bir şey yapmadıklarını kesinkes bilirdi.

Makareta geri çekildiğinde Mawyndulē az önce kızın elinde duran bardağın şimdi yanındaki boşlukta asılı durduğunu gördü. Makareta utanarak gülümsedi. "Üstüne şarap dökmek istemedim. Ne güzel bir asika. Yine de böyle bir gece için biraz kalın."

"Pelerin giyen sensin," diye ağzından kaçırdı Mawyndulē ve daha kelimeler ağzından çıkar çıkmaz saldırgan ses tonundan nefret etti. Neyse ki gücenmiş gibi gözükmeyen kız küçük bir kahkaha attı.

"Bundan hepimizde var. Fikir Aiden'dan çıktı. Bir birlik sembolümüz olsun istedi. Aslında biraz saçma. Demek istiyorum ki yazın çok kalınlar ve kışın yeterince ısıtmıyorlar. Yine de onları her buluşmada giymemiz bekleniyor. Tabii hiç kimse giymiyor ama en azından yanımızda getiriyoruz. Dövme yaptırmaktan iyidir. Rinald öyle yapmak istemişti. Dövmelerin gerçek bir bağlılık göstereceğini düşündü. Ama ne tasarımda ne de onları neremize yaptıracağımızda anlaşabildik. İş iyice çıkmaza girince de pelerinlerde karar kıldık. Onları Inga ve Flynn dikiyorlar."

"Elle mi?"

Makareta güldü. "Tabii ki hayır."

Mawyndulē'nin aklı hâlâ kucaklaşmadaydı. Düşününce bundan hoşlandığına karar verdi. Kız leylak kokuyordu ve Mawyndulē boynuna değen yanağın ve çenesine sürten kel kafanın sıcaklığını hâlâ hissediyordu. Kızın kollarını sırtına dolayıp sıkması da hoştu. Mawyndulē böyle olacağını bilseydi, bu kadar hazırlıksız yakalanmasaydı sarılmaya karşılık verirdi. Avuçlarıyla giysilerin nerede bi-

TELEGRAM KAKTUSUNX
tıp Makareta'nın nerede başladığı bulmacasını çözmek isterdi. Kim bilir, belki gece sona ermeden önce bir fırsat daha yakalardı.

"Al. Biraz şarap iç," dedi kız ve bardak genç adama doğru süzüldü. "Tadı çok güzel. Inga getirdi. Rinald'ın ünlü bir şarap tüccarının nadir bir mahsulü olduğunu söylediği o berbat bulaşık suyundan çok daha güzel. Ondan herkes nefret etmişti. Ama bu harika, bir dene."

Mawyndulë havadaki bardağı tuttu. Bardağın biraz şarap dökülmüş yan tarafı ıslaktı. Aslında içmek istemiyordu. Şaraptan hazzetmezdi. Daha çok su içerdi ve mevsimi geldiğinde elma şırasına bayılırdı. Şarap ve bal likörünün ağzında bıraktığı tattan hoşlanmazdı. On üç yaşında ilk kez ağzına değdirdiğinden beri ikisine de elini sürmemişti. Ayrıca, hiç kimseyle aynı bardaktan içmemişti. O koskoca prensti. Hiçbir şeyi paylaşmazdı. Yine de Mawyndulë bardağı bırakmadı. İçine baktığında tek gördüğü koyu bir sıvı oldu. Makareta'nın kedi yavrusununkileri andıran iri gözleri bardağın kenarından onu beklentiyle süzdü. Bardağı dudaklarına dayayan delikanlı ufacık bir yudum aldı. Ağzına daha çok hava girdi ama biraz şarap da kaçtı. *Meyveli*, diye düşündü. Hatırladığından daha tatlıydı. İkinci yudumu daha büyük oldu. Şarap onu şaşırttı – acı veya yakıcı değil, hafifti.

Bir diğer yudumun ardından etrafındaki kel kafalar kalabalığını fark etti. "Herkes Miralyitli mi?"

"Ah, evet," dedi kız ani bir ciddiyetle. "Miralyit haricindekiler gelemez."

"Neden?"

"Başkalarının anlamayacağı konulardan bahsederiz."

"Ne gibi?"

"Miralyitlilerin gerçeği konuşmak için bir köprünün altında saklanmamaları gerektiği gibi. Haksız mıyım?" Konuşmacı Mawyndulë'den daha uzun boylu bir Fhrey'di. Ellerinde iki yeni içkiyle yanlarına gelip birini Makareta'ya verdi.

"Bu Aiden," dedi kız.

"Bu da meşhur Mawyndulë." Aiden sırıttı. "Makareta mütevazı buluşmamıza uğrayabileceğini söylemişti ama ona inanmamıştım. Kim inanırdı ki? Müsaadenle burada bulunmanın bir şeref olduğunu belirtmek isterim."

TELEGRAM KAKTUSUNX

Aiden yaşça Makareta'dan büyük gözükse bile hâlâ gençti – belki beş yüzün altında olup kesinlikle henüz ilk milenyumundaydı. Yaşça büyük Fhreylerin tozlu bir havası olurdu. *Tozlu*, Mawyndulē'nin demode tavırlar ve zevkler kadar uzun süre bir rafta bırakılarak kullanışlılığını yitirmiş bir şeyi yansıtan kadim bir zihniyete sahip kişiler için kullanmaya başladığı bir sözcüktü. İkinci milenyumundakiler –fazla yaşlı gözükmeseler bile– yaşlarını ele veren bir hareket, konuşma ve davranış tarzına sahip olurlardı. Başka bir dünyadan, tortuyla kaplı eski bir dünyadan gelmişçesine her yerlerinden yaşlılık akardı. Aiden ise gençti. Makareta ve köprünün altında şimdiye dek karşılaştığı diğer herkes de.

"Peki tam olarak ne yapıyorsunuz? Demek istiyorum ki herkes ne amaçla burada?" diye sordu Mawyndulē, etrafına göz gezdirerek.

Nehrin daha yakınında gri pelerinli üç kişi bir su savaşına girişmişti. Mawyndulē'nin Vidar'la beraberken yaptığı gibi akıntıdan sıvı topları çıkarıp birbirlerine fırlatıyorlardı. Mawyndulē bayram festivallerinde Miralyitlilerin aynı oyunu oynadıklarını görmüştü ve oyunu hep eğlenceli bulmuştu.

"Ahmaklara, bizden aşağılara ve aradaki farkı anlayamayacak kadar aptal olanlara katlanmak zorunda kalmadan *doğru kişilerle* arkadaşlık etme amacıyla. Haksız mıyım?" yanıtını verdi Aiden ve Makareta kafa salladı.

Konuşurken Aiden'ın dudaklarında küçük bir tebessüm belirmişti. Tebessüm büyük ihtimalle sahteydi. Mawyndulē çoğunun öyle olduğuna inanırdı. Fakat belki Aiden'ınki gerçekti; gençlerin çoğu sahte tebessümler takınmazdı. O *tozlulara* özgü bir huydu. Aiden onun asil huzurunda hakikaten huşuya kapılmış olabilirdi.

"Biz kültürümüzün yeni bir çağın eşiğinde olduğuna inanıyoruz. Estramnadon inşa edileli, Gylindora Feyn ile Caratacus bizi buraya getirip toplumumuzu kuralı neredeyse on iki bin yıl geçti. Gylindora'nın bir Nilyndd, yani bir zanaatkâr olduğunu biliyor muydun?

Yoksa salak olduğumu mu zannediyor?

"Elbette biliyor," dedi Makareta, Mawyndulē'nin yüzüne içten bir tebessüm oturtmaya yetecek kadar aşağılamayla.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Aiden asabileşir gibi oldu. Veya belki de prensin önünde düzeltilmekten utanmıştı. "Tamam ama *sepet* yaptığını biliyor muydunuz?"

Kendi şaşkınlığının aynısını Makareta'nın yüzünde de görmek Mawyndulē'nin hoşuna gitti.

"Aha!" diye zaferini ilan etti Aiden. "Tahmin etmiştim. Bunu çoğu kimse bilmez ama doğrudur. Marifeti oymuş, nehir otlarından sepet yaparmış. Hayal edebiliyor musunuz? Sepet ören bir Feyn! O zamanlar hayat çok farklıymış. Toplumumuzun çok büyük bölümü öyle eskilere dayanıyor ki. Mesela o zamanlar Sanat bile yokmuş. Bana kalırsa Miralyit kurucu kabilelerin arasında yer alsaydı Gylindora ilk Feynimiz olmazdı. Haksız mıyım?"

Şarabından bir yudum daha içen Mawyndulē kendini kafa sallarken buldu. İlk bakışta Aiden'ı gözü tutmamıştı. Kendisinden daha uzun boylu kimselerden hoşlanmazdı ve Aiden'ın, *Haksız mıyım?* lafını tekrarlama huyu kesinlikle sinir bozucuydu. Fakat prensi en çok onun Makareta'ya bir bardak şarap vermesi rahatsız etmişti. Belki ikisi sadece arkadaştı ama bu bile Mawyndulē'nin huzurunu kaçırmak için yeterliydi.

Yine de Aiden'ın Miralyit'i büyük görmesine karşı çıkamazdı. Sözleri eski bir çift terlik kadar rahatlatıcıydı. Mawyndulē yıllardır aynı şeyi düşünüyordu. Ve Gylindora'nın Nilyndd Kabilesi'ne mensup olduğunu bilse de sepet örme meselesini hiç duymamıştı. Bu acınası bir bilgiydi ama Mawyndulē'yi zerre kadar şaşırtmamıştı.

"Babanın Carfreign'de Instarya liderine yaptıkları her şeyi değiştirdi. Savaşçı kabilenin bile egemenliğimize karşı çıkmayı ümit edemeyeceğini gösterdi. Hele onunla öyle oynaması? İşte o müthişti. Lothian en sonunda Zephyron'u bir oyuncak gibi yok ettiğinde herkese bir mesaj vermiş oldu. Artık diğer bütün kabileler Miralyit'le ilgili gerçeğin farkında. Bir yalnızca güçlü bir kabile değiliz, bambaşka bir halkız. Daha üst düzey varlıklarız."

"Gryndal, Miralyitlilerin yeni tanrılar olduklarını söylerdi," dedi Mawyndulē.

Aiden sırıttı. "Gryndal sana grubumuza dahil olduğunu da söylemiş miydi?"

Mawyndulē afallayıp kaldı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Aslına bakarsan kurucu üyeydi. Tam bir dâhiydi." Aiden'ın sırıtışı silinerek yerini mahzun bir ifadeye bıraktı. "Başına gelenlere inanamıyorum. Bir *Rhun* tarafından öldürülmesi..."

"Sen de oradaydın, değil mi?" diye prense sordu Makareta.

Başıyla onaylayan Mawyndulē büyük bir yudumla şarabını bitirdi ve kendini daha fazlasını isterken buldu.

"Korkunç bir tecrübe olmalı," dedi kız, aralarındaki mesafeyi daha da kısaltarak.

Mawyndulē yakınında durulmasından hazzetmezdi ama Makareta bir istisnaydı. Ayrıca kızın artık Aiden'dan çok kendisine yakın olması hoşuna gitti.

"O Rhun'u nasıl öldürmeye çalıştığını duymayan kalmadı. Ateş celbettin, değil mi?" diye sordu Makareta.

Mawyndulē başıyla onayladı.

"Mükemmel bir seçim," dedi Aiden. "Ben de aynısını denerdim."

"Hayır, denemezdin," diye sitem etti Makareta. "İkimiz de denemezdik. Gryndal'ın başsız vücudunu görünce felç olur ve aptala dönerdik. Bir şey *yapmayı* bırak, *düşünemezdik* bile."

"Belki *sen* bir şey yapamazdın ama ben kesinlikle yapardım," diyen Aiden kızmış ve hatta biraz alınmış gibiydi.

Mawyndulē övünmek istemese de kendini gülümsemekten alamadı.

"Bence öyle bir durumda ne yapıp yapmayacağını bilemezsin," dedi Makareta. "Bahse varım öldürülmesine tanıklık ettiğin ilk ve son kişi o arenadaki Instarya lideridir. Miralyitli bile değildi, aramızdan çıkmamıştı. Yine de hüngür hüngür ağlamıştım."

"*Sen* ağlamış olabilirsin," dedi Aiden. "Ben ağlamadım. Güldüm."

Mawyndulē ne gülmüş ne de ağlamıştı. Babasının Zephyron'a ne yaptığını gördükten sonra tribünlerden ayrılmış, hizmet kapısının yakınındaki destek sütununun arkasına geçmiş ve kusmuştu. Düelloyu düşünmekten kaçınmak için epey çaba harcamış ve Gryndal'ın ölümünden kalan anıları bastırmıştı. O kanlı sahneyi, özellikle de başbakanın kellesi kopup yere düştüğünde kapıldığı dehşeti silmeye çalışmıştı. O kadar çok kan fışkırmıştı ki. Mawyndulē kusmuğunun tadını hâlâ dilinde alır gibiydi.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Amma da büyük bir kahramanmışsın," dedi kız Aiden'a.

Adamın yüzü asıldı. "Sadece ateşin iyi bir seçim olduğunu söylüyorum. Hepsi bu kadar."

"Eh, o konuda hemfikiriz," diye konuyu kapattı Makareta. Mawyndulë'nin boş bardağını alıp ona kendi elindeki dolu olanı verdi.

"Belki," dedi Mawyndulë. "Hain tarafından durdurulduğum için öyle olup olmadığını asla bilemeyeceğim." Artık Arion'u ismiyle anmayı reddediyordu. Eski mürebbiyesi ilelebet *Hain* olarak tanınacaktı.

Üçünü de başlarını tiksintiyle iki yana salladılar. "Kaltak," dediler hep beraber.

Böyle kusursuz bir uyum hepsini de gülümsetti ve Mawyndulë paylaştıkları o anda evrenle bütünleştiğini hissetti. Her şey daha önce hiç olmadığı kadar anlamlıydı. Dünya güzel ve doğru bir yerdi. Genç prens şarabı –hem tadını hem de verdiği çakırkeyifliği– sevmişti. Suda yüzen karnaval ışıkları ve suyla oyun oynayanlar bir harikaydı. Gülünç kaftanlardan, bu gizli cemiyetten ve köprünün altındaki karanlık boşluğun sağladığı atmosferden hoşlanmıştı. Hatta Aiden'dan bile hoşlandığına karar verdi. Fakat en çok hoşlandığı şey Makareta'ydı. Hem de ne hoşlanmak.

"Buluşmanız eğlenceliymiş," diyen Mawyndulë şarabından bir yudum daha içti. Yeni bardağının da boşalmak üzere olduğunu görmek onu şaşırttı.

"Yani tekrar gelir misin?" diye sordu Makareta.

"Gelirsem bana da bir pelerin verir misiniz?"

"Onları sadece üyeler alabilirler. Aramıza katılmak ister misin?"

Mawyndulë neredeyse hiç düşünmeden kararını verdi. Zaten düşünecek ne vardı ki? Bunlar ömrü boyunca karşılaştığı en aklı başında kimselerdi. Hepsi de akıllıydı, sıcakkanlıydı ve bir aileye onun Talwara'da tecrübe ettiği her şeyden daha çok benziyorlardı. Tabii bir de Makareta vardı. Mawyndulë dudaklarındaki şarabı yalarken onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak etti.

"Çok isterim," dedi. "Tam kafa dengimsiniz."

TELEGRAM KAKTUSUNX

10

İnanacak Bir Şey

Yaşıttık ama onu Tirre'de gördüğümü hatırlamıyorum. O zamanlar hayvandan biraz daha fazlası, başımıza gelenlerin ardından gölgelerde ve uzun otlarda hayatta kalma mücadelesi veren terk edilmiş bir oğlandı. Ben de dahil hiç kimse ileride ne olup çıkacağını tahmin edemezdi.

–Brin'in Kitabı

Çadır hâlâ sızdırıyordu.

Raithe su birikintilerinin ağırlığıyla başının üzerindeki kumaşta göçük yapmış üç noktadan su damlamasını seyrediyordu. Yakınmıyordu – tam tersine. Gergin bez parçalarının dört günlük kesintisiz yağmurdan sonra bile o alanı büyük oranda kuru tutmasına hayret ediyordu.

Rhen Klanı, Dahl Tirre'nin kuzey duvarı boyunca kamp kurmuştu. Köyün etrafındaki taş duvar, denizden durmaksızın esen rüzgâra karşı bir korunak sunuyordu. Açık arazide yayılabilecek bol bol yer vardı ve köylüler arabaları boşalttıktan sonra bir dizi ateş çukuru kazıp malzemeleri depolamışlardı. Suyun Tirre'deki kuyudan çekilmesi mecburiyeti ilk başta tüm Tirrelilerin işi bitinceye dek yeni gelenlerin beklemesinde ısrar eden yerlilerle aralarında gerginliğe yol açmıştı. Buna rağmen yağmur başlayana kadar her şey nispeten yolunda gitmişti.

Sağanak yağış günleri güçleştiriyor, uyumayı bir rezillik haline getiriyordu. Böyle berbat şartlar altında hüsran öfkeye dönüşüyor ve huzursuzluk tırmanıyordu. Persephone'yi reis kabul etmeye ve Dahl Rhen'den ayrılmaya duyulan pişmanlıklar da dahil

TELEGRAM KAKTUSUNX
şikâyetler sıklaşıyordu. Raithe o şikâyetleri duyduğundan beri kadının yanından ayrılmıyor ve bir eli kılıcında yürüyordu.

Sonumuz böyle gelecek. Her şey damadağın olacak, diye ironiyle düşünüyordu delikanlı. *Savaşla veya Fhreylerin kudretli sihriyle değil, yağmurla.*

Derken Roan yün balyalarını açmaya başlamıştı.

Avcılar asırlar boyunca hayvan postlarından barınaklar yapmışlardı ama dahilde onlardan pek fazla bulunmazdı. Öte yandan bol miktarda yünleri vardı. Roan aynı kavramı yüne uyarlamıştı ve kısa süre sonra Persephone küçük bir orduyu genç kadının talimatlarını uygulamakla görevlendirmişti. Mızrakları sırık gibi kullanarak duvara dayalı bir dizi tente gerilmişti. Destekler tükendiğinde Roan arabaları sökmüştü. İşin puf noktası, suyun akıp gitmesini sağlayan açıdaydı. Fazla geçmeden sırayla kullanırlarsa herkesin uyumasına ve yemek pişirmesine yetecek kadar geniş bir barınak sunan dar bir portik kurulmuştu. Yağmurdan birkaç saatliğine de olsa korunarak sıcak bir yemek yemek veya biraz kestirmek isyankârca düşünceleri azaltmıştı – en azından bir süreliğine. Raithe'i asıl endişelendiren, kışın ne olacağıydı. Tabii delikanlının ilk kar düştüğünde hâlâ orada bulunmak gibi bir niyeti yoktu, o ayrı.

"Bakabilir miyim?" diye sordu Sel, genç adamın kılıcını işaret ederek.

Raithe öğle yemeği için Padera'nın yemek çukurunun yakınındaki yün tentenin altına girmişti. Kötü bir zaman seçtiği belliydi zira üç Dherg de oradaydı. Raithe adamların neden hâlâ gitmediklerini anlamıyordu. Cüceler devamlı ayak altında ve epeyce sinir bozuculardı. "Niye ki?"

Sel omuz silkti. "Senin gibi birini bronz bir kılıçla görmek tuhaf. Türünün hâlâ taş uçlu mızraklar kullandığını sanırdım."

Raithe adamın ses tonundan hoşlanmadı. "Sen önce kendi *türüne* bak."

Sel poflayıp kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çattı.

Raithe kılıcı kemerinden çekti.

Dherg irkildi.

"Rahatla. Bakmak istediğini söyledin ya."

"Bakmak istiyorum, hissetmek değil."

TELEGRAM KAKTUSUNX

Raithe silahı ters çevirerek kabzasını uzattı. Sel tereddüt etti, sonra da uzanıp kılıcı aldı. Onu ışığa tutarak keskin kenarını inceledi.

"Bunu öldürdüğün elften mi aldın?" diye sordu.

"Elf mi?"

"Elf, Fhrey, aynı şey. Yine de kendilerine *elf* denmesinden daha çok nefret ederler." Bir kez daha silahı işaret etti. "Bu kılıca öyle mi kavuştun?"

Raithe başıyla onayladı. "Elf yapımı bronz."

Dherg kılıcın hakaretine uğramışçasına kaşlarını çatıp başını iki yana salladı.

"Şimdiye dek sahip olduğum en kaliteli silah. Sorun ne?"

Dherg silahı geri verdi. "Ne kadar hafif olduğunu hisset."

"Evet, zaten onu böylesine iyi yapan da bu ozelliği."

Sel gözlerini devirdi. "O şey tembelliğin bir ürünü. Yalıma bir bak. Rengini görüyor musun? Neredeyse bembeyaz."

"Eee, ne olmuş yani?" diye soran Raithe cücenin olmayan bir kusur bulmaya çalıştığından emindi.

"Bronz, bakırın ve tenekenin karıştırılmasından yapılır. Tenekenin erime noktası daha düşük olduğu için bakırdan daha kolay sıvılaştırılır. Bu kılıç teneke ağırlıklı. O yüzden rengi bu kadar açık ve ağırlığı bu kadar düşük. İçine daha fazla bakır katılsaydı altın sarısı bir ton kazanır ve daha sağlam olurdu. Bakır... daha doğrusu kaliteli bakır kıttır. Onsuz doğru düzgün bir bronz kılıç yapamazsın ama bakır bulursan da onu daha uygun yerlerde kullanabilirsin. Mesela biz en saygın heykellerimizin inşasında siyah bronz kullanırız. Onu da altının ve gümüşün bakırla karıştırılmasından elde ederiz." Raithe'in tekrar beline takmakta olduğu kılıcı işaret etti. "O elindeki bir kılıç değil. En azından gerçek bir kılıç değil. Ucuz bir kozmetik takı, hepsi bu."

"Eh, yine de bunu kolayca biçti." Raithe babasından kalan kılıcın kırık kısmını sırtından aldı.

Sel parçayı inceledi. "Bunu nereden buldun?"

"Ailemden kaldı. Sözüm ona Dherg yapımıymış."

Sel kaşlarını çattı. "Belgriclungreia lütfen."

Raithe dudak büktü. "Bir şey mi söyledin, yoksa geğirdin mi?"

"Demek istediğim, bunu biz yapmadık. Elf Taarruzu

TELEGRAM KAKTUSUNX
Savaşı'ndan beri bakır kılıçlar üretmişliğimiz yok. Üstelik hiç kimse bu kadar uzun bir bakır kılıç yapmaz çünkü çok zayıf olur Ama herhalde o kadarını sen de anlamışsındır."

Babasının karısından, kızından ve oğullarından daha çok sevdiği aile yadigârının değersiz olduğunu öğrenmek Raithe'i şaşırtmadı. Sel'in yarım kılıcı geri vermesini beklese de cüce onu bırakmayıp kabzayı ufak ellerinde tekrar tekrar çevirdi. Ardından metali yaladı ve yüzünde bir hayret ifadesi belirdi.

"Ne oldu?"

"Bu şey bakır."

"Bunun için onu illa yalaman mı gerekiyordu? Elbette bakır."

"*Saf* bakır demek istiyorum. Hem de" –tekrar yaladı– "yüzde doksan beş, doksan sekiz oranında." Sel bunun bir anlam ifade etmesi gerekirmiş gibi ona baktı. "Bakırın kıt olduğunu sana söylemiştim. Çoğu, savaş sırasında kazılıp çıkarılmıştır. Saf bakır bugünlerde altından daha değerlidir. Ben bir kılıç zanaatkân değilim ama işini bilen birinin elinde bu şey eritilip birbirinden güzel birkaç farklı silaha dönüştürülebilir. Hepsi de taşıdığın o elf süsünden çok daha iyi olur."

Sel kırık ucu geri verdi. Zaten o zamana dek yemek kuyruğu iyice ilerlemişti. Dherg önden giderek Raithe'i düşünceleriyle baş başa bıraktı. Belki babası kılıcın değeri konusunda o kadar da yanılmamıştı.

• ● •

Raithe yemeğini bitirdikten kısa süre sonra yağmur ya dinmiş ya da o kısa molalarından birini vermişti. Persephone yünün altından çıktı ve Raithe kadının kahverengi su birikintilerine girmemeye özen göstererek birkaç çekingen adım atmasını seyretti Persephone durakladı, gözlerini kısarak yukarı baktı, sonra da yağmur tamamen pes etmediği için irkildi. Yüzünü sildi, avuçlarını birkaç saniye boyunca havada tuttu ve en sonunda oradan ayrılarak kamp boyunca yürüdü.

Bir tavşanın derisini kazımakta olan Raithe postu leih moorunun kıvrımları arasına sokup kadının peşinden koştu. Duvan takip ederek ana kapıya doğru yürümekte olan Persephone fazla

TELEGRAM KAKTUSUNX
uzaklaşmamıştı. Yağmur işleri geciktirdiği için kapı henüz tamamen onarılmış değildi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu delikanlı.

Persephone ona soran gözlerle baktı. "Bir Kalkan, reisinin davranışlarını sorgulamamalıdır."

"Bir reis de Kalkan'ı olmadan çekip gitmemelidir ama sen sık sık öyle yapıyorsun. Yoksa benden uzak durmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, hiç de bile." Kadın başını iki yana salladı. "Yakınımda bulunman hoşuma gidiyor. Biraz yürüyüş yapayım dedim, o kadar. Yünün altında kapalı kalmaktan usandım. Yine de gelmen iyi oldu. Konuşmamız gerek."

"Öyle mi?" Raithe bir kaşını kaldırdı.

"Evet ama acelesi yok. Gel. Benimle yürü. Bütün bu yaşananlardan biraz uzaklaşmalıyım. Kıyıya hiç indin mi?"

"Gelirken tepeden gördüm."

Persephone neredeyse tasasız bir kahkaha attı. Neredeyse.

"Aynı şey değil. Okyanus oradan canlı gözükmez." Tutması için Raithe'e elini uzattı. "Gel de sizi tanıştırayım."

Delikanlıyı ıslak kayaların arasında zikzaklar çizen dar bir patikadan geçirerek yosunlarla bezeli kumlu bir sahile götürdü. Uzaktan bakıldığında bitkiler bir devin kopartılıp etrafa saçılmış saç tutamlarına benziyordu. Kumların ötesinde deniz mavi-gri bir çarşaf gibi göz alabildiğine yayılıyordu. Sahilin yakınındaysa dalgalar koyu mavi bir çizgi şeklinde yavaş yavaş üzerlerine geliyor, sonra açılan bir ağız misali şahlanarak beyaz dişlerini gösteriyor ve hayret verici bir şiddetle kıyıya çarpıp dağılıyordu. Kumlara sıçrayan köpükler martıların ayaklarını kovalıyordu.

"Ne kadar da büyük," dedi genç adam, karşısındaki enginliğe bakarak.

Persephone kafasını salladı. "Okyanusların ucu bucağı olmadığı, ebediyete kadar gittiği söylenir. Burası yalnızca dar bir boğaz." Ufku işaret etti. "Caric ile Neith o tarafta ama güneye yelken açıp Belgreig kıyısını takip edersen Mavi Deniz'in bitmek bilmez sularına girersin."

"Bu kocaman dalgalara ne sebep oluyor?" diye sordu Raithe, böyle şeyleri yaratabilecek bir kayanın ebatlarını düşünerek.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Deniz tanrısı Eraphus. Dahl Tirre halkı onun oralarda bir yerde bata çıka yüzdüğüne inanır. Tanrılarıyla aralarında bizim Mari'yle olana benzer bir ilişki yoktur. Ondan nimet bekleyeceklerine cezalarından korkarlar. Pek çok dev fırtına kıyı yurtlarını harap etmiştir. Öyle fırtınalara Eaphus'un Gazabı derler ve birini atlattıktan sonra yıkıma hangi kabahatin sebep olduğunu belirlerler."

Raithe suya ve sahili döven dalgalara bakarken Eraphus gerçekten varsa, onun en büyük devlerden bile çok daha iri ve tüm Fhreylerden daha güçlü olması gerektiğini düşündü. Fhreylerin fani olduklarını öğrendiğinden beri gerçek tanrıların varlığından şüphe duymuştu.

"Korkutucu güzellikte."

Persephone kafa salladı. "Öyle. Ayrıca geldiğimiz yer de orası. Bütün Rhunların geldiği yer. Nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun? Odeonlu Gath olmayı ve herkese suda yüzen tahta parçalarının üstüne çıkıp o bomboş enginliğe açılmalarını söylemeyi kastediyorum. Gath onları nasıl ikna etti bilmiyorum. Herhalde halkımızı kurtarmanın başka bir yolunun bulunmadığına inanıyordu. Nereye düşeceğini, yolculuğun ne kadar süreceğini, hatta dünyada başka bir yer olup olmadığını dahi bilemezdi. Varlığından emin olmadığı bir şey bulma ümidiyle herkesin canını tehlikeye attı."

İkisi de bir müddet konuşmayıp kendi düşüncelerine daldılar. Sonra Persephone, "Warric Klanı'ndan Tegan ile Melenli Harkon dün gece geldiler," dedi.

"Duydum."

"Onlar sonuncuydu. Bütün Rhulyn reisleri bir araya toplandılar. Gula reislerinin gelmelerini cidden beklemiyordum. Ama yine de umut ediyordum. Toplantı yarın başlayacak."

"Bunu da duydum."

"Yüz yıldan, hatta belki daha bile uzun bir zamandan beri ilk kez bütün reisler bir arada olacaklar."

"*Bütün* reisler değil," dedi Raithe. "Walon ile Eten öldüler."

"Nadak'ın yeni reisi Alward adında bir adam. Onları muhtemelen görmüşsündür. Kalanın tamamı artık elli altmış kişiden oluşuyor, çoğu erkek. Kamplarını duvarın doğu ucunun yakınına kurdular."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Ya Dureya?"

Persephone bir süreliğine gözunu ayaklarına dıktı "Seninle konuşmak istediğim konu da oydu. Diğer reislere sordum ve hepsi de aynı şeyi soyledi. Kimse sag kalmamış. En uzak köylerden bile bir sığınmacı gelmemiş. Bildiğimız kadarıyla Dureya Klanı'ndan geriye bir tek sen kaldın."

"Amma şanlıyım," dedi Raithe, niyetlendiğinden daha buruk bir edayla. Tüm klanının Fhreyler tarafından yok edilmesi Persephone'nin suçu değildi.

"Bir bakıma oylesin. Diğer liderlere gore Dureya reisi sensin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Oy kullanacağın, kimin karrel seçileceği konusunda otekiler kadar söz sahibi olacağın anlamına. Ayrıca artık Kalkan'ım olamayacağın anlamına. Bu nedenle seni resmen azlediyorum. Her ikisi de olursan diğerleri oyuna etki ettiğimi düşunebilirler. Hem zaten bu görev sana hiç yakışmadı. Sen başkalarından talimat alacak biri değilsin."

"Ortada bir klan yoksa reis falan olamam."

"Bütün Dureyalıların olup ölmediklerini kesinkes bilmiyoruz. Bundan bir ay veya bir yıl sonra sağ kalmış birileri ortaya çıkabilir. Onların da temsil edilmeleri lazım."

Kadın iç geçirip bir elini saçlarından geçirdi. Sisin ve deniz serpintisinin etkisiyle başı ıslaktı. Havadaki pus saç tellerinde pırlantamsı damlacıklar bırakmıştı. Nemli yanakları düzensiz gün ışığında parıldıyor, ellerini başından ayırmaksızın denize dönük olarak dikilirken elbisesi aralıksız ruzgârda uçuşuyordu.

Raithe etmek üzere olduğu lafı etmemeye çalışsa da diline gem vuramadı. "Persephone... sormak zorundayım. O zamandan beri pek çok şey olup bitti... Demek istiyorum ki benimle beraber alıp başını gitmeyi yeniden düşündün mü?"

"Seninle beraber Avrlyn'e gitmeyi mi?" Kadının gözlerindeki keder derinleşti. "Hâlâ öyle yapmaya niyetli olamazsın."

"Beni bir dinle. Önceden ailen olarak gördüklerin için kalmak istiyordun: Sarah ile Brin, Moya ile Padera, Gifford ile Roan. Uğruna savaşacağın bir yuvan vardı ve Konniger'ın beceriksizliği herkesin geleceğini tehlikeye sokuyordu. Ama köyün tıpkı benimki gibi yok edildi. Avrlyn'de yeni bir yuva kurabiliriz. Güzel

TELEGRAM KAKTUSUNX
ve kalıcı bir yuva. Halkın için gerekeni yaptın. Reisleri birlik olmaya ve bir karrel seçmeye ikna ettin. Nyphron askerleri eğitmeyi kabul etti. Sen ustüne düşeni yaptın. Şimdi bırak başkaları da üzerlerine düşeni yapsınlar."

Persephone cevap verecek gibi oldu ama Raithe onun sözünü kesti.

"Sadece ikimiz olacağız diye bir kural yok. Senden sevdiklerini geride bırakmanı istemiyorum. Yanına kimi istiyorsan al. Hep beraber gidebiliriz. Malcolm ve Suri de gelebilirler. Hemen yola çıkarsak ilk kar düşmeden önce bir barınak inşa edecek kadar zamanımız olur. Yiyecek konusundaysa av hayvanından bol bir şey yok ve nehirler balık dolu. Mukemmel bir yer seçtim. Urum Nehri'ne tepeden bakan bir burun. Çakmaktaşlı çıplak bir falezi bile var. Dort dortlük."

Persephone onu uzun uzun süzdu. Yüzüne once şaşkın, ardından asabi bir ifade yerleşti. "Ciddi olamazsın. Çekip gidemem. Sadece bir avuç insandan sorumlu değilim. Rhen'in tamamı bana güveniyor."

"Artık değil." Raithe parmağıyla dahlı işaret etti. "Karrel belirlendikten sonra herkesi güvende tutmak *onun* gorevi olacak. Senin değil. Sen ustüne düşeni yaptın. İşin bitti."

"Hayır bitmedi. Seninki de bitmedi. Bu iş bir karrel belirlemekle sona ermiyor. Biz reisiz. Halkımızın liderleriyiz."

"Benim-halkım-falan-yok! Kendi ağzınla söyledin. Geriye bir tek ben kaldım ve karrel olmaya ilgi duymuyorum. Bak, hayatın boyunca Dahl Rhen'de yaşadın. Gula-Rhulyn savaşlarından hep korundun. Bundan sonra neler olacağına dair en ufak bir fikrin yok. Benim de yok ama ben yaşanacakları senden daha iyi anlıyorum. Savaşırsak ölürüz. Yok eğer çekip gidersek yaşama şansımız olur. Ve yaşarsak *işte o zaman* bir işe yararız. Belki Fhreylerin sırf varlığını bilmedikleri için el sürmeyecekleri bir şey kurabiliriz."

Persephone ellerini kaldırdı. "Haklısın. Savaştan zerre kadar anlamam. Ama dur, sana neye inandığımı söyleyeyim. Bence sorumluluktan kaçmak kendinden nefret etmene ve umutsuzluğa kapılmana yol açar. Bence insanlar zorlukların üstesinden gelebilirler ve tek bir kişi bile olağanüstü bir fark yaratabilir. Halkı-

TELEGRAM KAKTUSUNX
mızın onlara güvenen liderlere, umut doğuran bir inanca ihtiyacı var. İnsanlar umut sayesinde fevkalade, müthiş işler başarabilirler. Umut ile umutsuzluk arasında bir seçim yapmam gerekirse her seferinde umudu seçerim."

"Bir amaç olmadan umut beslemek delilliktir."

"Benim bir amacım var. Bize güveniyorum. Cesur olursak, kendimizi adarsak kazanabileceğimize inanıyorum. İnsanların yeterince çaba harcarlarsa her şeyi başarabileceklerine inanıyorum."

"Öyleyse fantezilere inanıyorsun."

"Ben onlara düş diyorum. Belki daha fazlası değildirler ama böyle ideallere inanmaya değmez mi?" Persephone derin bir nefes aldı. "Gitmek istiyorsan git. Ama ben burada kalacağım. Bir halkının olmadığını mı söylüyorsun? Eh, gözlerini aç. Bu işte hep beraberiz. Hepimiz aynı halkız. Bunun Dureya'yla, Nadak'la veya Rhen'le bir ilgisi yok. Hepimizin hayatı uğruna mücadele ediyoruz. Belki kendini daha az, başkalarınıysa daha çok düşünmelisin."

Kadın eteklerini tutup kumsaldan ayrıldı.

• ● •

Raithe sert adımlarla yün tentenin altındaki yerine doğru yürürken tek bir amaç güdüyordu: *Gidiyorum.*

Tirre'ye gelmekle vaktimi boşa harcadım. Persephone asla benimle gelmeyecek. Umurunda bile değilim! O yeni bir başlangıç yapıp mutlu olmaktansa nafile bir savaşta ölmeyi yeğliyor.

Persephone'ye ihtiyacı yoktu. Gerekirse tek başına da gidebilirdi. Zaten başkalarından hiç hayır görmemişti. Ağabeyleri onu dövmüşlerdi. Babası onu nehrin karşısına sürükleyip pisi pisine can vermişti. Klanının şöhreti sebebiyle doğduğu günden itibaren kötü biri olarak yaftalanmıştı. Başkalarından gördüğü tek şey kahır olmuştu.

Onsuz daha rahat ederim. Neden bu kadar çok kaldım ki?

Köşeyi dönüp Malcolm'la beraber eşyalarını koydukları minicik kuytuluğa ulaştığında yağmur tekrar başlamıştı. Malcolm'ın mızrağı Bergin'in bira teçhizatının ve kızına ait yatağın yanındaki taş duvara dayalıydı. Eski köle Dureyalı olmadığı için gittiği her yere silahını da götürme ihtiyacı hissetmezdi.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Yağmur damlaları yukarıdaki tentede davul çalarken Raithe diz çökup Padera'nın verdiği büyük heybeyi kaptı. Roan yaşlı kadına akıllıca bir uçkur yardımıyla heybenin ağzının nasıl kapatabileceğini göstermişti. Raithe uçkura asılarak heybeyi açtı ve içini çeşitli eşyalarla doldurmaya başladı: yarım düzine çakmaktaşı, üç bıçak, Dureya'dayken yaptığı nacak ve küçük bir çekiç. Çekiç Roan'ın ona eskiden kullandığı düzgün taş yerine verdiği bir armağandı. Moya'dan aldığı iğne-ipliğin ve Sarah'nın ördüğü battaniyenin ardından heybeye son olarak Gifford'ın ürettiği bir kâseyi attı. Ayağa kalkıp yine Roan'ın hediyesi olan koyun mesanesinden yapılmış su tulumunu omzuna astı.

Nasıl bunca eşyam oldu ki?

Dahl Rhen'e gelmeden önce sadece bir avuç eşyası vardı. Şimdiyse o kadar çok şeye sahipti ki bir heybeye ihtiyaç duyuyordu. İhtiyaç duymadığı bir şey varsa o da lüzumsuz ağırlıktı. Elini sırtına götürüp orada asılı bakır kılıcı aldı ve yere attı. Dhergler için bir değeri olabilirdi ama kendisi için artık yoktu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu Malcolm.

"Buradan ayrılıyorum," diye, arkasına dönmeden yanıtladı Raithe. Heybeyi bir eliyle tutarken diğeriyle gözden kaçırmış olabileceği bir şey var mı diye etrafını yokladı.

"Acelen varmış gibi gözüküyor. Bir şey mi oldu?"

"Evet, uyandım. Dureyalı olduğumu ve dünyanın benden nefret ettiğini hatırladım." Raithe bir top yün ipliğin sarılı olduğu bir çubuk alıp heybeye tıktı.

"Senden nefret eden kim?"

Raithe döndüğünde Malcolm'ın yalnız olmadığını gördü. Tente kenarının altında duran eski köle, bir kolunu yalınayak bir oğlanın omzuna atmıştı. Çocuğun sağ elinde taş bir bıçak, solundaysa tahta bir oyma vardı. İkisi de ıslak olmasına rağmen oğlan sırılsıklamdı. Saçları ve yırtık pırtık gömleği solgun tenine yapışmıştı. İp kuşağının üzerinde kaburgaları apaçık belli oluyordu. Haftalardır uyumamışçasına gözleri mor ve çökuktü.

"Yoksa bir sır mı saklıyorsun?" Malcolm bir battaniye alıp kurulandı ve işi bitince onu genç yoldaşına uzattı. Çocuk ona aldırış etmeden orada öylece bekledi ve saçlarındaki suyun yüzü-

TELEGRAM KAKTUSUNX
ne damlamasına izin verdi. Raithe onu tanıdı. Ebeveynleri kaçak arabanın altında kalan o oğlandı.

Raithe kaşlarını çattı. "Ha? Hayır. Persephone'den bahsediyordum."

"Öyleyse seninle gelmeyecek galiba."

"Doğru bildin." Raithe heybeyi taşırken sivri uçlar sırtına batmasın diye elini sokup içindekileri düzenledi. "Görünen o ki benimle olmaktansa burada kalıp ölmeyi yeğliyor. Ama herhalde bunda bir tuhaflık yok, değil mi? Sonuçta halen Dureyalıyım." Genç adam başını çevirip parmağını oğlana doğrulttu. "Bunu unutma, çocuk. Şu an hayatın berbat gözükebilir ama yine de haline şükret. Dureyalı olabilirdin."

Oğlan biraz daha dik durdu. "Zaten Dureyalıyım."

Raithe toparlanmayı bıraktı. "Ama ebeveynlerin hiç de öyle... Giysileri–"

"Onlar ebeveynlerim değildi." Oğlan dirseğinin iç kısmıyla yüzünü sildi.

Arabanın kontrolden çıktığı gün Raithe'in sezinlediği o garip âşinalık işte buydu. Dureya Klanı kendine has bir hareket ve konuşma tarzına sahipti. "Peki kimdi onlar?"

Çocuk omuz silkti. "Rhen köylerinden birinde yaşayan çiftçiler. Adamın ismi Lon, kadınınki Rita'ydı. Karnımı doyurup evlerinde yatmama izin verdiler."

"Peki gerçek ebeveynlerin nerede?"

"Öldüler." Verdiği tek kelimelik cevap ve onu telaffuz ederken takındığı ilgisiz tavır bütün şüpheleri sildi.

"Sahiden Dureyalısın."

Oğlan onu sert bakışlarla süzdü. "Ne olmuş yani?"

Bundan daha doğru bir laf edilemezdi. Çocuk onunla aynı klandandı. En azından ikisi sağ kalmıştı. "Ben batı tarafındaki Clempton köyündenim."

"Doğu tarafı," dedi oğlan. "İsmi yok. Sadece üç aileydik. Fhreyler herkesi öldürdüler."

"Daha işlerini bitirmedikleri söyleniyor." Raithe dönüp Malcolm'a baktı. "Ben buradan gidiyorum. Geliyor musun?"

"Persephone'nin seninle gelmeyi sırf Dureyalısın diye reddettiğine gerçekten inanıyor musun?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Bilmiyorum. Belki. Tabii ya, neden olmasın? Onun başkalarından ne farkı var ki?"

"Neden bu kadar kızgınsın?"

"Kızgın falan değilim. Öyle olduğumu nereden çıkardın?" Raithe heybenin ağzını kapatmak için o kadar sert asıldı ki uçkur koptu. Elindeki kopuk deri bağa bakarak kaşlarını çattı. "Ben sadece..." İç geçirdi. "Persephone'nin hayatını kurtarmaya çalışıyordum. Fhreylere karşı galip gelemezsin ama o laftan anlamıyor Buradaki herkes ölecek."

Tekrar oğlana baktı. "Kusura bakma, evlat ama dediğim doğru Persephone tek gerekenin azim olduğunu sanıyor. Rhen ile Dureya zihniyeti arasındaki fark bu." Raithe işaret parmağını kendisi ile oğlan arasında ileri geri salladı. "Ama biz gerçeği biliyoruz. Bir şeye inanmak yetmez ve şans asla senden yana değildir. Olan tek şans, kötü şanstır. Ve felaketler devamlı yaşansa da mucize diye bir şey yoktur. Neden, biliyor musun? Çünkü tanrılar bizden nefret ederler ve bunu ispatlamak için her fırsattan yararlanırlar."

"Yani öylece çekip gidecek misin?" diye sordu Malcolm.

"Planım bu." Raithe heybenin kayışını omzuna asıp boyunu ayarladı. "Geliyorsan mızrağını al. Ona ihtiyacın olacak. Çocuğun da gelmesine itirazım yok – tabii mızırdanmadığı sürece."

"Amma da korkakmışsın," dedi oğlan.

Raithe oğlanı sert gözlerle süzdü. "Sen bana ne dedin bakayım?"

Bu yorumu Persephone, hatta Malcolm yapsaydı Raithe kulak asmazdı. Ama oğlan Dureyalıydı ve sözlerinin sonucunu iyi biliyor olmalıydı. Ortak vatanları olan ıssız viranlıkta bundan daha ağır bir hakaret yoktu. Böyle bir suçlamanın ardından daima kan akardı. Oğlan bunu biliyor ve bıçağını hazırda tutuyordu.

"Ağzın, vücudunun tutamayacağı sözler veriyor, çocuk."

Öbür Dureyalı geri adım atmadı. Ağırlığını parmak uçlarına verip sağ ayağını hafifçe geriye kaydırdı. Dövüşmeyi biliyordu – tabii bir Dureyalı için bunda bir tuhaflık yoktu. Öyle bir eğitim, yürümekle ve konuşmakla beraber verilirdi.

"Halkımızı öldüren Fhreylerden kaçıyorsun. Yaptığına daha başka ne denir? Ben bir reis değilim ve bir kılıcım bile yok. Ama yine de onları geberteceğim," diye soğuk bir sükûnetle konuştu

TELEGRAM KAKTUSUNX
çocuk. "Hem de hepsini. Aynı bize yaptıkları gibi köklerini kurutacağım. Ebeveynlerime ve klanıma bu kadarını borçluyum. Sen de borçlusun."

"Klanım ortadan kalktı. Tıpkı seninki gibi."

"Doğru," dedi çocuk. "Seslerini duymuyor musun? Phyre'ın çukurlarından gelen feryatlarını nasıl yok sayarsın? *Bu kadar mı* sağırsın?" Oğlan bir adım öne çıkacak kadar cesurdu. "Babamı öldürmelerini seyrettim. Annem onun başında ağlarken de içlerinden biri... içlerinden biri..." Dudaklarını sımsıkı kapatıp kısa bir süreliğine dişlerini sıktı. Burnundan nefes alıp verirken burun delikleri kısa aralıklarla inip kalktı. "Her birini geberteceğim."

Gözyaşı dökmüyor, sesi titremiyordu.

Raithe gülümsedi. Dureyalılar en akıllı veya en güzel insanlar değillerdi. En zengin olmadıkları da kesindi. Fakat sıra metanete geldiğinde halkı diğer herkesten üstündü. Onlar kumtaşının içindeki granitti. Yine de çocuk aptalca davranıyordu. "Dövüşmeye kalkışırken seni de öldürürler. Diğer herkes gibi katledilirsin."

Oğlan başını iki yana salladı. "Gece vakti gizlice yanlarına sokulup—"

"Faydası olmaz. Sivri kulakları her şeyi duyar. Onları gafil avlayamazsın. Üstelik karanlıkta senden çok daha iyi görürler. Ayrıca dövüşte biz insanlardan daha beceriklidirler."

"Senden değil. Sen Tanrı Katili'sin." Çocuk, Malcolm'ı işaret etti. "O öyle söyledi."

"Şanslıydım, hepsi bu."

"Tek gerçek şans, kötü şanstır. Daha az önce kendi ağzınla söyledin."

Oğlan hiç değilse dikkatliydi. Raithe ondan hoşlanmaya başlıyordu.

"Bana öğretebilirsin," dedi çocuk. "Tıpkı senin yaptığın gibi Fhreyleri öldürmem için beni eğitebilirsin."

Raithe başını iki yana salladı. "Ben gidiyorum ve sen burada kalıp savaşmak istere benziyorsun."

"Beni eğitmeye *mecbursun*."

"Artık hiçbir şey yapmaya *mecbur* değilim."

"Klanın reisi genç erkeklere dövüşmeyi öğretmekle sorumludur. Bu Dureya kanunudur."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Ben klanın reisi değilim." Raithe durup düşündü. "Reis olduğumu hiç söylemedim, değil mi?" Dönüp baktığı Malcolm omuz sılkti.

"Reis kim öyleyse?" diye sordu oğlan. "Yarın sabah kim Dureya adına konuşacak?"

"Dureya diye bir klan yok."

Oğlanın yüzündeki ifade şok ile hüsranın yoğun bir karışımıydı. Malcolm'ı işaret etti. "O bana senin Tanrı Katili olduğunu ve beni eğitebileceğini söyledi." Başını tiksintiyle iki yana salladı. "Ama sadece dövüşten kaçtığını, klanının feryatlarını duymazdan geldiğini ve kanunlarımızı çiğnediğini öğrendim." Kaşlarını çattı. "Kim bilir, belki Tanrı Katili hak edilmemiş bir unvandır ama bir şeyden adım gibi eminim. Sen Dureyalı falan değilsin."

Raithe halkından nefret ederdi. Dureyalılar hırçın, hoyrat ve zalim insanlardı. Elan onlarsız daha iyi bir yerdi. Buna rağmen oğlanın sözleri kalbini kırdı. Sebebini bilmiyordu. Bu, babasının bakır bir kılıç uğruna canını feda etmesi kadar mantıksız bir durumdu.

Gurur. Çocuğa bakarken kafasında bu fikir belirdi. Onun yaşında kaç oğlan ailesini –hatta bütün köyünü– kaybetmesine rağmen Tanrı Katili'ne kafa tutabilirdi? Böyle bir şey için aptallık kadar yürek de gerekirdi. Bu kuvvet nereden geliyordu? Raithe oğlanla gurur duyuyor, onun gibi birini dünyaya getirip büyütmüş klanıyla da gurur duymaktan kendini alamıyordu. Babasının –ve halkının– Raithe'e bıraktığı tek miras haysiyetti ve bu çocuk onu söküp alıyordu. Ne kadar aptalca olsa da Raithe böyle şeylerin hâlâ önem taşıdığını inkâr edemiyordu. *Yaşamak için her şeyden vazgeçtikten sonra hayatta kalmanın ne kıymeti var ki?*

İroni o kadar mutlaktı ki can yakıyordu.

Raithe kırık bakır kılıcı yerden aldı. Bunu yaptığı anda da oğlan geri çekilip dizlerini kırdı. Raithe başını iki yana salladı. "Gevşe. Dövüşü çoktan kaybettim. Üstelik onu seninle yapmadım." Bakıra bakıp iç geçirdi, sonra kabzayı tekrar sırtına astı.

"Onu nereden buldun?" diye Malcolm'a sordu.

"Çayırda. Galantiaların bir eğitim seansını seyrediyordu. O kadar cılız ki geceyi sağ atlatamayacağından korktum. Hem sen

TELEGRAM KAKTUSUNX
ve ben bir bakıma kimsesiz olduğumuz için kendini evinde hissedeceğini düşündüm."

"En son ne zaman yemek yedin, çocuk?" diye sordu Raithe.

Oğlan yanıt vermedi.

Raithe güldü. "Ağzımdan çıkan her şeyi hatırlıyorsun ama en son ne zaman yediğini hatırlamıyorsun. Ya inatçılık ediyorsun ya da aradan uzun zaman geçti. Herhalde ikisi de doğrudur."

"Önceden kalma biraz tohumlu kekim var," diyen Malcolm duvarın yakınındaki öteberi yığınını eşeledi.

"Önceden kalma mı?" diye sordu Raithe.

"Hepsini bitirmediğimi kastediyorum."

Raithe şaşıp kaldı. "Ne zamandan beri yemek bırakıyorsun ki?"

"Uzun süre hiçbir şeyin eksik olmadığı bir yerde yaşadım ama seninle vakit geçirmek bana kötü alışkanlıklar kazandırdı. Artık zor günler için yiyecek saklıyorum." Malcolm çemen tohumu tadındaki bir kekten kopartılmış parçalara sarılı ince bir bez çıkarıp oğlana uzattı.

Çocuk kıpırdamadı. Neredeyse soluk bile almadan Malcolm'ın ileri uzanmış eline dikkatle baktı.

"Hadi, alsana," dedi eski köle.

"Ne için?" diye sordu oğlan.

Malcolm kaşlarını kaldırdı. "Yemek için. Siz Dureyalılar sahiden de pek zeki sayılmazsınız, öyle değil mi?"

"Kastettiği o değil," dedi Raithe. "Bir takas bekliyor. Dinle, çocuk. Seninle aynı klandanız. Bu da aile olduğumuz anlamına gelir. Yani senden sorumluyum. Bu iş böyle yürür."

"Daha önce hiç öyle yürümezdi," diyen oğlan hâlâ keke bakıyordu. Dudaklarını yalasa da elleri hiç kıpırdamadı. "Hiç kimse karşılıksız yiyecek vermez. Takas edecek bir şeyim yok; o yüzden ne yapmalıyım?"

Raithe biraz düşündü. "Eh, Dureya Klanı reisliği gibi *muazzam* bir mesuliyetin altına gireceksem bir Kalkan'a ihtiyacım olacak."

Oğlanın bakışları yiyecekten ayrılıp ona çevrildi. O mor, çökük gözler şaşkınlıkla kısıldı. "Çekip gideceğini sanıyordum. Eğer niyetin oysa seninle gelmem. Burada kalıp dövüşeceğim ve eğer beni eğitmeyeceksen–"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Çeneni kaparsan kalacağım. Görünüşe bakılırsa sürdürmem gereken gelenekler ve yönetmem gereken çok kirli, çok aç ama şaşılacak kadar cesur bir klanım var." Raithe çocuğa odaklandı. "Bu görev için en uygun kişi olduğunu söyleyemem. Değilsin. Açıkçası seni *gerçek* bir kalkan gibi kullansam daha etkili olursun. Ama başka çarem yok."

"Peki ya o?" Oğlan başıyla Malcolm'ı işaret etti. "Onu neden Kalkan'ın yapmadın?"

"Malcolm Dureyalı değil ama herhalde bu kadarını kendin de anlamışsındır. Ona bir baksana."

"Herhalde olağanüstü yakışıklılığıma atıfta bulunuyorsun," dedi eski köle.

Raithe onu duymazdan gelip tekrar oğlana hitap etti. "Senden başka kimim kimsem yok. Ve sanırım biraz beslenirsen zamanla adama benzeyebilirsin. Tek bir avantajın varsa o da Dureyalı doğmuş olman. Biz Dureyalılar çakmaktaşı gibiyizdir. Biri bizi alt ederse veya pes ettirmeye çalışırsa keskin bir kenarı açığa çıkarır. O yüzden Kalkan'ım olman karşılığında sana yiyecek ve barınak teklif ediyorum."

"Yani beni eğitecek misin? Bir Kalkan dövüşmeyi bilmedikten sonra ne işe yarar ki?"

Raithe iç geçirdi. "Evet, seni eğiteceğim. Kanunları çiğneyip de kendi kendimi cezalandırmaya mecbur kalmak istemem."

Oğlan yeniden tohumlu keke baktı. Sonra bıçağını kemerine takıp elini uzattı – Malcolm'a değil Raithe'e. Tokalaştılar. Oğlanın tutuşu sıkıydı. "Anlaştık," dedi.

Keki aldı ve tek bir kırıntının bile dökülmesine izin vermeden hepsini kaşla göz arasında yalayıp yuttu.

"İşte yemek *böyle* yenir," dedi Raithe, Malcolm'a. Sonra tekrar oğlana doğru döndü. "Adın ne?"

Çocuk hâlâ parmaklarını yalıyor ve ağzına kırıntıdan çok toz toprak giriyordu. "Eskisini mi kullanmalıyım, yoksa yeni bir tane seçebilir miyim?"

"Umurumda değil," dedi Raithe. "Seni görmek istediğimde ne bağıracağımı bilmek istiyorum, hepsi bu."

"O zaman bana Fhreyhyhndia de."

"Sana öyle bir şey demeyeceğim."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Bu Fhreyce bir kelime," dedi oğlan.

"Biliyorum." Raithe sözcüğün anlamından pek emin değildi ama Nyphron'un onu birkaç defa kullandığını duymuştu. Galantiaların lideri öyle yaparken genellikle ondan tarafı işaret ettiğine göre muhtemelen çirkin veya hantal anlamına geliyordu. "Fhreylerden nefret ettiğini sanıyordum."

"Ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu Malcolm.

"Önemi yok. Telaffuz edilemeyecek kadar zor."

"'Fhreylerin katili' anlamına gelir," diye belirtti Malcolm.

Oğlan kafa salladı. "Bana öyle denmesini istiyorum çünkü öyle olacağım. Gelmiş geçmiş en büyük savaşçı olacağım ve onların hepsini geberteceğim."

Raithe gülümsedi. *Bu çocuğa sahiden kanım ısınıyor.* Oğlanın çenesinde henüz bir tüy bile çıkmamıştı ama daha şimdiden bütün bir ırka karşı silahlanmaya can atıyordu. "Öyle bir isim taşıyamazsın."

"Niyeymiş?"

"Galantialar alınırlar da ondan. Bana bir hedef değil, Kalkan lazım. Başka bir şey seç. Dilim düğümlenmesin diye basit olsun."

Oğlan kaşlarını çatsa da uzatmadı. "O zaman bana Tesh diyebilirsin."

"Tesh mi?" dedi Raithe. "Bak bu hoşuma gitti. Tesh iyi bir Dureya ismi."

"Fhreyhyhndia da benim hoşuma gitti," diye söylendi oğlan.

"Şansına küs. Karar verilmiştir. Sana Tesh diyeceğim," diye en iyi reis sesiyle duyurdu Raithe. Yine de sözleri her türlü otoriteden yoksunmuş gibi hissetti.

"Neden Tesh'i seçtin ki?" diye sordu genç adam.

Oğlan omuz silkti. "Annem bana öyle derdi."

TELEGRAM KAKTUSUNX

11

Yünün Altında

Kelimelere bayılan biri olarak "yünün altında" sözü ortaya çıktığında orada bulunmuş olmaktan büyük mutluluk duyuyorum – bugünlerde hiç kimse bu deyimin nasıl doğduğunu bilmese dahi.

–Brin'in Kitabı

Yağmur nihayet dindi ve Rhen halkı toplu halde yün tentelerin altından çıkıp çamurlu fakat aydınlık çayırın keyfini çıkarmaya başladı. İnsanlar gündelik işlerine kaldıkları yerden devam ederlerken dünya saatler içinde normal bir hal aldı. Moya yün eğirmeye, Bruce tahta oymaya ve Riggles deri tabaklamaya geri döndü. Koyunlar ve domuzlar otlamaya götürüldü. Aradaki tek fark, çobanlarından mahrum kalmış besi hayvanlarının tarlalarından mahrum kalmış çiftçiler tarafından güdülmesiydi.

"O çok büyük," dedi koltuk değneğiyle topallayarak gelen Gifford.

Roan başını kaldırdı ve günlerce saklandıktan sonra nihayet yüzünü göstermiş güneşten korunmak için bir eliyle gözlerini gölgeledi. Yanında duran Gifford dizlerini açıkta bırakacak şekilde yaz tarzında toplanmış leih mooruyla gölgeli bir siluetten ibaretti.

"Onunla ateş yakamazsın," dedi adam.

Roan uçlarına bağlı gergin sicimle bükülmüş çomağa baktı.

"Daha küççük olması lazım." Gifford kıkırdadı. "O senin kadağ büyük."

Roan başını iki yana salladı. "Hayır, asıl bu boyutta olması

TELEGRAM KAKTUSUNX
lazım. Ama daha ince olması gerekebilir. Hâlâ üstünde çalışıyorum."

Bir parmağıyla asılıp bıraktığı sicimin derin bir tonla tınlamasını dinledi.

"O şey ateş yakmak için değil galba?" diye sordu Gifford.

"Hayır," yanıtını verdi Roan. Yayı bırakıp Gifford'a göz attı. Adam ona tahtayı nereden bulduğunu sormamıştı. Acaba gerçeği biliyor muydu? Gifford akıllı biri ve iyi bir tahminciydi.

Arabalardaki kısıtlı alan Roan'ın Rhen'den sadece birkaç parça eşya getirebileceği anlamına geliyordu ama bu özeldi. Bir yıldırımın yaşlı meşeyi ikiye böldüğünü duymuştu ve öylesine sıradışı bir şeyin görülmesi lazımdı. Tıpkı tarif edildiği gibi Magda ikiye ayrılmıştı ve Roan kırık gövdede dimdik yükselen büyük bir çomak bulmuştu. Yalnızca ucu kararmış olan tahta parçasının geri kalanı kusursuzdu. Roan çomağı ağacın açıktaki kalbinden alırken Magda'nın bir parçasını yuvaya götürmekten başka bir niyet beslememişti. Şimdiyse elindeki tahta parçalarının arasında bu işe uygun bir tek o vardı.

"Ne için öyleyse?"

"Cisimleri fırlatmak."

Gifford ona ve çomağa baksa da başka bir şey sormadı.

"Şu aralar neyle meşgulsün? Yine bardak mı yapıyorsun?" diye sordu kadın, Gifford'ın hemen hemen bütün eserlerinin ortadan kalktığını bilerek. "Dün Moya ile Brin denizin yakınındaki köye indiler. Çarşı denilen bir yerde bir sürü insan karşılıklı takas yapıyormuş. Söylediklerine göre burada çanak çömlekler berbatmış... kalın ve eğri büğrüymüş. Herkes sarma yöntemini* kullanıyormuş. Galiba kil topağının nasıl döndürüleceğini bilmiyorlar."

"Onlara döner masa yapcak bi Voanları yok da ondan." Gifford iç açıcı tebessümüyle kocaman sırıttı.

"Sır da sürmüyorlarmış. Kapların içini ziftle doldurup geçiyorlarmış. Bahse varım her şey katran kokuyordur. Senin eserlerine bayılacaklardır. Elindeki parçaları takas edebilirsin."

"Karşılığında ne alacağım?"

---

* Kil halkaların üst üste koyulması ve ardından birbirine kaynaştırılarak şekil verilmesi yöntemi. –çn

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Gıda, şarap, metal, tuz. Burada bol bol tuz var. Ah, bir de kumaş. Keten denilen bir şeye sahipler! Çok hafif ve sıcak havalarda harika olur. Üstelik onu farklı renklere boyuyorlar. Moya bulduğu mor bir elbiseyi gözüne kestirdi. Sen de kendi tezgâhını kurabilirsin. Eşyaların satıldığı bir tür masa gibi. Brin çarşının etrafta gezinip pazarlık yapan insan kalabalıklarıyla dolu olduğunu söyledi. Şöhretin hemen yayılır."

"Belki ikimiz aynı tezgâhı kullanabiliğiz." Gifford duvarı işaret etti. "Yaptığın o büyük tahta kaplağ bi hağika."

Roan gözlerini kıstı. Genellikle Gifford'ın ne demeye çalıştığını anlardı. R'leri söylemekte zorlanması ve denemenin verdiği utanç adamın belli başlı sözcüklerden uzak durmasına yol açardı. Bazen ikameleri fazla yaratıcı olurdu. Roan konuşmanın ne kadar stres yarattığını bildiği için ne zaman mümkün olsa adamın "Giffordçasını" kendi kendine çözmeye uğraşırdı ama bazen sormaktan başka çaresi kalmazdı.

"Varilleri mi kastediyorsun?" diye ortaya attı.

"Onlağa o ismi mi koydun?" Boynunu büken, bakışlarını genç kadından ayıran Gifford'ın incinmiş gibi bir vardı.

"Hayır. O hatayı bir kez yaptım." Çömlekçinin değneğine bakıp kaşlarını çattı. "Yağmur onlara varil diyor. Küçük adamların her tür şey için bir adları var."

"Sen olsan onlağa ne değdin? Hevhalde tahta kaplağ demezdin."

"Hayır."

"Ne o zaman?"

"Muhtemelen *fıçı* derdim."

"Neden?"

Roan omuz silkti. "Kısa bir kelime. Hem içinde hiç 'r' yok."

Gifford gülümsedi. Konuşmadan önce bir müddet çayırı gözden geçirdi. "Buvada bir fıvın inşa edecek kadar kalacak mıyız? Biliyoğ musun?"

Roan omuz silkti. "Fırın inşa etmek uzun sürmez ki. Ben de yardım ederim."

Gifford kafa salladı. "Sığ yapmak için de malzeme gevekecek."

"Burada kumlu bir sahil ve tuzlu bir deniz var. Birkaç falez de gördüm. Şansımız yaver giderse biraz metal bile bulabilirim. Gel

TELEGRAM KAKTUSUNX
öğle yemeğinden sonra keşfe çıkalım." Roan yaya baktı. "Acaba biraz teneke bunun güçlenmesine yardım eder mi?"

"Nasıl çalışması gevekiyoğ?"

"Dur göstereyim." Roan bir çomak yığınının içinden bir cirit aldı.

Gifford'ın gözleri neredeyse yuvalarından uğradı. "O Galantiaların civitleğinden biği!"

Roan evet der gibi kafa salladı. "Ödünç aldım."

"Sahibinin habeği vağ mı? Sana o mu veğdi?"

Roan durup düşündü. Alıp alamayacağını sormamıştı ama ödünç aldığı sırada Eres denen adam oradaydı. İtiraz etmediğine göre sakıncası yoktu. Yine de Roan adamın onu gördüğünden emin değildi.

Omuz silkti. "Fark etmemiş olabilir. Şimdi şunu bir hisset." Ciridi uzattı. "Nasıl ağırlaştırılmış olduğunu görüyor musun?"

Gifford yaklaşsa da silahı almadı. Genç kadını tedirgin gözlerle süzerek fısıldadı. "Voan, yoksa... yoksa... Fhveyin silahını sovmadan mı *aldın*?"

Gifford önemli bir şey olmadıkça *Fhrey* kelimesini asla kullanmazdı. Roan şimdi neden kullandığını anlamasa da endişelenmemek elinde değildi.

"Evet, onu incelemem gerekiyordu."

"Ne zamandır sende?"

Bir omuz silkiş daha. "Bir iki gündür."

"Gün ha!"

"Niye ki?"

Gifford ciridi ondan aldı. "Ben halledevim."

"Neyi halledersin?"

"Soğun yok."

Sorun mu? Bir şey onu tedirgin ediyor.

Gifford hiç irkilmeden üstüne arıların konmasına müsaade eder, gölün derin kısımlarında yüzer, hatta toplantılarda reislere kafa tutardı. O Roan'ın tanıdığı en cesur adamdı. Bu nedenle onu korkmuş görmek genç kadını tasalandırdı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Soğun yok dedim, Voan. Onu geği veğeceğim, hepsi bu." Gifford tekrar gülümsedi ama bu seferki iç açıcı değildi. Gifford

TELEGRAM KAKTUSUNX
farklı farklı tebessümlere sahipti ve Roan hepsini görmüştü. Genç kadın ne zaman kendini azarlasa çömlekçi kederli olanı takınır. Roan neden öyle yaptığına asla akıl erdiremezdi. Neşeli sırıtışını genellikle arkasına saklanabileceği bir maske olarak kullanırdı. Bir de çoğu zaman bir şeyi anlamadığını gösteren o zoraki, dişlek ifadesi vardı – ve buna sık sık yavaş bir kafa sallama eşlik ederdi. Roan adamın iç açıcı tebessümünü nadiren görür ve ondan hoşlanırdı.

"Ah, nevedeyse unutuyodum. Bvin seni görmek istiyo."

"Nerede?"

"Hâlâ yunun altında."

Roan başıyla onayladı. "Devler saldırdığından beri yünün altında zaten."

Gifford ona bir an şaşkın gözlerle baktı. "Evet," dedi daha sonra. "Evet, galba öyle. Çoğumuz uzun zamandığ *yünün altındayız*."

• ● •

Gifford bir elinde Eres'ten çalınmış ciritle ve öbür kolunun altında koltuk değneğiyle Galantiaların kampına doğru topalladı. Savaşçılar kuvvete ve güzelliğe saygı duyarlardı; Gifford'da ikisi de yoktu. Çömlekçi yıllarca bazı şeylerin değişebileceği umuduna sarılmıştı. Yeterli zaman ve azimle belini doğrultabileceğine, iki ayağı üstünde durabileceğine inanmıştı. Tabii öyle bir şey olmamıştı.

Fakat bacağı veya sırtı en kötüsü değildi.

Gifford ayrıca yarım bir suratla lanetlenmişti. Her şey olması gerektiği yerdeydi ama tıpkı sakat bacağı gibi yüzünün bir yanı da işlevsizdi. Sol taraf aşağı sarkıyor ve kıpırdamıyor, görmeyi güçleştirip konuşmayı işkence haline getiriyordu.

Fakat yüzü de en kötüsü değildi.

Gifford sekiz yaşındayken Gavin Killian ona "goblin" lakabını yakıştırmış ve biracının kızı Myrtis ona *bozuk* demişti. Gifford ikisi arasında goblini tercih ederdi – o günlerde Myrtis'e tutkundu. Büyürken sanki herkes ona bir isim takmıştı. Yıllar geçtikçe bu isimler unutulmuştu ve insanlar muhtemelen ona hâlâ bozuk gözüyle baksalar da artık hiç kimse bunu yüzüne karşı söylemiyordu.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Fakat ona isim takması da en kötüsü değildi.

Hayatının büyük bölümünde Gifford'ın çektiği en büyük sıkıntı "sabah banyoları" olmuştu. Mesanesini kontrol etmekte zorlanırdı ve neyse ki kazalar genellikle geceleri yaşanırdı. Sık sık sırılsıklam bir yatakta uyanıp utanır ve küçük düşerdi. Yine de diğer zorlukları gibi bununla da başa çıkmanın, ona da katlanmanın bir yolunu bulmuştu. Gündüz az su içer, geceleriyse hiç içmezdi ve yalnız yatmaya özen gösterirdi – ki maalesef bunda pek zorlanmazdı. Yani, *o kadar da* bozuk değildi.

Gifford'ın yürüdüğü yollar daha dar, daha taşlı ve daha dikenli gözükse de daima zorlukların üstesinden gelmenin bir yolunu bulurdu. Hiçbir şey kolay olmazdı ama kendini bir kurban gibi görmeyi reddederdi. Ancak Roan'a baktığı zaman en kötü şeyin –kendisi olmanın en kötü tarafının– gerçek arzusuna bu nahif bedenle asla erişemeyeceğini anlamasıydı ve ne kadar olumlu düşünürse düşünsün bu durum değişmeyecekti.

Gifford dik durup hatasını itiraf etmeyi ve Roan'ı bir kahraman gibi korumayı yeğlerdi. Onun yerine elinden geleni, yapmayı iyi bildiği ve belki diğer herkesten daha üstün olduğu şeyi yapacaktı.

• ● •

Roan onu bulduğunda Brin iki tahıl kilesinin arasında sırtını duvara yaslamış oturuyor, kucağında gri renkli yassı bir taş –bir arduvaz veya belki bir şist parçası– duruyordu.

"Roan" –Brin başını kaldırdı– "bana yardım etmelisin."

"Peki." Roan kızın daha fazla boya isteyeceğini sandı. İstediği şey genellikle o olurdu. Belki de dahlın duvarında bir freske başlamayı planlıyordu.

"Şuna bir bak ve ne dediğini bana söyle." Brin üstünde bazı tebeşir işaretleri olan taşı kaldırdı. "Üzerlerini çizdiklerime aldırış etme. Onlar birer hata."

"Ne *dediğine* mi?"

"Evet. Buradaki mesaj ne? Sanırım nihayet bu işi halledebildim. Epey deneme yapmam gerekti."

Roan kızın yanına diz çöktü, biraz kıpırdanarak kilelerden biriyle arasına sığdı ve Brin'in çizdiği işaretleri inceledi. İşaretlerin

TELEGRAM KAKTUSUNX
çoğu çizgi ve çemberdi. Dördü altlarında çizgiler olan bulutlara benziyordu. Bir sonraki pofuduk topun hiç çizgisi yoktu. Sonuncusundaki çemberin içinden her yöne çizgiler uzanıyordu. Resimler basit fakat hoştu. Roan kızın sanatsal yeteneğine hayran kaldı.

"Ne güzel olmuş."

"Orası umurumda değil. Anlayıp anlamadığını bilmek istiyorum. Ne anlatmaya çalıştığımı çözebildin mi?"

Roan başıyla onayladı.

"Kafa sallama, söyle. Bu ne anlama geliyor?"

"Dört gün yağmur yağdı ve sonra güneş açtı."

Ağzı bir karış açık kalan Brin'in dudakları kocaman bir tebessümle gerildi. "Evet! Aynen öyle! Mükemmel. Harika. Sadece üç resme bakarak bir düzine sözcüğü anladın." Uzanıp genç kadına sarıldı.

Roan aniden nefesini içine çekerek kaskatı kesildi. Omuzlarını boynuna çekti, ellerini ve dişlerini sıktı. Titremeye başladı.

Brin onu bıraktı. "Affedersin, affedersin. Çok özür dilerim. Öyle... öyle mutluydum ki. İyi misin?"

Roan nefes almaya yoğunlaştı. Havayı içine çekip dışarı attı. Gözyaşlarını durdurmaya çalıştı ama önce sol, sonra da sağ yanağından akmalarına engel olamadı. Önce hep sol gözü yaşarırdı ve buna bir türlü akıl erdiremezdi. Belki de yuvası diğerininki kadar derin değildi.

Roan uzaklardan gelircesine kısık ve boğuk bir patırtı duydu. Aynı ses tekrar tekrar geldi. Derken Brin'in bağırdığını işitti.

Brin? Niye bağırıyor ki? Acaba iyi mi?

"Kes şunu!" diye bağırdı Brin. "Roan! Roan, kes şunu! Kes dedim!"

Roan aşağı baktığında uyluğunu yumruklamakta olduğunu gördü. Epey sert darbeler indirmesine rağmen belli belirsiz bir acı hissediyordu.

"Ah, Mari aşkına be Roan." Brin de ağlıyordu. "Çok ama çok özür dilerim."

Roan kendine vurmayı kesti ve tekrar nefes almaya yoğunlaştı. *Iver öldü. Iver öldü. Iver öldü.* Soluması yavaşladı. Gözyaşları dindi. Gözlerini silip Brin'e baktı. "İyi misin?" diye sordu.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Brin şaşkınlıktan küçük dilini yuttu. "*Ben* iyiyim. Gidip Gifford'ı getireyim mi?"

Roan başını iki yana salladı. "Cidden, bir şeyim yok. Ve üzgünüm... kendim gibi davrandığım için."

Brin konuşmadı. İki elini de ağzına götürmüştü. Roan dehşet verici bir yaratıkmışçasına korkmuş gözüküyordu.

Roan'ın bir çukura girip kendini gömesi vardı. Böyle zamanlarda Iver'in evine kaçar ve minderin üstüne kıvrılıp battaniyesinin altında saklanırdı. Fakat Iver'in evi yıkılmıştı ve diğer her şeyle beraber fırtınada kaybettiği battaniyesinin nerede olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, Brin kendisine korkuyla bakarken orada daha fazla kalamayacağıydı.

"Üzgünüm," dedi ve oradan ayrılarak yünün altından kaçtı.

Bu sırada insanların duvarın ilerisindeki Fhrey kampına doğru baktıklarını fark etti. Galantialar yerleşkelerini diğerlerinden uzağa, doğu tarafının yakınına kurmuşlardı. Çıkan bir şamata birçok insanın o tarafı işaret etmesine yol açıyordu.

"Ne oldu?" diye güneşin altında oturmuş dikiş diken Tressa'ya sordu Viv Baker.

"Bizim sakat galiba yapmaması gereken bir şey yapmış."

Roan işte o zaman yerinden fırladı ve Galantia kampına doğru tabana kuvvet koşmaya başladı. Fhreylerin çoğu halka şeklinde dizilmişti. Gifford mor, kesik ve kanlı bir suratla o halkanın ortasındaydı. Gözlerinden biri çoktan şişip kapanmıştı. Ağzından ve burnundan kan damlıyor, tortop yattığı yerde öksürüp tükürüyordu. Galantialar son bir tekmeden sonra oradan ayrıldılar.

Donakalan Roan daha fazla yaklaşamadı. Gifford'ın sağlam gözü ona uzun uzun baktı. Serbest kalan bir damla gözyaşı yanağından aşağı aktı.

Iver ölmüştü ama Roan adamın sesini hâlâ duyuyordu. "*Anneni öldürdün, Roan. Hayatın boyunca bana yük oldun ve sana değer veren herkesin başına lanet olacaksın. Sen işte busun, Roan. Fena bir lanetsin ve şimdi sana atacağım dayağı hak ediyorsun...*"

• ● •

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Ne bekliyordun ki?" diye Moya'ya sordu Padera. Yaşlı kadın tentenin altındaki bir yün yığınının başında oturuyor, bulutumsu ağının ortasındaki bir örümcek gibi yün tarakhyordu. Konuşurken başını kaldırmamıştı. Zaten göz dediği yarıkların arkasından pek bir şey görebildiği söylenemezdi. Yine de Moya ne zaman yanına yaklaşsa kokusunu almışçasına genç kadını tanıması tedirgin ediciydi.

"Ha? Ne? Bir kere de mantıklı bir laf et, ihtiyar," karşılığını verdi Moya. Başını eğerek yün tentenin altına girdi ve otların ezilerek düzeltilmiş olduğu yere çöktü. "Yoksa yine kendi kendine mi konuşuyordun?"

"Ben kendi kendime konuşmam. Gerçi konuşmaya başlasam iyi olacak. Tanıdığım herkesten iki tam ve iki yarım hüthüt daha eğlenceliyim."

"O dediğin üç eder. *Hüthüt* de neyse artık."

"Bilmem sözümü ispatladığının farkında mısın, canım."

Moya kendine oradaki testiden bir bardak su koydu. Suyun yarısını içti, sonra geri kalanı başından aşağı döktü ve suyun boynundan akıp elbisesinin üstünü ıslatmasına izin verdi. İç geçirdi.

"Kendini böyle ikide bir ıslatacaksan Roan neden onca zahmete katlanıp başımızın üstüne çatılar kurdu emin değilim," dedi Padera ona.

"Hava çok sıcak. Sıcak ve boğucu. Keşke Bergin'in birasını nereye sakladığını bilseydim." Moya boş bardağı elinden bırakmadan oturup sırtını duvarın soğuk taşlarına dayadı. Rüzgâr perdeleri uçursa da onu rahatlatmadı.

Yaşlı kadın yün taraklamayı sürdürdü. Çıkardığı ses Moya'nın sinirini bozuyordu. "Tamam, söyle ne söyleyeceksen. Ne beklemeliydim?"

Padera bir gözünü açıp ona dikti. "Onlar birer savaş adamı. Kendilerini şiddetle ifade ederler. Dilleri budur."

"Onlar adam değil," dedi Moya. "İnsan da. Onlar birer Fhrey."

"Aynı kapıya çıkar."

"Sen nereden biliyorsun? Nasıl oluyor da *her şeyi* bilebiliyorsun?! Orada değildin bile!"

"Bahse varım aynı şeyin senin için de geçerli olmasını isterdin."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Kapa çeneni, seni gidi yaşlı cadı." Moya bardağı yere vurup sırını döndü.

Tekchin az önce Moya'ya kılıç kullanmayı öğretiyordu. Genç kadın her gün özel dersler için Galantialarn kampına giderdi. Adam genellikle onun arkasında durur, göğsünü kadının sırtına dayar, kollarıyla da hareketlerine yön verirdi. Ne zaman dursalar Maya öğretmeninin kalbinin hızla çarptığını hissederdi.

Diğer herkes Fhreylerden korkardı ama Moya neredeyse aralarındaki bir demirbaştı. Onlar tarafından kabul görmüştü. Fhreylerin kendisine kucak açmalarına, içlerinden biriymiş –bir Galantia adayıymış– gibi ona gülümsemelerine bayılırdı. Onlar da ondan hoşlanırlardı ama hiçbiri Tekchin kadar değil. Moya da ona ısınmıştı. Tekchin şimdiye dek tanıdığı her erkekten farklıydı – agresif, esprili, akıllı ve kendinden emindi. Yakışıklılığının da zararı yoktu. Diğer Fhreyler gibi *güzel* değildi. Yara izi, pürüzlü teni ve nasırlı elleri ona sert bir görünüm kazandırırdı.

Gifford elinde Eres'in ciridiyle çıkageldiğinde Moya da oradaydı.

Gifford her zaman yapmaması gereken şeyler yapardı. Hep başkalarını kızdırır ve kuralları çiğnerdi. Moya bazen çömlekçinin sakatlığını kullanarak başkalarını manipüle ettiği, insanların bir zorba gibi gözükmemek için kendisine kafa tutamayacaklarını bildiği fikrine kapılırdı. Fakat Gifford bu sefer fazla ileri gitmişti. Bu sefer başkalarının ne düşündüğünden çekinmeyen birini kızdırmıştı.

Çömlekçi daha ağzını bile açamadan Eres yerinden fırlamıştı. Bir eliyle silahı, diğeriyle de Gifford'ın boğazını tutmuştu. Moya korku dolu bir an boyunca adamın ciridi Gifford'ın eğri büğrü vücuduna saplayacağını sanmıştı. Fakat Eres öyle yapmaktansa çömlekçiyi bırakmadan ciridi nazikçe yere koymuştu.

"Özüğ dilevim," demişti Gifford. "Sadece bivaz bakmak istediydim."

Dayak başladığında ve kulakları tok şapırtılarda dolduğunda Moya savaşçının yumruklarını kullandığını görüp rahatlamıştı. Gifford sadece bir kez bağırdıktan sonra ciğerlerinde ses çıkarabilecek kadar hava kalmamıştı. Tortop olup Eres'in tekmelerine katlanmış, yanaklarından aşağı yaşlar boşalırken dizlerine sarılarak nefes almaya çalışmıştı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Diğer Galantialar yaşananlara kısa süreli bir ilgiyle bakmış lardı. Moya ise dehşetle bakakalmıştı. Hayatında ilk defa ko nuşacak, hatta kıpırdayacak kadar bile cesareti olmadığını keş fedip Gifford'ın dayak yemesini sessiz sedasız seyretmişti. *Ona yardım etmeliydim. Eres'ten durmasını istesceydim dururdu, değil mi? Neden istemedim ki?*

Yünun altında, Padera'nın bakışları karşısında oturan genç kadın ağlamaya başladı. "Mari aşkına, o bir sakat! Öyle yapma larına hiç gerek..." Moya cümlesini yarım bırakıp dudaklarını sımsıkı yumdu.

"Kimsenin insafsızca davranmasına gerek yoktur," dedi yaşlı kadın.

"Gifford'ın böyle olacağını bilmesi gerekirdi. Fhreyler silah larına çocukları gibi muamele ederler. Mari aşkına, onlara isim bile koyarlar! Silahlarına ne kadar düşkün olduklarını gördüm ve Eres içlerinden en beteri. Gifford o ciridi almamalıydı, ona elini bile sürmemeliydi."

"O küçük mızrağı Gifford almadı."

Moya ihtiyara bakıp başını iki yana salladı. "Eh, anlaşılan her şeyi bilmiyormuşsun. Gifford gelip kendi ağzıyla söyledi. Üstelik o şey bir mızrak değil, *cirit*."

Padera genç kadına bir kez daha baktı. O tek gözün Moya'ya kendini böylesine ufak hissettirebilmesi ne tuhaftı.

"Yalan söyledi."

Moya güldü. "Demek artık insanların içlerinden geçeni de biliyorsun? En gizli sırlarını bile ta buradan anlıyorsun?"

Padera karşılık vermeyip taraklamasına devam etti. O kadar kendinden emindi ki tartışma gereği duymuyordu bile.

"Gifford ciridi aldı. Onun elindeydi. Geri getirdiğini gözlerimle gördüm. Yoksa–" Tam o anda cevap kafasına dank etti ve bir duvara toslamış gibi oldu. Moya midesinin kabarıp ağzına geldiğini hissetti. "Ah, Koca Ana aşkına. Roan'dı. Ciridi o almıştı."

Padera başıyla onaylayınca Moya kusacak gibi oldu.

Roan büyük ihtimalle silahın nasıl yapıldığına bakmak istemişti. Muhtemelen ona Eres'ten daha çok özen göstermişti. Üstelik izin isteyemezdi. Roan bir Fhrey'le konuşmaya cesaret

TELEGRAM KAKTUSUNX
edemezdi ve bazen düşüncelere daldığında diğer her şeyi göz ardı ederdi.

Gifford silahı onun yanında görmuş olmalıydı. Ciridi geri getirirken başına neler geleceğinin farkındaydı.

Dayağı durdurabilirdim. En azından denemeliydim.

Gifford genç kadının dostuydu ama Moya ona yardım etmemişti. Bir kenarda durmuş ve Gifford *kendi* dostu incinmesin diye dayak yerken öylece seyretmişti. Gifford değer verdiği biri uğruna Galantialara kafa tutmayı göze almıştı ama Moya aynı şeyi yapmamıştı. *Hangimiz daha sakatız acaba?*

Derken Moya daha da kötü bir düşünceye kapıldı. Gifford onun bir kenarda durup boş oturmasını içerlemezdi bile – tam tersine, öyle yapmasını beklerdi.

Moya'nın midesi düğümlendi. Kendinden o kadar çok nefret ediyordu ki acı çekiyordu. Acısı yüzüne yansımış olmalıydı çünkü Padera tekrar konuştu. "Bu kadar kötü hissetmemelisin. Dayağı sen veya ben yemedik. Gifford acıya alışkındır."

TELEGRAM KAKTUSUNX

12

Tirre Konseyi

Kimsenin yere göre sığdıramadığı meşhur Tirre Konseyi öyle ahım şahım bir şey değildi. Reisler ne dilbazdı ne dâhiydi ne de özverili birer kahramandı. Ayrıca altın bir masada oturmuyorlardı. İnsanlık tarihinin gidişatını değiştiren toplantı çoğunlukla aptal, kibirli adamların oturduğu bir sandalyeler halkasından fazlası değildi.

—Brin'in Kitabı

Hava güneşli ve sıcaktı, bu yüzden reislerin buluşması dahlın üstü açık meydanında düzenlendi. Rhen'in aksine Tirre sakinleri konağın yakınında yaşamazlardı. Balıkçılar, zanaatçılar ve tüccarlar uzun zaman önce tepenin aşağısındaki Vernes köyüne taşınarak kendilerini her gün yol tepmekten kurtarmışlardı. Persephone'nin eskiden içinde yaşadığından çok daha büyük olan alaçukta yalnızca reis, ailesi ve yardımcıları kalırlardı. Daha başka yapıların sıkıştırmadığı, ezilmiş çimenlerle ve toprakla kaplı meydan rüzgârlı olup hem haşmetli hem de kasvetliydi. Konağın önüne yedi sandalye halka şeklinde dizilmişti. Lipit'in adamları ambar çukurlarından testi testi bal likörü getirmişlerdi. İçmeyi reddetmek ev sahibine saygısızlık olurdu. Yine de aklını başında tutmak isteyen Persephone tek bir fırt çekmeye niyetliydi. Likörün sadece leziz değil soğuk da olduğunu keşfedince neredeyse fikrini değiştirecekti.

Rhulyn reislerinin yedisi de oradaydı ve Persephone, Nadak Klanı'nın yeni lideri Alward hariç hepsini tanıyordu. Yağlı saçlı, sağlıksız ve sıska adam halkının kahverengi-sarı deseninin hırpani bir versiyonunu giyiyordu. Lipit, toplanma çağrısını o yap-

TELEGRAM KAKTUSUNX
tığı için Persephone'yi sağına, Raithe'i de herhalde oraya birlikte geldiklerinden ötürü onun diğer yanına oturtmuştu. Raithe'i görünce şaşıran Persephone toplantıya katıldığına göre delikanlının fikir değiştirdiğini umuyordu. Belki sözleri onun o kalın Durevalı kafasına nüfuz etmişti.

Halkanın dışında, her bir sandalyenin arkasında başkaları dikiliyordu. Bunlar klanın büyükleri, Kalkanlar ve Orf Bekçileriydi. Warriclı Tegan'ın arkasında sekiz danışman vardı. Melenli Harkon'un danışmanları, Padera kadar yaşlı gözüken bir adam da dahil altı kişiydi. Persephone'nin arkasındakilerse Brin ile Nyphron'dan ibaretti. Genç kız oraya ellerinde ince bir gri taş plakayla gelmişti; neden öyle bir şey getirdiğine dair Persephone'nin en ufak bir fikri yoktu. Nyphron'un iştirakine de bir o kadar şaşkındı. Savaşçıdan toplantıya katılmasını istememişti ama Nyphron'un kendi halkına karşı düzenlenecek bir savaşta onlara yardım edeceği düşünülürse Persephone bunda bir sakınca görmüyordu. Galantia lideri diğer reislerin meraklı bakışlarına hedef oluyordu.

Raithe'in arkasında yalnızca Malcolm ile Persephone'nin tanımadığı genç bir oğlan duruyordu.

"Eh, artık başlayalım," diye böğürdü Warriclı Tegan. "Kim karrel olacak? *Sen mi*, Lipit? Bizi o yüzden mi buraya çağırdın?" diye alaycı bir kinle ekledi.

Ev sahipleri sırtını dikip kaşlarını çattı. Lipit toplantının şerefine kendini gümüş küpelerle ve altın bileziklerle donatmıştı. "Karrelliğe uygun olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Madem ki soruyorsun, olmadığını kabul etmelisin."

"Peki sence kim daha iyi bir seçim olur?" dedi Lipit. "Mesela sen mi?"

"Elbette. Bunca yolu başka neden tepeyim? Birleşik klanların tacını kabul etmek için buradayım."

Melenli Harkon çıplak uyluğuna gürültüyle şaplak atarak güldü. "Geri kalanımız da bunca yolu öyle bir şeyin *gerçekleşmemesi* için teptik."

Sözleri oradakilerden kahkahalar kopardı. Persephone gülümsemekle yetindi.

"Lipit'in karrelliğini desteklemiyorum," diye duyurdu Tegan,

TELEGRAM KAKTUSUNX
iri yumruklarından birini sandalyesinin kolçağına indirerek Uzun boylu bir adam değildi ama geniş omuzlara, kuvvetli kollara ve devasa ellere sahipti. Yumruğunun patırtısı kahkahaları yarıda kesti.

"Ben de," dedi Krugen. Menahan reisi kaftanına çekidüzen vererek henüz sorulmamış oyunu vurguladı. Kaftan giyen bir tek o vardı. Boyalı bir kumaştan dikilmiş, pahalı, gösterişli giysi incecik iğne oyası desenlerle süslenmişti. Tek bir kişiyi giydirmek için bu kadar israfa ancak saçmalık denirdi.

"Bence aceleci davranıyoruz," dedi Lipit. Sözleri belki de tez ve lüzumsuz konuşmalara cevaben sertti. "Belki önce Persephone'yi dinlemeliyiz. Ne de olsa toplantıyı o tertipledi."

Persephone diğer reislerin yüzlerindeki kuşkuculuğu görebiliyordu. Onların gözünde hep Reglan'ın karısı olagelmişti.

"*O* tertipledi ha?" Tegan konuşmayı sürdürürken Lipit kadına kaçamak bakışlar attı. "Bizi bu toplantıya çağıran ulakların buradan geldiklerini sanıyordum."

Harkon kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çattı. "Bir reisin dul karısının düzenlediği bir zirve. Fhreylerle savaş. Tüm bunlar bir tür şaka mı, Lipit?"

"Binlerce erkeğin, kadının ve çocuğun ölümünü komik bulmuyorsanız değil," karşılığını verdi Persephone. "Yoksa buluyor musunuz? İçinizde Dureya'nın, Nadak'ın ve şimdi de Rhen'in yıkımının gülünç olduğunu düşünen biri var mı? Belki kendi dahllarınız da benzer duruma düştüğünde fikriniz değişir."

Kimse cevap vermedi. Sırıtışlar ve kabadayılıklar huzursuz kıpırdanmalara ve mahcup bakışmalara dönüştü. Reislerin dikkatini üzerinde toplayan Persephone ondan yararlanmaya niyetliydi Ayağa kalktı. "Fhreyler bize savaş ilan ettiler. Bir zamanlar müşfik tanrılar gözüyle baktıklarımız, aslında kalleş düşmanlar olduklarını gösterdiler. Uyarıda bulunmadan, sebep göstermeden bize saldırdılar. Klanlarımızdan ikisini ve neredeyse bir üçüncüsünü ortadan kaldırdılar."

"Duyduğum kadarıyla önce bizden biri, onlardan birini öldürmüş." Tegan bakışlarını Raithe'ten tarafa çevirdi.

"Bir insan bir Fhrey'i öldürdü," dedi Raithe, "çünkü Fhrey önce onun babasını öldürdü."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Yine duyduğum kadarıyla insanlar yasak bir bölgeye girmişler," dedi Tegan. "Nehri geçmişler. Bu bütün reislerin asla yapılmayacağında anlaştıkları bir şeydi."

"Yani tüm bunlar senin suçun mu?" diyen Alward delikanlıya dik dik baktı.

"Fhreyleri bize karşı kışkırtan şey o ihlal ve ölüm değildi. *Gerçekten de* sırf içlerinden birini kaybettiler diye mi böyle bir yıkıma yol açtıklarını düşünüyorsunuz? Bu kulağa *hiç* mantıklı geliyor mu?" dedi Persephone.

"Belki ben duruma açıklık getirebilirim," dedi Nyphron. "Konuşabilir miyim?" Persephone'nın sandalyesinin arkasından çıkıp halkanın ortasına geçti. Ne bir kıpırdayan ne de bir konuşan oldu. Galantia'nın uzun sarı saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Her türlü lekeden ve yara izinden yoksun yüzü, baş döndürücü mavi gözleri için mükemmel bir tuval teşkil ediyor, sabah ışığı zırhının sarımsı metalini ayna gibi parlatıyordu.

Savaşçı istediği izin için beklemedi. "Adım Nyphron. Instarya Kabilesi'nin lideri, ünlü Galantiaların komutanı ve Alon Rhist'in meşru lorduyum. Leydi Persephone'nin söylediklerine tanıklık edebilirim. Bu laneti halkınızın üstüne tek bir ölüm salmadı. Shegon'un ölümü bir bahaneydi. Fhreyler uzun zamandır Elan'ı Rhunlardan arındırmayı planlıyorlardı ve mücadeleleri artık başladı."

Konuşurken yavaşça dönüyor ve her bir reisle göz teması kuruyordu. "Feynimiz türünüzün çok kalabalıklaştığına hükmetti. Sayınız bir tehdit olarak görülüyor. Başınıza gelen felaketin sebebi bu diyarda sağladığınız başarıdan, buradaki varlığınızdan fazlası değil. Feyn, Rhunların zamanla yıldızlar kadar çoğalacaklarından korkuyor ve sizi yok etmek istiyor. Hem de *hepinizi*."

Sözlerine ara verse de halkanın ortasında kaldı.

İlk Tegan konuştu. Yine de sesi artık eskisi gibi olmayıp o yüksek, küstahça böğürtüden yoksundu. "Eğer bu doğruysa Alon Rhist'in lordu neden burada? Teslim olmamız için müzakere etmeye mi geldin?"

"Sen Warric Klanı'nın reisi Tegan'sın, değil mi? Halkın Galeannon Nehri'nin batı yakasındaki doğu Galesh tepelerinde yaşayan büyük yeşim taşı tüccarlarıdır. Hünerli içiciler ve hatipler olduğunuzu biliyordum ama Warric Klanı'nın boylesine arif de

TELEGRAM KAKTUSUNX

olduğundan haberim yoktu zira bu çok iyi bir soru." Nyphron duraklayarak onları bekletti, cevap verip vermeyeceğini merak ettirdi. "Rhust'un gerçek lordu olmama rağmen, maalesef Feyn de dahil, halkımın geri kalanı aynı fikirde değil. Rhun kadınları ve çocukları öldürmeye yanaşmadığım için dışlandım. Silah arkadaşlarımla beraber Dureya'nın ve Nadak'ın katlini durduramadım ama ekibim ve ben Rhen'e zamanında ulaşarak topyekûn yok edilmesini önledik. Dahlı önce kendi halkıma, sonra da bir Grenmoria devleri çetesine karşı savunduk."

Dev sözcüğü alçak fısıltılarla ağızdan ağıza dolaştı.

"Bugün türümle savaşın eşiğinde olduğunuzu doğrulamak için karşınızda bulunuyorum. Tanrım Ferrol başka bir Fhrey'i öldürmemi yasakladığından bu savaşta sizin adınıza dövüşemem. Zaferi kendiniz kazanmalısınız. Ama bunu tek başınıza yapmak zorunda değilsiniz."

"İnsanlar tanrılarla dövüşemezler," diyen Lipit, bunun düşüncesinden bile dehşete düşmüş gibiydi.

"Nedenmiş?" diye sordu Nyphron.

"Bizi öldürürler de ondan."

"Savaşmazsanız zaten öleceksiniz."

"Ama..." Lipit onun bakışlarına daha fazla karşılık veremeyip bocaladı. "İnsanlar tanrıları öldüremezler."

"Bu insan" –Nyphron eliyle Raithe'i gösterdi– "Tanrı Katili olarak bilinir. Halkımdan iki kişiyi öldürdü. Üstelik biri öyle güçlüydü ki gökten yıldırımlar düşürebiliyor ve sihriyle toprağı yarabiliyordu. Gryndal adlı o Fhrey türümüzün en güçlü Miralyıtlileri arasındaydı. Size kıyasla sahiden de tanrı gibi gözükurdu... yine de bir Rhun... işte bu... onu hakladı."

Nyphron bir kez daha dönerek ağırlığını bir ayağından ötekine aktardı ve bu sefer bakışlarını sandalyelerin arkasındakiler üzerinde de gezdirdi. Sesini yükselterek bütün meydana hitap etti. "Dövüşeceksiniz. Bu konuda seçme şansınız yok. Diğer tek seçeneğiniz ölüm... hem de bütün Rhunların ölümü. Ayrı ayrı dövüşüp yalnız ölebilir veya bir araya gelip sayı üstünlüğünüzü kullanabilirsiniz. Feynin korktuğu şeyin ta kendisi olup çıkabilirsiniz. Size halkımın karşısında nasıl galip geleceğinizi, onları nasıl yeneceğinizi öğreteceğim.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Öncelikle tek bir lider belirlemelisiniz," diye sözlerini sürdürdü. "Âdetlerinizin size en iri ve kuvvetli olanı, halkınızı çatışmalarda en iyi yönetebilecek savaşçıyı seçmenizi söylediğinin farkındayım. Fakat bu kadar kısıtlı düşünmeyin. Bu savaş tek bir adamın baltasıyla, mızrağıyla yahut savaş meydanındaki cesaretiyle kazanılmayacak. Ya o kişi çatışmada olursa? Klanlar dağılabilir, ittifak bozulabilir... ve bu savaşı kaybetmeyi göze alamazsınız. İkinci bir fırsatınız olmayacak, ateşkes veya barış olmayacak. Liderliğe yatkın birini, eski sürtüşmeler üzerinden sizi bölebilecek boş didişmelere takılıp kalmamış bir kişiyi seçmelisiniz. Bu kişinin sizinle beraber savaş meydanına çıkmasına veya düşmanınızla kafa kafaya dövüşebilmesine gerek yok. Tek gereken zekâyla, irfanla ve stratejiyle size önderlik edebilecek bir birliktelik sembolü olması. Ağız dalaşına girmeyen birini bulun. Güvenebileceğiniz birini. Davranışlarından kuşku duymadığınız, bu savaşı sizin için kazanabilecek birini."

Nyphron dönmeyi bıraktı ve karşılarında durup bekledi.

Hiç kimse konuşmadı.

Savaşçı herkese teker teker göz attı. Persephone'ye bakarken gözlerinde sabırsızlık vardı.

Yukarıda martılar öttü. Konağın yakınında menteşesi zayıf bir kapı gıcırdadı.

Sabırsızlığının yerini hayal kırıklığı alan Fhrey iç geçirdi. Ellerini bacaklarına vurdu. "Tanrılar yapacağınız seçimde size akıl fikir versin."

Sözünü bitirince oradan ayrıldı.

• ● •

Nyphron'un söylevinden sonra, reislerin danışmanlarından fikir alıp duyduklarını değerlendirmeleri için son birkaç yüz yılın ilk klan toplantısı o günlük son buldu.

Ertesi sabah tekrar buluştular. Her biri yine aynı sandalyeye oturdu. Tegan toplantıyı kendi söyleviyle açtı. Ses tonu eskisi kadar çalımlı, eskisi kadar kibirli değildi. Bu sefer *düşmanla* dövüşmenin gereğinden bahsetti. Reglan hep Tegan'ın en akıllı reis ol-

TELEGRAM KAKTUSUNX
duğunu düşünmüştü; Persephone bunun kanıtını adamın *Fhrey* ve *tanri* kelimelerinden sakınmasında gördu.

Onun ardından söz alan Harkon da hemen hemen aynı şeyleri söylemekle beraber, klanları birleştirmenin çok önemli olduğunu ekledi. Krugen öburlerının sözlerini tekrarladı ve karrel makamına uygun adayların bir listesini hazırlamayı önerdi. Bunda anlaşma sağlandı ve reislerin ortaya atılacak isimler konusunda danışmanlarından tavsiye alabilmeleri için ikinci klan toplantısı da sona erdi.

Persephone, Raithe'e gitmeyi düşündü. O ve Malcolm kamplarını Bergin ve kızı, Myrtis ve Fenerci Filson'la beraber kurmuşlardı. Persephone kumsaldaki o akşamdan beri, toplantılar harıcında delikanlıyı hiç görmemişti. Böylesi muhtemelen daha iyiydi. Raithe'in ne kadar genç olduğunu kolayca unutabiliyordu. Ona haksızlık etmişti. Kendisi onlarca yıl liderlikle içli dışlı yaşamıştı. Klanına sahip çıkmaya alışkındı. Öte yandan Raithe henüz kendini başkalarından sorumlu hissetmenin nasıl bir şey olduğundan habersizdi. Daha bir çocuğu bile yoktu.

Persephone delikanlıdan hoşlanıyor, ona saygı duyuyordu. Fakat Raithe onun verebileceğinden fazlasını istiyordu. Persephone kalbinde hâlâ Reglan'la evliydi. Kocasının ihaneti ve odaklığı hatıralarını lekelemişse bile Reglan hâlâ onun bir parçasıydı. Persephone onunla rüyalarında buluşmayı sürdürüyor ve brekon moorunu ne zaman kocasının hediye ettiği bakır broşla sabitlese onun bağlılığını hatırlıyordu. Sesini, saçlarının kokusunu hâlâ hatırlıyordu. Reglan bir bakıma halen yaşıyordu, sadece uzaklara gitmişti ve Persephone başka bir erkekle beraber olmayı hayal dahi edemiyordu. Düşüncesi bile saçmaydı ama Raithe bu duruma aynı gozle bakmıyordu. Erkekler, özellikle de genç erkekler dünyayı farklı görürlerdi. Belki sadece kendi iyiliği için değil, onunkisi için de Persephone'nin mesafesini koruması daha iyiydi. Söylemesi gerekenleri bir sonraki klan toplantısında da söyleyebilirdi.

• ● •

TELEGRAM KAKTUSUNX

Üçüncü toplantı aynı sandalyelerde başladı ve Persephone uşakların onları her gün aynı yerlere tekrar mı koyduklarını, yoksa gece boyunca meydanda mı bıraktıklarını merak etti.

Toplantıyı yine Tegan başlattı. "Bu buluşmayı, söz konusu görev için en uygun kişiyi aday göstererek açmak istiyorum: ben." Konuşurken göğsünü kabarttı ve soylu fakat mütevazı bir tavırla avuçlarını göğsüne koydu.

Persephone hoşnutsuzluk tepkileri beklese de öksüren dahi olmadı. Diğer reisler sabırla oturup dinlediler.

"Ben Tegan. Warric Klanı'nın reisi, Gan oğlu Hagen oğlu Taş Egan'ın oğluyum. Soyum Ağıt Yakaları'nda tek gözlü ejderha Orr'u öldüren Odeonlu Gath'ın Kalkan'ı Pines'lı Bran'e kadar dayanır. Damarlarımda kahramanların kanı dolaşır. Nesebim tartışılmaz. Warric yüzlerce deneyimli mızrakçıya sahip büyük ve amansız bir klandır." Pek çok çatışma görüp geçirmiş kaliteli bir sırığın ucundaki göz alıcı bir yeşim uçtan oluşan mızrağını havaya kaldırdı. "Bu uçlar için dağlarımızdan taş çıkarırız ve halkım asla etsiz kalmaz."

Tegan klanının erdemlerini ve er meydanındaki marifetlerini sıralamaya koyulup yedi yıl önce kendisinden daha genç, daha iri ve daha süratli bir rakibi zekâsıyla alt ettiği bir dövüşe değindi. Uzun bir süre konuştuktan sonra yerine oturdu. Bu sırada herkes tezahürata başlayacakmış ve onun karrel olmasında anlaşacakmış gibi, yüzünde bir sırıtış vardı.

Beklediği çıkmadı.

Harkon ayağa kalktı. "İyi dedin, Tegan. Nesebin ve yeteneklerin gerçekten de göz dolduruyor. Karrel seçildiğimde iyi bir Kalkan olacağın kanaatindeyim." Bunun ardından niye klanların liderliğine getirilmesi gerektiğini açıklamaya girişti ve klanının kurucusu olan Melen'in soyundan geldiğini belirtti. Melen'in bir meşe ağacının gövdesiyle bir goblin ordusunu katletmiş bir dev olduğu söylentilerini hatırlatmayı da ihmal etmedi.

Krugen'in de sandalyesinden kalkıp kendini aday göstermesi Persephone'yi şaşırtmadı. Tegan'a bu yüzden kimse itiraz etmemişti. Hepsi de aynı şeyi yapmayı planlamıştı ve yaptı da. Sıradaki Alward ne gariptir ki reisliğe daha yeni atanmış olmasına rağmen

TELEGRAM KAKTUSUNX
soyunu Nadak Klanı'nın hami tanrısı Rasra'nın Batı Rüzgârı'nı yenmesine yardım etmiş yarı tanrı bir kahramana kadar dayandırmayı becerdi.

Halkadakiler böyle tek tek ayağa kalktılar ve kendi sırası gelince Lipit, ötekileri bir gösteriyle etkilemek için konseyin mihmandarı rolünden istifade etti. Parmaklarını şıklatmasıyla birkaç yüz kişilik bir grup meydana girip sandalyelerin etrafını sardı. Adamların hepsi de uzun boyluydu ve kaslı vücutlarını gözler önüne serecek şekilde bellerine kadar çıplaktı. Ellerinde büyük tahta kalkanlar ve kaliteli mızraklar vardı. Yüzleri onlara vahşi bir görünüm kazandıran kırmızı beyaz çizgilerle boyanmıştı. Lipit'in elini kaldırmasıyla kalabalıktakiler mızraklarını kalkanlarına vurdular ve bağırarak gökyüzüne kükrediler. Reisleri elini indirince de sustular.

Onun ardından sıra Persephone'ye geldi ama diğer reislerin gözleri onu atlayıp Raithe'e çevrildi.

Persephone ayağa kalktı.

Bu davranışı yadırgayan bakışlar doğurdu. Bir an sırf adamların yüzlerindeki ifadeyi seyretmek ve birbirlerine sundukları nezaketi kendisine de sunup sunmayacaklarını görmek için karrelliğe adaylığını koymayı düşündü. Fakat öbürlerinin aksine siyası kazanç için orada değildi. Persephone karrel olmak değil, savaşı kazanmak istiyordu.

"Karrelliğe... Dureyalı Raithe'i aday gösteriyorum." Bunu hiç abartıya kaçmadan ve Raithe'in babasının yahut dedesinin kim olduğunu ya da ne gibi meşhur atalardan gelmiş olabileceğini açıklamakla uğraşmadan yaptı. Delikanlıyı işaret etmekle yetindi. "Raithe onların nasıl öldürüleceğini biliyor. Bunu yapabildiğini ispatlamış tek kişi o. Başka hiç kimse aynı iddiada bulunamaz. Bize lazım olan da bu. Üstelik klanı ortadan kalktı ve kıskançlığa yol açabilecek mevcut bir antlaşması yahut ittifakı yok. Dolayısıyla adil ve tarafsız davranabilir. En önemlisi de her biriniz kahramanların *torunları* olabilirsiniz ama onun *kendisi* bir kahraman."

Sözlerini bitirince yerine oturdu ve ellerini kucağında kavuşturup bekledi.

Herkes tekrar Raithe'e baktı. Persephone diğer adaylıkların aksine bu sefer reislerin gözlerinde şaşkınlık ve hatta bir dere-

TELEGRAM KAKTUSUNX
ceve kadar tasvip seçti. Krugen ile Alward –farkında olsalar da olmasalar da– kafalarını sallıyorlardı

"Persephone'nin güven oyuna muteşekkirim ama bir sorun var" dedi Raithe onlara. "Karrel olmayı reddediyorum."

Reisler şaşırdılar.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Lipit

"Karrellik bir insanın ulaşabileceği en buyuk şereftir," dedi Harkon. "Beraberinde mutlak güç getirir. Sözlerin *bütun* klanlarda kanun kabul edilir."

"Istemem," dedi Raithe.

"Bir şeyler kurmayı arzuluyorsun sanıyordum," dedi Persephone. "İşte sana bir ulus kurmak için fırsat."

"Savaşla hiçbir şey kurulmaz."

"Bu vazifeye uygun yegane kişinin sen olduğunu biliyorsun," dedi kadın. "*Sen* Tanrı Katilisin ve bu, yalnızca bir Fhrey'i öldürdüğün anlamına gelmiyor. Sen asıl onların tanrılar oldukları fikrini öldürdün. O ilk büyük muharebeyi tek başına kazandın. Sadece var olarak bize umut verdin. Sağ kalabileceğimiz, bu savaşı gerçekten kazanabileceğimiz umudunu. Başka kim böyle bir iddiada bulunabilir?"

"Zaten ben de o yüzden kabul etmiyorum ya." Raithe bir elini yüzünde gezdirdi. Gözleri halkanın ortasındaki toprak alana odaklandı. "Kimseyi boşu boşuna umutlandırmak istemiyorum. Yenildiğimiz zaman herkesin suçlayacağı kişi olmayacağım."

"Yenilmek mi?" Tegan delikanlıya bakakaldı. "Yani kazanabileceğimizi düşünmediğini mi söylüyorsun?"

"Aynen öyle söylüyorum." Raithe adamın gözünün içine baktı. "Dahl Rhen'e devler değil Fhreyler saldırsaydı Nyphron ile Galantiaları onları durdurmazlardı. Kendi türleriyle dövüşmek istemiyorlar."

"Iyi ama Nyphron bize eğitim verip–" diye başladı Persephone.

"Ne eğitimi verecekmiş?" Raithe sırtındaki kırık bakır kılıcı alıp havaya kaldırdı. "Bu babamın silahıydı. Dureyalı her savaşçının gıpta ettiği metal bir silah. Lakin Shegon'la dovüştuğümde kuru bir dal parçası tutuyormuşum gibi onu kolayca kesti. Evet, Shegon'u öldürdüm. Bir Fhrey'i öldürdüm ama bunu yaparken bilinci kapalıydı. Malcolm bir taşla arkadan vurarak onu

TELEGRAM KAKTUSUNX
bayılmıştı." Sözlerinin sindirilmesi için duraksadı. "Haklısın. Bir tanrıyı öldüren tek kişi benim ve bunu da ancak o yerde baygın yatarken yapabildim."

"Peki ya Girvndal?" diye meydan okudu Persephone. "O bir Miralvitli'ydi. Sanat'ta ustaydı. Ama onu da öldürdün. Üstelik o baygın değildi."

"Shegon'un kılıcı veya Arion'un yardımı olmadan onu yenebilir miydim sanıyorsun? Fhreyler bize bir tehdit gözüyle bakmazlarken yanlarına yaklaşabiliyorduk ama artık o üstünlüğü kaybettik. Artık hep tetikte bekleyecekler ve bizi hafife almayacaklar."

Persephone düşünürken gözleri kıpır kıpırdı. "Dahl Rhen'in kapısında Nyphron'la da dövüştün. Onunla kılıç kılıca kapışıp galip geldin. O yüzden bence yeteneklerini küçümsüyorsun."

Raithe başıyla onayladı. "Evet, *kılıç kılıca* dövuştuk. Kapışırken Shegon'un silahını kullandım. O kılıç olmasa olurdum. Ordumuzdaki savaşçılar hangi silahları kullanacaklar? Taş mızraklar Fhreylerin bronz kılıçlarına üstün gelebilecek mi?" Ayağa kalktı ve Shegon'un kılıcını çekip Lipit'in üstüne yürüdü. İki asker onu durdurmak için araya girdiler. Raithe tek bir hamleyle her ikisinin de mızrak uçlarını kesip attı.

Adamlar geri çekildiler. Bu sefer başkaları ileri atıldı ama Raithe arkasına döndü ve hızlı adımlarla meydanın ortasına kadar yürüdü. Orada merkezî maltızı havada tutan kalın bir tahta direk vardı. Delikanlı yine bir hamle yapıp yalımı tahtanın derinliklerine kadar sapladı. Kılıcı orada bıraktı ve yeniden sandalye halkasını karşısına aldı.

"Fhreyler geldiğinde bundan daha iyi kılıçlarla karşılaşacaksınız," dedi. "Belki Nyphron size nasıl dövüşeceğinizi öğretebilir ama bizde taşlar ve sopalar, Fhreylerde ise bu varken eğitim neye yarar? Dolayısıyla evet, Fhreylerden ikisinin öldüğünü gördük. Bu tanrı olmadıklarını ispatlar ama olduklarını varsayabiliriz. Savaşı çoktan kaybettik. Görmüyor musunuz? Bu savaş kazanılamaz. O yüzden karşınız olmak istemiyorum. Sizden daha çılgın birine ihtiyacınız var ve ben o kadar aptal değilim."

Raithe herkesi direğe saplı kılıca aval aval bakmaya bırakarak meydandan ayrıldı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Persephone toplantıdan sonra Raithe'i aradı ama delikanlıyı ne yunun altında ne de duvarın etrafında bulabildi. Köye gitmiş olabileceğini düşünerek oraya indi ama şans gene yuzune gülmedi. Onunla konuşması, ona fikrini değiştirtmesi lazımdı ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Raithe'in soylediği her şey doğruydu. Sayı üstünlüğüne sahip olabilirlerdi ama bu ne kadar sureceku? Silahları Lipit'in adamlarının kullandıkları mızraklar kadar kolayca kırılacaksa galip gelmek için bir mucizeye ihtiyaçları vardı.

Hava kararırken aramayı bıraktı ve Raithe'i bulamadığına sevindiğini fark etti. *Ona ne diyecektim? Ne diyebilirdim?*

Ertesi gün hava yine yağışlı olduğundan reislerin dorduncu toplantısı ertelendi. Süregiden yağışlardan dolayı, konsey bir sonraki sabah konağın içinde toplandı. Raithe orada değildi. Persephone ilk başta delikanlının çekip gittiğinden korktu ama Malcolm onun hâlâ Tirre'de olduğunu ve genç bir oğlana dövüşmeyi öğrettiğini açıkladı.

Konağın darlığı sebebiyle bu sefer reislerin yanında çok az kışı vardı. Alward gibi Harkon da yalnızdı. Tegan'ın yanında Persephone'nin bildiği kadarıyla Oz adındaki Kalkan'ı vardı yalnızca. Kendisineyse ise Brin hariç kimse katılmadı.

"Bu kadar güzel bir kılıca böyle kötü muamele edilmemeli," dedi Alward, kapıda durup dışarıdaki yağmuru seyrederek. Nemli bir esinti keten gömleğini uçuşturuyor, adamın Persephone'nin ilk başta düşündüğünden daha zayıf olduğunu gosteriyordu. Reisler daima iyi beslenirlerdi ama Alward reislige kısa sure önce gelmişti. "Niye kimse onu direkten çıkarmadı?"

"Git kendin çıkar," dedi Tegan onu. "Kimse seni durdurmuyor."

Alward sandalyesine dönüp ötekilerin karşısına geçti. "Şimdi ne yapacağız?"

"Nyphron doğru konuştu," dedi Tegan. "Savaşmak zorundayız."

"Raithe'in sözleri de mantıklıydı," diye tepki verdi Krugen. "Daha şimdiden yenildik."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Belki geri dönmeliyiz," dedi Alward

"Geri mi?"

"Denizin karşısına Teknelere binip suyun karşısına geçerek tüm bunlardan kaçamaz mıyız? Atalarımız oradan gelmediler mi? Eve dönsek olmaz mı?" Alward dönüp Brin'e baktı. "Sen Rhen'in Bekçisisin, değil mi? Örfler bu konuda ne diyor?"

Tüm bakışları üstünde toplayan genç kız konuşması beklendiği için şok geçirir gibiydi.

"Ee?"

Brin, Persephone'ye baktı.

"Söyle ona," dedi Persephone. "Ne biliyorsan anlat. Bekçilenmiz bu yüzden var."

"Buraya *bir* denizin karşısından geldik," dedi Brin. "Ama onun hangi deniz olduğunu bilen yok. Bu da olabilir, bir başkası da Ama zaten fark etmez. Geri dönebileceğimiz bir yer yok. Eski dünya sulara gömüldü. O yüzden ayrılmak zorunda kaldık. O yüzden buralara yelken açtık. Denize açılırsanız dünyanın kenarından aşağı düşebilirsiniz."

"Caric'ten ne haber?" diye sordu Alward. "Dherg şehri çok uzak değil ya?"

Lipit başını iki yana salladı. "Dherglerle Tirre'de ticaret yaparız ama bize kucak açmazlar. Güven dolu bir halk değildirler ve yurtlarını istila ettiğimizi zannederler. Tek bir savaş yeter de artar bile."

Alward'ın yüzü asıldı. Kollarını göğsünde kavuşturup sandalyesinde kaykıldı.

"Her şey öyle ümitsiz gözüküyor ki," dedi Krugen. Öne eğilen reis dirseklerini dizlerine, çenesini ellerine dayamıştı. "Belki evvela kimi karrel yapacağımıza değil de hangi tanrıya dua edeceğimize karar vermeliyiz. Hemen belirtmek isterim ki o tanrı Mehan olmamalı. Son zamanlarda bize hiç de müşfik davranmıyor. Halkına kulak tıkadı ve bu" –elini kapının dışındaki yağmura doğru salladı– bizi terk ettiğini doğruluyor."

"Krun'u öneremem," dedi Harkon. "Buğdaydan ve hastalara yardım etmekten iyi anlar ama bir savaş tanrısı değildir."

"Eraphus'un kudretini ilan etmek isterdim," dedi Lipin onla-

TELEGRAM KAKTUSUNX
ra, "ama. ." Persephone'ye baktı. "Onun tanrısı daha yuce Kapımızı onlara kapattık ve Mari o kapıyı menteşelerinden kırıp geçti Sonra da içeri dalıp bize yiyecek, içecek, el aletleri ve kurk hediye etti Rhen'in tanrıçası güçlü ve cömert."

Reisler Persephone'ye doğru döndüler.

"Bu doğru mu?" diye sordu Alward.

Persephone açık kapıdan dışarı baktı. Yağmurdan ıslanıp kararmış taş heykel hâlâ yerinde duruyordu. "Ne zaman ona dua etsek hep bize kulak verdiğini hissetmişimdir."

"Öyleyse belki biz de aynı şeyi yapmalıyız," dedi Lipit. "Bir çıkar yol için, bir cevap için Mari'ye dua edin."

"Yanımda değerli bir domuz getirdim," dedi Krugen. "Yarın onu kurban edeceğim."

"Hepimiz de adaklar adayacağız," dedi Tegan. "Elimizdekilerin en iyisini sunup bizi kurtarması karşılığında Mari'ye sadakat yemini edeceğiz. Belki o kılıcı direkten çekip çıkaracak birini gönderebilir. Sonra da üstümüze binlerce kılıç yağdırır. Hatta on binlerce. Eli silah tutan her adamı donatmaya yetecek kadar. İşte o zaman... Nyphron'un eğitimi ve Mari'nin kılıçlarıyla... bir şansımız olur." Belirli birine hitap etmeden bir soru yöneltti. "Sizce bir sonuç alır mıyız?"

Lipit açık kapıdan dışarı şaşkın, neredeyse korkulu bir ifadeyle göz attı.

"Ne var?" diye sordu Tegan.

"Ona bakıyor." Lipit parmağıyla Mari'nin heykelini işaret etti. "Direğe saplı kılıca dönük duruyor. Bu bir alamet. Diğer bütün tanrıları Mari lehine reddedersek bize münasip bir karrel ve savaşçılarımıza kılıçlar yollayacak."

Kılıç Raithe'e aitti. Bunu herkes biliyordu. Bildikleri bir diğer şey de delikanlının ünüydü. Raithe tanrıları oldürürdü. O kılıç Raithe bizzat gelip alana kadar direkte kalacaktı. Persephone, Lipit'in de aynı fikirde olduğundan kuşkulandı ama ikisi de ağızlarını açmadılar.

• ● •

TELEGRAM KAKTUSUNX
"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Brin, Persephone'yle beraber buluşmadan ayrıldıklarında. Genç kız taş plakayı hâlâ göğsüne batırıyordu.

"Hangi konuda?"

"Eğer... demek istiyorum ki... sence Mari bize yardım edecek mi?"

Persephone meydanın ortasında, Raithe'in kılıcının yanında durdu. Silahın kabzası gönülsüz bir çiselemeye kadar azalmış olan yağmur nedeniyle sırılsıklamdı. "Daima bir umut vardır."

Diğer reisler geceyi konakta geçiriyorlardı. Persephone erkeklerle beraber uyumak istememişti. Onun yeri halkının yanıydı. Lakin öbür reislerin geceleri içerek ve konuşarak geçirdiklerinden kuşku duymuyordu. O karanlık, havasız kabirde ittifaklar kuruluyor, ticaret antlaşmaları yapılıyordu. Dedikodulara göre Harkon ile Krugen daha şimdiden yüne karşılık kehribar takas etmekte anlaşmışlardı ve son toplantıda yan yana oturmuşlardı. Persephone ile Rhen dışlanıyorlar, olduklarından bile daha zayıf düşüyorlardı. Persephone aciz bir liderdi ve Rhen o sebepten zarar görüyordu. İyi ama Fhreylere karşı koymanın bir yolunu bulamazlarsa ticaret antlaşmalarının ne kıymeti olurdu?

Brin'le beraber dahl kapısından çıkarlarken Persephone'ye ayakları kurşun kadar ağır geliyordu. O kaskatı sandalyelerde oturmaktan boynu ve sırtı ağrıyor, karnı zil çalıyordu. Lipit öğleyin yemek ikramında bulunmuşsa da Persephone fazla yiyememişti; stres hiç iştah bırakmamıştı. İkili aç, tutulmuş ve ağrılı bir halde duvarın etrafından dolanan yolu izledi.

"Majesteleri."

İki kadın dönüp baktıklarında Ayaz ile Sel'in patikanın gerisinden koşarak geldiklerini gördüler.

"Bunlar hâlâ burada mı?" diye fısıldadı Brin.

Persephone omuz silkti.

"Bir dakika lütfen, Majesteleri," diye soluk soluğa yalvardı Ayaz.

İki Dherg hâlâ geniş kemerli ve diz hizasından çizmeli metal kıyafetlerini giyiyor, yetişmek için koşarlarken zırhlarının birbirine geçmiş halkaları şıngırdıyordu.

"Majesteleri mi?" diye sordu Brin.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Persephone yine omuz silkti.

"Artık klan toplantılarınızı duzenlediğinize göre Arion'a bir kez daha ricada bulunmak için destek alabilir miyiz diye merak ediyorduk. Neith kısa bir tekne yolculuğu mesafesinde. Arion'un işi topu topu birkaç gün sürer. Yapacağı yardımının onemini ne kadar anlatsam azdır."

"Üzgünüm," dedi Persephone onlara. "Şu anda başa çıkmamız gereken kendi sorunlarımız var. Savaşın..."

Batan güneş yağmur bulutlarının arasında yüzünü gösterdi ve son ışıkları Dherglerin metal gömleklerinden yansıdı.

Persephone'nin gözleri kısılarak ışıltılı halkalara odaklandı, sonra da kınlarındaki kılıçlara çevrildi. Brin'i dürtüp parmağıyla gösterdi.

Kız bir an şaşırır gibi oldu. Sonra gözlerini fal taşı gibi açıp başını sallamaya başladı. "Tabii ya! Dherglerin silah yaptıklarını anlatan pek çok öykü bulunur. Hem de kaliteli silahlar."

Ayaz sesini yükseltti. "Belgriclungreialar, Elan'daki en iyi silahları üretirler. Metal alaşımların sırrına bir tek biz vakıfızdır ve türünüz Rhulyn'e gelmeden nesiller önce bile onları birer sanat eserine dönüştürmüşüzdür."

"Yani silahlarınız Fhreylerinki kadar iyi midir?" diye sordu Persephone.

Her iki Dherg de aynı anda yere tükürdü.

"Elfler bildikleri her şeyi bizden öğrendiler," dedi Ayaz.

"Herhalde çaldılar demek istiyorsun," diye düzeltti Sel.

"Raithe'in taşıdığı kılıcı hiç gördünüz mü?"

"Hangisini?" diye sordu Sel.

"Fhrey silahını. Ondan daha iyi kılıçlar üretebilir misiniz?"

"Şey, ah..." Ayaz yoldaşına göz attı. "Maalesef üretemem. Sel ve ben silah zanaatkârları değiliz. Daha önce de söyledim ya, biz inşacıyız. Uzmanlık alanımız duvarlar, sütunlar ve köprülerdir. Bir tahkimat mı istiyorsunuz? Hiç sorun değil. Yağmur bir kazıcıdır. Bir tünele ihtiyacınız varsa aradığınız Belgriclungreia odur. Hiçbirimiz metalurjiden veya kılıç üretiminden pek anlamayız. Onlar sıkı korunan sırlardır."

"Ama halkınız doğru düzgün bir kılıç yapabilir, değil mi?"

Dhergler ona ağızları açık bakakaldılar.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Elbette!" dedi Sel.

"Peki kaç tane yapılabilir?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Halkınız uygun görürse kaç kılıç yapabilir?"

"Sizin halkınız uygun görürse kaç somun ekmek üretebilir?"

Persephone gülümsedi. "Çok kısa bir zamanda binlerce somun hazırlayabiliriz. Aynı şeyi kılıçlarla da yapabileceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"İstersek kesinlikle. Bir zamanlar o işlerde çok beceriklıydik. Kral Mideon'un zamanında elflere karşı verilen savaş için Drumindor'un ocaklarından her gün binlerce kılıç çıkardı. Üstelik hepsi de Raithe'in taşıdığından ustündü."

Persephone dönüp Brin'e sırıttı. Kız da aynı şekilde karşılık verdi.

"Bahsettiğiniz şu dev," dedi Persephone. "Hakkından gelinmesini ne kadar çok istiyorsunuz? Dostum Arion'u size yardımcı olmaya ikna edebilirsem siz de silah zanaatkârı dostlarınızı bize yardımcı olmaya ikna edebilir misiniz?"

Ayaz ve Sel şaşkın gözlerle bakıştılar. Sonra Ayaz konuştu. "Gronbach'ın... şey... bahsettiğimiz o devin yok edilmesine canı gönülden minnettar kalacağını samimiyetle söyleyebilirim. Onun adına herhangi bir teminat veremesem de sanırım meramınızı anlatmanız için bir görüşme ayarlayabilirim. Bu kadarı kâfi midir?"

Kâfi. Sözcük kulağa o kadar zayıf ve müphem geliyordu ki – özellikle de bütün bir ırkın kaderi ona bağlı olabilecekken "Evet," dedi Persephone. "Size borçlu kalırım."

TELEGRAM KAKTUSUNX

13

Köprüyü Geçmek

Her hayat kavşaklarla dolu bir yolculuktur. Ama bir de köprüler, yani eskiden beri süregeleni ilelebet suregidecek olana bağlayan korkutucu seçimler vardır. Öyle köprüleri geçecek cesareti veya ahmaklığı bulmak her şeyi değiştirir. Benim hayatımı değiştiren seçim, Persephone'yle beraber Vernes'teki rıhtımdayken geçtiğim gerçek bir köprüydü.

–Brin'in Kitabı

"*Aklından o geçiyor, değil mi?*" diye sordu Arion. "*Yaradılışın tellerine dokunmanın nasıl bir şey olduğu.*"

Mistik ile kurdu yünün altından çıkıp açık çayıra oturmuşlardı. Suri'nin ellerinde bir sicim dizilimi vardı. Bir süredir onu tutarak öylece bakıyordu. Aynı tasarımı sayısız kez kurmuştu ve dokumada değişikliğe giderek fark farklı dizilimler yaratmanın yüzlerce yolunu biliyordu. Yine de parmaklarını oynatmıyordu.

Küçük kız soruyu duymazdan geldi ve Arion onun yanına oturdu. Fhrey ıslanmıştı ve okyanus kokuyordu.

"*Denize mi düştün?*" diye sordu Suri.

"*Yıkandım. Sen de denemelisin. Yine de istediğim kadar temiz değilim. Kendimi hâlâ kirli hissediyorum.*"

"*Hissetmesen şaşardım. Sen böyle tuhaf birisin.*"

"*Hayır, sanırım sebep tuz. Su onunla dolu. Tuz deriyi çok fena kurutur. Yine de denize girmek eğlenceli; eminim dalgalar senin de hoşuna gidecektir. Seni kaldırıp beraberlerinde sürüklüyorlar. Uçar gibi oluyorsun.*"

Suri dudak büktü. Arion günlerdir kelebek benzetmeleri ya-

TELEGRAM KAKTUSUNX

pıp duruyordu. "*Havalar bir süredir yağışlıydı, bilmem farkında mısın. Yağmur okyanustan bile daha iyi iş görür. İçinde tuz yoktur.*"

"*Yine de eskisinden temiz görünmüyorsun. Daha iyi de kokmuyorsun.*"

Suri şaşırarak kendine göz gezdirdi. Günler süren devamlı yağmurlarda Minna'yla beraber kayalık sahilin gelgit havuzlarını ve Tirre'yi çevreleyen rüzgârlı çayırları keşfe çıkmıştı. O an üstünde tek bir toprak lekesi bile yoktu – tabii çamurdan sakınmanın mümkün olmadığı bacakları ve ayakları hariç. Yapılan yorumda hiçbir mantık göremeyen Suri yine parmaklarının arasındaki sıcıma odaklandı. Hâlâ bir sonraki adımına karar vermiş değildi.

Arion onu seyrederek kıza kendini mahcup hissettirdi.

"Ne var?" diye Rhunca çattı Suri.

"*Oynadığın oyunun sorunu işte bu,*" diye yanıtladı Arion. "*Onu yalnızca acemilerin oynaması boşuna değil. Gerçek bir tele bir kez dokunduktan sonra bir sicim sadece bir sicimdir. Yapabileceğin kısıtlı sayıda dizilim olduğunu anlarsın. Daha da kötüsü onun doğanın tellerine kıyasla altı üstü bir oyuncak olduğunu görürsün. Sanat'ta sayısız olasılık mevcuttur. Dünyadaki her şey aynı kumaşa dokunur. Hepsi de birbiriyle bağlantılıdır ve yaşanan her an yeni bir bağlantı kurar, bu akıl almaz derecede karmaşık hayat ağında değişikliklere yol açar. Bazı iplikler kıpırdatılamazken diğerleri kıpırdatılabilir. İlk başta kıpırdatılamaz gibi gözüken bazıları, doğru şartlar sağlanırsa değiştirilebilir. İplikler bir kez hizalandı mı telleri tınlatabilir ve müziklerini çalabilirsin. Çeşitli tonlar bir dildir – yaradılışın dili. Aynı zamanda her şeyin yapıtaşıdır. Bazen karışıklıkları çözebilirsen her şey mümkünmüş gibi gelir.*"

Arion uzanıp Minna'nın kürkünü okşadı. Kurt gözlerini açsa da başını kaldırmaya zahmet etmedi. "*Perdenin arkasını görebilme, dünyanın nasıl yaratıldığının ve nasıl işlediğinin mekaniklerini inceleyebilme ve tüm bunları kendi amaçların doğrultusunda değiştirebilme yeteneğine sahipsin. Tabii sen de o örünün bir parçasısın. Ağın içinde varsın. Ağı yaratırsın.*"

"*Yani bir örümcek miyim?*"

Arion başını iki yana salladı. "*Hayır, sicimleri sen eğirmezsin. Tıpkı şimdi yaptığın gibi bir ilmikle başlarsın. Sanatçılar yeni bir şey yaratamazlar; mevcut olanlardan yeni bağlantılar kurarlar,*

TELEGRAM KAKTUSUNX
hepsi bu. Fakat mevcudiyetin bir parçası olduğumuz için ağın da parçasıyızdır. Kendi sicim dizilimimizdeki munferit ipliklerizdir. O dizilimde değişiklikler yaptıkça etrafındaki dünyayı da değiştirirsin ve dünyanın bir parçası olduğundan kendin de değişirsin. Bunu görebilirsen gerçeği de görebilirsin. Dokuduğun sicim aslında sensindir ve kurduğun dizilim kendi hayatından başka bir şey değildir."

"*Ne zaman Sanat'tan bahsettiğini duysam ondan daha da soguyorum.*"

Arion gülümsedi. "*Doğruyu söyle. Ben gelip yanına oturmadan önce o çok sevdiğin sicim oyununu artık hiç de eskisi kadar eğlenceli bulmadığını düşünüyordun, değil mi?*"

"Artık Arion'dan hoşlanmıyoruz, değil mi Minna?"

Kurt yan yattı ve uzun dilini toprağa koyup hızlı hızlı soludu.

Suri kaşlarını çattı. "*Oyunumu mahvetmekle kalmadın, bak Minna'yı da ne hale düşürdün. Belki gidip rahatsız edebileceğin başka biri–*"

Karanlığın içinden Persephone çıktı. Peşinden Brin ve yürüdükçe şıngırdayan küçük adamlar geliyorlardı. "Kusura bakmayın," dedi Persephone ikiliye. "Sözünüzü kesmek istememiştim."

"Aman ne olur kes," dedi Suri.

Persephone'nin kafası karışmış gibiydi. "Arion'la konuşmam lazım."

"Ne konuda?" diye sordu Miralyitli.

Persephone ona şaşırarak baktı. "Dilimizi ne çabuk öğreniyorsun."

"Hayır, öğrenmiyor," dedi Suri. "Önemli bir şey söyleyeceksen Fhreyce konuş. Anlamışçasına kafa sallamak gibi çok kötü bir huyu var. Sen bir saat dil dökerken o durmadan gülümseyip kafasını sallıyor. Ama sonuçta hiçbir halt anlamıyor. Bak, aynı şeyi şimdi de yapıyor. Az önce ne dediğime dair bir fikrin var mı?" diye sordu Arion'a.

Arion dudağını ısırdı. "Benden bahsediyorsun," dedi her bir kelimenin üstüne basa basa. "Kötü bir şey söyledin...." Sonunda bıkıp sözünü Fhreyce tamamladı. "*Rencide edici bir şey.*"

"Belki gerçekten de öğreniyorsundur," diye laf yetiştirdi Suri.

"Ben iyisi mi Fhreyce'den şaşmayayım," dedi Persephone. "*Konaktaki toplantılardan haberin var mı?*"

TELEGRAM KAKTUSUNX

Arion başıyla onayladı "*Sen ve diğer Rhun reisleri bir lider seçiyorsunuz. Savaşa hazırlanıyorsunuz.*"

Persephone de başını salladı. "*Hiç iyi gitmiyor.*"

"*Bir liderde karar kılamıyor musunuz?*"

"*Hayır ama başka sorunlarımız da var. Bize malzeme lazım. Silahlar. Onlar olmadan halkımız... nasıl deniyordu...?*" Eliyle boynunu kesermiş gibi yaptı.

"*Öldürülecek,*" diye tahmin yürüttü Suri.

"*Katledilecek,*" dedi Arion.

Persephone kel kadını işaret ederek başıyla onayladı.

"*Peki onlar size silah mı tedarik edecekler?*" diye sordu Arion, başıyla Persephone'nın arkasındaki küçük adamları işaret ederek. Dherglerin üçü de oradaydı. Uzun sakallı ikisi diyaloğu dikkatle dinlerken Yağmur, büyük bir kazma taşıyan Dherg, diz çökmüş Minna'yı okşuyordu.

"*Planımız öyle – ama bir iyilik karşılığında.*"

"*Fikir Nyphron'dan mı çıktı?*"

"*Hayır. Bir bakıma Raithe'ten çıktı. Doğru düzgün silahlarımız olmadan kazanma şansımız yok diye karrelliği reddediyor.*"

"*Haklı. Bu yürütülebilir bir savaş değil. Benim daha iyi bir fikrim var. Halklarımız arasındaki ayrılığı gidermenin daha makul bir yolu.*"

"*Yürütülebilir? Makul? Ayrılık?*" Persephone kaşlarını kaldırıp ellerini beline dayadı. "*Binlerce kişi kılıçtan geçirildi. Bence bu 'halklarımız arasındaki ayrılıktan' azıcık daha büyük bir olay.*"

"*Öyleyse çözüm ne? Binlerce kişinin daha ölmesi mi? Bunun ne yararı olur? Ferrol aşkına, kim böyle bir şey ister? Beraber yaşamanın bir yolunu bulmalıyız. Savaşmanın buna bir yararı olmaz.*"

"*Peki neyin yararı olur?*" diye sordu Persephone, husranla ellerini kaldırarak.

"Onun," diye Suri'yi göstererek Rhunca konuştu Arion.

Suri diyaloğu yarım yamalak dinliyor, daha çok Yağmur isimli adamın kendini Minna'ya tanıtmasına ilgi gösteriyordu. Dherg eğilerek Brin'e katıldı ve birlikte Suri'nin yıllardır bildiği şeyi – Minna'nın kulak arkalarının kaşınmasına bayıldığını– keşfettiler. Yine de son kısmı duymaması mümkün değildi. "Benim mi?" diye sordu.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Arion başını salladı. "*Halkım Rhunların birer hayvan, akılsız birer yaratık olduğunu zannediyor. Türünüzü öldürmekten suçluluk duymuyorlar. Tıpkı sizin bir geyiği öldürmeyi yanlış bulmamanız gibi. Bunu iyi biliyorum. Sizi tanımadan önce ben de aynı şekilde düşünüyordum. Feynime... hatta tüm Fhreylere yaşamaya layık olduğunuzu ve de saygıyı, haysiyeti ve bağımsızlığı hak ettiğinizi ispatlamalıyız. Birbirimize sanılandan daha çok benzediğimizi görürlerse hatalarını anlarlar.*"

Persephone'ye doğru döndü. "*Halkını kurtarmak istiyorsun. Ben de aynı şeyi istiyorum ama kendi halkım pahasına değil. Her ikimizin halkı da birlikte barış içinde yaşayabilir ve bunun anahtarı Suri. O bir Fhrey değil ama eğitim almadan bile Sanat'ı kullanabiliyor. Bunun ne denli muazzam bir keşif olduğunu anlayabileceğinden emin değilim. Sanatçılar, yani gerçek Sanatçılar Fhreyler arasında bile yaygın değildir. Feynim Rhunların da Sanat'ı kullanabildiklerini görürse bizi birbirimizden ayıran şeylerin ortak yönlerimizden daha az olduğu ispatlanır.*"

"*Demek o yüzden bu kadar üstüme geliyordun,*" dedi Suri.

Arion kaşlarını çattı. "*Sen özelsin, Suri. Bunu tıpkı mevsimleri sezebildiğim gibi hissedebiliyorum. Mesele yalnızca Sanat'ı kullanabilmen değil. Asıl önem taşıyan sensin. Her şeyin anahtarı olduğundan eminim. Feyne Rhunların da Fhreyler kadar harikulade, onlar kadar önemli ve onlar kadar yaşamaya layık olduklarını kanıtlamalısın. Bunu başarabilirsen hatalarını görüp fikirlerini değiştirirler. Ama öyle bir şey ancak kim olduğunu kabul edersen gerçekleşebilir. Ancak o zaman dünyayı değiştirebilirsin.*"

Persephone uzun bir süre konuşmadı. Düşünüp taşınırken kaşları çatıldı. Sonunda ağzını açtı. "*Keşke her şey o kadar kolay olabilseydi ama işin aslı şu ki halkım savunmasız. Silah edinmek sağ kalmamız için çok önemli. Suri, sen ne düşünüyorsun?*"

"*Yazların kışlar kadar uzun sürmesi gerektiğini düşünüyorum. Karahindiba şarabının hiç de Tura'nın dediği kadar güzel olmadığını düşünüyorum. Minna'nın kurtların en akıllısı olduğunu ve Arion'un planında pek çok kusur gördüğünü düşünüyorum. Öyle değil mi, Minna?*"

"*Ne gibi?*" diye sordu Arion.

"*Öncelikle ben bir Sanatçı değilim. Evet, bir ateş yakabilirim*

TELEGRAM KAKTUSUNX

ama bunun pek etkileyici olduğunu düşünmuyorum ve Feynin de düşunmeyecektir Sihir kullandığım diğer tek sefer felaketle sonuçlandı, unuttun mu? O dev, hatamın bedelini canıyla ödedi "

"Devi *sen* mi öldurdün? Hani, rula saldıranı?" diye sordu Ayaz Şaşkına dondüğu her halinden belliydi

Suri de aynı derecede şaşırmıştı – Dherglerin konuşulanlan anlayacak kadar Fhreyce bıldıklerinden haberi yoktu.

"Evet ama onu serbest bırakmaya çalışıyordum." Dikkatını tekrar Arion'a yoneltip kaldığı yerden devam etti. "*Ikincisi, Feynle görüşme ihtimalim hayli düşük, değil mi? Seni oldürmek için devler ve yıldırımlar saldığına göre muhtemelen yurduna dönemezsin – değil ki beni de yanında göturesin.*"

"*Eskisinden daha zor olduğu kesin. Gryndal öldurulmeseydi kolay olurdu ama artık durum daha karmaşık.*"

"Bir şey soyleyebilir miyim?" diye Suri'ye kibarca sordu Ayaz

Kız onu merakla süzdü. Kaşları çatılırken gözlerının etrafındakı dovmeler kıpırdandı. "Şimdi söyledin ya."

"Başka bir şey söyleyebilir miyim?"

Suri iç geçirip kurduna baktı. "Buna böyle devam ederse burada çok uzun bir süre kalabiliriz, haksız mıyım, Minna?"

"Eger *sen* bir devi oldürebiliyorsan belki *ona* ihtiyacımız olmadığını duşünuyordum." Ayaz *ona* derken başıyla Arion'u işaret etti.

"Neden oyle bir şey yapmamı isteyesin ki?" dedi Suri.

"Neith şehrinde onlardan bir tane var ve yuvamıza donmemizi engelliyor, reisiniz ondan kurtulma karşılığında Belgriclungreia silahları almak istiyor."

"Daha şimdi söyledim ya. Ilki bir kazaydı," dedi Suri.

"Oyleyse bir kaza daha hiç fena olmaz," diyen Ayaz gülümsedi.

"Hiç kimsenın can almasına gerek yok," dedi Arion, sonra tekrar Fhreyce'ye geçti. "*Neden herkes hemen ölüm ve savaş gibi şiddet yanlısı eylemlere başvuruyor?! Bir devle başa çıkmanın bir düzine yolu vardır ve hiçbiri ölümü gerektirmez.*"

"*Onunla tanışsaydın fikrini değiştireceğine eminim,*" dedi Ayaz.

"*Çünkü sen bir Sanatçı değilsin. Biz yaratıcı düşünecek şekilde egitiliriz.*"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Sun," dedi Persephone, "cidden yardıma ihtiyacımız var. Bu çok önemli bir mesele."

"Elimden geleni yaparım ama tırtıllar pek işe yaramazlar."

"Ha?" Persephone de diğerleri kadar şaşkındı

Arion boşlarcasına elini salladı. "*Kendince yetkin olmadığını söylüyor ama isterse olabilir. Şuna ne dersiniz? Suri ve ben Neith'e gidip devle başa çıkacağız... başa çıkacağız diyorum, öldüreceğiz değil. Rapnagar'ın başına gelenler bir hataydı – ikimizin de telafi etmesi gereken bir hata. Suri'den mevcut becerileriyle o kadar karmaşık bir örü denemesini istememeliydim. Layıkıyla eğitilirse Neith'i o devden kurtardığı gibi gerçek bir Sanatçı olduğunu Feyne ispatlayabilir de. Persephone silahlarına kavuşur ve böylelikle Rhunlar savunmasız kalmazlar. Ve her ne kadar yüreğim parçalansa da halkımla girilecek bir savaşın kaçınılmaz olduğunu artık görebiliyorum. Saygının hak edilmesi gerekir. Ve eğer bir iki muharebe kazanabilirseniz Feynim barışçıl bir çözüm aramaya çok daha heves gösterecektir. İşte o zaman Suri herkesin bağrına basacağı bir çözüm olabilir.*"

Kadın duraksadı, ardından Suri'nin gözünün içine baktı. "*Ama... seni eğitmemi kabul etmelisin. Daha fazla direnmek yok. Karşı koymak yok. Sanat'taki ustalığın, olduğun gibi kalma arzuna baskın gelmeli. Hem Rhunların hem de Fhreylerin iyiliği için kanatlarını açmaya mecbursun.*"

"*Ben de sizinle geliyorum,*" dedi Persephone. "*Silah pazarlığı yapmak için. Bir anlaşmaya varılamazsa hiç kimse bir şey yapmayacak. Kabul mü?*"

"*Kabul,*" dedi Ayaz. "*Ama bence devi gördüğünüz zaman onunla başa çıkmanın en iyi yolunun ölüm olduğunu göreceksiniz.*"

"*Bırak işin orasını ben dert edeyim,*" dedi Arion cuceye. "*Dediğim gibi, Miralyitliler yaratıcı düşünecek şekilde eğitilirler. Siz devin dağınızda bulunmasından ne derece mutsuzsanız muhtemelen o da orada kısıtlı kalmaktan o derece mutsuzdur. Onu bir farenin boyutlarına küçültebilir, bir keseye koyabilir ve anayurduna geri gönderebilirim.*"

"*Tamam ama–*"

"*İstediğini aldın, daha fazla uzatma. Arion sizinle geliyor ve önemli olan da bu,*" dedi Persephone.

Ayaz başını salladı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Suri kurda, kurt da ona baktı. "Bir kelebeğe dönüşursem ben yine sever misin, Minna?"

Kurt başını kaldırıp kızın elini yaladı.

"Anlaştık öyleyse," dedi Persephone.

"Neye anlaştık?" diye sordu Brin. "Neler dönüyor? Anlamadığım bir dilde konuşursanız Bekçilik görevimi nasıl yerine getirebilirim ki?"

"Belki Fhreyce öğrensen iyi olur," dedi Persephone kıza. "Gel de eşyalarımı toplarken seni bilgilendireyim."

"Eşyalarını toplamak mı? Bir yere mi gidiyorsun?"

• ● •

Yağmur yünün altındaki yaşantıyı sekteye uğratmıştı.

Dinmesinden sonra bile toprak yumuşak kaldı. Ezilmiş otlar çamur deryasına döndü; direkler yerlerinde durmayı reddettiklerinden ciddi bir soruna yol açtı. Ağır bir şeyi yerinden oynatmak büyük bir angarya halini aldı. Eski patikalar terk edilip daha sağlamlarından yararlanıldı ve rakım yeni bir refah standardı haline geldi. Duvarın ortalarındaki alçak çöküntüde geniş ve sığ bir gölet oluşmuştu. Koca Birikinti adıyla anılan gölet çok sayıda gecekonducuyu yerinden etti ve kampı Doğu ile Batı Birikinti olarak ikiye böldü. Yamaçta yer alması sebebiyle Batı Birikinti daha cazipti ve Habet oraya Persephone için özel bir konut inşa etti. Anlaşılan reisinin diğer herkesle beraber yerde oturması adamın içini sızlatmıştı. Çiftçi Wedon ile Fırıncı Bruce'tan da yardım alarak yaptığı iki odalı kulübeye konak yıkıntılarından kurtarabildiği yegane şey olan reis koltuğunu yerleştirdi.

Persephone o koltuğu hiç kullanmadı.

Kadın Doğu Birikinti'deki sepet istiflerinin, bir araya toplanmış el aletlerinin ve daha fazla yağmur yağmasından korkan insanların arasında kaldı. Bu herhangi bir karardan, yapmak istediği siyasi bir beyandan doğmuş bir seçim değildi. Persephone'nin oraya yerleşmesinin sebebi Brin'in, Moya'nın, Padera'nın ve Roan'ın orada olmalarıydı. Dostlarının yanından ayrılmak gibi bir niyeti yoktu. En azından o geceye kadar.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Nereye gidiyorsun?" diye Persephone'ye bağırdı Moya, reisi eşyalarını toplarken.

"Boğazın karşısındaki Belgreig'e," dedi Persephone, battaniyesini bir çuvala tıkarken. "Eğer Arion ile Suri cüceler adına bir devin hakkından gelirlerse savaş için gereken silahları alacağım." Padera'ya doğru döndü. "Sence orada hava soğuk olur mu? Brekon moorumu da yanıma almalı mıyım?" Daha önce Belgreig'e hiç gitmemişti. Orada kar yağıyor olması bile mumkundu.

"Pişman olacağına yanında olsun," diyen Padera yun yastıkların üstünde oturmuş, çuvala benzer bir şey dikiyordu.

"Başka kim sizinle geliyor?" diye sordu Moya.

"Hiç kimse. Ah, tabii cüceler hariç."

"Sadece siz üçünüz ve o karidesler mi?" diye sordu Moya. Ses tonundan Persephone'nin delirdiğini düşündüğü belliydi. "Ya Raithe?" dedi bir su tulumunu büyük bir fıçıdan doldurmakla uğraşan Malcolm'a sordu.

"Bana bir şey söylemedi," karşılığını verdi eski köle. "Gittiğinizden haberi var mı? Ben de ilk defa duyuyorum." Persephone'ye doğru döndü. "Gidip ona haber vermemi–"

"Hayır," dedi kadın çabucak.

Herkes ona bakakaldı.

"İyi ama Raithe senin Kalkan'ın. Seninle gelmek *zorunda*," diye belirtti Moya.

"Artık Kalkan'ım değil."

"Ne? Bu ne zaman oldu?" Moya tam da Persephone'nin annesi gibi ellerini beline dayadı. Belinde bir kısa kılıç asılı olmasaydı aradaki benzerlik dudak uçuklatıcıydı. Genç kadına silahı Tekchin hediye etmişti. "Nasıl–"

"Aynı anda hem bana Kalkanlık edip hem de reislik yapamaz. O yüzden konsey toplanmadan önce onu azat ettim. Ayrıca ona bir şey söylemenizi yasaklıyorum. Bana refakat etmekte üsteleyebilir veya peşimden gelmeye kalkışabilir. Onun burada kalıp karrel olması gerekiyor. Bunun için de toplantılara katılmalı ki diğer reisler onu ikna edebilsinler."

"*Senin de* görüşmelere katılman gerekmez mi? Klanların toplantısını sen tertipledin. O toplantının orta yerinde çekip gidemezsin."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Kararları Tegan, Harkon, Lipit ve Krugen, yani hâlâ birer klanları olan reisler alacaklar. Raithe'in halkının neredeyse kökü kurudu ama yine de benden daha fazla söz sahibi. O Tanrı Katili ben altı üstü bir reisin dul karısıyım. Sözlerimin olsa olsa yağmur damlaları kadar tesiri var. Ama gelirken yanımda silahlar –kalıtılı silahlar– getirebilirsem belki Raithe karrellik konusunda fikrini değiştirir. Değiştirirse de sanırım öbürleri bağlılık yemini ederler."

"Peki ya Brin?" diye sordu Malcolm. "Onu da yanına alıyorsun, değil mi?"

"Hayır, ben–"

"Ama çıktığınız yolculuk harika bir fırsat gibi gözüküyor," dedi Malcolm. "Şimdiye dek Belgreig'e ayak basmış biri... şey, bir insan olduğunu sanmam. Bu olayı hatırlaması için onun da orada bulunmasını istemez misin?"

Öneri üzerine Brin'in yüzü aydınlandı.

"Onun burada kalması lazım." Persephone kızı işaret etti. "Karrelin seçimine tanıklık etmesi için. O çok daha önemli bir olay."

"İyi ama o iş için başka Bekçiler de var," dedi genç kız. "Geri geldiğimde hikâyeyi onlardan öğrenebilirim."

Persephone, gözleri hevesle dolu Brin'i süzdü. Sonunda teslimiyetle iç geçirdi. "Peki, tamam."

Brin yerinden fırladı, o da bir çuval kaptı ve içini eşyalarla doldurmaya başladı. Birkaç arduvaz plaka toplamayı da ihmal etmedi.

"Onları yanına almayacaksın herhalde?"

Brin üç taş tablete çok sevdiği bir yavru köpekmişçesine baktı. "Üzerlerine işaret koyuyorum."

"Ne yapıyorsun ne yapıyorsun?"

"Üzerlerine anılar çiziyorum. Doğru kayıt tutmama yardımı dokunuyor. Roan onları anlıyor. Başkaları da anlayabiliyor. Yeni bir Bekçi eğitme zamanım geldiğinde o kişi bu tabletlere bakarak her şeyi öğrenebilir. Önceden tebeşir kullanıyordum ama çok kolay siliniyordu. Artık derin çizikler atıyorum."

"Epey ağır gözüküyorlar."

"Sorun değil."

TELEGRAM KAKTUSUNX

Persephone toplanmayı bitirdiğinde Moya ona hor gören bir bakış attı. "Peki ya Kalkan'ın? Raithe'i azat ettiysen yerini kim alacak?"

"Hiç kimse. Bir Kalkan'a ihtiyacım yok," dedi Persephone.

"Seph, yabancı bir memlekete gidip bir devin karşısına dikileceksin. Korunmaya ihtiyacın var. Mari aşkına, yanında bir savaş ekibi götürmelisin!"

Persephone kaşlarını çattı. Moya sahiden de annesi gibi konuşuyor, bu davranışıyla Persephone'yi kızdırdığı ve şaşırttığı kadar ona ebeveynlerini özlettiriyordu. "Arion'la beraber gidiyoruz. O güçlü kuvvetli elli adamdan daha üstündür."

"O bir Fhrey."

"Ee?"

"Ee'si, seni koruyacağına güvenmiyorum."

"Moya, bir tekneye binip Dherglerin misafirleri olarak kalacağımız bir şehre gideceğiz. Büyük ihtimalle, Arion ve Suri o devin hakkından gelirken Brin ve ben bir odada boş boş oturacağız.

"Brin'in kaydetmesi gereken çok şey olacağından eminim," diye sözlerini sürdürdü Persephone. "Ama ben herhalde sıkıntıdan patlayacağım."

Moya rahatlamışa benzemiyordu.

"Ne var?" diye sordu Persephone. "Benden ne istiyorsun, Moya?"

Genç kadın ellerini yanlarına vurdu. "Başka çare yok. Seninle geliyorum."

"Öyle mi yapıyorsun?" İlk defa söz alan Roan'ın sesi kaygılı çıkıyordu.

"Saçmalama, Moya," dedi Persephone.

"Seni koruyabileceğimi sanmıyor musun?" Moya belindeki kılıcı çekip havaya kaldırdı. "Tekchin bir süredir beni eğitiyordu. Çabuk öğrendiğimi söylüyor. Üstelik herkesi etkiledim."

"Tekchin'in bahsettiği şeyin dövüş becerilerin olduğundan emin misin, canım?" diye sordu Padera.

Moya hızla döndü. "O ne demek oluyor?"

Kimse cevap vermeye cesaret edemedi ama hem Brin hem de Persephone gülmemek için kendilerini zor tuttular.

Moya onlara dik dik baktı, sonra yalımı yanlamasına savurdu.

TELEGRAM KAKTUSUNX
Kendi ekseninde dönüp yukarıdan aşağıya etkileyici bir hamle yaptı ve bunu anı bir perendeyle izledi. Ayakları tekrar yere bastığında silahı bir kez daha savurdu ve tehditkâr bir tavırla yalımı Persephone'nın gırtlağından birkaç santim uzakta durdurdu.

Geriye sıçrayan Persephone'nın yere düşmesine ramak kalmıştı.

O andan sonra hiç kimsenin bastıracak kahkahası kalmadı.

Moya kılıcı kınına sertçe soktu. "Seninle geliyorum, işte o kadar."

"Peki," dedi Persephone.

"Roan da geliyor," diye ekledi Moya.

Yerde bir çomak ile ipi kurcalamakta olan eski kole hayretler içerisinde başını kaldırdı.

"Ne? Hayır," dedi Persephone. "Bu iş artık çığırından çıkıyor."

"Onu burada yalnız başına bırakamayız."

"Moya," dedi Persephone kesin bir dille. Moya iyi niyetliydi ama bazen Roan'a çocuk muamelesi ederdi. "Roan'a bir şey olmaz. Yalnız falan değil. Padera, Gifford ve–"

Roan sızlanmayı andıran hafif bir ses çıkardı.

"Ne oldu?" diye sordu Persephone. "Ne var, Roan?"

"Bir Fhrey'e ait o küçük mızraklardan birini almıştım," dedi Roan fısıltıdan azıcık daha yüksek bir sesle. "Sadece ona bakmak, sağını solunu incelemek, nasıl dengelendiğini görmek istiyordum. Böyle olacağını bilseydim–" Ağlamaya başladı.

"Roan?"

Moya dostunun yerine cevap verdi. "Gifford bunu öğrendi ve silahı *o* geri götürdü. Fhreylere ciridi ödünç alanın kendisi olduğunu söyledi. Çok fena dayak yedi."

Persephone elini yüzüne götürdü ve oradan ayrılmaya, Gifford'ın çoğunlukla uyuduğu yere doğru gitmeye davrandı.

"Gifford yerinde değil," dedi Padera, kadını bileğinden yakalayarak.

"Peki nerede? Durumu nasıl? Düzelecek mi?"

Yaşlı kadın harcadığı çabayla oflayarak yavaşça ayağa kalktı ve sorusu bir cevaba layık değilmişçesine Persephone'ye doğru elini salladı. "Gifford kaplumbağa gibidir. Hızlı koşamaz ama üstündeki o sert kabuk kolay kolay kırılmaz. Onu Batı Birikinti'de

TELEGRAM KAKTUSUNX
Habet'in sana yaptığı taht odasına yatırdım. Lüks içinde keyif yapıyor."

Persephone'nin bakışları Moya'dan Roan'a, ondan da Malcolm'a çevrildi. "Yanında biri var mı?"

"Şu an pek bir şeye ihtiyacı yok," dedi Padera. "Tabii dinlenmek hariç. Zaten o yüzden yanına gidip onu rahatsız etmeni istemiyorum."

Persephone başını salladı ve tekrar Roan'a doğru döndü. Genç kadın oturduğu yerde ileri geri sallanıyordu.

Moya dostunun yanına çöktü. "Gifford orada olmasaydı neler yaşanabileceğinden endişelenmemek elimde değil. Yani cinidi o değil de Roan geri götürseydi."

"Bir kadına zarar vermezler herhalde, değil mi?" diye sordu Persephone.

Ona bakarken Moya'nın gözlerinde pek çok soru vardı. "Vermeyeceklerine inanmak istiyorum ama bir sakata ne yaptıklarına baksana. Belki onların gözünde hayvanlardan azıcık daha üstünüzdür – yarı insan gibi. Ve yarı insanlara gerçek insanlar gibi muamele etmen gerekmez, öyle değil mi?"

Persephone daha şimdiden işinin başına dönmüş olan Roan'ı süzdü. Genç kadın, ipi kucağında duran uzun çomağın ucuna bağlıyordu. *Acaba Iver ona o gözle mi bakıyordu? Yarı insan gözüyle? Başka nasıl o kadar zalimce davranabilirdi ki?* Roan'ın Fhreyler tarafından dövüldüğünü hayal etti – yine sırf bir yarı insan olarak görüldüğü için.

"Yanına çok eşya alma, Roan. Orada fazla kalmayacağız."

• ● •

Dahildan rıhtımlara kadarki taşlık yamacı teraslar halinde alçalan Vernes köyü Persephone'ye Reglan'ın ellinci doğum gününde Padera'nın hazırladığı tatlıyı hatırlatıyordu. Lakin bu katmanlar yabani böğürtlenler ve yemişler yerine dükkânlarla ve evlerle süslüydü. Binaların çoğu kerpiçten yapılmıştı ve bazıları şaşırtıcı bir şekilde iki katlıydı. Sıkışık teraslar, grubun tek sıra ilerlemesini gerektiren dar sokaklardan ve daha da dar ara sokaklardan müteşekkildi. Ayaz, Sel ve Yağmur birer tazı gibi önden gidiyorlardı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Şafak vakti yola çıktılar. Bunun bir sebebi Persephone'nın bir liderde anlaşamazlarsa konseyin dağılacağından korkması ve dolayısıyla zamanlarının kısıtlı olmasıydı. Kadın ayrıca kararı üzerinde fazla kafa yorarsa cesaretini yitireceğinden korkuyordu. Fakat asıl sebep, ayrılık saatinin bir Dherg ticaret gemisinin tarifesi tarafından belirlenmesiydi. Sel ve Ayaz, yukunu aldıktan sonra yelken açacak olan gemide bir yer bulmayı becermişlerdi. O yükleme işi de gecenin büyük bölümünü almıştı.

Toplamda Minna ve üç Dherg de dahil on kişiydiler. Adlarının daha uzun versiyonunu telaffuz etme umutlarını tümden yitirmiş olan Persephone üçlüye cüceler diye hitap etmeyi sürdürüyordu ve adamlar bunu Dherg olarak anılmak kadar dert etmiyorlardı. Yine de Persephone'nin bazen dili sürçüyor ve "Dher–" derken kendine son anda hâkim oluyordu. Her bir dil sürçmesinde cücelerin yüzlerini buruşturduklarını görebiliyordu ama elinden geleni yapmasının takdir edildiğini de düşünüyordu. Öbürleri ise üçlüyle hiç konuşmayarak bu sorundan kaçınıyorlardı.

Ayaz önden giderken hemen arkasındaki Sel, yön tarifleriyle beraber hakaretler de bağırmayı ihmal etmedi. O saatte ortalıkta kimsecikler yoktu ve sıkışık sokaklardan geçip sarp, dar merdivenlerden inerken hızla ilerlediler.

Tuzdan ağarmış bir dizi büyük binayı geride bıraktıklarında tahta bir iskeleyle ve onun hemen ilerisinde yan yana dizilmiş üç gemiyle karşılaştılar. Persephone'nin şimdiye dek yalnızca Hazın Göl'de balık avlanırken kullanılan ve iki kişinin başları üzerinde taşıyabildikleri türden teknelere binmişliği vardı. Vernes'teki gemilerse üç alaçuktan daha uzundu ve ön kısımları hayvan suratlarını andıran biçimlere sokulmuştu. Merkezlerinden uzun direkler yükseliyor, o direklerin ortasında da ilkinin yarısı uzunluğunda kumaşa sarılı başka bir direk yanlamasına duruyordu.

Persephone'nin içine bir kuşku düştü. Kılıçları almaya o kadar odaklanmıştı ki izledikleri yolun nereye çıkabileceğini veya o yolda ilerleyebilmek için göze alması gereken tehlikeleri hiç düşünmemişti. Artık her zamankinden daha sonsuz gözüken sınırsız ufka göz gezdirdi.

Acaba orada neler var?

Göğü sudan ayıramıyordu bile.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Ya Eraphus'un yüzdüğü yere gelirsek? Ya karanlıkta yolumuzu kaybeder ve Belgreig'i bulamazsak? Brin'in uyardığı gibi dünyanın kenarından düşebilir miyiz ki?

Rhunlar asla denize açılmazlardı – en azından artık. Persephone dostlarını bilinmeyene götürüyordu ve Gath'la arasında en ufak bir benzerlik bile yoktu. O Reglan bile değildi.

Diğerleri rıhtımda beklerken Ayaz ile Sel başka bir Dherg'le konuştular. Kısa sakallı ve burnunda kulaklarındaki küpelerle uyumlu bir hızma olan bu üçüncüsünün dudaklarında nahoş bir sırıtış vardı. Dherg dilinde konuşurlarken sözleri kulağa ne dostane ne de kibar geldi.

Tekrar uçsuz bucaksız sulara bakan Persephone belki de Raithe'i yanına almamakla hata ettiğini düşündü – veya Malcolm'ı, Killianları, Tope Highland ile oğullarını ve... ve... eh, aslında herkesi. Belli ki bu işi yeterince düşünüp taşınmamıştı.

Derin bir nefes aldı.

"Ne var?" diye sordu Brin.

"Yok bir şey," diye onu temin etti Persephone, kendini ikna edemese de.

Moya sana-söylemiştim der gibi bir bakış attı. Veya belki o da korkuyordu. Persephone dostunun kızgın olduğunu düşünmeyi yeğlerdi. Moya da korkuyorsa başları cidden belada demekti.

Yanında durdukları gemide harıl harıl çalışılmaktaydı. Gemideki herkes Dherg'di ama Ayaz'ın, Sel'in ve Yağmur'un aksine bunlar metale bürünmemişti. Çoğunun üstü çıplaktı veya sadece yelekler yahut kolsuz tunikler giymişlerdi. Gemiyi güverteye tahta bir kalas bağlıyor, tahta parçası dalgalarla beraber kıpırdayıp takırdıyordu.

"Hâlâ vakit var," diye fısıldadı Moya. "Geri dönebiliriz."

"Peki ya sonra?" diye sordu Persephone.

Mari'ye şükürler olsun ki Moya cevap vermedi. Kulağa ne kadar saçma gelirse gelsin herhangi bir cevap verseydi Persephone fikrini değiştirebilirdi. Gemiye binip sonsuz boşluğa açılmak istemiyordu. Oraya gidip gelmek için Dherglere güvenme fikri neredeyse akla hayale sığmıyordu. Fakat en korkutucu olanı, devi yenmek için Suri'den medet ummalarıydı. *Arion haklıydı: Genç mistik Rapnagar'la başa çıkarken öyle bir şeye hazır değildi. Arion*

TELEGRAM KAKTUSUNX
onu zamanında eğitebilir mi? Eğer eğitemezse müdahale eder mi? Evet, deve zarar vermeye karşıydı ama gerekirse kendini ve grubu korurdu, değil mi? Ansızın Persephone'nin planı hiç de makul veya güvenli gözükmez oldu.

Persephone'nin tahmin ettiğinden daha uzun bir pazarlığın ardından Ayaz ile Sel el ederek onları iskele kalasından geçmeye ve sulara batıp çıkan gemiye binmeye çağırdı. Arion da dahil herkes tereddüde kapıldı.

"Sorun yok. Dent bize izin verdi," dedi Ayaz onlara.

"Lipit'e göre Rhunlar Caric'te istenmezlermiş. Turunuz oradaki varlığımızı bir savaş sebebi olarak görebilirmiş. Sorun çıkmayacağından emin misin?" diye sordu Persephone.

"Daha kalabalık olsaydınız belki çıkardı. Ama bir avuç kadın ve bir çift kız nasıl bir tehdit olarak görülebilir ki?"

"Öyleyse o Dent denen adamı ikna etmen neden bu kadar uzun sürdü? Bir şeyden rahatsız olmuş gibiydi. Neydi o?"

"Yük," dedi Sel.

"Minna mı, ben mi?" diye düzgün fakat biraz çekimser bir Rhunca'yla sordu Arion.

"Savaşımız uzun sürdü," dedi Sel.

"Ve uzun zaman önceydi." Hecelerini kısa kesen ağır aksana rağmen Arion'un boşlayıcı ses tonu açıkça anlaşılıyordu.

Sel ona kaşlarını çattı. "Kaybetmek, zaferin sevinci unutulduktan çok sonra bile ağızda kalan acı bir tat bırakır."

Arion kafa salladı. "Doğru söylüyorsun."

"Gidelim." Sel sallantılı kalası alelacele aştı. Nadiren konuşan Yağmur da Sel'le beraber onu izledi.

Başka hiç kimse yerinden kıpırdamadı. Tüm gözler Persephone'ye çevriliydi.

Persephone iskele kalasının diğer ucuna bakarken Reglan'ı haftalardır özlemediği kadar özlüyordu. Kocası yanında olsaydı ona ne kadar aptalca davrandığını söylerdi. Tüm bu fikrin fazla riskli, fazla tuhaf olduğunu belirtirdi. Persephone üsteleyince de onun elini tutar ve korkusu geçinceye dek sıkmasına izin verirdi. Gemiye bakarken Persephone'ye elleri her zamankinden daha soğuk ve boş geldi.

Herkes onu bekledi.

TELEGRAM KAKTUSUNX

O altı üstü küçük bir oduncu, çoban ve avcı klanını yonetmiş bır adamın dul karısıydı. Fakat kalası geçmezse yoldaşlarından hıçbırı –Miralyitli bile– geçmezdi.

Bunu birlikte başaracağız, diye bir kez daha soyledığını duydu arkadaşı Aria'nın.

Bulabildiği en yakın eli –Brin'inkini– sıkıca tutarak korkunun kaybolmasını bekledi. Kaybolmadı ama Persephone yine de kalası geçti.

TELEGRAM KAKTUSUNX

14

Kâbus

Bir savaş sırasında pek çok yalan söylenir. Hele öncesinde söylenenler daha bile fazladır. Zaten savaşlar öyle çıkar.

–Brin'in Kitabı

Mawyndulê'nin konsey odasında kırdığı surahi ve bardaklar yenileriyle değiştirilmişti. Kırılanlarla tıpatıp aynı gözüktükleri için genç prens babası bir keresinde Hain'in de yaptığı gibi Sanat'ı kullanarak mı parçaları birleştirdi mi diye merak etti. Maalesef Sanat babasının tavrını *–tozlu* tavrını– mantıklı bir hale getiremezdi. Mawyndulê'nin toplantıdaki taşkınlığından beri bir hafta geçmişti ve babası henüz tek kelime bile etmemişti – ne bir nutuk ne bir bağrış ne de herhangi bir ceza. Eylem eksikliği Mawyndulê'yı şaşırtmıyordu; babası gerek oğlundan gerekse Gryndal'ın katillerinden hesap sormaktan acizdi. Hatta Feyn her şeyden acizdi. Herkes Lothian'ın düello esnasında Carfreign'de sergilediği performansı methederdi ama Mawyndulê huduttayken Gryndal'ın Rhunlara nasıl hadlerini bildirdiğini –parmaklarının basit bir hareketiyle beşinin birden kanlar içinde öldüğünu– unutmamıştı. Gryndal öyle yaparak daha münasip bir mesaj vermişti. Babasının kafası buna basmıyordu.

Babasının danışmanları büyük masanın etrafındaki yerlerini alırlarken Mawyndule önceki gibi kaykılarak koltuğuna gömüldü. Adamların görüştükleri mevzu... eh, ne hakkında zırvaladıklarına dair Mawyndulê'nin en ufak bir fikri yoktu. Prens onlara aldırış etmemek için elinden geleni yapıyordu.

Odaya bir sinek girdi ve duvarın yukarısındaki Miralyit san-

TELEGRAM KAKTUSUNX
cağının üstüne kondu. Mawyndule minik yaratığı sanat'la dondurarak kumaşın üstünde hapsetti. Acaba sinek ne düşunuyordu? Düşünebilme yetisi var mıydı? Tanrı kavramına sahip miydi? Öyle bir varlığı kızdırıp kızdırmadığını merak ediyor muydu? Eğer Mawyndulè canını bağışlarsa belki evine dönüp başından geçen tuhaf tecrübeyi diğer böceklere anlatırdı. Herhalde ilahi bir amaç için seçildiğini hissederdi. Başka ne duşunebilirdi ki? Bir konsey toplantısında mahsur kalmış bir prensin kendisini sırf can sıkıntısından bir süre hapsettiğini idrak bile edemezdi ya. Her şeyin bir sebebi olurdu. Sinek ya bu sonuca ulaşırdı ya da kainatın merkezinin kendisi olduğuna inanmaktan vazgeçerdi. Mawyndulè merhametle –ve de gerek sineğin gerekse akranlarının aslında ne kadar önemsiz olduklarını öğrenmelerini istememesinden doğan bir şefkatle– parmak uçlarını birbirine bastırdı. Odanın karşısında ve duvarın üç metre yukarısında bulunan minik sinek onurlu fakat önemsiz bir şekilde can verdi

"... suikastçıların hedefi..."

Suikastçılar sözü Mawyndulè'nin dikkatini konuşulanlara çekti. En son kulak verdiğinde Kabbayn sıkıntıdaki ekinlere yardım için Gwydry'den gelen daha fazla yağmur ricası ve yeni Ferrol tapınağının inşasını yaz ortasına kadar tamamlayabilmek için Eilywin'den gelen benzer ama ilkine zıt bir açık hava ricası hakkında zırvalıyordu. Umalyn ikinciden yanaydı ama Kabbayn'ın dediği gibi ilki olmadan *yaşamlarını sürdüremezlerdi*. Müzakere monoton seslerle sürüp gitmişti. Mawyndule hasılatların tartışılmış olduğundan emin sayılırdı ama mali konular mevzubahis olduğunda asla kulak asmazdı. Delikanlı bundan daha sıkıcı bir şey bulunmadığı fikrindeydi. Öte yandan suikastçılar mali bir konu değildi – tabii babası Nyphron ile Hain'in öldürülmeleri için suikastçı tutmuyorsa. Her halükârda Mawyndulè'nin ilgisini çekmişlerdi.

"... sizmişsiniz, yüce Feynim," diye cümlesini tamamladı Vasek.

"Bundan ne kadar eminsin?" diye sordu babası.

"Büyük ölçüde, Feynim," yanıtını verdi adam. "Soruşturmalarım sürüyor ama kaynaklarım genellikle güvenilirdir."

Rhunlar babamı öldürmek için suikastçılar mı tutuyorlar?

TELEGRAM KAKTUSUNX

Mawyndule sinegin ailesi tarafından tuzaklanan bir kazanın bir dişini bedel aldığını düşündü. Her iki senaryo da aynı derecede ihtimal dışıydı.

"Hayatta inanmam. Bu bir hata, saçma bir dedikodu olmalı. Hiçbir şey hiçbir şeyi öldürmezler."

Hayır, Khunlar değil. Tehdit içeriden mi geliyor?

"İnançlarında haklı olduklarını hissederlerse öldürebilirler. Şu aralar Miralyit egemenliğinden hayli endişe duyuluyor. Diğer kabileler Ferrol'in Yasası'nın askıya alınıp borunun üflenmesine izin verilmeyeceğinden veyahut neticenin barizliğinden dolayı meydan okuma hakkının anlamını yitireceğinden korkuyor."

Lothian güldü. "Cidden mi? Daha şimdiden bir sonraki düello için tasalanıyorlar mı? Ulu Vermar'a daha üç bin yıl var."

"Şey, Leynim..." Vasek mahcup, huzursuz bir yüz ifadesiyle tereddüt etti. "Üç bin yıl *veya ölümünüz*. Hem artık o kadar genç değilsiniz."

Lothian kaşlarını çattı, ardından iç geçirdi. "Annem gereğinden fazla yaşadı." Mawyndule'ye baktı. "Ama boşa umitlenme. Önümde daha en az bin yıl var."

"Miralyit egemenliğinin devamı tam da ast kabilelerin endişelendiği şey."

"Eğer öyleyse bir suikastın faydası dokunmaz ki," dedi babası. "Başarıya ulaşsalar bile Orman Tahtı'na Mawyndule geçer ve Sanat'taki kısıtlı becerilerine rağmen diğer herhangi bir kabilenin en güçlü üyesini bile kolayca mağlup edebilir. Yine bir Miralyit mensubu tarafından yönetilirler."

Kısıtlı beceriler mi?

"Belki suikast bir caydırıcı olarak kullanılacaktır," dedi Vasek. "Ya Orman Tahtı'na geçen her Miralyitli öldürülürse? Miralyit Kabilesi yönetimden vazgeçip tahtı başkalarına bırakır mı? Boru tüm meydan okumaları adil bir dövüş haline getirir ama ya bir kadeh zehir? Sırta saplanan bir bıçak? Bunlar bir Miralyitli'nin bile sağ atlatmakta zorlanacağı şeylerdir, öyle değil mi?"

"Peki Ferrol tarafından geri çevrileceklerini, Ahiretten ve Hiyerarşi toplumundan dışlanacaklarını bile bile öyle bir işe kalkışırlar mı? Herkes, hatta kendi ataları bile onlara sırt çevirir."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Dediğim gibi, eğer biri yapılacak fedakârlığa değeceğini hisseder ve başka çıkar yol görmezse her şey mumkun."

"Diğer kabilelerin babamı öldürmeyi planladıklarını mı söylüyorsun?" diye sordu Mawyndulë.

Herkes dönüp baktı. Delikanlının orada olduğunu unutmuşçasına her birinin yüzünde aynı şaşkınlık ifadesi vardı.

"Elimizde kesin bir bilgi yok, prensim," dedi Vasek, sesinde alışılmadık bir sempati tonuyla.

Sırlar efendisi belli ki Mawyndulë'nın babasının sıhhatine önem verdiğini sanıyor, bu tavrı Mawyndulë'ye adamın taşıdığı unvanı ne derece hak ettiğini sorgulatıyordu.

"Endişelenmene gerek yok," diye oğlunu temin etti Lothian. "Kabileler Sanat'tan anlamaz. Anlasalardı böyle şeyleri akıllarından bile geçirmezlerdi. Talwara sıkı korunur."

"Feynin yemekleri bir Miralyitli tarafından arındırılır," diye açıkladı Vasek. "Bütün kapılar ve pencereler her gece Sanat'la kilitlenir ve yalnızca burada ikamet edenler duvarların arasına alınırlar. Hem zaten yakında söylentilerin kaynağını bulup çıkaracağıma inanıyorum. O zaman sorumluları ortadan kaldırabiliriz."

"Feynim?" diye söz istedi Vidar. Genellikle yaptığı gibi oraya toplantının sonlarına doğru gelmişti. Gelişinin tek sebebi de Feynin Aquila'ya belirli bir yönlendirmede bulunmak isteyip istemediğini öğrenmekti. "Konsey toplantısı başlamak üzere. Oğlunuz ve ben—"

"Evet, evet." Lothian onları kışkışladı. "Gidin. Gidin."

"Müsaadenizle, Feynim." Vasek onları durdurmak için bir elini kaldırdı. "Söylentiler doğru çıkarsa en güvenli ve kolay çözüm, öyle bir eyleme sebebiyet verebilecek korkuları dindirmek olacaktır. Vidar diğer kabileleri hepsinin de Aquila'da söz sahibi olduğuna ve bu dinamiği değiştirmek gibi bir plan bulunmadığına dair temin etmeyi sürdürmeli. Bu tür bir davranış, ben daha fazla bilgi edininceye kadar gerginliği azaltabilir."

Feyn başıyla onay verdi.

"Her zamanki gibi elimden geleni yaparım, Feynim," dedi Vidar hükümdarına.

Bunun ardından arkasına bile bakmadan çıkıp giderek Mawyndulë'yi peşinden koşmaya bıraktı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Mawyndulè'nin ikinci Aquila oturumu ilkinden bile sıkıcı olsa belki de dunyadaki diğer her şeyden daha usandırıcıydı. Makareta bu sefer orada degildi. Vidar ona sert bir bakış atıncaya kadar Mawyndulè etrafına göz gezdirip durdu. Goruşulen konu suikast ihtimali degil, çay tarlalarının drenajıydı. Vidar bir ara onu uyanık tutmak için Mawyndulè'nin ayağına tekme attı ama delikanlı ne kadar uğraşırsa uğraşsın gözlerini açık, başını dik tutamadı. İkinci tekme ilkinden sertti. Üçuncusuysse prense çığlık attırdı.

Mawyndulè bir kâbusun içinde kaybolmuştu. Ruyasında Talwara'nın bilmediği bir bölumunde bir suikastçı onu sinsice takip ediyordu. Bu tuhaf bir durumdu çünku genç prens sarayın her karışını bilirdi. Katil, babasını çoktan oldurmüştu ve şimdi de sonu gelmez koridorlarda onu kovalıyordu. Kocaman bir golgeden ibaret olan sözde kasap ansızın önune fırladı. Mawyndule haykırmaya çalıştı ama yapamadı. Sanat'ı kullanmayı denedi ama hiçbir şey olmadı. Son çare olarak koşup kaçmak istedi ama katil onu bacağından yakaladı ve canı acıyıncaya dek sıktı.

Uyandığında çığlık atmasına yol açan şey Vidar'dan yediği tekmeden ziyade kâbusun dehşetiydi. Sebebi ne olursa olsun sonuç bir felaketti. Salondaki herkes durup hayretle ona baktı. En şaşkın gozüken de ağzı ve gözleri kocaman açık bir halde geriye yaslanan Vidar'dı.

"Dikkatini ver, seni küçük budala!" diye azarladı adam.

Belki Vidar o denli yüksek sesle konuşmaya niyetlenmemişti ama sözlerini içerideki herkesin duyduğuna şuphe yoktu. Maalesef aynı şey galerinin ön sırasında oturan kedi gozlu, dilber Miralyitli için de geçerliydi. Görünüşe bakılırsa Makareta prensin uyanık kalmasını saglamayacak kadar geç ama Hain tarafından Tann Katili'nin canını alması engellendiğinden beri hayatının en küçük düşürücü deneyimine tanıklık edecek kadar erken gelmişti.

Mawyndulè'nin çilesi bununla sınırlı kalmadı. Aquila dagıldıktan sonra Vidar onu daha da azarladı. Bunu çok daha usulca yaptı ama Mawyndulè'nin derdi artık ses seviyesinden ziyade süratti. Makareta'ya yetişmek ve buluşmadan önce bir yere gidip

TELEGRAM KAKTUSUNX
gidemeyeceklerini sormak istiyor, kızın kendisine nerede oturduğunu söylemesini umuyordu. Lakin kapana kısılmış olup ikinci sınıf bir Miralyitli'den nutuk dinliyordu.

"Babanın bugünkü olaydan haberi olacak ama bu dertlerinin en küçüğü," dedi Vidar ve Mawyndule ruyasındaki golgenin ne olduğunu fark etti: Kıdemli konsey uyesinin sıvrı dişlere ve pençelere sahip daha korkutucu bir versiyonu. "Bu saygın kurulun gözünde bir tek kendi itibarını değil, benimkini de zedeledin."

Vidar daha da sokulup sesini alçalttı. "Beni iyi dinle, kuçuk serseri. Baban nasıl bir izlenim bıraktığını onemsemiyor olabilir ama ben davranışların tarafından utandırılmayı reddediyorum Bu salondayken, ilgi gostermek ve terbiyeni takınmak da dahil, ben ne dersem onu yapacaksın."

Mawyndule afallayıp kalmıştı ama kendisinden aşağı bir Miralyitli karşısında itaatkâr bir tavır takınacak kadar değil. Sonuçta o prensti. "Niyeymiş?"

Vidar bunun üzerine gülümsedi. Öyle yapınca da sahiden kâbustaki şeye benzedi. "Siyaset gereği, evladım. Lothian'ın oğlu olabilirsin ama güven bana, istersem seni mahvedebilirim. Kendi baban da dahil şehirdeki herkesin senden nefret etmesini sağlayabilirim."

"Ben de Feyn olduğumda seni idam ettirirm."

"Ben iki bin yedi yüz yaşındayım, evlat. Sana öyle bir zevki tattıracak kadar yaşamam. Öte yandan sen uzun ömrunun geri kalanı boyunca lekeli bir itibarla yaşamak zorunda kalırsın. Bir dahaki sefere davranışlarınla beni rezil etmeden önce iyi duşun."

Mawyndule kıdemli üyeyi utandırmaya çalışmamıştı ama o anda Vidar'ın öyle yaptığını düşünmesinden yanaydı. İhtiyar ahmak çekip giderek delikanlıyı Caratacus'un ve Gylindora'nın –sepet örücünün– kubbesi altında yalnız bıraktı.

Mawyndule gitmek üzere döndüğünde tamamen yalnız olmadığını fark etti. Hâlâ ortadaki koltuğunda oturan Imaly iç kaldırıcı balık gözleriyle onu seyrediyordu.

"İşler hiç iyi gitmedi, değil mi?" dedi ellerini kucağında kavuşturan kadın. Bağırmamasına rağmen ses güçlendirici bir örü kullanan bir Miralyitli'ymiş gibi sesi yüksek çıktı.

Genç prens başını iki yana salladı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Vidar hıyarın tekidir," diyen Imaly sözünü sakınmayarak d lıkanlıyı afallattı. "Bazıları diğer Fhreylere daha iyi hizmet edebil mek için bu koltuklara heveslenirler. Bazıları vazifeye çağrıldıkl rını, diğerleri yükümlü olduklarını hissederler. Vidar gibilerse bu işi mevkinin getirdiği prestij ve saygı için yaparlar. Fakat öyleleri saygının bir makamdan ve hatta geçmişteki başarılardan gelmedi ğini anlamazlar. Saygının ne zaman yeni biriyle karşılaşsan tekrar tekrar kazanılması gerekir. Vidar bu dersi asla öğrenemedi ve so nuç olarak hasret duyduğu saygınlığı senin gibi bir yeni yetme den bile bulamadı. Bu, yani kendisine boyun eğilmeyip gülündü ğü zaman kapıldığı his içini kemiriyor."

"Ona gülünsün diye öyle yapmadım. Uyuyakaldım ve bir kâbus gördüm, hepsi bu."

"Fark etmez. Onun zihninde bilerek öyle yaptın ve etrafında kiler ona hayatı boyunca güldüler. Tabii nasıl ki sen onu küçük düşürmeye çalışmadıysan ona gülen de olmadı. Ama Vidar da he pimiz gibi yalnızca görmek istediklerini görüyor ve iki bin yedi yüz yılın ardından belli başlı beklentilere sahip."

Kadın ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. Öyle yaparken de Mawyndulë'nin arkasındaki galeriye doğru göz attı. Makareta'nın orada olabileceğini, belki de geri geldiğini düşünen prens hızla döndü ama sıralar hâlâ boştu.

Imaly ona gülümsedi. "Mawyndulë," dedi nazikçe, şefkatle, "çok gençsin. Öyle olmadığını düşündüğünün farkındayım ama henüz bir çocuk sayılırsın. Şimdi söyleyeceğimi yanlış anlama Bunun seninle bir ilgisi yok. Şahsen ben bin yaşından küçüklerin bir bakıcı olmadan dışarı çıkmalarına izin verilmemesinden ya nayım." Gevrek gevrek güldü. "Daha tedbirli davranmalısın Sen prenssin. İleride Orman Tahtı sana kalacak ve düelloyu kazanır san Feyn olacaksın. Günün birinde kavuşacağın gücü elde etmek isteyen pek çok kişi var."

"Belli ki Vidar onlardan biri değil."

"Dediğim gibi Vidar hıyarın tekidir ama daha fazlası değildir"

Delikanlının tebessümü genişledi. Imaly'nin Vidar'a verip ve riştirmesi hoşuna gidiyordu.

"Ondan çok daha hırslı, çok daha sinsi kişiler var. Unutma ki gördüklerinin tehlikesi, göremediklerinle kıyaslanamaz bile"

TELEGRAM KAKTUSUNX

Kadın bir kez daha galeriye göz attı ve prensi Caratacus ile Gylindora'nın şaşmaz bakışları altında yalnız bırakarak oradan ayrıldı.

• ● •

Gül Köprüsü'ne erkenden gelen Mawyndule banketin tepesindeki, köprünün toprakla buluştuğu yerin yakınındaki büyük bir kayaya oturdu. Yükseklerde bir uçurum kenarına tünemiş bir şahin gibi orada öylece durmak hoşuna gidiyor, alacakaranlıkta otururken Shinara'nın akıp giden sularını görebiliyordu.

Nadiren yalnız vakit geçirirdi. Küçüklüğünde ihtiyaçlarıyla ilgilenen bir kadro vardı: hizmetçiler, dadılar, aşçılar, gösteri sanatçıları. Yaşı ilerledikçe kadro küçülmüştü ama sonuncusu hainlik edip Gryndal'ı öldürmeseydi hâlâ bir mürebbiyesi olurdu. Babasının yeni bir eğitmen atamasını beklemişti ama henüz öyle bir şey olmamıştı. Mawyndulë için hava hoştu. Derslerden hiç hazzetmemişti ve yalnız kalabileceği, düşünebileceği, hayatını yaşayabileceği biraz boş zamana hayır diyecek değildi.

Sararmış bir yaprak esintide fırıl fırıl dönerek, ağırlıksızmışçasına dalgacıkların üstünde süzülerek minicik bir tekne gibi nehirden geçip gitti. Mawyndulë onu seyrederken önemsiz gözükmesine karşın –hatta belki de önemsiz *olduğu* için– yaprağın daha büyük bir hakikat barındırdığından emindi. Herkes dağların ve gökyüzünün haşmetli olduğunu ve gözlemi hak ettiğini bilirdi ama hiç kimse bir yaprağa bakmaya tenezzül etmezdi. Yine de orada bir güzellik, yalın bir saflık gizliydi. Böyle milyarlarca yaprak evlerinden kopar ve rüzgârda dört bir yana dağılırdı ama her biri –tıpkı nehirdeki gibi– eşsizdi ve diğerlerinden farklı bir yol izlerdi. Az evvelki suda yüzerek bilinmeyen diyarlara yolculuk ederken kim bilir nasıl bir macera yaşamaktaydı. Delikanlının gözüne daha başka yapraklar da takıldı. Onların geçip gitmesini seyrederken kendini daha arif, daha içli hissetmemek elinde değildi çünkü akıntıda sürüklenen bir yaprağın değerini sadece o bilirdi.

Diğerleri hava kararduktan hemen sonra gelmeye başladılar. Bunu kasten yapıyorlardı. Buluşmanın sır olarak kalması lazımdı. Mawyndulë gerçeği ilk seferde tamamen anlamamıştı ama

TELEGRAM KAKTUSUNX
artık kafası basmaya başlıyordu. Öbür kabileler Miralyit'e şüpheyle bakıyor ve ayaklanmak için bahane arıyordu. Bu kadar çok Miralyitli'nın açık açık toplanması tehdit olarak algılanırdı.

Mawyndulë ilk başta kimseyi tanımadı. Gelenler şarap getiren ve yere battaniyeler seren isimsiz çehrelerden ibaretti. Genç prens tuneğinden ayrılmadı. Onu çok az kimse fark etti; edenler de gülümsediler ve ondan aynı karşılığı aldılar. Çoğu oturup kendi arasında usulca konuştu ve Mawyndulë kısa bir süreliğine onları nehirdeki yapraklara benzetti. Hepsi de eşsizdi; hepsi de kontrolleri dışındaki güçlü akıntılarda sürükleniyordu. Mawyndulë o anda eğer bu doğruysa kendisinin de bir yaprak olması gerektiğini idrak etti.

Makareta'nın gelmesiyle kafasındaki diğer düşünceler uçup gitti.

Kız onun beklediği gibi Aiden'la beraber gelmedi. Yanında Mawyndulë'nin tanımadığı iki kişi vardı. Aslında onları geçen hafta görmüş olabilirdi ama o geceden kalma anılarının çoğu bulanıktı. Makareta delikanlıyı görünce sırıttı. Mawyndulë kızın yanına çıkmasını, onu sadece kendine saklamayı umdu ama Makareta sol topuğunda dönüp eliyle prensi aşağıya çağırdı. Mawyndulë indiğinde de kız ona bir bardak şarap uzattı.

"Geri gelmişsin," diyen Makareta'nın havai, çocuksu tavrı Mawyndulë'yi mutlu etti.

"Geleceğimi söylemiştim."

"Orlene, Tandur, bu Feyn Lothian'ın oğlu Mawyndulë."

Makareta'dan daha büyük ve uzun boylu olan Orlene pelerinini giyip kukuletasını takarak kendine gizemli bir cazibe katmıştı. Tandur ise pelerinini koluna asmıştı ve de kafası Miralyit keli olsa da çenesinde ve alt dudağının hemen altında özenle kesilmiş kısa bir sakal vardı.

"Seni bugün Airenthenon'da gördüm," dedi Makareta.

Uyuyakalmasıyla, gösterilen tepkiyle veya Vidar'ın azarıyla ilgili bir yorum duymayı bekleyen Mawyndulë içinden irkildi. Fakat genç kız devamını getirmedi. Mawyndulë nedense konunun orada kapanmasını istemedi. Kendi kendine öyle yapmanın daha uygun olacağını söylese de yaşananlardan bahsetmek istiyordu. "Tarlaların sulanmasıyla ilgili o görüşme öyle tekdüzeydi ki" Gözlerini devirdi. "Uyanık kalamadım."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Sahiden de bayıktı," diye görüş bildirdi Makareta.

"Vidar beni tekmeledi. O yüzden bağırdım."

"Seni tekmeledi mi?" Makareta'nın sesindeki hınç delikanlıyı gülümsetti. "Sana cidden *tekme* mi attı?"

Mawyndulë başını sallayıp içkisinden bir fırt çekti. Bu seferki geçen hafta içtiğinden bile daha güzeldi.

"Eh, bağırmana şaşmamak lazım. Üstelik seni azarlama kustahlığını da gösterdi!" Kızın öfkeli bir hali vardı.

"Zaten hep öyle şeyler yapıyor. Sonrasında beni bir de tehdit etti."

"*Ne?*" diye patlayan Makareta'nın iri gözleri daha da açıldı.

Bu tepkisiyle dikkatleri üzerine çekti. Etraflarındakiler dinlemek için oraya toplandılar. Aiden da aralarındaydı. Mawyndulë genç adamın geldiğini görmemişti ama o da hızla buluşmanın merkezi haline gelmekte olan küçük dairelerine katıldı.

"Makareta," dedi Aiden, "neler oluyor?"

Kız bir elini beline koyup diğeriyle Mawyndulë'yi işaret etti. "Vidar, prensi tekmeleyip Aquila'da küçük düşürdü. Sonra onu bir de *tehdit etti*."

"Ne?" diye, hayretle sordu Aiden.

"Ben sonuna yetiştim," dedi Makareta. "Vidar'ın Mawyndulë'ye *budala* dediğini duydum – şey, aslında herkes duydu. İnanabiliyor musunuz?"

"Öyle dedi ha? Hem de Aquila'da?"

Makareta başını o kadar sert salladı ki şarabının birazını döktü.

Etraflarında toplananların sayısı artıyordu. Mawyndulë kendisine bakan, ne diyeceğini merakla bekleyen sıra sıra yüzler gördü.

"Beni itibarımı zedelemekle tehdit etti. Bağlantıları mı ne varmış."

"İyi ama sen prenssin!" Aiden da en az Makareta kadar öfkeli gözüküyordu. "Bu korkunç bir şey. Haksız mıyım?"

"Doğru," dedi Orlene. "Olacak iş değil."

"Asıl mesele," dedi Tandur, "konseydeki bir koltuğun Vidar'la heba olması. Miralyit'in sesinin o olmaması gerekirdi. O altı üstü bir asistandı – Gryndal susadığında su getirmek için oradaydı. Ama şimdi..."

"Orlene'le aynı fikirdeyim," dedi Makareta. "Bu hiç doğru de-

TELEGRAM KAKTUSUNX
gil. Vidar ne yaptığını bilmiyor. Daha geçen hafta kendini aptal durumuna düşürdü ve Imaly'ye bir zafer daha kazandırdı."

Diğerleri ona edilen kötü muameleye duydukları öfkeyi dillendirmek için etrafına toplanırlarken Mawyndule şarabından ikinci bir yudum aldı. Makareta yine yanı başındaydı. Kız o kadar yakındı ki genç prensin eli asikasına surtundü.

"Beni kızdıran," diyen Aiden, abartılı kaçan bir hareketle yumruğunu salladı, "Mawyndule, Gryndal'ın öğrencisiydi. Bu nedenle Aquila'da asıl ona bir yer verilmeli. Kıdemli konsey üyesi Vidar değil o olmalı. Haksız mıyım?"

Mawyndule genç adamın gerçekten mi sinirli olduğundan yoksa numara mı yaptığından emin değildi. Aiden göze girmek için sahte tavırlar takınabilecek türden birine benziyordu.

"Vidar o koltuğa sırf yaşlı olduğu için oturdu. Bu zamanlamanın ve siyasetin bir cilvesi. Feyn oğlunu kayırırmış gibi gözükmek istemediğinden bir budalanın konseyde Miralyit'i temsil etmesine izin vermek zorunda kaldı."

"Bu konuda bir şeyler yapmalıyız," dedi Tandur, Aiden'a bakarak.

Sanki ellerinden bir şey gelirdi de. Kıkırdayan Mawyndule gülüşünü şarap bardağının arkasına sakladı. Bir şeyler yapılabilecek olsaydı böyle rezilliklere katlanacağını mı sanıyorlardı?

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Orlene. "Ne yapabiliriz ki?"

Tebrikler, Orlene! Malumu ilam ederek birincilik ödülünü hak ettin.

"Ne mi yapabiliriz?" Aiden güldü. "Ne yapamayız ki? Biz Miralyitliler iz!"

Mawyndule genç adamın her şeye bu cevabı verdiği gibi bir hisse kapıldı. Aiden belki de Erivan'ın farklı bir köşesinde, Sanat'a tapılan o daha uzak şehirlerin veya köylerin birinde yaşıyordu. Talwara'da yaşamadığı kesindi.

"Hem bir şeyler yapmayacaksak bu buluşmaları neden düzenliyoruz ki? Her hafta gelip Miralyit'in üstünlüğü hakkında konuşuyoruz. Sadece konuşmakla mı yetineceğiz? Sırf şarap içip yakınacak mıyız?"

"Sen ne diyorsun?" diye sordu Makareta.

TELEGRAM KAKTUSUNX
"Bu bir şeyler yapmamız için bir fırsat. Yani *gerçekten* yapmamız. Haksız mıyım?"

Mawyndulë tekrar gülse de kalabalıktaki pek çok kişinin ciddi ve azimli yüzlerle başlarını salladıklarını fark etti.

Makareta da onlardan biriydi. "Ne gibi?"

"Mawyndulë yalnızca Orman Tahtı'nın değil, Gryndal'ın Aquila'daki koltuğunun da varisi. Vidar inandığımız her şey için bir yüz karası. Ne yaptığını bilmiyor. Bizimle aynı değerlere, *gerçek* bir Miralyitli'nin değerlerine sahip olmadığından çabucak tavız veriyor." Aiden'ın sesi gitgide yükselerek bir ritim kazanıyordu. Ayrıca konuşurken havayı yumrukluyor veya görünmez bir düşmanı parmağıyla dürtüyordu. "Herkesi Miralyit egemenliğindeki bir dünyanın kaçınılmazlığına ve dirayetine ikna etmesi gerekirken daha aşağı kabilelerin gönlünü almak için bizi küçük düşürüyor."

"Neden Miralyitlilere tanrı gözüyle bakılması gerektiğini göstereceği yerde" –Tandur da kendi parmağını kaldırarak gök kubbeyi veya en azından köprünün tabanını işaret etti– "bütün Fhreylerin eşit olduğu inancını pekiştiriyor. Aquila'daki dönemi, ilerleyişimizi yavaşlatmaktan başka bir işe yaramayacak."

Mawyndulë etrafında onay bağrışmaları işitti. Oradakilerden bazıları heyecanla hoplayıp zıplıyordu. Kalabalıkta şaraptan kaynaklanıyor olabilecek gergin bir enerji mevcuttu. Buluşmaların sonunda herkes biraz çakırkeyif olurdu.

"İyi ama elimizden ne gelir?" diye sordu biri. Mawyndule kendisini ve Makareta'yı giderek birbirine bastıran insan kalabalığından ötürü konuşmacıyı göremedi.

"Vidar'ın koltuğuna başka birini oturtmalıyız," dedi Aiden. "Haksız mıyım?"

Bütün kafalar yukarı aşağı sallandı ve onaylama mırıldanmaları yükseldi.

"Bir düşünün," diye devam etti Aiden. "Vidar'ın yerine Mawyndulë'yi geçirdik mi biz Gri Pelerinliler baş konseyde doğrudan söz sahibi olacağız. Ve mevkimizi yükseltecek güce kavuşacağız."

Kalabalık tezahürat etti ve Mawyndulë o anda elinin Makareta tarafından tutulduğunu hissetti. "İşte," diyen kız ona bir pelerin verdi. "Artık sen de bizden birisin."

TELEGRAM KAKTUSUNX

15

Caric

Birkaç istisna haricinde Dherglere sevgi beslemem. Düzenbaz, açgözlü ve zalimdirler. Hayal edilebilecek en kötü vasıflara örnek teşkil ederler. Fakat tüm Dhergler arasında biri vardır ki en alçağı olarak öne çıkar. Okumaya devam edin... daha yeni başlıyorum

–Brin'in Kitabı

Homurtular durdu. Persephone geminin artık düzenli aralıklarla aniden ileri atılmamasına son derece minnettardı. Yandan baktığında küreklerin kemikten kanatlar misali havaya kalktığını ve uçlarından damlayan suyun rüzgârda serpintiye dönüşerek dağıldığını gördü. Cüce ebatlı on iki denizci sırıkları içeri çekerek ufacık kucakları boyunca kaydırdılar ve sapları deri kayışlarla bağladılar. Kancalara asılı altı tane büyük ve beş tane daha küçük kirli metal tencere geminin bordasına çarptıkça tangırdıyor; bir çift dev dümen, bir taburede oturup iki koluyla birer kolu tutan tek bir cüce tarafından kontrol ediliyordu. Persephone'nin sayılmadık tarafını bırakmadığı gemi ilk başta tahmin ettiğinden daha küçük çıkmıştı ama içinde kısılı kaldığın her şey zamanla dar gelmeye başlardı.

Küreklerin içeri çekilmesinin ardından yatay direklerdeki büyük kumaş parçaları açıldı. Denizciler uçları bağlamak için koşuştururlarken kumaş şişip dalgalandı.

"İnanılmaz," dedi Roan, başını kaldırıp yelkene bakarak. Gemiye çıktıklarından beri her birkaç dakikada bir aynı lafı ediyordu. Geminin nasıl yönlendirildiği, dalgaları nasıl yardığı, cücelerin tekneyi sırıklarla nasıl ittikleri ve şarkılar yardımıyla

TELEGRAM KAKTUSUNX
tempolarını koruyarak nasıl hep beraber kürek çektikleri genç kadını büyülemişti. Roan şarkıların ne kadar berbat olduğuna aldırış etmiyormuş gibi görünüyordu. Ayrıca tekerleği, cebi, salıncağı, çömlekçi masasını ve geliştirilmiş bakır baltayı icat eden bir kadın tahtanın suya batmadığını o güne dek bilmiyormuşçasına geminin suda yüzmesine şaşakalmışa benziyordu. Açıkçası cüceler, hepsi de çok ağır gözüken yirmi üç fıçıyı ve otuz iki kasayı gemiye yüklemelerini seyrettikten sonra Persephone de kuşkuya kapılmıştı. "Rüzgâr bizi su yüzeyinde itiyor."

Gittikleri yere bir an önce vardıkları sürece Persephone'nin umurunda bile değildi. Bütün o batıp çıkmalar ve sallanmalar onu o sabahki Dherg yulaf lapasından ikinci bir porsiyon yediğine pişman etmişti. Mideye inerken tadı güzel gelen şeyin gerisingeri çıkarken aynı tadı vermeyeceği kesindi. Arion'un durumu daha da beterdi. Kollarını bacaklarına sarıp cenin pozisyonu almış olan, beti benzi atmış Fhrey durmaksızın inliyor, kel kafasını dizlerinin üstünde sağa sola döndürüyordu.

Ayak altında dolaşmamaları için Dhergler onları fıçılarla ve kasalarla beraber geminin ön kısmının yakınına, en çok yükselip alçalan yere tıkmışlardı. Persephone bunu kazara yapmadıklarından emindi. Denizciler onlardan hoşlanmıyorlar, hele Arion'dan nefret ediyorlardı. Düşüncelerini dile getirmiş değillerdi ama zaten sorunun bir parçası da buydu. Cüceler onlara tek kelime bile etmemişlerdi. Yalnızca Ayaz ve Sel'le konuşuyorlar, bunu da yalnızca Dhergce yapıyorlardı. Persephone ilk başta hiç konuşmayacaklarını sanmıştı ama Moya denizcilerinden birinin sakalına yulaf lapası bulaştığına dair bir yorumda bulununca adamları kıs kıs gülerken yakalamıştı. Pasaklı yiyici hemen sonra sakalındaki artığı silmişti.

Ayaz ile Sel de kendi dillerine dönmüşlerdi ve dünyadaki her şeye sövüp saymakla meşgullermiş gibi homurdanıp duruyorlardı.

"Ah, Koca Ana aşkına!" diye heyecanla konuştu Brin. Genç kız Arion'un eski sargılarını –üzerlerinde sihirli işaretler olanları– inceliyordu.

Arion hariç herkes ona beklentiyle baktı.

Brin açıklama yapacağına yanında getirdiği plakalardan birine bazı işaretler çizdi.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"O ne?" diye sordu Moya. Genç kadın sırtını bir fıçıya yaslayıp yanlarında getirdikleri battaniyelerden birini bacaklarının üstüne sermişti. Yaz ortasında bile açık denizdeki sabah rüzgârı ürpertici'ydi. "Evde kamp ateşini söndürmeyi unuttuğunu mu hatırladın?" Gevrek gevrek güldü.

Moya burada ve böyle bir zamanda bile espri yapabiliyor. Marı onu korusun.

Brin kumaş şeritlerini gösterdi. "Bunlar sadece sihirli işaretler veya resimler değil. Bunlar birer *sembol*."

Hiç kimse bunun önemini anlamışa benzemese de Roan meraklanmış gibiydi. Zaten bundan daha doğal ne olabilirdi? Roan buz saçağı oluşumlarından ve karahindiba tohumunun havada süzülme şeklinden de büyülenirdi.

"*Semboller*," dedi Brin, sözcüğü iyice üstüne basarak tekrarlarsa ne kastettiği anlaşılabilirmiş gibi. "Benim yapmaya çalıştığıma benziyorlar." İşaretleme taşıyla vurduğu arduvaz plakadan kof bir tükürtü çıktı.

Roan azıcık yaklaştı. "Yani bir şey mi söylüyorlar?"

"Evet! Bunlar birer *kelime*. Birlikte bir mesaj oluşturuyorlar. Bundan eminim."

"Ne diyorlar?"

Brin'in keyfi kaçtı. "Bilmiyorum."

"Öyleyse kelime olduklarını nereden biliyorsun?" diyen Moya battaniyeyle ayak bileklerini örttü.

"Çiziliş şekillerine bakarak; tekrarlayan bir dizilim izliyorlar. Tıpkı benim de yapmaya çalıştığım gibi. Başka birileri bunu önceden yapmış zaten." İçinden bir çizgi geçen bir çemberi işaret etti. "Bu sembol hep şu kare olandan önce geliyor."

Herkes ona ifadesiz yüzlerle baktı.

"Tamam, tamam, dinleyin." Brin plakayı ters çevirip bir parça tebeşir çıkardı. "Örf Bekçileri hadiselerin kalıcı bir anısına sahip olabilsinler diye öyküleri kaydetmenin bir yolunu arıyordum. İlk başta Dahl Rhen'deki evimin duvarlarına yaptığım gibi çeşitli şeylerin küçük küçük resimlerini çizmeyi denedim. Ama bütün bir öyküyü o şekilde resimlemek çok uzun sürer ve bir ismi resimleyemezsin. Kafama takılan da bu oldu – *isim*. Bir ismi nasıl çizersin? İsimler sadece sestir. Ama ya bir sembol bir sesi temsil edebi-

TELEGRAM KAKTUSUNX
lirse?" Arduvazın üstünü çiziktirdi. "Eğer bu halka *br* ve bu kare ın seslerini temsil ederse birlikte" –ıkısinin de altını çızdı– "*Brın* ismini oluştururlar! Gördünüz mü? Dolayısıyla tek yapmam gereken her ses için bir sembol belirlemekti. Fakat meğer o kadar çok sembol yokmuş. İşte uğraştığım şey buydu ve öyle yapınca tıpkı bu kumaştaki gibi yinelemeli dizilimlerin ortaya çıktığını keşfettim. Elbette bunlar benimkilerle aynı değil ama o tür bir şey. Başka birileri benim yapmaya çalıştığımı çoktan becermiş." Sargıları delil olarak gösterdi.

Persephone kollarını göğsünde kavuşturmuş halde kaskatı oturan Ayaz'a doğru döndü. Cüce sulara bakıyor ve onları dinlemiyormuş gibi gözüküyordu.

"Dediği doğru mu? Bu semboller ruldaydı. Bunlar halkının işaretleri. Ne dediklerini anlayabiliyor musun?" diye adama sordu Persephone.

Ayaz diliyle birinin ayaklarını temizlemesi istenmiş gibi perişan bir ifadeyle ona göz attı.

"Orinfar'ı mı kastediyorsun?" dedi Yağmur.

"Bu işaretlere öyle mi diyorsunuz?" diye sordu Persephone.

Ayaz başıyla onayladı. "Sihri durdururlar."

"İyi ama ne *söylüyorlar?*" Brin kendi battaniyesinin düşmesine izin vererek dizleri üstünde doğrulup öne eğildi.

Ayaz omuz silkti. "Hiçbir şey söylemiyorlar. Onlar sadece sembol. Onları sayı saymakta da kullanırız. Ölçüm yapmakta ve kimin kime ne kadar borcu olduğunun hesabını tutmakta da. Fakat Orinfar'ı ezberle öğreniriz. Fhreylerle tutuşulan savaşın sonlarına doğru Kral Mideon'a hediye edilmişler. Fakat artık savaşı kazanmamız için çok geçmiş. Elf kraliçesi o zamana kadar bizi dize getirmiş."

Arion kafasını sağa sola sallamayı bıraktı. Bir gözünü açtı ve sancılı bir fısıltıyla konuştu. "Onları veren kimmiş?"

Ayaz biraz düşünüp Sel'e göz attı.

"Bana bakma," dedi diğer cüce. "Yaşça benden büyüksün."

"Sadece üç dakika!"

"Dee, da, dee, do, dah dah, drum," diye mırıldandı sargıları incelemekte olan Brin. "Dee, da, dee, do, dee, dee, dee. Dee, dee, do, dah dah, dee. Dee, dee, do, dah, drum, dee, dee."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Roan.

"İşaretler tekrarlanıyor. O yüzden bu semboller birer ses olsaydı böyle bir dizilim ortaya çıkarırlardı... veya buna yakın bir şey."

Arion'un başı dimdik kalktı ve iki gözü birden açıldı. Suri de kafasını kaldırdı. İkisi de Brin'e aval aval baktılar.

"Ne oldu?" diye sordu kız.

"Bunu bir daha yap," dedi Arion ona.

Brin sesleri tekrarlarken Fhrey'in gözleri kocaman açıldı.

"Ne var?" diye sordu Persephone.

"*Sheen hath wee hove bragen groom*," diye şarkı söyledi Arion "*Sheen hath wee hove reen, breen, froom. Sheen ahwee, hath elochments hee. Sheen ahwee hath grooms fram thee. Bu Mawyndulê'nın dahlınızdaki insanlar üzerinde kurduğu hâkimiyeti bozmak için kullandığım örü. Miralyitlilerin bir 'sönümleyici' dedikleri şey. Bir Sanatçının gücünü kaynağından keser.*" Persephone'ye bakıp devam etti. "*Tıpkı koşmaya çalışan birine çelme takmak gibi. Deyim yerindeyse o kişinin toprakla arasındaki bağlantıyı keser.*" Tüm bunları Fhreyce söyledi ve Persephone elinden geldiğince tercüme etti – tabii bildiği herhangi bir dile ait olmayan anlamsız kelimeleri atlayarak.

"Yani bu işaretler Fhrey dilinde mi?" diye sordu Brin.

Arion başını iki yana salladı. "Yaradılışın dilinde."

"Bu kuşların şakıması," dedi Suri. "Rüzgârın, yağmurun, nehirlerin, kanat çırpışların, ot hışırtılarının sesi. *Ağaçların sesi.*" Son kısmı söylerken Persephone'ye dik dik baktı.

"Bahsettiğiniz şey, yani seslerin bu kaydı..." diyen Arion tereddüt etti. "Biz ona *yhadzvı* deriz."

"*Ya... zı*," diye Miralyitli'yi taklit etti Brin.

"Hemen hemen. Kısa mesajları kuşla uzun mesafelere göndermekte kullanışlıdır."

Brin'in gözleri kocaman açıldı. "Öyle bir şey yapabilir misin? Bunları anlayabilir misin?"

Brin bir zamanlar Fhrey'in başına sarılı olan şeritleri ona verdi. İşaretleri inceleyen Arion kaşlarını çattı. "Bunlar birer kelime değil. En azından Fhreyce kelimeler değil. Ama çıkardığın sesler, dizilim, ritim... onlar Sanat'tı. Çizilebileceklerini bilmiyordum.

TELEGRAM KAKTUSUNX
Ama engelleyici bir örüyü temsil eden işaretler olması mantıklı. Sonuçta sargılar bende aynen o etkiyi yaratmıştı."

"Az önce çıkardığın seslerin bir anlamı var mı?" diye sordu Brin. "Kelimelere benziyor mu? *Onlar* tercume edilebilir mi?"

Arion ve Suri birlikte kafa salladılar. "Bir bakıma evet. Ne de olsa onlar birer fikir." Suri'yle kısa bir süre Fhreyce konuşarak birkaç kelimenin nasıl telaffuz edileceğini sordu. Sonra aynı şarkıyı bu sefer Rhunca kelimelerle söyledi.

"Kes yolunu gizli gücün.
Kes yolunu taşın, hayvanın, çiçeğin.
Al önünü elementlerin.
Al önünü içindeki enerjinin."

"Tüm bunlar kumaşta mı geçiyor?" diye hayretle sordu Moya.

"Dahası var," dedi Brin. Arion şarkısını söylerken genç kız parmağını sargılarda gezdirmişti. "Burada dahası var." Sargıları kucağına koydu. "Demek Fhreyler kelimeleri kumaşa dokebiliyorlar?"

"Evet, bazıları öyle yapabilir."

"Peki öyküler, şey, 'yazabilirler' mi?"

"Öyküler mi?" Arion başını iki yana salladı. "Hayır. Anladığım kadarıyla işaretler kısıtlı sayıda kelimeye sahip basit şeylerdir. Erivan'da *yhadzvı* işiyle uğraşanlara *yhadzman* deriz. İşaretleri kullanarak..." Yine tereddüde kapıldı, Suri'yle fısıldaştı, ardından sözlerini sürdürdü. "Onları kullanarak listeler tutarlar, basit emirler verirler ve kısa raporlar gönderirler. Öğrenmesi uzun sürer. İşaretleri çok az kişi anlar. Onlarla öyküler anlatmanın bir anlamı olmaz."

Brin sihirbazdan daha fazla bilgi almak ister gibiydi ama Arion bitkinlik belirtileri gösteriyordu. Kel kadın kusacakmış gibi yüzünü ekşitti, sonra inleyip başını geriye yatırdı. Gemi dalgalarla beraber yükselip alçalınca Arion tekrar inledi.

"Daha ne kadar yolumuz var?" diye sordu Persephone.

"Hava kararmadan önce oraya varırız," yanıtını verdi Ayaz.

"*Ferrol'a şükürler olsun*," diye dizlerine üç defa fısıldadı Arion.

"Zincir gömlekleriniz nerede?" diye Dherglere sordu Moya.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Diğerleri gibi Ayaz da artık gömleğini giymiyordu. Gemiye ayak basar basmaz onları çıkarmışlardı. Zırhların ne kadar ağır gözüktüğü düşünülürse Persephone denize düşmeleri halinde boğulmamak için öyle yaptıklarını tahmin etmişti.

Ayaz bir şeyler homurdandı.

"Onları yolculuğa karşılık takas ettik." Yağmur tekrar konuştu. Kazmasının sivri ucu üstünde çalışıyor, onu bileyip parlatıyordu.

"Neith'in karşısına geçmek bu kadar pahalı mı?" diye sordu Persephone.

"O varken evet." Ayaz başıyla Arion'u işaret etti.

"Geri kalanınız da ucuza gelmedi," dedi Ayaz. "Dent haydudun teki."

Gemi sallanmayı ve sulara batıp çıkmayı sürdürdü. Persephone sayacak başka bir şey –midesini düşünmemesini sağlayacak herhangi bir uğraş– aradı. Bakışları uzun çomağının ortasına bir sicim bağlamakta olan Roan'ı buldu. Persephone genç kadının neredeyse boyu uzunluğundaki çomağı bir değnek gibi kullanmayı planladığını farz etmişti. Fakat Roan tahtanın her iki ucunu da yontmuş ve sicimi dolamakta olduğu orta kısım hariç her yerini yassılaştırmıştı.

"O nedir, Roan?" diye sordu Persephone.

"Ateş yakmakta kullandığımıza benzer bir yay ama değil."

"Ne değil?"

"Ateş yakmak için değil."

"Ha?"

Roan biraz düşündü. "Tekerlek fikrini Gifford'ın çömlekçi masasına bakarken akıl ettim. Bu yay fikrini de Habet'in ateş yakmasını seyrederken."

"Ama o şey ateş yakmak için değil, öyle mi?"

"Hayır."

"Peki öyleyse ne *için*, Roan?" diye hafifçe asabi bir sesle sordu Moya.

"Bir şeyler fırlatmak için."

"Ne gibi?"

"Hani o küçük mızrağı fırlatmayı denediğinde pek uzağa gitmemişti, hatırlıyor musun?" Roan heybesindeki daha kısa çu-

TELEGRAM KAKTUSUNX
buklardan birini eline aldı. Hepsi de dümdüzdü ve Persephone dostunun onları nasıl birbirinin aynısı yapabildiğini merak etti.

"Hı-hı." Moya kafasını salladı.

Roan daha kalın bir sicim çıkarıp uzun çomağın bir ucuna bağladı, ardından sırığı bükerek bir yay şekline soktu ve sicimin diğer ucunu da diğer uca sardı. Gergin sicime parmağıyla vurdu ve titreşerek tınlamasını dinledi.

Hep beraber genç kadının ayağa kakmasını ve ucu çentikli çubuklardan birini sicime takıp geri çekmesini seyrettiler. Roan çubuğu suya doğrultup bıraktı. Sicimin serbest kalmasıyla çubuk fırlayıp gitti ve şaşırtıcı bir süratle havada ilerledi. Bir süre sonra yan dönüp denize düştü.

Denizcilerden bazıları onlara kötü kötü baktılar ve Dent –hızmalı cüce– güvertenin ilerisinden sert adımlarla gelip Ayaz ile Sel'e avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Bunu bir daha yapma," dedi Sel, Dent gittikten sonra. "Sihre iyi gözle bakmazlar."

"Sihir yapmadım ki," dedi Roan.

Ayaz ile Sel kuşkulu gözlerle bakıştılar. "Senin gibi ufak tefek birinin bir çubuğu o kadar uzağa fırlatabilmesine başka ne denir?"

Roan omuz silkti. "Ciritteki gibi taş veya metal bir uçla önünü ağırlaştırdığım zaman daha da uzağa gidecek. Hem de çok daha uzağa. Üstelik daha düzgünce."

Moya çubuğun uçup gittiği tarafa bakıyordu. "O şeyin ucunu bir ciritte olduğu gibi sivriltirsen ve daha düzgün uçmasını sağlarsan..." Ansızın dönüp gözünü Roan'a diken genç kadın cümlesini tamamlamadı. Fakat yüzünde, hem heyecanlanmış hem de dehşete düşmüşçesine tuhaf bir ifade vardı.

• ● •

Belgreig'i batan güneşin ışığında rüzgârın savurduğu bir yağmur perdesinin arkasından gördüler ilk defa. Ufku aşan inişli çıkışlı gri bir hat her geçen dakika daha da yükselip kararır. Aradaki kilometrelere karşın arazinin denizcilerden daha dostane görünmüş olduğu söylenemezdi ve güneş denizde boğulurken ilerideki kara parçası tırtıklı dişlerin simsiyah bir siluetine benziyordu.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Gemi her zamankinden daha şiddetle sallanırken yağmurlu güvertede dikilen Persephone düşmemek için bir milyon halattan birine yapışmıştı. Üzerlerinden sular damlayan sırılsıklam yolcular heybelerini ve battaniyelerini sımsıkı tutuyorlar, gemiden bir an önce inmeye can atıyorlardı. Fakat hepsi de pruvanın yakınındaki o sefil konumlarını sarp kıyıyla takas etmekte kararsızdı.

Dokuzumuz binlerce kişilik bir orduyu donatmaya yetecek kadar kılıcı nasıl taşırız? Hayır, dokuz bile değil; sadece altı. Ayaz, Sel ve Yağmur bizimle gelmezler. Niye gelsinler ki?

Kurşuni yağmura karışan koy, çalkantılı suların karşısındaki dünya hiç de davetkâr gözükmüyordu. Çakan bir şimşek havada parlak zikzaklar çizdi ve bir anlığına tüm dünya gözler önüne serildi. O ceset beyazı aydınlıkta Persephone'nin gözüne olanaksız bir şey takıldı. Yüksek falezlerden oluşan kayalık sahil aslında taşa oyulmuş bir şehirdi. Taş kulelerin, taş zirvelerin, taş kemerlerin hepsi de pek çok kat yüksekliğinde bir duvarla çevrelenmişti. Fakat şehir her ne kadar muazzam gözükse de Persephone o mesafeden bile daha gerideki gölgelerde gizli bir şeyler tespit etti. O parlak anda hayal meyal seçebildiği kütleler birer dağ olamayacak kadar düz ve simetrik fakat başka bir şey olamayacak kadar da büyüktü.

Bu bir cüceler ülkesi mi?

Yukarıda gök gürledi; aşağıda dalgalar dalgakıranlara çarpıp patladı. Şehir duvarlarının tepelerinde bıçaklardan bir çit yükseliyor, köşelerde taş gargoyllar denize yağmur kusuyordu. *Konuklara kucak açan dost canlısı bir yer değil. O duvar bir sur, bir kale, insanlar ortaya çıkmadan önce Dhergler ile Fhreylerin birbirleriyle savaştıkları kadim bir çağın kalıntısı.* Böyle bir ululuğa, Dhergların çıplak gücüne ve askerî kuvvetine tanıklık eden Persephone'nin feleği şaşmıştı.

Savaşı bu halk mı kaybetmiş?

Persephone yüreğinin allak bullak olduğunu hissetti. *Eğer öyleyse Rhulyn'in ne şansı olabilir ki?*

Dönüp arkalarındaki karanlık, boş denize baktı. *Hem eve nasıl gideceğiz? Cüceler yolculuğa karşılık metal gömleklerini takas etmişler. Bizim verecek neyimiz var?*

Yelken toplanmıştı ve Dhergler şehrin dibindeki rıhtıma kürek çekiyorlardı. Sonunda kürekler kalktı ve gemi tok patırtılarla,

TELEGRAM KAKTUSUNX
gümbürtülerle ve küfürlerle yanaştırılıp sağlama alındı. Geminin bordası iskeleye bağlanmış bir dizi fıçıya çarparak herkesi yalpalattı. Fırlatılan halatlar babalara geçirilerek gemi sabitlendi ve tahta kalas bir kez daha karşıya uzatıldı.

"Gelin," dedi Ayaz onlara ve yükselip alçalan kalas köprüde başı çekti. Sel ile Yağmur onu yakından takip ettiler.

Persephone grubun geri kalanını bir araya topladı ve önden Moya'yı gönderdi. Herkesin sağ salim indiğinden emin olmak için sayım yaparak en son kendisi bindi. Onlar üstünde yururken uzun kalas yaylandı.

"Roan!" diye bağırdı Persephone.

Duvarların büyülediği genç kadın önüne bakmadan başı havada yürüyordu. Neyse ki bağrışla beraber durdu. Bir adım daha atsaydı limana düşecekti. Persephone onu kötü kötü süzdü ve Roan mahcup bir edayla boynunu bükük kalasın ortasına geçti.

Bütün kadın sırası durmuş, her biri dönüp arkasına bakmıştı.

"Cidden yahu!" demekle yetinen Moya yürümeye kaldığı yerden devam etti.

Nihayet sağlam zemine ayak basan Persephone yukarıya çabucak göz gezdirmeyi uygun buldu. Şehrin taş duvarı o kadar düzgün ve yüksekti ki tepesini görebilmek için başını iyice geriye yatırması gerekiyordu. Bu duvar Alon Rhist'tekinden bile yüksek olup kuleler rüyalardan çıkmışa benziyordu. *Hayır*, diye aklından geçirdi Persephone, *rüyalar sipsivri kulelerle taçlandırılmış koyu taşlardan inşa edilmez. Burası bir kâbuslar evi.*

Üstünde durdukları, çok sayıda babaya sahip rıhtım, kasalarla ve çuvallarla çevrili bir düzine çirkin blok binadan müteşekkil bir labirentin içinde gizliydi.

"Demek Neith burası?" dedi Persephone.

"Hayır," yanıtını verdi Ayaz. "Burası liman kenti Caric. Neith daha geride."

"Geride mi?" diye sordu Brin. "Ama o bir dağ, öyle değil mi?"

Ayaz ender tebessümlerinden birini etti. "Gördüğünüz yalnızca koca şehrin girişiydi. Neith *içeridedir*." Son sözcüğü özel bir anlam taşıyormuşçasına telaffuz etmişti. "Birbirinizden ayrılmayın. Sel, arkalarını kolla ve alıp başlarını gitmeyeceklerinden emin ol. Fazla yaklaşanları tehdit et."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Neden–" diye sormaya davrandı Persephone.

"Tamamdır öyleyse, artık yola koyulabiliriz!" diye bağıran Ayaz onları binaların arasında yürütmeye başladı. "Tek sıra Sağdan gidin! Sağdan gidin!"

İçi boş arabalar iten cüce ekipleri ürkütücü bir suratle yanlarından geçerken bu son buyrugun sebebi anlaşıldı.

"Arabalar!" diye heyecanla atıldı Roan.

İlk arabayı iten cüce onlara bakmadan geçip gitti. İkincisi onlara göz gezdirdi ve Persephone adamın bir nida attığını işitti Üçüncüsü durup hayretler içinde bakakaldı.

"Çabuk!" diye emreden Ayaz koşmaya başladı.

Ona ayak uydurmak için hep beraber koşar adım ilerlediler ve az sonra çift kanatlı, sivri kemerli bir kapıyla karşılaştılar. Ayazın açtığı kapının kanatları uzun bir kemeraltını –falezin derinliklerine kadar uzanan sütunlu ve bindirmeli bir galeriyi– gözler önüne serdi. Gölgeli iç mekân kahverengi çuvallarla, parlak çam kasalarla ve iki tekerlekli arabalarla tıklım tıklım doluydu. Her şey Persephone'nin rünlerden hatırladığı o yeşil ışıkla aydınlanıyordu.

Ayaz onları hızlı bir tempoyla buğday, arpa ve çavdar demetlerinin arasından geçirdi. Sonrasında taş bir merdivenden çıkarlarken tek kelime etmediler. Persephone ile Sel hâlâ arkadan gelerek ötekilere göz kulak oluyorlardı. Herkes soğuktan titriyor, ıslak giysilerinden şıpır şıpır su damlıyordu.

En azından rüzgârdan kurtulduk. Bunun için bile Mari'ye ne kadar şükretsem az. Persephone olumlu düşünmesi gerektiğini, yoksa paniğe kapılacağını hissediyordu. Ortada bir terslik vardı. Arabalı cücelerin onlara öyle ağızları bir karış açık bakakalmaları veya Ayaz'ın grubu bu kadar hızlı yürütmesi hiç içine sinmemişti. Koşmak asla hayra alamet değildi.

Bir diğer çift kanatlı kapının hemen arkasındaki sahanlıkta durakladıklarında Minna fırsattan istifade ederek kürkündeki suları atmak için silkelendi. Bundan esinlenen Persephone saçlarını toplayıp sıktı. Sakalından devamlı su damlayan Ayaz aceleyle kapı kanatlarını arkalarından kapatıp sürgüledi. Bu iş de bitince bir kez daha merdiven çıkmaya koyuldu.

Moya endişeli gözlerle önce sürgülü kapıya, ardından Per-

TELEGRAM KAKTUSUNX
sephone'ye baktı. Persephone'nin omuz silkmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Roan yine hayretten fal taşı gibi açılmış gözlerle duvarlardaki aydınlatıcı mücevherlere bakıyor, hatta arada bir onlara dokunuyordu. Cıldi hâlâ kar beyazı olan Arion yalpaladı ve bir eliyle ağzını kapadı. Brin'in gözkapakları yorgunluktan kurşun gibi ağırlaşmıştı. Suri her zaman yaptığı gibi duvarlara kaşlarını çatmıştı.

Birlikte büyük tahta kasalarla ve ardından hıçılarla dolu odalardan geçtiler. Yeni bir sahanlığa çıktıklarında kapıyı arkalarından kapatmak için tekrar durakladılar.

"Kapıları neden sürgülüyorsun?" diye sordu Persephone.

Sel ona asabiyetle baktı. "Açıklayacak vakit yok. Acelemiz var."

"O neden?"

Sel'in göz attığı Ayaz hiç de ikna edici olmayan bir tebessumle, "Dediği gibi, açıklayacak vakit yok. Gidelim!" diye ekledi.

Merdivenleri böyle hızlı bir tempoyla çıkmak ürpertilerini geçirmişti. Zirveye vardıklarında hiç kimse titremiyor, hatta Persephone'yi düpedüz sıcak basıyordu. Yine çift kanatlı bir kapıdan geçip bu sefer birbirine bitişik pek çok koridorun bulunduğu büyük bir salona çıktılar. Köşelerde tahta banklarla ve sehpalarla toplanma yerleri hazırlanmıştı. Tavandan sarkan uzun bayraklar bindikleri geminin yelkeni kadar büyük gözükse de parlak yeşil ve sarı renklerdeydi. Persephone böyle renklere boyanmış kumaşları Alon Rhist'teyken de görmüştü ama nasıl yaratıldıklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Ayaz bir elini kaldırarak onları salona girmekten alıkoydu. Az sonra Persephone'nin kulağına taş zeminde atılan sert adımların yankıları çalındı. Seslerin geçip gitmesini beklediler.

"Neden saklanıyoruz?" diye sordu.

Ayaz cevap vermedi ve yolları açıldıktan sonra onları bir koridora doğru götürdü.

Sel, kafilenin arkasındaki yerinden ayrıldı ve ileri koşup Ayaz'la kafa kafaya verdi.

Moya bir kez daha kaşlarını kaldırıp arkasındakilere göz attı.

Başını iki yana sallayan Persephone iki cüceyle konuşmak için kararlı adımlarla ilerledi.

TELEGRAM KAKTUSUNX

O yaklaşırken Ayaz kardeşine bakarak başını ıkı yana sallıyor du Kısık, aceleci tonlarla Dhergce konuşuyorlardı.

"Siz ikiniz neler döndüğünü bize açıklayıncaya kadar bır adım daha atmayacağız," dedi Persephone ısrarla.

"Gronbach'ı bulmamız gerek," diye Rhunca konuştu Ayaz

Sel yine Dhergce bir şey söyledi ve sağlarına doğru uzaklaşan daha başka, çok daha büyük ve görkemli bir merdiveni işaret etti

Ayaz dişlerini gösterdi ve çizmeli ayaklarından birini taş zemine vurdu; çıkan ses sert duvarlardan aksetti. Ardından kardeşine Dhergce karşılık verdi.

"Neler oluyor?" diye bilmek istedi Persephone.

Ayaz onu duymazdan gelip Dhergce konuşmayı sürdürdü.

Persephone gidip Yağmur'u buldu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan cüce, Moya'nın yanında diğerleri gibi bekliyordu "Ne diyorlar?"

Yağmur tartışan ikiliye baktı. "Gronbach'ı arıyorlar ama o Rostwell'de yemek yiyor. O yüzden Gronbach yemeğini bitirinceye kadar sizi saklayacak bir yer arıyoruz. Yemeği bölünürse tepesi atar ama onunla konuşma fırsatı bulmadan önce yakalanmak istemiyoruz."

"Yakalanmak mı? Kim tarafından? Ne sebeple? Ayaz küçük bir kadın grubunun sorun edilmeyeceğini söylemişti. Dediği doğru muydu, yoksa sadece umudunuzu mu dile getiriyordu?"

Arkalarından bir nida yükseldi ve Persephone döner dönmez tombul bir Dherg'in bir tepsiye istiflenmiş tahta kâseleri elinden düşürdüğünü gördü. Kap kacaklar taş zemine korkunç bir gürültüyle yağdı ve seke seke yuvarlandı. Gümüş tepsinin çarpmasıyla yükselen çınlama duvarlarda yankılandı.

Tombul cüce bunun ardından çığlık attı. Haykırmayı sürdürerek geniş basamakları koşa koşa tırmandı. Persephone bunun ümit vadedici bir gelişme olduğundan şüpheliydi. Belli ki Ayaz öyküsünü anlatırken bazı hususlara değinmemişti.

Tekrar Ayaz ve Sel'e baktı. İkisi de ne kıpırdamış ne de konuşmuştu. Donmuş bir halde, korku içindeki cücenin merdivenden çıkmasını seyrediyorlardı.

"Ne yapmamızı istersiniz?" diye sordu Persephone.

Ayaz solgun bir yüzle ona doğru döndü. "Ölmeyin yeter. O zaman her şey mahvolur."

TELEGRAM KAKTUSUNX

16

Gidenler ve Kalanlar

Gözleri görmezdi, kulakları duymazdı ve ağzında tek bir diş bile kalmamıştı. Yine de o yaşlı kadının bilmediği yoktu

–Brin'in Kitabı

"Yarın toplantıya katılacak mıyız?" diye sordu Malcolm. Eski köle, kampın onlara ait köşesine kadar sızan sulardan sakınmak için Rhen'den getirdikleri odun yığınının üstünde oturuyordu.

"Hayır," diye, haylaz bir çocuğun inadıyla yanıtladı Raithe.

"Bu üst üste üçüncüsü. Klanını yüzüstü bırakıyorsun, reisim."

Malcolm bunu küçük bir tahta parçasını oyarak az çok kaplumbağaya benzer bir şekle sokmakta olan Tesh'e yönelik bir tebessümle söyledi.

Yağmurun tekrar başlaması, Raithe'in oğlana verdiği eğitimi sekteye uğratmıştı. İkisi günlerinin çoğunu kumsalda uygun adım atmaktan doğru düşmeye kadar her şeyi ele alarak geçiriyordu. Karaya vurmuş tahta parçalarından eğreti kılıçlar ve mızraklar bile yapmışlardı. Oğlanın sadece hızlı öğrenmekle kalmayıp zaten epeyce şey bildiğinin anlaşılması uzun sürmemişti. Çocuk Raithe'e iki defa çelme takmış, hatta kendisinden daha iri delikanlıyı birkaç defa kumlara fırlatmayı bile başarmıştı. Raithe ne zaman tembellik etse veya rakibini hafife alsa bir morlukla cezalandırılmaktaydı. Yağmur yağarken talim yapmaları pek mantıklı değildi – görmesi de düşünmesi de zordu. En iyisi o günü dinlenerek geçirmekti.

Böylece Raithe ile Tesh yünün altındaki Malcolm'a katılmışlardı. Üçlünün şimdilik kuru otlardan bir adası vardı ama Raithe bunun

TELEGRAM KAKTUSUNX
böyle ne kadar süreceğini bilmiyordu. Tepelerindeki yünde ger çekleşen bir sarkma, yaklaşan bir tehlike yaratıyordu. Orta kısım damlatıyordu – çok değil ama devamlı. Malcolm suyu toplamak için damlatan yerin altına tahta bir kâse koymuştu ama kâsenin sık sık boşaltılması gerekiyor, bu da ya sırayla uyuyacakları ya da ıslak uyanacakları anlamına geliyordu. Üstelik Raithe'in dertleri bununla sınırlı değildi. Hafif sızıntı yağmurun hızına yetişemediğinden üzerlerindeki birikinti meşum bir hızla genişliyor ve derinleşiyordu.

Malcolm ellerinde kulpsuz bir bardak tutuyor ve ondan yudumluyordu. Raithe bardağın içinde ne olduğunu bilmediği gibi öğrenmeye herhangi bir heves de durmuyordu. Susamamıştı ve sabahtan beri bir şey yememiş olmasına rağmen aç da değildi Nasıl hissettiğini ancak *yorgun* sözcüğüyle tarif edebilirdi ama o gün böyle bir bitkinliğe yol açabilecek bir şey yapmış değildi. Tesh'i eğitmediği zamanlarda iki kişilik bir klanın reisi olmak dışında herhangi bir işi veya sorumluluğu yoktu. Ellerindeki az miktarda odunu kırıp ateşe atmaya ve gömleğindeki bir sökügü dikmeye biraz zaman harcaması gerekmişti ama bunların her ikisi de birkaç dakikadan uzun sürmemişti. Vaktinin çoğunu yünün altından yağmura bakarak geçiriyordu. Devamlı pıtırtı, şırıltı ve şıpırtı, bütün kuvvetini ve hırsını tüketiyor, işsizlik kendi can sıkıntısını yaratıyordu. Uyumak istemesine rağmen uyuyamayan genç adam derin derin iç geçirdi.

"Anlıyorum." Bardağından bir fırt daha çeken Malcolm başını sallamaya başladı. "Bütün gün burada oturup parmak uçlarının buruşmasını seyretmek sahiden de usandırıcı." Bir elini bardaktan ayırıp inceledi. "Ne kadar büyüleyici. Son derece önemli olması da cabası."

"Yağmur yarın dinebilir. O zaman Tesh ve ben biraz daha talim yapabiliriz."

"Peki ya dinmezse? Bir günü daha düşünceli gözlerle çayıra bakarak mı geçireceksin? Demek istiyorum ki bunu sen yapmazsan kim yapacak? Hem öyle bir şey klanları yönetmekten çok daha iyi bir seçim."

"Karrel olmak istemiyorum," dedi Raithe.

"Bazıları böyle bir tutumun o görevi üstlenmen için daha da büyük bir sebep olduğunu söyleyebilir."

TELEGRAM KAKTUSUNX

Raithe dostuna dik dik baktı.

Malcolm sahte bir masumiyetle gülümsedi, ardından Tesh'e doğru döndü. "Bugün seni besledi mi?"

Oğlan başını iki yana sallayınca eski köle Raithe'i hayretle süzdü.

"Hiçbir şey *yapmadık* ki," diye açıkladı Raithe. "*Her gün* yemek yemek zorunda değiliz ya. Çocuğun durumu iyi. O bir Dureyalı. Biz çocuklarımızı şımartmayız. Ya kendi çabanla sağ kalmayı öğrenirsin ya da sağ kalmazsın. İşte bu kadar basit."

Malcolm başıyla onayladı. "Bu dediğin, klanınızdan geriye neden sadece ikinizin kaldığını açıklayabilir."

"Peki *sen* bugün ne yaptın, Bay Hırs Küpü?" diye sordu Raithe.

"Koyunların otlatılmasına yardım ettim. Sürüler yine ekinlere dadanıyordu. Yerel çiftçilerle biraz kavga ettim."

"Kavga mı?"

"İtişip kakıştık."

"Kim kazandı?"

Malcolm arkalarında duvara dayalı mızrağı işaret etti. "Narsirabad."

"Yani birini mi şişledin?" diye soran Raithe etkilenmiş gibiydi.

"Hayır!" diye dehşetle karşılık verdi eski köle.

"Ama şişlemekle tehdit ettin, öyle mi?"

"Şey, belki... birazcık." Malcolm gözleri karıştırdı. "Ayrıca Gelston'u kontrol ettim."

Raithe bir aydan uzun bir süre Dahl Rhen'de yaşamış olmasına rağmen çok az çehreye ve daha da az isme âşinaydı. Gelston da onlardan biriydi. Brin'in amcası, üstüne yıldırım düşmesine rağmen hayatta kalmıştı. Dahl Rhen'in yaralılarından çoğu denk geldikleri ilk dış köyde bırakılmalarına rağmen Gelston insan kervanıyla beraber güneye gelmişti. "Durumu nasıl?"

"Ortalıkta gezinip konuşuyor ama hâlâ acı çekiyor. Sırt ve baş ağrılarından, kulaklarındaki bir çınlamadan ve uyuyamadığından yakınıyor."

"İnsanlar tanrıların onu kutsadığını söylüyorlar," dedi Raithe.

"Bence kendisi aynı fikir değil," karşılığını verdi Malcolm. "Ayrıca henüz sürülerini gütmeye hazır olduğunu sanmam."

Başını iki yana sallayan Raithe ellerini yere koyup geriye

TELEGRAM KAKTUSUNX
yaslandı ve bacaklarını dümdüz uzattı. Öyle yapınca ayakları yağmura çıktı. Uzun boylu olmanın dezavantajları vardı. "Bak işte genc aynı şeyi yapıyorsun... insanları şımartıyorsun. Biraz sırt veya baş ağrısı bir adamı iş yapmaktan alıkoymamalı. Koyunları bir savaş çıkarabilir. Gelston'un işinin başına dönmesi lazım."

Malcolm tekrar kafa salladı. "Eminim o da sana katılırdı... tabii koyunları olduğunu bilseydi."

"Nasıl yani?"

"Çektiği acıya ve sırtındaki kırmızı bir eğreltiotuna benzeyen acayip bir bereye ek olarak geçmişi hatırlamakta zorlanıyor. Bir kâseyi suyla doldurmasını, yüzünü yıkamasını, kâseyi boşaltmasını ve birkaç dakika içinde öyle yaptığını unutup her şeyi tekrarlamasını seyrettim. Bazen koyunları hatırlıyor, bazen köpeklerinin isimlerini unutuyor. Bazen de kafasındaki her şey siliniyor Kutsanmak herkes için farklı bir anlam taşıyor olsa gerek."

• ● •

"Bugün konsey toplantısına katılmaya mecbursun," dedi Nyphron.

Başında dikilen Fhrey daha yeni tıraş olmuştu. Ne zaman böyle yapsa etkileyiciliğini biraz kaybeder, daha çocuksu görünürdü.

Raithe uyku mahmurluğundan sıyrılmak için Dureya Klanı'nın yün damlı yerleşkesinin hemen ilerisindeki çayırda kalmış berrak su birikintilerinden birinde yüzünü yıkıyordu. Geceleyin iyi bir uyku çekmeyi başarmış, sabah hâlâ tüten bir ateşin karşısındaki kuru toprakta uyanmıştı.

Genç adam leih moorunun köşesiyle gözlerini sildi. "Hiçbir şeye *mecbur* değilim. Ben bir reisim." Bunu daha çok şaka yollu söylemişti. Hiç kimse böyle bir role ondan daha uygunsuz olamazdı.

Nyphron delikanlıyı duymamışçasına devam etti. "Bugünkü toplantıyı konağın içinde düzenliyorlar. Yanımda sizden biri olmadan oraya giremem." Beyanının saçmalığını anlamışçasına, "Yani kargaşa çıkarmadan demek istiyorum," diye ekledi. "Bu

TELEGRAM KAKTUSUNX
noktada tahıla kürk sürtmek istemem. Senin heyetinin bir parçası olabilirim; tıpkı Persephone'de olduğum gibi. Ama bunun için senin de orada bulunman lazım."

"Niye onun peşine takılmıyorsun?"

"Persephone gitti."

"Gitti mi? *Gitti* de ne demek? Nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil. Önemli olan şu, onun yokluğu sebebiyle dünkü toplantıyı kaçırdım ve birini daha kaçırmaya hiç niyetim yok. Çok önemli–"

Raithe daha fazla beklemedi, aradığı cevaplar Nyphron'da yoktu.

Duvar boyunca yürürken hızını gitgide artırdı. Koca Birikinti'ye vardığında neredeyse koşuyordu. Tereddüt etmeden birikintinin içine daldı ve karşı tarafa ayak basmadan önce dizlerine kadar suya gömüldü. Arkasına göz attığında Nyphron'un kendisini takip ettiğini gördü ama Fhrey birikintinin etrafından dolaşıyordu.

Raithe başını eğerek Persephone'nin kısa bir süre öncesine kadar kaldığı yünün altına girdi.

"O nerede?" diye Padera'ya sordu. Yaşlı kadın uyanıktı ve yanında örülü bir iplik yığınıyla daha şimdiden bir çıkrığı döndürmekle meşguldü. İçeride yalnızdı. Raithe yünün bu kısmında kaç kişinin kaldığını bilmese de Persephone'nin, Brin'in ve Moya'nın kaldıklarından emindi. Roan'ın da orada yatıyor olabileceğini düşünmüştü –ona yetecek kadar yer olduğu kesindi– ama yaşlı kadın haricinde içerisi boştu.

"Sana da günaydın."

"Persephone nerede?"

"Neden bana soruyorsun?"

"Çünkü sen her şeyi bilirsin."

Yaşlı kadın bu söz üzerine gülümsedi.

"Eee?" diye sordu Raithe.

"Evvelsi gün gittiler. Sorup soruşturmakta pek yavaşsın. Ona âşık değil miydin sen?"

Raithe afallamış halde bakakaldı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Ah, hadi ama." Yaşlı kadının tebessümü bir sırıtışa dönüştü. "Daha şimdi her şeyi bildiğimi söyledin ya. Niye şaşırıyorsun?"

"Ama... of, boş ver." Raithe dikkatinin dağılmasına izin vermedi. "*Gittiler* de ne demek? Kimler gitti? Ve nereye *gittiler?*"

"Persephone hiçbir şey dememem için bana söz verdirdi."

"Padera, bana söylemek zorundasın."

"Ona sahiden âşıksın, değil mi? Persephone'nin bunu yeterince takdir ettiğini sanmam. O seni fevri bir delikanlı olarak görüyor ama sen Dureyalısın. Halkın onun alışkın olduğundan daha çabuk büyür. Persephone'nin neden mesela Moya'ya değil de ona tutulduğunu bile merak ettiğinden şüpheliyim. İnsanlar bazen böyle kör olabiliyorlar işte."

"Körlükle başa çıkabilirim; asıl sorun olan dilsizlik. Cevap verecek misin, vermeyecek misin?"

Padera dudaklarını emerek ve gözlerini sımsıkı yumarak biraz düşündü. Bu haliyle hasadın ardından kurumaya bırakılmış bir sukabağına benziyordu. "Eh, herhalde artık söylemekten zarar gelmez. Moya, Suri, Brin, Roan ve o Fhrey hanım hep beraber Belgreig'e, yani Dherglerin diyarına gittiler. Persephone senin Rhun silahları beş para etmediği için savaşmayı reddettiğini, o yüzden cücelerden daha iyilerini alacağını söyledi."

"Onu nasıl başaracakmış?" diye sordu Nyphron. Minik gölün etrafındaki yolculuğunu tamamlayıp oraya daha yeni varmıştı ama diyaloğun tamamını duymuş gibi davranıyordu. "Dhergler Belgreig kıyılarına kendi türlerinden başkasının ayak basmasına izin vermezler. Bu konuda çok titizdirler. Hele Miralyitlilerden nefret ederler. Yanlarında Arion varken görüldükleri yerde öldürülürler."

"Sanmam. Onları bizzat Dhergler davet ettiler," karşılığını verdi Padera. "İşlerin nasıl yürüdüğünden emin değilim ama Persephone savaş için Dherg yapımı silahlar edinmeye çalışıyor. Karşılığında da Arion ile Suri bir hizmette bulunacaklarmış. Sanırım bir devden mi ne kurtulacaklarmış."

"İlginç." Nyphron başını salladı. "Alon Rhist'i ele geçirmeyi ve onun silahlığındaki silahları kullanmayı planlıyordum ama eğer Persephone bu işin altından kalkabilirse öylesi daha iyi olur."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Yani başına bir şey gelmez mi?" diye sordu Raithe. "Onu davet ettikleri için?"

Nyphron omuz silkti. "Dhergler güvenilmezlikleriyle ünlüdürler. Anadilleri hilekârlıktır ve düsturları bencillıktir; bu nedenle başkalarından da aynını beklerler. Ebedı hayat bahşeden bir meyve gizlediğimizi düşündükleri için halkıma savaş açtılar. Onlara öyle bir meyvenin olmadığını anlattığımızda yalan söylediğimizi düşündüler çünkü yerimizde olsalar aynen öyle yaparlardı. İstediklerini elde etmek için yapmayacakları şey yoktur. Şahsen ben onlarla asla pazarlığa tutuşmam ama bu iyi bir kumar. Persephone başarılı olursa işimiz çok daha kolaylaşabilir."

"Peki ya başarısız olursa?" diye sordu Raithe.

Nyphron tekrar omuz silkti. "Bunu iyi bir kumar yapan da o ya. Ölse bile değerli bir şey yitirmeyiz."

Raithe, Shegon'un kılıcını meydandaki direkte bıraktığına ilk defa pişman oldu.

TELEGRAM KAKTUSUNX

17

Gronbach

İlk izlenimlerin bu kadar yanıltıcı olabilmesi çok komik. Gronbach'la tanıştığımda ondan hoşlanmadım. Dalaverenin sırtındaki o cerahatli sivilceden, o sahallı yalandan, o cüceden gerçekten nefret etmem bütün bir haftayı buldu.

–Brin'in Kitabı

Bir keresinde, uzun bir zaman önce Suri bir eşekarısı kovanına çomakla vurma hatasına düşmüştü. O sırada sekiz yaşındaydı ve vurduğu şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Bir akçaağaç dalından sarkan kovan garip bir meyveye veya çamur renginde, dev bir soğana benziyordu. Bu olay Minna'yla tanışmasından önceydi Zaten Minna yanında olsaydı Suri o gri renkli acayip topağa bir söğüt dalıyla vurmaya kalkıştığında kurdun kendisini uyaracağından emindi. Minna hep ondan daha arif olagelmişti.

Kovana ağaçtan kopmasına yetecek kadar sert bir darbe indirdiğini ve onun ayakları dibine, yani tam da umduğu yere düştüğünü hatırlıyordu. Niyeti topağı yarıp içinde ne gibi bir ödül olduğuna bakmaktı. Küçük kız elma ile çileğe bayılırdı ve bu şey her ikisinden de çok daha büyüktü. Hem gizemli meyvenin dışı iştah açıcı değilse bile bu durum içinin leziz olmayacağı anlamına gelmezdi, cevizler buna mükemmel bir örnekti.

Kovan yerden seker sekmez Suri etrafında olağandışı sayıda böceğin vızıldadığını fark etmiş ve hüsrana kapılmıştı. Bu kadar çok böcek dadandığına göre meyve büyük ihtimalle çürüktü Yine de topağın içinde ne bulunduğunu hâlâ merak eden kız ona sağlam bir darbe daha indirmiş, kovanın içeriği dalga dalga dışarı

TELEGRAM KAKTUSUNX
taşmıştı. Tehdit bulutundan bir uğultu, âdeta bir öfke ve nefret uğultusu yükselmişti ve Suri sekiz yaşında olmasına rağmen tehlikenin farkına varmıştı. Altı yıl sonra, bu küçük adamlar diyarında yine aynı korkuyu tecrübe ediyordu. Geniş merdivenin dibinde ötekilerle beraber dikilirken basamaklardan aşağı gümbür gümbür inen bir Dherg ordusunun ayak seslerini duyabiliyor, bu karşılaşmanın daha acısız geçmesini umuyordu.

Eşekarılarının aksine kalabalık Suri ile dostlarını görünce paldır küldür durdu. Sayıları elliyi bulan Dherglerin çoğu sakallıydı. Parlak mavi, turuncu, kırmızı ve sarı renklerde giyinmişlerdi. Tüm bu renkleri dikey çizgili bir pantolondan ve damalı bir tunikten teşkil tek bir kıyafette toplamış olan biri Suri'ye bazen baharda Hilal Orman'ı ziyaret eden bir kuşu hatırlattı. Minna bahsi geçen kuşun ilgi çekmek için biraz fazla aşırıya kaçtığı konusunda ona hak vermişti.

Grubun tamamı kıpırdamadan bekleyerek onlara bön bön baktı. Yüz ifadelerinde hayret, korku ve öfke bir aradaydı. Derken içlerinden biri öne çıktı. Oradaki en uzun, en ak sakala sahip adamın uzun, sarı bir gömleği ve koyu mavi bir yeleği vardı.

"*Yons!*" diye bağırdı yaşlı cüce, Ayaz'a odaklanarak.

Yoksa Sel'e mi odaklanmıştı? Persephone birini diğerinden ayırmakta güçlük çekiyordu.

Bir şeyler söyleyen Ayaz'ın kullandığı sert, kesik kesik dil Suri'ye köpek havlamasını hatırlattı. Söylediklerinden hiçbiri merdivendekilerin yüz ifadesini değiştirmedi. Diğer küçük adamlardan biri –koyu kırmızı gömlekli ve kısa, kahverengi sakallı olan– basamakların geri kalanını dikkatle indi, sonra da yüksek bir pervazda santim santim ilerlercesine sırtını duvarlara yaslayarak odada ilerledi. Karşı tarafa ulaştığında bir koridordan aşağı fırlayıp gitti.

Ayaz'ın sözleri sert cevaplarla karşılandı. Artık o ve Sel de merdivendeki çeşitli kimselere bağırıyorlardı. Suri tek tük *elf* veya *Rhun* kelimeleri hariç hiçbir şey anlamadı. Bir defa da Ayaz'ın *Persephone* dediğini duydu.

Diyalogdan anlam çıkarmaya çalışan Rhen reisi başını çevirip onlara bir dizi şaşkın ama endişeli ifadeyle baktı. Bu ifadeler hem *hiçbir fikrim yok*, hem de *umarım başımıza bir şey gelmez* beya-

TELEGRAM KAKTUSUNX
nında bulunuyordu. En azından Suri kadının çatılmış kaşlarının sözsüz dilinden bu sonucu çıkardı. Minna da ona sık sık aynı ifadeyle bakardı.

Uzaklardan yüksek sesler geldi. İçeriye doluşan başkaları –hepsi de sakallı küçük adamlar– Suri ile diğerlerini tamamen kuşattı. Bu yeni gelenler uçlarında gri metalden kocaman balta başları veya kazıklar bulunan uzun sırıklar taşıyorlardı. Zırhları ve yüzlerini örten miğferleri de aynı malzemeden üretilmişti.

"*Hiçbir şey yapma*," diye Suri'ye Fhreyce hitap etti Arion.

Suri kadının ne yapabileceğini sandığını ve onu neden yapmaması gerektiğini merak etti.

Metal miğferliler sivri sırıklarıyla herkesi güderek yan koridorlardan birine soktular. Suri ile Arion en arkada durdukları için bu dönüş onları öne geçirdi. Kafile o uzun koridorda yürütüldü, bir merdivenden indirildi, bir köşeyi döndürüldü ve bir merdivenden daha indirildi. Sonunda metal bir kapının önünde durdular. Küçük adamlardan biri ötekilerin arasından sıyrılıp kapıyı açtı ve onlara içeri girmelerini işaret etti.

Suri donakaldı. İçerisi karanlıktı. Mekânın doğasını ortaya koyan ne bir pencere ne de herhangi bir ışık kaynağı vardı ve kız içeri girmesinin istenmesinden –emredilmesinden– hoşlanmamıştı. Minna da yerinden kıpırdamadı ve ikisi kollarını sallayarak onlara içeri girmelerini işaret eden küçük adamı görmezden geldiler. Arkalarından tehditkâr bir bağrış yükseldi. Suri buna rağmen kıpırdamayı reddetti.

Arion kurdun etrafından dolaştı, Suri'yi elinden tuttu ve kızı odaya çekti.

Diğerleri de ayak sürüyerek peşlerinden geldiler ve kapı tangırdayarak kapandı. Suri kapının kapandığını duydu –hissetti– ve ürperdi. Kaçamayacağı küçük yerlerden hazzetmezdi. Rullara katlanabilirdi çünkü o kapıların nasıl açıldığını bilirdi. Yine de ilk girdiği rulun kapısı arkasından kapanınca panikleyip kendini taşa atmıştı. Tura yanında olmasaydı, ona kapının nasıl açılacağını göstermeseydi ne yapardı bilmiyordu. Şimdi karanlıkta dikilirken dünyayla arasındaki tek bağlantı o beş parmakmışçasına Arion'un elini sımsıkı tutuyordu.

Koridorun yeşil ışığı kapı çerçevesindeki incecik çatlaklardan

TELEGRAM KAKTUSUNX
sızarak yakındaki çehreleri meydana çıkarıyor, başka hiçbir şey gözükmüyordu, ne zemin ne de duvarlar ortadaydı. Suri devasa bir boşlukta, kocaman bir mağarada olduğunu hayal etmeye çalıştı. Ayrıca metalin kaydığını duymasına rağmen kendini kapının gerçekten sürgülenmediğine ikna etti. *O ses herhangi bir yerden gelmiş olabilir*, diye içinden geçirdi. Buna rağmen nefes almakta zorlandığını fark etti.

"Neler oluyor?" diye sordu Moya.

"Bilmiyorum," yanıtını verdi Persephone. "Hepimiz de burada mıyız? Hiçbir halt göremiyorum."

"Suri," diye karanlıktan geldi Arion'un sesi, "ışık celbet."

"Öyle bir şeyi nasıl yaparım bilmiyorum."

"*Işık yaratan telleri tespit etmelisin. Devi serbest bırakmaya çalışırken onları gördüğünden eminim.*"

Suri kadının neden bahsettiğini hem biliyor hem de bilmiyordu. Tura'yla da benzer tecrübeleri olmuştu. İhtiyar mistik, "Mahzene in ve sukamışı sepetini getir," gibi şeyler derdi. Bunu Suri her gün gidip sukamışı getirmeyi âdet edinmişçesine ve bahsi geçen sepeti adı gibi bilirmişçesine –ki bilmezdi– söylerdi. Suri mahzenin yerini ve sukamışlarının ne olduğunu bilir, *sepet* tabirini de kesinlikle anlardı fakat mahzende hiç sukamışı dolu bir sepet bulunmamıştı. Tura'nın *aslında* ne istediğini bulmak hiç kolay olmazdı. Arion da şimdi ondan aynı şeyi yapmasını –kolay olması gerekirken olmayan bir şeyi bulmasını– istiyordu. Geçen sefer Arion'un isteğini yerine getirmeye çalışırken Rapnagar'ı kazara öldürmüş, üstelik bunu dışarıdayken –açık havadayken– yapmıştı. Hem zaten Sanat kullanabilmek için Arion'un elini bırakması lazımdı. "Yapamam."

"Sorun değil, Suri," dedi Persephone. "Roan, burada mısın?"

"Evet."

"Brin?"

"Buradayım."

"Ayaz?"

Cevap yok.

"Sel? Yağmur?"

Yine bir cevap gelmedi.

"Minna burada," dedi Suri.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Eh, bunun için Koca Ana'ya şükürler olsun," dedi Moya ve Suri, Persephone'nin iç geçirdiğini işitti.

"Neler oluyor?" diye sordu Brin bu sefer.

"Bizi..." diye Rhunca konuşarak söze girdi Arion, sonra duraksayıp Fhreyce'ye geçti. "*İşlenen bir suça karşılık tevkif edilmek nasıl söylenir?*"

"Tutuklanmak mı?" karşılığını verdi Persephone. "Nereden biliyorsun?"

"Dherglerin dili antik Fhreyce'yle benzerlikler gösterir. Söylenen her şeyi değilse bile yeteri kadarını anladım."

"Neden tutuklandık?" Konuşan yine Brin'di. "Ne gibi bir kabahat işledik ki?"

Birbirlerine yakın durdukları için Suri'nin en kolay görebildiği yüz Arion'unkiydi ama kadının çehresi o solgun parıltıda ürkütücü bir yeşile çalmıştı. Doğru sözleri bulmaya çabalayan Fhrey'ın kaşları çatıktı. Suri onun hatalar yapmaktan hoşlanmayan türde biri olduğunun farkındaydı.

Fhrey uzunca bir süre sonra tekrar konuştu. "Dhergler... başkalarının Belgreig'e gelmesine... izin vermezler. Büyük bir... şey... bu büyük bir sorun."

Soluması sıklaşan Suri sihirbazın elini daha sıkı kavradı. *Büyük mağara. Kapalı kapı yok. Büyük mağara. Hiç kapı yok.* Suri çığlık atmaya başlamak istemiyordu. Çığlık atmanın hiç faydası dokunmazdı. Tura'yla beraber girdiği rulda bunu denemişti.

Kapalı sorun değildi. Kapalıyla başa çıkılabilirdi. Arkasındaki kapı yalnızca kapalıysa onu istediği zaman açabilirdi.

"Madem burası ecnebilere yasak, Ayaz neden gelmemizi istedi?" diye sordu Persephone.

"Bilmem," dedi Arion, daha yavaşça ve dikkatle konuşarak. "Galiba üçü bir suç işlemiş. Çok kötü bir suç."

"Mesele o dev, değil mi?"

"Sanırım."

"Öyleyse onunla başa çıkmamıza izin verecekler mi?"

"Galiba konuştular... *konuşuyorlar.* O yüzden bekleyeceğiz. Ama durum bize iyi olacak."

Suri kapının çerçevesinde takırdadığını duydu.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Bir odada mahsur kaldık," dedi Moya. "Bunun nesi bizim için iyi?"

Mahsur kalmadık! Mahsur değiliz. Kapı sürgülendiyse bile Arion onu sökûp atabilir. Mahsur kalmadım!

"Dherg topraklarına gelmenin cezası ölümdür," diye açıkladı Arion. "Odaya kilitlenmek daha iyi, değil mi?"

Uzun bir sessizlik çöktü. Sonunda onu Moya bozdu. "Kesinlikle daha iyi."

Suri hızla solumasına rağmen nefes almakta güçlük çekiyordu. Teneffüsleri giderek kısalıyordu ve ciğerlerindeki havayı üfleyerek dışarı atıyordu.

"Peki yardımımızı kabul etmezlerse ne olur?" diye sordu Brin. "Bizi öldürürler mi?"

"Arion?" dedi Persephone. "İş oraya varırsa bir şeyler yaparsın, değil mi?"

Arion tereddüt etti. "Suri yapar."

Karanlıktaki kafalar mistiğe doğru döndü. Suri görülüp görülmediğini umursamadan başını iki yana salladı.

"*Kendine müsaade edersen yapabilirsin*," diye onunla Fhreyce konuştu Arion. "*Gerekli beceriye ve hayatım boyunca eğittiğim her öğrenciden daha fazla ham kabiliyete sahipsin. Tek ihtiyacın tecrübe. Eğer denersen o kapıyı menteşelerinden sökebilir veya etrafımızdaki duvarları eritebilirsin.*"

Suri onun hayalet gibi gözüken yüzüne aval aval baktı. *Yoksa biliyor mu?*

"*Suri, istersen bir kilometre dahilindeki her Dherg'i uyutabilirsin. Sonra canımızın istediği gemiyi alıp dostane bir rüzgâr celbederiz ve geldiğimizden çok daha kısa sürede eve dönebiliriz. Tüm bunları başarabilirsin... başaracaksın da. Tek yapman gereken kanatlarını açmak ve uçma zamanının geldiğine karar vermek.*" Arion duraksadı, sonra daha yumuşak ve nazik bir tonla devam etti. "*Suri, istediğin zaman dağları yerinden oynatacaksın.*"

"Dağları oynatmak falan istemiyorum," dedi Suri ama içinden verdiği tepki başkaydı. *Ama o aptal kapıyı açmak güzel olurdu.*

"Biliyorum." Belki bu loş ışığın bir oyunuydu ama Arion o anda ağlayacakmışçasına üzgün gözüktü. "*Bu açıdan bana*

TELEGRAM KAKTUSUNX

Fenelyus'u hatırlatıyorsun. O da yeteneğini istemezdi. Onun kendisine bu yüzden verildiğine inanırdı. Sanat'ın baştan çıkarıcılığına, tellere dokunmanın yarattığı bağımlılığa bağışıklıydı. Bu, yani güce sırt çevirmek nadir bir yetenektir. Gylindora Feyn ile Fenelyus o yeteneğe sahiptiler. Senin de sahip olduğunu düşünüyorum."

"Onları tanımıyorum."

Arion başını iki yana salladı. "Fark etmez. Zamanı gelince harikulade bir kelebeğe dönüşeceksin."

"Sadece şu kapıyı açsa bana yeter," diyen Moya kapıyı sarstı Suri çıkan ses karşısında büzüldü.

"Ama... ama... Suri bizi kurtaramazsa," dedi Persephone, "sen kurtarırsın, değil mi Arion?"

Arion uzun bir tereddüdün ardından ant içercesine vakur bir tonla konuştu. "Evet. Sizin için bunu yaparım."

• ● •

Fazla beklemeleri gerekmedi. Persephone sonradan düşününce sadece onlara öyle geldiğini fark etti.

O dar odanın karanlığında –kaderleri böylesine belirsizken– saniyeler günler gibi geçiyordu. Dışarı çıkarıldıklarında Persephone sadece birkaç dakikalığına –kesinlikle bir saatten daha kısa– alıkoyulduklarını tahmin etti. Onları almaya gelen küçük adamların tavırları değişmişti. Onları azarlamadıkları gibi mızraklarla dürtmediler de. Öyle yapmaktansa kızıl bir sakala, kel bir kafaya ve yerlere kadar inen parlak nane yeşili bir tuniğe sahip bilhassa tombul bir Dherg titrek bir sesle onlara hitap etti. "Beni takip etmenizi rica ediyorum."

Gruba hem önden hem de arkadan refakat edilmesine rağmen çehresiz, gri zırhlı askerler ortada yoktu. Onların yerini iyi giyimli cüceler almıştı. Yine de adamların kemerlerine birer kılıç asılıydı.

Persephone dostlarıyla beraber koridorlardan geçirildikçe yönünü şaşırdı; zaten aceleyle hareket ettikleri için gemiye nasıl döneceğine dair iyi bir fikri hiç olmamıştı. Alon Rhist'teyken ziyaret ettiği büyük, kubbeli salona benzer bir tür taht odasına götürülmeyi bekliyordu. Onun yerine Ayaz, Sel ve Yağmur'un bekledikleri bir çalışma odasına sokuldular.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Oda büyük olmamakla beraber herkese yetecek kadar sandalye vardı. Grubun önünde, bir hayvanın ağzına benzeyecek şekilde inşa edilmiş güzel bir şömine çıtır çıtır yanıyor, odayı parlak ve huzur verici bir ışıkla dolduruyordu. Şöminenin sağında sağlam, kullanışlı bir çalışma masası duruyordu. Masanın üstünde çeşitli el aletleri, metal talaşları ve içleri muhtelif metal ıvır zıvırla dolu, yağlı tahtadan eski, yıpranmış kutular mevcuttu. Masanın yüzeyi derin çiziklerle kaplıydı. Bir tarafında yağ lekeli bir bez yığını varken öbür tarafındaki zemine sarı bir sıvıyla dolu metal bir kova bırakılmıştı. Odaya hâkim olan sert reçine kokusunun kaynağı belki de o kovaydı.

Şöminenin iki yanındaki sıra sıra raflarda cilalı beyaz mermerden kulpları olan küçük çekmeceler diziliydi. Sollarındaki duvara tabaklanmış büyük bir hayvan postu asılıydı. İncecik postun üstüne garip bir resim çizilmişti. Brin'in evini suslemekte kullandığı resimler gibi güzel değildi; çok ayrıntılıydı ve devasa bir ağaç gövdesinin kesiti gibi halkalarla birbirine bağlanan yüzlerce çizgiye sahipti. Sağlarındaki duvar dokuz adet dörtgen cam parçasından oluşan bir pencereyle kaplıydı. *Cam*. Persephone onu bir tek Alon Rhist'te görmüştü ve diğerlerinden Arion hariç hiçbirinin şimdiye kadar buna benzer bir şeye rastlamadığını biliyordu. Dışarısı karanlık olduğu için malzeme sihirli bir şekilde içeridekilerin görüntüsünü yansıtıyordu.

"Lütfen oturun." Kızıl sakallı Dherg sandalyeleri işaret ederken odanın kapısı dışarıdan kapatıldı. Konuklar istenileni yerine getirdikten sonra refakatçileri odanın karşısına geçtiler ve konuşan cüce çalışma masasının arkasındaki sallantılı bir tabureye oturdu.

"Bendeniz Usta Zanaatkâr ve Caric'in idarecisi Gronbach Eyck Prigmoore," dedi, seslerin çoğunu dışarı vermeden önce genzinde biçimlendirerek kelimelere keskin ve sert bir tını katan yoğun Dherg aksanıyla. "Anladığım kadarıyla buraya bu üçü tarafından davet edilmişsiniz, öyle mi?"

Hepsi de –hatta Arion bile– Persephone'ye baktı. "Evet," yanıtını verdi kadın. "Bir devle sorun yaşadığınızı duyduk ve sizi o tehlikeden kurtarmaya geldik, silahlar karşılığında."

"Ne tür silahlar?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

Persephone en uygun seçimin ne olacağını şimdiye kadar hiç düşünmediğini fark etti. Halkı hep mızraklar ve baltalar kullanmıştı ama belki kılıçlar ve kalkanlar daha iyi olurdu. Küçük çekmece sıralarının önünde oturan ve en az kendisini hissettiği kadar tedirgin gözüken Ayaz'a baktı. "Kılıçlar," diye karar verdi. "Fhreylerinkilere karşı koyabilecek kılıçlar."

Gronbach bakışmayı fark etti ve Ayaz ile Sel'e kaşlarını çattı. "Neden?"

"Onlarla savaşa tutuşacağız."

Gronbach gözlerini kocaman açıp bakışlarını hemen Arion'a çevirdi. "Çok garip... çok ama çok garip." L şeklinde bükülmüş parlak gri bir metal parçasını kurcalayarak parmaklarının arasında çevirdi. "Fhreylerle aramızda antlaşmalar var. Hem de kesin, son derece kısıtlayıcı antlaşmalar."

"O antlaşmalar takas yapmanıza engel teşkil ediyor mu?" diye sordu Persephone.

Cüce başını kaldırdı. "Şey, hayır, pek sayılmaz. Fakat eminim ki bunun sebebi hiç kimsenin böyle bir ihtimali aklından geçirmemiş olmasıdır. Nasıl geçirebilirlerdi ki? Evet, sahiden de çok garip." Arion'u bu sefer kuşkucu bir ifadeyle yeniden süzdü. "Sanırım en iyisi sizi evinize geri gönderip böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi davranmamız olacaktır."

"Bunu yapamazsın," diye atıldı Sel. Persephone diğer odada tutulurlarken cücelerin kendi aralarında epeyce konuştukları gibi bir izlenime kapıldı.

"Onlar tek umudumuz," dedi Ayaz, kızıl sakallı cüceye. Sesi daha alçak olmasına rağmen kardeşininki kadar karamsardı.

"Ellerinden bir şey geleceğine inanmak için hiçbir sebep yok," karşılığını verdi Gronbach.

"Gelebileceğini bilmeseydik, bundan emin olmasaydık idam edilmeyi göze alır mıydık sanıyorsun?" diyen Sel parmağıyla Arion'u gösterdi. "O tıpkı Fenelyus gibi bir Miralyitli. Toprağı yarıp bir devi yutmasını sağladığını gördük." Ardından Suri'yi işaret etti. "Bu da onun çırağı ve bahsettiğimiz devi öldürdü. Onlar da bir çözüm bulamazlarsa kimse bulamaz."

"Denemelerine izin vermelisin," diyen Ayaz, mahcup bir bakışla hepsine göz gezdirdi. "Artık hiçbirimizin başka seçeneği yok."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Sizin yüzünüzden!" diye bağırdı Gronbach. "Onu rahat bıraksanız olmazdı sanki! Altı bin yıldan uzun bir zaman kontrol altında tutuldu. En cesur savaşçılarımızdan üç yüzü onu kıstırmak için canlarını feda etti. Sonra da siz kalkıp..." Daha fazlasını söyleyecek gibi olsa da diline hâkim oldu ve birkaç derin nefes alıp verdi.

Tekrar Arion'a baktı. "Türlerimiz birbirini sevmez. Bizi birbirimizden bir kan okyanusu ayırır. Kanunlar apaçık ortada. Seni kutsal şehrimiz Neith'in derinliklerine salarsam tıpkı bu üçü gibi ben de Drumindor'un ateşlerine atılırım."

"İyi ama sen türünüzün hükümdarı değil misin?" diye sordu Persephone.

Gronbach'ın kaşları kalktı. "Tabii ki hayır. Size söyledim ya, ben sadece Caric'in idarecisiyim."

"Öyleyse halkınızın lideriyle konuşmamız gerekmez mi?" Persephone'nin sorusunu yönelttiği Ayaz başını çabucak iki yana salladı.

"Artık bir kralımız yok," diye bunu izleyen sessizlikte açıklama yaptı Yağmur. "Mideon, Belgriclungreia hükümdarlarının sonuncusuydu. Kızı Beatrice'in ölümüyle birlikte hem soyları hem de monarşi son buldu."

"Öyleyse idare kimde?" diye sordu Persephone.

Gronbach kısa bir şaşkınlık yaşadı. "Şey... hiç kimsede."

"Her şehrin ve köyün kendi idarecisi veya konseyi bulunur," diye açıkladı Yağmur.

"Düzeltmeyi umduğumuz şeylerden biri de buydu," diyen Ayaz öne çıktı. "Taş Taht'ı geri kazanmamız, yeni bir kral taçlandırmamız ve monarşiyi tekrar kurup halkımızı eski azametine kavuşturmamız lazım. Tek bir hükümdarın olmayışı halkımızı böldü. Çok fazla didişiyor, ufak tefek konularda bile anlaşamıyoruz. Her köy kendi bildiğini okuyor. Yoldaki rayların genişliği değişiklik gösterdiği için Linden Lott'tan Drumindor'a kadar bir araba bile götüremiyoruz. Bu şekilde ne başarabiliriz? Rhunlardan bir farkımız kalmadı; bu durum mesleklerimizi bile etkiliyor. Aletler ve tarifler o dağın altında gömülü olduğundan eski yöntemleri unutuyoruz."

Persephone, Gronbach'a hitap etti. "Madem ki idare sende...

TELEGRAM KAKTUSUNX
en azından burada... bir takas pazarlığı edebilirsin, değil mi? Eğer seni durduracak kimse yoksa–"

"Dediklerimi dinlemedin mi?" diye çattı Gronbach "Beni herkes durdurur. Bir ayaktakımı toplanır ve beni Drumindor'un ateşlerine taşır. Üstelik yolun düzensizliği kimseye engel olmaz!"

Ayaz'a kötü kötü bakan Gronbach sakalını boylu boyunca sıvazlamaya başlayıp bakışlarını sağa sola kaydırdı. Ofladı, inledi ve sonunda iç geçirdi. "Öte yandan..." diye tekrar söze girdi. Çenesini sıkıp surat astı. "Hiçbir şey yapmazsak da..."

Gronbach ayağa kalktı ve duvardaki çizime gitti. "Balgargarath iki gün önce Koca Ors'e ulaştı." Çizime dokundu. "Echo ve Khem yanlarına ekipler alıp Berg Rulu'ndaki Koca Kapı'yı mühürlemeye gittiler." Bu sefer çizimin farklı bir noktasına dokundu. "Çabaları sonuç vermeyecek. Fazla zamanımız yok. Khem üç haftamız kaldığını öngörüyor."

"İki," diye kendinden emin bir edayla lafa karıştı Yağmur.

"İki mi?" Gronbach onu kuşkuyla süzdü.

Ayaz ile Sel aynı anda başlarını salladılar.

"Eğer Yağmur iki hafta diyorsa," diye açıkladı Ayaz, "iki hafta kalmış demektir."

Gronbach'ın omuzları çöktü, kolları gevşekçe sarktı, boynu büküldü. "Sonumuz geldi."

"Gronbach," dedi Ayaz, "eğer plan işe yararsa Neith'in tamamı tekrar açılacak. Nihayet eve gidebileceğiz."

"Yaramazsa da..."

"O zaman Drumindor'a götürülmesen bile öleceksin. Onlar" –Ayaz parmağıyla Persephone'nin grubunu işaret etti– "en büyük ümidimiz. Belki tek ümidimiz. Yanlarında bir Miralyitli var. Fenelyus, Mador Dağı'nı Onuncu ve On İkinci lejyonların ezik bedenlerinden yarattı! Balgargarath bozguna uğrayacak."

Gronbach yumuşar gibi oldu.

"Ama bedelini almadan hiçbir şey yapmayız. Sizden silah istiyoruz," dedi Persephone.

Caric'in idarecisi ona şöyle bir bakıp mutsuz bir kahkaha attı "Bizim için bu işin altından kalkabilirseniz Belgriclungreia Ulusu size... on bronz kılıç verecek."

"Ciddi olamazsın!" diye tersledi Moya. "On ha! Bahsettiğiniz

TELEGRAM KAKTUSUNX
dev canınıza okuyor ve sen kalkmış on tane silah teklif ediyorsun, öyle mi? Unut gitsin. İlk başta istediğin gibi bizi eve yolla. Şu Balgargarath'ın hakkından kendi başınıza gelin."

"Moya, lütfen." Persephone ona bırak-bunu-ben-halledeyim bakışını attı ve Moya gözlerini devirerek karşılık verdi. Persephone dikkatini tekrar Gronbach'a yöneltti. "On bin bronz kılıç istiyorum."

"On bin mi?" Gronbach'ın gözleri kocaman açıldı. "Yok daha neler."

Persephone çenesini kasarak onu uzun uzun süzdü.

"Son teklifim yüz kılıç," dedi cüce.

"Bin," diye talep etti Persephone. "Bu bile almaya geldiğimden dokuz bin az."

"Belki öyle ama ilki kadar saçma bir rakam. Bin bronz kılıç üretemem. Elimizde yeterli kaynak yok. Kendimiz için bile o kadar çok yapamayız."

"Peki ya şu?" diye soran Arion, cücenin kurcaladığı gri metali işaret etti.

Gronbach aşağıya baktı. "Bu mu? Bu..." Tereddüt etti, sonra da metal parçasını çekmecelerden birine kaldırdı. "Lafı edilecek bir şey değil."

"Silahlarınızınkiyle aynı metal, değil mi?"

"Orası seni hiç ilgilendirmez."

Persephone sadede geldi. "Elbette. Silahlarınızda kullandığınıza göre stoklarınızda o gri metalden bol bol olmalı. *O tip* silahlardan bin tane istiyoruz."

"Teklifim yüz bronz kılıç," dedi Gronbach.

"Öyleyse şu devin hakkından kendiniz gelin. Hangi malzemeden üretilirse üretilsin yüz silahla savaş kazanamam. Ya bana halkının kullandığı silahlardan bin tane ver ya da bırak gidelim," dedi Persephone.

Gronbach sakalını çekiştirerek Ayaz'a, Sel'e ve Yağmur'a baktı. Üçü de cesaret verircesine kafalarını salladılar. "Pekâla, tamam. Bin silah. Ama onları nereden aldığınızı Fhreylere söylemeyeceksiniz. Belgriclungreia silahları kullandığınızı anlayacaklar ama onları *benim* tedarik ettiğimi bilmelerine gerek yok. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diyen Persephone ayağa kalktı. "Şu devi başınız-

TELEGRAM KAKTUSUNX
dan savacağız ve siz de bize bin tane gri-metal kılıç vereceksiniz."

"Dev mi?" Gronbach tereddüte bakışlarını ona dikti "Balgargarath'ın bir dev olmadığının farkındasınızdır herhalde."

"Ama onlar dedi ki..." Persephone, Sel'e baktı.

"Balgargarath büyük olmasına büyük –yani teoride doğru söylemişler– ama bir Grenmoria değil."

"Peki *ne* öyleyse?" diye sordu Arion.

"Bir iblis."

TELEGRAM KAKTUSUNX

18

Kılıçlar ve Kalkan

Öykülerdeki kahramanlara hep tapardım. Onlarla çevrili olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

–Brin'in Kitabı

Şafak yaklaşırken gelişine kimse aldırış etmedi. O olağanüstü dokuz camlı pencerelerden birine sahip küçük bir odadaki yatağında büzülmüş yatan Persephone'nin aklı fikri iblislerdeydi.

Anlaşmaya varmalarının ardından Gronbach o hücreden daha rahat odalarda kalmaları için gerekli düzenlemeleri usulca yerine getirmişti. Persephone'ninki o şömineli odadan çok uzak değildi. Zaten Gronbach'ın oradan hoşlanmasının başlıca sebebinin o şömine olduğu fikrindeydi. Konuklarının koridorlarda gezinmeleri ihtimalinden tedirgin gözüken idareci tüm ihtiyaçlarının odalarına getirilmesini teklif etmişti. Persephone de dostları da herhangi bir istekte bulunmamışlardı. Aslında arpa çorbası gibi sıcak bir şey iyi gelirdi ama o gecelik işleri yoluna koymuş olmak Persephone için yeterliydi. Yiyecek-içecek aklına geldiğinde artık çok geçti.

Pencere, odanın dış duvara bitişik olduğunu gösteriyordu ve Persephone hem koridorların boşluğuna hem de mekânın tenhalığına bakarak Caric'in bu bölümünün her zamanki sakinlerinin uzaklaştırılmış olduğunu düşünüyordu. Belki sebep onlardı; belki Gronbach yasaklı Rhunların ve aşağılık bir Fhrey'in orada kaldıklarının bilinmesini istemiyordu. Persephone idarecinin işlediği suçu elinden geldiğince saklamaya çalıştığı için böyle yap-

TELEGRAM KAKTUSUNX
uğına, Dherg şehrinin bu kısmının başka bir sebeple tahliye edilmediğine inanmaktan yanaydı.

O zaman Drumindor'a götürülmesen bile öleceksin.

Acaba Ayaz meseleyi abartmış mıydı?

En cesur savaşçılarımızdan üç yüzü onu kıstırmak için canlarını feda etti.

Balgargarath'ın bir dev değil de iblis olduğunu öğrenmek Persephone'yi kesinlikle durup düşündürmüştü. *Suri ile Arion o kadar çok can almış bir şeyin hakkından gelebilirler mi?* Arion ile Gryndal'ın kapışmalarını gördükten sonra Persephone bu sayının iki katı Dherg'e karşı bile Miralyitli'den yana bahis oynardı. Hem Arion'un kuşkuları olsaydı elbette dışarı çıkarılırken bunu dile getirirdi.

Persephone o gece hiç uyumamıştı. Odada yalnızdı ve yatak biraz kısa olmasına rağmen rahattı. Yine de battaniyeleri bozmaya bile yanaşmadan örtülerin üstünde saatlerce yatmıştı. Orada istendiğini hissetmiyor ve en kötüsünden korkuyordu. Kapı her an açılabilirdi ve götürülüp *Drumindor'un ateşlerine* atılabilirdi, orası her neresiyse.

Dherglerin memleketi hiç de tahmin ettiği gibi değildi. Persephone onların parlak kıyafetlerine ve ufak tefek yapılarına bakarak miskin bir kumsal boyunca uzanan şirin evlerle dolu hoş bir dünya beklemişti. Bu kurşuni taş dünya ise ne alımlı ne de parlaktı.

Bir ara içi geçmiş olabilirdi. Eğer öyleyse uykusu hafifti ve bilinci yassı bir taş gibi onun yüzeyinde sekti. Sonunda doğrulup oturdu, en üst battaniyeyi çekip aldı ve soğuktan korunmak için vücuduna sardı. Battaniyeyi boynuna kadar çekti ve yavaş yavaş ağaran pencereye baktı. Aklı bir kez daha iblislere kaydı.

Aslında bir iblisin ne olduğunu bilmiyordu. Öyküler duymasına duymuştu ama masallarda ayrıntılara pek yer verilmezdi. Anladığı kadarıyla *kem* ve *güçlü* olmak o tür yaratıkların iki ortak özelliğiydi. Persephone iblisleri daha düşük seviyeli habis tanrılar, ufak çaplı ilahlar olarak hayal etmişti. Onlar hasatları yok eden fırtına, insanları öldüren soğuk, dahla yayılan ateşli hastalıktı. Grin ismiyle tanınan ayıyı iblis sandığı bir dönem atlatmıştı ama sonuçta onun altı üstü bir hayvan olduğu ortaya çıkmıştı.

TELEGRAM KAKTUSUNX
Gronbach, bahsettiği iblise Balgargarath demişti. Bu kulağa hoş gelen bir isim değildi.

Pencereden giren ışık zayıflığını korudu. Persephone'nin yansımasını zar zor silmekle beraber odasının içini göstermeye başladı. Gronbach'ın kullandığına benzer bir çalışma masasının yanında ufak tefek bir adam veya kadın için mükemmel ebatlardaki küçük bir tabure duruyordu. Masanın yüzeyi ıvır zıvırdan yoksun olmakla beraber ötekisi kadar yıpranmıştı. Bir tarafına bir aygıt takılıydı. Metalden yapılma nesnenin bir çift açık çenesi ve iki yarıyı birleştirerek dişlerin arasına yerleştirilmiş herhangi bir şeyi sıkmak için tasarlanmışa benzeyen kıvrık bir çıkıntısı vardı. Masanın arkasındaki duvardaki tahta çivilere çok çeşitli çekiçler asılıydı.

Roan böyle bir yere bayılırdı, diye düşündü Persephone. *Ama onu bu kadar düzenli tutmazdı.*

Kapı kararsızca çalındı.

"Gel," dedi Persephone çekinerek. İçeri kimi davet ettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Neyse ki odaya sessizce giren kişi Brin'di. O da ucunu peşinden sürüklediği bir battaniyeye sarınmıştı. "Seni uyandırdım mı?"

Persephone başını iki yana salladı. "Uyumak hiç kolay değil."

"Biliyorum." Genç kız kapının hemen önünde dikilerek ağırlığını çıplak ayaklarının birinden diğerine aktardı.

"Geç şöyle." Persephone yana kayıp şilteye pat pat vurdu. "Yatağa çık. Yer buz gibi."

Brin tez adımlarla gelip yatağa sıçradı ve bacaklarının üstüne oturdu. Battaniyeyi önce açtı, sonra tekrar kapatıp gövdesine sıkıca doladı. Bu haliyle yuvasındaki bir kuşa benziyordu. "Mevsim hâlâ yaz, değil mi?"

"Taş ısıyı çalar ve pencereler esinti yapıyor."

"Hey! Bir cam penceren varmış." Brin odanın karşısındaki gitgide parlaklaşan dokuz kareye ufak bir hayranlık tebessümüyle baktı.

"Senin yok mu?"

Persephone kızın gözlerine düşen başıboş bir saç tutamını kenara çekti. *Sarah'nın aynı şeyi yapmasını kaç defa seyrettim ve boşa çabaladığını düşündüm?*

TELEGRAM KAKTUSUNX

Brin başını iki yana sallayarak kadının uğraşını boşa çıkardı Reis elini uzatıp saçı tekrar çekti.

"Beni Moya ve Roan'la aynı odaya koydular," dedi Brin. "Moya uyurken horluyor. Bundan haberin var mıydı?"

"Maalesef vardı."

Bir müddet öylece otururak sabahın ilk ışıklarının cam panellerin ötesindeki müphem şekilleri aydınlatmaya başlamasını seyrettiler. Kısmen açığa çıkan silik şekiller Persephone'nin nihayet sis olduğunu anladığı loş bir perdenin arkasında kaldı. Sıcaklığın sisi dağıtacak kadar yüksek olmaması, bu yeni dünyanın neye benzediğini görmek için sabırsızlanan Persephone'yi hayal kırıklığına uğrattı. Bildiği kadarıyla Mavi Deniz'in karşısına geçen ilk Rhunlar onlardı. Destansı bir savaşın ardından Fhreylerce dize getirilmiş bu cüceler diyarı, eskinin bu ulu imparatorluğu insanların gözünde efsanevi bir yerdi. Her tarafı şimdiye dek gördükleri kadar kasvetli olamazdı.

"Maeve sana iblisler hakkında ne demişti, hatırlıyor musun?" diye sordu Persephone.

Başını kaldıran Brin'in iri ve masum gözlerinde çocuksu bir bakış belirdi. Sonra o bakış değişti. Persephone değişime, genç kızlığın kaybolup yerini irfanın almasına tanıklık etti. Bekçilerin yalnızca hikâyeleri ezberlemekle kalmayıp kendilerinden önceki Bekçilerin ruhlarını devraldıklarına dair bir efsane vardı. Persephone bir keresinde Maeve'e bunun doğru olup olmadığını sormuştu ama eski Örf Bekçisi cevap vermemişti. Şimdi Brin'in gözlerine bakarken tekrar aynı meraka kapıldı. Belki de orada ilk günlere kadar giden düzinelerce ata, bir reis soru sorduğu zaman kendini belli eden bir ruhlar konseyi vardı. Brin sadece kendisinin duyabildiği bazı sesleri dinler gibiydi.

"Doğadaki ruhların aksine, iblisler tanrılarla aynı yerden gelirler," diyen Brin çalışma masasına bakıyor, odanın ötesindeki bir yeri görürcesine konuşuyordu. "Büyük bir güce sahip bu ebedi varlıkların baştan çıkardığı kadınlar daha sonra devleri doğurmuşlardır. Tanrıları kıskandıkları için onların bütün eserlerini yok etme çabasındadırlar. Ateş ve buz, karanlık ve yılgı, acı ve eziyettirler. Zeki, kurnaz ve habis olup şekil değiştirmeleriyle tanınırlar. Hayvan, ateş, hortum veya insan olarak ortaya çıkabilir-

TELEGRAM KAKTUSUNX
ler. Gerçek suretlerindeyken göze güzel gözükebilecek ve böylece insanların aklını çelip onları yoldan çıkarabilecek gudubet yaratıklardır. Tek amaçları ihanet etmek, zarar vermek ve de tanrıların, yani kendilerine yakıştıramadıkları rakiplerinin çocuklarına yıkım getirmektir."

Brin sustu. Başını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı. Yüzünde yine o çocuksu ifade belirdi. "Korkuyorsun, değil mi?"

"Daha önce değilse bile artık evet." Persephone kızın saçını bir kez daha yana çekti.

Brin başını salladı. Sertçe yutkundu ve midesi bulanıyormuşçasına gözünü yatağa dikti.

"Bak," dedi Persephone ona, "hep beraber gitmemiz için sebep yok. Oynayacak bir rolü olan yegane kişiler Suri ve Arion." Biraz düşündü. "Tabii benim de onlara eşlik etmem lazım."

"Neden?"

"Ben reisim. Askerlerime muharebede önderlik etmezsem ne biçim bir lider olurum?" Daha ziyade kendi kendine başını sallayarak azimle dudaklarını yumdu. Reglan'ın girdiği çatışmaların çoğu evlenmelerinden, hatta Persephone doğmadan önce gerçekleşmişti. Yine de bir keresinde Nadak'la girilen bir çatışmayı hatırlıyordu. Reglan mızrağını ve kalkanını almış, hepsi de savaş renklerine boyalı altmıştan fazla kişiden oluşan bir grubun başında dahl kapısından çıkıp gitmişti. Geriye kırk üç kişi dönmüştü ve Nadak bir daha asla Rhen'in kudretine meydan okumamıştı. Reglan'ın hücumda başı çektiği ve ilk düşmanı ustaca bir mızrak hamlesiyle öldürdüğü söylenmişti. Bu öykü konakta pek çok kereler anlatılmıştı. Persephone kocasına savaştan önceki gece korkup korkmadığını sormayı aklından hiç geçirmemişti. O esnada daha yeni evliydiler ve Reglan karısının ciddi bir diyaloğa layık olup olmadığını henüz keşfetmemişti. Persephone onu o akşam diğer adamlar gittikten sonra Koca Salon'da oyalanırken gördüğünü anımsıyordu. Reglan yatağa geç gelmiş, geldiğinde de karısını uyandırmıştı. Persephone'yi başından öpmüştü – evet, bu hâlâ kadının aklındaydı. O anda öpücüğü çok tuhaf bulmuştu. Artık hiç de o kadar tuhaf bulmuyordu.

Kapı tekrar çalındı. Persephone bir şey diyemeden önce, Moya peşinde Roan'la içeri girdi. "Burası neden bu kadar soğuk?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Taş ısıyı emer," dedi Brin.

"Bir şeyleri emdiği kesin," diye soylendi Moya.

"Seph bizi burada bırakıp Arion ve Suri'yle beraber gidecekmiş," diye duyurdu Brin.

"Gitse gitse Tetlin'in çarpık kıçına gider," karşılığını veren Moya genç kızı güldürdü.

Brin reisinin kaşlarını çattığını görünce mahcup bir bakışla sustu.

"Brin doğru söyluyor. Siz burada kalacaksınız," dedi Persephone.

"*Ben* kalmayacağım." Bu sefer Moya'nın sözlerinde hiç espri yoktu. Kabadayılık yapmıyordu. Son derece ciddiydi. "Sen nereye gidersen ben de oraya giderim. Özellikle de bir iblisin karşısına çıkacaksan – artık o her nasıl oluyorsa."

Eli küçük kılıcının kabzasına indi. Sürekli yanında taşıdığı silah, Persephone'nin kışkırtıcı bulduğu bir tarzda bir kalçasına doğru sarkan kalın deri kemere takılıydı. Moya bir tahıl çuvalı bile giyse baştan çıkarıcı görünebilirdi ama sarkık kemer dikkatleri kalçalarına çekiyordu ve münasebetsiz silah onun vahşi doğasını cümle âleme ilan ediyordu. Böyle bir kadın karşısında her erkek tahrik olurdu. Zaten Moya'nın amacı da buydu diye düşündü Persephone. O kuralları çiğnemek, başkaldırıp ayartmak için yaşardı. Fhreylerle bir tabuyu daha bozmak, bir fetih daha yapmak için flört etmişti ve kılıç bir ganimetti.

"Kılıcının bir iblise karşı yararı olacağını sanmam," dedi Persephone. "Canını riske atmana gerek yok."

"Ya sen? Bir kılıcın bile yok. Sen neden gidiyorsun?"

"Bir reis olarak bu benim sorumluluğum da ondan."

"Ben de reisin Kalkan'ı olarak sorumluyum."

"Kalkan mı? Aramızda Kalkan lafı ne zaman geçti?"

"Seni korumak için buradayım ve silahı olan bir tek ben varım." Genç kadın etrafına bakınırmış gibi yaptı. "O göreve gönüllü olan başka birini görüyor musun?"

Persephone'nin tepesi attı. Moya saçmalıyordu. "Kalkan olamazsın, Moya. Sen bir kadınsın. Üstelik öyle iri yarı bir kadın bile değilsin. Beni nasıl koruyabilirsin? Bu oyun değil. Birileri ölebilir. Bir kereliğine ciddi davran."

TELEGRAM KAKTUSUNX

Moya tokat yemiş gibi oldu. Sonra dişlerini sıkıp gözlerini kıstı. "*Sen de* kadınsın, Seph. *Benim* sana hiç reis olamazsın dediğimi duydun mu?"

"İkisi aynı şey değil ve sen de bunun farkındasın."

"Neden değilmiş?"

"Çünkü ben olmadığım biri gibi davranmıyorum."

Moya elini kılıcının kabzasından ayırıp gevşekçe sarkıttı. Dudaklarını büzdü ve derin derin nefes alarak Persephone'yi uzun bir müddet süzdü. Ardından yavaşça başını sallamaya başladı. "Tamam... doğru, dünyadaki en iyi savaşçı değilim. Haklısın. Nasıl olabilirim ki? Topu topu birkaç haftadır talim yapıyorum ve sonuçta bir kadınım. Kadınların dövüşemeyeceklerini herkes bilir, değil mi?"

Persephone yanıt vermedi.

"Tamam." Moya onun suskunluğunu cevap kabul edip yeniden kafa salladı. "Yani diyorsun ki... diyorsun ki... ben hiçbir işe yaramam."

"Hiç de öyle–"

"Evet, öyle diyorsun. Tamı tamına bunu kastetmesen ve çok iyi kalpli olduğun için asla o kelimeleri kullanmasan bile işin doğrusu bu." Gözünü ayaklarına dikti. "Bilmediğimi mi sanıyorsun? Arkamdan ne konuşulduğunu duymadığımı mı sanıyorsun? Elbette duyuyorum. Konniger benden Çotuk'la evlenmemi istediğinde o yüzden kimse itiraz etmedi. Çünkü bütün dahl bir tür orospu olduğumu düşünüyor."

"Hiç kimse öyle bir şey söyleme–"

"Söylemelerine gerek yok." Moya donuk gözlerle ve titreyen dudaklarla başını kaldırdı. Gözünden akan bir damla yaşı öfkeyle sildi. "Ama bak ne diyeceğim, Seph. Haklısın. Erkek değilim. Boyum bir seksen değil ve seni tek kolumla kaldıramam. Açıkçası... iş oraya varırsa... gerçekten birini öldürebilir miyim, bilmiyorum. Ama bir şeyi çok iyi biliyorum..." Duraksayıp burnunu çekti. "Senin uğruna ölürüm, Seph. Seni korumak için kendimi bir kılıcın, mızrağın veya iblisin önüne atarım. Üstelik hiç düşünmem bile çünkü hepimiz düşünemediğimi biliyoruz. Roan gibi bir dâhi veya Brin gibi bir Bekçi değilim. Bir mistik veya sihirbaz da değilim. Yapabildiğim tek iş –elimden gelen tek şey– seninle sana

TELEGRAM KAKTUSUNX
gelecek bir zararın arasına girmek olur. Ama zaten bir Kalkan da bu değil midir? Bir *kalkan*? Raithe gibi kılıç kullanamayabilirim ve Habet kadar bile iyi güreşemeyebilirim. Ama şunu iyi bil ki, Seph, hiç kimse seni korumak için benden daha fazla çabalayamaz. Hiç kimse."

Gözyaşları artık genç kadının yanaklarından şıpır şıpır damlıyordu ama Persephone'nin kendi gözyaşlarıyla başa çıkması gerekiyordu. Brin'in de. Bir tek Roan'ın yanakları kuruydu. O alıp başını çalışma masasına ve duvardaki çekiçlere gitmişti.

Persephone yataktan atladığı gibi kollarını Moya'ya doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Özür dilerim. Haklısın. Sen benim Kalkan'ımsın."

"Ben de geliyorum," diye burun çekişler arasında duyurdu Brin. "Ben Bekçi'yim. Tıpkı konsey toplantılarındaki gibi bu olaya tanıklık etmeliyim. Zaten o yüzden buraya geldim, değil mi?"

Persephone kaşlarını çatsa da başıyla onayladı.

Eğilip masadaki çekmeceleri açmış olan Roan içindekileri karıştırmakla meşguldü.

Moya odayı katetti ve çekmecelerden birini çarparak kapattı. "Ve Mari biliyor ya, Roan'ı burada yalnız bırakamayız. Gronbach'a bir çift pabuç emanet etsem geri döndüğümde onları bulmayı beklemem. Dherglerin kaypak ve ikiyüzlü bir havaları var."

"Sanırım bu durumda herkes geliyor," dedi Persephone. "Tabii Minna kalmayı seçmezse."

"Hiç sanmam," dedi Moya. "O kurt resmen zırdeli."

• ● •

Pencerenin yakınında dikilen Suri dışarıdaki sabah sisinin engin beyazına bakıyordu. Kapalı yerlerde durmaktan hoşlanmazdı. Küçük adamların taş odası Dahl Rhen'deki ölü ağaçlardan yapılmış kulübeden daha güzeldi ve kapı sürgülenmemişti. Bunun yararı oluyordu. Kız kapıyı kontrol etmiş ve onu azıcık açık bırakmıştı ama yine de güneşi ve rüzgârı özlüyordu. Minna da onun hislerini paylaşıyordu. Kurt yerde, başını ön patilerinin arasına koymuş yatıyor, *Sahiden de böyle bir işe kalkışmak istiyor musun?* dercesine mahzun gözlerle onu süzüyordu. Suri de verecek bir

TELEGRAM KAKTUSUNX
cevabı olmadığından muhabbete girmemek için pencereden bakıyordu. Minna her zamanki gibi Suri'nin ne yaptığını biliyordu ve Suri kurdun bakışlarını sırtında hissedebiliyordu.

Son zamanlarda çok şey değişmişti ve bunun pek azı olumlu yöndeydi. Geçen yıl bu zamanlarda şahinlerin uçtuğu mavi gölde yüzer veya gizli çayırdaki yabani çiçekliklerde sırtüstü uzanıp yatardı. En güzeli yaz ortasıydı. O ve Minna birlikte Hilal Orman'ı keşfe çıkmaktan yahut ot sapı çiğneyerek bulutlara isim takmaktan zevk alırlardı.

Şimdiyse evden çok ama çok uzaktaki soğuk, loş bir odadaydılar. Suri bunun bir macera –hem de büyük bir tane– olduğunu farz etmeye çalıştı. Aslında öyleydi de ama bir bitki rüzgârda sağa sola sallanmaktan hoşlansa bile kökünden sökülmesi bambaşka bir şeydi. Suri kendini yuvasından kopuk hissediyordu ve buraya gelmeyi neden kabul ettiğini bilmiyordu. Persephone için üzülüyor, Arion'a ise kızıyor ve ona ayak diremek istiyordu. Fakat mesele bu kadar basit değildi.

Neden dahlda kaldım? Neden her şey yoluna girdikten sonra oradan ayrılmadım? Boz Grin öldükten sonra Akdiken Koyağı'na geri dönmeyi planlamıştı. Dönmemek için bir sebebi de yoktu.

Dherglerin soğuk odasında otururken dahldan çıkıp evine doğru yürüdüğünü, çilek çalılarının arasından geçip küçük dereyi aştığını hayal etti. Kendisi deredeki dört taşı köprü niyetine kullanırdı ama Minna asla öyle yapmazdı. Karşı yakada kavruk höyüğün önünden geçerdi. Şimdiye kadar orada daha fazla ot ve çiçek bitmiş, o halkanın –Suri'nin Tura'ya son vedasını ettiği yerin– yanık izleri biraz daha kapanmış olmalıydı. Orman tüm delilleri silse bile Suri unutmazdı. Akdiken Koyağı –küçüklüğünün o mutlu yeri– artık boştu. Ağaçlar, göl, çayır, kuşlar ve arılar hâlâ oradaydı ama mekânın yüreği yanıp kül olmuştu.

Çünkü yuvam onu bıraktığım yerde değil.

Tura hep *Yaşlı Kadın* olagelmişti. Suri bir müddet ondan nefret etmiş ve hatta bir başkaldırı eylemi, bir bağımsızlık beyanı olarak ormanda yalnız başına bir hafta geçirmişti. Yaşlı Kadın onun annesi değildi ve taleplerde bulunmaya hakkı yoktu. Suri, Tura çekip giderse ormanın daha güzel bir yer haline geleceğine inanmıştı. Yine de Yaşlı Kadın'ın o şekilde göçüp gitmesini beklememişti. Suri'nin

TELEGRAM KAKTUSUNX
evi artık sadece bir yerdi – evet, güzel bir yerdi ama bundan fazlası değildi. Üstelik bir zamanlar tasasız olan bir kızın kahkahalarının ve Yaşlı Kadın'ın sıcaklığının izlerini taşıyan bir yer. Suri'nın içindeki boşluk hâlâ sızlamaktaydı ama küçük kız Persephone ve Arion'la beraber olmanın acıyı biraz dindirdiğini epeyce şaşırarak keşfetmişti. İkili –hele hele Arion– sadece birer yabancıydı ama ona bakılırsa Tura da hayattayken sadece yaşlı bir kadındı. Önem taşımaması gereken şeylerin bu kadar önem taşıması ve yuva kadar kalıcı şeylerin yer değiştirivermesi ne kadar da tuhaftı.

Arion pencereden giren ışık yatağa ulaştıktan kısa süre sonra uyandı. Derin, düzenli solukları ağırlaştı. Ardından kıpırdandı, başını döndürdü ve nihayet gözlerini açtı. Kısılmış gözleriyle Suri'yi süzdü, sonra da yüzünü ovuşturdu ve bir dirseğinin üstünde doğruldu. Birkaç dakika öyle kalarak yere baktı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Suri, kadının öğrenmesine yardım etmek için Rhunca konuşarak.

Arion başını salladı. "Çok daha iyi. O gemiyi ısınmadım. Dönüş yolculundan korkarım."

Miralyitli'nin dil yanlışlarını düzeltmek için vaktin fazla erken olduğunu hisseden Suri tekrar pencereden dışarı bakmakla yetindi.

Arion doğrulup oturdu ve arkasına iki yastık sıkıştırdı. Fhreyce'ye geçip bir soru sordu. "*Yoğunlaşma zikrini çalıştın mı? Parmak hareketlerini?*"

"*Onlara gerek olmadığını söylemiştin.*"

"*Doğru ama faydaları dokunur. Bazen yoğunlaşmak güçtür. Pek çok ihtimal karşısında seçim yapmak zor olabilir. Zikirler dikkatini toplamanı, kafa karışıklığını atlatmayı ve zihnini önündeki göreve odaklamayı kolaylaştırır.*"

"*Dikkat konusunda bir sorunum yok. Onu kolayca toplayabiliyorum. İşin o kısmı kolay.*"

"*Bu sefer lazım olabilir.*"

Suri karşılık vermeyip nihayet seyrelmekte olan sisi süzdü. Ağaçları görmeyi umsa da bulutun içindeki gri şekiller düz, sivri ve köşeliydi.

"Alıştırma yapmalısın," diye Rhunca konuştu Arion, belki de öyle yapmamak ikiyüzlülük olacağı için.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Korkuyorum. Bir devi yakalayıp başka bir yere götüreceğimizi sanmıştım ama Gronbach yaratığın bir iblis olduğunu söyledi. Bir iblise ne yapılır ki? Küçük adamların söyleyip durdukları gibi öldürülmesi mi gerekir? Rapnagar'a yaptığım gibi onu ezmek zorunda mı kalacağım? Peki ya tekrar beceriksizlik edersem? Ya Persephone'yi veya seni ya da Minna'yı ezersem?"

Minna sızlandı ve başını yan yatırarak Suri'ye baktı. Suri kurdun kulak arkalarını kaşıdı.

"*Yaratığın bir iblis olduğunu sanmıyorum*," dedi Arion. "*İblislerin var olduklarından bile emin değilim. Ama olmamaları sana talim yapman için daha fazla sebep verir. Orada neyle karşılaşacağımızı ancak Ferrol bilir. Cüceler bayağı vahim bir tablo çizdiler. Yine de bu sorunu can almadan çözmenin bir yolu olduğuna eminim. Can almak son çaredir. Nyphron gibilerin anlamadıkları işte budur. Instaryalıların ilk içgüdüsü öldürmek ve yok etmektir. Ama daha iyi yollar bulunur. İkimiz de Rapnagar'a üzülüyoruz. Balgargarath'ı öldürmeden alt edebilirsek belki bu kadar suçluluk duymayız.*"

Suri sahiden de suçluluk duyuyordu. İlk başta devin ölümü için Arion'u suçlamış, hazır olmadan önce işe koşulduğu için kızmıştı. Hatta bir süre, suçu Rapnagar'a yıkmaya bile çalışmıştı. Devin –ve onu görevlendirenlerin– ormanı ateşe vermeleri ağaçların o kadar yüksek çığlıklar atmalarına yol açmıştı ki Suri'nin yüreği parçalanmıştı. *Ne tür bir yaratık öyle bir şey yapar ki? Rapnagar sebep olduğu ölümlere ve acıya karşılık can vermeyi hak etmedi mi?* Suri devden nefret etmişti. Rapnagar şeytani biriydi ve ölmeyi hak etmişti. Fakat sonrasında... aynı şekilde hissetmemişti. Sonrasında sebebini bilmemesine rağmen nefreti kendine çevrilmişti. Bunun hiçbir anlamı yoktu veya belki de Suri olmamasını istiyordu. Her şeyden çok, o olayı düşünmemeye çalışıyordu.

"*Bunu yapabileceğimden emin değilim, o kadar.*" Suri başını kaldırıp Fhrey'e baktı. "*Başarısız olursam sen–*" Arion'un yüzündeki korkuyu görünce sustu.

Suri kadının karanlık hücredeyken nasıl gözüktüğünü, o yeşil ışığın açığa vurduğu dehşet ifadesini hatırlıyordu. Nihayet Miralyitli'nin neden korktuğunu anladı.

"*Müdahale edersen öleceksin*," dedi kız yüksek sesle, bunun doğruluğunu daha o anda anlayarak. "*Ne zaman sihir kullansan*

TELEGRAM KAKTUSUNX
canın yanıyor. Durumun kötüye gidiyor, değil mi? O yüzden korkuyorsun. Bir dahaki sefere veya ondan bir sonrakinde kendini çok fazla zorlayacağına inanıyorsun. O yüzden beni eğitmen gerekiyor çünkü artık Sanat'ı kullanamıyorsun."

"Belki," dedi Arion. "Bilmiyorum. Ama haklısın, durumum kötüye gidiyor." Kollarını dizlerine dolayıp dalgın bir edayla ayak parmaklarına baktı. "Geçen sefer o kadar fena oldum ki öleceğimi zannettim. Başım sanki..." Uygun sözcükleri aradı. "Tıkalı. Güç oraya hapsolmuş gibi geliyor... arttıkça artıyor, kafamın içini dolduruyor ve canımı yakıyor. Âdeta–" Parmaklarıyla patlamayı andıran bir hareket yaptı ve dudaklarından başarısız bir ıslığa benzer gülünç bir *pfft* sesi çıkardı. "Belki zamanla iyileşirim. Belki."

İçinin burkulduğunu hisseden Suri gözünü kendi ellerine dikti. "Rapnagar'ı öldürmek istemiş olabileceğimden korkuyorum. Öfkeliydim... Türüyle beraber yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyordum. Ama öyle bir planım yoktu. Niyetim onu öldürmek değildi. Ben... Bilmiyorum. Kendiliğinden oluverdi."

"Taşıdığın güç arzularına kulak verir ama evet, onu arzularınla yönlendirmen gerekir. Kızgındın, üzgündün, korku içindeydin ve ne yapacağını bilmiyordun. Duyguları ve hisleri kontrol etmek zordur."

Suri kafa salladı. "Yine de kendimi kötü hissediyorum – Rapnagar'ın bizi öldürmeye çalışmış olmasına rağmen."

Arion'un kaşları şefkatle çatıldı. "Sence neden böyle hissediyorsun?" Sorusunu sorarken cevabı zaten bilir gibiydi.

"Bilmiyorum," yanıtını verdi Suri, Arion'un söylemesini umarak.

"Belki Sanat sana bir şey anlatmaya çalışıyordur."

"Rapnagar'ın kötü biri olmadığını mı söylüyorsun?"

"Belki de sebepsiz yere öldürmenin kötü olduğunu söylüyorum."

Suri bakışını ellerinden ayırmadı. Bu açıklamadan hiç hoşlanmamıştı. Rapnagar'ı öldürmesi için bir sebebi olmamıştı.

"Ama ya... ya aynı şey tekrarlanırsa? Ayaz, Balgargarath'la karşılaşırsak onu öldürmek isteyeceğimizi söyledi. Hiçbir şeyi öldürmek istemiyorum. Ama eğer o bir iblisse, eğer kızarsam veya ürkersem... belki aynı şeyi tekrarlarım. Öyle yapmak istemiyorum. Ben... korkuyorum. Ne yapacağımdan ve yapmayacağımdan korkuyorum."

"Biliyorum." Arion kıza doğru eğildi. "Ama eğitimin fayda-

TELEGRAM KAKTUSUNX
sı olacağına söz veririm. Başarısızlık korkunla yüzleşmenin en iyi yolu başarıya ulaşmaktır. Şimdi sana elimden geldiğince yardım etmeme, seni eğitmeme izin verir misin?"

Suri tekrar ellerine bakarak başını evet der gibi salladı. *"Peki, bahsettiğin o şeyi parmaklarımla yapmayı ve zikir okumayı tekrar anlat."*

• ● •

Yalnız başlarına oturtuldukları özel bir yemek salonunda onlara güzel bir kahvaltı ikram edildi. Tabureler kısa olsa da yiyecekler lezzetliydi. Jambon, sosis, yulaf lapası, ekmek, meyve, yumurta: Persephone hiç bu kadar iştah açıcı bir sofra görmemişti. Yine de kahvaltıya neredeyse hiç el sürmediler. Persephone kendini et suyuyla ıslatılmış bir parça ekmek yemeye zorladı. Ağzına başka bir lokma daha atamadı. Stres ve yemek birbirleriyle uyuşmuyorlardı. Ayaz, Sel ve Yağmur geri kalanları paketleyip bu amaçla oraya bırakılmış deri sırt çantalarına koydular. Neith'te çok sayıda temiz çeşme ve su kemeri denen bir şey olduğu için su sıkıntısı çekmeyeceklerini söylediler.

Aralarından seçim yapmaları için onlara harikulade silahlar sunuldu. Cüceler Persephone'nin daha önce hiç görmediği silahların isimlerini tek tek saydılar: *teber*, *kargı*, *trident*, *topuz* ve *gürz*. Hepsi de gri metalden üretilip gümüş gibi parlayıncaya dek cilalanmıştı. Silah dizisine bakarken Persephone'nin ağzı açık kaldı. *Bu ne biçim bir güç! Savaşı nasıl kaybedebilmişler ki?* Böyle harikalarla donanmış bir ordunun yenilmez olacağını düşünmemek elinde değildi. Öte yandan ne kadar iyi silahlanırlarsa silahlansınlar altı kişilik gruplarıyla ilgili şüpheleri vardı.

Persephone sırtına asabileceği bir kalkan seçti ve bir mızrak almayı ciddi ciddi düşündü. Fakat upuzun bir sırığı yanında boşu boşuna taşıyacağını fark edince Moya'nın taşıdığına benzer küçük bir kılıçta karar kıldı. Gerek arduvaz tabletleri ve işaretleme araçlarıyla Brin'in, gerekse çomaklarıyla ve halatlarıyla Roan'ın üzerlerinde büyükçe birer hançer olabilecek kısacık kılıçlardan fazlasına yer yoktu. Arion ile Suri hiçbir şey almayıp sadece erzak ve şilte yüklendiler. Moya büyük bir gümüş kalkan, kemerinin

TELEGRAM KAKTUSUNX
diğer tarafına taktığı bir hançer ve dibine yakın sivri dikenler bulunan uzun, kesici bir uca sahip, fena görünümlü bir mızrak aldı. On tarafı bir şahinin yüzünü andıran ve burun muhafazası gagaya benzeyen bir miğfer denedi ama başına geçiremedi. Zırhlardan hiçbiri de üzerine uymadı.

Ağırlaşmış bir halde tangır tungur yürüyerek durgun, serin sabah havasına çıktılar. Gronbach ile başka bir Dherg onlara eşlik ettiler. Parlak sarılara ve turunculara bürünmüş olan ikinci cüce son derece tedirgin olup durmaksızın sakalındaki düğümlerle oynuyordu. Girdikleri noktadan daha yüksek bir yerde şehirden çıkmış olmalıydılar zira liman çok daha aşağılardaydı. Caric'in merkezinde, bir taş süs havuzunun bile eksik olmadığı bir şehir meydanında duruyorlardı. Dört bir yanları dükkânlarla ve evlerle sarılıydı.

Persephone şehir halkından çok az kimseyi görse de Dherg kadınlarına ilk kez orada rastladı. Efsanelerde kadınların sakallarına kadar erkeklerden ayırt edilemedikleri anlatılırdı. Gerçekteyse Persephone onları şaşırtıcı derecede şirin buldu. Oyuncak bebekleri andıracak kadar minyon olan Dherg hanımlarından tekinin bile sakalı yoktu. Çoğu gamzelere, iri ve yusyuvarlak gözlerle yanaklara ve de ufacık burunlara sahipti.

Ağıllarda hiç besi hayvanı tutulmuyordu ve alacakaranlıkta çok az fener yakılmıştı. Persephone'nin hızla alıp verdiği soluklarını saklayan tek şey martıların efkârlı çığlıkları ve falezlere çarpan dalgaların meşum gürültüsüydü. Persephone'nin işlek bir şehir olması gerektiğini düşündüğü bir yerde hemen hemen yapayalnızdılar. Belki Gronbach Rhunların ve Fhreylerin gizlice çıkıp gitmeleri için şehir sakinlerinin evlerinde beklemelerini buyurmuştu ama öyleyse hayvan ağılları neden boştu?

"Yolun biraz ilerisinde" –Gronbach iç kesimleri işaret etti– "Esbol Berg kapısı bulunur."

Persephone sisin hâlâ büyük ölçüde kapladığı iki devasa gölgeye doğru muntazaman meyleden ara yolun yukarısına baktı. Gölgelerin ilk başta bulut olabileceklerini sanmıştı. Koca bir çift kümülüs örse benziyorlardı ve yalnızca bulutlar o kadar büyük olabilirdi. Lakin bunlar düzgün dikey yanlara sahipti. Persephone dikkatle baktığında yolun dev sütunların arasından ge-

TELEGRAM KAKTUSUNX
çerek yüksek fakat ince bir kapıya kadar dosdoğru uzandığını fark etti.

"Yalnız gitmiyoruz," dedi Persephone ama bunun bir soru mu yoksa beyan mı olduğundan emin değildi.

"Elbette gitmeyeceksiniz. Ayaz'la Sel size kılavuzluk edecekler."

Ayaz alaycı bir homurtu çıkarıp sakalını çekiştirdi. Persephone bu davranışın Dhergce'de bir anlama gelip gelmediğini merak etti.

"Neden ikimizin de gitmesi gerektiğini anlamıyorum," dedi Ayaz.

Sel dudak büktü. "Doğru. Geçen sefer hiçbir işe yaramamıştın."

"Sanki sen yaramış mıydın?"

"Cesurca savaştım ya."

Sel'in gözleri kocaman açıldı. "Sabah erken vakitte bu kadar çok içmemelisin. Beynin çürüyor."

Ayaz ona aldırış etmeden Persephone'yle konuştu. "Sizi Balgargarath'a kadar götüreceğiz. Ondan sonrası size kalmış." Duraksadı ve arkasındaki Yağmur'a doğru döndü. "Hiç kimsenin senden böyle bir istekte bulunmaya hakkı yok ama–"

"Ben de geliyorum," dedi cüce.

"Mecbur değil–"

"Geliyorum."

"Yine aynı rüyaları mı gördün?" diye sordu Sel.

Yağmur başıyla evet dedi.

"Onlar sadece birer rüya," dedi Ayaz ama Yağmur geri adım atmadı.

Ayaz dönüp Sel'e baktı ve omuz silkti.

"Bizi Balgargarath'tan kurtarırsanız," dedi Gronbach onlara, "nesillerdir süregelen bir korkuyu sona erdirecek ve uzun zaman önce kaybettiğimiz mirasımıza kavuşmamızı sağlayacaksınız. Neith ilk yuvamızdı. Kayıp kralımızın egemenlik koltuğuydu. Drome'un Çocukları o dağı oyarak kendilerine bir hayat kurdular ve en büyük arzumuz oraya geri dönmek."

Gronbach önce çıkıp Persephone'nin elini tuttu. Arion'a bakmayı bile içine sindirdi. "Bunu bizim için yaparsanız pazarlığını

TELEGRAM KAKTUSUNX
ettiğiniz silahlardan fazlasına sahip olacaksınız. Belgriclungreia-ların yuvalarına dönmelerinde önemli bir rol oynayacak ve halk-larımız arasındaki bağları güçlendireceksiniz." Dikkatini yeniden üçlüye yöneltti. "Bunu yapın. Halkınızın gözünde kendinizi akla-yın. O zaman her şey affedilir." Sonra başını açılmakta olan göğe doğru kaldırdı. "Onlara yardım et, ey kudretli Drome, dünyanın mihenk taşı, kalplerimizin anakayası. Olası kurtarıcılarımızdan kılavuzluğunu esirgeme ve yollarını açık eyle."

Gronbach bu sözlerin ardından arkasına döndü. Ayaz, Sel ve Yağmur ıssız yokuşta başa geçtiler.

"Biliyorsun, bir hataydın," dedi Ayaz kardeşine, ağır adımlarla tepeyi tırmanırlarken. "Anan seni istememişti."

Ayaz başını iki yana salladı. "Seninle ikiziz, gerizekâlı."

TELEGRAM KAKTUSUNX

19

Neith

Geriye dönüp baktığım zaman o günlerde genç olduğuma seviniyorum. Gençler tehlikelere doğru düzgün akıl erdiremezler.

–Brin'in Kitabı

Neith şehrine ancak görülerek inanılabilirdi ama yine de Persephone gözlerine inanamıyordu. İleriki bir zamanda Esbol Berg kapısının ikiz kulelerini görmenin nasıl bir şey olduğu sorulursa herhalde kocaman olduğunu söylerdi – hayır, kocamandan da büyük, herhangi bir kimsenin hayal edebileceği en büyük şeyin üç katından bile daha büyük olduğunu. Buna rağmen tarifi yetersiz kalırdı. İçinde cücelerden ziyade devler yaşarmış gibi gözükecek kadar büyük olan liman kenti Caric ona kıyasla ufacık, mütevazı bir balıkçı köyüydü. Neith bir tanrılar eviydi – ama insan cüsseli Fhreylere benzer tanrıların değil. Orası muazzam tanrılar için inşa edilmişti – güneş, ay, Kuzey, Güney ve Batı rüzgârları gibi tanrılar için. Fakat Doğu Rüzgârı için değil. Doğu Rüzgârı yeterince büyük değildi.

Yolu izleyerek kapıya kadar yaptıkları yürüyüş bir saatten kısa sürdü ama yokuş yukarı gittikleri için daha uzun sürmüş gibi geldi. Hoş, Persephone'nin acelesi yoktu ve diğerleri de herhangi bir telaş belirtisi göstermiyorlardı. Arion bu defa grubun önünde gidiyordu. Eskisinden daha hızlı hareket ettiğinden değil; diğer herkes daha yavaş yürüyordu, hepsi bu.

"Dilimizi öğrenmekte harika bir iş çıkardın," dedi Persephone kadına, birlikte yürümeleri için koşar adımlarla ona yetiştikten sonra. "Fhreyce bir sohbet edebilmem yıllarımı almıştı. Oysa ki

TELEGRAM KAKTUSUNX
sen Rhunca'yı bir aydan biraz daha uzun bir zamanda öğrendin."

"Rhunca çok..." Miralyitli tereddüde kapıldı. "*Zor* bir dil değil. Çok benzerlik var. Mesela *kyr* ile *kara*, *dahl* ile *duvar* gibi. Bunlar gibi birçoğu daha birbiriyle hemen hemen aynı. Üstelik seslerle bin yıldan uzun bir süre çalışmış olmam işimi kolaylaştırmıyor değil."

"Bin mi?" dedi Persephone, sonra irkildi. Bu itiraf karşısında o kadar afallamıştı ki sözcükler ağzından kaçmıştı. "Demek istiyorum ki... hiç o kadar yaşlı..."

"Ne tatlısın." Arion şefkatle gülümsedi. "Tamı tamına iki bin yıl ve iki yüz yirmi beş gün önce doğdum." Düşünceli bir edayla duraksadı. "Hayır, yirmi dört gün."

İki bin sene!

"Bir Fhrey için yaşlı mısın?"

"Genç olmadığım kesin," dedi sihirbaz gülümseyerek. "Bazılarımız üçüncü milenyumuna kadar yaşar ama öyleleri çok değildir."

"Ne kadar genç gözüküyorsun."

"Saçtan dolayı," diyen Arion olmayan bir şeyi görebilirmişçesine yukarı baktı. "Uzatsaydım bembeyaz çıkardı."

"Neden uzatmıyorsun? Nyphron ile diğer Fhreylerin saçları var."

"Birbirine karışıp düğümlenen saçlar hem gücün aktivasyonuna hem de Sanat'ın idaresine engel olur. Giysilerimiz... ki onlara asika deriz... sadece dökümlüdür. Herhangi bir bağcıkları veya..." Zorlanırmış gibi gözüktü. "'*Düğme*' *sözcüğünün karşılığı neydi?*" diye Fhreyce sordu.

Persephone ona aval aval baktı. "*Düğme* nedir?"

Arion konuşacakmışçasına ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Kumaşları kapalı tutmakta kullanılan bir aygıttır. Miralyitliler haricindekiler için çok kullanışlıdır." Gülümsedi.

"Onları Roan'a tanıtmak isteyebilirsin," dedi Persephone. "Biliyorsun, kısa zaman önce cebi icat etti."

"*Cep* nedir?"

Persephone açıklama yapacakmış gibi ağzını açtı, sonra o da vazgeçip başını iki yana salladı. "Boş ver. Sana kendisi gösterebilir."

Konuşmadan yürümeyi sürdürdüler; tırmanış muhabbet et-

TELEGRAM KAKTUSUNX
meyi güçleştiriyordu. Onlar yaklaştıkça Esbol Berg –kudretli kuleler ve Neith'in kapısı– daha da büyüyordu. Sis çekilse de güneş bir türlü yüzünü göstermeyerek gökyüzünü açık bir gri renkte bırakmıştı. Koca Esbol Berg inşa edilmemişti; haşmetli dağın sarp yamacına yontulmuş baş döndürücü bir kepezin üzerine bizzat doğa tarafından oyulmuştu. O haşmetli cephede sütunlar, payandalar, sütun başları ve süpürgelikler birer heykel misali şekillendirilmişti. Kapı yalnızca sekiz on metre genişliğinde olmasına rağmen sekiz katlı bir bina yüksekliğindeydi. Dikey bir şeritten ibaret kapı kanatları akıl almayacak kadar uzundu. Onları açık bulmak Persephone'yi sevindirdi. Olmasaydı hep beraber uğraşsalar bile o devasa panelleri çekip açamazlardı. Yine de bu durum Persephone'nin kafasını karıştırdı.

"Kapı neden açık?" diye arkasına dönüp üç cüceye sordu. Adamlar ya bacakları kısa olduğu ya da ileride neyin beklediğini daha iyi anladıkları için grubun arkasından geliyorlardı. Persephone bunlardan ilkinin doğru olmasını umuyordu.

Üçü de onu tuhaf tuhaf süzdü.

"Kapı." Persephone parmağıyla gösterdi. "O iblisin kaçmasından korkuyorsanız kapıyı neden açık bıraktınız?"

Nihayet kafalarına dank eden Dhergler bu sefer şaşkın bir ifade takındılar.

"Kapıyı kapatmak hiçbir işe yaramaz," dedi Sel. "Hücum eden bir bizonun önüne kumaş germekle aynı şey."

Persephone dönüp Arion'a baktı ama Fhrey dünya umurunda değilmişçesine şen şakrak yürümeyi sürdürdü.

"Eğer bunun gibi bir kapı iblisi zaptedemezse onu neyle kapana kıstırdınız?" diye Sel'e sordu Persephone.

"Elan'daki hiçbir kafes öyle bir yaratığı tutamaz – tabii belki içinden çıktığı hariç. Ama o da çoktan kırıldı."

"Onu durduracak bir kapı inşa etmemiz mümkün değil," dedi Ayaz.

"Öyleyse onu binlerce yıl nasıl hapsettiniz?"

"Hapsetmedik ki," dedi Ayaz. "Kafasını karıştırdık."

"Ona yolunu kaybettirdik," dedi Sel."

"Atalarımız nesiller boyunca bu dağda tüneller kazarak dünyanın kalbine indiler," diye açıkladı Ayaz. "Bilmem farkında mı-

TELEGRAM KAKTUSUNX

sınız, aşağıda buradakinden daha çok şey var. İçeride su okyanusları ve eriyik kaya denizleri, kristal mağaraları, tuz odaları, metal nehirleri –hayal edemeyeceğiniz mucizeler, efsanevi harikalar– bulduk. Ayaklarımızın altında başka bir dünya var ve lejyonlar Balgargarath'ı orada peşlerinden koşturttular. Sizin anlayacağınız iblis hareketliliği sezinleyebilir. Ağındaki bir örümcek gibidir. Taştaki titreşimleri hissedip oraya gider. Kahramanlar onu Elan'ın derinliklerine çekerlerken diğerleri çeşitli yerlere bir çekiçle aynı sesleri çıkaran tıkırtıcılar yerleştirdiler. Suyun damlamasıyla çalışan bu zekice aygıtlar öyle bir mesafeyle ve zamanlamayla kuruldular ki Balgargarath birine yaklaştığında bir başkası dikkatini çekiyordu. İblis bu tıkırtılar ve takırtılar sistemine yakalandıktan sonra hiç kimse onun ebedi yolculuğunu bozmasın diye Neith yasak bölge ilan edildi."

"O kahramanlara ne oldu?"

"Onlara neden kahraman dediğimizi sanıyorsun?"

Onlar yaklaştıkça yol dikleşti. İrtifayla beraber arkalarındaki manzara genişledi ve dağılmakta olan sis sadece denizin kenarlarına tutunur oldu. Liman şehri Caric, oradayken göremedikleri çeşitli noktalarda birbirinden ayrılan ve tekrar buluşan sokaklarıyla Persephone'nin sandığından daha büyüktü. Kent pek çok uzun iskele boyunca gemilerin dizili olduğu bir körfezi kucaklayan geniş bir yarım daire teşkil ediyordu. Persephone dümdüz ileri bakınca denizin karşısında ince bir çizgi gördü. *Rhulyn*, diye düşündü. Kara parçası çok uzaklardaydı ama sadece onu görmek, onun orada olduğunu kendine hatırlatmak bile daha iyi hissetmesini sağladı.

Persephone ile Arion diğer herkes gelene dek sundurmada durakladılar. Persephone yerin sarsıldığını hissetti. Tavandan yağmur gibi toz toprak, çakıl ve taş kırıkları yağdı. Üst eşiğin altında hep beraber irkildiler.

"Bu da neydi?" diye sordu Moya.

"Balgargarath," dedi Yağmur.

"Burada olduğumuzu biliyor mu? Peşimize mi düştü?" Genç kadın elini kılıcına götürdü.

Yağmur diz çöktü ve bir kulağını ayaklarının altındaki taş zemine dayadı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"O ne yapı–" diyecek gibi oldu Persephone. Fakat Ayaz bir elini kaldırarak kadını susturdu.

Dev kazmalı suskun küçük adam bir iki dakika sonra doğrulup başını iki yana salladı. "Bizden haberi yok. Sadece yukarı tırmanıyor. Bizim yüzümüzden tıkırtıcı parkurundan çıktı ya, şimdi onları yok ediyor. Sanırım geriye sadece birkaç tanesi kalmış. Yani fazla zamanımız yok."

"Herhalde buradan bir şey yapamazsınız?" dedi Ayaz, Suri ile Arion'u ümitle süzerek.

İkili başlarını sağa sola salladı. "İşe yarar bir şey yapamayız," diye ekledi Arion.

Ayaz iç geçirdi. "Öyleyse içeri giriyoruz. Ha bu arada, yere yumuşak basın."

• ● •

Suri kendisine karşı vereceği savaşa hazırlanıyordu. Neith kapısı açık duruyordu ve kapatması kolay gözükmüyordu. İşte bu iyiydi. *Dışarı çıkabildiğim sürece sorun yok.* Küçük kız içerisinin karanlık olmasını beklemişti; mağaralar genellikle öyle olurdu. Hem bu seferki şimdiye dek gördüklerinden daha büyük ve ahım şahım olduğu için Suri bunu daha karanlık bulacağını da düşünmüştü. Tabii böyle bir şeyin nasıl mümkün olduğundan emin değildi, o ayrı. Sonuçta karanlık her yerde karanlıktı. Her halükârda Suri mağaralardan pek hoşlanmazdı. Aslında duvarları olan hiçbir yere sıcak bakmazdı. Yine de kapıları bulunmadığı için mağaralar binalar kadar huzurunu kaçırmazdı. Asıl suçlu kapılardı – özellikle de kapalı kapılar.

Girişten içeri adım atar atmaz önlerine devasa bir duvar çıktı. Bu epey hayal kırıcıydı zira Suri daha görkemli bir şeyle karşılaşmayı beklemişti. Bu mağara Grin'inki kadar bile büyük değildi. Yine de taşa güzel bir resim çizilmişti: Bir binanın ve bir dağın girişinde bekleyen uzun bir insan sırası. Suri böyle renk cümbüşlerini severdi. O ve Minna duraklayıp resme uzun uzun baktılar. Küçük kız Ayaz'ın sola ve Sel'in sağa yöneldiğini ve de ikisinin birden küçük açıklıklardan geçerek ortadan kaybolduğunu neredeyse gözden kaçıracaktı. Kafası karışan tek kişi o olmadı. İç-

TELEGRAM KAKTUSUNX
lerinden çoğu Ayaz'ı takip etti ve öbür taraftа her iki uçtan da dolaşılarak duvarın arkasına geçilebileceği anlaşıldı. Duvarın etrafından dolaşan Suri her konuda –mağaranın ebatları, içerisinin karanlık olması, en önemlisi de mekânın görkemi konusundane kadar yanıldığını keşfetti.

Dağın iç kısmı, taşa açılmış bacalardan içeri sızan gün ışığının aydınlattığı muazzam bir boşluktu. Gün ışığı hüzmeleri cilalı yüzeylere ve su birikintilerine çarpıp sekiyor, daha başka aynalı yüzeylerden tekrar yansıyarak dev boşluğun tamamını âdeta sihirle aydınlatıyordu.

"*Etkileyici*," diye Fhreyce mırıldandı Arion, Suri'yle yan yana dururken. "*Dhergierin böyle şeyler inşa edebildiklerini bilmezdim.*"

Boşluğun ucu bucağı yok gibiydi. Dev salon bir dizi kemeraltı ve iki yandan içeri giren ışık hüzmeleri boyunca uzanıp gidiyordu. Altın kakmalı parlak gümüş parkelerle kaplanmış ana koridorun üzerinde şaha kalkan koskoca koç heykelleri birbiriyle kafa tokuşturuyordu. Duvarların her santimine, hatta yüksek ve kemerli tavana bile çoğu kare ve çember varyasyonu dekoratif tasarımlar oyulmuştu. Hilal Orman rullarındaki bebeklerin yetişkin ebeveynlerine benzer upuzun taş sütunlar en büyük ağaçlardan bile daha yükseklere çıkıyordu. Sağda ve solda duvarlardan akan ince su tabakaları çok sayıda aydınlık havuza dökülen ışıltılı bir perde yaratıyordu.

Suri diğer mağaralara kıyasla bunun çok da kötü olmadığını itiraf etmeliydi. Engin iç mekân ve doğal ışık ona yeraltında değil de gür bir ormanda yürüyormuş gibi hissettiriyordu. Pek çok mağaraya eşlik eden korku burada yoktu.

Dağılarak heykellerin ve süs havuzlarının arasına yayılan grup dev salon boyunca yürümekten ziyade gezindi. Suri az sonra her iki tarafta da kapılar ve açıklıklar, ayrıca yukarıdaki balkonlara ve daha başka kapılara çıkan merdivenler olduğunu fark etti. Sel ile Yağmur tekrar öne geçip dosdoğru küçük kızın hedefleri olduğunu anladığı yere –aşağıya inen koskoca bir merdivene– yollandılar. O merdivenin yanında yukarı çıkan bir başkası daha vardı. Suri o ikinci merdivenin zarafet yoksunluğuna ve etkileyicilikten uzak boyutuna bakarak diğerine kıyasla önemsiz olduğunu anladı. Neith şehri aşağıdaydı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Aşağı yöndeki merdivenin iki tarafında tavana destek veren iki devasa cüce heykelinin arasından geçip merdivenin başına vardılar.

Suri orada oyalanarak geldikleri tarafa baktı. Açıklığa ışık alan girişten içeri rüzgâr estikçe yaslı bir uğultu çıkıyordu. O sırada rüzgârın ağıtı bir çırpınışla bozuldu ve küçük kız yukarı baktığında tavanın yakınında bir gölge gördü. Bacaların birinden içeri bir kuş girmiş ve bir saçağın tepesine yuva kurmuştu. Yuvanın altındaki zemine beyaz lekeler sıçramış ve birkaç kopuk tüy dökülmüştü. Suri oraya gitti, eğildi ve beyaz uçlu, kahverengi çizgili tüylerden birkaçını eline aldı. *Şahinler!* Başparmağıyla kılları okşadı. Suri pek çok şahin tanımış, hepsiyle de arkadaşlık kurmuştu. Tüyler daima şans getirirdi. Onları belindeki bir keseye soktu.

Grubun arkasından gelen Ayaz onun yanında durakladı. "Onca asrın ardından buraya türlü türlü istilacı yerleşmiş."

Suri dönüp Minna'ya göz attı. Belli ki kurt da Ayaz'ın bir tek kuşlara mı atıfta bulunduğunu merak ediyordu. Her ikisi de öyle düşünmüyordu.

Sonunda uzun inişlerine başladılar.

İndikçe indiler, o taş bolluğunun arasında katları tek tek geride bıraktılar. Yedinci veya belki de sekizinci merdiven aralığında güneşin yerini yeni bir ışık kaynağı aldı. Duvarlara takılı mücevherler yine o tanıdık yeşil ışığı saçıyordu ama bazen araya mavi bir tane giriyordu. Minna onlardan daha çok hoşlansa da Suri'nin bir tercihi yoktu.

Saatler gibi geçen bir sürenin ardından Suri indikleri merdiven aralıklarının sayısını unuttu – zaten saymaya pek çaba harcamamıştı ya. O önüne geleni sayan biri değildi. Roan ise öyleydi. Roan muhtemelen kaç basamak indiklerini, hatta Dahl Rhen'den ayrıldıklarından beri kaç adım attığını bile bilirdi.

Tam Suri'nin karnı guruldamaya başlamışken cüceler grubu durdurdular.

"Geceyi burada geçireceğiz," dedi Ayaz. Suri'yle şahin hakkında laflandığından beri içlerinden biri ilk defa konuşuyordu. Arion'un kendi kendine yaptığı yorum hariç, içeri girdikten sonra hiç kimse tek kelime etmemişti. Ayaz duyuruda bulunurken bile sıkı korunan bir evdeki hırsızlarmışçasına usulca konuşmuştu.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Yüklerini bırakıp duvara takılı bir mücevherin yeşil ışığı altında yere oturdular. Her iki yanlarında kocaman birer çömlek vardı ve mücevherin altına üç panelden müteşekkil bir resim yontulmuştu. Panellerin ilkinde bir cüce çekiciyle örse vuruyor, orta panelde aynı cüce bir ışık topunu havaya kaldırıyor, sonuncusundaysa o topu fırlatıyordu.

Brin resimden o kadar çok etkilenmişti ki sırtında yüküyle dikilerek ona uzun uzun baktı. Diğer herkes yerine yerleştikten çok sonra bile genç kız orada kaldı.

"Burada hiç odun yok," dedi Persephone, etrafına göz gezdirerek. "Yiyeceklerimizi ısıtamayacağız."

Ayaz çantasından beş tane siyah taş çıkarıp yere yığdı. "Bunlar yanar."

Sel taşlardan bir çift daha çıkardı ve kardeşi taş yığınına kumaş parçaları ve hav eklerken o taşlarını birbirine vurarak kıvılcımlar yarattı.

Ses içeride yankılanırken Sel mahcup bir edayla durakladı. Hep beraber karanlığa bakarak korkunç bir şey olmasını beklediler. Öyle bir şey olmadı.

"Belki Suri yapsa daha iyi olur," dedi Arion.

"Ne yapsa?" diye sordu Sel.

Arion cevap vermeyip mistiğe bakmakla yetindi.

Suri küçüklüğünden beri ateş yakmıştı ve bunu yaparken durup düşünmezdi bile. Ateş ruhundan tahtayı yakmasını istemek, Tura'nın ona dereden su getirmesini söylemesinden daha sıradışı değildi ama kız artık gerçeğin farkındaydı. Ateş yakmanın ateş ruhuyla hiçbir ilgisi yoktu. Suri farkında bile olmadan bir teli tınlatmış, etrafındaki gizli güçten yararlanmıştı. Yerin derinliklerinde otururken başvurabileceği fazla bir sıcaklığa rastlamadı. Taşlar soğuktu ve güneş çok uzaklardaydı. Cücelerin getirdiği siyah taşlarda potansiyel sezinlese de bu kadarı yeterli değildi. Bulabildiği tek kaynak çevresindeki kişilerdi.

Arion başını salladı. "*Kimse incinmeyecek. Sana azıcık lazım, o kadar.*"

O güne dek bir milyon ateş yakmış ve bir keresinde bir ayıyı bile tutuşturmuş olan Suri tereddüt etti. Arion kimsenin incinmeyeceğini söylemişse de Suri korkuyordu. Sonuçta Miralyitli

TELEGRAM KAKTUSUNX
onun Rapnagar'ı öldürmesini de beklememişti. Küçük kız etrafındaki suratlara bakarken belki de ilk defa bu insanlara değer verdiğini fark etti. Aralarındaki dostluk sinsice gelip yüreğine kök salmış, o daha farkına bile varmadan önem kazanmıştı. Fazla ısı çekme, onları –hatta diğerlerinden daha az sevdiği cüceleri– öldürme fikri karşısında ürpermemek elinde değildi. Hele ya Arion'u öldürürse? Suri'nin bunu itiraf edesi hiç yoktu ama sihirbaz Tura'nın ölümüyle kalbinde açılan boşluğa yerleşmişti. Bazı açılardan taban tabana farklı olsalar da diğer pek çok açıdan öyle benzerlerdi ki.

"*Yapabilirsin*," diye cesaret verdi Arion. "*Korktuğunu biliyorum ama denemek zorundasın. Acele etme. Nazikçe, yavaşça yap. Her şey yolunda gidecek.*"

Herkes onlara bakıyor, bu da Suri'ye kendini mahcup hissettiriyordu. Çok fazla baskı altındaydı. "Yapamam... şimdi olmaz." Arion'un hoşnutsuzluğunu görmek üzücüydü ama dostunu öldürmek çok daha kötü olurdu.

Arion iç geçirdi. "İstediğim tehlikeli bir şey değil ama" –sabırlı bir teslimiyetle ellerini kaldırdı– "seni zorlamayacağım. Öyle yapmamın iyi bir fikir olmayacağını ikimiz de biliyoruz. Hazır olduğunda denersin."

"Yani ateş yakmıyor muyuz?" diye sordu Moya.

Roan yayını ve henüz ucuna taş takmadığı çubuklarından birini çıkardı. Beş dakika geçmeden yeterince tüttürdüğü kav yığını Ayaz'ın üflemesiyle tutuştu.

"Teşekkürler, sihirbaz hazretleri," dedi Moya.

Roan hiçbir şey demeden eşyalarını toplamakla uğraşıyordu.

"Bu kim?" diye sordu Brin. Hâlâ ayakta duran ve yükünü hâlâ sırtında taşıyan kız parmağıyla arkalarındaki resmi işaret ediyordu.

"Drome," yanıtını verdi Ayaz. "Her sabah güneşi dövüp batıya fırlatır. Güneş serinleyene kadar uçar, sonra söner ve yere düşer. Drome kısa bir istirahatın ardından aynı şeyi tekrar yapar."

"Ne saçma," dedi Roan usulca, yaptığı işten gözlerini ayırmaksızın. "Hiç mantıklı değil. Biri neden öyle bir şey yapsın ki?"

"Günleri yaratmak için," diyen Ayaz'ın sesinde hafif bir asabiyet vardı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Roan irkilerek başını kaldırdı. "Yoksa sesli mi düşündüm?"

"Ayaz, daha gidecek ne kadar yolumuz var?" diye sordu Persephone.

Ayaz ile Sel aralarında bakışarak soruyu gözleriyle birbirlerine sordular. Sonra ikisi de omuz silkip yine Yağmur'a doğru döndüler.

"Değişir," dedi Yağmur. "Balgargarath tek bir yerde kalmaz. Dışarı çıkmanın bir yolunu arıyor."

"Ona ilk rastladığımız yere gideceğiz." Ayaz kararını daha yeni vermiş gibiydi.

"Akıllıca bir fikir," dedi Sel dudak bükerek. "Geçen sefer öyle yaptığımızda neredeyse ölüyorduk. Aynı şeyi kesinlikle bir daha denemeliyiz."

Ayaz ona dik dik baktı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Ölmekten mi? Yaşamaya ne dersin?"

"Neden hep bu kadar dik kafalısın? Neden her dediğime karşı çıkıyorsun?"

"Dik kafalı mı? Dik kafalı falan değilim. Ama olsaydım senin yüzünden olurdum. Seninle beraber değilken ağzımdan bal damlar." Sel'in sesi giderek yükseldi. "Etrafındaki herkesin en kötü tarafını açığa çıkarıyorsun. Mesela Yağmur'u ele alalım. Kanunlara uyan, güvenilir ve dürüst biriydi. Bir de şu haline bak. Çocukcağız artık bir iblisle tekrar kapışmaktan başka hiçbir geleceği olmayan bir suçlu. Hem zaten kadere ikinci bir kez karşı gelme ihtimalimiz ne olabilir? Yanına yaklaştığın her şeyi mahvediyorsun."

Mücevher ışığının vurmadığı gölgelerden bir taş takırtısı geldi.

Bütün başlar o tarafa çevrildi.

"O neydi?" diye fısıldayarak sordu Moya, gözünü karanlığa dikerek.

Bir müddet kimse cevap vermedi.

"Eee?" diye üsteledi genç kadın, bu sefer cücelere bakarak.

Ayaz kaşlarını çattı. "Nereden bileyim? Bir hayvan olsa gerek. Mistiğe de söylediğim gibi onca asrın ardından buraya türlü türlü şey girmiş. Muhtemelen sıçan veya sincaptır."

"Kulağa bir sincaptan daha büyük geliyordu," diye çıkışan Moya yere bıraktığı kalkanını eline aldı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Ne yapıyorsun, Moya?" diye sordu Persephone.

"Gidip bir göz atacağım."

"Moya, sakın–"

"Başka türlü nasıl uyuyabiliriz? O sesi neyin çıkardığını bilmeden gözümüze uyku girer mi? Oraya kadar gidip bir bakacağım. Gerçekten de sıçansa sorun yok."

"Ya değilse?"

Moya mızrağını da aldı.

"Nasıl göreceksin ki? Orası kapkaranlık."

Yağmur ışık saçan mücevhere yaklaştı ve kazmasının ufacık bir dokunuşuyla ondan bir parça kırdı. Parçayı Moya'ya uzattı. Avucunda parlayan küçük disk güzel bir kaydırma taşıyla aynı boyda ve biçimdeydi.

"Avucunla kavrarsan," dedi Yağmur, "parlaklığı artar."

Başıyla onaylayan Moya kalkanı tekrar sırtına asıp taşı eline aldı.

Persephone iç geçirdi ve kendi kılıcını çekerek ayağa kalktı. "Işığı bana ver ve kalkanını eline al," dedi ve ikisi birden sesin geldiği tarafa –karanlığın içine– yollandılar.

• ● •

"O şey, artık her neyse, ödü kopmuş olmalı," diye fısıldadı Moya. "Fhreylerin eğittikleri bir savaşçı ve meşhur boz ayının katili peşinde."

Persephone cevap veremeyecek kadar korku içindeydi. Savaşçılık becerileri hakkında boş hayallere kapılacak değildi. Boz Grin'le kapışmasının öyküsü fazlasıyla abartılmış, Raithe ile Malcolm'ın çaktığı o kıvılcım anlatıla anlatıla bir orman yangınına dönmüştü. Halk, reislerinin cesur ve maharetli olduğuna inanmak istiyordu. Acaba Moya'nın dövüş sanatlarına duyduğu ilgi de Persephone'nin kendi savaşçılık ününden mi doğmuştu?

Yanımda olsaydı, kapana kısılmış ve soluğu kesilmiş ayıyı dehşetle haykırarak bir kalkanla dövdüğümü görseydi, yeni Kalkan'ım belki de *dövüşçülük oynamaya bu kadar heveslenmezdi.* O ânı, ayının kanını ve pençelerini düşünmek bile Persephone'nin midesini boğazına yükseltmek için yeterliydi.

TELEGRAM KAKTUSUNX

O gün kullandığı kalkanı pek hatırlamıyordu ama şu an taşıdığı kılıç epey ağırdı. Persephone bir yandan onun daha ufak –ve dolayısıyla daha hafif– olmasını diliyor, bir yandan da daha uzaktaki şeylere vurabilmek için daha uzun olmasını arzu ediyordu.

Çok mu yüksek tutuyorum? Yoksa çok mu alçak? Acaba elimde taşımakla iyi mi yapıyorum? Evet, kesinlikle iyi yapıyorum.

Bir silah çektiğinde Reglan'ı daha yakından gözlemlemediği için kendini payladı. İyi ama bir kadının erkek işini öğrenmesine ne gerek vardı?

Lakin işte buradayım. Neden yerime bir Dherg'i göndermedim? Bu düşünce kafasında yankılandı. *Çünkü reisim – ve ya gerçekten öyleyim ya da sadece rol yapıyorum.*

Aklından geçirdiği bu ifade ona kendini güçlü hissettirse de zihnindeki başka bir ses fısıldamaktan geri kalmadı. *Şu an çoo-o-ok büyük bir aptallık ediyorsun. Gururuna yenik düşüyorsun. Kendini ve belki diğer herkesi sırf ahmakça egon yüzünden öldürteceksin. Bir erkeğin dövüş yeteneklerinden yoksunsun ama kusurlarımızı yeterince çabuk öğreniyorsun.*

Ses yabancı değildi ve Persephone onu tanımasının bu kadar uzun sürmesine hayret etti. Konuşan Reglan'dı. Gerçekten o değildi elbette – Reglan asla buna benzer bir laf etmemişti. Fakat Persephone kafasında kocasının birisiyle tartışırken nihayet bıkıp usandığı zaman kullandığı boğuk hırıltıyı ve konu-burada-kapanmıştır tonunu aynen işitmişti.

Neden durduk yerde Reglan'ın sesini duyuyorum şimdi? Birbirimize kavuşmak üzere olduğumuz için mi?

İkisi yavaşça yürümeyi sürdürdü. Moya ne kadar kabadayılık taslasa da hiç acele etmiyordu. Acaba şimdi karanlıkta yalnız kaldıkları sırada, dostu eylemlerinden pişmanlık mı duyuyordu? Yine de hakkını yememek gerekirdi, Moya reisi için mükemmel bir Kalkan gibi önden yürüyordu. Persephone havada tuttuğu ışık taşını ileri geri oynatarak Moya'nın önünü aydınlatmaya çalışıyordu.

Az sonra karşılarına çıkan masalar ve sandalyeler ürkütücü derecede normal gözüküyordu. Uzun zaman önce ölmüş kimselere ait gündelik eşyalarda Persephone'yi huzursuz eden bir şey vardı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Burada sahiden birileri ölmüş müdür? Cesetlere, hatta kemiklere rastlar mıyız?

Persephone tam taşı başka tarafa doğrulturken Moya'nın fısıldadığını duydu. "Bak!"

Işık küçük bir hayvanı açığa çıkardı. İkisi de oraya şaşkın gözlerle baktılar. Boyutuyla ve biçimiyle oldukça iri bir sıçanı andıran yaratık kuyruğuna kadar şerit şerit levhalarla kaplıydı.

"Burada sıçanlar bile zırhlı," dedi Moya. Omuzları gevşeyen genç kadın mızrağının alt ucunu yere dayadı. "Demek cüce haklıymış. Ses bir hayvandan gelmiş."

"Ama Moya, o şey ölü." Persephone yeşil ışığın altında siyaha çalan kan birikintisini gösterdi. Hayvanın başı güçlü çeneler arasında çiğnenmişçe ezikti.

"Neyse ki onunla dövüşmemiz gerekmeyecek. Mızrağımı böyle bir şeyin neresine saplayabileceğimden bile emin değilim."

"Moya, bu şey *kısa zaman önce* ölmüş. Onu ne öldürmüş olabilir?"

"Herhalde düşmüştür. Bak," diyen Moya yukarıyı işaret etti. "Duyduğumuz ses bu zırhlı savaş sıçanının yukarıdan düşmesiydi. Herhalde bunlardan birini öldürmenin başka bir yolu da yoktur."

Tatmin olduğu anlaşılan Moya geldikleri tarafa yöneldi. Persephone ise ikna olmamıştı.

Sıçanlar ne sıklıkla düşüp ölürler ki?

Işığı etrafta gezdirerek bir katil adayı aradı ama hiçbir şey görmedi. Yukarı baktığında Moya'nın işaret ettiği balkonu gördü.

Belki Moya haklıdır.

Derken ne ilginçtir ki bir zafer gibi gelen o kısacık anda, yukarıda bir gölgenin kıpırdadığını fark etti. Az evvel karanlıktan fazlası olmayan bir şey yer değiştirdi ve Persephone kırmızı kırmızı parlayan iki göz gördü. Yaratık insan boyutlarında olmakla beraber insan değildi – tıpkı Fhrey, Dherg ve hatta goblin de olmadığı gibi. Bu şey kıvrak ve ince yapılıydı. Uzuvları fazla uzun, vücudu tuhaf bir biçimde çarpıktı. Hele o gözler!

Nasıl ki ben aşağıdan ona bakıyorsam o da yukarıdan bana bakıyor!

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Moya!" Persephone dostuna doğru atılıp onu dirseğinden tuttu. "Sıçanın ölümü kaza değilmiş! O saçaktan aşağı itilmiş."

Moya güldü. "Yani sıçanın bir cinayete kurban gittiğini mi söyluyorsun? Dikkat et, Seph; bu kadar ağır bir ithamda—"

"Ciddiyim! Tepemizde bir şey gördüm."

Dostunun sesindeki korkuyu duyan Moya gözlerini kıstı. Yukarıya şöyle bir göz gezdirip sıçanın yattığı yere doğru bir adım attı.

"Hayır!" dedi Persephone. Kolunu bırakmadığı Moya'yı kampa doğru çekiştirdi. "Yürümeye devam et."

"Bekle. Ne gördün?"

"Bir şey."

"Bir şey mi?" diye sordu Moya.

"Karanlık bir şey."

"Işık sende."

"Gel geri dönelim. Ötekilerin yanında açıklarım."

Persephone dünyadaki bütün ışığın bile daha net görmesini sağlayacağını zannetmiyordu. Bunu nasıl bildiğini açıklayamasa da biliyordu işte. Gördüğü yaratık ona kendini boş ve soğuk hissettirmişti. Ayıyla yüz yüze gelmek bile aynı etkiyi yaratmamıştı. Bu yaratık başka, dehşet verici bir şeydi ve sadece birkaç kat yukarılarındaydı.

Acaba sıçanı öldürmek için mi aşağı attı? Kuşların kabuklu deniz hayvanlarına yaptıkları gibi zırhını kırmak için mi? Belki bizi çekmeye, daha küçük gruplara ayırmaya çalışıyordu. Sakın şu anda aşağı iniyor olmasın? Veya arkadaşlarına haber vermeye gidiyor? Saldırıya uğramadan önce ne kadar zamanımız var?

"Hayvan mı, bitki mi, yoksa mineral mi?" diye Persephone'ye sordu Moya, kamplarının ışığına adım atarlarken.

"Ne?" dedi Ayaz.

Moya kolunu çekip kurtardı. "Persephone bir şey gördü ama ne gördüğünü bana söylemiyor."

"O gürültüyü neyin çıkardığını gördün mü?" diye sordu Brin.

"Bir sıçanmış," dedi Moya. "Zırhlı, tuhaf bir şey. Bir savaş sıçanı."

"Biz onlara armadillo deriz," dedi Sel.

"Yahu dilinizde hiç *kısa* bir sözcük bulunmaz mı?" diye sordu Moya. "Basit bir sohbet bile saatler sürüyor olmalı."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Seph'in ne gördüğünü bilmiyorsun sanıyordum," dedi Brin.

Moya başını iki yana salladı. "O başka bir şey daha görmüş. Daha üst katlardaki bir şey."

"Ne gördün?" diye sordu Brin.

"Bilmiyorum." Kılıcını hâlâ elinde tuttuğunu fark eden Persephone silahın ucunu kına sokmakta zorlandı. "Savaş sıçanının tam üzerindeki bir balkonda durmuş bana bakıyordu. Onu ilk başta göremedim bile. Tek gördüğüm... bilmiyorum... tırabzana yaslanan incecik bir gölgeydi."

"Sakın bir Belgriclungreia olmasın?" diye sordu Ayaz.

"Hayır. İnsan veya hayvan da değildi. Parlak kırmızı gözleri vardı. İblis o olabilir mi? Hani şu Balgargarath?"

"Hayır," dedi üç cüce aynı anda.

"Çok emin gibisiniz," diye belirtti Moya.

"Balgargarath'ı görürsen onu görüp görmediğini merak etmezsin," diye açıkladı Ayaz.

"Öyleyse neydi o şey?" diye sordu Moya.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Persephone.

"Sıçanın suratı eksik miydi?" diye sordu Suri. Bir kamp ateşinin karşısında ısınmaya çalışırcasına ışık taşının önünde bağdaş kurmuş oturuyordu.

Herkes dönüp ona baktı.

"Sen de amma tuhaf birisin," dedi Ayaz.

"Hayır, Suri haklı," dedi Persephone. "O savaş sıçanı çiğnenmişe benziyordu."

"Demek burada da raovlar varmış," dedi mistik, cücelere.

"*Raov* mu?" diye sordu Ayaz, sakalını çekiştirerek.

Suri başını kaldırdı. "Kayıp birinin vücudunu ele geçirebilen kötü bir ruh. Yine de türünüzün raova dönüşebileceğini bilmezdim."

"Raovlar ne yaparlar ki?" diye sordu Ayaz.

"Bir sürü şey. Aslında bilmiyorum. Ama önce kurbanlarının suratlarını yerler. Hep oradan başlarlar. Ayrıca kemiklerden yuvalar kurarlar ve onların üstünde yatakmış gibi yatıp uyurlar. Yığına yeni kemikler eklemeden tekrar uyuyamazlar."

"Yani pek de iyi yaratıklar oldukları söylenemez, öyle mi?" diye sordu Moya.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Suri başıyla onayladı. "Büyük Kıtlık'tan sonraki yıl Hilal'de bir raov ortaya çıkmıştı. Tura onun hakkından geldi."

"Bunu nasıl becerdi?" Halen ayakta duran Moya az önce geldikleri tarafa bakıyordu.

"Onu kof bir meşenin içine kıstırdı."

"Burada hiç meşe yok ki," dedi Brin.

"Oldurulebilirler mi?" diye sordu Ayaz.

"Tahminimce evet. Ama düşünüyorum da..."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Moya.

"Turanın raovu öldürmektense neden hapsettiğini hep merak etmişimdir. Ağacı her gün kontrol ederdi – yıllar sonra bile. Bir keresinde gövdeye vurduğunda yemin ederim bir tıslama duydum."

"Peki tehlikeli midirler?" Moya mızrağını ve kalkanını hâlâ sıkıca tutuyordu.

"'Kurbanlarının suratlarını yerler' dediğini duymadın mı?" diye sordu Brin. "Evet, raovlardan kesinlikle korkmak gerekir. Maeve koskoca bölgeleri nasıl kırıp geçirdiklerine dair öyküler anlatırdı. Raovlar suratı olan her şeyi yerler ama en gözde yemekleri insanlardır. Onlar yüzünden koca koca köyler başka yere taşınmış veya tamamıyla ortadan kalkmıştır."

"Bu doğru mu, Suri? Sahiden de o kadar tehlikeli midirler?" diye sordu Moya.

Mistik omuz silkti. "Kendi gözlerimle hiç görmedim. Tura kendi deyimiyle *bir işini hallederken* benden evde kalıp böğürtlenleri yıkamamı isterdi. O tür şeyler için komik bahaneler bulurdu: *bir işini halletmek*, *güneşi uyandırmak*, *yağmur yağdırmak*. Yaptıklarının hiçbiri, tarifine uzaktan yakından benzemezdi. Tura'nın *yağmur yağdırdığını* görmeyi asla istemezdin."

"Yine de," dedi Moya, "Tura ihtiyar bir kadındı. Padera kadar vardı, değil mi? Demek istiyorum ki Tura gibi birinin bile başa çıkabildiği bir şey ne kadar tehlikeli olabilir ki?"

Suri işte o zaman gülümsedi. Başka bir yerde ve zamanda hiçbirinin göremediği biriyle bir sır paylaşırcasına bir an için yüzü güldü. "O ihtiyar kadının sadece öfkeli sözler kullanarak aç bir ayıyı bir geyik leşinin başından savdığını gördüm. Gözü dönmüş bir kovan dolusu arıyı sakinleştirebilir, karıncalara gidip başka

TELEGRAM KAKTUSUNX
birinin pikniğini bozmalarını söyleyebilirdi. Padera bunlardan herhangi birini yapabilir mi? Ya sen? Tura neredeyse tüm ömrünü ormanda yalnız geçirdi. O güne kadar üstünde en ufak bir çizik bile görmedim. Saatler sonra yorgun argın geri geldiğinde pelerini lime lime olmuştu. Kolunda ve yüzünde derin kesikler vardı. Yaralarının iyileşmesi aylar sürdü ve iyileştikten sonra bile geride silik beyaz izler kaldı." Kız onlara göz gezdirdi. "Kesinkes bilemem çünkü Tura'nın yanında değildim. Ama tahmin yürütmem gerekirse raovların çok tehlikeli olduklarını söyleyebilirim."

"Sence bize saldırır mı?" diye sordu Persephone.

Suri omuz silkti. "Bir raov geceleyin yatmadan önce karnını doyurmalıdır. O yüzden ne yapacağı, ne kadar aç olduğuna ve daha başka savaş sıçanları bulup bulamayacağına bağlıdır herhalde."

TELEGRAM KAKTUSUNX

20

İhanet

Miralyitliler eskiden kendilerine tanrı gözüyle bakarlardı. Gerçek tanrıların bu konuda ne düşündüklerini sık sık merak etmişimdir.

–Brin'in Kitabı

Mawyndulë gri pelerinini saklı tuttu. Niye öyle yaptığını bilmiyordu. Altı üstü alelade bir kumaş parçasıydı ama delikanlı yine de onu bir sandığın dibine koydu. Buna rağmen aklı hep onda kaldı ve sonunda pes etti. Kapıya bir sandalye dayadıktan sonra pelerini çıkarıp sırtına geçirdi. Inga ve Flyyn maharetli terziler değillerdi. Dikişler eğri büğrüydü ve yer yer gevşeyerek birbiriyle kesişiyordu. Kumaş Mawyndulë'nin hayatı boyunca giydiği her şeyden daha ucuzdu. Gri pelerin aslında berbat bir giysiydi ve genç prens onu giyer giymez kendini budala gibi hissetti. Bununla beraber bir hisse daha kapıldı. Kukuletayı taktığında bir yankı, herkesin ona tezahürat ettiği ve Makareta'nın elini tuttuğu o gece duyduğu heyecanın bir anısı canlandı.

Kapının sarsılmasıyla Mawyndulë'nin kalbi duracak gibi oldu. Saniyeler boyunca donakaldı. *Yakalandım!* Vasek ve gizli muhafızları onu tutup götürmeye gelmişlerdi.

"Maw? Neler oluyor?" diye seslendi bir ses. Gelen kişi Vasek'ten beterdi; kapıdaki babasıydı. "Maw, kapının önünde ne var?"

Mawyndulë pelerini alelacele çıkarırken kukuleta bir an için kafasına takıldı. Tam giysiyi sandığa tıkıştırıp kapağı indirdiği sırada babası kapıyı iterek odaya girdi. Lothian'ın yüzünde huzur-

TELEGRAM KAKTUSUNX
suz bir ifade vardı – daha doğrusu her zamankinden daha huzursuz bir ifade. "Bu sandalye neden burada duruyor?"

"Ah... ben... onu oraya daha yeni koydum. Yoldan çekmek istedim de."

"Yoldan çekmek mi? Yolun *tam* ortasına koymuşsun." Babası kenara çektiği sandalyeye dik dik baktı, sonra da kapıyı arkasından kapattı.

Mawyndulë telaşına rağmen odasının babası tarafından ziyaret edilmesini garipseyecek kadar aklı başındaydı. Böyle bir şeyin en son ne zaman gerçekleştiğini hatırlamıyordu. Önceki yıl iki hafta boyunca yataklara düşmesine sebep olan ağır bir hastalık geçirdiğinde bile babası yanına uğramamıştı. Her gün gelen ak saçlı hekim öyle endişeli gözükmüştü ki Mawyndulë öleceğini zannetmişti. Fakat babası oğlunun hayatta kalıp kalmadığını görmek için tek bir ziyarette bile bulunmamıştı.

Oğlu Estramnadon Akademisi'ne giriş sınavını ilk denemesinde geçemeyince de ziyaret etmemişti. Treya delikanlının odasına fazladan çiçek koyma, yastıklarını kabartma ve öteki hizmetkârları, "Ses çıkarmayın, budalalar! Prensi düşünün. Sharhasa'yı geçemezse ne hallere düşer?" diye azarlama zahmetine girmişti ama babası o zaman bile odasına adım atmamıştı. Aslına bakılırsa Mawyndulë o âna dek, babasının burayı bulabileceğinden bile emin değildi. Evet, Lothian'ın ziyareti tuhaftı ama Mawyndulë'yi asıl rahatsız eden şey babasının kapıyı kapatmış olmasıydı. Belli ki özel bir konuda konuşacaklardı.

"Nasılsın?" diye sordu Lothian. Üslubu yüzeysel, mahcup ve çekingendi. Makareta'yla konuşurken Mawyndulë de aynı bocalayan zarafet eksikliğinden muzdarip olmuştu.

"İyiyim," yanıtını vererek sandıktan santim santim uzaklaştı.

Gelişinin sebebi pelerin olamaz... değil mi? İyi ama başka ne olabilir? İlla ki odur.

"Vasek bana genellikle kendi başına vakit geçirdiğini söylüyor."

Evet. Sebep gerçekten de pelerin! Ya Vasek peşime adam taktı ya da Gri Pelerinliler arasında bir muhbir var. Tahmin etmeliydim. Muhbir herhalde Aiden'dır, haksız mıyım?

"Bana kalırsa iyi ediyorsun," diyen Lothian düşünceli bir eday-

TELEGRAM KAKTUSUNX
la kafa salladı. "Arada mesafe tutman en doğrusu. Günün birinde yöneteceğin kişilerle fazla haşır neşir olmamaya bak." Odayı aşıp pencerelerden birine gitti ve dışarıdaki manzarayı seyretti. "Feyn olmanın... Aslında herhangi bir şeyin başında olmanın en kötü tarafı da bu. Başkalarına fazla bağlanamazsın. İleride ne yapman gerekeceği hiç belli olmaz."

Babası yatağın ucunda durup cibinlik direğini tutunca ve elini yukarı aşağı kaydırarak düşünceli, meraklı parmaklarla tahtayı yoklayınca Mawyndulë'nin kalbi tekledi.

Beni neden hapsetmesi gerektiğini açıklamaya çalışıyor. Ne kadar pişmanlık duyduğunu ama bunun halkın yararına olacağını.

Delikanlı sandığın başından ayrıldığından beri kıpırdamamıştı. Odanın ortasında, Treya'nın ona yirminci doğum gününde hediye ettiği güzel yün halının üstünde duruyordu.

Beni hapse tıkacak, o kadar. Bununla başa çıkabilirim. Hem zaten hapis yatmak şimdiki halimden ne kadar farklı olabilir ki? Öyle bir şey belki başkalarına zor gelebilir ama ben hayatımın çoğunu tek bir odada geçirdim. Hapisle başa çıkabilirim.

"Annen... Sana hiç annenden söz etmiş miydim?"

Babası onu bir imtihana tabi tutuyormuşçasına Mawyndulë çabucak yanıt verdi. "Feyn Ghika tablosuna benzediğini söylemiştin, hani şu ilk çalışma odasındaki."

"Hımm?" Lothian ne hakkında konuştuklarını unutmuşçasına başını kaldırdı. "Ah, evet, evet. Doğru ya. Kesinlikle. Ona çok benziyor. Lakin saçları daha kısa." Durakladı. Eli yatak direğindeki yolculuğuna son verdi.

"Annem hâlâ hayatta mı?" diye sordu Mawyndulë, ağır sessizliği bozmaya çalışsa da babasının sadede gelmesini kolaylaştırmayı reddederek. Bunlar bilinmezliğin, kuşkuyu geleceğin katiyetinden ayıran güzelim günbatımının son saniyeleriydi ve genç adam bu zaman aralığını mümkün olduğunca uzatmak istiyordu.

Feyn yatağın yanından ayrılıp yine sandalyeye ve kapıya doğru yürüdü. "Ah, evet, kesinlikle hayatta," derken ses tonu devamını da getireceğini işaret ediyordu. Fakat öyle yapmaktansa sustu.

Lafı neden dolandırıyor? Acelem olduğundan değil ama neden bu işi uzattıkça uzatıyor? Beni altı üstü hapse attıracak – yoksa daha kötüsünü mü yapacak? Gryndal'ın kellesinin boynundan ayrıl-

TELEGRAM KAKTUSUNX
masının ve babasının Carfreign arenasında Instarya liderini öldürmesinin görüntüleri aynı anda gözlerinin önünden geçti. *Ben onun oğluyum. Prensim. Öyle bir şey yapmaz... yapamaz...*

Lothian sandalyeye ulaştığında durdu, ona uzun uzun baktı, sonra kararlı bir ifadeyle oğluna doğru döndü.

Buraya kadarmış. İndirmeye geldiği darbeyi indirecek.

"Bugün Aquila'ya gitmeni istemiyorum. Konseye hitap edeceğim ve sen orada bulunmamalısın."

"Beni ev hapsine aldığını farz etmeli miyim?" Haberi ağlamadan karşılamaya uğraşırken Mawyndulë'nin vücudundaki her kas yay gibi gerilmişti.

Mawyndulë az önce kılık değiştirmiş bir kar tanesi olduğunu beyan etseydi babasının yüzünde bundan daha şaşkın bir ifade beliremezdi. "Ne? Hayır! Neden böyle bir şey söylüyorsun? Bugün Airenthenon'a gitmeni istemiyorum. Tatsız bir mevzu dönüyor ve onun bir parçası olmandan yana değilim."

Acaba neden bahsediyor?

"Sen oğlumsun ve Orman Tahtı'nın veliahtısın. Seni iyi tanırım. Müdahil olmaya, araya girmeye çalışırsın. Boşboğazlık edip yine bir olay çıkarırsın. O tür taşkınlıklar sarayda bile sorun yaratabilir ama Airenthenon'da daha ciddi sonuçlar doğurur. Imaly'ye *o kadar* büyük bir zafer tattırmaya niyetli değilim."

"Mesele Imaly'yle mi ilgili?"

"Hayır ama yine de zevkten dört köşe olacağına eminim. Nereye istersen git. Yeter ki Airenthenon'dan uzak dur. Bunu yapabilir misin?"

Mawyndulë'nin vücudu kaygıdan dolayı hâlâ gergindi. Duruma anlam verememesine rağmen istifini bozmadan cevap verdi. "Tabii."

"Güzel." Lothian sandalyenin etrafından dolaştı. "Bir de girip çıkılan kapıların önüne mobilya koyma."

Beni cezalandırmıyor. Pelerinden, buluşmalardan haberi yok. Dehşeti dağılarak huzura dönüştü, o da yerini derhal kibirli bir memnuniyete bıraktı. *Zaten nasıl olacak ki? Ondan, Vasek'ten, hepsinden daha akıllıyım.* Zihninin buzları çözülürken araya merak sızdı.

"Baba?" Bu sözcük uygulama eksikliğinden dolayı ağzından

TELEGRAM KAKTUSUNX
pes, sarsak bir tınıyla çıktı. Çekingen davranma sırası şimdi Mawyndulë'deydi.

Feyn yine de durakladı.

"Madem orada bulunmayacağım, en azından bana savaşla ilgili planlarını söyleyebilir misin? Böylece onları bilmeyen tek kişi olmanın utancını yaşamam."

"Ne savaşı?"

Ne savaşı mı? Babası bunamış mıydı? Yoksa Mawyndulë'nin böyle bir bilgi için fazla genç olduğu kanaatinde miydi?

"Aquila'ya Rhulyn'i istila planlarını açıklamayacak mısın? Ne diyeceğini merak ediyorum da."

Lothian gülümsedi. İstihzadan, alaycılıktan veya küçümseyicilikten uzak ifadesi yabancı, alışılmadıktı. Yüzünde en ufak bir eleştiri bile yoktu, babası neredeyse gururlu gözüküyordu. "Daha gençsin ve öğrenecek çok şeyin var. Dünyanın nasıl işlediğine dair hiçbir fikrin yok, değil mi? Savaş falan çıkmayacak. Devler gerekli cezayı çoktan verdiler. Rhunların sayısını azaltmak için klanlar arasındaki gerginliği artırmamız gerekecek ama bundan fazlasını yapmanın âlemi yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki Grenmorialar tümüyle başarı sağlamamış olabilirler ama mesaj verildi ve alındı. O köy terk edildi."

"İyi ama Gryndal'ın katili hâlâ hayatta. Tıpkı Arion ve Nyphron gibi."

"Evet, pek çok kişi hâlâ hayatta. Sen de dahil."

Mawyndulë babasının ne demek istediğini veya neden kendisini de bir suçlular listesine eklediğini bilmiyordu. Yaşlı adam gerçekten de aklını kaçırıyor olabilirdi. "İstila etmeli, onları ortadan kaldırmalıyız."

"Kimleri?"

Kimleri mi? Hayrete düşen Mawyndulë hem bedenen hem de zihnen gözlerini kırpıştırdı. *Bunu bilerek yapıyor.*

"Rhunları tabii! Hepsinin de yok edilmesi gerek."

"Neden?"

Mawyndulë şok geçirerek kalakaldı. "Gryndal'ı öldürdüler!" Duyduğu hüsranla sesi yükseliyordu. Belki bağırıp çağırmak ba-

TELEGRAM KAKTUSUNX
basının aklını başına getirirdi. "Cezalandırılmalılar. Bu işten yakayı kurtarmalarına göz yumamazsın."

Babasının yüz ifadesi yumuşadı. "Keçilerden biri eski bir pabucu çiğnedi diye bütün bir sürüyü telef etmezsin. Grenmoriaları kullanarak bir mesaj yolladım. Dahl Rhen ortadan kalktı. Bana başkaldırmanın bir bedeli olduğunu anladılar – o başkaldırı ne denli haklı gözükürse gözüksün. Arion ona ne kadar kızdığımı muhakkak anlamıştır. Zaman içerisinde bu konuyu tekrar ele alacağımızdan eminim ama şimdilik onu kendi haline bırakmak benim için yeterli."

Bir pabuç ha! Az önce Gryndal'ı eski bir pabuçla mı kıyasladı?

"Ama Vasek'e göre Rhunlar savaşa hazırlanıyorlarmış."

Lothian tekrar gülümsedi. "Dikkatli dinlemişsin. İyi de etmişsin ama Rhunların savaşılacak bir düşman olmadıklarına kafan basmıyor. Onlar daha çok geyiğe benzerler. Ve akılsız hayvanlarla savaşmayı düşünmek aptalcadır. Rhunların silahları veya Sanat'a erişim yetenekleri yoktur. Endişe edilecek tek huyları izdiham çıkarmaktır. Zaten biz de o yüzden sayılarını azaltma çabalarımızı artıracağız."

Mawyndulē küplere biniyordu. O kadar öfkeliydi ki neredeyse babasına Gryndal'ın kontrolüne direnen o Rhun'dan bahsedecekti. Başından geçenleri anlatırken o kısmı bilerek atlamıştı çünkü Hain, Feyni kızın varlığından haberdar etmekten yanaydı ve genç prens Arion'un ekmeğine yağ sürecek değildi. Hain'in arzularını boşa çıkarmak, Mawyndulē'nin kutsal vazifesiydi.

Babasının neden bu kadar saçma davrandığını aklı almıyordu ama Lothian orada bulunmamıştı. Arion'un kibrine tanıklık etmemiş, o pis Rhun'un kılıcıyla Gryndal'ın kellesini uçurmasını seyretmemişti. Babası akan kanı görmemiş veya kelle tüyler ürpertici, inanılmaz derecede normal bir şapırtıyla çimenliğe düştüğünde çıkan sesi duymamıştı. Mawyndulē'nin babasıyla tartışması anlamsızdı. Lothian gerçeği anlamıyordu ve anlayamazdı.

Derken delikanlının aklına bir soru geldi. "Madem savaş açmıyorsun, öyleyse Aquila'ya neden hitap edeceksin?"

"Çok daha önemli bir şey yaşandı. Seninle hiçbir ilgisi yok," dedi Feyn ve yine o tebessüm ortaya çıktı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Babası gittikten sonra Mawyndulë kapalı kapıya bakarak az önce neler olduğuna, daha da önemlisi şimdi neler olacağına kafa yordu.

• ● •

Aquila'dan men edilen genç prensin yapacak hiçbir işi yoktu. Ömrünün yarısından fazlasını babasının az evvel yakındığı sandalyede veya yakınındaki yatakta otururak geçirmişti. Mawyndulë açık havaya düşkün biri olmadığı gibi hiç spor yapmamış veya Hain sık sık öğütlemesine rağmen müzikle uğraşmamıştı. Arion ona resim yapmasını da önermişti. Mawyndulë birkaç girişimde bulunmuşsa da o hobi sinirlerini bozmuştu. Yine de Makareta'yla tanışmasından beri tekrar denemeyi düşünüyordu. Birkaç resim çizebilir ve onları gösterip iki ressam arasında fikir alışverişi yapmak için kızı odasına davet edebilirdi. Makareta'nın ziyareti öyle bir angaryayı katlanılır kılardı. Mawyndulë yanında o olduktan sonra odasından asla çıkmak istemeyeceği kanaatindeydi.

Lakin o gün odasındaki yegane şeyler sandalye, sandık, masa, fener, gardırop ve yataktı. Bütün bunlar güzel bir yaz günü için yetersiz birer yarendi. Mawyndulë sonunda dışarı çıkmaya karar verdi. Belki Yeşilyol'daki çarşıdan biraz boya alırdı. Hatta bir yerlerde tuvalini kurup yeni hobisine hemen başlardı. Asıl mesele o akşamki Gri Cübbeliler buluşmasına gitmeyi planlamasıydı. Geri gelmek zorunda kalmak istemiyordu ama pelerini yanında taşımayı da istemiyordu. Birileri onu görürse ne olurdu?

Yahu altı üstü bir pelerin işte.

Gardırobundan bir omuz çantası çıkarıp pelerini içine tıktı.

Amma çile. Neden pelerinlerle uğraşıyoruz ki?

Çantayı omzuna asıp dışarı çıktı. Vadinin karşısındaki tepede yer alan Airenthenon'un kubbesini görünce –kısa bir süreliğine– neler olduğunu merak etti. Babası oğlu hakkında yanlış izlenime kapılmıştı. Mawyndulë oradan men edilmekten son derece memnundu. Bir toplantıda daha oturmak zorunda kalmamak bir lütuftu. Airenthenon'un yakınına bile uğramamaya kararlı olan genç prens Bahçe'den geçmeye karar verdi. Orada yapacağı hoş bir yürüyüş onu Gül Köprüsü'nün yakınlarına çıkarırdı. Henüz

TELEGRAM KAKTUSUNX
buluşma için vakit çok erkendi ama Mawyndulē nehirde birkaç taş sektirebileceği, hatta sıcak gelirse biraz suya girebileceği fikrindeydi. Gün ışığına daha yeni çıkmasına rağmen sıcaktan bunalmaya başlamıştı bile.

Acaba Ferrol dünyayı neden bazen sıcak bazen de soğuk olacak şekilde yaratmış?

Dünyayı Mawyndulē inşa etseydi onu mükemmel kılardı. Sıcaklık yıl boyunca gece gündüz aynı kalırdı. Paltolara veya pelerinlere ihtiyaç duyulmazdı – tabii gizli cemiyetlerin simgesi olmadıkları sürece. Yürümekte olan Mawyndulē bunu düşünüp başını iki yana salladı. Pelerinler aptalcaydı. Onun yerine yüzük taksalar daha iyiydi. Buluşmada bu konuya değinmeyi aklına not etti. Yüzüklerin harika bir fikir olduğundan emindi. Makareta bundan hoşlanacaktı.

Aynı adam yine kirli giysilerle bankta oturmuş, Kapı'ya bakıyordu.

Mawyndulē bazı kimselerin, özellikle de Umalynlilerin buna düşkün olduklarını bilirdi. Ferrol rahipleri oturup Kapı'ya bakarak saatlerce meditasyon yaparlardı. Kutsal günlerde göçmen kuşlar gibi gelirler, hep beraber oraya oturup dua ederler, zihinlerini açarlar veya kendilerine yol gösterilmesini dilerlerdi. Belki de yalnızca akşam yemeğinde ne yiyeceklerini düşünürlerdi. Veya belki arzuladıkları biri hakkında fanteziler kurarlar, hatta bir diğer rahipten intikam almayı tasarlarlardı. Umalynliler sofu davranırlardı ama Mawyndulē herkesin özünde bencil olduğunu düşünürdü. Muhtemelen rahipler daha bile bencillerdi.

Acaba annesi de bir rahibe miydi? Babası onun hâlâ yaşadığını söylediğinden beri Mawyndulē kadının kim olduğunu hayalinde canlandırmayı denemişti. Neden hiç kimse oğlunu terk ettiği için ondan hesap sormamıştı? Hem Ferrol bu tür davranışları kınamaz mıydı? Belki annesi gerçekten bir rahibeydi ve kilise liderleri istediklerini yapıp diğer herkesin uyması gereken kurallar koyuyorlardı. Mawyndulē bir gün tahta çıkmayacak olsaydı bir Umalyn'e katılmayı seçebilirdi.

"Bugün erkencisin," dedi banktaki hırpani adam. Ne başını kaldırmış ne de gözlerini Kapı'dan ayırmıştı.

"Benimle mi konuşuyorsun?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Ne yani? Aptal Kapı'yla konuştuğumu mu sanıyorsun?"

Aptal Kapı mı?

Mawyndulë şimdiye kadar birinin böylesine günahkârca bir dil kullandığını, hele hele bunu Bahçe'de ve Kapı'nın önünde yaptığını hiç duymamıştı. O kadar şaşırdı ki hayatı boyunca hiç umursamadığı bir konuda tepesi attı. Ayrıca kendini etkilenmekten alamadı.

"Ah..." diye bocaladı.

"Bugün Airenthenon'da yedikleri haltlardan kirlenmeni istemediler, ha? Seni tertemiz tutmaları lazım, öyle değil mi? Üstüne o tür bir lekenin bulaşmasına izin veremezler."

"Leke mi? Sen neden bahsediyorsun? Hiç tanıştık mı?" Mawyndulë tanışmadıklarından emindi ama duygularını ifade etmenin kibar bir yolu olarak böyle konuşmayı seçmişti.

"Yakında öğrenirsin. Buluşmaya gittiğin zaman o sana söyler."

"Ne buluşması? Hem *o* kim?" Genç prens *ne* ve *kim* sorularının cevabını çok iyi biliyordu ama banktaki lavuğun her ikisi hakkında da bir şey bilmesi mümkün değildi.

Adam cevap vermeyip gülmekle yetindi. "Peki, öyle olsun. Canın çok istiyorsa bilmezden gel. Masumiyet baloncuğunu patlatacak değilim. Yine de çok yazık."

Mawyndulë emin değildi ama her nasılsa hakarete uğradığını hissediyordu. Dik durup kollarını göğsünde kavuşturdu ve aşırı bir hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı. Banktaki gizemli adam bunlardan hiçbirini görmemişti. Gözleri hâlâ Kapı'daydı.

"Ben prensim!" diye nihayet duyurdu delikanlı, banktaki adamın dönüp bakmayacağı kesinlikle belli olduğunda.

"Biliyorum," karşılığını verdi adam.

Mawyndulë daha fazlasını beklerken aradan birkaç dakika geçti.

Sessizlik bozulmadı.

Delikanlı hakareti dikkate almamaya karar verdi – tabii gerçekten bir hakaret edilmişse. Mukaddes Kapı'ya hürmet etmeyen bir kâfirden daha başka ne beklenirdi ki? "Yazık olan ne?"

"Bunu da atlatacaksın. Dirençlisin. Zengin, kapkara bir toprak gibisin. Verimliliğinin kokusunu alabiliyorum. Fevkalade acı meyveler vereceksin. Olgunluğun doruğunda hasadını kaldıra-

TELEGRAM KAKTUSUNX
caksın, ezeceksin ve damıtarak güzel bir şarap yapacaksın. Sonra onu bir kenara kaldırıp mayalanmaya bırakacaksın. Kaliteli bir şarabın hazır olması zaman alır ve sen bu konuda büyük bir sabır sergileyeceksin."

"Sen neden bahsediyorsun be adam?"

"Nefretten. Kimileri onunla dolup patlarlar. Sağ kalırlarsa yaşantılarını sürdürürler. Kimileri nefretlerinin delik bir kova gibi yıllar boyunca damla damla akmasına izin verirler. Bir gün kovanın boş olduğunun farkına varırlar ve daha ilk başta içine ne koyduklarını merak ederler. Kimileriyse nefreti bir silah gibi kullanırlar, hatta onu başkalarına devrederler – faziletli bir yadigâr kılığındaki çirkin, istenmeyen bir hediye gibi.

İyice şaşkına dönen Mawyndulē karşılık vermedi. *Kim bu adam?*

Banktaki kişi gözünü Kapı'dan ayırmaksızın konuşmayı sürdürdü. "Sen onlar gibi değilsin. Farklısın. Dediğim gibi, nefrete kaliteli bir şarap gibi muamele ediyorsun. Yıllandıkça daha da güzelleşeceğine, asla bozulmayacağına inanıyorsun. Lakin nefret öyle bir şeydir ki *ekşiyebilir* ve şişesinde çok fazla tutarsan zehre dönüşür. İçine koyulduğu her kabı eritip ruhun yeraltı suyuna karışır. İntikam onu atmaya asla yetmez çünkü fokurdayarak tekrar dışarı taşar. Anlamadığın –istesen de anlayamayacağın– o zamana kadar benliğinin tümüyle nefret olup çıkacağıdır. Nefret artık *içinde* durmuyordur. Nefret *sensindir*. O şarabı içtikten sonra bir daha ondan asla kurtulamazsın. Kusarak veya tükürerek dışarı atamazsın. Öyle bir şey, kendinden kaçmak kadar imkânsızdır."

Bunun ardından nihayet başını çevirip Mawyndulē'ye baktı. "Yazık olan o."

• ● •

Mawyndulē o gün daha önce hiç yapmadığı kadar hızlı ve çok yürüdüğünü düşünüyor, buna rağmen hiçbir yere gitmiyormuş gibi gözüküyordu. Az önce nerede olduğunu bile hatırlamıyor, durmaksızın yürüyordu. Yeşilyol çarşısından geçtiğini hayal meyal anımsıyordu ve oradan almak istediği bir şey olduğunu düşünse de yavaşlamadan yoluna devam ediyordu. Devamlı hareket

TELEGRAM KAKTUSUNX
zihninin ipini koparmasını, Balıçe'deki o lavukla girdiği sohbete geri dönmesini engelliyordu.

Bir sohbet değil, diye içinden geçirdi. *Daha ziyade ateşli bir hastalığın doğurduğu kâbus. Söylediklerinin hiçbiri mantıklı değildi. Önce babam, şimdi de bu acayip yabancı.*

Güneş nihayet battığında tuhaf bir günü geride bırakmaktan memnundu. Erkenden yola çıkmış olmasına ve yapacak bir işi bulunmamasına rağmen Gül Köprüsü'ne geç geldi. Orada toplanmış büyük kalabalığa şaşırarak birkaç metre ötede durdu.

Normalde en fazla yirmi kişiyle karşılaşır, hatta bu sayı bazen sekize kadar inerdi. O geceyse kırk, belki elli kişi gördü. Çıtır çıtır yanan büyük bir kamp ateşinden köprünün tabanına kıvılcım sürüleri yükseliyordu. Koyu siluetler renk değiştiren ve boyu bir Fhrey'in üç katına kadar çıkan sihirli alevlerin etrafında dans ediyordu. Kahkahalar, şarkılar, davul patırtıları ve hatta bir flüt ezgisi rüzgâra karışsa da hiç kimse enstrüman çalarmış gibi gözükmüyordu. Her zamanki gibi havada süzülen ışıklar da mevcuttu ama ışıklar bu gece dellenmiş ateşböcekleri gibi çılgınca uçuşuyordu. Islıklar ve bağrışlar duyan Mawyndulē yaklaştıkça nehrin bile müziğin ritmiyle kabarıp şahlandığını gördü. Gizli grubu çıldırmıştı.

Çekinerek yaklaşan genç prens kalabalıkta tanıdık bir çehre arandı. Herkes gri pelerinini giymişti ama Mawyndulē oradakilerden çoğunu daha önce hiç görmemişti.

Bugün neden hiçbir şey normal değil?

Mawyndulē tam çekip gitmeyi, evine dönüp yatağına uzanmayı ve günü ipek örtüler altında boğmayı düşünürken Makareta onu buldu.

"Nerelerde saklanıyordun?" diye sordu kız. Sesi normalden yüksekti. Koşup geldi ve hiç duraksamadan delikanlıya sıkıca sarıldı. Yine hazırlıksız yakalanan Mawyndulē şamata nedeniyle düşünemeyecek kadar rahatsızdı. Kız şarap kokuyordu. "Tebrikler, Majesteleri."

"Haa?" diye zarifçe karşılık verdi Mawyndulē.

Makareta onun neşelenmeme inadını eritecek kadar sıcak bir tebessüm etti. *Bu nasıl bir yüz. Bunlar nasıl gözler.* Kızın gözleri biraz donuk, yanakları kızarık, dengesi bozuktu. Eğer Ma-

TELEGRAM KAKTUSUNX
yndulē de aynı miktarda şarap içmiş olsaydı onu öpmeye çalışabilirdi ve kızın karşı çıkacağından şüpheliydi. Fakat maalesef çok fazla düşünüyordu. Geç gelmesinin cezası buydu. Belki hep geç gelen birileri olmuştu ama Mawyndulē buna hiç tanıklık etmemişti; buluşmaların ilerleyen dakikalarında kendini o tür bir şeyi fark etmeyecek kadar sohbetlere ve kadehlerce şaraba –tabii Makareta'nın gözlerine de– kaptırmıştı.

"Tebrikler!" Aiden bir ağabey sırıtışıyla ortaya çıktı. "Yeni mi geldin?"

"Neden herkes beni tebrik ediyor?"

"Neden mi?" Aiden şaşırarak Makareta'ya baktı.

Kız omuz silkip Mawyndulē'ye hitap etti. "Ben... sanırım... herhalde... Bugün Airenthenon'da yoktun, değil mi? Mawyn, neler olduğunu bilmiyor musun?"

Mawyn mi? İşte bu bir ilk. Hoşuma gittiğinden pek emin değilim.

"Babam toplantıya katılmamı istemedi. Neden? Neler oldu?"

"Onca kişi dururken haberi en son sen öğreniyorsun! Olacak iş değil, haksız mıyım?" diye bağıran Aiden genç prensin sırtına sert bir şaplak attı.

Herkes sarhoş mu? İçki içtiğim zaman ben de mi böyle davranıyorum? Mawyndulē öyle davranmadığından emin sayılırdı.

"Hangi haberi?"

"Vidar ihanetten suçlu bulundu," dedi Makareta. "Baban onu doğrudan Aquila salonunda ifşa etti. Vidar meğerse Feyni öldürmeyi tezgâhlayan bir suikastçıymış."

"Vidar mı?" Mawyndulē bir an için başka bir Vidar, ötekinin kem bir versiyonu olabilir mi diye merak etti. Kâbusunda peşinden gelen gölgeyi hatırladığında bile bu iddiayı ancak karnını doyurmaya yetecek kadar kafası çalışan o tozlu, nahif ihtiyarla bağdaştıramıyordu. Vidar bir ahmaktı, hain değil.

"Böylece yeni kıdemli konsey üyesi sen oluyorsun," diyen Aiden delikanlının omzuna bu sefer daha sert bir şaplak atmakla yetinmeyip onu bir de hafifçe sarstı. "Başardın. Bizi temsil edeceksin. Nihayet sesimizi duyurabileceğiz!"

Mawyndulē etrafına üşüşenlerin baskısını hissediyordu. Kalabalık ona bir sürüyü hatırlatıyordu ama bunun ne sürüsü olduğuna veya neden böyle bir düşünceye kapıldığına dair hiçbir fikri

TELEGRAM KAKTUSUNX
yoktu. Hayatı boyunca hiç köpeği olmamıştı ve sadece tek bir kurt görmüştü. Yine de çevresindekiler ona bir sürü, coşkulu ve heyecanlı bir aile gibi geliyordu.

Oradakilerden pek çoğu sırıyordu. İçlerinden biri Mawyndulë'nin eline bir bardak şarap tutuşturdu.

"Aquila'nın yeni kıdemli üyesinin şerefine!" diye bağırdı Aiden ve herkes kadeh kaldırdı.

"Seninle öyle çok gurur duyuyorum ki," dedi Makareta, genç prense sokulup onunla kadeh tokuşturarak.

"Neden? Ne yaptım ki?"

"Asıl önemli olan ne *yapacağın*."

Kız Mawyndulë'nin elini sıktı. Teni sıcaktı ve ikisinin avuçları arasında hafif bir kayganlık oluştu. Ötekilere göstermeden yapılan bu gizli dokunuşla heyecanlanan Mawyndulë şarabından bir yudum aldı.

Aiden tekrar kadeh kaldırdı. "İlk zaferimize!"

Herkes onu taklit etti. "İlk zaferimize!"

Şaraplarını içtiler. Mawyndulë içmedi.

"Durun. Bu neden *sizin* zaferiniz oluyor?" diye sordu prens.

"Vidar'ın *cidden* bir hain olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diyen Aiden hınzırca gülümseyip göz kırptı.

Mawyndulë ilk başta bunu gerçek bir soru sandı. Cevap vermek için ağzını bile açtı ama sonra duraksadı. "Bekle. Vidar'ın masum olduğunu mu söylüyorsun?"

"Belki çevirdiği bazı dolaplar olmuştur ama önemi yok," dedi Flynn. "Baban onun suçlu olduğuna inanıyor. Lothian cezasını daha sonra belirlemek üzere eski konsey üyesini hapse attırdı."

"Ve onun yerine seni atadı," dedi Makareta takdirle.

Mawyndulë kızın elini yine kendisininkinde hissetti. Bırakmak istese de öyle bir şey kabalık olurdu. Düşünmesi gerekiyordu ve Makareta'nın yakınlığı kafasını bulandırıyordu. "İyi ama suikastçı Vidar değilse gerçek suikastçı hâlâ ortalıkta geziyor olabilir."

Bu sözü neredeyse herkesten bir kahkaha kopardı.

"Bir suikastçı hiç olmadı ki," dedi Aiden ona.

"Hayır, yanılıyorsun. Vardı... daha doğrusu var," diye üsteledi Mawyndulë. "Sırlar efendisi haftalar önce bir komplodan haberdar oldu."

TELEGRAM KAKTUSUNX

Makareta da dahil hepsi birden başlarını iki yana salladılar.

"Vasek budalanın tekidir," dedi Aiden. "Ve casusları kolayca kandırılabilir."

"Fikir Aiden'dan çıktı," dedi Makareta.

"Evet. Vasek hep komplocu arar. Biz de ona bir tane verdik. Hedefi *sen* belirledin," dedi Aiden prense. "Vidar'dan kurtulmak, bizden birinin onun yerini almasını sağladı."

"Yani suikast komplosu sadece bir aldatmacaydı?"

"Evet. Bizim çıkardığımız bir dedikoduydu. Vasek'in ağzının suyunu akıtmaya yetecek kadar sahte ipuçları yerleştirdik."

Bu açıklama üzerine pek çok kişi güldü.

Mawyndulē tüm bunlardan nasıl bir anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi. Vidar'a elbette sevgi beslediği yoktu ama yaşlı adamın işlemediği bir suç yüzünden cezalandırılmasına da gönlü elvermiyordu. Duyduklarını sindirmeye çalışarak şarabını yudumladı.

"Vasek öyle lüzumsuz biri ki. Bir Asendwayrlının elinden ne gelir? Baban neden bir Miralyitli yerine onu seçti anlamıyorum. Demek istediğim, ya Vidar gerçek bir suikastçı olsaydı? Vasek, Feyni bir Miralyitli'ye karşı güvende tutacak hiçbir şey yapamazdı," dedi Aiden yüksek sesle ve kalabalık yine gülüştü. "Haksız mıyım?"

Herkes tezahürat etti ve en yakındaki grup üyelerinden birkaçı Aiden'ın sırtını sıvazladı.

"Bilmem, Vasek'in bazı akıllıca fikirleri olduğunu düşünmüştüm," dedi Mawyndulē.

"Vasek? Akıllıca? Bence o iki sözcük aynı cümlede kullanılmamalı. Şimdiye kadar en ufak bir zekâ belirtisi gösterecek ne yapmışlığı var?"

"Eh, sarayı korumak için Miralyitlileri kullanıyor. Bütün pencereler ve kapılar Sanat'la mühürleniyor."

Aiden konuşmak üzere ağzını açsa da Mawyndulē onu susturdu. "Üstelik Talwara'nın duvarları arasına sadece orada ikamet edenlerin girmelerine izin veriliyor."

İşte, Aiden'a haddini bildirdim. Başkalarının aptal olduğunu düşünüyor ama kendisi de o kadar akıllı değil. Kim Makareta'nın elini gizlice tutuyor? Kim bugün kıdemli konsey üyeliğine atandı? Ben

TELEGRAM KAKTUSUNX
tabii ki. Haksız mıyım? Böyle düşünmek genç prensin yüzüne bir tebessüm oturttu.

"Feyn yine de zehirlenebilir," diye belirtti Flynn.

"Hayır. İşe yaramaz." Mawyndulë'nin tebessümü bir sırıtışa dönüştü. "Bütün yiyecekler Miralyitliler tarafından arındırılıyor. Yani evet, Vasek bir Miralyitli olmayabilir ama gerekeni yapmak için onlardan nasıl yararlanacağını biliyor."

Herkes Mawyndulë'ye bakarak düşünceli bir edayla kafa sallıyordu.

Mawyndulë az önce bir kılıç düellosunda fevkalade bir hamle yapmışçasına kendini iyi hissediyordu. Hayatı boyunca bir kılıca el sürmüşlüğü yoktu ama bir rakibin yalımını ölümcül bir darbeden hemen önce durdurup yana itmenin, sonra da kendi saldırısını düzenlemenin coşkusunu hayal edebiliyordu. Bu kez bütün cevapları o biliyordu ve yanında hatunuyla onları kusursuzca dile getirmişti. Yaptığı hızlı hamlelerle keyfi yerine gelen Mawyndulë şarabının kalanını utkuyla içti.

"Harika bir kıdemli üye olacaksın," dedi Makareta hararetle. "Kıdemsiz üye olarak kimi seçeceksin?"

Mawyndulë bu konuda söz hakkı olduğundan bile habersizdi. "Babamın uygun birini bulacağından eminim."

"Kıdemsiz üye seçimi kıdemlinin inisiyatifindedir."

"Öyle mi? İşte bunu bilmiyordum."

"Bir dakika öncesine kadar kıdemli üye olduğunu bile bilmiyordun; bunu da bilmemen doğal. Peki bu durumda kimi seçmeyi düşünürsün?"

"Herhangi bir kimseyi seçebilir miyim?"

"Evet ama bir alt makamda öteki kabilelere mensup birinin bulunması işimize gelmez," dedi Aiden.

"Aslına bakarsan sanırım Aquila yasaları öyle bir şeyi zaten yasaklar," diye ekledi Inga.

"Doğru," diye onayladı Makareta. "O kurallar İlk Kurul'da resmileştirilmişti. Ama onun dışında herhangi bir kimse olabilir."

"Aquila hakkında ne çok şey biliyorsun," dedi Mawyndulë ona.

"Oraya sık sık giderim. Beni gördün. Herhalde son bir asırdaki her toplantıya tanıklık etmişimdir."

Yaşı bu kadar büyük müymüş? Yine de Makareta *o kadar da*

TELEGRAM KAKTUSUNX
büyük değildi. Yaşı bir yüzyıldan azıcık daha büyük olabilirdi ve muhtemelen öyleydi. Lakin yaş beraberinde Mawyndule'de olmayan bir değer, deneyim ve irfan getirirdi.

"Eee, kıdemsiz üyeliğe kimi getireceğine karar verdin mi?"

"Evet, sanırım verdim."

TELEGRAM KAKTUSUNX

21

Gözden Düşmek

En kötü kâbuslar, gerçek oldukları için bir türlü uyanamadıklarınızdır.

–Brin'in Kitabı

Minna olmasaydı Brin'in kaçırıldığını asla fark etmezlerdi.

Kurt havlamalarıyla onları uyandırdı ve Persephone genç kızı bir anlığına gördü. Ağzı solgun bir elle kapatılan Brin oradan sürüklenerek götürülüyor, topukları geçit vermez taş zemine nahifçe tekmeler atıyordu. Derken karanlığa karışarak gözden kayboldu.

"Brin!" diye bağırdı Persephone.

Yanındaki ışık saçan mücevher kırığını kaptığı gibi ayağa fırladı ve kızın peşinden koştu. Yanına bir kalkan almayı akıl edemedi ve hâlâ kınında duran kılıcını yatarken kemerinden çıkarmadığı için Mari'ye şükretti. Persephone uyuyakaldığını hatırlamıyordu. Kampta oturup raovun gelmesi ihtimaline karşı diğerlerinin başında nöbet tutmuştu. Bunu sırf önlem olarak yapmıştı, yaratığın gerçekten ortaya çıkacağını düşünmemişti. Grupları kurt da dahil on kişiyken raov tekti – en azından Persephone sadece bir tane görmüştü. Sırayla nöbet tutmaları için vardiyalar belirlemeyi düşünmüştü ama sonunda uykunun daha önemli olduğuna karar vermişti.

Ne kadar da aptalım!

Tanıdık her şeyi geride bırakan Persephone koşmaktan vazgeçip siyah beyaz damalı bir zeminde öylece dikildi. Yolunu tamamen kaybetmişti.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Bu gerçek olamaz. "Brin!" diye haykırdığında sesi o dev boşlukta yankılandı.

Cevap gelmedi.

Ah, kutsal Mari aşkına, ne olur başına bir şey gelmesin!

Işığı etrafta gezdirince yarım düzine koridor ve kemer gördü. Brin onların herhangi birinden götürülmüş olabilirdi. Persephone'nin kızı bulmak için ne kadar zamanı vardı?

Brin'in sesi zihninde yankılandı. *'Kurbanlarının suratlarını yerler' dediğini duymadın mı?*

Koşan ayak sesleri duyuldu ve az sonra Moya taşın ışığına daldı. "Nerede?" dedi telaşla. Gözleri kocaman açılmış, nefes nefese kalmıştı.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum!" diye bağırarak karşılık verdi Persephone, Yağmur'un öğrettiği gibi avucunda tuttuğu ışık taşını sağa sola doğrultmayı sürdürerek.

Kampın bulunduğu istikamette bir ışık gördü. Mücevherden bir parça daha kırmış olan Yağmur da Brin'i arıyordu.

"Onu bulmalıyız!" diye neredeyse haykırdı Moya.

"Biliyorum. Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Persephone herhangi bir iz, Brin'in nereye götürüldüğüne dair bir belirti var mı diye koridorlara tek tek göz atmasına rağmen çabaları sonuçsuz kaldı. Belki daha fazla ışıkları olsaydı tozdaki ayak izleri gibi bir ipucu tespit edebilirlerdi ama Persephone öyle bir şey görmüyordu.

"Minna onu bulur," dedi Suri. Küçük mistik yanında hayvanıyla koşar adım yanlarına geldi. "Öyle değil mi, Minna?"

Kurdun kürkü hâlâ diken dikendi ve dudaklarında çirkin bir hırıltı vardı. Koridorlara bakmıyordu bile. Minna merdivene hırlıyordu.

"Aşağı inmişler," dedi Suri.

Persephone'nin tek ihtiyacı buydu. Tekrar koşmaya başladı. Dostları da ona eşlik ettiler. Diğerlerini çabucak geride bırakan kurt tırnaklarıyla taş zemini çiziktirerek ve hafifçe cıyaklayarak basamaklardan aşağı atladı. Persephone ormanda kurtlar tarafından kovalandığı zamanı daha dünmüş gibi hatırlıyordu ama bu sefer kovalayan *kendisiydi*. Artık o da sürünün mensubuydu.

Basamakları üçer dörder indi. Yanında koşan Moya'nın mızrağı elindeydi ama kalkanından iz yoktu.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Minna merdivenin sonuna vardığında durmadı, hemen bir sonraki aralığa geçti. Persephone ondan bir sonrakinde kurdu gözden kaybetti. Sonunda merdiven boşluğunun dibine ulaştılar ve kurt son sürat koşarak karanlığa daldı. Bir geyik kadar süratli ve çevik olan Suri onun hemen arkasındaydı. Persephone'yle Moya ikiliyi takip ettiler. Roan, Arion ve cüceler daha geriden gelmekteydiler.

Persephone'nin bir enkaz yığınına çarpmasına ramak kaldı ve Moya bir tur fenere benzeyen devrik bir metal direğin üstünden son anda atlamayı başardı. Her tarafa molozlar saçılmıştı: kırık taşlar, devrik sütunlar ve çökük kemerler. İlerideki Minna'yı hâlâ duyabiliyorlardı ama kurdun havlamaları ulumalara ve ardından tehditkâr bir hırıltıya dönüşmüştü.

"O şeyi yakalamış!" diye duyurdu Suri.

Birkaç adım sonra Persephone kurdu gördü. Minna kavgaya hazır bir halde yere sinmişti. Suri arayı kapatıyordu. Raov ileride duruyor, uzun ellerinden biriyle hâlâ Brin'in ağzını kapatıyordu. Persephone ışığı doğrulttuğunda yaratığı ilk kez açıkça gördü. Ölü bir balığın karnı kadar solgun raov leylek gibi uzun ve cılızdı. Belini neredeyse hiç bükmeden kollarıyla zemine dokunabilirdi. Çirkin kafasından upuzun, siyah saç telleri sarkıyor, bukleler incecik bir pelerin misali vücudunun büyük bölümünü örtüyordu. Tıpkı Suri'nin dediği gibi abanoz karası sivri tırnaklara sahip pençeleri vardı. Minna'ya usladığı zaman Persephone'nin gözüne sapsarı dişler ve kanlı dişetleri takıldı.

Brin hâlâ debeleniyordu ama o güçlü kollar tarafından tutulurken dengesini bir türlü sağlayamıyordu. Raovun parmakları arasından boğuk bağrışlar ve anlaşılmaz çığlıklar çıkıyordu. Yaratık kaçmayı bırakmıştı ve Persephone mücevher kırığının ışığında bunun sebebini görebiliyordu. Raovun arkasında bir zemin yoktu. Yedi metre ötede düzgün mermer parkeler göze çarpıyordu ama arada geniş bir uçurumun karanlığı uzanıyordu. Odayla aynı genişlikteki zemin çökmüş, raov kocaman bir çukurun önünde kapana kısılmıştı.

Kayarak durup Minna'nın yanına sinen Suri arkasına göz attı. Moya mızrağını iki eliyle birden kavrarken Persephone kılıcını

TELEGRAM KAKTUSUNX
çekti – hem de en ufak bir korku, en ufak bir tereddüt duymadan. Brin'e el sürdüğü için o şeyi gebertecekti.

Derken raov hepsinin gözü önünde Brin'i uçurumun kenarından aşağıya attı.

Genç kız haykırdı. Persephone onun kollarını ve bacaklarını sallayarak karanlığa karışmasını dehşetle seyretti. Brin'in çığlığı bir süre devam etti ve sonra korkunç bir şekilde kesiliverdi.

Hem Persephone hem de Moya hayretle kalakaldılar. Persephone'ye nefesi çalınmış ve bir yenisini bulamazmış gibi geldi. Yaratık onlara doğru birkaç adım attı, arkasına döndü ve delicesine koşup sıçradı. Uçurumun üstünden atlayıp pençeli elleriyle karşı tarafa kıl payı tutundu. Orada kısacık bir an asılı kaldı ve sonra kendini emniyete çekti.

Persephone fırladığı gibi kendini yere attı, kenara kadar süründü ve aşağıya baktı. Elindeki ışığa rağmen tek gördüğü karanlık oldu. "Brin!"

"Ah, Mari aşkına!" dedi Moya panikle.

Ötekiler de geldiler. Yağmur aşağıdaki trajediyi aydınlatmak için ışığını onunkine kattı.

"Brin nerede?" diye sordu Roan.

Persephone cevap veremedi.

"O ne yapıyor?" diye sordu Arion, uçurumun karşısına bakarak. Raov eğik bir sütuna tırmanıyordu.

İçinde bulundukları salon karmakarışık bir enkazdı. Tavan yer yer çökmüştü ve yüklerinden kurtulan birkaç sütun, kaidelerinin üstünde dengede duruyordu. Raov o desteksiz sütunlardan birine atlayıp tırmanışını sürdürdü. Tepede yakındaki bir duvardan ve tavanın artakalan kısmından destek alarak bacaklarıyla itti.

Sütun hareketlendi. Belli belirsiz fark edilmesine rağmen hafifçe sallandı. Persephone neler olduğunu anladı. Brin'in içine düştüğü çukur uzun inceydi – devrik bir sütunun ebatlarına ve şekline sahipti. Raov bir diğer sütunu onlara doğru devirecekti. Iskalasa bile dev taş sütun zeminin geri kalanını da göçertecekti.

"İmdat!" Boşluktan Brin'in incecik sesi yükseldi. "Yardım edin!"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Brin?" Persephone tekrar aşağıya baksa da bir şey göremedi. "İyi misin?"

Bekledi, hepsi beklediler. Cevap gelmedi.

Uçurumun karşısında raov sutunu bir santim daha oynattı.

Moya kızgın bir bakışla birkaç adım gerileyerek kendine yer açtı. Persephone bir an için kadının tıpkı raov gibi karşıya atlayacağını sandı. Başaramazdı. Hiçbir insan öyle bir sıçrayışı gerçekleştiremezdi. Raov bile karşıya ucu ucuna yetişmişti. Fakat Moya'nın planı atlamak değildi. Kenara kadar koştu ve oraya vardığında mızrağını fırlattı. Atışı harikaydı. Mızrak düzgün bir hat boyunca uzaklara kadar uçtu ama hedefine yetişemeden sütunun dibine yakın bir noktayı vurdu. Hareket ve gürültü raovun dikkatini çekti. Sırtan yaratık bir kez daha yüklenerek sütunun sallanmasına yol açtı.

"Gitmemiz gerek," dedi Ayaz.

"Bir kereliğine de olsa kardeşimle aynı fikirdeyim." Sel hızla geri çekilirken başıyla onayladı.

"Brin'i bırakıp gitmeyeceğiz!" dedi Persephone ve aşağıya avazı çıktığı kadar bağırdı. "Dayan, Brin!"

Moya kenarın yakınında sıkılı yumruklarla dikilerek raova kötü kötü baktı. "Seni gidi Tetlin orospusunun doğurduğu. Seni gidi–" Hızla döndü. "Roan! Roan, yayını kullan!"

Başını sallayan Roan teçhizatını yere bırakıp çomakları çıkardı. O ve Arion takibe katılmadan önce eşyaları toplamışlardı. Cüceler bile çantalarını unutmuşlardı ama yine de Yağmur'un kazması hâlâ sırtındaydı. Herhalde Persephone'nin kılıcıyla yaptığı gibi o da kazmasıyla yatmıştı.

"Suri." Arion mistiğin diz çöktüğü yere yaklaştı. "Raovu durdurabilirsin."

Minna'ya sarılmayı sürdüren kız korku dolu gözlerle Fhrey'e baktı.

"*Denemek zorundasın.*" Arion Fhreyceye geçse de sesini sakin ama kararlı tuttu.

Suri kurduna daha sıkı sarılmakla yetindi.

Roan yayını saniyeler içinde hazırladı.

Moya silahı ondan aldı. "Ne yapacağım? Küçük ciridi tele dayayıp çekeceğim, değil mi?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

Roan başıyla evet dedi.

Moya kısa çomağı yaya sürdü. Kirişe asıldı, raova nişan aldı ve bıraktı. Minyatür mızrak uçmasına rağmen az önce fırlattığı mızrak kadar ileri gitmedi.

"Daha geriye, yanağının yakınına kadar çekip öyle bırakmalısın," diye açıklayan Roan taş uçlu çomaklarından birini daha uzattı. "Endişelenme, yay kırılmaz. Çok sağlamdır."

Moya tarif edildiği gibi yaptı ve koca yay gıcırdayarak gerildi. Kısa çomak bu sefer yaydan gözle takip edilemeyecek kadar süratle fırladı. Uçurumu rahat rahat aştı ve raovun sütuna yüklendiği yerin yakınına kadar ulaştı – hatta o kadar yaklaştı ki yaratık korkuyla dönüp baktı. Fakat çomak yavaşlayarak yatay bir dönüşe geçti ve karşı duvara çarpıp sekti.

"Düz gitmiyor!" diye bağırdı Moya.

"Artık gider sanıyordum," dedi Roan.

"Eh, gitmiyor işte!"

"Suri," dedi Arion daha sert bir dille, "*bir şeyler yapmalısın.*"

"*Tüm bunlar bir hataydı*," dedi Suri, başını iki yana sallayarak. "*Buraya gelmemeliydim. Ben bir Sanatçı değilim. Hiçbir şey yapamam. Ben... ben... ben... ne yapmamı istediğini bile bilmiyorum. Oradaki şey bir dev değil. Karşımda bir sütun ve bir raov duruyor. Altlarında onları yutacak bir toprak bile yok!*"

"*Sütunu sabitleyebilirsin*," dedi Arion. Sesi şaşırtıcı derecede sakindi. Öyle ki herkesin içinde bulunduğu tehlikeyi inkâr ediyormuşçasına Persephone'nin sinirini bozmayı başardı. "*Ayrıca yaratığı felç edebilir veya öldürebilirsin. Zihni kullan ve dikkatini topla. Eğer istersen–*"

Ayağa kalkıp gözlerini yuman Suri'nin kaşları çatıldı. Başı bir o yana bir bu yana yattı. "*Ne yapacağımdan emin değilim. O kadar çok seçim ve güç alacak o kadar az kaynak var ki!*"

"Arka ucunda süzülmesini sağlayacak bir şey lazım," diyordu Roan, bir sonraki çomağı önünde tutarak. "Havayı yakalayacak ve taş ucu ileriye dönük tutacak bir şey."

"Ne gibi, Roan? Ne gibi?" Moya ellerini açıp kapayarak bir cevap için yalvarıyordu. "Düşün, kahrolasıca. Düşün!"

Persephone seyretmekten başka bir şey yapamıyordu. Suri tedirgin ve şaşkın bir halde öylece dikiliyordu. Roan yayı hâlâ tut-

TELEGRAM KAKTUSUNX
makta olan Moya'nın da kışkırtmasıyla panik halinde çantasını eşeliyordu. Arion mistiğin yanında durup fısıldayarak ona cesaret veriyordu. Cüceler merdivenlere doğru santim santim geriliyorlardı.

Persephone aşağıdaki Brin'e tekrar bağırdı ve yine bir cevap alamadı. *Öyle bir düşüşten nasıl sağ çıkabilir?*

Persephone, Belgreig'e gelmenin basit bir şey olacağını sanmıştı. Altı üstü bir gemi yolculuğuna çıkacaklar ve bir akşamüzeri gezintisiyle devin kıstırıldığı bir odaya kadar gideceklerdi. Suri veya Arion mucizevi bir şey yapacaktı, sonra da kılıçlarla ve hatta belki kalkanlarla eve geri döneceklerdi. Persephone cüceleri savaşta onlara katılmaya ikna etmeyi bile düşünmüştü. Öyle bir şey başarabilirse davaya katkıda bulunur, bir fark yaratırdı.

Karşı taraftaki raov nihayet taş sütunu devrilme noktasına kadar getirmeyi becerdi ve çevik bir hareketle yere atladı. Dev kolon tabanının kenarını aştı ve kesilmiş bir ağaç gibi kaçınılmaz devrilişine başladı. Açısı eğriydi. Taş kule onları ezmeyecekti. Sola, merdivenin yakınına düşerek cüceleri az bir farkla ıskalayacaktı.

Sütunun devrildiği o son anda Persephone ötekilerin gelmelerine asla izin vermemesi gerektiğinin farkına vardı. Doğru düzgün reislik ederek Moya'ya, Roan'a ve Brin'e geride kalmalarını buyurmalıydı. Tüm bunlar onun suçu, onun hatasıydı ama tanrılar cezalarını sadece sorumlu kişiyle sınırlamayacaklardı. Neyse ki en azından önemsiz bir gruptular: tecrübesiz bir reis, ergen bir Bekçi, kendine güvensiz bir eski köle, usandırıcı bir dilber, çılgın bir mistik ve asi bir Fhrey. Acaba ortadan kaybolduklarını fark eden biri çıkar mıydı? *Raithe'i de yanımda getirmediğim için Mari'ye şükürler olsun.*

Sütun nihayet yere çarparak merdivenin hemen önündeki zemini ikiye ayırdı. Persephone ayaklarının altındaki taşların çöktüğünü hissetti ve diğer herkesle beraber düşmeye başlayarak karanlığa yuvarlandı.

• ● •

Hâlâ hayattayım. Persephone'nin aklından geçen ilk düşünce bu oldu.

TELEGRAM KAKTUSUNX
İkincisi de boğulmakta olduğuydu.

Yağmur'un kırık mücevherini hâlâ elinde tutuyordu ve kristal ona bakışlarını odaklayabileceği bir şey verse de herhangi bir cevap sunmuyordu. Parıltısı hiçbir şeyi aydınlatmıyordu, kapkaranlık bir boşluktaki ışıktan başka bir şey değildi. Su altında olduğu belliydi. Ayaklarını çırpıp kulaç atarak vücudunun yükseldiğini hissetti, sonunda yüzeyi yardı. Aynı anda alnını taşa çarpmanın acısını duydu. Işıklı mücevher alçak bir tavanın altında kısılı kaldığını gösterdi. Suyun yüzeyi ile yukarıdaki taş arasındaki üç dört santimlik boşluk ancak dudaklarını ve burnunu dışarı çıkararak nefes almasına yetecek kadardı.

Daha şimdi aşağı düştüm. Nasıl tavanın altında mahsur kalabilirim ki?

Cevap az sonra kendini belli etti. Soluk almakta zorlanan kadın taş yüzeyin parmak uçlarına sürtünerek geçip gittiğini hissetti. Güçlü bir akıntıya yakalanmıştı ve alçak bir taş tavan boyunca hızla ilerliyordu.

Morton Whipple!

Persephone onlarca yıldır adamı aklına getirmemişti ama şimdi başka bir şey düşünemiyordu. O buz gibi karanlıkta Morton'un yüzünü tekrar gördü – hem de göldeyken gördüğü kadar net bir şekilde.

Whipple ailesi ormanın yakınında, vadideki bir huş korusunun yanında bulunan iki tarlayı sürerdi. Altı çocukları olmuş ama hiçbiri yetişkinliğe ulaşamamıştı. Fakat o zamanlar ikisi hâlâ hayattaydı: Morton ve Allison.

Aria, Sarah ve Whipplelar ılık bir kış günü Hazin Göl'e yaptığı yolculukta Persephone'ye katılmışlardı. Kar dinmişti ve buz balıkçıları göl yüzeyinde rüzgârın karı süpürerek temizlediği alanlar olduğunu bildirmişlerdi. Gruptakilerin niyeti buzda kaymaktı. Göle vardıklarında söylentilerin gerçekten de doğru olduğunu keşfetmişlerdi. Donmuş gölün buzlu yüzeyi büyük ölçüde temiz ve tereyağı gibi düzdü. Hep beraber koşup kaymışlar, dalıp itişmişler, birbirlerini ıslak kar banketlerine sokmuşlardı.

Fazla geçmeden terden ve buz eriyiğinden sırılsıklam olmuşlardı. Morton övüngen bir kükremeyle göğsünü yumruklamış ve en uzun kayma rekorunu elinde tutan Aria'yı geçme teşebbüsüyle

TELEGRAM KAKTUSUNX
yerinden fırlamıştı. Maalesef yanlış tarafa gitme hatasına düşmüştü. Muhtemelen arkadaşları gibi o da fazla uzaklaşmayacağını sanmıştı ama oğlanın buz balıkçıları tarafından açılmış bir deliğe düşmesini dehşet içinde seyretmişlerdi. Morton belli belirsiz bir şapırtıyla gözden kaybolmuştu.

Gündüz güneşiyle ısınan göl yüzeyi cam gibiydi. Persephone oğlanın yukarı bakan yüzünü, buzun altına bastırdıkça bembeyaz kesilen parmaklarını ve avuçlarını açıkça görmüştü. Kendisi de iki yıl sonra Beyaz Meşe Nehri'nde boğulacak olan Allison Whipple yüzeye vurarak buzu kırmaya çalışmıştı. On santim kalınlığındaki donmuş göl küçük kızın minicik yumruklarını hissetmemişti bile. Morton'un ağzı açıktı. Persephone bunu çok iyi hatırlıyordu. O sırada sebebini anlamamıştı. Daha sonra su ile buz arasında arkadaşının soluduğu incecik bir hava tabakası olduğu kafasına dank etmişti. Morton ayrıca hareket halindeydi. Göl tepelerden gelen derelerle besleniyordu ve sular gölün güney ucundan tekrar Beyaz Meşe Nehri'ne boşalıyordu. Akıntı yazları hissedilebilir, baharda tehlikeli hale gelir, kışlarıysa ölümcül olup çıkardı. Elbette kışları hiç kimse gölde yüzmeye gitmezdi – ta ki Morton Whipple buzdan düşünceye dek.

Oğlanın camsı perdenin gerisinden ona bakan yüzü aylar boyunca Persephone'nin gözünün önünden gitmemişti ve avcılar çocuğun vücudunun büyük bölümünü aşağıdaki obrukta buldukları zaman kâbuslar geri gelmişti. Persephone'nin rüyalarında rolleri değişirlerdi. Akıntının sürüklediği kız yanağını soğuk yüzeye bastırarak balığımsı dudaklarla hava emerdi. Aria ile Sarah koşup öne geçerler ve buzu silerek açtıkları bir pencereden onun sürüklenip gitmesini seyrederler, sonra tekrar koşup süreci tekrarlarlardı. Persephone tüm bunlar olurken Allison'ın minik yumruklarının kan revan içinde buza vurarak çıkardığı boğuk patırtıları duyardı.

Kâbusu nihayet gerçek olmuştu ama buzun altında değil de yekpare taşın altında kısılı kalmıştı. Aria veya Sarah gibi, Allison da yanında değildi. Hepsi ölmüştü. Belki aynı şey diğerleri için de geçerliydi. Persephone görebildiği kadarıyla yapayalnızdı.

Sürüklenişini durdurmak için parmakları çaresizce bir çatlak veya çıkıntı aradı. Fakat taş yüzey akan suyla aşınarak düzleşmiş-

TELEGRAM KAKTUSUNX
ti ve tutunacak hiçbir şey yoktu. Zaten ilerleyişini durdursa bile bunun ne işe yarayacağını bilmiyordu. Tek umudu akıntının onu şimdi olduğundan daha iyi bir yere, sürünerek dışarı çıkabileceği bir yere götürmesiydi.

Tüm kâbuslar gibi işler iyiye değil kötüye gitti.

Kaya ile arasındaki dar boşluk kayboldu. Dehşete kapılan Persephone suyun altına itildi. Akıntıyla sürüklenmeye devam ederken aralığın tekrar belirmesi için dua etti ama belirmedi. Tam tersine aşağıya emildi. Gitgide daha derine indi, çekildi, sürüklendi ve nefesi kesildi. Tam boğulacağını düşündüğü sırada tekrar yukarı çıktı. Tavan yine yerli yerindeydi ama Persephone bu sefer kafasının sığabileceği kadar büyük bir aralıkla karşılaştı.

Sana şükürler olsun, Mari! Şükürler olsun! Şükürler olsun!

Bir eliyle ışıklı mücevheri tutarak, diğer elinin parmak uçlarını pürüzsüz tavanda gezdirerek bata çıka ilerledi. Artık daha hızlı gidiyor, temposu artıyordu. Başının üzerindeki taş tavan o kadar süratle kayıyordu ki parmak uçları uyuştu. Taş çıkıntılarla karşılaşırsa eğilerek veya kaçınarak onlardan sakınma ümidiyle mücevheri önünde tuttu.

Tekrar düştüğünü hissetti, bu sefer havadaydı. Düşüşü saniyelerce sürdü. Çığlık atmasına ramak kaldı ama muhtemelen tekrar suya çarpacağının bilinciyle onu bastırmayı başardı.

Bir diğer su kütlesine dalmasıyla beklentisi gerçek oldu. Akıntıya dik rasgele bir yönde telaşla birkaç kulaç attı. Tek umudu sudan çıkabileceği kuru bir alan bulmaktı. Bir mağaranın içindeydi ve gürül gürül akan suyun uğultusunu duyabiliyordu. Tam yorulduğu, ümitsizliğe kapıldığını hissettiği anda bir şey bileğini tuttu.

Persephone irkilerek kolunu çekse de kendini kurtaramadı. İşte o zaman çığlık attı.

"Sakin ol! Benim."

Işığı kaldırdığında Brin'in yüzünü gördü.

"Brin!"

Kız onu bir kaya çıkıntısına doğru çekti. Orada uğraşa didine sudan çıktılar. Çıktıkları anda da Persephone iki kolunu birden kıza sımsıkı sardı. "Ah, Brin! İyisin."

Brin titriyordu. Bulundukları yerde hava daha soğuktu ve ikisi de sırılsıklamdı. Persephone ışık taşıyla kızı inceleyince başının

TELEGRAM KAKTUSUNX

tepesine yakın bir noktada kanayan bir kesik buldu. "Yaralısın!"

"Sen de," diyen Brin uzanıp Persephone'nin alnına dokundu. Elini geri çektiğinde parmakları kanlıydı.

Suyun uğultusu bir çığlıkla bölündü. Persephone mücevheri avuçlayıp etrafa tuttu. Yeraltı nehri tarafından oyulmuş küçük, dar bir mağaradaydılar. Suyun cilaladığı siyah kayaç zımparalanarak dalgalı desenlerle ve anafor delikleriyle bezenmişti. Bir uçta tavandaki bir delikten mağaraya dökülen şelale mevcuttu. Diğer uç ise daralarak bir tahliye çukurunda son buluyordu. Persephone göletin yüzeyini taradığında suya batıp çıkan iki kafa gördü.

"Tut şunu." Işık taşını Brin'e teslim etti ve Moya ile Roan'ın kıyıyı bulmalarına yardımcı olmak için tekrar suya girdi.

O sırada Arion, Suri ve Minna da göleto düştüler. Onlardan kısa süre sonra da üç cüce teker teker peşlerinden geldi. El ele tutuşarak bir zincir oluşturdular ve herkesi güvenle kayaca çıkardılar.

Dakikalarca kimse konuşmadı. Zaten öksürmelerin, tükürmelerin ve soluklanmaların arasında isteseler de konuşamazlardı. Belki korkudan belki de soğuktan dolayı titriyorlardı.

"Sağ kaldığımıza inanamıyorum," dedi Moya. Genç kadın hâlâ nefes nefeseydi. Başı önüne sarkıyor, saçlarından su damlıyordu.

Brin kafa salladı. "O şeyin beni uyandırdığı andan itibaren beş defa öldüğümü sandım. O raovdu, değil mi?"

Öbürleri Suri'nin yanıt vermesini beklediler ama kız sessiz kaldı. Ayağa kalkıp diğerlerinin yanından ayrıldı ve şelaleye dönerek durup bekledi.

"Evet," dedi Persephone. "Öyle sanıyoruz."

Brin ürperdi.

"Başını kayaya çarpan başka kimse var mı?" diye sordu Moya. Cevaben herkesten iniltiler yükseldi.

"Neden hiçbir şey yapmadın?" diye Fhrey'e sordu Sel. Kardeşinin yanında oturan Ayaz da başıyla onayladı. "O yaratığı durdurabilirdin. Onu anında öldürebilirdin. Orada geberip gitmemiz işten bile değildi. Niye boş durdun?"

"Raov mudur nedir her neyse, o yaratık Balgargarath'la kıyaslanamaz bile. İblis öyle bir şey ki... ne desem boş – onun yanında raovun bir böcek gibi kaldığı hariç. Neredeyse canımızdan olu-

TELEGRAM KAKTUSUNX
vorduk ve sen orada öylece bekledin!" diye bağıran Ayaz'ın sakalı diken dikendi.

Arion onu süzse de cevap vermedi.

"Sen bir Miralyitli'sin," dedi cüce güvensiz bir tavırla. "Neler yapabildiğini gördük. Ne oldu? Niye güçlerini, hani şu namıdiğer Sanat'ını kullanmadın?"

Dökülen su büyük bir gürültüyle kayalara çarpıp dağılırken Arion başını öteye çevirdi.

"Cevap ver!" diye bağırdı Ayaz.

"Ne yapılacaksa benim yapmamı istedi," dedi Suri.

Kafalar hep beraber çevrildi.

Cüceler bu sözü biraz düşündüler. Sonra Sel mistiğe doğru döndü. "Peki öyleyse *sen* neden bir şey yapmadın?"

Tepesi atan Arion Fhreyce konuştu. "*O Sanat'ı daha yeni öğreniyor ve orası tam olarak bir derslik sayılmazdı. Günün birinde uyanıp da dağları öylece yerinden oynatamazsın.*"

"*Bir yaratık bizi öldürmeye çalışırken ders vermenin zamanı mı?*" diye böğürdü Ayaz. "*Anladık, kızı eğitmek istiyorsun. Ama hayatlarımız tehlikedeyken işe el atmalısın.*"

"*Suri'nin talime ihtiyacı var. Her şey güllük gülistanlıkken Sanat'a nadiren ihtiyaç duyulur. Tehlike anları, yani hızlı düşünmen ve eylemde bulunman gereken zamanlar eğitime en uygun çevredir. O tür anlarda duyguların tırmanır ve gücün artar. Stres, sürece destek olur. Burada Sanat'tan bahsediyoruz; bu iş bir kılıç veya bir çift pabuç üretmeye benzemez.*"

"*Doğru düzgün bir kılıç üretmek için yılların tecrübesi gerekir,*" diye karşı çıktı Ayaz.

"*Elbette. Peki yaradılışın ritimlerini ve dizilimlerini anlamak ne kadar sürer sanıyorsun? Bunun önemli bir kısmı içgüdüseldir ama çok daha fazlası öyle değildir. Üstelik uygulanacak bir formül, aynı sonucu veren adım adım bir süreç yoktur. Bu bir sanat, sezgisel bir deneme yanılma sürecidir. Sanat talim yoluyla öğrenilir. Onda ustalaşmanın yolu hangi bireyin neyi nasıl yapabileceğinin, neyin güvenli neyin tehlikeli olduğunun, neyin değiştirilebileceğinin ve neyin öldürdüğünün anlaşılmasından geçer.*

"*Suri'nin benim kadar becerikli olmadığını sanıyorsun ama Sanat'ı bilmediğin gibi Suri'nin potansiyelini de göremiyorsun. Gü-*

TELEGRAM KAKTUSUNX

ven bana, eğer şu Balgargarath söyleyip durduğunuz kadar belalıysa karşısına çıkacak kişinin ben değil Suri olması işinize gelir."

Arion ürpererek Suri'ye doğru döndü ve tekrar Rhunca konuştu. "Uşüyorum, ıslağım ve yöntemleri açıklamaktan bıktım usandım. Suri, rica etsem bu konuda bir şeyler yapar mısın? Üşüdüğüm ve ıslak olduğum kısmı kastediyorum."

"Yanımızda yakacak bir şey getirmedik ki," dedi Roan. "Hem getirseydik bile sırılsıklam olurdu."

"Ne olmuş yani?" diyen Arion yeniden Suri'ye baktı.

Mistik başını tamam der gibi salladı.

Sicim oyununu sicimsiz oynarcasına ellerini kaldırdı. Gevelemeye başladı, ardından mırıldandı. Parmakları kısa bir süreliğine havada kıpırdayıp dans etti. Kız bunun ardından duraksadı ve mırıldanmaktan vazgeçti. Tam Persephone bir şeyin ters gittiğini düşündüğü sırada Suri ellerini çırptı ve bir alev belirdi – bir kamp ateşi değil, sadece taşın üstünde dans eden küçük birine benzeyen tek bir alev dili.

"Şu tarafa." Arion parmağıyla kayalık çıkıntının merkezini işaret etti. "Şuraya getir."

Titreşerek yanan turuncu-sarı alev dili hoplayıp zıplayarak çıkıntının merkezine gitti. Yakındaki herkes geri çekildi. Aceleden tökezleyen Moya neredeyse gölete düşecekti. Minna bile dans eden aleve hırıldadı.

"Şimdi de," dedi Arion, "onu büyüt."

Suri gözlerini ateşe odakladı ve bir şey fısıldayarak yumruklarını sıktı. Alev dili önce ikiye, ardından üçe ayrıldı. Bunlar kıvılcımlar çıkararak yayılmayı sürdürdü. Alevler fazla geçmeden bir kamp ateşini andırdı ama görünürde yanan herhangi bir şey yoktu. Buna rağmen ateşin ısı saçması oradakilere korkularını unutturdu. Hepsi de sunduğu sıcaklığa ve tanıdık ışığa sevinerek onun etrafında toplandı.

Ateş yanmayı sürdürürken Suri mırıltısının tonunu değiştirdi ve ellerini önce bir tarafa, sonra diğerine uzattı. İşi bittiğinde Persephone artık ıslak olmadığını hayretle fark etti. Başının tepesinden ayaklarının altına kadar kupkuruydu. Yüzlerdeki şaşkın ifadelere –ve tabii diğerlerinin kuru saçlarına, sakallarına ve kürküne– bakılırsa herkes aynı duyguları paylaşıyordu.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Arion takdirle kafasını sallayıp Suri'ye hafifçe gülümsedi. "Güzel. Çok güzel."

• ● •

Persephone göletin yanındaki düz kayaya sırtını duvara vermiş oturuyordu. Kaya konforlu bir oturaktı ve Suri'nin ateşi sayesinde Persephone rahat edecek kadar sıcaktı. Alevlerin ışığı mağaranın ilk başta düşündüğünden daha ufak olduğunu ortaya çıkarmıştı. İçinde bulundukları yer, suyun oyduğu bir taş cebinden birazcık daha büyüktü. Toprağın derinliklerinde, ışığın dünyasından uzaktaydı. Persephone'nin aklına hem kendisinin hem de dostlarının ölmüş olabilecekleri fikri geldi. Ölümü tam da bunun gibi hayal etmişti – karanlık, sert ve soğuk.

Cesurca dövüşen savaşçıların ruhları Alysin adlı bir yere, sıcaklığı ve güzelliğiyle dillere destan yemyeşil bir çayıra giderdi. Geri kalanlar içinse eğer faziletlilerse Rel, yok eğer değillerse Nifrel –Rel *altı*– bulunurdu. Phyre'ın her üç âlemi de yerin altında, Elan'ın derinliklerindeydi. Persephone ölmüş olsunlar veya olmasınlar başka bir yerde bulunduklarını sanmıyordu. Ya bir davet üzerine kendi ayaklarıyla ön kapıdan tıpış tıpış içeri girmişlerdi ya da unutulmuş bir çatlaktan kazara düşmüşlerdi. Yine de sonuç aynıydı, artık temelli burada kalacaklardı. İyi ama bir kişi öldükten sonra ne yapardı? Bu soru yaşayanlara tuhaf gelebilirdi ama yeni ölmüşler için son derece makuldü. Persephone yaşarken daha fazla cevap aramadığına hayıflanıyordu. Ölümün böylesine karmaşık olmasını beklememişti.

Birkaç saat sonra, –gerçi zamanı kestirmek güçtü, tabii onlar için zaman diye bir şey hâlâ varsa– içlerinden bazıları teselliyi uykuda aradı. Brin ise Persephone'nin bizzat nöbet tutacağı yönündeki teminatlarına rağmen uyumaya bile kalkışmadı. Solgun bir elle ağzı kapatılan genç kızın sürüklenerek götürüldüğü o sahne hâlâ Persephone'nin aklındaydı. Acaba ikisinden biri, bir daha rahat bir uyku çekebilecek miydi?

Suri bir kenarda otururak Arion'la usul usul konuşuyordu. Moya, Yağmur ve Sel izleyebilecekleri kuru bir yol var mı diye bakmak için daha yukarıdaki bir çıkıntıya tırmanmışlardı. Ge-

TELEGRAM KAKTUSUNX
rek üçlünün sebep olduğu küçük çaplı heyelanlar, gerekse o heyelanları izleyen Sel'in homurtuları ya da Moya'nın küfürleri Persephone'nin kulağına kadar geliyordu. Duyabildiği kadarıyla Yağmur hiç ses çıkarmıyordu.

"Sence ölmüş müyüzdür?" diye Ayaz'a sordu Persephone.

Ak sakallı cüce ayaklarını ateşe uzatıp sırtını faleze yaslamış, oturuyordu. Bir kaşını şaşkınca kaldırıp kıkırdadı.

"Öldüğümüz için mi gülüyorsun, yoksa ölmediğimiz için mi?"

"Halen fazlasıyla hayattayız."

Persephone adamın beyanını doğru kabul etmek istediğinden pek emin değildi ama Ayaz'ın kendinden emin bir tavrı vardı. Üstelik Persephone ölümün nasıl bir hisse yol açacağını bilmese de kendini ölü hissetmediğini itiraf etmeliydi.

"Neredeyiz öyleyse?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Ayaz. "Belli ki daha önce buradan hiç geçmedik. Yine de derinlerdeyiz. Çok yükseklerden düştük."

"Düşüşümüz o kadar da uzun sürmüş gibi gelmedi."

"Mesele yalnızca ilk veya son düşüşümüz değil. Akıntı boyunca yaptığımız o yolculuk kesinlikle aşağıya doğruydu. Bir, hatta belki bir buçuk kilometre yol aldık. Yağmur daha iyi bilir. Kazıcı olan o. Bir evi veya kaleyi nasıl inşa edebileceğini öğrenmek istersen aradığın Belgriclungreia benim. Bir kanal veya kuyu açmak istersen git Sel'le konuş. Yok eğer taş hakkında, karanlık hakkında, Neith'in dehlizleri hakkında bilgi almak istersen Yağmur'a akıl danışmalısın. O sana tamı tamına nerede olduğumuzu söyleyebilir. Açıkçası ben iyi bir inşacıyımdır. Sel benden daha becerikli dir – sakın böyle söylediğimi ona iletme. Ama Yağmur... Yağmur bambaşkadır. En saygın kazıcılarımız arasında bile bir efsanedir."

"Bu yüzden mi o altın torku takıyor?"

Ayaz başıyla evet dedi. "Sekiz yıl önceki Linden Lott yarışmasının birincilik ödülü. Bütün Belgreig oradaydı ama o onuru Yağmur kazandı. İnanılmaz biridir. Rüyasında bile kazdığını görür. Zaten o yüzden burada. O yüzden bir kazıcı olmayı seçti. Rüyasında karanlıktan ona seslenen, dünyanın dibinde olduğunu ve onun tarafından bulunması gerektiğini söyleyen bir kızla ilgili rüyalar görüp durur. Kızın onun yardımına mı ne ihtiyacı varmış. Aynı rüyayı çocukluğundan beri görürmüş. Neith, Elan'da-

TELEGRAM KAKTUSUNX
ki en derin yer olduğu için de Sel ve ben buraya inmeye karar verdiğimizde hiç düşünmeden bize katıldı. Ama anlaşılan Neith bile bazı şeyleri bulmaya yetecek kadar derin değil. Rüyalarındaki kızı bulamasa da Yağmur nerede olduğumuzu biliyordur, güven bana."

"Bunu duyduğuma sevindim çünkü fazla erzakımız yok. Çantaların neredeyse hepsi yukarıda kaldı."

"Raov herhalde şu an kuru üzümlerimin tadını çıkarıyordur." Ayaz kaşlarını çattı ve oturduğu yerde bağdaş kurdu. "İyi ki yatmadan önce çizmelerimi çıkarmamışım."

"Ayaz?" dedi Persephone, kafasındaki soruyu nasıl dile getireceğini merak ederek.

"Ne var?"

"Korkuyor musun?"

"Neden?"

Durumları hiç de komik olmamasına rağmen gülme sırası Persephone'deydi. "Buradan çıkmanın bir yolunu göremiyorum."

Ayaz boşlarcasına bir *pfft* sesi çıkardı. "Bak sana bir soru sorayım. Konağının zemin katından mahzene düşseydin korkar mıydın?"

"Şey, hayır ama–"

"Bu da aynı şey. Neith bizim evimiz. Kazmayı, tünel açmayı, metallerle çalışmayı ve pırlanta kesmeyi burada öğrendik. Burada Belgriclungreialar olduk. Belki bilirsin, bir zamanlar sizin kadar uzun boylu olduğumuz ama derin tünellerde o kadar uzun yaşadıktan sonra çalışmamızı ve oradan oraya gitmemizi kolaylaştırmak için Drome'un cüssemizi küçülttüğü söylenir. Yüzeyde siz uzun boylular bütün üstünlüğün sizde olduğunu sanırsınız. Göreceksin. Burada kısa olmak daha iyidir. Korkmam mümkün değil. Burası benim yuvam."

"Ama dışarı çıkamayız ve çok az yiyeceğimiz kaldı."

"Yiyecek mi? Etrafta bol bol yiyecek var. Yüzey yiyecekleri değiller, o kadar. Ama ne yalan söyleyeyim, ben de geleneksel yeraltı sofralarına pek düşkün değilimdir."

Persephone cücelerin taş yedikleri yönündeki söylentileri hatırlayınca Ayaz'ın bunu kastetmediğini umdu.

"Geleneksel yeraltı sofralarında ne bulunur?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Mağara kınkanatları, çıyanlar, çekirgeler, örümcekler, semenderler ve mağara balıkları. Ve tabii kırkayaklar."

"Kırkayaklar mı?"

Ayaz kafasını hızlı hızlı salladı. "Burada o kadar büyürler ki yarasa yedikleri bile görülmüştür."

Persephone yüzünü buruşturdu.

"İstesek burada ebediyen yaşayabilirdik."

Karanlıkta mahsur kalıp kırkayaklarla beslenmek nasıl bir hayat –veya ahiret– olur ki? Belki burası Rel değildi. Belki tanrılar Persephone'nin oraya layık olmadığına karar vermişlerdi. Belki de Nifrel'e düşmüştü. *Belki cezalandırılıyorumdur.*

"Benim tek korkum Balgargarath," dedi Ayaz ona. "Derine indikçe ona daha fazla yaklaşıyoruz. Suyun çıkardığımız patırtıyı büyük oranda bastırdığını tahmin ediyorum ama artık daha büyük bir tehlikede olmalıyız. Ayrıca Miralyitli hakkında şüphelerim var."

"Seni duyabiliyorum," dedi Arion kayanın karşısından.

Ayaz kaşlarını çattı. "Şu Fhreylerde de ne kulak var yahu."

Arkalarındaki gürültü patırtı arttı.

"Eee?" diye sordu Ayaz. "Nasıl görünüyor?"

"Burada daha fazla kayadan başka hiçbir şey yok," diye yılgıyla seslendi Moya.

"Hanımefendi nerede olduğumuzu bilmek istiyor, Yağmur," dedi Ayaz, Persephone'yi işaret ederek. "Burada mahsur kaldığımızı zannediyor."

En büyük kazmaya sahip en küçük cüce dönüp Persephone'ye baktı. Gözleri azıcık genişledi ve dudaklarına belli belirsiz bir tebessüm dokundu. Ötekilerden daha az sakalı olduğundan dudaklarının kıvrıldığını görmek daha kolaydı. Sonra başını iki yana salladı. "Mahsur kalmadık."

"Nerede olduğumuzu söyleyebilir misin?"

Yağmur omuz silkti. "Derinlerdeyiz. Berg Rulu'nun altındayız." Tavanı gösterdi. "Tam tepemizde Koca Kazan var. Birkaç kazma darbesiyle duvarı delebileceğimi tahmin ediyorum. Tabii öyle yaparsam boğuluruz, o ayrı." Bu sefer yukarıyı ve biraz sağ

TELEGRAM KAKTUSUNX
tarafı işaret etti. "Şu taraf Derin Baca'ya çıkıyor. Normalde buralara kadar inmek için onu kullanırdık. Ama..."

"Ama oradan daha bile derinlerdeyiz, öyle değil mi?" diye sordu Ayaz.

Yağmur başıyla evet dedi.

"Balgargarath'la saklambaç oynarken hiç bu kadar aşağılara inmiş miydiniz?"

"Tam olarak buraya değil ama yakınlara," dedi Yağmur.

"*Ona* yakın mıyız?" diye sordu Sel.

O mu? diye merak etti Persephone. *O dediği ne ki?*

Yağmur yanlarındaki faleze bakıp başını salladı. "Şu taraftan Kara Çatal'a gidilebilir. Orada içinden geçebileceğimiz bir damar açabilirim. Zaten hemen ötesinde de Agave var."

Persephone son sözcüğe kadar *o* derken iblisi kastettiklerini sanmıştı ve yaratığa bu kadar yakın olma fikrinden hoşlanmamıştı. Yine de Yağmur *Agave* dediğinde üç Dherg çok ciddi ifadelerle bakıştılar.

Burada Balgargarath'tan bile daha kötü bir şey mi var? diye merak etti kadın.

"Agave nedir?" diye sordu.

Üçlü ona aldırış etmedi. Ayaz yerinden kalktı ve bir kenara çekilmiş olan diğer ikisine katıldı. Birbirlerine neredeyse kafaları tokuşacak kadar sokularak bir halka oluşturdular ve aralarında usulca konuştular. Persephone cücelerin gizli saklı bir iş çevirdiklerini sanmıyordu. Öyle yapıyor olsalardı herhalde anadillerini kullanırlardı.

"Herhangi bir kazı, iblisin dikkatini çeker," dedi Ayaz.

"İyi ama buraya zaten onun için geldik," karşılığını verdi Sel.

"Yine de onunla bu kadar derinlerde karşılaşmayı beklemiyordum."

"Ne fark eder ki? Asıl soru, Balgargarath yanımıza geldiği zaman Fhrey onu öldürür mü?"

"Agave'ye bu kadar yakınken–"

"Agave nedir?" diye tekrar sordu Persephone, bu sefer daha sert bir dille.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Üçü de ona dik dik baktılar.

"Oda," diye yanıtladı Ayaz.

"*Oda* mı?" dedi Moya.

Üçü de kafalarını salladılar. "Kadim Kimse'nin odası," dedi Ayaz, bir tür nihailikle.

"Kadim Kimse mi?" diye sordu Persephone. "O da kim oluyor?"

Ayaz ve Sel aynı anda iç geçirdiler. Sonra Ayaz davetkâr bir edayla ellerini kardeşine doğru uzattı ve omuzları çöken Sel derin bir nefes aldı. "Atalarımız Kubbe Dağı'nın içine inşa ettikleri şehirle yetinmeyip kazdıkça kazmışlar. Sonunda da Agave'ye, yani siyah renkte dümdüz bir taş duvarla çevrili bir odacığa rastlamışlar. Onu öyle derin bir noktada bulmuşlar ki dünyanın dibine ulaştıklarını sananlar olmuş. Fakat öteki tarafta biri varmış. Onu duyabiliyorlar, onunla konuşabiliyorlarmış."

"Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Persephone.

"Kimse bilmiyor. Bizden biri, bir Rhun, hatta bir Fhrey bile olabilirmiş. Tabii o zamanlar halkınız daha dünyaya gelmemişti, o ayrı. Adam bir tutsak olduğunu söyleyip salıverilmek istemiş. Atalarımız doğal olarak tereddüt etmişler. Nasıl bir varlık böyle yerin derinliklerine hapsedilirmiş? Onu oraya kim koymuş? Nasıl? Neden?"

Anlatılanlara kendini kaptıran Moya gözünü Dherglerden ayırmaksızın yere oturdu. Arion ile Suri'nin de öyküye kulak vermeleri Persephone'nin dikkatinden kaçmadı. Brin'in de dinliyor olması hiç şaşırtıcı değildi.

Sel devam etti. "Duvarın arkasındaki varlık tanrılardan, Drome'dan veya Ferrol'dan bile daha yaşlı olduğunu iddia etmiş."

Arion öksürdü.

"Haksız yere hapsedildiğini söylemiş ve atalarımızı ikna edip oradan kaçmak için aklına gelen her türlü hileyi denemiş. Hediyeler bile sunmuş ve sonunda atalarımız Kadim Kimse'ye acıyıp onu aptalca serbest bırakmışlar. Kalleş Kadim Kimse de gösterdikleri cömertliğe karşılık iblis Balgargarath'ı üstlerine salmış.

"Kadim Kimse'nin çok değerli bir şeyi koruduğuna, Agave'nin içinde bir hazine olduğuna inanılıyormuş," dedi Sel. "Bu yüzden doğal olarak o gittikten sonra atalarımız içeri girmişler. Orada

TELEGRAM KAKTUSUNX
Balgargarath'ı bulmuşlar. İblis onlardan yüzlercesini öldürmüş ve–"

"Geri kalanını Gronbach anlattı zaten," dedi Ayaz.

Persephone bakışlarını bir cüceden diğerine çevirdi. "Demek Agave'ye girmeye, hazineyi ele geçirmeye çalışıyordunuz. Öyle yapmasaydınız Balgargarath hâlâ tıkırtıcıların arasında güle oynaya geziyor olurdu."

"Hâlâ o işle uğraştığını tahmin etmemiştik! Aradan altı bin yılı aşkın bir zaman geçti!" diye dert yandı Ayaz. "Altı bin! Onca zaman sonra ölmesi gerekirdi. Hiçbir şey –ağaçlar, hatta Fhreyler bile– o kadar yaşamaz. Balgargarath diye bir şey gerçekten varsa ve bir efsaneden ibaret değilse uzun zaman önce geberdiğinden veya çekip gittiğinden emindik. Neith'e girişi yasaklayan kanunun bir batıl inançtan fazlası olmadığını düşünüyorduk. Halkımıza yol gösterip bize bırakılan mirasa kavuşacak, geçmişimizi yeniden keşfedecektik."

Persephone kaşlarını çattı. "Önce bir devle, sonra bir iblisle, şimdi de tanrılardan daha yaşlı bir varlığın çağırdığı *eski mi eski* bir canavarla karşı karşıyayız, öyle mi?"

Sel kardeşine ve ardından tekrar Persephone'ye baktı. "Tamam, birkaç ayrıntıya değinmemiş olabiliriz."

"Bana kalırsa bunlar oldukça önemli ayrıntılar," dedi Moya.

"Paylaşmak istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu Persephone.

"Hayır, hepsi bu kadar," yanıtını verdi Sel. "Belki mazeret değil ama size asıl önemli olan söyledik: Balgargarath devasa bir yaratık ve ölmesi gerekiyor. Onu öldürmeden defetme fikri onlardan çıktı." Suri ile Arion'u işaret etti.

"Öyle bir şey mümkün mü ki? Ölebilir mi yani?" diye sordu Persephone.

"Miralyitlilerden biri Mador Dağı'nı yaratıp on binlerce soydaşımızı öldürdü. O kadar büyük bir güç Balgargarath'ı da alt edebilmeli."

Persephone perişan bir edayla başını sağa sola salladı. "Bu kadarı da çok fazla. Daha Balgargarath'ı görmememize rağmen hâlâ hayatta olmamız bile bir mucize. Hayır. Bu iş çok tehlikeli. Boyumuzu aşan bir işe kalkıştık. Geri dönmeliyiz. Bu bizi ilgilendiren

TELEGRAM KAKTUSUNX
bir mesele değil ve ne Arion'dan ne de Suri'den böyle bir şey yapmalarını iste-"

"Bu *elbette* sizi de ilgilendiren bir mesele," dedi Ayaz. "İblis Neith'ten kaçtığında ne olacak sanıyorsun? Evet, evvela Belgreig'i kırıp geçirecek ama ya sonra? O daracık körfez onu durdurur mu sanıyorsun? Hilal Orman'da bizi bulduğunuzda ne kadar uzaklaşmamız gerektiğini merak ederek kuzeye kaçıyorduk. Balgargarath kötü bir varlık. Sal, akılsızca bir kötülükten bahsediyorum. Varlığının tek amacı yaşama son vermek: bizimkine, sizinkine, Ehreylerinkine. Hiçbir şey umurunda değil. Ve altı bin yıldır amacından vazgeçmediyse bundan sonra da vazgeçmez."

Persephone'nin baktığı Arion gözlerini yumup başını iki yana salladı.

"Bakın," dedi Ayaz, "Yağmur bizi yüzeye geri götürebilir ama bunun için toprağı kazması lazım. Bunu yaparsa da Balgargarath'ın dikkatini çeker ve biz dışarı çıkamadan önce iblis tepemize biner. Bana kalırsa ya burada dövüşebilirsiniz, ya da körfezin karşısına geçip Tirre ile Estramnadon'a uğramasını bekleyebilirsiniz. Bence burası daha iyi bir seçim."

Persephone, Yağmur'a doğru döndü. "Dışarı çıkmanın en kestirme yolu neresi?"

Cuce başıyla falezi işaret etti. "Şu kayanın diğer tarafı."

Persephone, Padera'yı taklit edercesine kısılı gözlerle adamı süzdü. "Ve sen o duvarı delebilirsin, öyle mi?"

Yağmur kafasını salladı. "Ama iblis kesinlikle bizden haberdar olur."

"Görünüşe bakılırsa artık bunu dert etmemize gerek yok," diye pes eden Arion bir elini mistiğin koluna koydu. "Önce Suri'yle biraz vakit geçirmeliyim. Herkes bir şeyler yemeye, sonra da uyumaya çalışsın."

Roan başını salladı ve çantasını eşeleyerek Dherglerin onlara verdiği erzaklardan geriye kalanı çıkardı.

"Son bir yemek, ha?" diye sordu Moya.

Arion ona gülümsedi. "Umalım da öyle olmasın."

TELEGRAM KAKTUSUNX

22

Agave

Agave'de inanılmaz bir şey keşfettik: kendi potansiyelimizi.

–Brin'in Kitabı

Suri ne hissedeceğini bilmiyordu. Korku, duygularından yalnızca biriydi. Köşeye sıkışmıştı ve normalde bu durum paniğe yol açardı fakat kızın mahpusluğu ufak tefek bir şeydi. Suri kendini köşeye sıkışmış gibi hissetmiyordu. Kendisi ile yüzey arasında hiçbir kapı olmamasına rağmen gerekirse bir çıkış yolu bulabileceğini düşünüyordu. O ve Minna daha önce pek çok mağara keşfetmişlerdi. Bu da bir diğeriydi. Yine de temiz havadan ve gün ışığından kopukluk huzur kaçırıcıydı. Suri geçmişte fazla kibirli, kendinden fazla emin, fazla bağımsız davranmıştı. Tura onu her üçüyle de sık sık suçlamıştı. İyi de niye öyle davranmasındı? Suri rullar bulmuş, her türlü ağaca tırmanmıştı. Üstüne üstlük onun Minna'yı sevdiği kadar Minna'nın da onu sevmesi için özel biri olmalıydı. Böylesine arif ve harikulade bir yaratık önüne gelene bağlanmazdı. Fakat raov Brin'i kaçırdığında Suri kuşku ve cehaletle kalakalmıştı. Sonunda tırmanamadığı, gözünü korkutacak kadar yüksek bir ağaca rastlamıştı.

O ve Arion baş başa konuşmak için su kenarına yaklaştılar. "*Ne yapmalıyım?*" diye sordu Suri, Arion'a kendini tamamen ifade edebilme özgürlü verme arzusuyla Fhreyce konuşarak.

Arion'un yanıtı onu hayrete düşürdü. "*Bilmiyorum.*"

"*Ne demek istiyorsun? Neden bilmiyorsun?*"

Arion omuz silktiğinde Suri bu bedensel ifadeden hiç bu kadar nefret etmediğini düşündü. "*Duruma göre değişir. Her şey şartlara*

TELEGRAM KAKTUSUNX

göre nispidir. Ben bir yakın dövüşçü değilim ama bir savaşçının yaklaşan bir dövüşün nasıl kazanılacağını, tamı tamına ne yapılması gerektiğini açıklayabileceğini hiç sanmam. Stratejiler kurulabilir ama taktikler çevreyi ve rakibinin ne yaptığını esas alır. Henüz rakibimizi görmüş değiliz. Onun ne olduğunu bile bilmiyoruz."

"Yeri yarıp onu yutmak... bu iyi bir taktik mi?"

Arion düşünüp başını evet der gibi salladı. "Sanırım. O nedenle evet, bunu bir plan kabul edebilirsin ama ona bel bağlama. Çatışmaların gidişatı öngörülemez." İçten bir dürüstlükle kızın gözlerine baktı. "Suri, sen çok yaratıcısın; gücünün kaynağı bu. Her Sanatçı'nın gücünün kaynağı odur. İçgüdülerine güvenmeyi öğren."

"Ama yöntemler var, değil mi?" Suri ellerini kaldırıp parmaklarını açtı. Onlara sicim bağlıymış gibi davranarak bir beşiğinaçılış örüsünü gerçekleştirdi. "Bana öğretebileceğin şeyler olmalı. Yerleşik dizilimler falan?"

Arion başını sallıyordu. "Doğru. Asırlar boyunca benimsenen ve geliştirilen yüzlerce denenmiş tasarım bulunur. Ama senin öyle kısa yolları öğrenmeye zamanın yok. Zaten büyük ihtimalle yardımları dokunmaz."

"Öyleyse nasıl–"

Arion bir elini kaldırdı. "Sana tüm o sicim dizilimlerini kim öğretti?"

Suri düşündü. Oyunu ona ilk Tura göstermişti ama yaşlı kadın yalnızca beşik ve elmas örülerini tanıtmıştı. Sonunda omuz silkti. "Kendim keşfettim."

"Aynen öyle. Sanat da tıpkı onun gibidir. Sana bu göleti buza çevirmenin üç farklı yolunu göstersem bile kendi haline bırakılırsan sana daha uygun bir dördüncüsünü bulabilirsin. Örneğin az önce yaktığın ateşi düşün. Çok sade bir dizilimdi, değil mi? Isıyı çek, onu odakla, serbest bırak. Ama o kadar kolay değildi, yanılıyor muyum?"

Suri başını iki yana salladı. "Odun veya gazyağı yoktu. Tutuşturacak bir şey de."

"Kesinlikle. Eminim bunlar geçmişte hep sahip olduğun kaynaklardı. Peki öyleyse nasıl becerdin?"

"Su." Küçük kız göletin karşı tarafını işaret etti. "Düşen su. Hareketinde güç vardı."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Sen de o kaynaktan beslenmek için örüde değişikliğe gittin. İşte yaratıcılık budur. Bir yöntem uyarladın ve dokuyu nasıl çeşitlendireceğini açıklamama gerek bile duymadın. Ama yaptıkların bununla sınırlı kalmadı, değil mi? Hiç ıslak giysileri bir anda kurutmuş muydun?"

"Hayır," diye itiraf etti Suri.

"Ve sana öyle bir şey öğretmedim, değil mi? Peki ne yaptın?"

"Rapnagar'ın etrafındaki toprağı hissettiğim o anı düşünüyordum. Suyla da aynı şeyi yaptım: Onu giysilerin ve saç tellerinin üstünde görünce dışarı çektim. Dokunduğu her şeyden ayırdım."

"Fevkalade bir yaklaşım. Böylece artık kendi başına yeni örüler geliştirebileceğini biliyorsun. Bu dersi öğrenmek... yani öğrenmeyi öğrenmek... kendi kendini eğitmek... Sanatçı olmanın bir parçası da budur. Hem de en önemli parçasıdır. Bazıları bunu asla öğrenmez. Yalnızca kendilerine gösterilenleri tekrarlayabilirler ama o gerçek Sanat değildir. Sanat yaratmaktır ve senin bunu başardığını gördüm."

Arion duraksadı ve dudaklarından bir tebessüm geçti. *"Ama muhtemelen farkına bile varmadan daha da fazlasını yaptın. Bana sende büyük bir kabiliyet olduğunu gösteren bir şey. Onun ne olduğunu biliyor musun?"*

Suri düşünmesine rağmen Arion'un neden bahsettiğini çözemedi. Suyu ayırmak yeni bir şeydi ama Arion ona zaten değinmişti. Hem Balgargarath'la karşılaşırlarsa iblisi kurutmak ne işe yarardı? Suri başka bir şey yaptıysa bile onun ne olduğunu bilmiyordu. Başını çaresizce iki yana salladı.

"Suyu ayırdığında ateş ne yaptı?"

"Ne mi yaptı? Hiçbir şey yapmadı."

"Aynen öyle. Aynı anda iki farklı örüyle başa çıktın ve bunu öyle kolayca yaptın ki farkına bile varmadın. Aynı şeyi şimdi de yapıyorsun – ateş hâlâ yanarken benimle konuşuyorsun. Odaklanman gerekmiyor. İkisini birden yapmakta zorlanmıyorsun. Bunun ne kadar zor olduğunu bilirim. Türümün arasında aynı anda çok sayıda örü gerçekleştirmemle tanınırım. Fenelyus o yüzden bana 'aklı tez' anlamına gelen Cenzlyror lakabını takmıştır. Yıllarca öğrenciler yetiştirdim ama bazıları bunu bir türlü beceremez. Lakin sen örüleri içgüdüsel bir şekilde dengeleyebiliyorsun. Bu gerçekten de harika bir şey."

TELEGRAM KAKTUSUNX

Suri yaptığının harika olduğu fikrinde değildi. Arion'un dediği gibi, odaklanması gerekmiyordu. Yine de Fhrey'i hoşnut etmekten memnundu.

"*Bana bu dövüşte kullanabileceğim bir şey öğretebilir misin?*"

Arion başıyla evet dedi. "*Az önce öğrettim ya. Zaten sahip olduğun kabiliyetlere dikkat çektim ve cevapları nasıl kendiliğinden bulduğunu ortaya koydum. Evet, bazı temel formüller, eskiden keşfedilip nesilden nesile aktarılmış son derece güçlü ve karmaşık örüler vardır. Bunları asırlarca öğrettim ve kısıtlı yeteneklere sahip Miralyitlilerin o dersleri öğrenmeleri yıllar, hatta bazen on yıllar aldı. Fakat açıkçası, Suri, bu aslında Sanat'ı öğrenmenin en zor yoludur. Daha kolay bir yöntem, kendi içindeki yolu bulmaktır. O zaman yapamayacağın şey kalmaz; kendi kendini eğitebilirsin. Seni bana fayda sağlamış istikametlere yönlendirerek bir kılavuz rolü üstlenebilirim ama kendi yolculuğuna kendin çıkmalısın çünkü hiçbir Sanatçı bir diğeriyle aynı yolda yürümez. Sanatçılar yaratırlar. Sanatçı olmanın anlamı budur ve bunun bir parçası da kendi yolunu yaratmaktır.*"

Aldığı cevap Suri'yi hiç de memnun etmedi. Balgargarath'a rastlarlarsa iki basit numaradan fazlasını bilmek isterdi ve akıl hocasının sunduğu en iyi ders *elinden geleni yap* idi. Belki dediği doğruydu ama yine de küçük kıza güven vermiyordu.

"Emin misin?" diye Rhunca sordu Suri.

Arion kederli fakat ümitli bir tebessümle cevap verdi. "Oldukça." Sonra da ekledi. "*Sana her şeyden çok özgüven lazım. Ne kadar çok çalışırsan kendini o kadar geliştirirsin ve o kadar çok özgüven kazanırsın. Tecrübelerim sayesinde çukurlardan ve çıkmazlardan sakınmana yardım edebilirim. Bu da ilerleyişini hızlandırır. Ama asıl işi sen yapmalısın. Verebileceğim en iyi tavsiye, odaklanma zikrini unutmamandır. Onun muhakkak faydası dokunur. Zihnini durultur, düşünmeni kolaylaştırır, düşüncelerini hizaya sokar ve telleri bulmanı sağlar.*"

"*İyi de hangilerine dokunacağımı nasıl bileceğim?*"

"*Suyun altında nefesini tutmayı nasıl öğrendin? Bunun sana öğretilmesi gerekti mi?*"

Suri'nin verecek cevabı yoktu. Bu konuya daha önce hiç kafa yormamıştı.

"*Ustalık zamanla ve tekrarla kazanılır,*" dedi Arion.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"*Bende ikisi de yok.*"

"*Her şey yolunda gidecek. Korkuyorsun, o kadar. En büyük sorunun bu. Tellere dokundun. Onları nasıl tutacağını biliyorsun. Orada yatan muazzam gücü anlıyorsun ve o gücün neler yapabileceğini gördün. Sanat'ı kullanarak sevdiğin birine zarar vereceğinden korkuyorsun. Seni dizginleyen işte o korku. Kanatlarını kazanmak için o korkuyu yenmelisin. İşte o zaman sadece uçmakla kalmayacak, göklerde süzüleceksin.*"

Arion kızı sakinleştirmek için ellerini uzattı. "*Sana yardım edebilirim. Öbürleri dinlenirken birlikte telleri keşfe çıkarız. Onlar hakkında tahmin ettiğinden daha fazla bilgi sahibi olduğunu sanıyorum. Estramnadon'da Fhreyler Sanat'a yatkınlık imtihanından geçirilirler. Sonra uyanmayı ve dünyanın güçleriyle aralarındaki atıl bağlantıyı geliştirmeyi öğrendikleri bir koleje girerler.*" Suri'nin ellerini tuttu. "*Seni dikkatle seyrettim. Suri, sen doğal bir Sanatçı'sın. Hiç çaba harcamadan benim yılların eğitimiyle geldiğim noktadan daha ileridesin. Hiç düşünmeden ateş yaktın. Dünyayla, iki bin yıl daha yaşasam bile ulaşmayı başaramayacağım kadar uyumlu doğdun. Sen doğal bir aktarıcısın. Tek yapman gereken benliğinin o bölümünü ele almak. Suri, sen sahiden de kelebeğe dönüşmenin eşiğindeki bir tırtılsın. Önündeki tek gerçek engel korku ve Yağmur kazmaya başlamadan önce sana öğretmek istediğim bir şey daha var.*"

"*Neymiş o?*"

"*Etrafındakilerin yaşam enerjisinden nasıl güç alacağın. Burada akan suyu bir kaynak olarak kullandın ama bu her seferinde mümkün olmaz. Mola verdiğimiz ilk yerde bizden başka hiçbir kaynak yoktu. O zaman korkuyordun. Fazla enerji çekerek birilerine zarar vereceğinden. Şimdi onun da talimini yapacağız. Belki ihtiyaç olur diye. Bunu başkalarına zarar vermeden yapabileceğini anladığında o korkuyu atlatacaksın.*"

Arion döndü ve tekrar kampa doğru yürüdü. "*Gel. Hava soğuk ve sıcak bir yerde talim yapmaman için bir sebep yok.*"

Öbürleri karınlarını doyurmuşlardı ama geriye kalanlara bakılırsa çok fazla yememişlerdi. Suri aç değildi ve yiyebileceğini sanmıyordu. Dostları uyumak veya en azından uyumaya çalışmak için yere uzanırlarken Arion kızın talim yapmasına yardımcı oldu.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Tura ona hep taşların birer ruh taşıdığını, onların canlı olduğunu öğretmişti. Fakat Suri etrafındaki kayacı yokladığında hiçlikten başka bir şey hissetmedi. Şelale bir güç kaynağıydı ama kayalar –bu eski, derin kayalar– ölüydü. Suri'ye telleri tıngırdatabilmesi, değişime yol açabilmesi için güç lazımdı ama taştan ona hayır yoktu. Dikkatle ve büyük bir özenle diğerlerine –yoldaşlarına ve dostlarına– uzandı.

Onların yaşam enerjisinde ihtiyaç duyduğu erişimi buldu ve perde gerisinden tellere uzandı. Derinlerde yer alan, uzun, kalın ve ışıltılı olanları derhal sezinledi. Arion onlar konusunda ikazda bulunmuştu. Onlar varlığın payandaları ve sütunları, yani tanrıların enstrümanlarıydı. Müzikleri sağır ediciydi. Güçleri dünyanın derinliklerinden gelip göklere yükselirdi. Isı ve ışık saçarlar, çalınmak ve müziklerini konuşturmak için yalvarırlardı. Fakat aynı zamanda tıngırdatılabilmeleri için büyük bir güç gerekirdi.

Suri onlardan öteye döndü ve tellerin en küçüklerine, incecik sicimlere odaklandı. Arion haklıydı: Hepsi de tanıdıktı. Suri her birinin çıkaracağı sesi, ikisi veya daha fazlası birleşirse çalacak şarkıyı ve o şarkının dünyayı nasıl değiştireceğini biliyordu. Olasılıkların sayısı sonsuzdu. Bir ateş yakmanın yüzlerce yolu mevcuttu ama bunlardan sadece birkaçı anlamlıydı ve küçük kız en etkili yöntemi kullanmıştı. Yine de daha... daha... *zarif* bir sonuç ortaya koyabileceğini düşündüğü başka dizilimler fark etmekten geri kalmadı.

Koskoca bir tel yığını etrafındaki kayacı temsil ediyordu. Suri onu katlayabilir, parçalayabilir, kesebilirdi. Aradığını buldu ve tamamladığı takdirde Arion'un Rapnagar'a yaptığı gibi yeri yaracak bir örü üstünde çalıştı. Onu bulmak Suri'ye kendini daha iyi hissettirdi. Edindiği bilgiyi bir kenara not etti ve neyi nasıl yapacağını öğrendiğine sevindi.

Gözlerini açtı. Çoğu kimse uykudaydı ama Brin'le Persephone ona meraklı ifadelerle bakıyorlardı.

"Ne?" diye sordu.

"Şarkı söylüyordun," dedi Brin.

• ● •

TELEGRAM KAKTUSUNX
Persephone'nin başıyla onaylaması üzerine Yağmur koca kazmasını sırtındaki kılıftan çekip aldı. Alet olağanüstü ağır gözükse de cüce onu kolayca tutuyor, kazmaya annelerin bebeklerine dokunduğu gibi muamele ediyordu. Persephone onun kazmaya hazırlanışını seyrederken Yağmur'u gerçek haliyle görmek üzere olduğunu biliyordu.

Falezde, kayanın çatlak olduğu ve sağdaki katmanın soldaki tabakalarla hizada durmadığı yerde etrafına toplandılar. Persephone kaya tabakasındaki düzensizliği dünyada fark etmezdi ama herhalde Yağmur bu tür şeylerden iyi anlıyordu. Kadının şimdi neler olacağına dair en ufak bir fikri yoktu. İşin püf noktası korkusunu belli etmemekti. Brin'in, Roan'ın, hatta Moya'nın kendisine baktıklarını fark etti. Belki de bir panik belirtisi arıyorlardı. Persephone neler hissederse hissetsin sükûnetini korumalıydı. Arıon'un bu konuda tam bir usta olduğu kanaatindeydi. Fhrey'in son derece rahat bir hali vardı ama dinginliği sahte olmalıydı. Minna bile nefes nefese volta atıyordu.

Yağmur vakur bir beklentiyle onlara göz attı.

"Başla," diye buyurdu Persephone.

Kazıcı geniş bir savuruşla dev kazmanın sivri ucunu kayaya indirdi. Belki kazmanın taşıdığı bir sihirden, belki de Yağmur'un tamı tamına nereye vuracağını bilme becerisinden dolayı, sapasağlam gözüken duvar parçalandı. Cüce güneşte kurutulmuş bir kil yığınını kazıyormuşçasına koca koca parçalar dökûldü. Büyük taşlardan bazıları yuvarlanarak gölete düşecek kadar kuvvetle indi. Bütün bu süreç o kadar az bir zaman aldı ki Yağmur durduğunda Persephone adamın yalnızca soluklandığından emindi. Fakat Dherg kazmasını sırtına götürüp sapı kılıfına soktu.

Diğerleri bakabilsinler diye kenara çekildiğinde Persephone kayada bir gedik, içinden geçebilecekleri kadar geniş, pürüzlü bir çatlak gördü.

Yağmur ışık taşını eline aldı. "Önden gitmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Lütfen," dedi Persephone.

Her biri önündekini el yordamıyla takip ederek teker teker kara deliğe girdiler. Cücelerin işi daha kolaydı. Tıknaz vücut yapıları tam da böyle yolculuklar için yaratılmış gibiydi. Yağmur sır-

TELEGRAM KAKTUSUNX
tındaki koca kazmaya rağmen dar çatlakta bir gelincik çevikliğiyle seğirtmekteydi. İzledikleri yol önce biraz yokuş çıktı, ardından inişe geçti. Tünel gitgide daraldı. Sonunda Persephone derin bir nefes aldı ve güçlükle de olsa büyük bir mağaraya adım attı. Dherg mühendisliğinin ürünü olan bir koridorla –girişteki gibi kubbeli bir salon değilse bile onun daha kompakt bir versiyonuyla, Hilal Orman'daki rullara benzer bir yerle– karşılaşma beklentisindeydi. Fakat görünüşe bakılırsa Neith sınırlarının dışında, kadim kentten daha derinlerdeydiler. Ve nasıl ki Dahl Rhen'in sınırlarının ötesinde sık bir orman varsa burada da bir beyaban vardı.

Persephone'yi dişlek bir tavanda uçlarından su damlayan taş sarkıtlar karşıladı. Eğri büğrü kayalar düzensiz, eğimli duvarlar oluşturuyordu. Tepedeki kireç bağlamış dişler taşlı salyalarını akıttıkça bir diğer doğal gölet –asimetrik kenarlara sahip daha geniş bir tane– şıpırtılardan müteşekkil efkarlı bir müzik çalıyor, camsı su yüzeyinde zarif halka desenleri yaratıyordu. Mağara tabanında toprak bir keçiyolunu andıran bir oluşum kıvrımlı bir hat çiziyordu. Bunun kuru bir yeraltı deresi olduğu sonucuna varan Persephone, tüm bunları mavi ışıltılarıyla mağarayı tuhaf bir harikalar diyarına çeviren likenlerin ışığında gördü. Dherglerin Neith'teki salonları tüm ihtişamlarına rağmen bu doğal mağaranın katıksız azametiyle boy ölçüşemezdi. Aynı şekilde Neith böylesine dehşetengiz bir huşu duygusu da uyandırmamıştı. Kendilerini içinde buldukları dünya artık ölçülerle ve ağırlıklarla temsil edilemezdi. Burası ehli bir âlem değildi.

Yağmur'un peşinden dere yatağının sarp yamacını indiler. Persephone her iki tarafına da baktığı zaman karanlıkta gözden kaybolan uzun, zikzaklı bir patika gördü.

"Ne tarafa?" diye usulca fısıldadı Ayaz. Mekân, ziyaretçilerinden sessiz bir hürmet talep ediyordu.

Yağmur başıyla sollarını işaret etti.

"Ne kadar uzakta?" diye daha da alçak bir sesle fısıldadı Sel.

"Aşağı yukarı yüz metre."

Cüceler aldıkları cevapla sarsılınca kaşlar kalktı. İki kardeş heyecanlı ifadelerle bakıştılar.

"Sanki dünyanın dibindeyiz." Moya yukarı bakıyor, kocaman açılmış gözlerle tırtıklı tavanı inceliyordu.

TELEGRAM KAKTUSUNX
"Hayır, dibinde değiliz," karşılığını verdi Yağmur ve Persephone ona inandı. O anda Yağmur'un ağzından çıkacak her şeye inanırdı.

Patikaya en son Brin indi. Kızın avurtları çökmüş, gözlerinin altı morarmıştı.

"İyi misin?" diye ona sordu Persephone.

Brin kafasını salladı.

Persephone kıza inanmadı. Bir zamanların o şen şakrak kızı ebeveynlerini, yuvasını ve neredeyse hayatını kaybetmişti – hem de suratını yemeye niyetli kâbuslardan fırlamış bir yaratığın pençelerinde. Brin iyi değildi. Hiçbiri değildi. Fakat genç kız da grubun geri kalanı gibi yola devam ediyordu. Dudaklarından tek bir yakınma bile çıkmış değildi.

Persephone durup düşününce şimdiye dek hiçbirinin yakınmamış olduğunu fark etti. Hasmane Dherglerle dolu bir gemide rahatsızlanmışlar, Caric'te hapse atılmışlar, bir iblisle dövüşmeye gönüllü olmuşlar ve belki bir daha asla dışarı çıkamayacakları kadar derinlere düşerken neredeyse boğulmuşlardı. Yine de tek bir itiraz sözcüğü bile etmemişlerdi. Kimse sızlanmamış, homurdanmamış, gözyaşı dökmemişti.

Erkekler kaya gibi sağlam olsalar da her taş çatlayabilirdi. Kadınlar daha ziyade suya benzerlerdi. Yaşam verirler, en sert graniti bile şaşmaz bir azimle şekillendirebilirlerdi. Persephone eskiden beri Rhen kadınlarının erkeklerden daha çetin, daha dayanıklı, daha dirençli olduklarını düşünmüştü. Onlar her şeye rağmen hayata tutunan, çatışma kazanılsa da kaybedilse de yaraları saranlardı. Roan, Moya, Suri ve Brin'in kuru dere yatağı boyunca yürümelerini seyrederken Persephone olağanüstü bir gurur duygusuna kapıldı.

Yağmur onları patika boyunca götürdü ve yol ikiye ayrıldığında durdu. Persephone o noktada Dherg faaliyetinin izlerini gördü. Dar bir merdivenle inilen kısa bir patika engin bir duvarda son buluyor, taş yüzeyde tavandan zemine kadar eğri bir çatlak uzanıyordu. Dev yarık Persephone'yi mantıklı düşüncelere dökemeyeceği bir huzursuzluğa sürüklüyordu. Karşısındaki şey altı üstü bir çatlaktı ama her nasılsa meşum bir his uyandırıyor, ilkel bir içgüdüsü kadına oradan uzaklaşmasını söylüyordu. Perse-

TELEGRAM KAKTUSUNX
phone çatlağa baktıkça ne kadar anormal olduğunu gördü. Taştaki gedik aslında bir çatlak falan değil bir yırtıktı. Dünya burada yırtılarak açılmıştı.

"İşte Agave," dedi Yağmur, çatlağı işaret ederek.

Ayaz ve Sel karanlık girişe huşuyla baktılar. "Ne kadar da yakın," dedi Ayaz heyecanla.

"Yağmur, Balgargarath'ı sezinliyor musun? Geldiğini hissediyor musun?"

Cüce bir kulağını yere dayadı, ardından doğrulup başını iki yana salladı.

"Lütfen," diye yakardı Ayaz. "İçinde ne olduğunu görmek *zorundayım*. Bu kadar yaklaşıp da geri dönmek... Ömrüm boyunca pişmanlık duyarım. Siz isterseniz gidebilirsiniz ama ben kalmaya mecburum."

Persephone'nin merakı kesinlikle kabarmıştı. Ayrıca Roan'ın, Moya'nın ve özellikle de Brin'in bakışları Agave ile Persephone arasında gidip geliyordu. Hepsi de aynı şeyi düşünüyordu. Onlar da içeride ne olduğunu bilmek istiyorlardı.

Persephone'nin başını sallamasıyla Yağmur onları soldaki patikadan götürdü.

Çatlağa ulaştıklarında Yağmur ışık taşını içeri girmek isteyen kim olursa ona devretmek için uzattı. Ne Ayaz ne de Yağmur onu alınca Persephone şaşırdı. İki cücenin tereddüde kapıldığı o kuşku anında Moya ileri çıktı, taşı aldı ve çatlaktan geçti. Diğerleri de onu takip ettiler.

Tüm beklentilere rağmen Agave'nin içi küçük bir mağaradan fazlası değildi. İnişli çıkışlı taş zemin ufak çaplı kazıların gerçekleştiği birkaç yerde kırılmış, molozlar mağaranın ortasına yakın bir noktaya yığılmıştı. Taşların bir kısmı mobilya yapımında kullanılmıştı: bir masayla sandalye. Daha ince plakalar muntazaman üst üste dizilerek bir iki metre yüksekliğinde bir kule yaratılmıştı.

Mağara ileride karanlığa karışır gibiydi ama Persephone nereye çıktığını göremedi.

"Burası bomboş," diye duyurdu Moya.

Cüceler Yağmur'un ışık taşını kullanarak mağaranın derinliklerini keşfe çıktılar. Onlar gidebildikleri kadar ileri giderlerken

TELEGRAM KAKTUSUNX
Persephone yükselip alçalan ışığı seyretti. Işık çok da fazla uzaklaşmadı. "Burası bundan ibaret olamaz," dedi Ayaz.

Brin de Persephone'nin ışığını alıp plaka istifini incelemeye başladı. Elini uzatıp tepedeki birkaçını aldı. Persephone kızın kuleyi üstüne devirmemesini umdu.

Uzaktan, mağaranın arka taraflarından bir takırtı geldi. Cüceler bir şey yapıyorlardı. Yağmur kazmasını savuruyor, harcadığı çabayla homurdanıyor ve ardından hüsranla ofluyordu.

Moya girişten tarafı işaret etti. "Sence deliği *o* mu açmıştır? Yani Balgargarath demek istiyorum."

Persephone arkasına göz attı. Dışarıdaki likenler, dev çatlağın –daha doğrusu yırtığın– kenarlarını görmeye yetecek kadar ışık saçmaktaydı.

Persephone omuz silkti.

"Senin de bilmediğin şey yok." Moya'nın muzip ses tonu sitemden yoksundu. Dünyanın altında mahsur kalmışlarken ve altı bin yıllık bir iblis onları ararken genç kadının espri yapabilmesi Persephone için tam olarak üstüne basamadığı bir açıdan huzur vericiydi.

"Cevap mı arıyorsun?" dedi kadın. "Git Roan'la konuş. Ben sırf yemekler için buradayım."

Yorumu Moya'nın dudaklarına bir tebessüm oturttu. Fakat hemen sonra kaşları çatıldı. "Roan demişken." Tedirgince etrafına bakındı.

Persephone de aynını yaptı ve genç kadını gezgin cücelere göre karşı duvarın yakınındaki gölgelerde gezinirken buldu.

"Roan!" diye seslendi Moya ve kolunu sallayarak dostunu yanlarına çağırdı.

"Onu böyle sıkboğaz etmene gerek yok," dedi Persephone. "Roan yetişkin bir kadın."

"Nasıldır bilirsin. Buralarda kaybolmasını istemiyorum."

"*Onun* kaybolmasını mı istemiyorsun? Rica etsem nerede olduğumuzu söyler misin?"

Moya kaşlarını çattı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ya yakınlarda o" –Brin'i işaret etti– "*şeylerden* bir tane daha varsa? Veya daha önceki peşimizden gelmişse? *Roan'ın* kaçırıldığını hayal edebiliyor musun?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

Persephone bunu düşünmemişti. Yaratığı Brin'e sarılırken görmek ne kadar korkunç olsa da başlarına daha beteri de gelebilirdi. Moya'nın hareketini daha otoriter bir edayla tekrar etti. "Roan, bu tarafa. Bizimle kal ve o mızrak fırlatıcın üstünde çalış. Çatlaktan içeri yeterince ışık giriyor."

Roan başını sallayıp ikilinin yanına geldi. Oturup bohçasını açtı.

Hareketli ışık taşının yerlerini belli ettiği üç cüce gezintilerini sürdürürken Arion, Suri ve Minna da onlara katıldılar. Suri ile Minna yere çökseler de Arion ayakta kaldı. Suri kurdun başının çevresindeki kürkü okşadı, sonra uzanıp onu kendine yastık yaptı. Minna bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Dişi kurt vücudunu kıvırıp başını Suri'nin omzuna yasladı ve ikisi öyle koyun koyuna yattılar. Arion'un sükûneti kaybolmuştu. Gözlerinin arasında beliren çifte kırışıklık kel kafasından dolayı daha da fazla dikkat çekiyordu.

"Bir terslik mi var?" diye sordu Persephone.

"Burada kalmamalıyız," yanıtını verdi Arion.

"Neden?"

"Duvarlar," dedi Fhrey, iç mekâna göz gezdirerek.

"Duvarlara ne olmuş?" diye sordu Moya.

Suri bakıp kafa salladı. "Burası bir ölü bölge."

"Ölü bölge mi?"

"Rullar gibi," diye açıkladı Suri. "Şey..." Şaşkınlıkla etrafına bakındı, sonra da soran gözlerle Arion'a odaklandı. "Pek sayılmaz, değil mi? Burası her nasılsa hem oralarla aynı hem de daha farklı."

Arion başıyla onayladı. Ötekilerse hiçbir şey anlamamışlardı.

"Sanat'ın güce ihtiyacı vardır," dedi Arion. "Güneş, ağaçlar, bitkiler, hayvanlar, rüzgâr, yağmur, akıntılar hep..." Uygun Rhunca sözcükleri aradı.

"Bize sihir yapacak gücü verirler," diye onun yerine tamamladı Suri.

"Burada onlardan hiçbiri yok," dedi Arion.

"Yani Agave'nin içindeyken sihir yapamaz mısınız?" diye sordu Moya.

Arion ile Suri birlikte kafa salladılar.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Öyleyse burası Balgargarath'la yüzleşmek için kötü bir yer," dedi Moya.

"O iş için iyi bir yer var mı ki?" diye sordu Persephone.

"Orada" –Arion parmağını yırtığın gerisine doğrulttu– "göletin yanında enerji alınabilecek bazı kaynaklar mevcut. Fazla değil ama yukarıdan su damlıyor ve likenler var. Bu da bir şeydir."

"Onlar geri gelir gelmez gideriz." Persephone cücelerin gözden kayboldukları tarafı işaret etti.

Brin ile Roan hariç herkes dönmüş, ışık taşının yavaş ilerleyişini seyrediyordu. Taş aniden durdu. Adamlar herhalde aralarında konuşuyorlardı. Brin hâlâ özenle istiflenmiş plakaları indiriyordu ve Roan da küçük mızraklarını incelemekle meşguldü. Persephone ikisinin böyle bir yerde dahi kendilerini yaptıkları işe bu kadar kaptırabilmelerini garipsiyordu. *Çocuk gibiler*, diye aklından geçirdi.

"Bana rüzgârı yakalayacak hafif bir şey lazım," dedi Roan. "Çubuğun uçmasına yardım edecek bir şey." Sesli düşünmek gibi bir huyu olduğundan Persephone, Brin ve Moya onu genellikle duymazdan gelirlerdi. Fakat Suri dönüp baktı.

"Bir tüy gibi mi?" diye sordu mistik.

Roan'ın gözleri parladı. "Tüy, evet. Tüyler sanırım buna cuk oturur."

Suri elini çantasına sokup bir avuç şahin tüyü çıkardı.

Roan sırıttı. "Harika."

Ayaz'la Sel nihayet asık suratlarla ve ağır adımlarla geri geldiler. Ayaz sakalını sertçe çekiştirirken Sel ağlayacakmışçasına gözünü yerden ayırmıyordu.

"Burada hiçbir şey yok," dedi Ayaz bıkkınca. "Mağara biraz daha gidiyor ama sonra..." Cüce şaşkın bir bakışla cümlesini yarım bıraktı.

"Sonra ne?" diye sordu Persephone.

"Bitiyor... yani bir bakıma," diye açıkladı Sel. "Bir aralık var ama içinden geçemiyoruz."

"Yağmur onu ufalamaya çalıştı ama hiçbir şey olmadı," dedi Ayaz. "Hâlâ orada oturmuş, bir çözüm bulmaya çalışıyor. Sanki... sanki dünya burada sona eriyor."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Harcanan bunca emek, göze alınan bunca risk... Hem de bir hiç uğruna," diye sızlandı Sel. "Burada hazine falan yok."

"Evet var," diye duyurdu Brin. İstifin neredeyse yarısını indirmeyi başarmış, tabletleri dikkatle yere dizip ışık taşının yardımıyla tek tek incelemişti. "İşte bu. Hazine *bu*."

Cüceler onu kuşkudan da öte bir ifadeyle süzdüler – bir cenaze töreninde espri yapmış gibi kıza asabi bakışlar attılar.

"Onlar altı üstü taş parçaları, Brin," dedi Moya.

"Hayır, değiller," dedi genç kız. "Bunlar birer tablet. Tıpkı benim yaptıklarım gibi." Birini havaya kaldırdı ve yüzeyine yontulmuş işaretleri görebilsinler diye mücevheri tabletin altına getirdi. "Üzerlerinde sözcükler var. Bu bir öykü. Rullardaki sembollerle aynı dil kullanılmış. Ve..." Ötekilere heyecanla baktı. "Sanırım bir kısmını anlayabiliyorum."

Asık suratlarında bir değişiklik olmayan cüceler kaşlarını çatmaya ve başlarını tiksintiyle iki yana sallamaya başladılar.

Ne bekliyorlardı ki? diye düşündü Persephone. *Altın ve elmas mı? Eh, yontma tabletler beklemedikleri kesin.*

"Ne diyorlar?" diye sordu Roan. Küçük mızraklarına daha şimdiden tüy takmakla uğraşan genç kadın tahta sapta bir yarık açmıştı ve en düz tüyleri o yarığa sokmaktaydı.

"Ben de onu çözmeye çalışıyordum." Brin'in yüzünde güller açıyordu. İlk tableti gösterdi. "Bu aslında bir anahtar."

Sözleri Ayaz ve Sel'in dikkatini çekti. "Neyin anahtarı?" dedi Ayaz.

"Şu an konuştuğumuza benzer bir dilin. Bu semboller soyut birer fikir. İlk tablet diğerlerini çözmek için hazırlanmış bir harita. Anlamıyor musunuz? Bunu her kim yaptıysa sonradan gelecekler tarafından anlaşılmak istenmiş. İletişim kurmaya çalışıyormuş."

Brin ifadesiz yüzleri görüp iç geçirdi. "Burada her kim kapalı kaldıysa bu tabletleri kullanarak duyabileceğim bir mesaj bırakmış. Şimdi anladınız mı?"

Ayaz sırayla Roan'a, Brin'e ve nihayet Persephone'ye baktı. "Hepiniz de cadı mısınız?"

"Bunun sihirle bir ilgisi yok," dedi Brin.

"Taş parçalarını kullanarak binlerce yıl evvel burada bulun-

TELEGRAM KAKTUSUNX
muş birinin sesini duyabiliyorsun ama buna sihir demiyorsun, öyle mi?" diye konuştu Sel.

Brin tam cevap verecekken Arion onu durdurdu. "Hiç uğraşma. Açıklamalar sadece zaman kaybı olur. Bunun onlara göre sihir olduğunu kabul et gitsin."

Bekçi bu konuda müzakere etmek üzereydi ki aklına bir şey geldi. O ve Arion kısacık bir anlığına Brin'in gözlerinin fal taşı gibi açılmasına sebep olan bir keşfi paylaştılar. Persephone bu mübadeleye bakarken hafif bir gıpta duymadan edemedi. Genç kız kozmik bir gerçeği öğrenmiş, tanrıların harikulade dünyasını kısacık bir anlığına bile olsa görerek fanilere göre olmayan ilahi bir bakış açısı yakalamıştı.

"Buradaki kişi bir Kadim'di," diye söze girdi Ayaz. "Tanrılardan öncesine dayanıyordu." Tabletlere dokunacakmışçasına elini uzattı ama sonra vazgeçti. "Bunların onun sözcüklerini içerdiğini mi söylüyorsun?"

Brin elindeki tablete bakıp kafa salladı. "Sanırım evet."

"Ne diyor?" diye sordu Persephone.

"Onu hâlâ çözmeye çalışıyorum ama galiba dünyanın yaradılışından bahsediyor. Drome'a, Ferrol'a ve" –Persephone'ye bakıp gülümsedi– "Mari'ye değiniyor."

"Mari'ye mi? *Bizim* Marimize mi?"

"Sanırım evet."

"Peki ondan ne haber?" diye sordu Suri, masayı işaret ederek.

Mistik ve Brin oraya doğru ilerlediler. "Burası galiba Kadim Kimse'nin tüm o işaretleri çizdiği yer."

Hüsranlarının ağırlığı altında ezilen Dhergler taş zemine oturdular. Moya da mola verdi ve yere uzanıp gevşedi.

Herkesin dikkati başka yerde olduğundan Minna'nın başını yerden kaldırdığını ve girişe doğru dikkatle baktığını bir tek Persephone gördü. Az sonra Arion da aynı tarafa döndü.

"Suri," dedi fısıldadı Fhrey.

Minna hırlamaya başladı.

"Suri, vakit geldi."

TELEGRAM KAKTUSUNX

23

Gula-Rhunlar

Eğer bütün yıldızlar gökten düşüp üç grupta toplansaydı Gula-Rhunların gelişini taklit etmiş olurlardı. Veya en azından bana öyle söylendi.

—Brin'in Kitabı

Yağmurlar dinmişti. Reislerin toplantısı yine açık havada düzenleniyordu ve Raithe aralarına dönmüştü. Üstelik maiyeti de büyümüştü. Sandalyesinin arkasında kıdemli danışmanı Malcolm, Kalkan'ı Tesh ve resmi görevi dışişleri danışmanı olarak açıklanan Nyphron duruyordu.

İki kişilik bir klanı temsil eden dört kişi. Raithe hâlâ belden sıkıca bağlanan ve kıtlıktan çıkmış bir vücudu gözler önüne seren yırtık pırtık giysiler içindeki oğlana baktı. *Eh, daha doğrusu bir buçuk kişilik.*

Raithe konseye dönmeyi planlamamıştı. Daha önceki dramatik çıkışının ardından ne yapacağını bilememişti. O olay güya siyaset dünyasına vedası, karrellik konusundaki son sözü olacaktı. Sözlerinin çoğunu Persephone'ye hitaben söylemişti ama kadın artık orada değildi.

Belgreig'e, Dherglerin memleketine gittiler. Yanlarında Arion varken görüldükleri yerde öldürülürler.

Genç adam normalde Persephone'nin oturması gereken boş sandalyeye baktı. Diğer reislerden hiçbiri kadının nerede olduğunu sormamıştı.

Persephone gideli yalnızca birkaç gün oluyordu. Raithe bu sürenin Mavi Deniz'i geçmeye yetip yetmeyeceğini bilmiyordu.

TELEGRAM KAKTUSUNX
Dahl Rhen'den Tirre'ye kadar yürümek mültecilerin neredeyse bir haftasını almıştı. Bir denizi aşmak, ondan çok daha büyük bir olaymış gibi gözüküyordu.

Persephone, senin Rhun silahları uyduruk olduğu için dövüşmeyi reddettiğini ve o nedenle kendisinin gidip cücelerden daha iyilerini alacağını söyledi.

Fhreylerle savaşma fikri baştan aşağı absürddü. Hiçbir Rhulyn klanı Dureya kadar kılıcıyla yaşamamıştı ve buna rağmen onlardan geriye bir tek kendisi ile Tesh kalmıştı. Bu kadarı bile savaşın erdemlerini merak eden kimseler için yeterli bir delil olmalıydı. Babası inatçılık etmeseydi, o gün nehir kenarında silahını Shegon'a verseydi Raithe şimdi Tirre'de bile olmazdı. O gün nehir kenarından ayrılabilirler ve de Shegon, Malcolm ve diğer köle gittikten sonra oraya geri dönebilirlerdi. Fakat babası öyle yapmaktansa dövüşüp ölmüş ve Raithe'i bir başına bırakmıştı.

Delikanlı halkada oturan diğer adamlara göz gezdirdi. Hepsi de dövüşmeyi, savaşa tutuşmayı planlıyordu. Raithe dâhi falan olmasa bile öyle bir girişimin nasıl sonuçlanacağını biliyordu. Yapılacak en akıllıca şey çekip gitmek, ortadan kaybolmaktı. Fhreyler çekişmenin kargaşası içinde hududu gözlemezlerdi. Bern ile Urum nehirlerinin karşısına geçip yemyeşil çayırlarla ve av hayvanlarıyla dolu beyabanda ebediyen yitip gitmek hiç zor olmazdı. Öte yandan...

Raithe göz ucuyla Tesh'i süzdü, ardından yine boş sandalyeye bakarak Persephone'nin nerede olduğunu merak etti.

"Babanın savaşçılarını Yeşilnokta'nın yakınındaki darboğazda ezip geçtim," dedi Tegan sesini yükselterek. Hitap ettiği Harkon, Raithe'in kaçırdığı bir sebeple yüzü kıpkırmızı oturuyordu.

"Sen orada bile değildin!" diye ona bağırdı Harkon. "Saldırıyı Sile Uzunçekiç yönetti!"

"Benim emrimle!" diye bağırdı Tegan. "İrfanım sayesinde–"

"En iyi adamlarını öldürtmeyi başardın."

Lipit ayağa kalktı. "Bu yaptığımız düpedüz ahmaklık. En iyi karrelin kim olacağı belli." Dönüp Raithe'e baktı.

"Ama istemiyor," dedi Krugen. "Hâlâ istemiyorsun, değil mi?"

Raithe kafa salladı.

"İşte, gördünüz mü? Aramızda tartışıp duracağımıza neden

TELEGRAM KAKTUSUNX
onu ikna etmeye odaklanmıyoruz." Lipit ayağını hüsranla yere vurdu. "Raithe karrel olmalı. Bu işin altından bir tek o kalkabilir."

"Bir tek o değil," dedi Nyphron delikanlının arkasından. İlk toplantıdan sonra ilk defa konuşan Fhrey yine sandalye halkasının içine girdi. "Nitelikli ve daha becerikli başka biri var. Çatışmalarda savaşçılara önderlik etmekte engin tecrübeye sahip biri. Yenilgi nedir bilmeyen biri. Fhreylerin sırlarını, güçlü ve zayıf yönlerini bilen biri. Ve de daha şimdiden onları mağlup etmek için kusursuz bir plana sahip biri."

Sözleri dikkatlerini çekmeye yetti. Herkes sandalyesinde öne eğildi.

"Peki kimmiş bu gizli kurtarıcı?" diye sordu Tegan.

"Benim," dedi Nyphron. "Sizi temin ederim ki Estramnadon'un kudretine karşı verilecek bir savaşta benden iyisini bulamazsınız. Doğduğum günden itibaren hünerli savaşçılara liderlik etmek üzere yetiştirildim. Babam Alon Rhist'in, yani tüm Avrlyn'deki en güçlü kalenin reisiydi. Devlerle, goblinlerle, cadılarla ve ejderhalarla savaştım. İsmim ve Galantialarımınkiler halkımın arasında bir efsanedir. Sizi eğitebilirim. Adamlarınıza bizim gibi mızrak ve cirit kullanmayı, düzenli savaşmayı, aynı anda dönüp hep beraber hareket etmeyi öğretebilirim. Size araziyi nasıl kendi yararınıza kullanacağınızı, düşmanlarınızla istediğiniz yerde ve zamanda nasıl dövüşeceğinizi gösterebilirim. Şaşırtmayı, bölüp fethetmeyi öğretebilirim. Bütün zayıf noktaları, kırılabilecek bütün arka kapıları bilirim."

Tegan konuşmak için ağzını açsa da Nyphron sözlerini sürdürdü. "Neden bunu yapmaya, neden kendi türüme cephe almaya razı olduğumu merak ettiğinizin farkındayım. Cevap şu: Öyle bir şey yapmayacağım. Estramnadon'dakilerin, Feyn ile yandaşlarının Instaryalılarla uzaktan yakından ilgisi yok. Onlar artık Fhrey bile değiller. Hepsinin de aklı çelindi. Halkımın üstünde zehir etkisi yaratan sihir onları baştan çıkardı. Umudum o toksini elimden gelen yegane yöntemle etkisiz hale getirmek... yani zehirli kısmı kesip atmak.

"Babam bunu denedi. Fhreylerin liderliği için tahttaki Feynle teke tek dövüştü ve öldürüldü. Ona kıyasla aciz kaldığı için değil, onurlu bir düello olması gereken bir dövüşte Feyn hile yaptığı

TELEGRAM KAKTUSUNX
için. Ben de sizi Nidwalden'in karşısına geçireceğim ve birlikte Estramnadon'u fethedeceğiz."

"Kendi türünü öldürmeni yasaklayan kanun ne olacak?" diye sordu Raithe.

"Doğru, elimde silahla ön saflarda savaşamam ama zaten bana ihtiyaç duyma sebebiniz başka. Size bir savaşçı değil, planlayıcı lazım. Komutanınızın savaş meydanına çıkmasına gerek yok. Seçebileceğiniz en uygun kişi büyük işler başarma yeteneğine sahip biri. Kendine ve yönettiği orduya güvenen biri. Nelerin yapılması gerektiği bilen ve bir planı yürürlüğe koyup onu gerçekleştirebilen bir stratejist. En başta da lideriniz başarıya ulaşmak uğruna her şeyi feda etme azmine sahip olmalı."

"İyi ama bir Fhrey'i karrel seçemeyiz ki," dedi Lipit.

"Elbette seçebilirsiniz!" dedi Nyphron. "Bir düşünün. Bir Fhrey olarak içinden çıkamadığınız dar kafalı siyasi oyunların dışındayım. Aramızda hiçbir husumet veya alacak verecek yok. Kararlarımı adilce ve aranızdan hiç kimsenin kaçınamayacağı önyargılar olmadan alabilirim. Tarafsızlığım bu görev için dört dörtlük olma sebeplerimden sadece biri."

"Anlamıyorsun," dedi Harkon. "*İsteseh de* bir Fhrey'i karrel seçemeyiz."

Nyphron uyluğuna bir şaplak atıp hızla ondan tarafa döndü. "Sıradışı bir teklifte bulunduğumu biliyorum ama bu savaşı kazanmayı gerçekten istiyorsanız... *varlığınızı sürdürmeyi* gerçekten istiyorsanız saçma sapan peşin hükümlerinizi bir kenara koyup bu görev için en uygun seçimin ben olduğumu anlamalısınız."

"Lord Nyphron," dedi Lipit, "teklifin... çok etkileyici... ve ona minnettarız." Etrafına bakındığında en azından Harkon ile Krugen kafalarını salladılar. "Ama seni karrel seçmemiz imkânsız."

"Neden imkânsızmış?" Fhrey ellerini kaldırdı. "Beni karrel ilan edin, olsun bitsin. Bu hiç de zor gözükmüyor."

"Lordum, anlamıyorsun. Nasıl ki kanunlarınız bir Fhrey'in bir başkasını öldürmesini yasaklarsa bizimkiler de karrelin On Klan'dan çıkmasını gerektirir. Bir Fhrey karrel olamaz. Bunu bilmemen bizden biri olmadığının altını çiziyor ve neden böyle bir göreve uygun olmadığını açıkça gösteriyor."

Nyphron dişlerini sıkarak sessizce dikildi. Anlaşılması güç bi-

TELEGRAM KAKTUSUNX
riydı ama Raithe adamın öfkeden köpürdüğünden emindi. Yine de bunu iyi sakladı ve tek kelime daha etmeden yürüyüp gitti.

O uzaklaşırken sabah havasında kulakları çınlatan üç kısa ve sert ötüşle bir boru çaldı. Halkadaki herkes bir adamın kollarını salladığı duvara baktı.

"Ne var?" diye seslendi Lipit.

"Geliyorlar!" diye bağırdı gözcü.

"Fhreyler mi?" dedi Lipit, korku dolu gözlerle.

"Hayır, Gulalar."

• ● •

"Herhalde böylece mesajımızı alıp almadıkları sorusu cevaplanmış oluyor," dedi Raithe, diğer reislerle beraber duvarın üstüne çıktığında. Tepenin zirvesinde koskoca bir ordu toplanmıştı ve arkadaki tepelerde daha fazlası da görülebiliyordu. Bütün bu mecra Gula-Rhunlarla doluysa –ki olmadığını düşünmek için bir sebep yoktu– sayıları binleri buluyor olmalıydı.

O mesafeden insana değil de ufacık varlıklara benziyorlardı, bir karınca ordusu gibi. İnsan sürüsü sanki koyu bir nehir gibi yaylalardan taşarak vadiye akmıştı. Kalabalık öylesine büyüktü ki koca bir selden, önüne çıkanı boğması kesin bir taşkından farkı yoktu.

"Sadece elçi gönderseler olmaz mıydı?" diye tiksintiyle sordu Tegan. Laubali bir edayla konuşmasına rağmen Warric reisinin sesinde korku vardı.

"Üç klanı birden getirmişler," dedi Raithe, sırıklarda dalgalanan üç renkli bayrakları görünce. "Erling, Strom ve Dunn. Hepsi de burada." Ardından keyifsiz bir kıkırtıyla başını iki yana salladı. "Udgar ile bayrakçıları en öndeler. Hiçbir şey değişmemiş."

"Onları iyi tanıyorsun, değil mi?" diye sordu Lipit. Ev sahipleri bir eliyle tırabzanı tutarken diğeriyle alnındaki teri sildi. Yaz güneşi sıcak olmasına sıcaktı ama o kadar da değil.

Raithe omuz silkti. "Gulalarla bizzat kapışmadım ama ağabeylerim hep onları anlatırlardı. Ailem onlarla dövüşmeyi meslek edinmişti. Çoğu Dureyalı öyle yapar... yapardı," diye kendi kendini düzeltti. O son sözcük –*yapardı*– halkının cenaze ateşini

TELEGRAM KAKTUSUNX
vakmışçasına kulağına aşırı nihai geldi. Tesh'i bulduğuna göre başkaları da olabilirdi. Kabul ile vazgeçmeyi birbirinden ince bir çizgi ayırmaktaydı.

"Onlarla sen konuşmalısın," dedi Lipit hevesli bir ifadeyle. Diğer eli de kalkarak gözlerine akan teri silmekte ilkine yardım etti.

"Neden ben? Burası *senin* dahlın."

"Gula-Rhunları tanımam. Hiçbirimiz tanımayız, değil mi?"

Yüzlerinde umutlu bir ifade beliren reislerin kafaları uzun bir sıra halinde aşağı yukarı sallandı.

Raithe'in babası klan reislerine pek saygı duymaz, hele hele yemyeşil otlaklarda iyice semirmiş güneş klanlarının liderlerini adam yerine koymazdı. *Servetleri onların yünleridir ve bütün koyunlar gibi kırkılmaktan korkarlar*, derdi. Raithe babasının tıpkı diğer bütün Dureyalılar gibi güneylileri kıskandığını düşünürdü. Zaten her şeye –cesaret hariç her şeye– sahip olduklarından gıptayla bakılmayacak bir tarafları yoktu.

"Haklı." Tegan gelip bir kolunu Raithe'in omuzlarına attı. Hareketi herhalde Warric ve Tirre gibi yerlerde babacan kabul edilirdi. Tegan Dureyalı babaların oğullarına nasıl muamele ettiklerinden tamamıyla bihaberdi ve sarılmak o muamelenin içinde yer almazdı. "Bu tehlikeli bir buluşma," dedi adam, üzerlerine gelen orduya bakarak. "Dikkatle ele alınması lazım. En ufak bir hatadan felaket doğabilir."

Raithe güldü.

Ötekiler ona hayretle bakakalsa da delikanlının elinde değildi. Durumun ironisi katlanılamayacak kadar fazlaydı. Bir yerlerde on binlerce Dureyalının ruhu onunla beraber gülüyordu. "Sorun *çıkmasın* diye bir Dureyalının elçiniz olarak konuşmasını istiyorsunuz, öyle mi?"

Tegan kolunu geri çekti ve dişleri gözükecek kadar sert bir ifadeyle kaşlarını çattı. İşte bu Raithe'in iyi bildiği bir muameleydi. "Peki kimi önerirsin?" diye soran adamın ses tonu ayıplayıcıydı – işte bir diğer Dureya baba-oğul geleneği. Eğer niyeti Dureyalı bir baba gibi gözükmekse Tegan nihayet doğru noktalara temas ediyordu. Tek eksiği Raithe'in ensesine şöyle okkalı bir tokat patlatmaktı.

"Lipit?" diye kendi sorusunu kendisi yanıtladı Tegan. "Evet,

TELEGRAM KAKTUSUNX
burası onun yuvası ama, kusura bakma sayın ev sahibimiz, o *böyleleriyle* başa çıkmak için fazla medeni. Gula-Rhunlar onun zayıflığını sezip deniz kenarında bir kış evine kavuşma fırsatı göreceklerdir."

Gözleri kocaman açılan Lipit başını iki yana sallamaya başladı. "Ah, hayır. Hayır, öyle bir şey istemeyiz."

"İstemezsiniz tabii," dedi Tegan. "Peki ya Harkon? Melen, şairleriyle ve müzisyenleriyle tanınır. Eğer Gulalar türkülerden etkilenecek olsalardı onu ortaya ilk ben sürerdim. Krugen'e gelince... şey, o... onlara rüşvet vermeyi deneyebilir ama bir hırsızı bizzat çalabileceği pırlantalarla ayartmak imkânsızdır."

"Haklısın," dedi Krugen, yüzüklerini ovuşturarak. "Teklif edebileceğim hiçbir şey onları tatmin etmez."

"Tabii bir de Alward var," diye sözlerini sürdüren Tegan bir elini Nadak'ın yeni liderine doğru uzattı. Hepsi de dikkatlerini paçavralar içindeki cılız adama yönelttiler. Şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştıran Alward'ın ağzı korku dolu bir O şeklini aldı. "Ama belki de yoktur," diye ekledi Tegan.

"*Sen* yeterince becerikli görünüyorsun," dedi Raithe ona. "Kafan da çalışıyor."

"Haklısın, *çok* akıllıyımdır, hem de bu işe uygun olmadığımı anlayacak kadar. Şu âna dek tek bir Gula-Rhun bile görmüşlüğüm yoktu. Cehaletim sonumuzu getirebilir ama şu kuzeyliler hakkında bildiğim bir şey varsa o da birer savaşçı olduklarıdır ve bir savaşçının saygı duyduğu tek şey başka bir savaşçıdır."

Warric reisinin önünde dimdik duran Raithe adama gözünü dikip baktı. "Ben karrel değilim."

Tegan iç geçirdi. "Şu anda karrel olup olmaman umurumda değil. Şuna bir baksana!" Kolunu tepeden aşağı inmekte olan karınca sürüsüne doğru salladı. "Karrel olmaya mecbur değilsin ama onları bu duvarları yıkıp geçmekten caydırmadığın takdirde zaten bir karrele ihtiyacımız kalmayacak."

Bu sözleri Lipit'in ağzından hafif bir inilti kopardı. Ev sahipleri artık başını yenlerinden biriyle siliyordu.

Raithe bir kez daha yaklaşan ordunun taşıdığı üç bayrağa dikkat etti: Erling, Strom ve Dunn. Bunlar üç Gula klanı, devamlı savaşın şiddet düşkünü oğullarıydı. Raithe'in onlarla arasındaki

TELEGRAM KAKTUSUNX
ortak yönler, duvarında beraber durduğu kişilerle olandan daha fazlaydı. Aslına bakılırsa Warric reisi de bunu demeye getirmişti ama acaba kendisi bunun farkında mıydı?

"Peki," dedi Raithe. "Gideceğim ama bir şeyi belirtmek istiyorum: Beni yollama fikri sizden çıktı. Her ne olursa bu benim değil, sizin suçunuz."

"Saldırmalarından daha kötü ne olabilir ki?" diyen Tegan, Lipit'in bir kez inlemesine sebep oldu.

Raithe omuz silkti. "Kim bilir? Ama bir keresinde Shegon adlı bir Fhrey'le karşılaştım ve bakın ne hallere düştük."

Bu sözler üzerine kaşlarını kaldıran Tegan kafa salladı. "Doğruya doğru. Ben de seninle geliyorum."

• ● •

Raithe öğle ortalarında uzun çayır otlarının arasında yürüyerek tepeye tırmandı. Yeşil başlara ve saman sarısı saplara sahip bel hizasındaki bitkiler tohum vermişti. Hepsi de eğik duruyor, yorulmak bilmez bir okyanus rüzgârı tarafından devamlı surette batıya yatırılıyordu. Sözünü tutmuş olan Tegan delikanlının yanında yürüyor, onlara Malcolm ile Tesh de eşlik ediyordu. Çocuk Kalkanlık sorumluluğuna ilk kez bir yetişkin görevi almış bir oğlanın aşırı ciddiyetiyle yaklaşıyordu. Hiçbiri silah taşımıyordu. Bu kararı Raithe almıştı. Babası bir zamanlar ona savaş meydanı buluşmalarından, barışçıl bir görüşmeyi belirtmek için silahların geride bırakılmasından bahsetmişti. Raithe'in umudu bunun Herkimer'in palavralarından biri değil de riayet edilen bir uygulama olmasıydı.

Tirre'nin duvarları ile Gula kampını teşkil eden devasa ordunun ortasındaki küçük bir yükseltiye çıkan dörtlü, o rüzgârlı tepecikte durup bekledi.

Gula-Rhunlar yüksek araziye yayılarak Dahl Tirre'yi yarım daire şeklinde çevreleyen başlıca tepelerin her birini tutmuşlardı. Raithe metal tangırtıları, tahta takırtıları, Gulaların tuhaf lehçesinde bağırılan emirler ve kahkahalar duyabiliyordu. Gulalar sadece düzenli aralıklarla ölümle yüzleşen kimselerin kulağa delice gelmeksizin çıkarabilecekleri türden derin ulumalarla ve

TELEGRAM KAKTUSUNX
bögürtülerle, güzel gülüyorlardı. Bununla beraber kahkahalardan birkaçı fazla uzun sürüyor ve fazla yüksek çıkıyor, Raithe bazı Gulaların –hatta belki pek çoğunun– tıpkı en büyük ağabeyi gibi olduklarından kuşkulanıyordu.

Heim zamanla öldürmeye bayılır olmuştu. Hegel ve Didan onun rakiplerinin kanında yıkanmayı huy edindiğini anlatırlardı. Heim bunun kendisini daha güçlü kıldığını söylemişti ama babaları en büyük oğlunun ölümle haşır neşir olmaktan ve can almaktan zevk duyduğunda ısrar etmişti. Heim'ın gözünde katliam hep çok çabuk biterdi. Belki davranışı mızrak duvarlarına tekrar tekrar hücum eden bir savaşçılar grubunda delice sayılmazdı. Zaten babası bu uygulamayı asla yasaklamamış, hatta Raithe'in bildiği kadarıyla Heim'ı azarlamamıştı bile. Herkimer oğlunun huyunu sıradışı kabul etmişti ama askerlerin yaşantılarında normal kabul edilen şeyler Çiftçi Wedon veya Heath Coswall gibileri dehşete düşürürdü. Raithe onlar gibilerin neye bulaştıklarına dair en ufak bir fikirleri olup olmadığını bir kez daha merak etti.

Gula-Rhunlar onları beklettiler.

Güneş orta noktayı geçti ve batıya doğru alçalarak dahlı erirmiş gibi gösteren uzun gölgeler düşürdü. Havada turlayan deniz kuşlarının gölgeleri otlarda kayıp gitti. Arılar vızıldadı, rüzgâr esti, martılar çığlık attı.

"Belki burada olduğumuzu bilmiyorlardır," diye fikir yürüttü Malcolm.

"Biliyorlar," dedi Raithe.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Tegan.

Tegan uzun boylu olmamasına rağmen iri yarıydı ve ebatlarının ileri sürdüğünden daha ağır bir kaya gibiydi. Ayrıca koyu renkliydi: koyu tenli, koyu saçlı ve koyu gözlü. Siyah kıvırcık sakalı daha yeni yeni kırlaşmaya başlamıştı. Otuz santim daha kısa olsa Dherg zannedilebilirdi.

"Bunun haricindeki tüm tepelere konuşlanmışlar," yanıtını verdi Raithe.

"Buna tepe demeye bin şahit ister," diye belirtti Malcolm.

"Dahla en yakını bu." Raithe gözünü ayırmadan Gula sürüsüne bakıyordu. "Bunu tam da bu amaçla boş bıraktılar."

"Çekirge gibiler, öyle değil mi?" dedi Malcolm.

TELEGRAM KAKTUSUNX
Tesh kolunu kaldırıp işaret etti.

Oğlanın parmağını takip ettiklerinde üç kişilik bir grubun kalabalıkta ayrılıp oraya doğru yürüdüğünü gördüler. Adamlar yalnızca birer leih moor giyip yukarı katlamış ve omuzdan iğnelemişlerdi. Giysilerin her biri farklı renk ve desendeydi. Raithe'i asıl ilgilendiren, ne giymedikleriydi. Adamlar yanlarına bir mızrak veya balta almamışlardı. Herkimer haklı çıkmıştı; yaşlı adamın ölüsü, dirisinin hiç olmadığı kadar arifti.

Delikanlı, Grygor'la ve onun daha nemrut akrabalarıyla tanışmamış olsaydı en öndeki kişiyi bir dev zannederdi. Raithe'e otuz santim yukarıdan bakan adam sadece uzun boylu olmayıp aynı zamanda bir Grenmoria gibi görünüyordu. Bukleleri birbirine dolanmış gür kızıl saçları hiç ara vermeden daha da gür bir sakala karışıyor, çalı kaşlar sert bakışlı gözlerini gölgeliyordu. Omuzlarını, kollarını ve ellerinin üstünü kaplayan sık kıllar daha ziyade kürke benziyordu. Yüzünde sol yanağından çenesinin sağına kadar çirkin bir yara izi uzanıyordu. Aldığı yara burnunun alt kısmını kopartarak ona gulyabanimsi bir görünüm katmıştı. Başka bir yara da omzundan meme ucuna kadar göğsünde uzun bir iz bırakmış, dikildiği yerlerden geriye küçücük delikler kalmıştı.

Yoldaşlarının her biri ondan daha ufak tefek olmakla beraber onun kadar yaralıydı. Sağdakinin bir gözü, soldakininse bir eli eksikti. Eksik elin yerinde dövme bakır bir kazık takılıydı.

Raithe kendine hiç medeni gözüyle bakmamıştı. Hayatının çoğunu toprak bir kulübede tezek ateşi dumanı soluyarak geçirmişti. Buna rağmen Gulalara kıyasla kendini kültürlü hissetmemek elinde değildi.

"Ben Erling Klanı'nın reisi, Holt oğlu Udgar," diye odun kesmenin müzikal sanatsallığıyla duyurdu kızıl saçlı. "Burada düzenlenen bir konseye davet edildik."

"Ben Dunn Klanı'nın reisi, Siegmar oğlu Siegel," dedi boş göz yuvalı solgun adam. Artık birbirlerine daha yakın oldukları için adamın sağ önkolundaki kıvrık yılan dövmesi Raithe'in dikkatini çekti. Ortasındaki yanık izine rağmen yılan güzel çizilmişti. "Bu konseyin bütün kabileler için bir karrel seçeceği söylendi."

"Ben Strom Klanı'nın reisi Wortman, Rothwell oğlu," dedi ka-

TELEGRAM KAKTUSUNX
zık elli. Adamın ses tonu ne gariptir ki yumuşaktı. "Şu karrelin... Fhreylere savaş açacağı söyleniyor."

Hepsi de saygıyla başlarını salladılar.

"Planımız o yönde. Ben Dureya Klanı'nın reisi, Herkimer oğlu Raithe." Gerçek bir ateşkes toplantısına hiç iştirak etmemiş Raithe'in tokalaşmak veya tükürmek gibi bir protokol olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Fakat adamlar o tür bir şey yapmadıkları için delikanlı da yapmadı.

Raithe ilk başta bir kabahat işlediğini sandı; belki bir tür harekette bulunması, tanrılara hamdetmesi veya daha az bilinen bir şey yapması lazımdı. Gula reislerinin üçü de ona kötü kötü bakıp öfkeli yüzlerle geri çekildiler.

Siegel elini belinde olmayan bir şeye attı. Wortman büzüldü. Kızıl saçlı dev Udgar bile irkildi.

Tegan tereddüt etti. "Ben Te–"

"Herkimer oğlu ha?" diye çıkıştı Udgar, iri parmaklarından biriyle Raithe'i işaret ederek. "Mümkün değil! Bakırkılıç'ın bütün oğulları öldü. Didan'ı Klem Ovası'nda kendi ellerimde geberttim!"

"Ağabeyimi *sen mi* öldürdün?" diye sordu Raithe.

Gözleri kocaman açılan Tegan gerildi.

Udgar yüzündeki yara izini gösterdi. "Kellesini omuzlarından ayırmadan önce bunu bana Didan verdi."

"Bakırkılıç benden elimi aldı." Wortman bu sözleri sıkılı dişler arasından hırıldadı.

Ailem bana ne de güzel yadigârlar bırakmış! diye aklından geçiren Raithe yeniden Siegel'a baktı. "Peki senin gözünü de babam, Hegel veya Heim mı aldı?"

"Hayır." Siegel'ın üst dudağı tebessüm denebilecek bir ifadeyle kıvrıldı. "Bunu bana, ben uyurken karım bir saman urmığıyla yaptı. Yine de Yukarı Mızrak'ın oradaki Eckford'da otuz sekiz kişiyle beraber Heim'ın öldürülmesine yardım ettim."

"Demek Bakırkılıç'ın bir oğlu daha varmış," dedi Udgar, Raithe'i inceleyerek. "Seni saklamış. Onun gözdesi olmalısın."

Raithe kahkahalarını bastırırken elinde olmadan tebessüm etti. *Ah, tabii canım. Babam beni yere göğe sığdıramazdı.*

Bu sırıtışı onay kabul eden Udgar kafa salladı. "Neden seni bizimle buluşmaya yolladı?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Yollamadı. Babam öldü."

Sırıtma sırası üçlüdeydi.

"Onu kim öldürdü?"

"Shegon adında bir Fhrey."

Tüm gözler fal taşı gibi açıldı, ardından kısıldı.

"Tanrı Katili *sensin*," dedi Udgar, sonra da dönüp Siegel'a baktı.

Siegel başıyla onayladı. "Tanrı Katili, Bakırkılıç'ın gözde oğlu. Onun gizli hazinesi."

Doğru. Herkimer bana, karısına ve kızına o kadar çok değer veriyordu ki bizi açlıktan ölmeye bırakıp gitti.

"Yani tanrılara karşı verilecek bir savaşta bize önderlik etmek isteyen karrel sensin, öyle mi?" dedi Wortman. "Benden elimi çalan itin oğlu?"

"Ben karrel değilim." Raithe sağına döndü. "Bu Warric Klanı'nın reisi Tegan. O–"

"Savaşçıların nerede?" diye sordu Udgar ve üçü beraber etrafa bakındı.

"Binalarda mı saklanıyorlar?" diye sordu Siegel.

"Gemilerde mi?" diye fikir yürüten Wortman kumsaldan tarafı işaret etti.

"Bir şekilde arkamıza geçmişlerdir." Udgar dönüp tepelere göz gezdirdi. "Evet. Planları bu olsa gerek – bizi denizin önünde kıstırmak. Tahmin etmemiz gerekirdi!" Raithe'e dik dik baktı. "Baban ölmedi. Bize arkadan saldırmaya hazırlanıyor."

Udgar delikanlıya tükürdü, sonra da vahşi bir hayvan gibi uludu. Koca yumruklarını sıkarak birini Dureyalıya doğru kaldırdı. "Canlarımızı kolay kolay teslim etmeyeceğiz. Mynogan şahidim olsun ki sizi de yanımızda götüreceğiz!"

"Yok öyle bir şey. Hepiniz de konseye katılmaya davetlisiniz."

"Ah-ha! Duydunuz mu?" diye bağırdı Siegel. "Alçak planları işte buymuş. Bizi dahla alıp gırtlaklarımızı kesecekler!"

Üçlü geri çekilmeye başladı.

"Hayır. Hayır, yanlışınız var. Size doğruyu söylüyorum," diye adamları temin etti Raithe.

"Tekrar karşılaştığımızda seni geberteceğim, Bakırkılıç'ın oğlu. Ve karşılaşacağız da. Bundan hiç şüphen olmasın!" diye ilan etti Udgar.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Raithe ve Tegan öylece durup Gula reislerinin kalabalığa karışmalarını seyrettiler ve az sonra boru sesleri duydular.

Tegan delikanlıya doğru döndü. "Haklıymışsın. Lipit daha iyi bir seçim olurmuş."

TELEGRAM KAKTUSUNX

24

Balgargarath

Bazı şeyler karşınıza çıkıncaya kadar akla hayale sığmaz. Üstelik çıktıklarında bile onlara inanamayabilirsiniz. Aşk öyle bir şeydir; tabii ölüm de. Balgargarath hiç şüphesiz imkânsızlığın o kısıtlı kapsamında yer alıyordu ama zaten isminin bize bir ipucu vermesi gerekirdi. Bir şey kulağa bir devin yediği cüceyi kusması gibi geliyorsa gün ışığıyla ve papatyalarla karşılaşmayı beklememelisiniz.

–Brin'in Kitabı

Bir şey geliyor.

Persephone hiçbir şey duymasa da neler olduğunu biliyordu. Bir doğal afet oraya geliyordu ve kadın bunu yaklaşan bir fırtına gibi hissediyordu.

Arion uzanıp Suri'nin elini tuttu. "Göletin yanına gitmeliyiz," dedi. "Herkesin gelmesi lazım. Suri sizin de kuvvetinize ihtiyaç duyabilir." Sakin gözüken Fhrey hiç de korkmuşa benzemiyordu. Miralyitli'nin bu hali Persephone'ye kendini daha iyi hissettirdi. Arion onun ölçüm standardıydı ve Fhrey telaşa kapılmadığı sürece Persephone umudu elden bırakmazdı.

Tek kelime bile etmeden, sorgusuz sualsiz Arion'un peşinden gittiler. Oradaki herkes her nasılsa nihai anın gelip çattığını ve saygıdeğer bir sessizliği hak ettiğini anlıyordu. Tekrar mağaraya çıktıklarında Persephone onu duydu. Çok uzaklardan bir ses geliyordu. Bir çocuğun çaresiz feryadını veya kayaların yırtılmasını andıran gürültü hafif olmakla birlikte dikkat çekiyordu.

Mavi parıltılı mağarayı katettiler ve sonunda Arion ile Suri göletin yanında durdular. Yüzey artık cam gibi değildi, titreşiyordu.

TELEGRAM KAKTUSUNX
Eşmerkezli halkalar kenarlara kadar yayılıyor, sonra geri sekip tekrar merkezde toplanıyordu.

"Herkes geri dursun!" diye gürültünün arasında bağırdı Anon. O engin mekânda sesi ufacıktı. "Bize yer açın."

"Biz neden buradayız?" diye sordu Sel. "Ne yapmamızı bekliyorsun?"

"Orada kalın yeter."

Gürültü o kadar yükseliyordu ki Persephone sesi, kırılan taşların feryadını hissedebiliyordu. Yukarıdaki sarkıtlar sallanarak rüzgâr çanları gibi çınlıyordu. İçlerinden biri patikanın ilerisine düşüp parçalandı. İkisi daha koptu ve öyle bir şiddetle yere çakıldı ki hem Persephone hem de diğerleri yerlerinden sıçradılar.

Derken mağaranın arka duvarı patladı.

Üzerlerine taş parçaları saçıldı. Patlamanın kuvveti Persephone'nin saçlarını uçuşturdu ve onu mıcır yağmuruna tuttu. Meşum toz bulutunun içinden çıkan, dev bir keçininkine benzer koskoca bir toynak, seyircileri yalpalatacak bir sertlikle yere indi.

Toz bulutu dağıldı ve Persephone o ürkütücü mavi ışıkta nihayet Balgargarath'ı gördü. İblisin alt kısmı toynaklı ayaklarıyla ve tüylü bacaklarıyla dev bir keçi gibiydi. Gövdesiyse güçlü kuvvetli bir insana benzemekle beraber kafası inanılamayacak kadar çirkindi. Pörsük, köselemsi bir deri tabakası, cesedin üstüne serilmiş bir örtü misali kasları ve kemikleri sarmalıyordu. Eğri büğrü ve kıvrık boynuzlar çıplak kafatasının her iki yanından çıkıntı yapıyor, delikleri kıpırdanan domuzumsu bir burun sarı renkli ufacık iki gözü birbirinden ayırıyordu. Açık duran koca bir ağız, parlayan dudakların arkasında dizili sivri diş sıralarını meydana çıkarıyordu.

Duraklayan heyulanın küçük sarı gözleri onlara odaklandı. Dimdik doğrulmasıyla boynuzları tavana sürten Balgargarath sağır edici bir sesle kükredi. İki sarkıt daha düştü ama parçalandıklarında bir ses çıktıysa bile Persephone kükremenin şiddetinden dolayı o sesi duymadı.

Persephone'nin donakalmasına yol açan şey ne bilinçli bir düşünce ne de sihirli bir büyüydü. Kıpırdayamıyordu, o kadar. Vücudundaki her kas korkunun esiri olmuştu. Nefes almayı bile

TELEGRAM KAKTUSUNX
bırakmıştı. *Dünyada böyle bir şey varken Fhreylerin tanrı olduklarını nasıl düşünebildim?* Tabii böyle bir yaratığın var olduğu kimin aklına gelirdi ki? *İblis* yakıştırması ona hakkını vermiyordu. Belki hiçbir sözcük veremezdi. Bu şey, kâbusları çığlık çığlığa uyandıran bir kâbus gibiydi.

"*Hareketi, tozu, sesin titreşimini kullan!*" diye yanında duran Suri'ye bağırdı Arion. İkisi de diğerlerinin epey ilerisindeydi. O anda boynuzlu bir dağın toynaklı ayakları altındaki iki ufacık böceğe benziyorlardı.

Suri şarkı söylüyordu – hem de Balgargarath'a! Persephone bu işin nasıl yürüdüğünü biliyordu, sihrin nedense melodik sesler çıkarmaya dayandığını çözmüştü. Yine de birinin karşısında böyle bir varlık dururken nasıl şarkı söyleyebildiğini aklı almıyordu. Minna bile kürkünü kabartarak ve dişlerini göstererek bir iki metre geri çekilmişti.

Yine de Suri şarkısına devam etti. Ezgisi daha öncekine benzemekle beraber bu sefer daha yüksekti ve akort edilen bir müzik aleti gibi hem ritmi hem de melodisi sürekli değişiyordu. Minik gözlerini biraz zahmetle önündeki iki karıncaya odaklayan canavar bir adım attı. Hareketiyle yer sarsıldı. Persephone sarsıntıyı hissetti ve gölete daha büyük halkaların yayıldığını gördü. Yere sürten dev toynaklar yavaşladı. Yaratık tekrar kükrediğinde Persephone neler olduğunu anladı. Balgargarath yere batıyordu.

İblisin ayaklarının altındaki taş sanki eriyor, Arion ormanda Rapnagar'ı kapana kıstırırken toprağın yaptığı gibi katrana dönüşüyordu. Fakat akışkan kayanın fokurdadığı ve bahtsız kurbanın yavaş yavaş battığı bu seferki sahne daha dramatikti. Pençelerinin de yardımıyla ilerlemeye çalışan heyula öfke ve hüsranla kükredi.

"*Şimdi!*" diye buyurdu Arion.

Suri kollarını iki yana açtı, sonra da hızla savurarak el çırptı. Kızın bunu yapmasıyla mağaranın karşı ucundaki duvarlar onu taklit etti. Persephone gözlerine inanamadı. Kepez boyundaki kaskatı taş duvarlar büyük bir süratle birbirine kapandı. Hemen sonra –belki sihrin ilave bir etkisiyle, belki de yalnızca duvarların hareketiyle– tavan tüm o sarkıtlarla beraber çöktü. Herkes kaçışarak Agave'ye doğru patikada geri çekildi.

Koşarlarken üzerlerine toz ve mıcır yağdı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Başardın!" diye Suri'yi Rhunca tebrik etti Arion. "Yapabileceğini biliyordum. Zaten–" Ansızın durup arkasına döndü. Yüzünde bir hayret ifadesi belirirken başını yavaşça iki yana salladı.

Persephone şimdiye kadar *mezarının üstünde yürünüyormuş gibi hissetmek* deyimini hiç anlamamıştı. Canlı birinin mezarı olabileceği hiç mantıklı gelmemişti. Fakat Arion'un yüzünü korkunun kapladığı o anda kalbi duracak gibi olan, kollarındaki tüyler dimdik kalkan Persephone deyimi nihayet anlayabildi.

"*İmkansız*," diye Fhreyce konuştu Arion.

"Neler oluyor?" diye sordu Persephone.

Arion mağaradaki göçüğe hayretle bakmayı sürdürdü. "*Hâlâ yaşıyor... ama... yaşamıyor da. Canlı değil. Asla da olmamış. Sanırım. Bence bu...*" Miralyitli'nin beti benzi attı. "*Ah, kutsal Ferrol aşkına, bu mümkün olamaz!*"

"Ne mümkün olamaz?" diye sordu Persephone ama aslında cevaba ihtiyacı yoktu. Arion'un sözleri her şeye açıklık getirmişti. Yabancı bir denizin karşısındaki bir dağın en az bir kilometre altında gömülüydüler ve yegane kurtarıcıları dehşete kapıldığı için Fhreyce'ye dönmüştü.

Brin, Roan ve Moya söylenenlerden bihaber öylece dikiliyorlar, Persephone'den açıklama bekliyorlardı. Persephone onlara beklediklerini verebilecek durumda değildi.

Cücelerse Arion'un sözlerini anlamışlardı.

"Ama sen Miralyitli'sin," dedi Ayaz şaşkınlıkla.

"Miralyitliler ancak Belgriclungreiaları öldürmekten anlarlar," diye çattı Ayaz. "Şimdi üç tanesini daha öldürdü."

"Ne?" diye sordu Moya. "Neler oluyor?"

"İblis ölmedi," dedi Persephone.

"Ölmedi de ne demek?" Moya bir elini belinde tutarak diğeriyle enkaz yığınını işaret etti. "Suri onu üç farklı şekilde ezip toprağa gömdü. Ölmediğini nereden çıkardın?" Genç kadının sesinde öfke vardı. Diğer herkes gibi o da bunun doğru olmasını istiyordu.

Derken bir sarsıntı hissettiler.

Moya gözlerini devirdi. "Of, Tetlin Cadısı'nın çürük kalbi aşkına. Benimle dalga geçiyorsunuz!"

Moya dönüp Roan'a kaçmasını bağırırken Persephone de

TELEGRAM KAKTUSUNX
Brin'in elini buldu ve dördü beraber patikada cücelerin peşinden koşarak oradan uzaklaştılar.

"Şimdi ne yapmamı istersin?" diye cılız bir sesle Arion'a sordu Sun.

Persephone karmaşık bir sihir jargonu –güç toplamayla, odaklanmayla, celbetmeyle ve ahenkleştirmeyle ilgili bir şeyler– duymayı bekledi. Fakat Arion tek bir sözcük bağırmakla yetindi. "Kaç!"

Brin, Persephone'yi neredeyse sürükleyecek kadar çekiştiriyordu. Birlikte Agave'ye daldılar. İçeri girdiklerinde de durup soluklandılar.

Peşimizden gelir mi? Çatlaktan içeri girebilir mi? Elbette girebilir! Çıktığı yer burası!

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Brin, soğuktan donarcasına titreyen bir sesle.

Halen soluklanmaya çalışan Persephone, "Yapabileceğimiz bir şey var mı bilmiyorum," diyebildi.

Roan'ın peşinden içeri giren Moya girişe doğru dönüp kılıcını çekti. Davranışı ne denli anlamsız gözükse de Persephone böyle yaptığı için onunla gurur duydu. Birkaç derin nefes daha alıp o da kendi kılıcını çekti ve Moya'nın yanında durdu. Yanaklarından yaşlar akan Brin sertçe yutkunup onlara uydu. Beline göz atan Roan kendisinin de bir kılıç taşıdığını keşfettiğine şaşırmış gibiydi. Eski köle silahı kınından çıkardı.

"Ucunu yukarıya doğrult ama böyle geride tut." Moya silahı yüzünün hizasına kaldırarak ona ne yapacağını gösterdi. Silahın ucu ileri bakacak şekilde kolunu kıvırıp gövdesine yaklaştırdı.

"Kılıcı nasıl tuttuğunun bir önemi olduğuna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Persephone, Moya'yı taklit etmesine rağmen.

"Bir iş yapacaksak bari düzgün yapalım."

Persephone kafa salladı. "Tabii... tamam... doğru söylüyorsun." Korkudan zırvalıyordu ama ne fark ederdi? Artık önemseyecek ne kalmıştı?

"Sol ayağınızı önde tutun!" diye bağırdı Moya. "Ve o şey üstümüze geldiğinde sağ ayağınızla adım atıp kılıcı savurun veya saplayın."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Hangisini yapacağım? Savuracak mıyım, saplayacak mıyım?" diye sordu Roan.

Moya yutkundu. "Ah... bilmiyorum. O an hangisi kolayına gelirse onu yap. Yeter ki o şeye vurmayı dene."

"Bu metal harikulade." Roan ellerindeki silahı hayranlıkla süzdü.

"Şimdi olmaz, Roan! Dikkatini topla!"

Yarıktan içeri dalan Suri, Minna ve Arion'un onlarla çarpışmalarına ramak kaldı. Fhrey'in yine başını ovuşturuyor olması Persephone'nin dikkatinden kaçmadı.

"Nerede o?" diye sordu Moya.

"Hâlâ gömülü," yanıtını verdi Suri.

Arion kılıçlara baktı. "Onlarla ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Elimizden ne gelirse." Moya sert bakışlarla Fhrey'e meydan okudu. Genç kadın tam bir dövüşçü havasına girmişti.

Arion kafa sallayıp geçti.

"*Neden bir şey yapmıyorsun?*" diye Fhrey'e sordu Ayaz. "*Ormanda hiç sıkıntı yaşamadın. O kızdan medet ummayı bırak. Ne yaptığının farkında değil. Bu işi sen bitirmelisin.*"

"*O yüzden mi işe yaramadı?*" diye Arion'a sordu Suri. Yüzünde çaresiz, mahcup bir ifade vardı. "*Ben–*"

"*Senin bir kabahatin yok,*" dedi Arion. "*O şeyi ben de öldüremezdim. Balgargarath öldürülemez çünkü canlı değil.*" Sözünü bitirince cücelere dik dik baktı.

Sonra tekrar Suri'ye doğru döndü. "*Hissetmedin mi? Görmedin mi?*"

"*Iblis... parlak gözüküyordu,*" dedi Suri. "*Sanki... Bilmiyorum. Neredeyse bir... tel gibiydi.*"

"*Öyle de ondan. O katı bir cisim değil. Doğal da değil. Sabit bir biçimden yoksun. Yoktan var edilmiş. Kendi şarkısına, kendi dizilimine sahip. Sanat'ın somutlaştırılmış hali. Benzerini daha önce hiç görmemiştim. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğine ihtimal vermezdim. Fakat ona yüklendiğimde gerçekten orada değilmiş, sadece bir duman bulutuymuş gibiydi, hiçbir şey olmadı.*"

Arion sözlerini sürdürmeden önce Rhunca'ya geçti. "Ne sen ona zarar verebilirsin ne de ben verebilirim." Çıplak silahlara göz attı. "Bir başkasının da verebileceğini sanmam."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Öyleyse sonumuz geldi." Ayaz boynunu büktü, kollarını iki yanında gevşekçe sarkıttı.

"Rhulyn'deyken kuzeye yolculuk etmeyi sürdürmeliydik." Sel ellerini kaldırıp başının iki yanına kapattı.

"Daha bitmedi." Arion cücelere baktı. "Girişi tıkayın."

"Hiçbir işe yaramaz. Buradaki kayaç kırılgandır. O şeyi durdurmaz," dedi Ayaz.

"Ben de size yardım edeceğim," karşılığını verdi Arion.

"Daha şimdi ona zarar veremeyeceğini söylüyordun," diye hatırlattı Persephone.

"*Veremem ama onu yavaşlatabilirim. Hatta belki durdurabilirim bile.*" İki elini de yumruk yapıp hafifçe birbirine vurdu. "*Sanat kendi kendine zarar veremez, anlıyor musunuz? O yüzden Balgargarath'a hiçbir şey yapamam. Umudum bunun aksinin de doğru olması. Onunla aramıza bir engel koymamız lazım.*"

Hepsi de yerin sarsıldığını hissetti. Çatlağın dışındaki uzak mavi ışığa ve mağaranın sağlam kalan yarısına baktılar.

"*Acele edin,*" dedi Arion. "*Gömüldüğü yerden çıkıyor.*"

Ayaz ve Sel dedikleri gibi fevkalade inşacılardı. Enkazdan buldukları ve Yağmur'un onları için kırdığı taşları yontarak, birbirine dayayarak ve üst üste yığarak çatlağı sımsıkı bir taş duvarla kapattılar.

Onlar çalışırken sarsıntılar şiddetlenip sıklaştı. Son birkaç taşın yerleştirilmesinden kısa süre sonra Balgargarath'ın göçükten çıktığı duyuldu.

Arion bu sefer Suri'yi beklemeyip kendi küçük şarkısına başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye endişeyle sordu kız. Persephone mistiğin neden bu kadar endişelendiğini anlamadı.

"Sorun değil. Bu ufak bir şey." Arion böyle söylemesine rağmen yavaşça yere oturmaya davrandı.

Hemen sonra canavar girişe ulaştı. Taş yığınına çarparak yarattığı depremi hepsi de hissettiler. Arion sarsıntıyla geri geri yalpaladı. Barikat hafifçe eğilse de yıkılmadı. Oda bir kez daha sallandı, ardından üst üste iki deprem daha yaşandı. Bu sefer taşlar hiç kıpırdamadı.

Suri gidip Arion'un yanına çökse de Fhrey elini sallayarak onu başından savdı. "İyiyim. Ben iyiyim," dedi.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Duvar dayanıyor mu?" Moya etrafa bakındı. "Öyleyse burada kaldığımız müddetçe güvendeyiz, değil mi?"

"Yorulup vazgeçmesi ne kadar sürer?" diye cücelere sordu Persephone.

"Öyle bir şeyin olacağını *hiç* sanmam," diyen Suri perişan bir ifadeyle onlara doğru döndü. "Arion haklı. Balgargarath canlı değil. O bir tür örü. Asla gitmeyecek. Ebediyen bu taşları aşmaya çalışacak."

"Eh, Mari'ye şükürler olsun," dedi Moya. "Nasılsa bize el süremez."

"Ebediyen yetecek kadar yiyeceğimiz ve suyumuz yok," diye belirtti Roan.

Bu gerçek asık suratlarla ve kasvetli bir geleceğe bakan dalgın gözlerle bir halka şeklinde dizilmiş yoldaşlar için apaçık ortadaydı. Persephone yeniden mezarının üstünde gezildiğini hissetti. Üstelik gezen kişi bu sefer tam tepesinde gibiydi.

• ● •

Suri, Arion'un burnundan bir damla kanın aktığını gördü. Damla üst dudağına değene kadar Fhrey bunu fark etmedi, ettiğinde de kanı silerek geride gül pembesi bir iz bıraktı.

"*Seni öldürüyor*," dedi kız. "*İblisi uzak tutmak sana fazla geliyor.*"

Arion parmaklarındaki kana baktı. Eli titriyordu.

"*Bırak ben yapayım*," dedi Suri ona. "*Nasıl yapacağımı göster.*"

Arion başını iki yana salladı. "*Bu iş göründüğünden daha çetrefilli. Balgargarath akıllıca bir yaratı. Taşlara vurmayı bıraktı ve şimdi boşluklar arıyor... duvarı aşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor. Ona devamlı ilgi göstermem gerekiyor. Yıkıp geçmemesi için kalkanda değişiklikler yapıp duruyorum. Bu da hiç kolay değil. Daha önce söylediğim gibi eğitimimin bir parçası da düşüncelerimi bölmek, aynı anda iki hatta üç farklı şey birden yapabilmekti. Bunda becerikliyimdir ve benim için fazla çaba gerektirmemesine rağmen sana epey zor gelebilir.*" Hafifçe gülümsedi. "*Ne komik. Estramnadon'dan ayrılmadan önce prense düşüncelerini bölmeyi, aynı anda birden fazla şey yapmayı öğretmeye çalışıyordum. Aradan ne kadar da uzun bir zaman geçmiş gibi geliyor...*"

TELEGRAM KAKTUSUNX

Arion'un yüz ifadesi öylesine kederliydi ki Suri'nin yüreği sızladı. "*Üstelik yurdumu öyle bir kargaşa içinde bıraktım ki. Kendi kendime Nyphron'la kısa sürede başa çıkarım ve geri döndüğümde işleri yoluna koyarım diyordum.*"

Arion kızın kabahati olmadığını söylemesine rağmen Suri olduğunu biliyor, kapıldığı vicdan azabından boğulacak gibi oluyordu. Canavarı alt etmeyi başaramayarak herkesi yüzüstü bırakmıştı. Hayır, daha da beter. Onları öldürmüştü. Bu durum yakacak odun toplamayı unutmaya veya bütün çilekleri yemeye benzemezdi.

Minna kızın neler hissettiğini anlamış olacak ki gelip başını Suri'nin kucağına koydu. Daima iyi ve arif bir kurt olan Minna mistiğe kendini daha iyi hissettirmeyi bilirdi. Fakat bu sefer o bile Suri'nin moralini düzeltemedi.

"*Kalkanı daha ne kadar yerinde tutabilirsin?*"

"*Emin değilim.*" Arion tekrar konuşmadan önce birkaç dakika bekledi. "*Bana ölümden bahset.*"

"*Ne?*"

"*Biz Fhreyler o kadar uzun yaşarız ki ölüm nadir bir olaydır. Fakat kısa ömürlü olduğun için sen ona sık sık tanıklık etmişsindir. Öyle değil mi? Berbat bir şey midir? Hem Gryndal'ın hem de Zephyron'un ölümleri şiddetli ve korkunçtu. Ölüm hep öyle feci, berbat bir şey midir?*"

Suri durup Dahl Rhen'de ölen onca insanı, Magda ile diğer ağaçları, Boz Grin'i ve Kavruk adlı o kurdu düşündü. En çok da Tura ile Maeve'i düşündü. Tura son nefesini verirken yanında değildi. Onu bahçenin daha yeni çapalanmış toprağında yüzükoyun yatarken bulmuştu. Fakat öldüğü sırada Maeve'in yanındaydı. Hayata gözlerini yumarken ona dokunmuş, onunla konuşmuştu. "*Sanmıyorum,*" dedi o anı hatırlamaya çalışarak. Yaşlı kadın gözlerini yummuş ve yüzünde kocaman bir tebessümle ölmüştü. "*Daha çok uykuya dalmaya benziyor ama bir daha asla uyanmıyorsun.*"

Arion kafa salladı. "*Uyumak kulağa o kadar kötü gelmiyor. Uyumayı severim. Keşke şimdi de uyuyabilseydim.*" Uzanıp Suri'nin elini tuttu. Fhrey'in uzun ve narin parmakları Suri'ninkileri sıkıca kavradı. "*Unutma, bunların hiçbirinde senin suçun yok. Suç bende.*

TELEGRAM KAKTUSUNX

Diğer her şey gibi Sanat'ın da iyi ve kötü yönleri vardır. Hiçbir şey tamamen iyi olamaz. Öyle bir şey mümkün değildir. Yaradılış bizim iyi ve kötü gözüyle baktığımız olumlu ve olumsuz şeyler doğurur. Tüm yaşam biçimleri gibi yaradılış gücü de varlığını sürdürmeye çalışır. Sanat'ın en büyük sorunu kullanıcısını baştan çıkarması, ona duymak istediklerini söylemesidir. Kuşkulandıklarını doğrulayan hiç olmadık bir yalana inanmak, onları reddeden en bariz gerçeğe inanmaktan daha kolaydır. Bunu bana Fenelyus öğretmişti. Kibir... dar görüşlü kibir güçle beraber gelir ve Sanat güçtür. Şu Balgargarath'ı sen yenemesen bile ben yenebilirim sandım. Bundan bir an bile şüphe duymadım. Bir keresinde Gryndal'ı ayıplamama sebep olan hataya düştüm: ben de kendimi tanrı olarak gördüm. Ama değilim." Dudağı titriyordu. "*Kendime o kadar güvenmeseydim bu odaya girer girmez yüzeye doğru yola çıkmamızda ısrar ederdim. Oyalanmamıza izin vermezdim. Belki yine de çıkmayı başaramazdık ama en azından bir şansımız olurdu. Ama şimdi... eh... Çok ama çok üzgünüm, Suri.*"

Arion hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Yer sarsıldı. Çatlağa yerleştirilmiş taşlar takırdadı. Kendini bariyere atan canavarın gümbürtüsü açıkça duyuldu.

Arion dişlerini sıkıp dudaklarını büzdü. "*Görüyor musun?*" deyip gözlerini sildi. Burnundan bir kan damlası daha aktı. "*Hep içeri girmenin bir yolunu arıyor.*"

• ● •

Ayaz, Sel ve Yağmur horluyorlardı.

Roan bir ateşin çıtırtısından, kahkahalardan ve şöyle derin bir horultudan hep hoşlanmıştı. Iver eve sarhoş geldiğinde sırtüstü yatar ve genizden gelen gür bir sesle horlardı. Roan adamın horlaması kesildiği zaman tasalanırdı. Iver öksürür, yataktan aşağı yuvarlanır ve tükürürdü. O andan başlayarak tekrar uykuya dalıncaya kadar Roan'ın hazırlıklı olması gerekirdi. Bu sebepten dolayı geç vakitlere kadar uyumamayı veya erken kalkmayı yeğlerdi. Birkaç güvenli anı uyuyarak geçirmek büyük bir israf gibi gözükürdü.

Moya da horlardı. Ona bakan çoğu kimse buna ihtimal vermese bile öyle yapardı. Roan kendisinin de horlayıp horlamadığını,

TELEGRAM KAKTUSUNX
eğer horluyorsa nasıl bir ses çıkardığını ve buna neyin sebep olduğunu merak ederdi. Horlayan çoğu kimse bunu bitkinken ve ağızları açık olarak sırtüstü yatarken yapardı. Uykusu hafif olan Roan yan yatmayı yeğlerdi ama bir hafta boyunca sırtüstü yatarak kendini horlarken yakalamayı denemişti. Başaramamıştı. Ya çıkardığı ses onu uyandırmıyor ya da horlamıyordu.

Persephone'nin cüce dediği ama Roan'ın toplu olarak küçük adamlar diye düşündüğü üç Dherg kesinlikle horluyordu. Dahl Rhen'in kapı borusunun sesi onlardan çok da yüksek sayılmazdı ve Roan çıkardıkları gürültü arasında gözlerine nasıl uyku girdiğini anlamıyordu. Dikkatini asıl çeken –tabii horultuyla ilgili her şeye yönelik olağan ilgisinin yanı sıra– belirli bir düzende horlamalarıydı. Her biri aynı sesi, aynı duraksamayı, aynı nefes alışı ve ardından aynı curcunamsı homurtuyu tekrar ediyordu. Genç kadının buna odaklanma sebebi zihninin tekrarlı sesler üzerinde çalışıyor olması ve bir sorunu çözmeye çalışırken beyninin benzer olaylara yoğunlaşmak gibi bir huyunun bulunmasıydı. Bu şekilde pek çok yeni fikre kapılırdı. Bir göletin yüzeyinde fırıl fırıl dönen bir yaprak ona Gifford'ın çömlekçi masası fikrini vermiş, bu da daha sonra tekerlek fikrini doğurmuştu. Roan bu sefer daha kaçamak bir şeyin peşindeydi: Konuşma dilini çizmenin.

Brin'in saplantısı olarak başlayan şey yerde oturarak taş masaya bakmakta olan Roan için bir bulmaca halini almıştı. Bulunduğu açıdan masanın altını görebilen eski köle oranın oyuklarla ve çentiklerle bezeli olduğunu görebiliyordu. Yüzündeki meraklı ifade ise diğerlerinin dikkatini çekti.

"Onu kendi haline bırak," diye Persephone'ye fısıldadı Moya. "Roan hep böyle yapar ve inan bana, şu anda öyle yapması işimize gelir."

Roan onlara aldırış etmeden masaya bakmayı sürdürdü. Normalde odaklanmak istediğinde saçlarını çiğnerdi. Eğer o yetmezse canı yanana kadar tellere asılırdı. Bu sefer daha da ileri gitti ve telleri kaldırarak köklerini zorladı. Acıyı artırmak eskiden beri dikkatini toplamasını kolaylaştırırdı. Roan en derin sezgilerine Iver onu döverken kapılmıştı. Zihni en kötü zamanlarda dış dünyayı yok saymayı öğrenmişti. Iver, ev, acı, korku – hepsi de arka plandaki sise karışırken genç kadının düşünceleri tek bir noktada

TELEGRAM KAKTUSUNX
toplandı. Bu şekilde yoğunlaşmışken hemen hemen her şeye katlanabilirdi ve sonuç genellikle daha olurdu.

Küçük adamlar horluyorlar. Hayır, önemli olan horlamaları değil, aradaki duraksamalar.

Duraksamalar cücelerin solumalarıyla örtüşüyordu. Nefes al, horla, nefes ver, horla – işte bir düzen. Kişiler konuşurken de duraksarlardı ama bunu çoğu kez nefes almak için yapmazlardı. Duraksamalar kelimelerden önce ve sonra gerçekleşir, hele hele fikir alışverişlerinden önce uzun duraksamalar yaşanırdı. Kelimeleri çizerken sesin eksikliği çizimin eksikliğine de yansımalıydı. İşaretlerin arasındaki boşluklar işte o duraksamalar olmalıydı. Aralıklarla birbirinden ayrılan kelimeler. Yeni bir işaret sırası – yeni bir düşünce. Olmayanlar da olanlar kadar önemliydi.

Brin bu kadarını çoktan çözmüştü. Kızın sembollere dayanarak sesleri yazma sistemi bunu hesaba katıyordu. Keşfi dâhiceydi. Her bir işaret bir sesi temsil ediyor, bir işaret dizisi bir kelime oluyor, aralardaki boşluklar birini diğerinden ayırıyordu. Brin bu kavramdan yola çıkarak tabletlerdeki işaretleri yorumlamaya çoktan başlamıştı. Tüm bunlar iyi hoştu ama ya horultular?

Peki ya masa? Çünkü...

"O şey bir masa falan değil," diye kendi kendine mırıldandı Roan.

Halen taş sandalyede oturmakta olan Persephone ona baktı. "Değil mi? Ne o zaman?"

"Başka bir tablet," yanıtını verdi Roan. "Altında işaretler olduğunu görebiliyorum."

Moya ve Persephone eğilip baktılar.

"Üstünde çalışılmak için böyle koyulmuş," diye açıkladı Roan. "Önünde oturup bacaklarını altına sokarsan daha rahat edersin. Tüm o işaretleri kazımanın kolay olduğunu hiç sanmam – dizlerinin üstünde oturman gerekirse daha da zorlaşacaktır. Sadece bu böyle dik durduğuna göre en son onun üstünde çalışılmış olsa gerek."

"Peki neden ters duruyor?" diye sordu Persephone.

Roan omuz silkti. "Belki arkasına daha fazla işaret koymak veya... işaretleri saklamak için."

Moya ve Brin taşı ters çevirdiler. Agave'nin zeminindeki taş-

TELEGRAM KAKTUSUNX
ların neredeyse hepsi şist, yani çamurdan oluşan ve kolayca kırılıp şaşırtacak kadar ince yapraklara ayrılan katmanlı bir kayaçtı. Tabletlerin hepsi de yaklaşık Moya'nın başparmağı kalınlığındaydı ve pek ağır sayılmazdı. Ayrıca yontmaktan ziyade kazıyarak üzerlerine işaretler koyulabilecek kadar yumuşaktı. Masa vazifesi gören taşı ters çevirmelerinin ardından Moya ve Persephone ona hayal kırıklığıyla göz gezdirdiler. Brin üzerinde çalıştığı tabletleri bıraktı ve ışık taşını doğrultarak yeni işaretleri bir süre inceledi.

"Hiçbirini anlamıyorum," diye kaşlarını çatarak duyurdu genç kız. Parmaklarını hafifçe sembollerde gezdirdi. "Anahtarı ve Orinfar'ı kullanarak kelimelerin pek çoğunu çözdüm. Hatta birkaç ifadeyi de. Ama bu..." Tablet masaya kaşlarını çattı. "Buradaki hiçbir şeyi tanımıyorum." Duraksadı. "Şey, aslında tanıyorum. Demek istediğim semboller aynı. Ama kelimelerden hiçbirini çıkaramıyorum."

Roan kafasını salladı. İşte her şey anlam kazanmıştı. Böyle zamanlarda sanki kafasında bir şimşek çakardı. O mükemmel aydınlık anında bütün dünya gözlerinin önüne serilir, genç kadın her bir kum tanesinin maksadına kadar her şeyi açıkça görebilirdi. Sonra ışık söner ve geriye sadece silik bir imge kalırdı.

Roan horlayan cüceleri işaret etti. "Ne dediklerini anlıyor musun?"

Brin şaşırır gibi oldu. "Horluyorlar, Roan. Hiçbir şey söylemiyorlar."

"Ama ağızları açık ve ses çıkarıyorlar."

"Ama onlar birer sözcük değil. Sadece ses."

"Aynen öyle," dedi Roan. "Ya tablet masadakiler de... yalnızca sesse?"

"Anlamıyorum." Brin masanın üzerine eğilerek bozuk yüzeyine göz gezdirdi.

"Ben anlıyorum," dedi Suri. Yerde otururak Minna'yı okşayan mistik ayağa kalkıp tablet masaya geldi. "Bana ne dediğini söyle."

"Hiçbir şey demiyor," diye üsteledi Brin.

"Ama sembolleri anlıyorsun, değil mi?"

Brin başını sallayıp onayladı.

"Peki hepsi de bir sesi temsil ediyor mu?"

"Tabii ama bir sözcüğü değil."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Göster bize. Horlamasını sağla," dedi Roan.

"Ne?" diye soran Brin şaşkına dönmüştü.

"Sesleri çıkar."

Omuz silken genç kız taş yüzeye baktı. "Hepsini bilmiyorum. Bazılarını tahmin etmem gerekti; o yüzden herhalde yanlıştırlar." Parmağını taşa koydu ve onu bir işaretçi gibi kullanarak semboller boyunca soldan sağa gezdirerek sesleri çıkardı.

Brin daha sadece üç sıra gitmişken Suri başını iki yana salladı. "Yanlış."

"Yanlış da ne demek? Yanlış olan ne? Öyle olduğunu nereden biliyorsun?"

Mistik omuz silkti. "Yanlış işte."

"Bir de yukarıdan aşağıya oku," diye önerdi Roan.

"Ama tabletlere bakarak kelimelerin sıralar halinde soldan sağa işaretlendiklerini öğrendim."

"Yine de bir dene."

Brin bu sefer parmağını yukarıdan aşağıya gezdirerek tekrar sesler çıkarmaya başladı.

Suri yine başını sağa sola salladı.

"Sağdan sola dene," diye teşvik etti Roan.

"Anlamıyorum," dedi Brin. "Ne yapmaya çalışıyoruz?"

"Sağdan sola oku."

Brin öyle yaptığında Suri'nin gözleri kocaman açıldı ve yüzünde bir tebessüm belirdi.

• ● •

Brin bu sefer parmağını sembollerin sağından soluna doğru götürerek yine sesler çıkarırken Suri onu can kulağıyla dinledi. Biri bilmediği, hiç aşina olmadığı bir dilde şarkı söylüyormuş gibi tonlar uzun ve uyumsuzdu. Yine de Suri duyacağını duydu. Tüm çarpıklığına rağmen ezgi oradaydı.

Arion da duydu. "Bu bir örü," dedi odanın karşısından.

"Örü nedir?" diye sordu Brin. "Bir büyü mü? Yani bunu tamamlarsam sihirli bir şey mi olacak?"

"Hayır," dedi Arion. "Sende güç yok."

"Parmaklarının arasındaki sicimle *dizilimler* yaratıyorsun,

TELEGRAM KAKTUSUNX
hepsi bu," dedi Suri, o parçanın yerine nasıl oturduğunu ilk kez anlayarak. "Ama bir Sanatçı olsaydın ve bir kaynaktan güç alabilseydin gerçek sicimlerle –yaradılışın sicimleriyle– dünyanın müziğini çalabilir ve tonunu değiştirebilirdin."

"Evet," dedi Arion. "Aynen öyle."

"Bunun bize faydası ne?" diye sordu Moya. "Bir faydası oluyor mu?"

"Kadim Kimse bu odayı terk etmeden önce en son bunun üstünde çalışıyordu," dedi Roan.

"Aman ne güzel," dedi Moya. "Peki bunun bize faydası ne?"

"Bu bir sihir büyüsü," dedi Roan.

"Bir ne?"

"Sadece bir büyü değil," dedi Suri. "Bu Balgargarath'ı yaratan örü dizilimi."

Suri, Brin'in çıkardığı uzatmalı sesleri duyar duymaz onun ne olduğunu anlamıştı. Taşa kazınmış semboller bir sicim oyunundaki safhalar gibiydi ve küçük kız süreci –adımları ve dizilimleri– görebiliyordu. Tüm yöntem, yapılacak bir girişime hazırlık mahiyetinde önceden belirlenmişti. Bu sayede geride bir yol, yaradılışın tellerini işaret eden bir harita kalmıştı. Mistik hâlâ öğrenme aşamasındaki bir çaylaktı ama bunu yaratan kişinin en azından biraz çatlak ve büyük ihtimalle zırdeli olduğunu anlayacak kadar bilgi sahibiydi.

Dizilimin kendi içine kıvrılarak gitgide daha derinlere inme şekli yaratıcının dev tellerle –kökleri yaradılışın uçurumlarına kadar inen yekpare temel elementlerle– oynadığını gösteriyordu. Suri o gün tellere dokunarak Rapnagar'ı öldürdüğünde tıpkı birinin bir esintiyi hissetmesi veya bir fısıltıyı duyması gibi uçurum kenarını fark etmişti. Varlığı en az onlar kadar dayanılmaz ve rahatsız ediciydi.

Acaba aşağıda ne var? Bu soru o günden beri aklından çıkmamıştı.

Artık Sanat'ın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Onun tadını aldın ve daha fazlasına açsın. Tellere bir kez dokundun ya, kendini uçmayı istemekten alıkoyamıyorsun.

Arion haklı çıkmıştı. Suri telleri gördükten, onlara dokunduktan sonra kendini olasılıklara kaptırmıştı. Sanki bütün ömrünü

TELEGRAM KAKTUSUNX
ufacık bir tepede mutlu mesut geçirmişti. Sonra bir gün gerçeği, yani tepenin aslında koskoca bir yaratığın burnu olduğunu görmüştü. Böyle bir şeyden sonra insanın gözüne kolay kolay uyku girmezdi. Telleri bilmek, dünyayı değiştirebileceğini anlamak ihtimalleri, yok saymayı çekilmez kılıyordu. Suri sökük bir gömlek giyiyordu ve sarkan ipliğe asılmak için yanıp tutuşuyordu – başka hiçbir sebepten değilse bile arzusunu gidermek, daha fazla dikkat dağıtmasını engellemek için.

Yalnızca ince, tiz teller söz konusu olsaydı Suri tüm bu meseleyi aklından çıkarabilirdi. Ateş ince teller tıngırdatılarak yaratılırdı ve küçük kız bunu yıllardır yapmaktaydı. Onu asıl çeken uçurumdu. İçinden dev tellerin, kirişlerin, dünyanın temellerinin çıktığı o dipsiz boşluk. Orası kökleriyle kainatı bir arada tutan bir ağaç ormanıydı.

Acaba içlerinden birine asılmak nasıldır? Nasıl bir ses çıkarır? Ve öyle bir şey yaparsam neler olur?

Balgargarath'ı yaratan şahıs o tellere dokunmuştu. Onları çalarak bir canavar meydana getirmişti.

Suri tıkanmış çatlağa doğru baktı. Sanat'ı pasif bir şekilde dünyanın doğasına bağlanmakta kullanarak taş duvarın hemen öbür tarafındaki yaratığı sezebiliyordu. Balgargarath devasa, göz kamaştırıcı bir ışık kütlesi, katıksız bir güçtü. Arion'un taş istifini kaplayan kâğıt inceliğindeki kalkanı –Balgargarath'ın onlara ulaşmasını önleyen efsun– ise onun aksine donmuş bir gölün yüzeyinden yansıyan mehtap kadar solgundu. Bu iş için tek gereken o incecik tabakaydı ama küçük kız Arion'un daha fazlasını istese de yapamayacağı fikrindeydi.

"Kadim Kimse bunu nasıl becermiş?" diye sordu Suri. Belli birine hitap etmemiş, ortaya konuşmuştu.

"Neyi nasıl becermiş?" diye sordu Moya.

Suri başını şaşkınca kaldırdı. "Ne?"

"Dedin ki–"

"Ah, sadece sesli düşünüyordum. Kadim Kimse eğer burada mahsur kaldıysa Balgargarath'ı nasıl yaratmış? Gerekli gücü nereden almış?"

Arion bakışlarını girişten ayırdı. "Böyle bir şey muazzam bir güç gerektirir."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"O gücü bulursanız," dedi Persephone, "bizi buradan çıkarabilir misiniz?"

Arion başıyla evet dedi. "Suri o kadar yoğun bir kaynakla bütün bu dağı kaldırıp bir kenara atabilir."

"Peki ya sen?" diye sordu Persephone. "Bir süredir onu eğitmeye çalıştığının farkındayım ama cüceler gibi ben de şimdi ders vermenin zamanı olmadığını düşünüyorum. Canlarımız tehlikede."

"Yapamaz," dedi Suri. "Başına aldığı yara... hani dahlda Malcolm'ın taşla açtığı... ona zarar verdi. Sanat'ı ne zaman kullansa canı yanıyor. Girişi kapalı tutmak bile onu öldürüyor. O kadar büyük bir işe kalkışmak intihar olur."

Persephone'nin gözleri kocaman açıldı. "Demek o yüzden her şeyi Suri'ye bırakıyordun. O yüzden iblisi durdurmadın."

"Evet, Suri'ye bel bağlamamın sebebi o. Fakat canım acımasaydı bile yapamazdım. Böyle bir şeyi hiç kimse yapamaz."

"Ama bir dakika," dedi Persephone. "O yaratığın içeri girmesini engelliyorsun. Hangi kaynağı kullanıyorsun?"

Arion mahcup bir bakış attı. "Seni."

"Beni mi?"

"Hepinizi. Kendinizi yorgun hissediyor musunuz? Gücünüzü çalıyorum da ondan. Ama en çok onlardan." Arion horlamayı sürdüren cüceleri işaret etti ve gülümsedi. "Hem böylece sesleri çıkmıyor."

"İyi ama eninde sonunda..."

Arion kafasını salladı.

"Ne kadar daha?"

Arion güven verici bir tebessüm etmeye çalıştı. "Endişelenme." Burnunu sildi. "Sizden önce ben öleceğim." Yutkunurken yüzünü buruşturdu, sonra da Suri'ye baktı. "Sanırım sana bunu da öğretmem lazım."

"Hep daha iyi bir yol vardır," diye mırıldandı Roan.

Suri daha fazlasını söylemek istermiş ama söyleyemezmiş veya ne diyeceğini bilemezmiş gibi kendisine öylece bakan Roan'a göz attı.

Küçük kızın gördüğü kadarıyla üç kola ayrılan bir yolda duruyorlardı. Sorun her bir kolun aynı berbat yere çıkmasıydı. Arion

TELEGRAM KAKTUSUNX
iblisi defetmeyi beceremezse ölürlerdi. Susuzluktan veya açlıktan da can verebilirlerdi. Yahut Suri görevi ondan devralırdı ve zamanla herkesin gücü tükenirdi. Ondan sonra da kaynaksız kalırdı ve Balgargarath içeri girip onu öldürürdü.

Roan haklıydı. Daha iyi bir yol olmalıydı.

Küçük kız Brin'e doğru döndü. "Bana tablet masada yazanları şarkı gibi söylemeyi öğret."

"Suri," dedi Arion, "kullanabileceğin bir güç yok."

"Balgargarath'ın yaratıcısı burada güç buldu. Tek yapmam gereken o gücün nerede saklandığını keşfetmek." Mistik yeniden Brin'e baktı. "Öğret bana."

TELEGRAM KAKTUSUNX

25

Makareta

Herkes düşmanının işinin kendisininkinden kolay olduğunu zanneder. Rakibinin tüm planları tam da istediği gibi gerçekleşirken kendi planlarının devamlı sekteye uğradığına inanır. Bu gülünç bir kanıdır – özellikle de kendin de düşman olmadan düşman edinemeyeceğin düşünülürse.

–Brin'in Kitabı

Mawyndulē ve Makareta birlikte Airenthenon'a girerlerken genç adam hayatının en büyük anını yaşadığının farkındaydı. Veliaht prens olmasına rağmen o noktaya kadar hüsran dolu bir yaşantı sürdürmüştü. Dikkate değer hiçbir şey yapmamıştı ve Rhulyn'e gerçekleştirdiği o bahtsız seyahat haricinde hiçbir yere gitmemişti. Saraydan ayrılmasını engelleyen bir yasa yoktu ama ayrıldığı zamanlarda yalnızca hayal kırıklığı hissetmişti.

Babası Talwara'dan nadiren ayrılırdı. Feyn olduğu için başkaları onun ayağına gelirdi. Ferrol Tapınağı'na düzenlenen aylık ziyaretler uygun bulunurdu ama çarşıda halkla haşır neşir olmak hoş görülmezdi. Mawyndulē'nin yaşantısı babasınınkini taklit ederdi ve delikanlı günlerinin çoğunu odasında geçirirdi. Herkes onun meditasyon yaptığını, Sanat'ını geliştirdiğini zannederdi. Genç prens öyle yapmasına yapardı ama çoğu zaman boş oturur, yatağında saatlerce uzanarak düşler kurardı. Tabii kullanabileceği çok az miktarda hammadde olduğu için bunda zorluk çekerdi. Fantezileri son birkaç haftada belirginleşmişti ama o gün –o müthiş öğleden sonra– bunlardan bazıları gerçeğe dönüşmüştü.

Miralyit'in kıdemli konsey üyeliği görevini eskiden Gryndal

TELEGRAM KAKTUSUNX
yürütürdü ve Mawyndulë yıllarca kahramanını örnek almanın özlemini çekmişti. Fakat başında Vidar gibi zorba bir efendi varken iç sıkıcı oturumlardan nefret eder olmuştu. Lakin Vidar tıpkı harikulade düşlerindeki gibi ansızın ortadan kalkmıştı. İhanetten hüküm giyen eski efendisi hapse atılmıştı. Onun yerinde artık güzeller güzeli Makareta'nın eşlik ettiği Mawyndulë vardı. Babası genç kızın böyle bir göreve atanmasını sorgulamamıştı. Vidar'ın hüküm giymesi Feynin dikkatini öyle bir dağıtmıştı ki Lothian kimin seçildiğini umursamamıştı bile. Bir kerecik olsun her şey olması gerektiği gibi oluyordu. Eski sayfalar kapatılmış ve bir yenisi açılmıştı. Evet, bu yeni ve daha güzel bir hayatın başlangıcıydı. Mawyndulë bunun Airenthenon'a ilk girişi olduğunu hayal etti. Öyle hissettiği kesindi.

Ancak yerini aldıktan –kıdemli üyenin koltuğuna oturduktan– sonra vicdan azabına kapıldı.

Vidar'ın gerçek bir hain olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?

Genç prens Vidar'ın başına gelecekler hakkında soru sormaktan kaçınmıştı. Bunun başlıca sebebi babasının ne planladığını bilmek istememesiydi ama bir diğer sebep de Lothian'ın veya Vasek'in kuşkulanabileceklerinden duyduğu endişeydi. Feynin gözü zaten üstündeydi. *Vasek bana çoğu kez kendi başına vakit geçirdiğini söylüyor.* Fakat ikilinin Gri Pelerinlilerden haberleri yoktu.

Ya haberleri olursa? Ya Vasek bir süre sonra Vidar'ın kimseye ihanet etmediğini keşfederse? Daha da kötüsü ya gerçeği bildiğimi ama kimseye söylemediğimi öğrenirse? O zaman Mawyndulë'nin başı kesinlikle derde girerdi ve delikanlı öyle bir şeyin tam bir haksızlık olacağı kanaatindeydi. Sonuçta o hiçbir şey yapmamıştı. Çekeceği cezayı bir bakıma hak eden Vidar'dan daha masumdu. *Hem zaten elimden ne gelirdi ki? Babama her şeyi anlatacak mıydım?* O zaman Makareta ile Aiden hapse atılırlar, hatta belki de öldürülürlerdi. Mawyndulë kızın başına bir şey gelmesine izin veremezdi.

Bütün hadise geride kalmıştı. Mawyndulë buna niye kafa yorduğundan bile emin değildi. Seçimini yapmıştı ve bu iyi bir seçimdi. Vidar yaşlıydı ama kendisinin ve Makareta'nın önünde upuzun bir ömür vardı. Birinin illa ki feda edilmesi gerekiyorsa bırak o kişi ihtiyar, huysuz Vidar olsundu.

TELEGRAM KAKTUSUNX
Başkan değneğini yere vurdu ve Aquila oturumunu açtı.

Gwydry'in kıdemli üyesi Hemon ilk söz alan oldu ve çivit kıtlığının yol açtığı bir mavi boya eksikliğinden dert yandı. Mawyndulē ilk üç cümlenin ardından kadını duymazdan gelerek Makareta'nın bacaklarına odaklandı. Sıcak bir yaz günü olduğu için kız kısa bir asika seçmişti ve oturdukları bankta giysinin eteği dizlerinin epey üzerine kadar sıyrılmıştı. Sağ uyluğu delikanlının soluna sürtüyor, çıplak tenleri birbirine değiyordu. Makareta bunu fark etmişe benzemiyordu ama Mawyndulē'ye bir uçurumdan aşağı düşüyormuş, midesi havalanarak boğazının hemen altında bir yerde asılı duruyormuş gibi geliyordu. Nefes almakta zorlanıyordu. Tedirgin bir enerjiyle dolu olan delikanlı yumruklarını sıktı ve gözlerini yumarak sakinleşmeye çalıştı. Fakat bu davranışı, ikisinin birlikte olduğu rasgele görüntüler hayal etmesine yol açtı.

Arion –Hain– delikanlının geniş bir hayal gücü olduğunu söyler ve bu yeteneği Sanat'ın uygulanmasında bir avantaj olarak methederdi. Fakat hayal gücü aynı zamanda eziyet haline de gelebilirdi. Mawyndulē onu kafasına göre açıp kapatamazdı. Makareta ile kendisini yatağında, hep yalnız olduğu o tenha yerde görebiliyor, kızın varlığı hapishanesini cennete çeviriyordu. Birbirlerine dönük olarak yan yana yattıklarını ve konuştuklarını hayal edebiliyordu. Makareta hâlâ kısa asikasını giyiyordu. Çıplak bacakları onunkilere yakın duruyordu ve Mawyndulē uzanıp kızın pürüzsüz tenini okşuyordu. Makareta gülümsüyor, zevkle iç geçiriyor ve davetkârca soluk veriyordu.

Gözlerini açan Mawyndulē dudağını ısırdı, kalbini yavaşlatmaya ve solumasını bir düzene sokmaya çalıştı.

Düşleri daha önce hiç bu kadar güçlü olmamıştı ama fantezileri de gerçeğe dönüşmeye hiç bu denli yaklaşmamıştı. Delikanlı çoktan Makareta'ya açılmaya karar vermişti. Oturumun ardından onunla beraber nehrin aşağısındaki doğu kayrağına gitmeye niyetliydi. Kız buna yanaşmazsa Mawyndulē ısrar edecekti. Artık kendisi kıdemli, o ise kıdemsiz üye olduğu için bunu yapabilirdi. Orada suya yakın bir bank vardı ve şahane manzarasına rağmen çok az kimse oraya uğrardı. Yalnız kalacaklardı.

Mawyndulē önce izin mi istemeliydi, yoksa onu doğruca öp-

TELEGRAM KAKTUSUNX
meli mi miydi? Muhtemelen eli ayağına dolanırdı ama bir öpücüğü kaç farklı şekilde mahvedebilirdi ki? Onun ardından kelimelere ne gerek kalırdı? Makareta ona tokat atabilir, fazla cüretkâr ve haddini bilmez olduğunu düşünebilirdi. Fakat Mawyndulė prensti; o Orman Tahtı'nın varisi ve Aquila'da yönetici kabilenin kıdemli konsey üyesiydi. Kendinden emin, güçlü, girişken bir izlenim bırakmalıydı. İzin istemek acizlik gibi gözükebilir, kızı hayal kırıklığına uğratabilirdi. Onun çıplak bacaklarının görüntüsü karşısında nefes almakta ne kadar zorlandığını ayrıntılarıyla açıklaması hiç de romantik veyahut atılgan gelmezdi.

Bakmamak elinde değildi. Kızın bacakları çok güzeldi. Hatta mükemmeldi. Ne çok ince ne de çok kalındı ve en ufak bir çil yahut sivilce de dahil her türlü kusurdan yoksundu. Ona dokunmak–

Makareta ayağa kalktığında Mawyndulė hâlâ onun bacaklarına bakıyordu.

"Bundan böyle Aquila'nın iki meclise ayrılması yönünde bir önerge sunmak istiyorum." Makareta kurula yüksek ve berrak bir sesle hitap etti. "Tamamıyla Miralyitlilerden ibaret bir üst meclis ile Miralyitli bir yöneticinin başkanlığında diğer kabileleri temsil edecek bir alt meclis. Alt meclis, üst meclise öneriler ibraz edecek. Üst meclis de o önerilerin Feyne aktarılmaya layık olup olmadığını değerlendirecek. Ayrıyeten üst meclis kendi tavsiyelerini belirleyip liderimize ibraz edecek. Bu sayede alt kabileler hükümetimizdeki söz haklarını koruyacaklar ama toplumumuzun gelişimine engel teşkil etmeyecekler."

Makareta sustuğunda Airenthenon'dan çıt çıkmadı. Herkes önce ona, ardından prense aval aval baktı.

Mawyndulė sanki felç olmuştu. Az önce yaşananlara inanamıyordu. İlk gününde bu kadar küstahça bir beyanda bulunmayı hayal dahi edemezdi. Makareta ona danışmamıştı bile. Ne yaptığını zannediyordu ki? Ansızın yerinden kalkıp söze girmişti.

"Değerli üyeler," dedi Imaly, her zamanki gibi halkanın ortasındaki yerinden. Bir kolunu onlara doğru uzattı. "Miralyit'in yeni ve anlaşılan pek hevesli *kıdemsiz* üyesini takdim etmeme izin verin. Makareta görevine o kadar yabancı ki kıdemsiz üyelerin Aquila'da söz haklarının bulunmadığını bilmiyor."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"*Eski* kuralları pekâla biliyorum, Imaly. Asıl sen yeni kurallardan bihabersin."

Imaly dönüp Mawyndulē'ye, sonra tekrar Makareta'ya bakıp iç geçirdi. "Kendini küçük düşürüyorsun, canım. Kıdemli üyene ve kabilene getirdiğin utanç da cabası. Umarım bu hatandan ders çıkarırsın."

"Nilyndd olduğun için, Imaly, asıl sen yeni düzendeki yerini anlamalısın. Çeneni kapalı tutup üstlerine kulak vermelisin."

Diğer üyelerden hayret nidaları yükseldi.

Imaly'nin kaşları kalktı. Konuşmadan önce prensin gözünün içine baktı. "Mawyndulē, kıdemli üye olarak lütfen şu eniğine tasma tak, yoksa ikinizi de konseye hakaretten suçlu bulmam gerekecek."

Mawyndulē utançtan ezilip büzüldü. Bir saniye sonra Makareta'yı durduracaktı. Ona susup oturmasını söyleyecekti. Lakin o saniye hiç gelmedi.

"*Enik mi?*" diye çatan Makareta bir el hareketi yaptı. Mawyndulē hareketi tanısa da gözlerine inanamadı. Airenthenon'da o güne dek Sanat hiç kullanılmamıştı. Gryndal bile–

Imaly salonun öbür tarafına uçtu ve karşı duvara çarpıp yere yığıldı.

"Bir Miralyitli'yle bu kadar saygısızca konuşmaya nasıl cüret edersin!"

"Makareta!" diye bağırdı şok geçiren Mawyndulē.

Kız ona aldırış etmeyip meclisin geri kalanına doğru döndü. "Eşitlik günleri geride kaldı. Biz Miralyitliler sizden üstünüz. Güneşin doğuşunu değiştiremeyeceğiniz gibi bu gerçeği de değiştiremezsiniz. Tanrılar ilahidir ve artık biz de onlara katılıyoruz. Ya önümüzde diz çökersiniz ya da başıbozuk hayvanlar gibi ağzınız bağlanır."

"Makareta, yerine otur," diye fısıldadı Mawyndulē, kız öyle bir şey yapsa bile işlerin çığrından çıktığını bilmesine rağmen.

Salonun karşı tarafındaki Imaly hâlâ yerde yatıyor, yine de Ferrol'a şükür kıpırdamaya başlıyordu. Ölmemişti.

Salon öfkeli bağrışlarla doldu.

"Bu ne cüret!" diye haykırdı Asendwayrlı Cintra.

"Kâfirlik!" diye ilan etti Volhoric.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Mawyndulë ne yapacağını şaşırmıştı. Telaşlı soluklar arasında, harikulade düşü en kötü kâbusu olup çıkmıştı. Bu değişimden serseme dönmüştü ve şimdi kendini toparlama, yaşananlara bir anlam verme çabasındaydı. Lakin düşünmek neredeyse imkânsızdı. Kıdemlisiyle kıdemsiziyle bütün konsey üyeleri gibi seyirciler de –ki bunlar her zamankinden daha kalabalıktı– bağrışarak ayaklarını yere vuruyorlardı. Mawyndulë'nin kulağına galeriden yükselen, "*Miralyit, Miralyit!*" tezahüratları geliyordu.

Yahu neler oluyor?

"Bugün yeni bir başlangıç," dedi Makareta. Sanat'ı kullanarak güçlendirdiği sesi gürlüyordu. "Biz Miralyitliler bugün tanrılar panteonundaki haklı yerimizi alıyoruz!"

"Feyn buna izin vermez! Bu... bu... bu..." diye bağırdı Nanagal, öfkesini kapsayabilecek uygun sözcükleri bulmakta zorlanarak.

"Yeni Feyniniz yanımda oturuyor," diyen Makareta bir elini delikanlının omzuna koydu. Dokunuşu bu sefer Mawyndulë'ye keyif vermedi. "Ve o da benimle aynı fikirde!"

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Mawyndulë. "Ben Feyn falan değilim."

Makareta nihayet ona doğru dönüp gülümsedi. "Birkaç dakika içinde olacaksın."

"Anlamıyorum. Neler oluyor? Bunu neden yapıyorsun?"

"Bizim için." Makareta genç adamın yanağına dokundu. "Bütün Miralyitliler için ve senin için."

"Dur bir saniye. Benim için *ne* yapıyorsun?"

"Her şey senin fikrindi. Sen bir dâhisin."

Belki Mawyndulë rüya görüyordu. Bunlardan hiçbiri gerçek olamazdı. Zaten hep öyle değil miydi? Kâbuslar şirin rüyalar olarak başlardı ve sen daha ne olduğunu bile anlamadan Imaly salonun karşısına uçar, dünya tepetaklak olurdu. "Zırvalamayı kes ve mantıklı bir laf et."

Makareta kıkırdadı. Tepkisi başka bir zamanda ve yerde –mesela Mawyndulë'nin yatak odasında– hoş gelebilirdi ama kızgın bir kalabalıkla çevriliyken kulağa delice geliyordu.

"Neler döndüğünü açıkla!" Mawyndulë artan yaygaranın arasında sesini duyurmak için bağırdı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Makareta başını salladı. "Fikrini uyguluyoruz, hepsi bu. Şey, tam olarak değil ama atacağımız adımları bize sen gösterdin."

Konsey üyeleri Airenthenon'dan kaçmaya çabalıyorlardı ama kapılar kilitli gibiydi. Birinin fırlattığı toprak bir fincan basamakların yakınındaki duvara çarpıp kırıldı. Mawyndulē'nin şimdiye dek dünyadaki en sıkıcı göreve sahip olduklarını düşündüğü tören muhafızları düzeni sağlamaya çalışsalar da Imaly gibi bir kenara fırlatıldılar.

"Makareta, lütfen. Anlaşılır bir şey söyle," diye yalvardı delikanlı.

"Bize Vasek'in bir suikastçıya, hatta Talwara'ya düzenlenecek topyekûn bir saldırıya karşı önlemler aldığını söyledin. Verdiğin bilgi işimize yaradı. Aiden ve ben her ikisini de hesaba katıyorduk ama sen işimizi kolaylaştırdın. Hatalarımızı belirttiğinde çözüm apaçık ortaya çıktı."

Üyeler artık kapıları yumrukluyorlardı. Bazıları açık açık ağlıyordu. Mawyndulē yukarıdaki galeride bulunan bir düzine seyirciden ulumaya benzer kahkahalar duydu. Aralarından Inga ile Flynn'i tanıdı.

"Ne çözümü?"

"Feyni sarayında öldürmek çok riskli. Ama beklenmedik gelişmelere, çıkacak bir kargaşaya karşı önlem alamaz. Vasek bile onu buraya çekeceğimizi öngöremez."

Feyni öldürmek mi? Babamı öldürmek mi?

Zihni bu sözcükleri idrak edemeyen Mawyndulē genç kıza bön bön baktı.

Delikanlının halinden anlamış olacak ki Makareta'nın ifadesi yumuşadı ve yüzünde kederli bir tebessüm belirdi. "Babanın ölmesi gerektiğini anlamalısın. O çok aciz biri. Bunun kendi suçu olmadığını biliyorum ama doğal bir ölümü bekleyemeyiz. Öylesi fazla uzun sürer. Lothian'ın en büyük eksikliği kendi zamanının bir ürünü olması. O, kabilelerin eşit kabul edildiği bir devirde büyüdü. Fakat o devir geçmişte kaldı ve babanın tahtı sana devretmesini bekleyemeyiz. Bu nesil... bizim neslimiz... Miralyit'in miracına tanıklık edecek ve dünya çok daha farklı –çok daha güzel– bir yere dönüşecek."

"Makareta, lütfen. Bunu yapamazsınız."

TELEGRAM KAKTUSUNX

Kız tekrar güldü. "Endişelenme. Her şey yolunda gidecek. Ferrol'ın gazabından korkmamıza gerek yok. Biz Miralyitli'yiz. Bir tanrının yasaları başka tanrıları kapsamaz. Biz de artık birer tanrıyız. Henüz öyle hissetmediğinin farkındayım ama hele kendi ibadetçilerimize bir kavuşalım, o zaman her şey içine sinecek."

İbadetçiler mi?

Mawyndulē artık düşünemiyordu. Beyni âdeta kilitlenen genç adam oturdu kaldı.

"Feyn geliyor!" diye seslendi galerideki biri. Mawyndulē'ye ses Aiden'dan çıkmış gibi geldi.

"Gitmem gerek," dedi Makareta. Sonra durakladı, sol topuğu üstünde döndü ve eğilip Mawyndulē'nin elini okşadı. "Bu kısımda bize katılmak istemezsen anlarız."

Sözünü bitirince delikanlıyı oturduğu bankta bırakıp gitti. Gylindora Feyn ile Caratacus kubbenin tavanında gözlerini kırpmadan ona bakıyorlardı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

26

Meydan Okuma

Gula-Rhunlar çıngıraklı yılanlara fazlasıyla benzerler. Her ikisi de güneşin altında yatmayı sever ve kavgadan önce bol bol ses çıkarır. Aradaki fark Gulaların daha iri ve daha huysuz olmalarıdır. Ayrıca bir yılan bazen makul davranır.

–Brin'in Kitabı

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Malcolm, hafifçe fazla gelen ağırlığı altında gıcırdayan merdiveni tırmanırken.

"Keşke bana bunu sormaktan vazgeçseniz," karşılığını verdi Raithe. Genç adam duvara yaslanıyor, ağırlığını nereye verirse oraya doğru eğilen korkuluğa dirseklerini dayıyordu. "Ben karrel değilim."

"Ama Dureyalısın. Barış zamanlarının baş belaları zor zamanların kahramanlarıdırlar."

"Ben kahraman falan değilim."

Omuz silken Malcolm duvarın üzerinden kuzeye baktı. "Tüh. Şu anda bir kahraman çok işimize yarardı."

Karanlıkta Gula-Rhunların kamp ateşleri tepeleri kaplıyor, taşrayı bir ateşböceği sürüsünün istilasına uğramış gibi gösteriyordu. Ayrıca kuzeyliler davullara epey düşkünlerdi. Raithe'in babası ve ağabeyleri öykülerine hep onlarla başlarlardı. *Gula davullarının sesine uyandık; muharebeden önceki gece davulların ritmiyle uyuduk; çatışmaya Gulaların davul patırtılarıyla hücum ettik.* Raithe hayatı boyunca Gula-Rhunlarla hiç dövüşmemişti. Udgar aksini düşünse de Raithe henüz çok gençti. Fhreyler bir dahaki sefere asker topladıklarında Yukarı Mızrak'a o da gidecekti ama

TELEGRAM KAKTUSUNX
buna fırsat kalmamıştı. Raithe'in dövüş tecrübesinin tamamı ağabeyleriyle ve diğer Durcyalılarla girdiği kavgalardan ibaretti. Aslında gıdanın az ve mızrakların bol bulunduğu bir memlekette bu ona sağlam bir eğitim sunmuştu ama savaş bambaşka olacaktı. Raithe bunu nasıl bildiğinden emin değilse bile içinden bir ses – ve tabii dinlediği öyküler– öyle diyordu.

"Sence hep aynı kişiler midir?" diye sordu Malcolm. "Demek istiyorum ki davulları sırayla mı çalıyorlardır? Davulcular arada bir görevi devrediyor olmalılar, değil mi? Aynı insanlar bütün gece davullara vurup duramazlar ya."

"Bazen cidden zihninin nasıl çalıştığına hayret ediyorum."

"Niyeymiş? Bence bu son derece makul bir soru. Sonuçta davul sesleri hiç kesilmiyor."

Raithe iç geçirdi. "En azından Persephone burada değil."

"Geri gelecek." Malcolm bunu öyle kendinden emin bir üslupla beyan etti ki Raithe dostunun Dherglerle yürütülen pazarlıklar hakkında bir haber alıp almadığını merak etti.

"Kafası çalışıyorsa buradan uzak durur."

Malcolm aynı özgüvenle –o Fhrey'imsi tavırla– başını iki yana salladı. "Persephone halkı için yaşar. Bunu şimdiye kadar anladın sanıyordum. Hemşerileri onun gözünde dünyadaki her şeyden daha önemlidir. Onları asla terk etmez. Ne savaş korkusuyla ne de birine duyduğu aşkla. Ne trajik bir durum. İkiniz eski öykülerdeki bahtsız âşıklar gibisiniz."

Raithe ona huysuz bir bakış attı. "Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. O yüzden bilirmiş gibi davranma. Besili bir domuz gibi Alon Rhist'te rahat bir hayat yaşadın. Bense–"

"Dureya'daydın. Biliyorum," dedi Malcolm. "Çok az yiyeceğin ve daha da az şefkatin bulunduğu taştan, topraktan ve cılız otlardan ibaret çorak, rüzgârlı bir platoda. Babandan nefret etmene rağmen her nasılsa ona şaşmaz bir saygı duyardın. Herhalde üç ağabeyinden de nefret ederdin ve klandaşlarından da pek hazzetmezdin. Gerçekten sevdiğin yegane insanlar annen, kız kardeşin ve şimdi de Persephone oldu. Sanırım Persephone'ye bu kadar çabuk ve sırılsıklam âşık olmanın asıl sebebi sana kız kardeşini ve anneni... hatta belkisi ikisini birden hatırlatması." Malcolm, mızrağı Narsirabad'ı tereyağı çalkalayacakmışcasına sivri ucu yukarı

TELEGRAM KAKTUSUNX
dönük olarak iki eliyle birden tutuyordu. Her iki adam da birbirine bakmıyor, karşılarındaki kamp ateşi kalabalığından gözlerini ayırmıyorlardı. "Annenin ve kız kardeşinin nasıl öldüklerini bana hiç anlatmadın."

"Anlatmayı da düşünmüyorum."

"Onlarla beraberdin, değil mi? Onlar öldüler ama sen sağ kaldın. Herhalde travmatik bir tecrübe olmuştur. Ayrıca eski öykülere cuk oturuyor. Herhalde suçluluk duyuyorsundur."

Eski köle konuşarak Raithe'in asabını bozmakta çok becerikliydi. Delikanlı hayatı boyunca hiç Malcolm kadar boş konuşan birini tanımamıştı. "Başka bir konudan bahset."

"Yalnızca Persephone'nin senin için bir tür ikinci fırsat olduğuna dikkat çekiyorum, o kadar. Bu yüzden habire seninle alıp başını gider mi diye soruyorsun. Anneni ve kardeşini kurtaramadığın için onu kurtarmak istiyorsun."

"Görünüşe bakılırsa öyle bir seçeneğim olmayacak."

"Dedim ya, geri gelecek," diye güven verdi Malcolm.

"Eh, eğer haklıysan umarım bu iş bittikten sonra gelir. Biliyorsun, bizi öldürecekler."

Malcolm bir süre konuşmadı, sonra ellerini mızrağın üstünde kaydırarak iç geçirdi. "Daha saldırmadılar."

"Saldıracaklar."

"Reislerin ulakları kaçmayı başardılar. Yardım gelecek."

"Zamanında gelmeyecek."

Malcolm mızrağının küt ucunu taş platforma vurdu. "Bu kadar iyimser olmayı bırak."

Raithe dönüp baktı. Kısmen alay kısmen ateşkes mahiyetinde bir tebessüm paylaştılar.

"Ya başına bir şey geldiyse?" diye sordu Raithe.

"Mesela binlerce kızgın savaşçıyla kuşatılmak gibi mi? Öyle korkunç bir şeyi mi kastediyorsun?"

"Evet, öyle bir şey."

"Persephone her neredeyse oranın buradan beter olduğunu sanmam."

Raithe başıyla onayladı. "Doğru."

"Peki faydası oluyor mu? Yani Persephone'yi korkutup kaçırtarak onu tüm bu eğlenceden mahrum bıraktığını bilmenin?" Bir

TELEGRAM KAKTUSUNX
el çabukluğu hilesi yapmışçasına, Malcolm'ın yüzünde haylaz bir ifade vardı.

"Aslına bakarsan oluyor."

"Öyleyse şimdi ne yapacağımız soruma cevap verir misin?"

Raithe kafa salladı. "Bekleyeceğiz."

• ● •

Gifford karanlıkta, yığılı taşları sağ eliyle yoklayarak duvar boyunca santim santim ilerliyor, bir yandan da Tirre halkının bunca taşı nereden bulduğunu ve onlarla bir duvar örmelerinin ne kadar sürdüğünü merak ediyordu. Diğer eliniyse ant içercesine parmaklarını açıp göğsüne bastırıyordu. Ne ilginçtir ki üzerlerine baskı yaptığında kaburgaları daha az ağrıyordu. Sadece nefes almak bile göğsüne âdeta bıçak saplıyor, çektiği kısa kısa acılar daha fazla hava emmesine yol açıyor, o zaman da yine bıçak saplanmış gibi oluyordu. Gifford genellikle o eski atasözünden şaşmazdı: *Eğer bir şey yapmak canını yakıyorsa onu yapmaktan vazgeç.* Fakat bu kuralın çiğnenmesi gerekiyorsa şimdi tam zamanıydı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Padera, ruhani bir varlık gibi karanlıktan seslenerek. İhtiyar çiftçinin dulu, kampa Gifford'ın tahmin ettiğinden daha çabuk dönmüştü. Çömlekçi bunun Padera'nın zindeliğini mi yoksa kendisinin kambur sırtı yüzünden en yavaş yüz metre koşusunda bile geçileceğini mi kanıtladığına karar veremedi. "Nefes almak canını yakıyor, değil mi? En az bir hafta ayağa kalkmamalısın."

"Kovtuk değneğimi ağıyoğum," dedi Gifford.

Padera duvara bitişik patikanın ilerisinden paytak adımlarla çıkageldi. Bahsi geçen patika son birkaç haftada Rhen Klanı'nı ilgilendiren her türlü işin anayolu haline gelmişti. Büyük bölümü yünün altında kalsa da Doğu ve Batı birikintileri arasındaki bu kısım bir nevi tarafsız bölgeydi.

İhtiyar kadın sırtında bir yün çıkını taşıyordu. Gifford gibi o da iki büklümdü – karanlıkta karşılaşan bir çift çirkin trol. "Koltuk değneği mi? Tahta çubuğunu mu arıyorsun? Yoksa onu yapan kişiyi mi? İkincisi burada yok."

"*Yok* da ne demek?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Denizin karşısındaki Dherg topraklarına gittiler."

"Voan gitti mi?" Gifford'ın bunu sorması gerekiyordu çünkü yaşlı kadın saçmalamaya başlamıştı. Bunaklığa yapılacak bir yolculuk, çömlekçinin kaybetmeyi dert etmeyeceği bir yarıştı. "Voan denize mi açıldı?"

Padera başıyla evet dedi. "O yüzden böyle dans etmen için bir sebep yok."

Dans etmek mi? Belki de Padera o yarışı çoktan kazanmıştı. "Voan'ın bir yere gittiğini neveden çıkarıyorsun?"

Padera ona gözlerini kısarak takındığı o meşhur ifadelerinden biriyle baktı. Böyle yaparak sözlerinin sorgulanmasından hoşlanmadığını belli etti. Tanrısal irfanından şüphe duyulması yaşlı kadında tanrısal bir asabiyet doğururdu. "Persephone Dherglerden silah almak için o üçüyle beraber gitti ve Moya onu korumak amacıyla peşine takıldı. Başı derde girmesin diye Roan'ı da yanlarına aldılar."

Padera ezik bir kavunu andıran ağzını şapırdatarak Gifford'ın kaburgalarına bastıran eline göz attı. "Eee, planın ne? Bayılmamaya çalışarak iskeleye kadar zıplayacak mısın? Sonra da çatışarak bir Dherg gemisine mi bineceksin? Kendini zorla Caric'e götürtüp orada kokusuna bakarak Roan'ın izini mi süreceksin? Yok, öyle yapmayacaksın. Aşk – işte onu kullanacaksın. Aşkın bir şekilde çarpık ayaklarını yönlendirecek ve onu bulacaksın. Elbette bulacaksın çünkü dünya öyle yürür, değil mi ya? Roan bir çukurun içinde vahşi bir hayvan tarafından yenmek üzere olacak. Eğer koltuk değneğini bulup sana getirme nezaketini gösterirsem –ki göstermeyeceğim– onunla hayvanı döve döve öldüreceksin. Böylece Roan'ı kurtaracaksın. Sonra onu kucaklayacaksın, içler acısı sırtına alacaksın ve hiç şüphesiz denizin yüzeyinde yürüyerek eve döneceksin."

Fhrey tarafından bayılıncaya kadar dövülmek Gifford'ın canını yaşlı kadının sözleri kadar yakmamıştı. Bir anlığına tereddüt eden çömlekçi derin bir nefes alarak acıya katlandı. Çektiği eziyet bu sefer iyi geldi. "Benden niye nefret ediyorsun?" diye sordu. "Benden başka herkese iyi davranıyorsun. Klandaki herkesin anası gibisin. Niye–" Sesi çatladı ve sözlerine ara verip bir nefes daha aldı. "Niye bana böle cadılık yapıyorsun?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

Yaşlı kadın onu uzun uzun süzdü – hem de *her iki gözüyle*. İşte bu bir ilk olmalıydı. Ağzını eğri büğrü durulmuş bir kilim gibi buruşturarak kaşları hiç olmadığı kadar çatıldı. Yüz ifadesi hiç de mutlu değildi. Dostane de sayılmazdı. Yaşlı kadın çok yavaşça konuşmaya başladı. "Doğumunun öyküsünü biliyorsun, değil mi?"

Adam kafa salladı. "Anam beni doğuvuvken ölmüş."

"Doğru. Aria..." Padera dudaklarını çiğnedi ve ağır ağır nefes aldı. "Cesurdu. Hep öyle olagelmişti. İnsanlar onu tanırmış gibi konuşurlar ama tanımazlar. Çok az kişi tanırdı. Artık hatırlayan bir tek ben kaldım."

"Neyi hatırlayan?"

Yaşlı kadının alt dudağı titremeye başladı. "Annen biliyordu." Padera geri çekildi ve ya yükünü hafifletmek için ya da kendisine çok ağır gelirmiş gibi gözüken bu lafları ettiği sırada destek almak için omzunu Dahl Tirre'nin taş duvarına dayadı. "Genç annelerin mistiğe gidip taşıdıkları çocukların geleceğini sormaları âdettir. Tura kemikleri atar ve genellikle tahmin edebileceğin kehanetlerde bulunurdu: *Kızın çok güzel olacak ve iyi biriyle evlenecek; oğlun harika bir avcı haline gelecek.* Lakin bazıları duyanı şaşırtırdı. Annene verdiği kehanet de onlardan biriydi. Dediğine göre senin müthiş bir kaderin vardı ama bunun bir bedeli olacaktı. O bedel Aria'nın canıydı."

Gifford'ın gözleri kocaman açıldı.

"Evet, annen biliyordu." Yaşlı kadının bastırmasına rağmen alt dudağı titremeyi sürdürdü. "Engel olabilirdi. Seni durdurabilirdi. Bebeğini nasıl düşürebileceğini biliyordum. Ama annen..." İhtiyar dudaklar titreyerek ve çiğnenerek tekrar katlandı. "Aria'yı bütün dahl severdi çünkü o özel biriydi. Bunu herkes bilirdi. Hepimizden daha akıllı, şefkatli, cesurdu. Kısacası daha üstündü. Onu yere göğe sığdıramazdık." Padera yine derin bir nefes aldı. "Ama doğumun katlanılacak gibi değildi. Aria senin için her şeyini feda etti çünkü sen... çünkü sen..."

"Ben ne? Mistik benim hakkımda ne dedi?"

Padera onu dikkatle süzdü. Yine bir gözü kapalıydı ama açık olan gözüyle taşı bile kesebilirdi. "Daha önce hiç kimsenin yapmadığı kadar hızlı ve uzağa koşacağını, halkımızın kaderinin o yarışı kazanmana bağlı olacağını söyledi."

TELEGRAM KAKTUSUNX

Gifford karnına bir darbe yemiş gibi oldu. Hem de hafif bir fiske değil, şöyle okkalı bir yumruk. Gerçekten de annesinin ölümüne sebep olmuştu.

"Ananın karnından o kambur sırtla ve pörsük bacakla çıktığı görünce Tura'nın yanıldığını anladık. Baban Aria'nın boşu boşuna öldüğünü kabullenmeye yanaşmayıp sana sahip çıktı. Belki de gerçeğe katlanamadığı için kendini oğlunun zamanla düzeleceğine inandırmıştı. Sonunda kırık bir kalple öldü. Böylece seni ben büyüttüm."

"Hayığ büyütmedin."

"Büyütmedim mi?" Padera tekinsiz bir ifadeyle sırıttı. "Elime geçen her fırsatta hayatını çekilmez kıldım. Altı yaşındayken seni taş yağmuruna tutsunlar diye o oğlanların kemerlerinin altına kim pıtraklar koydu sanıyorsun? On iki yaşındayken onları sana bir güzel dayak atmaya kim kışkırttı? Sana 'goblin' denmesi fikri kimden çıktı? Ve Myrtis'in senden nefret etmesini kim sağladı?"

Gifford kulaklarına inanamıyordu. Çocuklara turtalar ve kurabiyeler pişiren, kendi sağlığını hiçe sayarak hastalara şifa dağıtan Rhen'in en şefkatli kadını Padera meğerse kılık değiştirmiş Tetlin Cadısı'ydı. Yine de Gifford bu konuya kafa yordukça Padera'nın görünümünü pek de değiştirmemiş olabileceğini düşündü. "Neden öyle davğandın? Ceza mıydı? İntikam mı? Sığf annem beni doğuvdu diye mi ömvüm boyunca bana kötü davğa–"

"Aptal aptal konuşma. Tabii ki sebep o değildi!" dedi Padera, kaşlarını çatarak. Üstelik herkesten daha iyi donanımlı olduğu için bunu büyük bir başarıyla yaptı.

"Neden öyleyse?"

"Tura öldü. Annen ve baban da. Kehanetten haberi olanlar göçüp gittiler. Herkes seni güzel bardaklar yapan bir sakat olarak görüyor. Ama ben Tura'nın Aria'ya verdiği sözü hatırlıyorum. Belki budalalık ediyorumdur ama hâlâ inanıyorum. İnanmaya mecburum. Annen özel biriydi ve senin de özel olman lazım. Ve Koca Ana şahidimdir ki öyle *olacaksın*, yoksa seni kendi ellerimle gebertirim. Günün birinde bir yarışa katılman gerekecek. O yarışı aciz biri olarak kazanamazsın. Acıya katlanmayı öğrenesin diye seni dövdürttüm. Ve sana dövüşmeyi öğrettim – etrafındaki herkesin çekip gideceği durumlarda bile. Sana imkânsızı başarmak

TELEGRAM KAKTUSUNX
için çabalamayı öğrettim çünkü bir gün aynen öyle yapmak zorunda kalacaksın. Aklının almadığını gerçekleştirmen gerekecek, Gifford. Günün birinde diğer herkesten daha hızlı ve uzağa koşman gerekecek çünkü halkımızı bir tek o kurtarabilecek. Annen bu yüzden can verdi ve Aria'nın pisi pisine ölmesine müsaade etmeyeceğim."

Padera sırtındaki çıkını ortaladı ve dönüp gitti.

Ayakta zor duran Gifford duvara yaslanarak gözünü karanlığa dikti. Doğu ve Batı birikintilerinin tam ortasındaydı. Kendini ormanların en karanlığında yolunu kaybetmiş gibi hissediyordu. Suyun karşısında tepelerin yamaçlarına yayılmış Gula-Rhunların ışıklarını görebiliyordu. Savaş yaklaşıyordu. Duvarların dışında olduklarından, önce o ve Rhen'in geri kalanı can vereceklerdi. Gifford'ın o gece tek yapmak istediği Roan'ı bulmak, ona durumunun iyi olduğunu söylemekti. Genç kadının keyifsiz olacağını, atılan dayak için kendisini suçlayacağını biliyordu. Gifford onu işlemediği bir suçtan aklamadan önce ölmek istemiyordu. Ayrıca onu incittiği ve dayak yedikten sonra gidip her şeyin yolunda olduğunu, bunu kendisinin seçtiğini, onun yanlış bir şey yapmadığını ona söyleyebilecek kadar güçlü olmadığı için kendi vicdanını da rahatlatmak istiyordu.

Lakin görünüşe bakılırsa temiz bir vicdandan ve aklanmadan çok uzaktı.

Gifford sırtını duvara dayadı ve oturuncaya dek aşağı kaydı.

"Özüğ dilevim," dedi geceye çünkü bunu sevdiği kişiye söyleyemezdi.

• ● •

Nyphron yanında Sebek'le konağa girdi. Orada olmaya hakkı yoktu ama Raithe yüzündeki ifadeye bakarak Fhrey'in durdurulmaya hiç niyeti olmadığını ve Lipit'in adamlarının öyle bir şeye kalkışmayacaklarını anladı. Galantia lideri salonu boylu boyunca katedip bir kez daha sandalye halkasında oturmakta olan konseyin karşısına geçti. Sandalyelerden biri hâlâ boştu.

"Neler oluyor?" diye bilmek istedi Nyphron. "Gulaların ulağı ne dedi?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Gula-Rhunlar Udgar'ı kuzeyin karreli seçmişler," dedi Tegan. "Udgar şimdi güneyin karreline düelloda meydan okuyor. Galip, On Klan'ın hükümdarı olacak."

"Yani saldırmayacaklar mı?" diye şaşırarak sordu Nyphron.

Tegan başını iki yana salladı. "Belki kendi içimizde çatışarak sayımızı azaltmanın halkınızı yenme ihtimalini azaltacağını anlamışlardır. Gulalar bu davaya bizden daha fazla inanıyor gibiler ama Raithe'i karrel olarak tanımaya niyetleri yok. Meydan okuyarak kendilerince bunu sağlıyorlar. Görünüşe bakılırsa ondan... hatta tüm ailesinden nefret ediyorlar."

Nyphron delikanlıyla bakıştı.

"Raithe'i öne sürmemizi bekliyorlar ve Udgar'ın onu öldüreceğine güveniyorlar."

"Öldürür de. Udgar ağabeyimi öldürdü," diye açıkladı Raithe. "Hem Didan benden daha iri ve daha tecrübeli bir dövüşçüydü."

"Siz ne cevap verdiniz?" diye sordu Nyphron.

"Şampiyonumuzu seçmek için iki gün süre istedik ve en yakındaki Rhulyn köylerine ulaklar yolladık," cevabını verdi Lipit.

"Peki iki gün sonra ne olacak?"

"Biz de ona karar vermeye çalışıyoruz." Tegan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çıkacak bir çatışma için yeterli adamımız yok. Gula-Rhunlar neredeyse yirmi bin kişiler. Yirmi bin! Bu kadar kalabalık olduklarını kim bilebilirdi?"

"Ben," dedi Nyphron. "Üstelik bu sayı Yukarı Mızrak Vadisi'nde bekleyen ordunun sadece ufak bir bölümü."

Tegan kaşlarını çattı. "Peki görüşmeye bu kadar kalabalık geleceklerini de biliyor muydun? Lipit'in topu topu üç yüz savaşçısı var. Rhenliler yanlarında eli silah tutan iki yüz adam getirdiler. Belki yakındaki köylerden takviye alarak sayımızı dört veya beş yüz daha artırabiliriz. Duvarlarımız var ama herkes dahlın içine sığamaz. Ayrıca ulaklarımızın geri dönmeleri çok uzun sürer – tabii kuşatmadan geçebilirlerse."

"Ben düelloyu kabul edelim derim," diye konuştu Harkon. "Sorunu çözmenin en uygun yolu belki de budur. Ne varsa eski âdetlerde var."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Evet, bırakalım kararı tanrılar versinler," dedi Lipit.

"Tek sorunumuz Raithe'in galip gelebileceğine inanmaması," diye ekledi Tegan.

"Onunla ben dövüşürüm," dedi Nyphron.

"Sana bunun mümkün olmadığını söyledik ya. Bir Fhrey karrel seçilemez," karşılığını verdi Tegan.

"Saçma sapan kanunlarınız umurumda değil!" diye patladı Nyphron. Kollarını kaldırıp salonun içinde volta atmaya başladı. "Bu bir savaş – sayıları hariç her bakımdan sizden üstün olan halkımla yapılacak bir savaş. Aptalca bir klanlar arası çatışma veya oyun değil. Kaybedersek her şeyi kaybederiz. Ahmaklık etmeye zamanımız yok. Fhreyler dünyanın en üstün ırkıdır. Estramnadon'un Dherglerden haraç almasının tek sebebi onları ortadan kaldırmayı *seçmemiş* olmalarıdır. Dhergler goblinleri çukurlarında ve devleri mağaralarında tutarlar. Bensiz kazanma şansınız ne olur sanıyorsunuz?"

Bir eliyle yüzünü silerek sakinleşmeye çalıştı. Derin bir nefes aldı, verdi, bir tane daha aldı. "Dünyada Orman Tahtı'nda oturan kişiden daha güçlü biri yoktur. Yine de iki sebepten dolayı galip gelebiliriz. Birincisi, Feyn koyunların ellerine silah alıp savaşmalarını beklemez. Ve ikincisi, yanınızda *ben* varım. Halkınıza dövüşmeyi öğretebilir ve sizi zafere taşıyabilirim. Ben ve liderliğim olmadan hepiniz de geberip gidersiniz."

"Lordum Nyphron," diye söze karıştı Tegan, "dediklerinin hepsi doğruysa bile duruma bir de bizim açımızdan bak. Fhreylerin boyunduruğunu üzerimizden atmaya çalışırken nasıl olur da içlerinden birinin egemenliğini kabul edebiliriz? Bunu halkımıza nasıl açıklarız? Kokarım bütün iyi niyetine rağmen rolün asla değerli bir danışmandan öteye geçemez."

Nyphron dişlerini sıksa da başka bir laf etmedi.

"Bu da bizi meydan okumaya kimin cevap vereceği meselesine geri getiriyor," diye sözlerini sürdürdü Tegan, halkadakilere göz gezdirerek. "Birimizin gönüllü olması gerekecek."

Rhulyn reisleri sessiz sedasız bakıştılar. Günlerdir dişe dokunur hiçbir şey yapmamalarına rağmen bitkin gözüküyorlardı. Gözlerinin altında koyu torbalar vardı, omuzları çökük ve yüzleri donuktu. Daha savaş başlamadan endişe ve korku onları dize ge-

TELEGRAM KAKTUSUNX
tırmışti. Buna rağmen hepsi de silahlıydı. Bu silahlar çoğunlukla kemer hançerlerinden ibaretti ama Tegan'ın sandalyesinin yanında bir balta vardı ve Harkon mızrağını kapının yanına dayamıştı. Hiç kimse Gula-Rhunların habersiz saldırmayacaklarına güvenmiyordu.

Alward konuşmak için ayağa kalktı. "Bir Gula'nın karrel olması çok mu kötü olur?"

"Gulalar merhametsizdirler," dedi Raithe. "Ve Rhulyn-Rhunlardan hep nefret etmişlerdir. Fhreyleri bir mucize eseri yenseniz bile Gula hakimiyeti altında yaşamayı şimdikinden kötü bulabilirsiniz."

"Yine de dövüşmeyi reddederek bizi o sona mahkûm ediyorsun," dedi Krugen.

"Sizi hiçbir şeye mahkûm etmiyorum. Yalnızca bir gerçeği dile getiriyorum. Udgar'ı yenemem. İstediğiniz zaferse aradığınız adam ben değilim. Başka birini seçmeniz gerek."

Reisler bir kez daha aralarında bakıştılar. Yüzleri teslimiyetle, kaçınılmaz yenilginin iç karartıcı ve neşesiz kabulüyle doluydu. Krugen yakında her ikisine de veda etmesi gerekecekmişçesine kaliteli kaftanına ve ellerine uzun uzun baktı.

Gülmeye mecali olmayan Krugen of çekti. "Burada Udgar'ı dövüşte yenebileceğine inanan biri var mı?"

Uzun bir süre konuşan olmadı. Bakışlar bir çehreden diğerine kaydı ama sonunda herkes gözünü yere dikti.

Tegan sandalyesinin ucuna gelene kadar öne eğildi. Reis Raithe'in babasının ölmeden önceki haliyle yaşıt gözükmekteydi. "Bunu sen yapmalısın," dedi delikanlıya, kesin bir dille. "Başka seçeneğimiz yok."

"Gula-Rhunlar savaşta Dureyalılardan daha becerikli ve tecrübelidirler," karşılığını verdi Raithe. "Udgar iyi bir savaşçıya benziyor. Benden çok daha fazla çatışmaya girmişliği var ve ağabeyimi öldürebildiyse hemen hemen hiç şansım yok demektir."

"Belki öyledir. Ama o bile hiç yoktan iyidir. Hem zaten ağabeyinin intikamını alman lazım."

"Ağabeylerimden nefret ederdim," dedi Raithe ve iç geçirdi. "Üç yıldır ölüler ve hâlâ canımı almaya çalışıyorlar."

TELEGRAM KAKTUSUNX

27

İblisle Karşı Karşıya

Her yola başvuracak kadar çaresiz kalıncaya dek nelerin altından kalkabileceğinizi asla bilemezsiniz. Memnun olabilir ya da hayal kırıklığına uğrayabilirsiniz ama mutlaka şaşırırsınız.

–Brin'in Kitabı

Karanlıkta gözünü açan Roan nerede olduğunu merak etti. Genellikle alaçuğun ortasındaki közlerin turuncu parıltısıyla karşılaşırdı ama bu sefer hiç ışık yoktu. Iver horlamıyordu. Sessizliğe uyanmak genç kadını daima korkuturdu. Öyle anlar kâbusların gerçek dünyaya kadar peşinden geldiğini gösterirdi. *Kâbuslar değil, kâbus*, diye kendi kedini düzeltti Roan. Sadece tek bir kâbus görürdü.

Genç kadın bir ses, bir tür kıpırtı işitti. Nefesini tutup kendini hazırladı ve başını çevirdi. Sesin kaynağı Iver değildi. Işık taşının yeşil parıltısında Persephone, Moya ve Arion'un taş odanın ortasına yakın bir noktada oturduklarını gördü. Her şeyi hatırladı. Evinde değildi; ecnebi bir memlekette, dünyanın birkaç kilometre altındaki taş bir kabirde kısılı kalmıştı. Erzakları az kalmış, sularıysa tükenmişti. Ayrıca yakında barikatlarını yıkıp onları öldürecek olan bir iblis vardı. *Ah, Mari'ye şükürler olsun! Şükürler olsun!* Roan huzurla iç geçirip gevşedi.

Küçük adamlar da uyanmışlardı ve diğer gruptan birkaç adım uzakta baş başa oturuyorlardı. Yoldaşları bu halleriyle iki adet üçlü sete benziyordu. Daha iri olan ışık taşı aralarındaki zeminde duruyordu. Roan diğerinin daha uzakta, masanın ve tablet istifinin bulunduğu yerin yakınında parladığını görüp Brin, Suri ve Minna'nın orada olduklarını tahmin etti.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Roan uyuyakalmış olmasını garipsedi. Öyle bir şey yapmayı planlamamıştı. Yere uzandığını veya gözlerini kapadığını hatırlamıyordu bile. En önemlisi de öyle kolay kolay uyuyan biri sayılmazdı. Çoğu gece uyumakta zorlanır, ikide bir sağına soluna dönerdi. Iver hayattayken başını yastığa koyar koymaz sızıp kalırdı. Moya da gecelerin uzun olduğu kış mevsimlerinde dahi sabahın geç saatlerine kadar uyurdu. Roan'ın kendi uykusuysa –tabii uyuyabilirse– genellikle üç dört saati geçmezdi. En ufak bir sese uyanırdı ve bir kez kalktı mı bir daha içinin geçmesi gibi bir umut beslemezdi. Bu sefer öyle olmamıştı. Yine de uyumasına rağmen kendini hâlâ yorgun, sersem, halsiz ve mahmur gözlü bulması tuhaftı.

Belki hastayımdır.

Roan nadiren rahatsızlanırdı ama öyle zamanlarda hastalıkları çok ağır geçerdi. Rahatsızlandığı son seferi düşünürken hatasının farkına çok geç vardı.

Gifford.

Karanlıkta adamın her zamanki gibi kendisine gülümseyen yüzünü gördü – çocukların ona goblin demelerine sebep olan o çarpık sırıtışıyla. Roan ateşlenip yataklara düştüğünde Gifford ona belki de hayatında tattığı en nefis çorbayı getirmişti. Tadının öyle olması, çorbayı çömlekçinin pişirmediği anlamına gelirdi. Gifford pek çok şey olabilirdi ama pek becerikli bir aşçı değildi ve o kadar güzel bir çorba tek bir kişinin elinden çıkabilirdi. Adam Padera'ya gitmişti. Gifford *asla* onun ayağına gitmezdi. Eskiden beri birbirleriyle iyi geçinmezlerdi. Bu da Roan'a hep tuhaf gelirdi zira o ikisi dünyadaki en iyi kalpli insanlar olmalıydı.

Gifford devamlı öyle şeyler yapar, Roan için kendini feda ederdi. En iyi çanak çömleklerini ona verirdi. Bir keresinde doğum günü için Roan'a bal toplamaya çalışırken arılar tarafından neredeyse ölesiye sokulmuştu. Ayrıca bacağından ötürü nehrin yakınındaki çukurlarda Roan'a bakır aramakla sadece acı verici değil, düpedüz tehlikeli bir işe kalkışırdı. Roan onun öyle şeyler yapmasını istemezdi. Gifford'ın bu tür davranışları ne kadar tatlı olsa da genç kadına kendini suçlu hissettirirdi. Hastalanmanın en kötü tarafı, Gifford'ı buna ne kadar üzüleceğini bilmekti.

Gifford şu an benim yüzümden yünün altında kan revan içinde

TELEGRAM KAKTUSUNX

yatıyor çünkü düşünmekten bir türlü vazgeçemiyorum. Yine de böyle olacağını düşünmedim bile. Roan asla *gerektiği gibi* düşünmezdi. Persephone gibiler daima ondan daha iyi fikir yürütebilirlerdi. Başkaları sadece ne yapılacağını değil, ne zaman yapılacağını da anlarlardı. Roan öyle konularda hep sıkıntı çekmişti. Moya bunda bir kabahati olmadığını, onun *normal* bir hayat yaşamadığını söylerdi ama Roan insanların –iyi kalpli olanların– davranışlarına bahaneler bulduklarını bilirdi.

Gifford da öyle yapardı; Roan'ın kusurlarını ve başarısızlıklarını görmeyi reddederdi. Üstelik genç kadında her ikisinden de bol bol vardı: Gifford'ın yere düşmesine sebep olan bacak ateli veya hiçbir işe yaramayan mızrak fırlatıcı gibi. Gifford onun yalnızca iyi taraflarını görürdü ve bu büyük bir sorundu. Adam sırf daha başka kimseler için apaçık ortada olan bir gerçeği göremediğinden feci bir dayak yemişti.

Sen bir hiçsin, Roan. Iver, çoğu kimsenin erken saatlerde çıkan sesleri gibi genzinden gelen hırıltılı bir sesle konuşurdu hep. *'Roan' kelimesinin anlamı da bu... 'hiç.' Annen bu ismi o yüzden seçmiş. Senden hiçbir halt olmayacağını biliyormuş. Ona yük olduğun gibi bana da oluyorsun ve sana değer veren herkesin laneti olacaksın. Sen işte busun, Roan. Hem yük hem de lanetsin.*

Roan eskiden kendini bunun doğru olmadığına inandırırdı ama aksi yönde bu kadar çok kanıt varken inanmaya nasıl devam edebilirdi? Gifford'ın başına gelenler harika bir örnekti. Haşatı çıkmış kanlı yüzü Roan'ın gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu.

Sana değer veren herkesin laneti olacaksın.

"Roan?" dedi Brin, dış hatlarıyla küçük taşın ışığını keserek. "Uyanık mısın?"

Başını sallayan Roan bunun aptalca olduğunu fark etti ve, "Evet," dedi.

"Ah, güzel. Daha önce de geldim ama seni uyandırmak istemedim. Hem zaten işim henüz bitmemişti."

"Daha önce mi? Ne kadar uyudum ki?"

"Bilmiyorum ama epey uyudun. Epey bir tableti çözmeme yetecek kadar. Sanırım neler olduğunu artık biliyorum. Öğrendiklerimi herkese anlatacağım ve senin de duymanı istiyorum."

"Peki."

TELEGRAM KAKTUSUNX

Roan dik oturdu ve avuçlarıyla yüzünü ovuşturarak mahmurluğundan sıyrılmaya uğraştı. Taş zemin vücut ısısını emerek onu üşütmüştü. Yüzüyle işi bittiğinde kollarını ve bacaklarını ovaladı. Biraz ısınınca ayağa kalkıp diğerlerinin toplandıkları yere gitti. Kilo almışçasına kendini daha bir ağır hissediyordu. Ona dermansızca gülümseyen Moya ile Persephone'nin arasına oturmak iyi geldi.

Arion başını çevirmedi. Yüzü taşlarla kapatılmış çatlağa dönük kaldı. Kel Fhrey yerde bağdaş kurmuş ve ellerini kucağında kavuşturmuş oturuyordu. Gözleri uyurcasına kapalıydı. Çapraz duran ayak bileklerinin hemen önünde burnundan taşlara damlayan kanın lekeleri vardı. Hepsi de bitkin gözüküyordu. Persephone'yle Moya'nın göz altları şişmişti ve oturmak bile epey çaba gerektirir gibiydi.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Moya.

Roan biraz düşünüp başını iki yana salladı. "Hâlâ yorgunum."

"Evet, galiba girişi kapalı tutmak için Arion'a daha fazla enerji gerekti," dedi Persephone.

"Belki zamanı gelince bizi uyutur. Öylesi daha iyi olabilir," diye ekledi Moya.

"Bu şekilde düşünmenin bir anlamı yok," dedi Persephone. Roan reislerinin kendi ağzından çıkanlara inanıp inanmadığını merak etti.

Brin elinde tabletlerden biriyle oraya geldi. "Durun size neler öğrendiğimi açıklayayım." Taşı önlerine bırakıp Roan'ın yanına oturdu.

"Suri ne olacak?" diye sordu Persephone.

"O bunları zaten biliyor."

"Şu an nerede?"

"Tablet masadakileri ezberliyor." Roan o yeşil ışıkta Brin'in gözlerinin de kızarmış olduğunu gördü. Kızın normalde dolgun olan yüzü süzülmüştü ama yine de keşfini paylaşmanın, bir sırrı açığa çıkarmanın heyecanıyla biraz şenlenmiş gibiydi.

"Tabletleri elimden geldiğince inceledim. Hâlâ anlamadığım pek çok kelime var. Tersinden sıralanmışlar; yani birinci tablet en altta, sonuncusuysa en üstteydi. O yüzden öyküye sondan başladım."

"Öykü mü?" diye sordu Persephone.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Tabletler buraya hapsedilen kişiyle ilgili."

"Kadim Kimse'yle mi?" diye sordu Moya.

"Kendine öyle demiyormuş. Anladığım kadarıyla ismi Üç'müş. Galiba öz kardeşi tarafından öldürülmüş. Bir kadın yüzünden birbirlerine ters düşmüşler. İkisi de aynı kişiye mi ne âşıkmış. O kadın hakkında atladığım çok şey var ama–"

"Öldürülmüş mü dedin?" diye sordu Moya. "Biri nasıl hem ölü hem de burada olabilir? Bu hiç mantıklı değil."

"Evet, biliyorum." Brin utangaç bir yüz ifadesiyle omuz silkti. "Siz yine de dinleyin. İşte o Üç denen kişi –Kadim Kimse– tıpkı bizim gibi köşeye sıkışmış, tamam mı? Bir türlü kaçamamış."

"Ama kaçtı," dedi Roan.

Brin kafasını salladı. "Cüceler kaçmasını mümkün kıldılar da ondan. Tabletlere göre Üç onların çekiçlerini duyup yardım istemiş. Cüceler yaklaşsalar da hapishaneyi açmamışlar. Adam onlara yalvarıp yakarmış ama cüceler korkuyorlarmış. Onun Uberlın olduğunu sanıyorlarmış."

"O kim?" diye sordu Moya.

Brin yine omuz silkti. "Herhalde fena biridir."

"Kötü Kimse," diye konuştu Sel. "Eski irfanda dünyaya kötülük getiren biri anlatılır. Uberlin herkesin ve her şeyin baş düşmanıdır."

Brin başıyla onayladı. "Dediklerin öyküye uyuyor. Neyse, Üç görünüşe bakılırsa pek çok şey biliyormuş ve kendisini serbest bırakmalarına karşılık cücelere güçlü bir hediye teklif etmiş. Sadece taş el aletleri kullandıklarını öğrenmişmiş ve bakır denen bir metalin sırrını paylaşmayı önermiş."

"Bekle," dedi Moya. "Cücelerin bakırdan haberleri yok muymuş? Roan baltasını o metalden yapmamış mıydı?" Dönüp baktığında Roan kafasını sallayıp onayladı.

"Tüm bunlar çok uzun zaman önce yaşanmış," diye açıkladı Brin.

"İnsanlar henüz ortada yoklardı bile," dedi Sel.

"Hiç de bile. Varmışız," dedi Brin. "Bazı yerlerde Üç Halk diye bir şeyden bahsediliyor?"

"Neden neden?"

"Ferrol'ın Evlatları, Drome'un Evlatları ve Mari'nin Evlatları."

TELEGRAM KAKTUSUNX
Persephone *Mari* ismini duyunca gülümsedi.

Brin de ona aynı şekilde karşılık verdi. "İçimden bir ses diğer tabletlerde bu konuyla ilgili henüz gözden geçirmediğim çok şey olduğunu söylüyor. Onlardan o kadar çok var ki. Hepsini yapmak onlarca yıl sürmüş olsa gerek."

"Şimdiye dek kaçını çözdün? Kaçı bitti?" diye sordu Persephone.

"Sadece ikisi. Tabii Suri'nin tablet masaya anlam vermesine de yardım ettim."

"Hadi hikâyeye geri dönelim..." Moya esnemek için durakladı, sonra da Arion'dan tarafa göz attı. "Tutsağın cücelerden kendisini serbest bırakmalarını istediğini söylüyordun."

"Evet," dedi Brin. "Cüceler hediyeyi sınamaları gerektiğini söylemişler ve uzun bir süreliğine oradan ayrılmışlar. Geri geldiklerinde bakırın çok dayanıksız olduğu için yetmeyeceğini söylemişler."

Roan kafasını salladı. "Doğru. Bakırla pek bir şey yapılamaz."

"Üç bunun üzerine daha iyi bir hediye teklif etmiş: Bronz yapmanın sırrı. Dhergler yine çok uzun bir süre ortadan kaybolmuşlar. Geri geldiklerinde bakırın çok nadir olduğundan ve hediyenin hiçbir işe yaramadığından yakınmışlar."

"Bronz bakırdan mı yapılıyormuş?" diye heyecanla sordu Roan.

"Anladığım kadarıyla ondan ve tenekeden. Formülün tamamı işte orada." Aralarında duran tableti işaret etti. "Bunları neden senin de duymanı istediğimi artık anlıyor musun?"

Brin'in öyküleri genellikle sürükleyici olurdu ama Roan bunun bilhassa ilgisini çektiğini reddedemezdi.

"Bronz da mı yetmemiş?" dedi Persephone alaycı bir tebessümle, cücelere bakarak.

"Biz orada değildik," diye ona hatırlattı Ayaz.

"Her neyse," diye devam etti Brin, "Üç artık cüceler tarafından istismar edildiğini düşünerek kızmaya başlıyormuş."

"Neler hissettiğini çok iyi anlıyorum," dedi Moya ve Persephone de onunla beraber başını sallayarak Ayaz'la Sel'in kaşlarını çatmalarına sebep oldu.

"Kadim Kimse onu serbest bırakmayı kesinlikle garanti eder-

TELEGRAM KAKTUSUNX
lerse bir hediye daha vermeyi teklif etmiş. Onlarla Dev-mir denen bir şeyin sırrını paylaşmış."

"Demir," dedi Ayaz.

"Demir mi?" Brin adamı düşünceli gözlerle süzdü.

"O da orada var mı?" diye sordu Roan, Brin'in dizleri dibindeki yassı taşa bakarak ve yüzeye kazınmış işaretlere dokunmaya cesaret ederek. "Yani nasıl yapılacağı?"

Brin başını salladı. "Tıpkı bronz gibi. Sanırım gördüğümüz o gri metal oydu."

"Doğum günün kutlu olsun, Roan," dedi Moya.

Roan dostuna şaşkın gözlerle baktı. O gün doğum günü değildi – daha doğrusu öyle olduğunu sanmıyordu. Annesi Reanna o on bir yaşındayken ölmüştü ama kızının doğduğu günü hiç kutlamamıştı. Iver ona Reanna'nın o güne "ömrünün en kötü günü" dediğini söylemişti.

"Neyse, cüceler tekrar çekip gitmişler, tamam mı? Hem de çok uzun bir süreliğine. Geri geldiklerinde bunun da yeterli olmadığını söylemişler. Daha fazlasını istemişler. Üç o zaman onlara ölümsüzlüğün anahtarını vadetmiş. O anahtar İlk Ağaç'ın meyvesini yemekmiş. Yanında bir tohum olduğunu ve o tohumu ekerlerse istedikleri kadar meyveye kavuşacaklarını söylemiş. Bu çok akıllıca bir fikirmiş çünkü diğer hediyeler sadece bilgiymiş ama tohum fiziksel bir şey olduğundan onu almak için cücelerin ufacık bir delik açmaları gerekecekmiş. Cüceler teklifi değerlendirmek amacıyla tekrar gitmişler. Üç karşı koyamayacakları bir teklifle onların akıllarını çeldiğini anlamış."

Ayaz'la Sel oflayarak homurdandılar. "Hadi oradan sen de."

Brin duymazdan geldi. "O küçük delik Üç'ün dışarı çıkması için yeterliymiş. Fakat artık açgözlülükleri ve kalleşlikleri sebebiyle cücelerden öyle çok nefret ediyormuş ki hazinelerini, yani tabletlerini ve içerdikleri bilgileri ele geçirmelerine göz yumamazmış. O yüzden Balgargarath'ı yaratmaya karar vermiş ama ona o ismi takmamış."

"Balgargarath bizim taktığımız isim," dedi Sel.

"Üç başka bir isim kullanırdı."

"Umarım daha kısadır," dedi Moya.

Brin başını iki yana salladı. "Maalesef hayır. Ve onu telaffuz

TELEGRAM KAKTUSUNX
etmem mümkün değil. Üç ayrıca yaratığa *neredeyse canlı* yakıştırması yapmış. Nöbetçi ebediyen yaşayacak ve cücelerin tabletlere erişmelerini engelleyecekmiş. Üç ona bütün Neith'te dört dönmesi ve oraya girmeleri halinde cüceleri cezalandırması için izin vermiş."

"Yuh!" diye çıkıştı Ayaz. "Bizi lanetlemiş, öyle mi? Suçun bizde olduğunu mu iddia etmiş?"

Moya başını iki yana salladı. "Buraya hazine aramak maksadıyla geldiğinizi bize kendi ağzınızla söylediğiniz. Anlaşılan alışkanlıklarınız değişmemiş."

"İkiniz de susun bakayım," dedi Persephone, sesini yükselterek. "Devam et, Brin."

"Üç dünyanın geri kalanına lanet olmasın diye eserine bu dağdan çıkmayı yasaklamış."

"Bekle. Ne? Yani Neith'ten çıkamaz mıymış?" dedi Ayaz.

"Buna göre hayır."

"Eh, bu da bir şeydir," dedi Persephone. "En azından kıyılarımıza geleceğinden endişelenmemiz gerekmeyecek."

"Ya sonra ne olmuş?" diye sordu Moya.

Brin omuz silkti. "Hepsi bu kadar. Son tablet bitmemiş. Herhalde tutsak en sonunda çekip gittiği içindir. Yaptığı fedakârlıktan ve nasıl kaçıp Balgargarath'ı yaratacağından bahsediyor."

"İyi de dışarı nasıl çıkmış?" diye sordu Persephone.

"Cüceler geri gelip o küçük deliği açmış olmalılar."

"Peki o kadarı yetmiş mi?"

"Öyle gözüküyor."

• ● •

"Arion seninle konuşmak istiyor," dedi Brin, elsunu son bir kez elden geçirmekte olan Suri'ye. "Sanırım..." Genç kız ellerindeki tablet destesiyle tekrar yere oturdu. "Sanırım tüm bunları çalışmaya zaman bulamayacağım."

Yüz ifadesi Suri'nin o güne dek gördüğü en hazin şeylerden biriydi.

Mistik başını sallayıp anlayışlı bir tavırla gülümsedi. Sonra da Minna'yla berber Arion'un oturduğu yere gitti.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Saatlerdir kıpırdamamış olan Fhrey'in durumu pek iyi değildi. Cildi neredeyse griye çalmıştı. Güçlükle nefes alıyor, burun deliklerinin her ikisinden de kan damlıyordu. "Tükenmek üzereyim, Suri."

"Benim devralmamı ister misin?"

"Faydası dokunmaz. Masadaki örüyü ezberledin mi? Bir kaynağın olsaydı onu yapabilir miydin?"

"Belki. Ama..." Suri kendini berbat hissediyordu. Tirre'den ayrıldıklarından beri her konuda başarısız olmuştu. Ayrıca Arion'u hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu. Tura hariç hiç kimse küçük kızı daha büyük işler başarmaya itmemişti. Hiç kimse ona güvenmemişti. Arion farkına bile varmadan Tura'nın yerini doldurmuştu – kısmen öğretmen, kısmen ebeveyn, kısmen de dost. Ve Suri onu memnun etmek, gururlandırmak, güvenine layık olduğunu ispatlamak istediğini keşfetmişti. Fakat şimdiye kadar onu hep yüzüstü bırakmıştı. "Derindeki tellere ulaşmama yetecek bir güç kaynağı bulamıyorum."

"Biliyorum."

"Özür dilerim," dedi Suri. "Belki bazı tırtılların kaderinde kelebeğe dönüşmek yoktur."

"Hayır, hiç de bile," dedi Arion ona. "Uçmasına uçacaksın ama bedelsiz değil. O konuda haklıydın."

"Ne bedeli? Ne demek istiyorsun?"

Arion ne zaman önemli bir şey söyleyecek olsa yaptığı gibi Fhreyce'ye geçti. *"Aklıma bir kaynak geldi. Hem de sanırım güçlü bir tane. Bak, yaşamın her türlüsü enerji yaratır. O enerjiden benim şu anda yaptığım gibi yararlanılabilir. Ve duygular o enerjiyi artırır. Korku, nefret, yeis – bu hisler bir ateşe üflemeye veya bir körüğü pompalamaya benzer. Ateşin ısısını yükseltir, onu güçlendirirler. Ölümün de benzer bir etkiye yol açabileceğini düşünüyorum. Zephyron öldüğünde bir enerji boşalımı hissettim. Aynı hisse Gryndal öldürüldüğünde de kapıldım. Belki ruh bedenden ayrılırken bir tür patlama oluyordur. Eğer ölüm de bir fedakârlıksa, hele hele ölen kişi sevilen biriyse... eh, o zaman muazzam bir enerjinin açığa çıkacağı fikrindeyim. Bu enerji kısa ömürlü olsa da derin telleri oynatmaya yetebilir."* Uzanıp Suri'nin elini tuttu. *"Sana o enerjiyi sağlayabilirim."*

TELEGRAM KAKTUSUNX

Suri daha şimdiden başını iki yana sallıyordu.

"*Beni öldürmen gerek. O zaman–*"

"*Hayır.*"

"*Suri, beni dinle.*"

"*Hayır. Yapamam.*"

"*Kendimi öldürürdüm ama öylesi o kadar güçlü olmaz... kapılacağın duygu sadece yitim olur. Fakat beni bizzat öldürürsen–*"

"*Olmaz. Yapamam.*"

"*Yapmak* zorundasın *yoksa herkes ölecek.*"

"*İşi yüzüme gözüme bulaştırabilirim. Hatta... hayır, bekle!*" Suri sevinçle gülümsedi. "*Aynı şeyi sen de yapabilirsin! Beni öldürebilirsin!*"

Arion başını işaret etti. "*Kapıyı bile zar zor tutabiliyorum. Denn telleri kullanırsam asla sağ kalamam. Hem zaten önemli olan sensin, unuttun mu? Ben değilim. Varlığın herkesi kurtarmanın anahtarı. Halklarımıza barış ve anlayış getirebilirsin. Zaten buraya o yüzden geldim. Ve eğer ölümüm olağanüstü bir Sanatçı'ya dönüşmeni sağlarsa bu çok ufak bir bedel olur.*"

"*Seni öldüremem.*"

"*Başka çaren yok.*"

Suri başını daha bir inatla iki yana salladı. "*Zaten neredeyse ölüsün. Ne kadar enerji yaratabilirsin ki?*"

"*Bana verdiğin değere eşit bir enerji.*" Arion kızın yaşlarla dolu gözlerine baktı. "*Sence bu yeterli olur mu?*"

Suri titremeye başladı. Ötekilerin duyamayacağı kadar alçak sesle konuşuyorlardı ama Minna olup bitenlerin farkındaydı. Yanlarına sokulup burnunu Suri'ye sürttü.

"*Ne yapmamı istiyorsun? Gırtlağını kesmemi mi?*" Kelimeleri bölük pörçük çıkıyor, çenesi ve dudakları titriyordu.

"*Olabilir.*"

"*Hayır, olamaz. Hayır, olamaz.*" Suri titrek bir nefes aldı. "*Sen benim için... artık... Öyle bir şeyi nasıl...?*"

"*Biliyorum.*" Arion kızın elini okşadı. "*Zaten o yüzden ölmem gerekiyor, anlamıyor musun? Örüyü yaratabilecek tek kişi sen olduğun için kurban edilecek kişinin çok değer verdiğin biri olması lazım ve ikimiz son zamanlarda birbirimize epey ısındık, değil mi? Beni öldürmek bir fedakârlık olur. Kendi duygu patlaman örüyü körükler*

TELEGRAM KAKTUSUNX

ve bunu izleyen keder sana derin telleri çalma kabiliyeti verir. Kadim Kimse bunu öyle yapmış olmalı. Bir şeyi kurban ederek. Çok değer verdiği bir şeyi. Senin de öyle yapman lazım, Suri. Beni öldür, gücü topla ve kendi Balgargarath'ını ör. Onu kendi adına dövüşmeye yolla ve sonra da yüzeye kaç."

Suri kurduna iki koluyla birden sarıldı. Ağlıyordu. Elinde değildi.

"*Haydi,*" dedi Arion ona. "*Yap şu işi. Ne kadar çok beklersen o kadar zorlanırsın.*"

Yalan söylüyordu – dediği hiç mantıklı değildi. Eğer iddiası doğruysa sürecin uzaması duygu yoğunluğunu artırır, daha fazla enerji yaratırdı. Suri asıl sebebi Arion'un yüzünde, yaşlarla parlayan o gök mavisi gözlerde ve titreyen dudaklarda görebiliyordu. *Ben ayak diredikçe asıl* ona *daha zor geliyor. Çok korkuyor ve bu işi tamamına erdirecek kadar cesareti olup olmadığını bilmiyor. Onu yeterince çabuk öldürürsem fikrini değiştirmeye zamanı kalmayacağını ve beni durdurmaya çalışmayacağını düşünüyor.* Arion ölümü anlamıyordu. Bu Fhreyler için yabancı bir kavramdı ve Miralyitlilerin geriye kalan yegane korkusu olmalıydı.

"*Bir hançer al ve beni öldür.*"

"*Ama yapamam.*"

"Suri." Arion sert bir dille Rhunca konuştu. "Mecbursun."

"*Hayır! Başka bir yolu olmalı.*"

"*Suri, dinle. Bir ateş yakmıyor veya bir deprem başlatmıyorsun. Bunu yapmak, yani bir varlık yaratmak daha önce hiç duymadığım, hatta mümkün olabileceğini dahi düşünmediğim bir şey. Gereken enerji çok fazla. Bağımsız bir varlık yaratmak için derin tellere dokunmaktan veya onları çalmaktan fazlasını yapmalısın. Onlara sertçe asılmalı, onları dünyayı sarsan bir kuvvetle tınlatmalısın. Böyle bir şey muazzam bir güç gerektirir ve o gücü suyun akışından sağlayamazsın. Bir düşün. Balgargarath kendi kendine yetiyor! Avempartha bile o tür bir güç ortaya çıkaramaz. Böyle bir şey kişinin hem içinden hem de dışından gelmelidir. Çekeceğin ızdırap onu mümkün kılacak. Bunu sen yapmalısın ve elini çabuk tutmalısın. Şimdi git bir hançer getir, Suri ve kaderinde yazan kelebeğe dönüş.*"

Tir tir titreyen Suri gözünü ondan ayıramıyordu.

"*Haydi!*" diye buyurdu Arion. "*Daha fazla dayanamayacağım.*"

TELEGRAM KAKTUSUNX

Suri yavaşça ayağa kalkıp kendini yürümeye zorladı. Hiç kimse yüzünü görmesin diye ışıktan uzak durarak Brin'e doğru ilerledi. Brin kılıç kemerini çıkarmıştı. Dherglerin kıza verdikleri silah yerde, masanın yakınında duruyordu. Suri onu alıp sımsıkı tuttu ve vücuduna bastırarak tekrar karanlığa karıştı. Yalnızca titremekle kalmıyordu; tepeden tırnağa zangırdayan bedeni elemle, korkuyla ve yılgıyla dağlanıyordu. Çok üşüyordu. Gözlerini sildi ve düşünebilmek için karanlıkta yapayalnız oturdu. Silahı yanına bıraktı ve iki eliyle birden yüzünü kapattı.

Yapamam. Mümkün değil! İyi ama onu nasıl bir kez daha yüzüstü bırakırım?

Suri'nin tek isteği geri dönmek, Akdiken Koyağı'ndaki küçücük evine gitmekti. Asla Dahl Rhen'e gelmemeli, Persephone'yle konuşmamalı, tüm bu süreci başlatmamalıydı. Sessiz sedasız, mutlu ve huzurlu bir yaşam sürdürmeliydi. Mutlu ve...

Ağladı.

Başka bir yolu olmalı. Ah, sevgili Her Şeyin Koca Anası, bunun başka bir yolu olmalı.

Karanlıkta otururken hafif hafif sallanırken ve kılıcı tekrar eline alacak cesareti toplamaya çalışırken bir kez daha Minna'yı hissetti. Kurt yumuşacık başını Suri'nin kucağına koydu ve mistik ona sarılarak yüzünü hayvanın huzur verici kürküne gömdü.

• ● •

Persephone'nin yine içi geçiyordu.

Arion her ne yapıyorsa onu yorgun düşürüyordu. Sadece oturmak bile merdiven çıkmak kadar yorucu geliyordu. Vücudu kurşun gibiydi. Babası bu durumu *ölesiye yorgun*, annesiyse *pestili çıkmış* diye tarif ederdi. Persephone kendisi için ikisinin birden fazla fazla geçerli olduğundan emindi. Hiç böylesine bitap düştüğünü hatırlamıyordu. Karanlığın da yardımı olmuyor, her şey ondan teslimiyet talep ediyordu.

Derken yorgunluk bir anda kayboldu.

Bir şey koptu; bir şey kırıldı. Buna eşlik eden ses dışarıdan gelmediğine göre barikat yıkılmamıştı. Persephone neler olduğunu bilmese de ağırlığın kalktığını hissetti. Kendini birden-

TELEGRAM KAKTUSUNX
bire tüy gibi hafif, cin gibi uyanık ve tekrar ergenliğine dönmüşçesine enerjik hissetti. Mahmurluktan eser kalmamıştı ne kadar sürdüğünü kestiremediği o miskinlik kendiliğinden geçivermişti.

Tam da sonumuz gelmişken. Persephone bu düşünceyi neredeyse deliliğe varan ironik bir kahkahayla aklından geçirirken girişi tıkayan heybetli taş istifinin patladığını önce duydu, ardından gördü. Kaya parçaları yerde takır tukur yuvarlanarak kırıldı ve toz bulutunun arkasından mağara likenlerinin mavi ışığı içeriye doldu. Persephone endişe verecek kadar yakına düşen bir taşın havadaki uçuşunu takip ederken taşın kıl payı ıskaladığı Arion'u gördü. Fhrey'in hali neler olduğunu açıklamaya yetti. Arion mağara zemininde sereserpe yatıyordu.

Her şey buraya kadarmış.

Persephone nedense daha fazla uyarı beklemişti. Arion'un bir duyuruda bulunacağını veya onları bir şekilde haberdar edeceğini düşünmüştü. Fhrey'in neden öyle yapmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Miralyitli onlara vedalaşacak yahut dua edecek kadar zaman verebilirdi. Belki de kadıncağız daha fazla dayanamamıştı. Veya belki yaratık beklenmedik bir şey yapmıştı. Persephone ömrünün son dakikalarında ona üzülecek kadar vakit ve empati bulmayı garipsedi. Hatta onu –oradaki herkesi– bu işe bulaştırdığı için hafif bir vicdan azabı bile çekti.

Keçi dizlerinin üstünde yürüdükçe homurtular çıkaran Balgargarath çatlağın kenarlarına sürtünerek içeri girdi. İblis değişmemişti. Çift boynuzları düğümlü halatlar gibi kıvrılarak yükseliyor, sivri dişlerin ve delice bakan ufacık gözlerin hâkim olduğu çehresi eskisi kadar korkunç gözüküyordu.

Ölümün yüzü sahiden de bu olmalı. Acaba herkes ölürken benim şu anda gördüğüme benzer bir şey mi görüyordur?

"Seph, arkama geç!" Moya onu geri çekti. Genç kadın o anda bile reisin Kalkan'ı olma görevinden vazgeçmemişti.

Persephone, böyle bir canavarın karşısında başka bir Kalkan'ın Moya kadar cesurca durabileceğini sanmıyordu. Çotuk kesinlikle Konniger'ın yanında kalmaz, Konniger da Reglan'ı derhal bırakıp kaçardı. Lakin Moya kendi vücudunu ona siper ediyordu. Şimdiye dek yalnızca güzelliğiyle tanınan genç kadın reisini yedi met-

TELEGRAM KAKTUSUNX
relik keçi bacaklı bir iblisten korumaya kararlıydı. Yiğit yüreklere kadınların göğsünde de rastlanırdı.

Koca Ana aşkına, seni ne çok seviyorum, Moya!

Açıklıktan içeri giren dev yaratık dimdik doğruldu ve öyle yüksek bir sesle kükredi ki Persephone istemsizce kulaklarını tıkadı. Sonra o da kılıcını çekti. *Tetlin Cadısı biliyor ya, neden çekmeyecekmişim?*

Ayaz, Sel ve Yağmur da takdire şayan bir tavırla onların yanına sıralandılar. İlk ikisinin elinde kılıçları, Yağmur'unkindeyse kazması vardı. Ufak tefek iki kadın ve onlardan bile daha küçük üç cüce hep beraber omuz omuza durdular. Tesadüfen veya ilahi bir müdahale sonucu hepsi de yıllardır beraber eğitim görmüşçesine silahlarını aynı anda kaldırdılar.

Öleceğim. Bu düşünce Persephone'nin beyninde çınladı. İyi hedeflenmiş bir toynak, içlerinden en az ikisini ezecekti. Persephone'nin dehşet içinde olması gerekirdi ama zihni patlamaya hazır bir duygu karışımıydı ve korku o duygulardan biri değildi. *Korkmuyorum. Azıcık bile.* Bunu tuhaf bulsa da bütün umutlar söndükten sonra korkuya yer kalmazdı. Başını kaldırıp Miralyitli bir sihirbazın bile durduramadığı dağ gibi yaratığa bakarken Persephone'nin içinde en ufak bir umut kırıntısı bile yoktu. Hatta coşku doluydu. Sanki hayatında ilk defa kendini canlı hissediyordu. Arion'un üzerlerine örttüğü yorgunluk sisinin ağırlığından kurtulunca daha önce hiç tecrübe etmediği bir yaşam enerjisine kavuşmuştu. Kalbi gümbür gümbür atıyor, ciğerleri körük gibi inip kalkıyordu. Her bir parmağının kılıç kabzasındaki yerini hissediyor, kabzanın avucunda nasıl durduğunu algılıyordu. Soğuk, rutubetli havanın korkusunu alıyor ve yuvarlanan son taşların da nihayet durduğunu işitiyordu.

Balgargarath toynaklı ayağıyla bir adım öne çıktı. Persephone ile Moya ağırlıklarını arka topuklarına vererek hücuma hazırlandılar. Tam o anda Persephone'nin arkasından kulakları sağır eden bir kükreme yükseldi.

Yegane aydınlık iki ışık taşından ve diğer mağaradaki likenlerin mavi parıltısından geliyordu. Kükreme –o muazzam, insanlıktan uzak ses– içinde bulundukları odanın derinliklerinden geliyor, karanlıkta devasa bir şey hareket ediyordu.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Bu şeyden bir tane daha mı varmış?

Balgargarath bir adım daha attı. Bu kadarı bile dev bir suretin gölgelerden fırlayıp ona müthiş bir kuvvetle çarpmasına yetti. İkisi girişin yakınındaki duvara şiddetle çarparak etraftaki kayaçta yeni bir çatlak yarattılar, sonra da birbirlerinden ayrıldılar.

Persephone ışık taşını aldı ve avucunda tutarak bir ışık hüzmesi oluşturdu. Balgargarath başka bir devle kapışıyordu. Uzun boyunlu, kuyruklu, pençeleri ve köselemsi kanatları olan diğer canavar dört ayak üstünde yürüyordu.

"Bir ejderha mı?" dedi Moya. "Bu da nereden çıktı?"

Persephone dönüp Arion'a baktı. Fhrey hâlâ yerde yatıyor, ölmüş gibi gözüküyordu.

"Bilmiyorum," dedi Persephone. "Ama... ama... sanırım bizim tarafımızda."

Moya'nın cevabı buruk bir tebessüm oldu.

İki titan bir kez daha çarpıştı. Rakibini bu sefer ön ve arka pençeleriyle tırmalayan ejderha bir taraftan da uzun burunlu ağzına dizili dişlerle onu ısırdı. Balgargarath ise ejderhayı toynaklarıyla tekmeledi. Kavgalarının gürültüsü Persephone'nin kulaklarını ağrıtıyordu. Balgargarath kolunu ejderhanın boynuna dolayıp onu duvara çarptı ve o âna dek kırılmaz zannedilen kayaçta yeni çatlaklar oluşturdu.

"Brin!" diye çığlık attı Suri.

Bağırmamış, haykırmamıştı. Attığı gerçek bir çığlıktı. Persephone küçük mistikten daha önce hiç böyle bir ses çıktığını duymamıştı. Moya ikide bir haykırırdı. Brin de. Fakat Suri değil. Genellikle hiçbir şey mistiğin canını sıkmazdı.

Suri karanlıktan çıkıp onlara doğru yürüdü. Üstü başı kanla kaplıydı.

"Ah, Mari aşkına!" dedi Persephone nefesi kesilerek.

Suri'nin yüzü süzgün ve bembeyazdı. Ağlıyor, hıçkırıyor, hızlı hızlı nefes alıyordu. "Brin'e ihtiyacım var. Brin'e ihtiyacım var! Hemen!"

Girişin yakınında yine korkunç bir gümbürtü koptu. Bunu korkunç ulumalar izledi.

Brin saniyeler sonra Persephone'nin elinden saçılan ruhani

TELEGRAM KAKTUSUNX
yeşil ışık halesine yoktan var olmuşçasına adım attı. "Sorun ne? Neler–"

"İsim!" diye ona bağırdı Suri. "İsmi kazıman gerek!"

"Hangi ismi?" diye sordu Brin, mistiğe bakarken gözleri dehşetle kocaman açılarak. "Suri, neler oldu? Bu... bu kanlar nereden geldi?"

"Benden akmadı. Benim kanım değil," dedi Suri hiç de ona aitmiş gibi çıkmayan titrek bir sesle.

Küçük kız baştan aşağı titriyor, kesik kesik soluyordu.

Güm!

Odanın sarsılmasıyla birlikte Suri hariç herkes irkildi. Çiseleyen bir yağmur gibi, tavandan ufacık taş kırıkları yağdı.

"Brin." Suri genç kızın o kadar yakınına sokuldu ki burunları neredeyse birbirine değecekti. Buna rağmen sesi neredeyse bir haykırış kadar yüksekti. "Balgargarath'ın ismini taşıyan bir kılıca ihtiyacım var."

"Bir kılıca mı?" diye sordu Brin, telaş ve korkuyla. Persephone'ye çaresizce göz attı. "*Balgargarath* nasıl yazılır bil – bilmiyorum."

"*Balgargarath* değil! O şeyin *gerçek* ismini diyorum. Kopyala gitsin!" Suri tablet destesini işaret etti. "Tablette gördüğünü bir kılıcın üstünde tekrarla. Ne diyorsam yap! Yap şunu! Yap şunu!"

Mistik kanla kaplı ellerini önünde tutarak, parmaklarını yelpaze gibi sallayarak *yap şunu* diye bağıra bağıra tekrarladı.

Brin'in korkudan ödü patlamış gibi gözüküyordu.

"Suri, yeter!" diye buyurdu Persephone. Mağaranın girişi yakınlarında kapışan iki canavara çabucak göz attı. Yaratıklar hâlâ kıran kırana dövüşüyorlardı. "Neden böyle bir şey istiyorsun? İsmin ne önemi var? Hem o ejderha nereden çıktı?"

Suri yumruklarını hızla açıp kapamaya başladı. Konuşmaya çalışsa da ağzından bir şey çıkmadı.

"Suri!" Persephone onu omuzlarından kavradı. "Sakinleş! Sakinleş. Bize neler olduğunu anlat."

"Ejderhayı *ben* yarattım." Küçük kız konuşmak büyük bir çaba gerektiriyormuşçasına kelimeleri üstüne basa basa telaffuz ediyordu. "Masadaki örüyü kullandım. Öyle yaparken de bir isminin

TELEGRAM KAKTUSUNX
olması gerektiğini keşfettim. Her şeyin bir ismi vardır. İşin sırrı bu. Dikiş yeri, örüyü bağlayan ve çözen şey bu. Balgargarath'ın bir ismi var ve Brin onu biliyor. Kadim Kimse onu tablete kazımış. Bu da bağın bir parçası."

Suri tam bir gergin enerji küpüydü. Yerinde duramıyordu. Parmak uçlarında yükseliyor, sonra tekrar topuklarına iniyordu. "Keşke önceden bilseydim. Dikişin yırtılıp açılabileceğini bilseydim. O zaman belki öyle yapmazdım... Hayır, hayır, yapmasaydım gerçeği öğrenemezdim. İsmin önemini ve neler yapabildiğini öğrenemezdim."

"Suri, hiç mantıklı konuşmu–"

"Dikişten bahsediyorum! Dikişten! Anlamıyor musunuz!" Suri onlara hüsranla bağırdı. "Bir örüdeki... örüdeki... örüdeki *düğüm*. Onu bir arada tutan, çözülmesini engelleyen nokta. Eğer Balgargarath'a ismini batırırsanız ortadan kaybolacak!"

"Yani ölecek mi?"

"Evet! Evet! Evet!"

Moya hayli akıcı bir hareketle kılıcının kabzasını ters çevirip Brin'e uzattı. "İsmi benim kılıcıma yaz. Ne yapılması gerekiyorsa ben yaparım."

Girişin oradan gelen bir feryat ve başka bir kükreme duydular. Persephone dönüp baksa da heyulalar gölgelere girmişlerdi.

"Ejderham kazanamayacak," dedi Suri ağlayarak. Gözyaşları aktıkça kanlı yanaklarında temiz çizgiler bırakıyordu. "Acele etmelisiniz."

"Bir kılıca nasıl işaret koyabilirim ki?" diye telaşla soran Brin herkese tek tek bakarak cevap aradı.

"Üstüne kazı gitsin," dedi Moya.

"Neyle?"

"Bilmiyorum." Moya cücelere baktı. "Gerekli aletleriniz var, değil mi? Metal aletler?"

Ayaz başını iki yana sallıyordu. "Size verilen silahlar çok serttir. Üzerlerine bir şey kazımak" –gürültünün geldiği yöne baktı– "istediğimizden daha uzun sürer. Hem zaten o iş için keski benzeri aletler gerekir ki yanımızda onlardan yok." Etrafına bakındı. "Buradaki hiçbir şey o yalımlarda iz bırakamaz."

Roan'ın sessiz figürü santim santim yanlarına sokuldu. Kadın

TELEGRAM KAKTUSUNX
karanlıktan çıkarak onlara katılıyordu. Ejderha ile Balgargarath dövüşürlerken hiç kimse yalnız kalmak istemiyordu.

"Illa bir kılıç mı lazım?" Roan'ın sesi bir fısıltıdan azıcık daha yüksekti.

"Evet! Balgargarath'ın vücuduna girmeli."

"Ama illa bir kılıç mı olmalı? İsmi taşıyan başka bir şey olamaz mı?"

"Fark etmez. Fark etmez. Önemli olan isim. Yalnızca isim... deriyi delmeli... içeri girmeli."

"Aklından ne geçiyor, Roan?" diye sordu Moya.

"Küçük mızraklarım tahtadan yapılma. Üzerlerine işaret koymak daha kolay olur."

"İşimizi görürler mi?" diye sordu Persephone, Roan'ın korku dolu gözlerinin içine bakmak maksadıyla hafifçe eğilerek. "Onları düzelttin mi? Artık çalışıyorlar mı?"

Roan kafa salladı. "Evet. Sanırım. Belki."

"Hangisi, Roan?" diye bağıran Moya dostunu irkiltti.

"Sakin ol, Moya!" diye çattı Persephone.

"Ça... ça... çalışacaklardır," dedi Roan. "İkisine kuştüyleri taktım ama henüz denemedim. Fırsatım olmadı."

"Yani hiçbir fikrin yok, öyle mi?" Moya ayağını yere vurdu.

"Moya, sus," diye dişlerini sıkarak konuştu Persephone. Sonra Roan'a sokuldu. Ona dokunmamaya dikkat etti ama kızın görüş alanını dolduracak kadar da yaklaştı. "Bana bak, Roan. Gözlerimin içine bak. *Sence* çalışırlar mı? Şimdiki hallerinden bahsediyorum. Çalışacaklarına inanıyor musun?"

Roan biraz düşündü. "Evet."

Persephone döndü. "Ben ikna oldum."

"Nasıl yapacağım?" diye sordu Brin. "Bir mızrağı nasıl işaretleyeceğim?"

"Suri'den damlayan kanla çizebilirsin," dedi Moya.

Persephone ilk başta genç kadının berbat bir espri yaptığını zannetti. Fakat Moya'nın yüzüne attığı bir bakış onun son derece ciddi olduğunu gösterdi.

Yine de Suri başını şiddetle iki yana salladı. "Olmaz. Bulaşır. İçeri girinceye kadar hiç bozulmamalı."

Mağaranın ön tarafından başka bir feryat geldi. Bunu izleyen

TELEGRAM KAKTUSUNX
gümbürtü çok daha yüksekti ve Persephone ışık taşını doğrultuğunda ejderhayı odanın ortasına yakın bir noktada sırtüstü yatarken gördü. Zor durumdaki yaratık, süregiden devler savaşına rağmen yerinden kıpırdamamış olan Arion'un neredeyse üstüne düşmüştü.

"Moya." Persephone ışık taşını ona verdi. "Ayaz, Sel ve Yağmur'la beraber Arion'u oradan al. Onu masanın yakınına taşıyın. Roan, Brin'in o küçük mızraklarının üstüne kalıcı izler bırakmanın bir yolunu bul. İsmi ister oy ister yak – artık her ne gerekirse. Brin, diğer ışık taşı sende. Onu kullanarak ismin bulunduğu tableti ara."

Herkes görevinin başına koştu – Persephone ve Suri hariç herkes

Dizlerinin üstüne çökmüş olan Mistik ellerini yüzüne bastırarak fark etmeden ve umursamadan oraya daha fazla kan bulaştırıyor, hıçkıra hıçkıra ağlayarak ileri geri sallanıyordu.

"Suri?" diye usulca konuşan Persephone kızın ellerini tuttu "Suri, neler oldu? O kimin kanı?"

"Onu öldürdüm," dedi Suri. "Öldürdüm. Onu öldürdüm. Onu seviyordum ve onu öldürdüm. Arion derin tellere ulaşmanın başka yolu olmadığını söyledi. Yoktu da. Ve ben onu öldürdüm."

Persephone o sırada Moya ve cücelerin yanında diz çökmekte oldukları Arion'a bedbaht bir bakış attı. Sonra kollarını Suri'ye doladı ve kıza sıkıca sarılarak onunla beraber sallandı. Mistik de o sarılışa karşılık verdi ve yüzünü kadının göğsüne gömdü. Vücudu şiddetle sarsılan küçük kız ağlayıp feryat etti.

Sonra duraksayıp derin bir nefes aldı. "Mecburdum..." Yüzü hâlâ gömülü olduğundan sesi boğuk çıkıyordu. "Bir kurban verilmesi lazımdı. Arion bana öyle söyledi. Ben... ben..." Yine ağlamaya başladı.

Moya ışık taşının parıltısında onları arayarak koşa koşa o tarafa geldi.

"Buradayız!" diye seslendi Persephone.

Genç kadın nefes nefeseydi. "Ejderhanın durumu kötü. Balgargarath onu yaprak dolu bir sepet gibi sağa sola çarptı bir iki kez. Umarım şu isim olayı işe yarar."

"Arion ne durumda?" diye sordu Persephone, kendini kötü habere hazırlayarak.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Emin değilim," dedi Moya. "Çok zayıf düşmüş. Bilinci kapalı ama galiba yaşayacak. Çok yorgun, anlarsın ya? Bitap düşmüş. Cüceler onu taşıyorlar." Moya duraksayıp Suri'ye baktı. "O nasıl?" diye sordu.

"İyi değil."

"Ona ne oldu ki? Bunca kan nereden geldi?" diye sordu Moya.

Suri bu kelimeler üzerine irkildi. "Beni seviyordu. Beni seviyordu ve ben de onu seviyordum. Onu seviyordum ve onu öldürdüm."

Moya'nın gözleri kısıldı. Sonra hayretle etrafına bakındı. Persephone'ye odaklanıp ağzını sessizce oynatarak *hayır* dedi.

Persephone başını salladı.

"O en yakın dostumdu," diye ağladı Suri. "Ablamdı. Ama artık yok."

• ● •

Suri bir ateş yaktı ve herkes metal silahlarının uçlarını ona sokarak yalımları ısıttı. Brin bir yanında tabletle, diğerinde de tahta mızraklarla yerde oturuyordu. Kumaşa sarılı elleriyle sembolleri mızraklara yaktı. Yaptığı, tahtanın tutuşmaması için özen gerektiren hassas bir işti.

"Mari'ye şükür, isim sadece tek bir sıra," diyen Brin dilini dişlerinin arasında tutarak son sembolü de tamamladı.

Roan çubuğu eline aldı ve üstündeki işaretleri tablettekilerle karşılaştırdı. Sonra bir parmağını arka ucun yakınına takılı dört tüyün üstünde gezdirdi.

O daha kafa sallayarak onay vermeden Brin hemen ikincisine geçti.

Ateşin yoğun ışığı ve ışık taşlarının ürkütücü parıltısı sayesinde her iki heyula da açıkça görülebiliyordu. Yaratıklar girişin yakınında dövüşmeyi sürdürüyorlardı. Balgargarath itilerek dışarı çıkarılmıştı ve ejderha yarığı koruyordu. İblisin saldırıları amansızdı ve ejderha iki kez Agave'ye geri itilmiş fakat her seferinde Balgargarath'ı geri püskürtmeyi becermişti.

Persephone daha önce canavarların birbirini yok etmekten başka bir şey düşünmeyen akılsız hayvanlar olduklarını zannet-

TELEGRAM KAKTUSUNX
mişti. Fakat ejderhanın onları korumaya çalıştığı belliydi. Yaratığın başını eğerken ve omuzlarını kasarken sergilediği tanıdık tavrı fark etmemesi mümkün değildi. Ejderha ne zaman öyle yapsa kanatlarını tıpkı bir kürk gibi hafifçe kabartıyor, sonra da kükreyerek rakibinin üstüne atlıyordu. Balgargarath bir keresinde fazla yaklaşınca ejderha havalandı ve dört pençesini birden keçi bacaklı yaratığa batırarak onu ensesinden ısırdı. Boynuzlu canavarı bu şekilde sıkıca tutunca da kanatlarını şiddetle çırparak Balgargarath'ı bir kez daha çatlaktan dışarı attı. Lakin tüm bu kavgaya, inen tüm darbelere ve vuruşlara rağmen Balgargarath'ın görünürde hiç yarası yoktu ve zayıf düşeceğe benzemiyordu.

Ejderha ise başka hikâyeydi.

Brin sembolleri ilk mızrağa işlemeyi bitirdiğinde ejderha ağırlığını sağ tarafına veriyordu ve bir kanadı diğerinden aşağıda duruyordu.

Örü yok edilemez olsa bile sökülebilir.

"Bütün mızraklarımız bu kadar mı?" diye sordu Persephone.

"Evet," yanıtını verdi Roan.

Küçük tahta ciritler de dahil, Roan yanında getirdiği her şeyi kolay erişim amacıyla dizlerinin etrafına küçük yığınlar halinde yerleştirmişti. Persephone eğrilmiş bitki lifinden yapılma bir top sicim, yünden yapılma bir top sicim daha ve Roan'ın kırkıcı dediği, deriyle birbirine bağlanmış iki ufak bıçak gördü. Bunların yanında humma çayının hazırlanmasında da kullanılan birkaç tabaka söğüt kabuğu, bir kemik iğne, bir meşe ve iki akçaağaç yaprağı, bir avuç kurumuş böğürtlen, Roan'ın hiç takmadığı bir şapka, üç yuvarlak taş, bir parça odunkömürü, bir ucu yakılmış ve diğeri ezilmiş kısa bir çomak ve son olarak her iki yanında zarif kulplar bulunan, dudak uçuklatacak kadar güzel bir sırlı kil bardak. Bardağın nasıl kırılmadan oraya kadar geldiği başka bir güne bırakılması gereken bir gizemdi – tabii Persephone başka bir gün daha görürse.

Altı küçük mızraktan dördüne tüy takılmıştı ve onlardan ikisinin işaretlenmesi tamamlanmıştı. Son ikisi herhangi bir geliştirmeden yoksun olup küçük, tahta, taş uçlu birer mızraktan ibaretti. Persephone ile Moya'nın yanındaki cüceler odanın karşısında cereyan eden dövüşü pürdikkat seyrederlerken mistik ile Fhrey

TELEGRAM KAKTUSUNX
hiçbir şeyden haberleri olmaksızın oturuyorlardı. Arion'un başı Suri'nin kucağında duruyordu. Kadın hâlâ nefes alıyordu ama tek yaşam belirtisi buydu.

Balgargarath hırçın bir yumrukla ejderhayı kenara savurdu ve bir kez daha içeri daldı. Herkes irkildi ve geri kaçan Ayaz'la Sel'in düşmelerine ramak kaldı. İblis iki dev adım atmıştı ki ejderha onu yine engelledi. Dişler bir ayak bileğini ısırdı ve ejderha tıpkı bir köpeğin bir bezle oynaması gibi iblisi tekrar girişe doğru sürükledi.

"Acele etmeliyiz," dedi Persephone. "Brin, daha ne kadar var?"

"Neredeyse bitti."

"Suri." Persephone mistiğe doğru döndü. "Bu plan işe yaramazsa kaçmamız gerekecek. Sence... acaba diyorum... Minna'ya Balgargarath'ı kapıdan uzağa sürüklemesini söyleyebilir misin?"

O ismi duyunca gözlerinden tekrar yaşlar boşansa da Suri kendine hâkim oldu ve başını iki yana salladı. "Belki. Bilmiyorum. Denerim."

Persephone başını salladı ve Roan'ın yanındaki iki adet boş, tüysüz çubuğu eline aldı. Onları yaya çoktan sicim takmış olan Moya'ya uzattı. "Al. Anlaşılan sadece dört tane tüylü mızrağın olacak. O yüzden bunlarla talim yap."

Hiç kimse atışı Moya'nın yapmasına karşı çıkmadı. Grubun en atletiği oydu ve yay cücelerin boyuna göre çok uzundu, kolları onu yeterince germek için çok kısaydı. Ayrıca atış tecrübesi bir tek onda vardı.

Moya kafasını salladı. İlk mızrağı yerine oturtup sicimi göğsüne kadar çekti. Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi, çubuğun sicimdeki konumunu değiştirdi ve bir kez daha mızrağın ucunu yayı tutan başparmağının üstüne getirinceye dek sicime asıldı. "Bana Roan'ın odunkömürünü verin."

Kömürü alınca yay geriliyken çubuğun düz durması için nereye denk getirilmesi gerektiğini sicimde işaretledi. Bu iş bitince odunkömürünü bir kenara attı, küçük mızrağı yerine oturttu, yayı gerdi ve Balgargarath'a nişan aldı.

"Dur!" diye bağırdı Persephone. "Daha değil. Atışını başka bir yere yap. Bilmesini istemiyorum."

"Sen ciddi misin?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"O şeyin ne kadar akıllı olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok iyisi mi herhangi bir ikazda bulunmayalım."

Başıyla onaylayan Moya kolu titreyinceye kadar yayı tekrar gerdi. Agave'nin arka taraflarındaki büyük bir taş üçlüsüne nişan alıp sicimi bıraktı. Küçük mızrak beklendiği gibi düzensizce uçarak yan döndü, hızını kaybetti ve daha görüş alanlarından çıkmadan yere düştü. Moya sicimi çeken parmaklarına baktı ve onları yaladı. Ayrıca yayı tutan elinde düzeltmeye giderek tahtanın biraz daha yukarısına kaydırdı. Sonra ikinci tüysüz oku alıp tekrar denedi. Küçük mızrak ilki kadar sarsakça uçtu ama Moya, "Daha iyi," diye mırıldandı.

Yer bir diğer gümbürtüyle sarsıldı. Balgargarath ejderhayı devirmiş ve onu bir eliyle boynundan tutarak yere mıhlamıştı. Ejderha haykırarak arka bacaklarıyla rakibini tırmalaya çalıştı. Çıkan ses Suri'nin ellerini yüzüne kapatmasına yol açtı.

"Ejderha böyle yerde yatarken Moya rahatça atış yapabilir," dedi Ayaz.

"Daha ne kadar var, Brin?" diye sordu Persephone.

"Bu sıra bitmek üzere."

"Seph?" Moya ona soran gözlerle baktı.

Persephone başıyla evet dedi. "Tamam. Haydi. Atışını yap."

Moya derin bir nefes alıp Roan'a baktı. "Bana işaretli çubuklardan birini ver."

Roan üstünde dört adet kuştüyü ve bir sıra yakılı işaret bulunan bir mızrak verdi. Moya tahtayı dikkatli parmaklarla aldı ve sicime özenle yerleştirdi.

"Daha fazla yaklaşması gerekir mi?" diye sordu Persephone.

"Düzgün uçarsa hayır," dedi Roan.

Brin'le Suri hariç herkes Moya'nın sırtını germesini ve yayı bükmesini seyretti. Sicim hafif bir tınlamayla boşaldı ve çubuk yerinden fırladı. Küçük mızrağın hızlı ve düzgün bir şekilde uzaklara uçtuğunu görünce her birinden sevinç çığlıkları yükseldi. Mızrağın uçuşu o kadar başarılıydı ki ejderha ile Balgargarath'ın yanlarından geçip çatlaktan dışarı kaçtı.

"Tetlin'in kızı!" diye bağırdı Moya.

Persephone hep birlikte bağırmalarının mı, yoksa hedefini az bir farkla ıskalayan küçük mızrağın mı Balgargarath'ın dikkatini

TELEGRAM KAKTUSUNX
çektiğini bilmese de bir şey çekmişti. Dev canavar çirkin başını ejderhanın yatık suretinden kaldırıp onlara doğru baktı. Hiç şüphe yoktu, canavar doğrudan Moya'ya odaklandı.

"Çok yaklaştın," dedi Persephone. Umudu ve tabii onunla beraber korkusu da geri gelmişti. "Tekrar dene."

"Kabahat bende değildi. O kuul çubuk hedeften saptı," dedi Moya, epey titreyen bir sesle. "Son saniyede bir takılma hissettim."

Balgargarath bakmayı sürdürdü, sonra da onlara doğru bir adım attı.

Moya elini uzatarak parmaklarını hızla açıp kapadı. "Roan! Bana... ah... şey... bir tane daha... işaretli çubuk lazım. Bir tane daha ver. Çabuk!"

Roan mızrağı verdi. Moya elleri titrediği için zorlanarak çubuğu sicime oturttu, tekrar nişan aldı ve mızrağı saldı. Tüylü küçük çubuk yine düzgün uçtu ama bir kez daha sola saparak çatlaktan dışarı kaçtı.

"Tetlin orospusunun ana sevici evladı!" diye bağırdı Moya.

"Çatlaktan dışarı atış yapmakta cidden ustalaştın," dedi Persephone.

"Kabahat bende değil!" diye tekrar bağırdı Moya. "Atışım kusursuzdu. Tam hedefe nişan almıştım."

"Gene mi takıldı?" diye sordu Roan.

"Evet."

Persephone iblisi seyretti. Balgargarath gedikten dışarı baktı. Başını yeniden çevirdiğinde bütün dikkatini Moya'ya verip kükredi. "Ah, Koca Ana aşkına! Bir tane daha verin. İşaretli bir mızrak daha!" diye haykırdı Moya.

Persephone işaretli son çubuğu ona uzattı.

"Hayır!" Roan çubuğu kadının elinden kaptı.

Balgargarath toynaklarını yere vurarak mağarayı sarstı ve zeminde çukurlar açarak etrafa taş parçaları saçtı. Canavar üzerlerine geliyordu, arada yalnızca birkaç adımlık mesafe kalmışken ejderha kuyruğunu savurarak onu yere serdi.

Düşüşün rüzgârıyla üzerlerine taş kırıkları savruldu.

"Roan, ne yapıyorsun?" diye bağırdı Moya. "O bana lazım. Hemen!"

TELEGRAM KAKTUSUNX

Roan talebi duymazdan gelerek tüylerden birini kopardı. "Eksik kısmı yay tahtasına daya."

Persephone çaresiz ve bıkkın durumdaki Moya'nın tavsiyeyi duyup duymadığını merak etti.

Balgargarath ejderhaya bir tekme atıp ayağa kalktı.

Moya yayı gerdi ve çubuğu saldı. Küçük mızrak bu sefer takılmadı, havada yalpalamadı, kusursuz bir isabetle ve Moya'nın hesaba kattığı belli belirsiz bir kavisle uçup Balgargarath'ın göğsünün ortasına saplandı. Bundan daha iyi bir atış yapılamazdı.

"Evet!" diye haykırdı Persephone.

Canavar, ölü-ceset derisinden çıkıntı yapan çubuğa baktı.

"Ölmesi gerekmiyor muydu?" diye yakarırcasına sordu Ayaz.

Suri şaşırmış gibiydi.

Cevabı Roan akıl etti. "Yeterince derine girmedi. İsmin tamamı vücudunun içinde değil."

"Bana bir tane daha lazım," dedi Moya. "Bir ok daha!"

"Az kaldı," dedi Brin.

"Hayır," dedi Roan ona. "Öteki taraftan başla. İşaretleri uca yakın koy."

"Vaktimiz yok," dedi Moya.

Balgargarath bunu doğrularcasına göğsündeki çubuğu kırdı ve feci bir homurtuyla hücuma kalktı.

"Biraz daha asılırım. Ver şu oku!"

Brin, Persephone'ye baktı. "Ver!"

Moya oku aldı ve yaya oturtmaya başladı. "Kahretsin!" Dört tüyden birini ağzına soktu ve söküp attı.

Yağmur iki eliyle birden tuttuğu kazmasını hızla üzerlerine gelen iblise fırlattı. Havada üç takla atan aletin sivri ucu Balgargarath'ın bacağına çarpıp sekti. Ejderha bir kez daha atılsa da ıskaladı.

Boynuzlu dev boncuk gibi gözleriyle, sivri dişleriyle ve toparlak kafasıyla taş zemini çatlatarak son birkaç metreyi hayret verici bir süratle katetti. Onu hiçbir şey durduramazdı. Kazandığı ivmeyle grubu ezip geçecek ve arkalarındaki duvara toslayacaktı.

Moya oku taktı ve çubuğun arka ucu kulağına gelene kadar yayı gerdi.

Ok serbest kalmadan hemen önce Persephone genç kadını

TELEGRAM KAKTUSUNX
canavarın yolunun üstünde tek başına dikilirken gördü. Sahne müthişti. Moya ne titredi ne de irkildi. Hızla üstüne gelen dağ gibi yaratığın karşısında büzülmedi bile. Moya gerçek bir kahramandı. Ve o sicimi bırakırken Persephone'nin içi gururla dolup taştı.

İşte Kalkan diye buna derler!

Moya bıraktıktan sonra okun yolculuğu kısa sürdü. Balgargarath'ın cüssesi sebebiyle ıskalaması mumkün değildi. Persephone atışın hedefini bulduğunu göremedi zira Moya sicimi bıraktığı anda diğer herkesle beraber geriye savruldu. Muazzam bir rüzgâr Persephone'nin torkunu boynundan kopardı ve istifli taş tabletleri etrafa saçtı. Masa ters döndü. Şok dalgası kılıçları, çantaları, ışık taşlarını ve Roan'ın bütün dünyevi eşyalarını duvarlara fırlatıp Suri'nin yaktığı ateşi söndürdü.

TELEGRAM KAKTUSUNX

28

Ölüm Basamakları

Kaç damla gözyaşı dökmeliyiz? Ne kadar yüksek sesle ağlamalıyız?
Ölülerin vedamızı duymaları için kaç defa hoşça kal demeliyiz?
–Brin'in Kitabı

"Herkes hayatta mı?" diye karanlıktan sordu Ayaz.

Persephone, Brin'den çıkmış gibi gelen bir öksürük duydu.

"Benden öyle kolay kolay kurtulamazsın," karşılığını verdi Sel. "Yağmur?"

"Ne var?" diye sordu üçlünün son mensubu.

"Boş ver."

"Moya? Moya?" diye seslendi Persephone.

"Hâlâ buradayım," diye soluk soluğa karşılık verdi genç kadın. "Onu tam zamanında hakladım, değil mi?"

"Roan? Brin? Suri?" diye yoklama yaptı Persephone. Dostları sırayla, her ne olduysa ondan sağ çıktıklarını bildirdiler. Bir tek Arion konuşmadı ama Suri onun eskisinden daha kötü durumda olmadığını duyurdu.

Persephone molozların altına gömülü ışık taşlarından birinin kısık parıltısını görüp ona doğru süründü. Taşı kazıp çıkardıktan sonra havaya kaldırdı. Oda halen yerli yerindeydi ama Balgargarath'ın az önce olduğu yerde bir yanık lekesi vardı. O noktadan etrafa simsiyah yanık izleri uzanmaktaydı. Gruptaki herkes dahil, içeride ne varsa dış duvarlara yapışmıştı.

Persephone başında bir zonklama fark etti. Elini kaldırıp kafatasının arka kısmını yokladı. Başını zemine veya duvara çarpmış olmalıydı ama öyle bir şey hatırlamıyordu.

TELEGRAM KAKTUSUNX
"Suri, bir ateş daha yakabilir misin?" diye sordu.

Kısa bir duraksamanın, hafif bir mırıldanmanın ve bir el çırpışın ardından parlak bir alev belirdi. Artan ışıkla mağaranın geri kalanı gözler önüne serildi. Ortadaki her şey etrafa saçılmış, bir zamanlar Balgargarath olan merkezî noktadan eşit uzaklığa dağılmıştı. Brin'in alnında gözlerine kan sızdıran çirkin bir kesik vardı. Yayı hâlâ sıkı sıkıya tutmakta olan Moya'nın bir yanağı sıyrılmıştı ve parmaklarının üstü yumruk yumruğa kavga etmiş gibi kanlıydı. Üç cüce ile Roan sadece ufak tefek yaralar almışlardı. Suri ile Arion ötekilerden uzakta, duvarın yakınında durdukları için zarar görmemişe benziyorlardı ama Persephone hiç de öyle olmadığının farkındaydı.

Ejderha da halen yerli yerindeydi. Yaratık Suri'nin ateşinin ışığında üç defa kendi ekseninde döndükten sonra yere uzandı ve yılankavi kuyruğunu gövdesine sarıp başını iki büyük pençesinin arasına yatırdı. Açık gözleri Suri'ye odaklandı.

"Başardın," dedi Ayaz, Moya'ya. "Balgargarath'ı öldürdün."

Adamın hayreti diğer Dhergler tarafından da paylaşılıyordu. "O yaratık bizi altı bin yıl boyunca mukaddes salonlarımıza, ilk ve en eski yuvamıza girmekten alıkoydu. Savaşçılar, koskoca kahramanlar ve krallar sihirli kılıçlarla ve zırhlarla savaşmalarına rağmen küçük bir cadılar grubunun çubuklarla ve bir sicimle yaptıklarını yapamadan can verdiler."

Moya eğildi ve diğer öteberileriyle beraber Agave'nin duvar dibine yığılmış talim oklarından birini yerden aldı. "Elimde bu varken bize isim takmak istediğinden emin misin?"

Sel bir adım geri çekilip ellerini kaldırdı. "Cadı derken iyi cadılar demek istiyorum. Hem de fevkalade cadılar. Her cadı illa kötü kalpli olacak diye bir kural yok, değil mi ya?"

Moya cüceyi biraz süzdü, dudaklarını büzdü ve kafa salladı. "Peki."

Persephone gidip Suri'yle Arion'un yanına diz çöktü. "Durumu nasıl?"

Fhrey eskisinden iyi görünüyordu. Rengi biraz geri gelmişti ve kanaması durmuş, geriye bir tek üst dudağındaki bir yaranın pıhtılaşmış belirtisi olan kabuk kalmıştı. Gözleri kapalıydı

TELEGRAM KAKTUSUNX
ve soluması rahattı. Suri kadının kel kafasını kucağında tutarak Minna'yı severken yaptığı gibi nazikçe okşuyordu.

"Çok ağırdan aldım." Küçük kız hırıltılı bir nefes aldı. "Hem de çok. Ve şimdi ikisi de..." Cümlesini bitireceği yerde başını sağa sola salladı.

Persephone kızın elini tutup kuvvetle sıktı. "Hayatımızı kurtardın. Bunun farkındasın, değil mi? Gerekeni yapmasaydın hepimiz ölürdük."

"Bizi *o* kurtardı." Odanın karşısındaki ejderhaya bakan Suri titreyen ellerinden birini ağzına götürdü.

"Evet," diye doğruladı Persephone. "Haklısın elbette. Ama *sen de* kurtardın. Bunu unutmamalısın." Mistiğin nefes almakta zorlanmasını seyretti. "Bir defasında sen zarar görmeyesin diye beyaz bir kurdun daha iri ve kavgacı bir kurdun üstüne atladığını görmüştüm. Sanırım, Suri... sanırım ne yaptığını açıklayabilseydin Minna seni desteklerdi. O çok akıllı bir kurttu."

Suri ağladı.

• ● •

Ellerinde kalan yiyeceklerle karınlarını doyurdular ve sığındıkları mağaradan ayrılmaya hazırlandılar. Gidecekleri yer...

Suri nereye gideceklerini bilmiyordu.

Umurunda da değildi.

Öbürleri Arion'un hâlâ baygın olduğu gerçeğinden doğan zorluklarla cebelleşiyorlardı. Küçük adamlar Fhrey'i geride bırakmayı ve yardım alıp gelmeyi önerdiler. Brin orada kalmayı teklif etti. Tabletlerle daha fazla vakit geçirmek istiyordu. Persephone reddetti. "Hiç kimse burada kalmayacak. Hiç kimseyi geride bırakmayacağız."

Suri karanlıkta oturup herkesin toparlanmasını seyretti. Persephone ile Roan eşyalarını çantalara doldurup ortaya yığdılar. Brin tabletlerle uğraşsa da taşlar ağırdı ve yanına sadece birkaç tanesini alabilirdi. Moya okları toplayıp yayla talim yaparken üç küçük adamdan ikisi Persephone'nin brekon moorunu kullanarak Arion'u taşıyacak bir sedye üstünde çalıştılar. Kazmasını bulmuş

TELEGRAM KAKTUSUNX
olan Yağmur, cüceler'in Ölüm Basamakları adını verdikleri merdivene bir yol açmaya gitti.

Suri tüm bu faaliyetleri karanlıktan, bir kurdun bedeninin yanından seyretti. Ejderha onun hareketsiz suretin yanında oturduğunu görünce Agave'den ayrılıp liken kaplı mağaraya çıktı.

"Özür dilerim," dedi Suri.

Hayatına girdiğinden beri Minna'yla her gün konuşmuştu. Yıldızlarla ve arıların uçuşuyla ilgili bitmek bilmez sohbetler etmişlerdi ama şimdi söyleyecek başka bir şey bulamıyordu. Boğazı düğümleniyor, diğer sözcükler çıkmayı reddediyordu. Küçük kız parmaklarını tanıdık kürkte gezdirdi.

"Özür dilerim," diye tekrarladı.

Eli bir patiyi buldu. Can dostu yanında hiç kıpırdamadan yatıyordu. Suri karanlıkta kurdun yalnızca uyuduğunu hayal etmek istese de o patinin durgunluğu buna izin vermiyordu. Kardeşi, sayısız maceradaki yoldaşı uyumuyordu. Minna ölmüştü.

"Özür dilerim," diye fısıldayan kız başparmağıyla Minna'nın bacağını okşadı.

Persephone seslenip gideceklerini söyleyene dek karanlıkta kaldı.

Suri o zaman doğrulup ellerini kaldırdı. Avuçlarını birbirine bastırdı ve onları dairesel bir hareketle gitgide hızlanarak birbirine sürttü.

"Seni seviyorum, Minna. Hep seveceğim."

Mağaranın tenhalığında gürültülü el çırpma sesi herkesin dikkatini çekti. Dönüp baktıklarında bir zamanlar kurtların en akıllısının durduğu yerde bir ateşin yandığını gördüler.

• ● •

Ölüm Basamakları tahmin edilebileceği gibi dik ve sonu gelmez bir taş bloklar dizisiydi. Çağlayanları tırmanmaya alışkın olan Suri'nin o basamakları ikişer üçer çıkmakta hiç zorluk çekmemesi gerekirdi ama yorgundu. Hayır, sanki bir parçası –önemli bir parçası– boşalmışçasına tükenmiş gibiydi. Diğerlerinin sık sık durmaları gerekti ve bir defasında uyuyakaldılar. Suri arkalarındaki karanlıkta en alt basamağa oturup kollarını göğsünde ka-

TELEGRAM KAKTUSUNX
vuşturdu ve dizlerini göğsüne çekti. Minna yokken o kadar çok üşüyordu ki. Başını yere koyup gozlerini kapattı.

"Dikkatli olmalısın," dedi Tura. Yaşlı kadın evlerinin zemininde çömelmiş, olgun böğürtlenleri hamlardan ayırıyordu. "O bir kurt yavrusu."

"Çok şirin," dedi Suri.

"Şimdilik öyle."

"Sen beni ormanda terk etmemiştin ama." Suri bir böğürtlen aşırmayı deneyince eline tokadı yedi.

"O başka."

"Neden?"

"Bir gün, hem de yakında bir gün senden daha ağır olacak, daha hızlı koşacak ve karnını doyurmak için eti kolayca parçalayabilen dişlere ve çenelere kavuşacak. Minna'nın o zaman sana ihtiyacı kalmayacak; ona sadece ayak bağı olacaksın."

Suri siyah burunlu ve kıvrık kuyruklu beyaz kürk topağına baktı. "Minna beni asla incitmez."

"O vahşi bir yaratık. Sadece rüzgâra ve Wogan'ın talimatlarına kulak verir. Durum öyle gerektirirse sana saldırabilir."

"Ne tür bir durum?" diye sordu Suri.

Tura omuz silkti. "Ölüm kalım. İkiniz soğuk bir kış günü aç kalırsanız sana leziz bir tavşan gözüyle bakabilir."

Burun kıvırıp geçen Suri minik yavruyla oynadı. Minna iğne sivriliğindeki dişlerle onun kemer kesesine asıldı ve sonunda kız dengesini kaybedip yan devrildi. "Minna öyle bir zamanda bile beni incitmez."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben onu nasıl seviyorsam o da beni seviyor."

"Belki. Ama aç kalırsam... sen ve ben açlıktan ölecek olursak... kurt etinin tadına bakmayı düşünebilirim."

"Bu sadece Minna'nın senden üstün olduğunu gösterir. Duydun mu, Minna? Sen ihtiyar Tura'dan daha akıllısın. Kurtların en akıllısı olmalısın."

Suri tekrar denediğinde bu sefer bir böğürtlen aşırmayı becerdi. Tura onu durduramadan önce böğürtleni ağzına attı. Yaşlı kadın kaşlarını çattı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Suri sırıtıp ağzındakini çiğnedi. Fakat böğürtlen ham olanlardan biriydi ve tadı acıydı.

Küçük kız tutulmuş bir boyunla, uyuşmuş bir bacakla ve yürek sızlatıcı bir hasretle uyandı. Keyifli rüya darmadağın olarak geride yalnızca gerçeğin asidinde hızla çözünen neşe izleri bırakıtı. Ötekiler ayaklanıyorlardı. Suri de iğneler batarmış gibi olan uyuşmuş bacağıyla zorlanarak onlara katıldı.

O anda tanıdık bir ses duydu – hızlı hızlı bir soluma.

Başını hızla çevirerek arkasına baktı fakat ışık taşlarının ikisi de ilerideydi ve tek gördüğü karanlık oldu. Boşluğu dikkatle incelemesine rağmen hiçbir şey göremedi.

"Minna?" diye fısıldadı.

Cevap gelmedi. O soluma bile kesilmişti.

Suri ötekiler epey uzaklaşıncaya kadar bekledi. Yanılmamayı öyle çok istiyordu ki. Gözünün önünde rüyasından kesitler canlandı. Yerde yuvarlanan bir kurt yavrusu gördü.

"Minna?" diye daha yüksek sesle bağırdı.

Sessizlik.

"Seni çok özlüyorum," dedi ve dönüp diğerlerini takip etti.

O merdivenin tepesine ulaştıklarında Suri bile bitkin düşmüştü – ve açık havadan hâlâ çok uzaktaydılar. Gün ışığına çıkmaktansa Neith şehrinin büyük bir salonuna girmişlerdi. Suri'nin zonklayan bacaklarındaki kaslar kopacakmışçasına gergindi. Mistik öbürleriyle beraber yere uzandı. Soğuk taş zemin, sıcak basmış sırtına iyi geldi.

"Daha ancak buraya mı gelebildik?" dedi Moya ızdırapla.

Suri başını yukarı çevirdiğinde gözü salonu bir yerden ısırdı. Zeminin çöktüğü büyük bir bölüm hariç, geniş iç mekânda sıra sıra sütunlar vardı.

"Burası...?" diye başladı Persephone.

"Aşağı düştüğümüz yer," diye doğruladı Moya. "Daha o geniş basamakları tırmanmamız gerekiyor."

"Erzağımız sahiden de bitti mi?" diye sordu Brin.

"Su bile bana yeterdi," dedi Moya. "Bir kedinin ağzındaki fare gibi terliyorum."

"Üstümüzdeki katta su var," dedi Yağmur.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Öyleyse gelin yukarı çıkalım, kana kana su içelim ve daha fazla ilerlemeden önce biraz dinlenelim," dedi Persephone.

"Peki," dedi Moya ama ayağa kalkmakta acele etmedi.

Yine de mistik dışında herkes merdivenlere yollandı. Suri yerinde kalıp merdiven boşluğunun karanlık çukuruna baktı.

"İyi misin?" diye ona seslendi Persephone.

"Hayır."

"Aptalca bir soruydu. Kusura bakma." Persephone kızın yanına geldi. Yere oturdu, dizlerini yukarı çekti ve Suri'ye anlayışlı bir tavırla gülümsedi. "Reglan son oğlumdan birkaç gün sonra öldü." Hatıralarla başını iki yana salladı. "Kendimi dünyada yapayalnız hissettim. Bomboş. Kayıp. Ve öfkeli. Hem de ne öfkeli. Hatta nefret dolu. İçimde ondan da bol bol vardı. Dünyadan, kendimden, hatta sırf beni incitmek için ölmüş gibi Reglan'dan nefret ediyordum."

Persephone teselli etmeye çalışsa da sözlerinin faydası olmuyordu. Onun kaybıyla Suri'ninki birbirine hiç benzemiyordu. Minna ölmemişti. En yakın dostu tarafından öldürülmüştü.

"Seni yalnız bırakmamı ister misin?" diye sordu Persephone.

Suri başıyla evet dese de emin değildi. Konuşası veya dinleyesi yoktu ama sessizliğin de yardımı dokunmuyordu. Hiçbir şeyin dokunamazdı.

"Peki." Persephone tam yürüyüp gidecekken durdu. "İşte," deyip ışık taşını uzattı. "Bir üst kattaki çeşmede olacağız. Çok geç kalma. Yoksa beni kaygılandırırsın."

Suri kadının ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledi, artık tekrar yalnızdı.

Işık taşını yere bıraktı, kollarını bacaklarına doladı ve yükselip alçalan ışık sayesinde yerleri belli olan ötekilerin merdiveni tırmanarak gözden kaybolmalarını seyretti.

Orada öylece bekledi.

Hayal gördüm. Hepsi buydu.

Kulak kesilerek mümkün mertebe hareketsiz kaldı. O sessiz karanlıkta yalnız olmak öyle tuhaftı ki. Bir şey duymaya uğraşsa da sessizliği bozan tek bir gıcırtı, ortalıkta koşturan tek bir kemirgen, hatta görünmez bir birikintiden akan tek bir damla su bile yoktu. Suri iç geçirip ayağa kalktı. Tam doğrulurken donakaldı.

Hızlı hızlı bir soluma.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Ses yakındı – hem de çok yakın. Tam arkasındaydı.

Minna?

Suri dönmeye başladı ama hareketini tamamlayamadan önce soğuk, nemli bir el ağzına kapandı.

• ● •

Etrafta gördüklerini tanımaya başlayan Persephone dışarı çıkmak üzere olduklarını anladı.

Yolculuğun en zor kısmı geride kalmıştı. Persephone daha şimdiden meraklanmaya başladı: *Bir karrel belirlediler mi? Raithe'i mi seçtiler? Zaten başka kimi seçebilirler ki? Lipit denen o hımbıl veya ürkek Alward'ı seçmeyecekleri kesin.* Fakat belki Raithe kararında ayak diremişti veya yanına Malcolm'ı da alıp yeni bir hayat kurmak için Bern Nehri'nin ilerisindeki tepesine gitmişti. Belki reisler vazgeçmişlerdi. *Ya bir karara varmadan Tirre Konseyi'ni dağıtıp oradan ayrıldılarsa? Ya Fhreyler saldırıya geçtilerse?* Bu son düşünce onu diğer hepsinden daha fazla korkuttu. Yine de Raithe'i tekrar görememe düşüncesinin az bir farkla ikinci sırada yer aldığını keşfetmek onu şaşırttı. Artık geri döneceğine göre Persephone'yi çok geç kaldığı, işinin çok uzun sürdüğü korkusu ve endişesi aldı. Karanlıkta simalar gördü: Padera'nın pörsümüş bir kavunu andıran çatık kaşları, Gifford'ın eğri tebessümü, Habet'in çocuksu sırıtışı, hatta Tressa'nın asık suratı. Ya kendisi uzaklardayken Fhreyler herkesi öldürdülerse?

"Suri nerede?" diye sordu Brin.

Taş bir çeşmenin yanında toplanmışlardı. Neredeyse Brin'in eski alaçuğu kadar büyük olan çeşmenin sığ bir kâseyi andıran havuzu kısmen zemine gömülüydü. Ortada, sırt sırta duran üç cüce heykeli vardı ama en az iki metre boyunda oldukları düşünülürse onlara cüce demek pek doğru olmazdı. Her bir cücenin ayaklarının dibindeki kısmen eğik kovalardan havuza su dökülüyordu. Persephone geldiğinde diğerleri çoktan susuzluklarını gidermişlerdi ve Moya gibi bazıları yüzlerini yıkayıp boyunlarını ıslatmıştı.

"Bir alt katta," yanıtını verdi Persephone. "Yalnız kalmak istedi. Az sonra gelir."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Niye bu kadar üzülüyor ki?" Sel kuçumseyici bir ses çıkardı "Altı üstü bir hayvandı."

Persephone hızla ona doğru döndü. "Sakın boyle söyleme! Asla. Beni duyuyor musun?" Ötekilere de kötu kötü baktı. "Sız de."

"Tabii canınıza susadıysanız o başka." Moya kafasını sallıyordu. "Suri bunu duyarsa yerdeki bir yağ lekesi olup çıkarsanız."

"Mevzu kesinlikle o değil." Persephone sesini alçalttıysa da tonunu değiştirmedi; bilakis sözlerine daha fazla hararet ve kınama kattı. "O kurt... Minna... Suri'nin her şeyiydi." Her birine sert bir bakış attı. "Orada sadece o ikisi olsaydı, mağarada bir tek Suri ile Minna kısılı kalsalardı hâlâ orada olurlardı. Suri kurdu *bizim* için feda etti. *Sakın* kızcağızı öyle yaptığına pişman edeyim demeyin. Beni duyuyor musunuz? Bir an bile. Yoksa Mari şahidim olsun ki..." Herkes tek tek başını sallayıncaya kadar bakışlarını üzerlerinden ayırmadı. Aralarındaki tek istisna Roan'ın salıncaklarına çok benzeyen sedyesinde hâlâ baygın yatmakta olan Arion'du. Persephone en sonunda derin bir nefes alıp sakinleşti. Omuz silkti. "Tabii Moya'nın dediği de var."

Dönüp merdivenden aşağıya baktı. Alt kattaki ışık taşı doğru düzgün görmesini sağlayacak kadar parlamıyordu.

"Suri'nin bazen zamanı unuttuğu olur," dedi Moya. "Onun *az sonra* anlayışı bir dakikadan bir aya kadar değişebilir."

"Kızcağıza biraz daha zaman tanıyalım," dedi Persephone.

Birkaç dakikanın ardından aşağıya seslendi. "Suri?"

Sessizlik.

Kalkıp merdivenin kenarına kadar yürüdü. "Suri, artık cidden yola devam etmeliyiz."

Sessizlik bozulmadı ama Persephone ışık taşının tam da bıraktığı yerde durduğunu gördü. Merdivenden inerken içine bir korku düştü. Yaklaştığında gözleri ona yüreğinin zaten bildiği şeyi söyledi. Işık taşı yerli yerindeydi ama Suri yoktu. Persephone mücevheri eline alıp etrafa doğrulttu ama hiçbir şeye rastlamadı.

"Suri!" diye bağırdı. Sesi yankı yaptı. "Suri, beni duyabiliyor musun?"

Sesindeki panik diğerlerini de oraya getirdi. Geldiklerinde Moya gibi Brin ve Roan'ın da kılıçları ellerindeydi.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Suri!" diye bir kez daha bağıran Persephone kendi kılıcını çekti. "Suri, neredesin?"

Sesi ona geri aksetti ve sonra...

"Birini daha mı kaybettiniz?" Karanlıktan bozuk bir Rhunca konuşan bir ses geldi. Soğuk, akılda kalıcı ses hırıltılı olup tiz, alaycı bir tınıya sahipti. "O artık bizim. Ufaklığı karanlıkta bizi bulamayacağınız bir yere götürdük. Köpeğiniz artık yok. İzimizi süremezsiniz."

Ses haklıydı. Persephone onun nereden geldiğini tespit etmeye çalışsa da yankılar kafasını karıştırdı. Kelimeler aynı anda hem her yerden hem de hiçbir yerden geliyordu.

"Suri sihir yapabilir," diye reisine fısıldadı Moya. "Kendini koruyabilir, değil mi?"

Brin onu duyunca ikisine de dehşet içinde baktı. "Sihir yapabilmek için ses çıkarabilmesi, şarkı söyleyebilmesi lazım. Ayrıca parmaklarını da oynatabilmeli. O şeyler ağzınızı kapatıyorlar ve uzun, yapış yapış parmaklarla bileklerinizi öyle sıkı tutuyorlar ki kendinizi kurtaramıyorsunuz."

Persephone bir adım atsa da nereye gideceğini bilmiyordu. Taş zemin karanlıkta her yöne yayılıyor, bir sütunlar ormanının altından geçip ileride gözden kayboluyordu.

"Yüzü de pek güzelmiş," diye sataştı ses.

"Ah, sevgili Mari." Brin'i bir ürperti aldı.

Yankılar hariç tek cevap kısık ama korkunç bir kahkahaydı.

Persephone yoldaşlarından her birine baksa da cevap bulamadı. Zaten aramaya da vakit yoktu. "Bırak onu! Bırak onu yoksa seni öldürürüz. Seni de Balgargarath gibi gebertiriz!"

Yine tüyler ürpertici bir kahkaha geldi. "Hepiniz de ağıma düşmüş sineklersiniz. Yutulacak ufacık çocuklar. Ne olur beni arayın. Karanlığa gelip—" ses duraksadı.

Beklediler.

O sırada bir rüzgâr çıktı. Hava akımı o kadar güçlüydü ki Persephone dik durmakta zorlandı.

Aşağıdan *güm, güm, güm* diye ritmik bir gümbürtü geldi.

Bunu oradaki herkesi sarsan bir taş çatırtısı izledi. Dengesini kaybeden Persephone'nin kılıcı ve ışık taşı takırdayarak yere düştü. Üstüne mıcır yağdığını hissetti ve sonunda sağır edici bir kük-

TELEGRAM KAKTUSUNX
reme işitti. Kükremeyi hemen tanıdı. Agave'de mahsurken onu tekrar tekrar duymuştu. Derken kulağına tiz, hırıltılı, gurultulu bir çığlık çalındı. Bunu bir *çatır*, *çutur*, *çutur*, ve *çatır* sesi izledi Sanki biri soğuk bir kış gününde kuru dalların üstünde yürüyordu. Çığlık kesildi. Kanatların çırpışı dindi.

Persephone ışık taşını düştüğü yerden almayı akıl etti. Onu avucunda tutarak civarı araştırdı. Işık geniş mekânın karşısına vurunca ejderhayı meydana çıkardı. Yaratık yere uzanıp kuyruğunu kıvırmış ve başını yana eğmişti. Salonu katederek oraya koştuklarında Suri'yi gördüler. Ejderhanın yanında duran küçük kız dev burnun köprüsünü okşuyordu.

"Aferin kızıma," dedi Suri. "Sen ne iyi bir kızsın böyle."

TELEGRAM KAKTUSUNX

29

Akıbet

Estramnadon'da fitne tohumları Grandford'dan çok önce ekilmişti. Duyduğumuz kadarıyla ilk gerçek muharebemizden evvel olgunlaşmışlar ve hasat edilmişlerdi.

–Brin'in Kitabı

Mawyndulē, Airenthenon'un boyalı kubbesinin altında afallamış bir halde dikiliyordu. Dışarıdan gelen patlamalar duydu. Prens yalnız değildi. Aquila'nın diğer üyeleri korkuyla duvarlara sinmişlerdi. Galeri boşalmıştı. Onu dolduran Miralyitliler dışarıda bekleyen Gri Pelerinlilere katılmışlardı. Çatışmanın cereyan ettiği yer orası, Airenthenon'un ön basamaklarıydı.

Her şeyi planlamışlar.

Gri Pelerinliler Feyni öldürmeye çalışıyorlardı.

Makareta babamı öldürmeyi planlamış.

Mawyndulē hâlâ bunların nasıl gerçek olabileceğine akıl erdirmeye uğraşırken birinin ağladığını duydu. Taş banklardan birinin altında büzülen Gwydryli Hemon ona dehşetle bakıyordu. Aynı şey diğer herkes için de geçerliydi. Imaly bile Makareta tarafından umursamazca fırlatıldığı duvarın dibinde otururak delikanlıyı endişeyle seyrediyordu. Bir kolunu göğsüne bastıran Aquila Kayyımı'nın alnından kan sızıyordu. Yarası bir sıyrıktan ibaret olsa da korkunç gözüküyordu. Mawyndulē'nin pek fazla yara görmüşlüğü yoktu. Kandan rahatsız olurdu ve kan görmek aklına yine Gryndal'ın kellesinin uçuruluşunu getirdi.

Babama da öyle mi yapıyorlar?

Mawyndulē kapıya doğru hareketlendi.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Daha iki adım atmıştı ki bina sarsılmaya başladı. Zeminin titreyip sallanması onu yalpalattı. Tavandan düşen sıvalar ve taşlar mermer zemine çakılarak bembeyaz patlamalarla un ufak oldu Kemeraltının sütunlarını teşkil eden yivli taşlar hareketlendi, hizaları bozulunca kubbenin kendisi de yerinden kaydı. Tavanın koca koca parçaları ölümcül bir dolu gibi aşağı düşerek yerde ardı ardına infilak etti.

Galeri balkonunun bir kısmı çökerken konsey üyelerinden biri çığlık attı. Mawyndulë üyenin ezildiğini sandı ama sadece üç bacaklı maltızlardan ikisi enkazın altında kaldı.

Mawyndulë dehşet içindeydi.

Dört bir yanı ağlamalarla, patırtılarla ve kanla çevriliydi. Neler olduğunu bilmiyor, bilmek de istemiyordu. Asıl istediği Talwara'daki odasına, Treya'nın ona elma şırası ve turta getireceği yatağına dönmekti.

Tavan parça parça dökülmeyi sürdürürken dışarı kaçmayı düşündü ama yerinden kıpırdayamayacak kadar korkuyordu.

Bir an önce buradan çıkmam–

Bir diğer devasa parça topu topu bir metre ilerisine düşüp patladı. Delikanlının üstüne taş kırıkları saçıldı.

Mawyndulë bir kayanın daha düşmesinden korkarak tepki verdi. Gücü içine çekip dışarı itti. Etrafındaki binayı hissetti, her sütunu ve taşı kavrayıp yerinde tuttu. Her bloğu ve mıcırı birbirine bağlayarak bir savunma ağı ördü. Tüm o mermer onun kalkanıydı ve onu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Dışarıdaki dünya dehşetengiz çığlıklarla doluydu.

İçerideyse Mawyndulë tavanı ayakta tutarak görmemeyi yeğlediği bir fırtınaya karşı koydu.

• ● •

Airenthenon'un dışı yanık izleriyle kararmıştı. Doğu tarafındaki basamaklardan eser kalmamıştı. Koca ağaçlardan –Gylindora Feyn'in zamanından beri meydana gölge düşüren o eski, kutsal karaağaçlardan– biri ortadan ikiye bölünmüştü. Tek bir vuruşla biçilmiş olan dev ağaç yapraklı başını ve kırık dallarını çarşının tezgâhlarına yatırmıştı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Airenthenon kapısının dışındaki basamaklarda duran Mawyndulē kan görmeyi beklemişti – hem de bol miktarda. Çarşı çırkın bir kırmızı lekeyle kirlenmişti ama o sadece boyaydı. Miralyitliler arasındaki bir çatışma epey kıyıma ama çok az artığa yol açardı.

Kraliyet muhafızlarının bir mensubu çatışmanın ardından Mawyndulē'yi buldu ve onu babasının sağ kaldığı yönünde bilgilendirdi. Feyn ile askerleri son asileri kent sokaklarında kovalıyorlardı. Mawyndulē'nin kulağına uzaktan tek tük bağrışlar geliyordu.

"Geri geldiğine babana ne söyleyeceksin?" diye sordu Imaly. Kayyım onun yanında duruyor, delikanlıyla beraber değişim geçirmiş manzaraya bakıyordu.

"Bunda bir parmağım olmadığını." Mawyndulē kadına doğru döndü. "Biliyorsun, yoktu."

"Ah, sana inanıyorum. Eminim o da inanacaktır."

Imaly hâlâ yaralı kolunu tutarak karnına bastırıyordu. Çektiği acıyla yüzünü buruşturuyordu ve Mawyndulē onun sağ ayağıyla attığı her adımda topalladığını görebiliyordu. Yaşlı Kayyım ilk adımı her seferinde sol ayağıyla atarak batı basamaklarından sağlam kalanları yavaş yavaş indi. Mawyndulē onun sağlam koluna girerek elinden geldiğince yardım etti.

Mucize eseri hâlâ su püskürten süs havuzunun bulunduğu ilk sahanlıkta durakladılar. Havuzdaki geyik heykelinin üst yarısı noksandı, geriye yalnızca dört adet ince bacak kalmıştı. Mawyndulē o anı dönüp Airenthenon'a bakarak değerlendirdi. Yüzeyi yararak kadim alınlıkta korkunç bir iz bırakan çatlağı ilk kez o zaman fark etti.

"Müdahale etmeseydin çok daha beter olurdu," dedi tıpkı bina gibi yaralı olan Imaly. Başındaki sıyrıktan yüzünün yanına hâlâ kan damlıyordu. Saçlarının bir kısmı oraya yapışarak zamk gibi kurumuştu. Mawyndulē'nin gözüne eski düzenin canlı bir simgesi gibi gözüküyordu; her ikisi de saldırıya uğramış, incinmiş, berelenmişti.

"Hiçbir şey yapmadım ki."

"Halen ayakta, öyle değil mi?" Imaly dönüp baktı, sonra kafasını salladı. "Evet, Airenthenon hâlâ orada. Çatlamış, hepsi bu. Yardımın olmasaydı sağlam kalabileceğini sanmam. Tüm o sar-

TELEGRAM KAKTUSUNX
sıntılar, tüm o saldırılar. Hayır, bana kalırsa muhakkak yıkılırdı."

"Airenthenon'u korumak için yapmadım." Bunu dile getirmek genç adama iyi geldi. "Seni veya başka birini kurtarmak için bile yapmadım." Boynunu büktü. "Keşke bu yüzden yapsaydım. Keşke soylu bir sebepten, mirasımızı ve içeride kalanları korumak amacıyla öyle yaptığımı söyleyebilseydim ama o zaman yalan konuşmuş olurdum." İç geçirip başını iki yana salladı. "Amacım kendimi kurtarmaktı. Bina çatlayıp yıkılmaya başladığında ödüm koptu. Başka ne yapacağımı bilemedim. Sanat'ta pek becerikli değilimdir."

Mawyndulē bunu hiç kimseye, hatta kendine bile itiraf etmezdi. Imaly'ye neden açıldığını bilmiyordu. Belki sebep içini dökebileceği yegane kişinin o olmasıydı. Imaly delikanlıyı herkesten daha iyi anlara benziyordu. Mawyndulē onun gözünde prens, bir oğul, hatta bir Miralyitli değildi. Imaly'nin gözünde yalnızca iyi niyetli ama tecrübeden yoksun genç bir Fhrey'di. Mawyndulē ona içini dökmüştü çünkü içini dökmesi lazımdı.

"Belki," dedi kadın.

"Belki mi? Ah, hayır, kesinlikle öyle." Kayyım'a kafa salladı. "İşin gerçeği bu."

"Sana inanıyorum ve yaşananları öyle hatırladığından eminim. Fakat bu, söylediklerinin doğru olduğu anlamına gelmez. En azından tümüyle doğru olduğu."

"Elbette o anlama gelir."

Imaly bilgece tebessüm etti. "Mawyndulē, Airenthenon'dan kaçıp gidebilirdin. Neredeyse diğer herkes öyle yaptı. Sen neden yapmadın? Ben bir Miralyitli değilim ama herhalde kendini korumanın o binayı baştan aşağı sağlama almaktan daha kolay yolları vardır. Öyle bir şey sadece kendi vücudunun etrafına bir tür kalkan koymaktan daha zor olsa gerek. Elinde çok sayıda seçenek vardı ama sen köklü mirasımızı muhafaza edecek ve çevrendeki herkesin hayatını kurtaracak seçimi yaptın." Acıyla bir adım daha atıp yeniden durakladı. "Amaç nefsi müdafaa bile olsa yaptığımız seçimlere bakarak pek çok sonuca ulaşılabilir. Seçimlerimizin birçoğu... hayır, hemen hemen hepsi... korkudan kaynaklanır: ölüm korkusu, küçük düşme korkusu, yalnız kalma korkusu. Fakat asıl önemli olan korkuya nasıl tepki verdiğimizdir. Bizi be-

TELEGRAM KAKTUSUNX
lirleyen, bizi biz yapan budur. O yüzden kendi gözünde bencilce davranmış olabilirsin ama ben yaptığın seçim sayesinde hayattayım. Dolayısıyla onu bir iyilik, hatta evet, cesaret eylemi olarak hatırlayacağım."

Imaly bir karara varmışçasına başını salladı. Üstelik gözlerindeki ifadeye bakılırsa bu önemli bir karardı. "Al bakalım. Aralarında seçim yapılacak iki gerçeklik. Benimkinde kahramanca davrandın ve kendi canını tehlikeye atarak bütün Aquila'yı korudun. Lakin sen davranışını bencillik olarak görüyorsun çünkü bir kahraman olma fikri içine sinmiyor. Suçluluk duyuyorsun, değil mi? Yeterince şey yapmadığını ve bu sebeple onurlandırılmayı hak etmediğini düşünüyorsun. Kahramanların suçluluk duymadıklarından adın gibi eminsin. Şahsen ben kendi gerçekliğimi yeğlerim ama sen istediğini seç. Yeter ki kendininkini başka biriyle paylaşma."

"Ne? Neden?"

"Sen prenssin. Günün birinde Feyn olacaksın. Vatandaşlar liderlerini anlı şanlı, kendilerinden daha büyük görmek isterler. Bu hiyerarşi, toplumu mümkün kılar. Ululuğun önünde diz çökmek, senden her bakımdan üstün olduğu herkesçe bilinen birine itaat etmek çok daha kolaydır."

"Ama... ama... aslında kimseden üstün olduğumu düşünmüyorum."

Imaly dönüp ona içten bir tebessüm etti. "Zaten o yüzden öylesin. Sen iyi birisin, Mawyndulē. Münzevi bir yaşantının ve baskın birkaç kişinin güçlü nüfuzunun etkisiyle biraz yoldan çıkmışsın ama yine de özünde iyi kalpli, ahlaklı birisin. Bu nedenle suçluluk duyuyorsun. Asıl o iç sıkıcı kuşkuyu, pişmanlığın acısını hissetmediğin zaman kendini kaybedersin. Ama henüz oraya varmamışsın. Hâlâ adam edilebilirsin."

"Ne yapmam lazım?"

"Babana ne söylemeyi planlıyorsun?"

"Gerçeği."

"Peki neymiş o?"

"İsyan hakkında hiçbir şey bilmediğimi. Gittiğim birkaç buluşmada beni sarhoş ettiklerini ama planlarını benimle asla paylaşmadıklarını. Kullanıldığımı."

TELEGRAM KAKTUSUNX

Imaly başını iki yana salladı. "Hayır, öyle yapma."

"Yapmayayım mı?"

"Kesinlikle hayır." Kadın bir adım daha atıp yüzünü ekşitti. "Seni bir doktora götürmeliyiz."

"Bacağım kırık. Ölmüyorum. Hem bu daha önemli."

"Daha önemli olan ne?"

Imaly gizli bir şeyi bulmak istercesine delikanlının gözünün içine baktı. "Mawyndulē, az önce neler olduğunu ve bundan sonra neler olacağını anlıyor musun?"

"Bazı kimseler... az buçuk tanıdığım birileri... babamı öldürmeyi denediler."

"O da bir bakış açısı tabii."

"*Sen* hangi açıdan bakıyorsun?"

"Şimdiye dek Uli Vermar haricinde hiçbir Fhrey'in bir Feyne zarar vermeye teşebbüs etmediğinin farkında mısın? Asla. Bugüne kadar Airenthenon'da hiç şiddet yaşanmadı. Sebebini biliyor musun?"

"Yakışık almadığı için mi?"

"Bugüne kadar akla hayale sığmadığı için. Toplumumuzun temeli geleneklere, kurallara riayete dayanır. Bugün o kurallara meydan okundu ve sonuç felaket olacak."

"Nasıl yani?"

"Dur sana bir soru sorayım. Sence baban şimdi ne yapacak?"

Mawyndulē'nin hiçbir fikri yoktu. Imaly'nin dediği gibi yaşananlar akla hayale sığmıyordu. Aynı şey babasının ne yapacağı konusunda da geçerliydi. "Bilmiyorum."

"Lothian az önce kendi halkının, Miralyitlilerin, en çok güvendiği kimselerin saldırısına uğradı. O kimselerin onu öldürmelerine ramak kaldı ve dostlarından pek çoğu can verdi. Sence baban neler hissediyordur? Kızgın mıdır?"

Mawyndulē başıyla evet dedi.

"Korkuyor mudur?"

Bu soru delikanlıyı biraz daha zorladı. Babasının herhangi bir şeyden korktuğunu hayal edemiyordu.

"Hemen dışarıda bir çatışma yaşanırken Airenthenon'da neler hissettin? Korkuyordun. Daha şimdi kendi ağzınla söyledin. Sen orada kapana kısılmışken etrafındakiler ölüyorlardı... hayır...

TELEGRAM KAKTUSUNX
öldürülüyorlardı. Her iki tarafın da sana zarar vermek gibi bir niyeti yoktu ama yine de haklı olarak dehşet içindeydin. Bir de Feynin ne hissettiğini düşün. Onu öldurmeye çalışıyorlardı ve dediğim gibi, çoğu karara korku sebep olur. Asıl soru şimdi babanın binayı bir arada tutmayı mı, yoksa kendini kurtarıp onun yıkılmasına göz yummayı mı seçeceği. Sen işte bu konuda fark yaratabilirsin."

"Ben mi?"

Imaly bir ayağı üstünde sekti ve bu hareketi nedeniyle suratı ekşidi. "Gel oturalım." Geyik bacaklı süs havuzunu işaret etti ve Mawyndulē onun havuz kenarına çökmesine yardım etti. Bu sırada gözüne sudaki bir ayakkabı takıldı.

"Bugün pek çok kişi öldü."

Mawyndulē kafa salladı. Makareta'dan haberi yoktu ama Airenthenon'un kapısından Aiden'ın cesedini görmüştü. Ölen diğer Gri Pelerinliler arasında Rinald, Inga ve Flynn de vardı. Babasının özel muhafızlarından bazılarına ek olarak Aquila'nın yedi üyesinden üçü can vermişti. O da yetmezmiş gibi meydandaki bazı siviller de hayatlarını kaybetmişti. Bunların çoğu, sıradan bir günde olduğu gibi çarşıda çalışan veya alışveriş yapan kimselerdi.

"Babanın hükümdarlık otoritesini korumak için bu olaya tepki vermesi lazım. Fakat ayrıca intikam almak da isteyecektir. Kendisiyle en ufak bir görüş ayrılığı olan herkesi cezalandırmayı düşünecektir. Meselenin köküne kadar inip bu zehrin kaynağını buluncaya dek tatmin olmayacaktır. Bana o kaynağın ne olduğunu söyleyebilir misin, Mawyndulē? Tüm bunlara yol açan ne?"

"Miralyitlilerin daha fazla güç arzulaması."

Kayyım başını salladı. "Kabileler arasındaki bir ayrılık. Neden bir Feynimiz var bilir misin? Neden Gylindora'nın Borusu ve Uli Vermar diye bir şey var? Çünkü eskiden kendi aramızda savaşırdık. En büyük düşmanımız yine biziz. Eski zamanlarda kabileler birbirini katlederdi. Bu durum Caratacus'un Gylindora Feyn'e Ferrol'ın borusunu getirmesine kadar devam etti. Gylindora o zamanlar sıradan bir sepet örücüydü. O da kendini kahraman olarak görmezdi. Egemenlik uğruna devamlı savaşan kabileler birbirlerini ortadan kaldırmak üzereydiler. Gylindora ile Caratacus tüm bunları değiştirdiler. Her kabileden kendileri gibi düşünen-

TELEGRAM KAKTUSUNX
leri toplayıp buraya geldiler. Bu yeri inşa ettiler ve iç çatışmaların bir daha asla tekrarlanmaması için yasalar, çiğnenemez kurallar koydular. O yasalar bizi korudu. Bize iyi hizmet etti. Her nesilde bir kez hükümdar soya meydan okunabilir. O zaman bile seçim *teke tek* dövüşle yapılır. Savaşla, binlerce kişinin ölumuyle değil Barış içindeyiz... en azından bu orman dahilinde. Peki ya şimdi? Kurallar çiğnendiğinde ne olur? Eski âdetlerin artık geçerli olmadığını düşünürse Feyn ne yapar?"

"Yenilerini koyar."

"Evet." Imaly yaralı kolunu yaralı bacağının üstüne koydu ve yüzüne düşen bir tutam saçı kenara çekti. "Hâkimiyetini güçlendirir, halkının büyük bölümünü cezalandırır. Sence bu davranış halkta sevgi mi yoksa nefret mi uyandırır? Sence Miralyitliler ona teşekkür ederler mi? Yoksa artık kuralların çiğnenebildiğini gördükleri için tekrar bir girişimde mi bulunurlar? Ya aynı şeyi daha kalabalık bir grupla ve daha iyi bir planla denerlerse? Mawyndulë, iç savaşla karşı karşıyayız. Eski ve yıkıcı yaşantımıza doğru ilk adımları atıyoruz. Bu er geç yok oluşumuzla son bulacak bir yol."

"Tüm bunların benimle ne ilgisi var anlamıyorum."

"Sen oradaydın. Oturumlara katıldın. Bahsettiğim yolun çatalındasın ve sana ihtiyacımız var. Hem de daha önce hiç kimseye ihtiyacımız olmadığı kadar. İzleyeceğimiz yolu nihayetinde baban belirleyecek ama sen o kararı etkileyecek, tarihi daha gerçekleşmeden değiştirebilecek güce sahipsin."

"Hâlâ anlamıyorum."

"Babana halkından, hatta kendi kabilesinden pek çok kişinin sırf daha fazla güce kavuşmak istedikleri için onu öldürmeye çalıştıklarını söyleyebilirsin. Öyle bir şey onu iç savaş yoluna yönlendirir. Veyahut... ona saldırganların kullanıldıklarını söyleyebilirsin. Gri Pelerinlilerin başka biri... dışarıdan biri tarafından kontrol edildiklerini, mecbur bırakıldıklarını ve baştan çıkarıldıklarını söyleyebilirsin. Yalnızca parmağını doğrultarak hepimizi ortak bir düşmana karşı birleştirecek ve Orman Tahtı'nı koruyacak güce sahipsin. Öyle yapmazsan kendi aramızda savaşa tutuşmamız ve sonunda ortadan kalkmamız işten bile değil."

Mawyndulë'nin aklına Vidar'ın nasıl tuzağa düşürüldüğü, hiç

TELEGRAM KAKTUSUNX
rol oynamadığı bir konuda yalan yere suçlandığı geldi. Birine o tür bir şey yapabileceğini sanmıyordu. "Öyle bir konuda yalan söyleyemem."

"Emin misin? Halkını kurtarmak için küçük, beyaz bir yalan bile söyleyemez misin? Hem zaten masum birini suçlamanı önermiyorum ki."

"Öyleyse kimi suçlayacağım?"

"Feynin suçlu olduğuna gözü kapalı inanacağı yeganc kişiyi." Imaly duraksadı.

Mawyndulë kadının hangi ismi vereceğinden korktu. *Benden mi bahsediyor?*

"Instaryalı Nyphron," dedi Imaly.

Delikanlının yüreğine su serpildi. Imaly o ismi telaffuz ettiği anda Mawyndulë aradıkları cevabı bulduklarını anladı. Hemen sonra, bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak etti. O kanun kaçağının ve hatta belki Hain'in onları birbirlerine düşürerek tüm Fhrey toplumunu yok etmek isteyebileceklerine inanmak hiç de zor değildi. *Böl ve fethet. Bu askerî bir taktik değil midir?* Üstelik bu sefer neredeyse başarı sağlamıştı.

"Yine tıpkı Airenthenon'da olduğu gibi tehdit altındayız. Şimdi ne yapacaksın? Kendini mi kurtaracaksın, yoksa nufuzunu kullanarak halkını ve mirasımızı mı koruyacaksın? Kahraman olman için bir fırsat doğdu, Mawyndulë. Halkımızın selameti senin ellerinde."

• ● •

Kaşıntı her zamankinden daha beter, hatta neredeyse çıldırtıcıydı ve Bahçe'nin florasına yahut faunasına zarar vermeye hiç iyi gözle bakılmasa da Imaly ince bir dal koparmayı uygun buldu. Dalı kırdı, banklardan birine oturdu ve çubuğu bacağına sarılı alçıdan içeri soktu. Çıldırtıcı birkaç saniye boyunca çaresizce uğraştı ve sonunda kaşıntıya ulaştı. O harikulade anda düşüp ölse gözü açık gitmezdi. Kadın mest olarak gevşedi ve alçısının içinden çıkıntı yapan dalla beraber bankın üstünde tembel tembel oturdu.

"Merhaba."

Kayyım gözlerini açtı, karşısında daha önce hiç görmediği biri

TELEGRAM KAKTUSUNX
duruyordu. Adam o kadar hırpani ve kirliydi ki Imaly bir an için bir Fhrey'e baktığından emin olamadı. Yine de Erivan'ın tam kalbinde, Bahçe'nin orta yerinde başka kim duracaktı?

"Merhaba," diye karşılık verdi.

"Sana katılabilir miyim?"

Başıyla onaylayan Imaly düzelerek oturdu ve yana kayarak adama yer açtı.

"Buraya pek sık gelmiyorsun," dedi yabancı. "Ben her gün gelirim ama seni hiç görmedim."

"Hayır, pek sık gelmiyorum. Çok meşgulüm ve–"

"Elbette. Kayyımlık son derece zorlu bir makam. Sen Imaly'sin, değil mi?"

Adamın sorusu rahatsız ediciydi. Imaly kendisinden daha aşağı makamlardakiler de dahil bazı kimseler kadar bilinen biri değildi ama yine de bir yabancının onu tanıması pek sıradışı bir durum sayılmazdı. Asıl huzur bozan şey, adam onu tanırken Imaly'nin adamın kim olduğu –veya ne istediği– hakkında hiçbir şey bilmemesiydi.

"Evet, doğru. Peki sen kimsin?" diye sordu.

"Trilos," dedi adam. "Tanıştığımıza memnun oldum. Fevkalade bir mevkidesin. Nüfuzlu olmana rağmen gölgelerdesin."

"Peki sen ne iş yaparsın? Mesleğin nedir?"

Adam ona gülümsedi. "Genellikle burada oturup Kapı'ya bakarım ve onun gizemlerine kafa yorarım."

"Öyleyse Umalynli olmalısın. Bir Ferrol rahibi misin?"

"Hayır, olduğumu söyleyemem."

Imaly tam ona hangi kabileden olduğunu soracaktı ki adam ondan önce konuştu. "İşler bayağı iyi gitti, değil mi?"

"İşler mi?"

"Erivan'ın eski âdetlerine dönebileceğinden endişeleniyordum. Miralyitlilerin bir müddet birbirlerini yiyeceklerinden emindim."

En azından Miralyitli değil.

"Fakat görünüşe bakılırsa öyle bir şey olmayacak. Hele ki prens babasına her şeyin Nyphron'un başının altından çıktığını söyledikten sonra. Anlaşılan Feyn öfkesini asiden, onun Galantialarından ve de ona yardım ve yataklık eden Rhunlardan

TELEGRAM KAKTUSUNX
çıkaracak. Bir ordu kurmak için hazırlıklara başladığını duydum. Dherg Savaşı'ndan beri bu bir ilk. Sanırım Instarya'ya bu konuda güvenmiyor. Lakin bir sorum var. Lothian'ın akıl etmemesine şaşırdığım bir soru."

"Neymiş?"

"Nasıl yaptı?"

"Kim neyi nasıl yaptı?"

"Nyphron. Söylenenlere göre yalnızca bir avuç Galantia'yla beraber yüzlerce kilometre uzakta. Yerlilerle beraber zorlu şartlar altında ıssız yerlerde yaşıyor. Bir Miralyit ayaklanması başlatmayı nasıl becerdi?"

"Duyduğum kadarıyla öldürülenlerden çoğu –kendilerine Gri Pelerinliler diyenler– Nyphron'un arkadaşlarıymış. Görünüşe bakılırsa Nyphron her şeyi önceden planlamış. İsyanı Uli Vermar için babasıyla beraber geri gelmesine izin verildiğinde tezgâhlamış."

Trilos gülümseyerek kafa salladı. "Evet, evet. Aynı şeyi ben de duydum. Ve Mawyndulē bütün bunları köprünün altındaki buluşmalara katıldığında öğrenmiş."

"Evet, galiba öyle söylemişti."

"Yine de tuhaf, değil mi? Nasıl oluyor da Instarya liderinin asırlardır Estramnadon'a ayak basmayan oğlu burada bu kadar çok arkadaş edinebiliyor? Hem de Miralyit kabilesinden. Babasının onlardan biri tarafından öldürüldüğü düşünülürse aynı ortamlarda bulunmaları çok ilginç. Ama zaten ben ne bilirim ki?"

Sahiden de ne biliyor acaba? diye düşündü Imaly.

"Ah, neyse, şartlar garip arkadaşlıklar kurdurabilir. Öyle bir söz yok muydu? Yine de sanırım halimize şükretmeliyiz. Sonunda her şey beklenmedik ama çok elverişli, çok düzenli bir şekilde yoluna girdi."

"Kimsin sen? Ve ne demeye çalışıyorsun?"

Trilos ona şaşkın ve masum bir bakış attı. Bunu ustaca yapmasına rağmen Imaly o bakışı azıcık bile yutmadı.

"Söyledim ya. Adım Trilos ve dediğim gibi tanıştığımıza memnun oldum, Imaly. Her neyse, nerede kalmıştım... Ah, evet. Savaşın öyle olacağını sanmam."

"Nasıl olacağını?" diye sordu, kafası karışan Kayyım.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Düzenli," dedi adam. "Savaşlar asla öyle olmazlar. Karmakarışıktırlar ve sürprizlerle doludurlar. Üstelik o sürprizlerin çoğu nahoştur."

"Ben bunun bir savaştan çok bir av olacağını düşünüyorum. Hem uzun sürmesini de beklemiyorum," dedi kadın. "Miralyitliler aradıkları kişileri bulmanın farklı yöntemlerine sahiptirler ve istediklerini elde etmekte pek etkili olabilirler. Şimdi bana cevap ver, kimsin sen? Gerçekten kimsin? Estramnadon'daki hemen hemen herkesi tanırım ama seni daha önce gördüğümü hiç sanmıyorum."

Trilos ayağa kalktı. "Hayır... hayır, maalesef görmedin. Ama böyle güzel bir günde karşılaştığımız için çok mutluyum. Ve bundan böyle gözümü üstünde tutacağım."

TELEGRAM KAKTUSUNX

30

Cücelerin Doğası

Adına Gronbach denen aşağılık yaratığa duyduğum tiksintiden bahsetmiştim. O istediğini elde etmek için fırsat bulursa yalan söyler, hile yapar ve aldatır. Dünyada kötü ne varsa küçük bir boyda yoğunlaştırılmış halidir.

–Brin'in Kitabı

Raovdan hiçbir ize rastlamadılar. Aralarında neler olduğunu gören biri yoksa da ejderhanın onu yediğinde hemfikirdiler. Persephone buna ve ejderhanın işe raovun suratından başladığına inanmaktan yanaydı.

Ejderha o noktadan itibaren grubu takip etti. Cüssesine rağmen hiç zorlanmadı. Neith basamakları ufak tefek bir ırk tarafından inşa edilmelerine rağmen genişti ve tavan yüksekti. Dehlizler devlerin sığabileceği kadar büyüktü. Balgargarath ortaya çıktıktan sonra cüceler herhalde gösteriş meraklarına pişman olmuşlardı. Raov saldırısıyla yepyeni bir enerjiye kavuşan grup hiç duraklamadan yola devam ederek merdivenleri art arda tırmandı ve sonunda ilk kamplarına ulaştı. Kalkanları, battaniyeleri ve erzak heybeleri hâlâ oradaydı. Açlıktan mideleri kazındığı için mola verip karınlarını doyurmalarına ve dinlenmelerine rağmen fazla konuşmadılar. Moya yayla ve kurtardığı oklarla bir kez daha talim yapacak kadar enerji buldu. Persephone yanlarında bir ejderha varken dostunun güvenliklerinden endişelendiğini sanmıyordu. Genç kadın aygıta merak duyuyor ve onu kullanma becerisinden zevk alıyordu, hepsi bu.

Dinlenmelerinin ardından Persephone yola devam çağrısında

TELEGRAM KAKTUSUNX
bulundu. Hiç kimse yine orada uyuyarak kadere meydan okumak istemiyordu. Son merdiven boşluğunun tepesine yaklaşırlarken Suri ile ejderha geride kaldılar. Grubu durduran Persephone neler olduğunu öğrenmek için öbürleriyle beraber geri gitti.

"Sorun ne?" diye sordu kadın.

"Bilmiyorum," yanıtını verdi Suri, arka bacaklarının üstünde oturan ejderhaya bakarak. "Daha fazla gitmiyor." Yaratığa hitap etti. "Gelsene. Hadi benim güzel kızım, gel artık."

Ejderha başını yere koydu.

Suri şaşkın gözlerle ona bakakaldı.

"Daha fazla gidemez," dedi Roan.

"Neden?" diye sordu Persephone.

Roan ileriye göz attı. "Neredeyse dışarı çıkacağız. Ejderha Neith'ten ayrılamaz. Suri, Kadim Kimse'nin masasındaki büyüyü kullandı." Mistiğe baktı. "Büyüde herhangi bir değişiklik yaptın mı?"

Suri başını iki yana salladı. "Sadece ismi değiştirdim."

"Balgargarath da buradan çıkamıyordu."

"Doğru," dedi Brin. "Ebediyen yaşayacak, hem cücelerin hem de başkalarının buraya girmelerine engel olacaktı. Kadim Kimse cüceleri cezalandırmak için ona Neith'te gönlünce gezme izni verdi ama dünyanın geri kalanının başına bela olmasın diye, buradan ayrılma özgürlüğü tanımadı."

Moya parmağıyla Ayaz, Sel ve Yağmur'u işaret etti. "Ejderha onları neden yemedi? Yemesi gerekmez miydi? Yani aynı kurallara uyması gerekiyorsa?"

"Kurallar onun eylemleri değil doğası için –ne yaptığı değil, ne olduğu için– geçerli. Tabii Suri yanımızda olmasaydı iş değişebilirdi," dedi Brin.

Sakalına her zamankinden daha sert asılan Ayaz'ın yüzü hüsranla buruştu. "Yani bir canavarı yok edip bir başkasını mı yarattık?"

"O bir canavar değil!" diye tersledi Suri. Sert ses tonu Ayaz'ın bir adım gerilemesine sebep oldu.

Moya adama dik dik baktı, âdeta ona sessizce bağırıyordu. Ötekiler durup bekleyerek mistiği seyrettiler.

O daha sadece on dört yaşında bir kız, diye kendi kendine ha-

TELEGRAM KAKTUSUNX
tırlattı Persephone. *Belki artık on beş olmuştur.* Bazen bu gerçeği, Suri'nin böylesine küçük olduğunu unutmak kolaydı. Hatta artık daha bile kolaylaşmıştı. Mistik bir santim bile uzamamıştı. Fiziki açıdan onlarla beraber Neith'e giren kızın aynısıydı. Fakat diğer her açıdan değişmişti. Gözleri artık eskisi kadar parlak, eskisi kadar neşeli değildi. Aynı şey Brin için de geçerliydi. İkisi de çocukluk masumiyetinin şen şakrak coşkusunu kaybetmişti. Persephone o masumiyetin yerinde düşlerin bir bedeli olduğunu anlayan iki insanın zor kazanılmış yetişkinliğini görüyordu. Hayatta kalmak sektelerle, hüsranlarla ve üzüntülerle yaşamak anlamına gelirdi. Persephone'nin, bir ihtiyaç anında o ikisinin zorluklara göğüs germeye, engelleri aşmaya ve başkalarının da aynını yapmasına yardım etmeye can atacaklarından hiç şüphesi yoktu. Persephone bundan daha fazla gurur duyamayacağı iki kadına bakıyordu.

Suri ejderhanın burnunu okşadı. "O bir canavar değil ve kimseye zarar vermez."

"Raovun canına okudu ama," dedi Moya. Suri'den gelen sert bir bakışla sözlerine devam etti. "Tabii fırsatını bulsam ben de aynı şeyi yapardım. Eh, belki onu *yemezdim* ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

"İyi ama *ne* yapacak?" diye sordu Persephone. "Yani Suri burada değilken? Neith'e dönmeye kalkıştıklarında cüceleri incitecek mi? Bundan emin olabileceğimizi sanmıyorum. Aslında cevabı bilmiyoruz, değil mi?"

"Ben biliyorum." Suri elinin tersini ejderhanın burun köprüsünde yukarı aşağı gezdirdi. "Beni kurtarmak için raovu öldürdü. Minna da olsa öyle yapardı ve Minna'nın küçük insanlarla bir alıp veremediği hiç olmadı."

"Belki yine de ona aşağıya inmesini söylemelisin," dedi Persephone. "Tedbir olsun diye."

"Hayır." Suri başını iki yana salladı. Onlardan tarafa döndüğünde ağladığını gördüler. "Onu karanlıkta ebediyen yalnız başına bırakamam. Ona bunu yapamam. Minna yalnız kalmaktan nefret eder. Onu öyle bırakıp gitmeyeceğim. Yapamam. Yapamam işte."

"Onunla kalamazsın," dedi Brin. O da ağlamaya başlamıştı. "O

TELEGRAM KAKTUSUNX
sonsuza dek yaşayacak ama sen yaşamayacaksın. Minna er geç yalnız kalacak."

Hıçkıra hıçkıra ağlayan Suri onu duymuşa benzemiyordu.

• ● •

Neith'in giriş kapısının dışında bir düzineden fazla ağır zırhlı cüce bekliyordu. Sivri mızraklarıyla ve yuvarlak miğferleriyle üç sıra halinde dizilmiş olan adamlar sabah güneşi altında gümüşi bir parıltı saçıyorlardı. Persephone, Gronbach'ın –tıpkı Balgargarath'ın genel konumu hakkında olduğu gibi– gelişmeler yaşandıkça mı bilgilendirildiğini, yoksa onlar içeri girdiklerinden beri dışarıda muhafız mı beklettiğini merak etti. İdareciyi az da olsa tanıdıktan sonra her ikisinin de doğru olduğu fikrindeydi.

Askerlerin lideri kendi dillerinde doğrudan Ayaz'a hitap etti. Ayaz karşılık verdiğinde asker âdeta şok geçirdi.

"Balgargarath'ın ölüp ölmediğini sordu," diye Persephone'ye açıklamada bulundu Ayaz. Persephone o kadarını zaten tahmin etmişti.

Asker onları gözden geçirirken Sel ve Ayaz'ın aralarındaki sedyede taşıdıkları Arion'a bilhassa ilgi gösterdi. Fhrey'in durumunda bir değişiklik olmamıştı. Hâlâ baygın vaziyette nefes almasına rağmen gözleri kırpışmamıştı bile.

Asker bir kez daha Ayaz'a hitap etti.

"Bir eksiğimiz olduğunu söylüyor."

"Ona yanıldığını söyle. İki eksiğimiz var."

Persephone dönüp Neith'in karanlık girişine baktı. Suri daha dışarı çıkmamıştı. Onu henüz ayrılmaya ikna edememişlerdi. Persephone biraz zaman tanırlarsa kızın Minna'yı geride bırakmaları gerektiğini kabulleneceğini umuyordu. Planı Gronbach'a rapor verdikten sonra oraya dönmek ve cüceler silahları gemiye yüklerken mistiği alıp getirmekti. Artık onun güvenliği için tasalandığı yoktu. Bir ejderhadan daha iyi bekçi köpeği zor bulunurdu.

Ayaz, Persephone'nin mesajını askere aktardı. Asker bu bilgiyi kabullendi. Persephone öyle yapacağını tahmin etmişti. Zayiat vereceklerini düşünmek kolaydı. O zayiatların ikiyle sınırlı kaldığını kabullenmek daha zordu. İnanması en zor olan şeyse

TELEGRAM KAKTUSUNX
görevlerini başarıyla tamamladıklarıydı. Persephone bunu askerin yüzünde de gördü. Adam sakal ve bıyıkla çevrili keyifli bir tebessümle, "*Tabii canım, başarmışsınızdır*," diye dalga geçti.

Birliğin lideri Caric'e kadar peşinden gelmelerinde ısrar etti. Aslında *peşinden gelmek* pek doğru bir ifade değildi, metale bürünmüş savaşçılar yol boyunca etraflarını sardılar. Yokuş aşağı yapılan yolculuk çok kısa sürdü – veya en azından yürüyüşü güneşin sıcaklığına ve rüzgârın okşayışına hayran kalarak geçiren Persephone'ye öyle geldi. Yeraltında sadece birkaç gün kalmışlardı ama Persephone kendini ölüp de yeniden canlanmış gibi hissediyordu.

Gronbach onları Rostwell dedikleri koca salonda karşıladı. İçeri alınmadan önce onlara ödünç verilen silahlar geri alındı. Bir cüce her bir silahtaki yıpranmayı dikkatle inceledi. Bronz kılıcı hakkında bir muhafızla tartışmaya giren Moya silahın Fhrey yapımı olduğunu belirtti. İkinci bir bakış tartışmayı sona erdirdi ama cüce yine de ondan kılıcı dışarıda bırakmasını istedi. Arion yataklı bir odaya götürüldü ve eskiden beri kalabalıklarla arası hiç iyi olmayan Roan onun yanında kalmaya gönüllü oldu.

Rostwell'de masalar gibi onlarca küçük sandalye de bir kenara itilip üst üste yığılmıştı. Gelişlerine yer açmak için salonda ne varsa dışarı çıkarılmıştı. Usta Zanaatkâr ve Caric İdarecisi Gronbach, kalan yegane koltukta oturuyordu. Koltuk, herhalde onlara tepeden bakabilmesi için, bir kutunun üstüne konmuştu. Tam takım savaş kıyafeti giyen adam ağır bir gümüş göğüs zırhı ve bir boy büyük gözüken sivri uçlu bir miğfer kuşanmıştı. Etrafı, teberler ve kalkanlar taşıyan yine bir düzine zırhlı cüceyle çevriliydi. Persephone salondaki metal miktarının muazzam dönüşleri şerefine bu kadar yüksek tutulduğunu umuyordu. Lakin miğferlerin altındaki sert bakışlar onu kuşkulandırıyordu.

"Balgargarath'ı yok ettiğiniz söylendi," dedi Gronbach, öne eğilerek. "Bu doğru mu?"

"Doğru," karşılığını verdi Persephone, saygıyla kafa sallayarak.

"Peki ya Fhrey? O nasıl?"

"Yaralı. Ne kadar ağır bilmiyorum. Sanırım zaman gösterecek."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Bana bilincinin kapalı olduğu, zar zor nefes aldığı söylendi."

"O da doğru."

Gronbach kafa salladı. Persephone o insafsız gözlerde en ufak bir endişe görmemesine rağmen Gronbach en azından gülümsememişti.

"Anlaştığımız kılıçları üretmeyi bitirdiniz mi?" diye sordu Persephone.

Gronbach asabi bir ifadeyle dudak bükerek koltuğunda arkasına yaslandı. Persephone kötü bir haber alacağını anladı.

Cüce sessiz kalınca yine o konuştu. "Demek daha başlamadınız? Hazırlanmaları ne kadar sürer?"

"Ne kılıçlarından bahsediyorsun?" diyen Gronbach parmaklarını birbirine dayadı ve bir yılanın tebessümü gibi, yüzüne hiç yakışmayan zoraki bir masumiyet ifadesi takındı.

"Ne kılıçlarından mı?" diye hayretle sordu Moya ve Persephone genç kadının kendini tutamayacağını biliyordu.

Bir elini kaldırarak onu durdurdu. "Bir anlaşma yaptık, bayım. İblisinizi öldürmemize karşılık bin tane gri-metal kılıç. Balgargarath'ı öldürdük. Şimdi–"

"Kellesini yanınızda getirdiniz mi?" Gronbach koltuğun kolçaklarından destek alarak hafifçe doğruldu ve etrafa bakınırmış gibi yaptı. "Öyle bir şey görmüyorum."

"Öldüğünde toza ve havaya döndü."

Cüce lider tekrar koltuğunun minderine yerleşip kuşkucu ve acınası bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Deme yahu."

"Beni yalan söylemekle mi suçluyorsun?"

Gronbach işte o zaman iğrenç, aşağılayıcı bir sırıtışla gülümsedi. "Üç Rhun kadın, iki Rhun kız, Bir Fhrey ve üç suçlu Neith'e girdiniz... Kulağa bir fıkranın başlangıcı gibi geliyor, değil mi? Ağır silahlı, iyi eğitimli Belgriclungreia kahramanlarından teşkil orduları zahmetsizce yok eden bir iblisin peşine düştünüz. İçeride birkaç gün vakit geçirdiniz. Sonra da bu... bu masalla... yenilmez bir şeyi yok ettiğiniz iddiasıyla geri geldiniz." Abartılı hareketlerle ellerinin tozunu alırmış gibi yaptı. "Onun öldüğünü söylüyorsunuz. Balgargarath'ın ortadan kalktığını beyan ediyorsunuz. Her şey halloldu. Hiç sorun kalmadı. Oh ne güzel." Lütfe-

TELEGRAM KAKTUSUNX
dici bir tebessümle koltuğunda öne eğildi. "Buna cidden inanmamı mı bekliyorsunuz?"

Persephone parmağıyla Ayaz, Sel ve Yağmur'u işaret etti. "Soydaşlarınız sözlerimi doğrulayacaklardır!"

"Elbette. Suçlular canlı kalmak için ne gerekirse söylerler. Hem zaten sen ve ben *anlaşma* falan yapmadık. Ecnebilere tehlikeli silahlar vermek gibi bir huyum yoktur. Kanunlarımız öyle şeyleri yasaklar."

"Ne kanunu? Bir kralınız yok ki. Caric'te kanun sensin."

"Evet, öyleyim." Gronbach sırıttı. "Dolayısıyla" –sesini yükselterek odaya konuştu– "Caric Zanaatkârlar Derneği'nin ve Caric Kenti vatandaşlarının bana verdikleri yetkiye dayanarak bu Rhunlar ile yanlarındaki Fhrey'e ek olarak Ayaz, Sel ve Yağmur adlı suçluların Belgriclungreia topraklarına izinsiz girme ve kutsal şehrimiz Neith'i kirletme suçlarından idam edilmelerini hükme bağlıyorum. Ceza derhâl infaz edilecek."

"Ne? Ciddi olamazsın!" diye patlayan Moya adamın üstüne yürüyünce Gronbach oturduğu yerde irkildi. "O şeyin hakkından geldik. Onu bizzat öldürdüm. Arion neredeyse canından oldu. Hâlâ da olabilir. Suri çatışmada Minna'yı kaybetti. İstersen gidip kendi gözlerinle–" Cüceлerden ikisi genç kadını kollarından tutup geri çektiler.

"Yalan söylüyor, Moya," dedi Persephone, o da cücelerin ellerini üstünde hissederken. "İblisi öldürdüğümüzü biliyor."

"Piç kurusu verdiği sözü tutmayı reddediyor!" diye bağırdı Moya.

Persephone kurtulmak için çırpınsa da cücelerin elleri de metalleri kadar kuvvetliydi. "Bize o kılıçları vermek gibi bir niyetin hiç olmadı. Ve artık Arion tehdit teşkil etmediğinden çaresiz olduğumuzu düşünüyorsun."

Gronbach gülümsedi. "Durumu bu kadar iyi anlamanıza sevindim. Tutsakları avluya götürün. Kirn onlara prangaya vursun. Hepsini de geldikleri denize atalım. Öylesi daha iyi olur. Ortalık daha az kirlenir ve bir soran olursa boğulduklarını dürüstçe söyleyebiliriz."

Cüceler her birini çıkışa doğru sürüklediler. Var gücüyle kar-

TELEGRAM KAKTUSUNX
şı koyan Moya kendisini tutan iki cüceden birini tekmeleyerek yere düşürdü. Tam diğerinin de elinden kurtulacaktı ki yeniden zaptedildi.

"Direnirlerse kollarını kırın!" diye bağırdı Gronbach, ayağa kalkıp kutusunun kenarında dikilerek.

"Hâlâ bir sorunun var!" diye bağırdı Persephone. "Hem de büyük bir sorun! Bir *ejderha* sorunu."

Bu sözler Gronbach'ın ilgisini çekti. "Ne? *Ejderha* mı dedin?"

"Evet." Persephone kapıya doğru sürüklenilmeye devam etti. "Balgargarath'la kapışırken Suri, yani Miralyitli'nin çırağı bir ejderha yarattı. Yaratık şu an hâlâ Neith'te ve en az Balgargarath kadar azılı!"

"Yalan söylüyorsun."

"Bir ulak yolla. Bulması kolay. Ejderha merdivenlerin hemen başında. Grubumuzun dokuzuncu üyesi Suri'yle beraber orada nöbet tutuyor. Suri ne derse onu yapıyor. Sana ve türüne güvenecek kadar saf olduğumuzu mu zannettin? Suri'ye, yanına dönmezsek buraya gelip neden geciktiğimizi öğrenmesini emrettim. Öyle bir şey hiç hoşuna gitmez."

Ona asılmakta olan cüce durdu. Persephone çoğu Dherg'in Rhunca anladığını sanmıyordu ama görünüşe bakılırsa Caric'tekilerin –veya en azından o salondakilerin– büyük çoğunluğu anlıyordu zira Gronbach herhangi bir yorum yapmamasına rağmen onları zorla kapıdan çıkarma çabaları sona erdi. Persephone'nin başındaki cüce onu hâlâ dirseklerinden tutarak kollarını arkada birleştirmesine ve dengesini bozmasına rağmen artık kadını oradan götürmeye çalışmıyordu.

Gronbach'ın başıyla verdiği bir işaret üzerine kapının yakınındaki bir cüce koşup gitti.

Usta Zanaatkâr yavaşça yerine oturdu. Tutsaklarından her birine teker teker bakarak yüzlerini inceledikten sonra tekrar Persephone'ye döndü ve en çok onu süzdü.

Blöf yapıp yapmadığımı kestiremiyorsun değil mi, seni gidi küçük solucan.

"Eğer sahiden bir ejderha varsa," diye söze girdi Gronbach, "bu konuda ne yapmamızı önerirsin?"

"Ejderhadan sizin adınıza kurtulurum. Onu yok ederim."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Neye karşılık?"

"Öncelikle–" Persephone kendisini zapteden ellerin arasında silkindi, ardından Gronbach'a dik dik baktı.

Usta Zanaatkâr kafa sallayınca eller açıldı.

Persephone asabi bir soluk aldı, kollarındaki izleri ovuşturdu ve salona doğru bir adım attı. "Öncelikle bize kötü muamele etmeyeceksiniz. Hatta bize en güzelinden odalar, banyo ve yiyecek içecek sağlamanız kendi yararınıza olur. Aksi halde ejderha üzülür. Öyle olması *hiç* işinize gelmez."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır. Tirre'ye kazasız belasız dönmek istiyoruz. Bizi sağ salim taşımaları için kesin emir almış becerikli bir mürettebata sahip bir gemi."

Gronbach dudaklarını büzerek bir süre düşündü. "*Calder Noll* yakında Vernes'e gidecekti, değil mi?"

"Yarın akşamüstü." Cevap Persephone'nin arkasından geldi.

"Uygun mudur?" diye sordu Gronbach.

"Onları da istiyorum." Persephone hâlâ zaptedilmekte olan Ayaz, Sel ve Yağmur'u işaret etti. Yağmur kollarının yanı sıra boynundan da tutulmuştu.

Bu istek Gronbach'ı hazırlıksız yakaladı. Adam şaşkın bir ifadeyle bakışlarını üç cücenin ve Persephone'nin arasında gezdirdi. "Onları neden istiyorsun?"

"Sana ne? Hem onları bana verirsen... sürgün edersen... buradan hep beraber çekip gideriz. Öylesi senin de hoşuna gitmez mi?"

"Ya kılıçlar? Onları da istemeyecek misin?"

Persephone başını iki yana salladı. "Hayır. Bana kılıç falan verecek değilsin. Ejderhanın yardımıyla Caric'i harabeye çevirmekle tehdit etsem bile. Mesele inatçılık değil. Mesele korku. Alternatifin daha kötü olduğunu düşündüğün sürece seni tehditler savurarak ikna edemem. Fhreylerin bize silah verdiğini duyacaklarından korkuyorsun. Ve onlar seni yurdundaki bir ejderhadan daha fazla ürkütüyorlar."

"Elfler neredeyse kökümüzü kazıdılar," dedi Gronbach. "Kazımayı istediler; hâlâ da istiyorlar. Tek umudumuz onlara bir bahane çıkarmamak."

TELEGRAM KAKTUSUNX

Persephone kafa salladı. "Aynı argümanı daha önce de duydum."

Yağmur yere tükürdü ve Gronbach'a kaşlarını çattıran bir şey söyledi.

"Anlaştık mı?" diye sordu Persephone.

"Şu ejderhayı nasıl defedeceksiniz?" diye sordu Gronbach.

"Balgargarath'ı nasıl defettiysek öyle. Ayrıca yine sözünden dönmeyi düşünüyorsan başına bir ejderhadan çok daha büyük bir sorun açarım. Bana tekrar ihanet edersen Caric'i tamamen yok ederim. Bizi öldürebilirsin ama öyle yaparak buradaki herkesin idam fermanını imzalamış olursun. Anladın mı?"

Gronbach kafa salladı. "Öyle olsun."

"Şimdi bize tek bir şey lazım. Ejderhayı yok etmek için bir kılıca ihtiyacımız var."

"Bana şunun zaten bir kılıcı olduğu söylendi." Gronbach parmağıyla Moya'yı gösterdi.

"Doğru ama ejderhayı öldürmek için özel bir kılıç gerekiyor. Özel olarak üretilmesi lazım. Ona tabletleri göster, Brin."

Hâlâ tutulmakta olan kız kıpırdayamadı.

"Bırakın onları," diye, bıkkın bir homurtuyla buyurdu Gronbach.

Brin dönüp Persephone'ye baktı.

"Göster ona," dedi kadın.

Brin brekon mooruyla bir askı yaparak Kadim Kimse'nin tabletlerinden bazılarını yanına almıştı. Tabletleri çıkardı ve Gronbach'ın önüne dizdi.

"Bunları Agave'de bulduk," diye açıkladı Persephone. "Bu taşların üstünde o canavarları öldürebilecek bir kılıcın nasıl yapılacağını gösteren işaretler var. Brin ile Roan'a öyle bir kılıcı üretebilmeleri için metal ve uygun aletler gerekiyor."

Brin hayretle kaşlarını kaldırsa da neyse ki dilini tuttu.

Şanslarına, Gronbach kıza bakmadığı için bunu fark etmedi. "Bu taşlar sihirli bir kılıcın nasıl üretileceğini mi söylüyor?"

"Evet," dedi Persephone, sakin bir ses ve ifadesiz bir yüzle.

"Ya Balgargarath'ı öldürmekte kullandığınız kılıç? O nerede?"

Persephone bu soruyu beklemişti. "İblisle beraber yok oldu."

"Demek öyle." Gronbach tabletlere göz gezdirdi. Pembe diliy-

TELEGRAM KAKTUSUNX
le alt dudağını yalayarak çenesindeki sakalların yukarı kalkmasına yol açtı. "Pekâla. Bize bu taşları vereceksiniz ve zaaatkârlarım gereken kılıcı dövecekler."

Persephone bu tepkiye de hazırlıklıydı. "Faydası olmaz. Tabletlerdeki işaretleri çözemezsiniz."

"Ama Breen denen bu kızın ve" –Gronbach gözlerini kısarak salonun karşısına baktı– "diğer kadının bir kılıç dövebilecek kadar çekiç sallayabileceklerinden kuşkuluyum."

"Adı Brin."

"Adının ne olduğu umurumda değil. O bir çocuktan fazlası değil ve çekiç sallayamaz!"

Persephone karşılık vermeden önce kendini beklemeye zorladı. Amacı bu teklifi değerlendirdiği gibi bir izlenim yaratmaktı. Sonunda tam Gronbach sabırsızlıkla kaşlarını çatmaya başlarken kafa salladı. "Haklısın. Roan ile Brin kılıcı üretmek için zanaatkârlarınla *beraber* çalışacaklar."

"Peki, öyle bir düzenleme yapılabilir."

"Güzel," dedi Persephone. "Bu akşam kılıç dövülecek ve yarın sabah Neith'e dönüp ejderhayı yok edeceğiz. O öldükten sonra Ayaz, Sel ve Yağmur da dahil hepimiz gemiye binip buradan gideceğiz. Kabul mü?"

Gronbach tereddüt etti.

"Veyahut Suri ejderhadan Caric'i yakıp yıkmasını isteyebilir."

Gronbach bu sözlerden etkilenmedi ve kadına dik dik bakmayı sürdürdü. Persephone de gözlerini kırpmayı, kıpırdanmayı, herhangi bir zayıflık belirtisi göstermeyi reddederek o bakışlara aynen karşılık verdi. Bu bir irade savaşıydı. Vernes'teki Dherg tüccarlardan alışveriş yapmak daima bir teklifler ve talepler muharebesi olurdu ama bu sefer iş her zamankinden daha ciddiydi.

"Eee?" diye sordu bir süre sonra.

"Sahiden bir ejderha varsa eğer, anlaşmayı bir şartla kabul ederim." Cüce tekrar Brin'e baktı. "Çaldığınız tabletleri geri vermelisiniz."

"Ne? Olmaz!" dedi Brin.

"Onlar bizim dağımızdan alındı. Bize aitler."

"Ama... ama..." diye telaş etti Brin, "üzerlerinde yazanları anlayamadıktan sonra ne işe yarar–"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"O tabletler mirasımızın bir parçası. Buraya aitler. Onlar olmadan anlaşma da olmaz."

"Peki," dedi Persephone.

"Seph!" diye bağırdı Brin.

"Peki dedim, işte o kadar!"

"Sen kötü kalpli bir cücesin," diye öfkeyle konuştu Brin.

"Onlar sizin değil bizim hazinelerimiz. Ve ben bir cüce veya Dherg değil Belgriclungreiayım. Ayrıca başkalarından daha kötü kalpli değilim."

"Evet öylesin," dedi Brin, "ve bunu herkesin öğrenmesini sağlayacağım."

Gronbach şaşırmış gibiydi.

"Ben Dahl Rhen'in Örf Bekçisiyim. Kalleşliğin benden sonra gelen bütün Bekçilere ve diğer herkese aktarılacak. İleriki nesiller tarafından dünya genelinde kötülüğün çehresi olarak tiksinileceksin."

Gronbach bunu duyunca güldü. "Küçük kız, Belgriclungreiaların tarihi Rhunların varlığından daha uzundur ve Fhreyler kökünüzü kuruttuktan sonra da devam edecek. Benim hakkımda veya başkaları hakkında neler dediğini hiç kimse hatırlamayacak."

"İşte orada yanılıyorsun," dedi Brin. "Tüm bunları yazacağım."

• ● •

"Yahu sen ne yapıyorsun, Seph?" diye sordu Moya, yalnız kaldıkları anda.

Arion'un üç yataktan birinde yattığı odaya kadar onlara eşlik edilmişti. Sonra Roan'la Brin kılıcın yapımı için oradan zanaatkârların yanına götürülmüşlerdi. Roan korkmaktan ziyade şaşırmış gibiydi ve Brin ona her şeyi açıklayacağına söz vermişti. İkisi gittikten sonra Moya ile Persephone odaya kapatılmışlardı. Ayaz, Sel ve Yağmur'un nerede olduklarına dair Persephone'nin en ufak bir fikri yoktu. Yine de bundan pek huzursuz olmuyordu. Gronbach onları öldürmezdi ama üçlüyü sorguya çekmek, ağızlarını aramak isterdi. Persephone'nin elinden yoldaşlarının aptalca bir şey söylememelerini ummaktan başka bir şey gelmezdi.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Seph, Brin ve Roan sihirli bir kılıç üretmeyi bilmiyorlar!"

"Sesini yükseltme." Persephone genç kadını kapıdan uzaklaştırdı. "Cüceler bunu bilmelerine gerek yok."

Moya gözlerini kıstı. "Anlamıyorum."

"Bak, cüceler kılıcı üretirlerken nasıl yapıldığını görsün diye Roan'ın orada bulunmasını istedim. Brin de ayrıntıları not edecek. Zanaatkârlar onun ne halt yediğini anlamayacaklar bile. Tıpkı Sel gibi, onlar da sihir falan yaptığını, kılıcı efsunladığını sanacaklar."

"Ama Seph, Minna'yı *yok etmeye* söz verdin."

"O şey Minna değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Tabii biliyorum ama ikna etmen gereken kişi ben değilim."

Persephone iç geçirip ellerini saçında gezdirdi. "Her şey sırayla, Moya. Her şey sırayla, tamam mı? Koca Ana aşkına, canlı kalmamız için elimden geleni yapıyorum!"

Persephone kendini boş yataklardan birine attı. "O sakallı piç kurusundan nefret ediyorum! Onu kendi bıyıklarıyla boğmak istiyorum! Orada neredeyse geberip gidecektik!"

Sesi alaycı bir taklit tonu kazandı. "*Ne kılıçlarından bahsediyorsun?*" Yumruk atarak odanın karşısına uçurduğu bir yastık boş yatağın üstüne düştü. "Aşağılık Tetlin Cadısı tohumu!"

Moya yastığa kalkık kaşlarla ve dudaklarında keyifli bir tebessümle baktı. "Bak bu yönün hoşuma gitti. Onu gelecekte daha fazla görmek isterim."

"Bakalım öyle bir şey olacak mı."

Moya anlamadı.

"Bir gelecek," diye sözlerine açıklık getirdi Persephone, sonra düşüncelerini bir sonraki adımlarına yöneltti. "Sabahleyin Arion'un yanında kalmanı istiyorum," dedi bir süre sonra.

"Arion mu? İyi ama ben senin Kalkan'ınım. Seninle gelmem lazım."

"Roan'la Brin'in kılıcı işaretlemeleri lazım ve Arion'u böyle bir yerde yalnız bırakmayı göze alamam. Geri geldiğimizde herkesin gemide bulunmasından sen sorumlusun. Sana güveniyorum. Beni yüzüstü bırakma."

Moya kafa salladı. "Bırakmam ama ejderhayı kim... anlarsın ya... öldürecek?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Galiba benim yapmam gerekecek." Persephone yatağın üstündeki battaniyeyi kucağında toplayıp ona sarıldı. Önce kapıya, ardından hiç kıpırdamaksızın yatan Arion'a baktı. "Moya, korkuyorum."

"Biliyorum."

"Sen de korkuyor musun?"

"Korkmayacak kadar budalayım."

"Budala falan değilsin, Moya."

"Akıllı da değilim." Genç kadın Persephone'nin yanına oturdu. Onun ellerinden birini alıp iki eliyle birden kavradı. "Az önce yaptıklarını asla yapamazdım. Yerinde olsaydım şimdiye kadar hep beraber denizin dibini boylamıştık."

"Sadece yalan söyledim."

"Ama öyle güzel söyledin ki! Yaptığın çok etkileyiciydi. Ben bile sana inandım." Moya başını dostunun omzuna dayadı. "Sen Rhen'in gelmiş geçmiş en iyi reisisin."

"Planım işe yaramazsa sonuncusu da olabilirim."

• ● •

Ertesi sabah hava açık ve sıcaktı. Persephone, Roan ve Brin refakatçiler eşliğinde Neith'e kadarki uzun yokuşu çıktılar. Bu sefer Gronbach da zırhının içinde onlarla geldi. Persephone adamın o kavurucu sıcakta şıpır şıpır terlemesini seyretmekten aldığı gizli zevke direnmedi. Girişe vardıklarında Usta Zanaatkâr sırılsıklamdı.

O ve refakatçiler kapıda durdular. Cücelerden hiçbirinin ejderha katilleriyle beraber içeri giresi yoktu. Persephone için hava hoştu.

Üç kadın Neith'in serin iç mekânına girerlerken onlar geri gelmeye karar verinceye dek cücenin dışarıda pişmeyi sürdüreceğini bilmek Persephone'yi daha da keyiflendiriyordu.

"Dün gece kılıcı üretirken herhangi bir sorun yaşadınız mı?" diye sordu Persephone, süslü duvarın arkasına geçip Gronbach'ın işitme mesafesinden çıkar çıkmaz. Roan yalnızca kendisinin bildiği bir sebepten silahı kutsalmış gibi bir battaniyeye sarmıştı. Belki öyleydi de.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Brin başını iki yana salladı. "Onlardan ne yapmalarını istediğimizi sordular. Ben de tabletin önceden çözdüğüm kısmına bakarak demirin bir odunkömürü fırınında ısıtılması ve böylece artık maddelerin eriyerek dibe çökmesi hakkında birkaç şey söyledim. Galiba zanaatkârlar orasını zaten biliyorlardı. Sonra karbon ve demir katmanlarının katlanması gibi abuk sabuk konuştum. Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama onların vardı. Sanırım onlara bilmedikleri bir şey söylemedim. Halihazırda bir sistemleri vardı ve onu aynen uyguladılar. Bir süre sonra bize aldırış etmez oldular. Ara sıra kafa sallayıp, 'Aynen öyle,' veya 'Güzel,' gibi laflar ettim. Beni duyduklarından bile emin değilim."

"Harikuladeydi," diye mırıldandı Roan.

"Yapılan her şeyi görebildin mi, Roan?"

Eski köle başıyla evet dedi.

Elbette gördü, diye aklından geçirdi Persephone. Roan'ı zanaatkârların atölyesine göndermek, bir köpeği kasaba yollayıp hayvanın oradaki etlerin farkına varıp varmadığını merak etmek gibiydi.

Fazla geçmeden ejderhaya rastladılar. Yaratık yerde yatmasına rağmen başı havadaydı ve onlara bakıyordu. Persephone mistiği göremedi. "Suri?"

Kız kafasını kaldırdı. Bir battaniyeye uzanıp başını ejderhanın böğrüne yaslamış, yaratığın kuyruğu her ikisini de sarmalamıştı. Kırmızı pelerinli ve vücudu dövmeli yalınayak mistiğin pençelerden, pullardan, kanatlardan ve dişlerden ibaret korkulası bir deve sokulmuş yatması absürd bir manzaraydı. Onlara bakarken insanın aklına küçük bir kız ile onun sadık dostu geliyordu.

"Ben de gelip gelmeyeceğinizi merak ediyordum."

"Geleceğimi söylemiştim ya. Seni asla terk edip gitmem."

Suri kederli de olsa gülümsedi.

"Suri, seninle Minna hakkında konuşmam–" diye söze girdi Persephone. Fakat mistik onun sözünü kesti.

"O gerçekten Minna değil."

"Hayır, değil."

Suri bir elini ejderhanın boynuna koydu. "Yine de sanırım ejderhanın içinde ondan bir parça var. Orada kısılı kalmış bir parça. Onu burada böyle bırakamam."

TELEGRAM KAKTUSUNX
"Ben de bırakmanı istemiyorum." Persephone dönüp Roan'a baktı ve başını salladı.

Roan ileri çıkıp bohçayı yere bıraktı, sonra da kumaşı açtı fakat kılıca hiç dokunmadı. Yalım Persephone'nin o güne dek gördüğü en harika şeydi. Metal parlak gümüşi renkteydi ama gölgelerin toplandığı kenarların çevresi mavimsiydi. Uca doğru zarifçe sivrilen yalımın her hattı düzgündü. Kabzanın da aynı metalden olması Persephone'ye silahın yekpare olduğunu düşündürdü. Silah Raithe'in kılıcı kadar süslü püslü veya Galantialarınkiler kadar şık değilse bile sadeliğin mükemmeliyetine sahipti. Nasıl ki müzikal eşlik genellikle büyük bir şarkıcıya katkıda bulunmaz ve hatta dikkatleri dağıtırsa Dhergler de zanaatlarında öyle bir ustalığa erişmişlerdi ki herhangi bir değişiklik bir kusura yol açardı.

Roan küçük bir çanta çıkarıp açtı. İçinde minik bir çekiç ve bir düzine ufak oyma aleti vardı.

"Ejderhanın adını bilmem gerekiyor," dedi Brin.

Suri kafa salladı.

"Göster bana." Bekçi küçük kıza bir tebeşir parçası verdi.

Suri sembolleri yere çizdi.

Üç kadın o ismi yalıma oymakla uğraşırken Persephone ile ejderha onları seyrettiler. *Acaba neler olduğunun farkında mı?* Moya ilk oku attığında Balgargarath neler döndüğünü anlar gibi gözükmüştü ama ejderha ya anlamıyor ya da umursamıyordu. Gözleri açık fakat boştu. *Belki Suri de aynı şeyi –o boşluğu– görmüştür.*

İşleri bittiğinde Suri dizlerinin üstünde doğruldu ve bir ışık taşını kullanarak parmaklarını yalıma oyulmuş işaretlerde gezdirdi. "Bu onun gerçek adı. Ona Minna dedim çünkü onu bulduğumda bir bülbül o ismi şakıyordu. Kuşun bana onun adını söylediğini sandım. Ama Minna onun *gerçek* ismi değildi. Gerçeği işte bu." Yalıma dokundu. "İsmi böyle gözüküyor. Onu örüde buldum." Yüzünü sildi ve titremeye başladı. Ayağa kalkıp ejderhaya baktı. "Bunu tekrar yapmam gerektiğine inanamıyorum. Bizi yalnız bırakır mısınız?"

"Suri, istersen ben–"

Kız başını iki yana salladı. "Bunu benim yapmam gerek."

Persephone başını salladı.

Roan aletleri ve çantayı topladı. Üçü birlikte tekrar girişe yö-

TELEGRAM KAKTUSUNX
neldiler. Oradan uzaklaşırlarken Persephone arkasına baktı ve Suri eğilip kılıcı yerden alırken ejderhanın onu seyrettiğini gördü. Bir an korkuya kapıldı. *Ya ölümünün yaklaştığını seziyorsa? Acaba saldırır mı?*

Suri kılıcı iki eliyle birden Elan kadar ağırmış gibi tuttu. Ejderha mistiği izlemeyi sürdürdü. Derken Persephone bir şey gördü. Gördüğü şey çok kısa sürdü ama yine de oradaydı. O iri, bağışlayıcı gözler Persephone için bile fazlasıyla tanıdıktı. Kendi gözyaşlarının toplandığını, aktığını ve yere damladığını hissetti.

"Minna." Suri'nin yumuşak, çatlayan sesini işittiler. "Minna... hani eve geldiğimiz ve Tura'yı bahçede yatarken bulduğumuz o günü hatırlıyor musun?"

Persephone iki dostunu Gronbach'ın askerleriyle beraber beklediği dışarıya yönlendirdi. Adam onları kuşkuyla süzdü. "Bitti mi?"

"Neredeyse," dedi Persephone.

Açığa çıkan güç Neith'in kapı kanatlarını bir yatak odası kapısından fazlası değilmişçesine ardına kadar savurdu.

Bir toz bulutu en azından girişin yakınındakiler için kısa süreliğine güneşi örttü. Herkes kapıdan içeri bakıp bekledi. Aradan dakikalar geçti ve tam Persephone kızın iyi olup olmadığına bakmak için içeri girecekken Suri dışarı çıktı. Gözyaşlarının ellenmeden kaldığı yanakları hariç her yeri ince bir toz tabakasıyla kaplıydı. Hıçkıra hıçkıra ağlayan mistik, kılıcı iki eliyle birden bağrına basıyordu.

Gronbach ona hayretler içerisinde baktı. Askerlerine göz attı, sonra gördüklerini bir türlü kabullenemezmiş gibi tekrar Suri'ye doğru döndü. Suri hiç kimsenin bir ejderha katili beklentisine uymuyordu. Usta Zanaatkâr adamlarından birine el etti. Asker ejderhanın orada olmadığını doğrulamak için içeri koştu. Geri gelip kafa sallaması uzun sürmedi.

Gronbach bunun üzerine yine bir el işareti yapıp Dhergce bir şeyler söyledi. Persephone bir kez daha kendini cüceler tarafından zaptedilmiş halde buldu.

"Sahiden de bu kadar ahmak mısın?" diye Gronbach'a bağırdı. "Balgargarath yetmezmiş gibi bir de ejderha öldürdük ve *hâlâ* sözünü tutmuyorsun, öyle mi?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

Gronbach gevrek gevrek güldü. "Ahmak olan asıl sizsiniz. Daha önce yalan söylediysem tekrar söylemeyeceğimi nereden çıkardınız? Ölmeniz en iyisi çünkü belli ki yaşayacak kadar akıllı değilsiniz." Suri'nin elinde tuttuğu kılıcı fark edince ekledi. "Hem bakıyorum da sihirli kılıcın yok olması yalanmış."

Yalımı açgözlü bakışlarla süzüp elini uzattı. "Onu bana ver."

Suri adama onu hayatında ilk kez görmüş gibi baktı. "Üstünde Minna'nın adı var." Cüce işaretleri görebilsin diye kılıcı eğdi.

"Üstünde kimin adının olduğu umurumda değil, küçük kız. O benim."

"Ama üstünde adı var," diye bu sefer daha yüksek sesle tekrarladı Suri.

Gronbach gözlerini devirdi. "Biraz alık galiba?" Başını iki yana sallayarak elini uzattı ve kabza topuzunu kavradı. Suri silaha daha da sıkı yapıştı. Onlar karşılıklı çekişirken yer sarsılmaya başladı.

Devasa bir kaya tabakası –Neith'in kapısını teşkil eden çiftten biri– yerinden kayıp düştü ve patlayarak toz bulutuna döndü. Esbol Berg'in kuleleri titreşip sallandı. Taşlar kadim yuvalarından çıktı ve alaçuk ebatlarında dev bir blok, yamacın aşağılarına çakıldı.

Gronbach silahı bıraktı.

O elini çeker çekmez sarsıntılar kesildi.

Adam taş bloğun düştüğü yere baktı, sonra kafasını kaldırıp kulelere göz gezdirdi.

"Üstünde adı var," diye tekrarladı Suri, kadim Neith şehrini neredeyse başlarına yıkan depremin farkına bile varmadan.

Gronbach bakışlarını ırkının atadan kalma yurdunun muazzam siluetinden Suri'ye çevirdi. Mistiğin gözlerinin içine baktı, sonra başını iki yana salladı. "Mümkünatı yok."

Tekrar elini uzattı.

"Gronbach, yapma!" diye bağırdı Persephone. Adamı durdurmaya çalışsa da kendisini tutan ellerden kurtulamadı.

Adam ikinci sefer daha sert davrandı ve silahı Suri'nin küçük ellerinden çekip alırken kızı geriye itti.

Yukarıda gök gürledi ve kara bulutlar güneşi örttü.

Suri cüceye kötü kötü baktı. Mırıldanıyor, parmaklarını esnetiyordu. Gerçeği bilmeyen biri onun yalnızca kızgın olduğunu, Dherg'e bıyık altından sövdüğünü zannedebilirdi.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Gronbach, kılıcı ona geri ver! Hemen! Çabuk ol!"

Adam Persephone'ye aldırış etmeyip silahı inceledi.

Rüzgâr şiddetlendi. Havada toz toprak uçuştu.

"Suri, sakın–" diyecek gibi oldu Persephone.

Sarsıntı o kadar aniydi ki Persephone'nin ayakta kalabilmek için kendisini tutan cüceye yaslanması gerekti. "Ah, mübarek Koca Ana!" dedi telaşla, Neith'in açık kapısından dışarı çatırtılar, patırtılar ve gürültülü gümbürtüler yükselirken. Sanki kadim bir ağız acıyla inliyordu.

Binlerce yılın savaşını, erozyonunu ve Balgargarath adlı bir iblisin varlığını sapasağlam atlatmış olan şehir, ergen bir kızın intikamından kurtulamadı. Efsanevi Belgriclungreia kenti Neith dakikalar içinde yıkıldı. Zayıflayan sütunlar öylesine büyük bir çatıyı daha fazla ayakta tutamayarak kırıldı ve dağ tüm ağırlığıyla çöktü. Ayaklarının altındaki boş yerler göçerken sarsıntıları toprakta hissettiler. Her iki yanda Esbol Berg'in upuzun kuleleri sallandı, yan yattı ve ardından devrildi. Bir kule denize doğru düştü ve tepesi rıhtımlardan birini yok edip dev bir dalga yarattı. Dalganın sürüklediği gemilerden bazıları rıhtımlara o kadar sert çarptı ki parçalandı. Diğer koca kule kendi içine çökerek müthiş bir toz sütunu kaldırdı, etrafa taş kırıkları saçtı. Moloz bulutu oradakilerin üzerini örttü. Esen şiddetli rüzgâr ve mıcır yağmuru Persephone'yi yere devirirken arkasındaki cüce onu bıraktı.

Dünya puslu bir karanlık perdesinin arkasında kayboldu. Persephone daha şimdi yanı başında duran Suri'yi, Brin'i ve Roan'ı göremez oldu. Toz yutmadan nefes alabilmek için elbisesinin yenini ağzına kapattı ve gözlerini örttü. "Suri! Kes şunu! Suri! Suri!"

Toprak duruldu. Deprem sona erdi ve uzun bir süre çıt çıkmadı. Sükûtu ne bir konuşma ne bir kuş ne de bir arı bozdu. Duyulabilen yegane ses, gökten yağan minicik taşların pıtırtısıydı. Rüzgârın toz bulutunu denize savurmasıyla güneş yüzünü tekrar gösterdi. Üzerleri tozlaşmış taş tabakasıyla kaplıydı. Öksüren Brin gözlerini silmeye çalıştı.

Onlara eşlik eden askerlerin yerinde yeller esiyordu. Persephone'nin gözüne yokuş aşağı koşan adamların zırhlarından yansıyan gün ışığı takıldı. Gronbach az önceki yerinden kı-

TELEGRAM KAKTUSUNX
pırdamamıştı. Kılıcı hâlâ elinde tutuyor, yüzünde bir hayret ifadesi taşıyordu.

"Üstünde adı var," dedi Suri dördüncü defa. "Onu alamazsın."

Mistik elini uzattı.

"Bütün tanrılar ve diğer herkes aşkına, silahı... geri... ver," dedi Persephone.

Şok geçiren Gronbach bön bön bakmayı sürdürdü. Belki kıpırdayamayacak kadar korkuyordu. Eğer öyleyse Persephone ona hak verirdi. Kendisi de biraz dehşet içindeydi. Fakat Gronbach'ı artık iyi tanıyordu. *Kaybetmek istemiyor.*

"Silahı geri verirsen bir gemiye atlayıp buradan gideriz. Ve Moya'nın yahut Arion'un kılına zarar geldiyse Mari yardımcın olsun. Suri onlara o kılıçtan daha düşkündür."

Gronbach kadına bakıp başıyla onayladı. Kılıcı uzattı ve Suri de alıp bağrına bastı.

"Senin aksine ben sözümü tutarım. Gitme zamanımız geldi," diyen Persephone cücenin yanından geçip Caric'e doğru yamaçtan inmeye başladı.

• ● •

Persephone'nin grubu *Calder Noll*'a binerken tuhaf bir sessizliğe bürünmüş bir kalabalık evlerinden çıkıp rıhtımlara dizildi. Sokaklar ve meydanlar feryat figan ağlayan cücelerle doluydu. Bazıları kendi dillerinde birbirleriyle fısıldaşırken Persephone onları anlayamadığı için bir kez olsun memnundu.

Ne kaptan ne de mürettebat onlarla konuştu. Persephone idareyi eline aldı ve herkesi geminin ön tarafındaki kargo bölümüne yönlendirdi. Halatlar çözülüp gemi küreklerle limandan uzaklaştırılırken Persephone orada durup Neith'e baktı. Güneş tüm parlaklığıyla dağdan geriye kalanlara vuruyordu. Dev kapı yok olmuş, kuleler yıkılmıştı. Adına Neith denen haşmet ortadan kaybolmuştu. Yamaçtaki yol sadece hırpalanmış bir anıya ve sönmüş hayallere çıkıyordu.

Dönüş yolculuğunda *Calder Noll*'un mürettebatı onlardan ilk gemininki kadar uzak durdu. Battaniyelere sarılı Arion'un yüzü solgun olsa da hâlâ nefes alıyordu. Persephone bunu hayra ala-

TELEGRAM KAKTUSUNX
met kabul etti. Miralyitli ölecek olsaydı şimdiye dek son nefesini vereceği fikrindeydi.

Yatan Fhrey'in etrafında hep beraber toplanıp sert deniz rüzgârlarını kestiler ve güverte yalpa yaptıkça başını sırayla kucaklarına aldılar.

"Herhalde tabletleri geri alamamışsındır?" diye Moya'ya sordu Brin.

Brin başını iki yana salladı. "Siz gider gitmez bize iyi davranmaktan vazgeçtiler. Bir grup Dherg bizi limana götürmek için geldiğinde idam edileceğimizi sandım."

Ayaz ve Sel bu sözler üzerine kafa salladılar.

"Yaşıyorsun," dedi Persephone genç kıza. "Ve eve dönüyorsun. Bu kadarı yeter de artar bile, haline şükret."

"Biliyorum ve ediyorum. Sadece... şey... tabletleri neredeyse hiç çözme fırsatı bulamadım. Dün gece üzerlerinde çalışacaktım ama... ama..."

"Uyuyakaldı," dedi Roan.

Brin başını yan yatırarak eski köleye baktı. "*Sen* kalmadın mı?"

"Hayır, yapacak bir iş varken asla uyumam ve dün gece yapacak bir sürü işim vardı." Roan gülümsedi. "Ama merak etme. Her şey yolunda."

Brin kafa salladı. "Biliyorum. Sadece tabletleri inceleyecek zamanım olsun isterdim, o kadar."

"Hayır, her şey yolunda derken ciddiyim. Ben hallettim."

"Neyi hallettin?"

Roan çantasını açıp ince, dürülü bir boru çıkardı. O boruya sarılı sicimi çözüp ruloyu açarken Brin yavaşça yaklaştı. "Küçük adamlar buna *tirşe* diyorlar; pöstekiden yapılıyor. Haritalar ve resimler yaparken bunu kullanıyorlar. Çok ince ve hafif. *Mürekkep* dedikleri şeyi tutmakta birebir. Tabii bende ondan yoktu."

Tirşenin iç yüzeyi işaretlerle kaplıydı. Hem de tabletlerdekilerle tıpatıp aynı gözüken işaretlerle.

Brin hayretle bakakaldı. "Bunu nasıl becerdin?"

"Tirşeyi tabletlerin üstüne koydum ve ocaktan aldığım odun-kömürünü üstüne sürdüm. Ortaya bu resim çıktı."

Brin elini uzattı.

"Dikkat et," dedi Roan. "Kolayca dağılır."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Sen bir dâhisin," dedi Brin ve hevesle dostunun yanına oturdu.

Persephone ikilinin tomarı incelemesini seyrederken dudaklarında bir tebessümün belirdiğini hissetti. Fakat Suri'yi fark edince tebessümü kayboldu. Mistik gözlerinde dalgın bir bakışla silahı hâlâ sımsıkı tutuyordu.

"Çok güzel bir kılıç," dedi Persephone. "Roan, nasıl üretildiğini gördüğüne göre benzerlerini yapabilir misin?"

Roan kafasını salladı.

"Peki bu sağlam mı?"

Roan yine kafasını salladı. "Sanırım bir sonrakini daha bile sağlam yapabilirim. Eğer–"

"Ama *bu* sağlam mı? Bronz kadar dayanıklı mı?"

"Daha da fazla."

"Emin misin?"

Roan bir kez daha kafa salladı.

"Bu kadarı bana yeter." Persephone gözlerini kısarak yalımın üstündeki işaretlere baktı. Bunlar mızraklardan hatırladıklarından farklıydı.

"Ne yazıyor?" diye Suri'ye sordu. "Minna'nın gerçek adı neydi?"

Mistik cevap vermedi.

Brin ona temkinle göz attı. "Telaffuzu... telaffuzu biraz zor."

Suri onları izlerken Persephone anladığını belirtmek için kafa salladı. Gözleri kanlı, yanakları şiş ve kızarıktı.

Dalgalarla beraber yükselip alçalırlarken Arion'un ilk yolculukta başına bela olan deniz tutmasını bir kez daha çekmemesi Persephone'yi memnun etti. Saatler sessiz sedasız geçti. Sonunda Suri, Belgreig'den ayrılmalarından beri ilk kez konuştu. "Gerçek adı *Gilarabrywn*'di."

Persephone ona hafifçe gülümsedi. "Bence Minna daha güzel."

"Bence de," dedi Brin.

"Bence de," diye onlara katıldı Suri. Kılıca baktı, sonra onu havaya kaldırdı.

"Dur!" diye bağırdı Persephone. "Ne yapıyorsun?"

"Bu da istirahata çekilmeliymiş gibi hissediyorum," dedi Suri.

"Sen onu atmadan önce biraz kullanabilir miyim?"

"Ne için?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Dünyayı değiştirmek için.

Suri şaşkın gözlerle silaha baktı.

"O sihirli bir kılıç, Suri. Minna onu öyle kıldı."

"*Gerçek* bir gücü olmadığını biliyorsun." Suri silahı kadına uzattı.

"Güven bana, Suri," dedi Persephone, silahın ağırlığını ellerinde hissederek. "Bu kılıç her şeyi değiştirecek."

TELEGRAM KAKTUSUNX

31

Karrel

Bazı şeyleri asla öngöremezsiniz. Ne zaman Udgar'ı düşünsem aklıma bu gelir.

–Brin'in Kitabı

Diğer reisler kibar davranmaya çalışıyorlardı ama davranışları Raithe'e yaşayacak sadece birkaç saati kaldığını hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu. Geceyi Lipit'in konaktaki yatağında geçirmişti. Akşam yemeğinde leziz bir domuzla –Harkon'un bir kutlama şöleni için yanında getirdiği değerli bir hayvanla– ziyafet çekmişti. Krugen ona en kaliteli şarabını sunmuştu ama Raithe içmemişti. Babası ona bir dövüşten önce zihnini berrak tutmayı öğretmişti. İçki sonra gelirdi.

Lipit ayrıca ona kadınlar da teklif etmişti. Raithe bu teklifi de geri çevirmişti. Herkimer kadınların erkekleri dermansız bıraktığını söylerdi. Raithe babasının "bilgece öğütlerinden" pek çoğunun beş para etmediğini elbette bilirdi – bir ailenin en iyi nasıl kurulacağı, kılıcın ve şanın nasıl diğer her şeyden daha önemli olduğu gibi. Fakat kadınları reddetmesinin daha geçerli bir sebebi vardı. Umurunda değildi. Onlarla düşüp kalkmak hiçbir anlam ifade etmezdi ve öyle bir şeyin en çok bu gece bir anlam taşıması gerekirdi.

Raithe'in Udgar tarafından öldürüleceğinden hiç şüphesi yoktu.

Dövüşün temel taşlarından biri özgüvendi. Bir dövüşçünün galip gelmesi için galip geleceğine inanması gerekirdi. Raithe galip gelmeyeceğini *kesinlikle* biliyordu. Dureya standartlarına göre iyi bir dövüşçü olmasına rağmen Udgar kendi halkı içinde fevka-

TELEGRAM KAKTUSUNX
ladeydi ve Raithe'in babası bile Gula-Rhunların savaşta daha becerikli olduklarını itiraf etmişti. Çaresizlik bir halka bunu yapar, yani onları sertleştirirdi ve Elan'da Dureyalılardan daha zor bir hayat sürdüren birileri varsa onlar Gulalardı. Fhreyler asırlarca onlara karşı saldırılar düzenlemişlerdi ve savaş Gula-Rhunların yaşam tarzının ayrılmaz parçalarından biriydi. Sırf hayatta kalabilmek için savaşta ustalaşmaları gerekmişti.

"Onu öldüreceksin, değil mi?" diye sordu Tesh, sabah ışığını içeri almak için pencereleri açarken. Odanın lüksü karşısında afallayan oğlan yatağın ayak ucundaki bir hasırda uyumuştu.

"Tabii," karşılığını verdi Raithe. "Ben Tanrı Katili'yim, öyle değil mi? Bir Gula-Rhun, bir Fhrey'den daha kolaydır herhalde."

"Öyleyse karrel olacaksın."

"Muhtemelen."

"Sözün tüm klanlar arasında binlerce ve binlerce kişi için kanun yerine geçecek."

"Öyle gözüküyor."

Oğlan yatak odasının denize bakan tarafına geçti ve panjurları açmayı sürdürdü. Hâlâ bir deri bir kemikti ama rengi biraz düzelmişti. Ve Raithe ilk defa çocuğun çenesinde ve üst dudağında tek tük kıllar fark etti. Oğlanın bir gün dönüşeceği adamı asla göremeyeceğini anlayınca geçici bir hayal kırıklığına kapıldı. İlk baştaki çekincelerine rağmen Tesh'e ve onun geleceğini şekillendirme fikrine kanı ısınmıştı. Çocuk Raithe'ten dövüşmeyi öğrenmek istiyordu ama Raithe ona çok daha fazlasını –Herkimer'in ihmal ettiği onca şeyi– öğretmeyi arzuluyordu. "O zaman herhalde kendine yeni bir Kalkan seçersin. Karrel olunca gerçek bir Kalkan'a ihtiyaç duyacaksın."

"Sen gerçek bir Kalkan'sın."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Raithe nasılsa birkaç saat içinde ölecekti, bunun ne önemi vardı ki? "Dinle, benden başka tek Dureyalı sensin. Evet, şimdilik biraz ufak tefek olabilirsin ama iyi bir soydan geliyorsun. Büyüyecek, kilo alacak, kas yapacak, sıkı çalışacaksın... hem de herkesten daha sıkı. Ve günün birinde dünyadaki en iyi savaşçı haline geleceksin – en başta Dureyalı olduğun için." Bir çizme alıp giydi. "Ama..." Çizmeyi yere vurarak ayağına oturturken tereddüt etti.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Ama ne?"

"Sana bilmek istediklerini öğretemem. Hiçbir insan öğretemez."

"Sen Tanrı Katili'sin. Elbette öğretebilirsin. Hatta–"

"Söyledim ya, şanslıydım. Tesadüf eseri sağ kaldım – ve tabii Malcolm başkalarının kafasına taşla vurmaya meraklı olduğu için. Anlatmaya çalıştığım şey, hiç kimse sana onlar kadar iyi dövüşmeyi öğretemez." Başını iki yana salladı. "Birilerini nasıl öldüreceğini öğrenmenin yolu, *onlardan* eğitim almaktır. Böylece nasıl dövüştüklerini öğrenirsin. Güçlü ve zayıf yönlerini keşfedersin. Sırlarını açığa çıkarırsın ama seninkileri öğrenmelerine asla izin vermezsin. Nasıl Fhrey öldüreceğini öğrenmek mi istiyorsun? Onlardan ders al. Ve evet, zayıflıklarını gizleyebilirler ama aldatmacalarının ötesini görmen lazım."

Tesh karşı çıkmak için ağzını açsa da Raithe onun sözünü kesti. "Sakın bana onlardan hoşlanmadığını söyleme," dedi çocuk kaşlarını çatınca. "Köyünde yaşamaktan hoşlanır mıydın? Taşlardan ve yılanlardan hoşlanır mıydın? Yakacak yeterince tezek olmadığı için kışları donmaktan hoşlanır mıydın? Günlerce aç kalmaktan hoşlanır mıydın? Metal tadında çamurlu su içmekten hoşlanır mıydın? Şahsen ben hoşlanmazdım. Tanıdığım hiçbir Dureyalı da hoşlanmazdı. Yine de her gün kalkar, o sudan içer, o taşları kazar ve o tezeği yakardık çünkü biz Dureyalılar sağ kalmayı iyi biliriz ve halimizden yakınmayız. O yüzden elfleri nasıl öldüreceğini öğrenmek istiyorsan onlardan ders al. Senden ne istenirse yap. Dediklerini iyi dinle. Onları o şekilde alt edebilirsin."

"*Elfler* nedir?" diye sordu Tesh.

"Öldürmek istediklerin var ya, işte onlar."

Oğlanın kafası karışmış gibiydi.

"Sence *tanrılar* diye anılmayı hak ediyorlar mı?"

Tesh gülümsedi. "Onları *zaten* izliyordum. Talimlerine gidip ne yaptıklarına bakıyordum. Farklı dövüş tarzları var. Bunu biliyor muydun? Her biri farklı bir beceride usta. Sebek iki küçük kılıç kullanıyor ve çok saldırganca dövüşüyor. Tekchin uzun, hafif bir kılıca güveniyor ve çok karmaşık ayak hareketleri yapıyor. Eres başta mızrak ve cirit olmak üzere, bir şeyler fırlatmayı tercih ediyor. Anwir sapan, ağ ve havada döndürdüğü bir kleve kullanı-

TELEGRAM KAKTUSUNX
yor. Grygor ona bile büyük gelen, devasa bir kılıçtan yararlanıyor. Yakın mesafelerde, yalımı elle tutabilmek için körelttiği orta kısmından kavrıyor. Böylece silahı hem kılıç hem de mızrak olarak kullanabiliyor. Ve Nyphron senin gibi bir kılıç-kalkan kombinasyonu kullanıyor." Biraz düşündü. "Talim seanslarına katılırsam, beni eğitmelerine izin verirsem bütün o teknikleri öğrenebilirim."

"İyi bir plan."

Oğlan Raithe'in diğer çizmeyi de giymesini seyretti. "Udgar'ı *kesinlikle* öldüreceksin, değil mi?"

"Bunu daha az önce konuştuk ya."

"İyi de o... gerçekten çok iri."

"Evet, öyle."

"Ama neftiğimin herifi kendini rahat taşıyor. Dengesi bir harika ve ayakları pek hızlı."

"*Neftiğimin* mi?"

Oğlan, omuz silkti. "Babam sık sık öyle derdi."

"Anlamı ne?"

"Yukarı Mızrak'tan gelir gelmez anneme öyle yapardı ama herhalde farklı zamanlarda farklı anlamlara geliyor çünkü koyunlarımızdan hiçbir neft olmayacağını ve Haden Woolman'ın kaçık bir neft olduğunu da söylerdi." Oğlan duraksayıp biraz düşündü. "Ama belki öyle değildir."

Raithe güldü; kahkaha atmak iyi geldi. *Herhalde bu son.* Oğlan onu etkilemeye devam ediyordu – dil üstündeki hâkimiyetiyle değilse bile Udgar'ı dört dörtlük anlamasıyla. *Bu yaştaki bir çocuk bunca şeyi nasıl görebilir? Hakikaten de çok yetenekli.* Tesh belki sahiden de büyük bir savaşçı olup çıkardı – tabii yeteri kadar uzun yaşayabilirse.

Raithe ayağa kalktı ve topuklarını yere vurarak iyice oturttu. Leih moorunu alıp lazımlığa bakındı. "Nerede bu..." diye başlamışken Tesh'in ayakları yerden kesilecek kadar pencereden sarktığını gördü. "Neye bakıyorsun?"

"Buradan rıhtımlar görülebiliyor. O Dherg gemilerinden biri limana yanaşıyor."

• ● •

TELEGRAM KAKTUSUNX
Gula karreli çoktan gelmişti. Raithe meydana baktığında Udgar ve yardımcılarını ayırt edebildi. Düello orada düzenlenecek, etrafı çevrili mekânda seyirciler duvarların tepesine oturup dövüşü seyredebileceklerdi. Kapışma öğleyin başlayacak olmasına rağmen parapetler daha şimdiden dolmaktaydı. Büyük etkinliğin zamanı gelip çatmıştı.

Ondan kaçınmak için ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar tüm Dureyalıların kaçınılmaz kaderi buydu. Mynoganlar susadıkları kandan mahrum bırakılamazlardı. Raithe her dövüşten önce adaklar sunan babasının aksine Dureya savaş tanrılarına pek aldırış etmezdi. Lakin anlaşılan onlar Raithe'e aldırış ediyorlardı.

En azından ölümüne geniş bir kitle tanıklık edecekti. Asma, kelle uçurma veya yakma yoluyla düzenlenen bir idamın onur konukları hariç, kaç kişi böyle bir iddiada bulunabilirdi ki? Pek çok kimse yemek yerken boğulmak, bir bayırda donmak veya bir nehirde boğulmak gibi alelade yollarla can verirdi. Raithe babasıyla beraber nehrin batısına geçtiğinde aptalca bir kaza yüzünden hayata gözlerini yumacağını sanmıştı. Beyabanın bir yerlerinde bacağını kıracaktı ve yalnız başına yavaş yavaş açlıktan ölecekti. Udgar'ın ellerinde can vermek daha iyiydi. Udgar profesyoneldi. İşini çabuk bitirirdi.

Raithe bir kez daha babasının sözlerini anımsadı: *En kötü ihtimalle ölürsün. Hatta bu bir gelişme bile olabilir.* Herkes ölürdü. Raithe daha şimdiden klanındaki herkesten uzun yaşamıştı.

Babası ve ağabeyleri gibi adam öldürmeyi kariyer edinmemişse de böyle bir dövüşün Alysin'e girmesini sağlayıp sağlamayacağını merak etti. Öyle bir şey kulağa hoş gelse de ebediyeti ağabeyleri gibilerle beraber geçirecekse Rel ona yeter de artardı bile. Hem zaten annesi ve kız kardeşi orada olurlardı. *Gözünü kan bürümüş katiller zalimlik ettikleri için ebediyen ödüllendirileceklerse ahret ne biçim bir yer?* Annesi ve kız kardeşi de bir o kadar cesur, bir o kadar yürekli olmuşlar ama asla hunharlık etmemişlerdi. Hiç kimseyi öldürmemişlerdi ve bu nedenle daha küçük bir ödüle layık görülmüşlerdi. *Bu hiç mantıklı değil.*

Öğlene kadar beklemenin bir lüzumu varmış gibi gözükmediğinden Raithe konaktan çıktı. Sırf düelloyu bir an önce bitirip kurtulmak için Udgar'a hemen meydan okumaya niyetliydi ama dahl kapısından içeri üç kadının girmesiyle durum değişti.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Limandan dosdoğru oraya gelen Persephone, peşindeki Roan ve Moya'yla beraber dahlın meydanına girdi. Brin, Suri ve cüceleре Arion'u Padera'ya götürmeleri talimatını vermişti. Onemli bir şeylerin yaşanmakta olduğu belliydi; ortalık insan kaynıyordu. Reislerin hepsi de en iyi kıyafetleri içinde oradaydı. Adamlar torklarıyla ve lüks leih moorlarıyla saygınlıklarını herkese belli ediyorlardı. Kapının sağındaki çimenlik alanda toplanmış olan Galantiaların etrafında hiç kimsenin fazla yaklaşmaya cesaret edemediği açık bir alan, âdeta görünmez bir engel vardı.

Duvarlarda toplanmış çehreler denizinin arasında Persephone'nin gözüne Hanson Killian'la yan yana oturan Heath Coswall takıldı. Bakerlar ve ihtiyar Mathis Hagger da onlarlaydı. Gruptakilerin aşağıya sarkıttıkları çıplak ayakları ileri geri sallanırken dev bir çıyana benziyordu. Persephone ayrıca yerde, boş bir yemliğin yakınında Çiftçi Wedon'u görebiliyordu. Adamın bir elini omzuna koyduğu Çoban Gelston aylardır güneşe çıkmamış gibi şaşkın ve solgun gözükse de en azından ayakta duruyordu. Tressa bile duvarların içindeydi, yalnız başına bekliyordu. Gifford aynı anda hem koltuk değneğine hem de Habet'in sol omzuna dayanıyordu. Çömlekçinin morluklarını görünce Persephone'nin yüreği sızlasa bile Padera haklı çıkmıştı. Gifford darbelere herkesten daha iyi dayanırdı.

En azından hepsi de hâlâ burada. Hâlâ hayatta ve güvende.

Persephone o sırada konağın basamaklarından inen Raithe'i fark etti. Yüzünde kocaman bir sırıtış, gözlerinde mutlu bir bakış olan delikanlı ona doğru koşar adım geldi. Yaklaştığında durmadı. Persephone'yi iki koluyla birden kavrayıp havaya kaldırdı.

"Seni özledim," diye fısıldadı Raithe, onu döndürerek. "Asla dönmeyeceğinden korktum." Yanağını onunkine bastırdığında siyah sakalları kadının yüzünü çizdi. Persephone bu histen azıcık bile rahatsızlık duymadı.

"Elbette dönecektim!"

Raithe onu yere bıraktığında Persephone dengesini sağlamakta güçlük çekti. Böyle karşılanmaya minnettardı ama yapılacak işleri vardı ve ciddiye alınması gerekiyordu. Yeni bir gelin gibi

TELEGRAM KAKTUSUNX

fırıl fırıl döndürülmek, takınmaya çalıştığı imajı yansıtmıyordu.

Raithe onu nihayet bıraktığında, "Neler oluyor?" diye sordu Persephone. "Bir karrel seçildi mi?"

"Daha değil." Raithe çok neşeli gözüküyor ve ona kocaman bir tebessümle bakmayı sürdürüyordu.

Persephone iç geçirdi. "Yani karrelliği hâlâ kabul etmedin? Silahlarımız olmadığı için bize önderlik etmeyeceksin?"

"Şey, durum biraz karışık. Aslına bakarsan–"

"Boş ver. Yapacak bir duyurum var. Sanırım bunu duymak hoşuna gidecek." Persephone gülümsedi. "Millet! Beni dinleyin!" diye kalabalığa bağırdı. "Ben Gath soyundan Rhen Klanı reisi Persephone."

Raithe'in abartılı kucaklayışı sayesinde Persephone zaten dikkatlerin çoğunu üstünde toplamıştı. Kuyunun orada birbirlerine yakın duran Tegan, Harkon, Lipit, Krugen ve Alward'ı görüp onlara odaklandı. "Ben gitmeden önce Fhreyler karşısında ne kadar başarı sağlayabileceğimize dair kuşkular vardı. Sayı üstünlüğü bizdeydi ama doğru düzgün silahlardan yoksunduk. Fhrey kılıçları ve zırhları bizimkilere göre fazlasıyla gelişmiş kabul ediliyordu."

Dönüp baktı. "Moya! Roan!"

İkili hemen ileri çıktı. Moya yayı taşırken Roan'ın ellerinde battaniyeye sarılı bir bohça vardı.

"Denizin karşısındaki Dherg memleketine, kadim Neith şehrine gittim ve geleceğimiz için bir umutla geri geldim."

Battaniyede ne olduğunu görmeye çalışan kalabalığın itiş kakışları haricinde meydan sessizdi. Persephone bohçayı açıp içindeki kılıcı başının üzerine kaldırdı. Müşterek bir hayret nidasını derin bir sessizlik izledi. Sabah güneşi göz kamaştırıcı bir ışıkla parlak yalımdan yansırken Persephone meydanda turlayarak silahı kocaman açılmış gözlere ve ağızlara sergiledi. Turunu Raithe'in ilk toplantıda Shegon'un kılıcını sapladığı direkte bitirdi. Silah hâlâ orada duruyor, direkten bir ağaç dalı gibi çıkıyordu.

Persephone bronz yalımı işaret etti. "Bu kaliteli Fhrey kılıcı buraya Dureyalı Raithe, yani Tanrı Katili tarafından yerleştirildi. Elimizdeki bütün silahları kesebilecek güçte. Böyle kılıçları bulunduğu, metalleri çok sağlam olduğu için Fhreyleri asla yenemeyeceğimiz iddia edildi."

TELEGRAM KAKTUSUNX

Roan'a göz attı. Genç kadın ellerini önünde kavuşturmuş bekliyordu. Persephone derin bir nefes alıp Mari'ye çabucak dua etti. Kılıcı iki eliyle birden tutarak havaya kaldırdı ve tüm gücüyle yukarıdan aşağıya savurdu. Cüce yalımı Fhrey kılıcına kabzanın hemen üzerinden isabet etti. Kollarına yayılan şok sebebiyle Persephone silahı neredeyse elinden düşürecekti ama yine de dayandı ve direncin kalktığını hisseti. Başını kaldırdığında bronz yalımın sadece yarısı direkteydi. Silahın arka kısmı yerde, Raithe'in ayaklarının dibinde duruyordu.

Kalabalıktan bir hayret nidası yükseldi. Persephone bir oh çekti.

Diğer herkes gibi Raithe de ışıltılı kılıca huşuyla bakakalmıştı. "Sana ondan kaç tane verdiler?"

"Sadece bunu." Persephone gülümsemeden edemedi.

"Sadece onu mu?" Raithe kadını şaşkın gözlerle süzdü. "Ama... sadece bir tane mi? Tek bir kılıçla bir orduyu donatamazsın." Persephone delikanlının tebessümünün kayboluşunu ve omuzlarının çöküşünü seyretti. "Bin tane bile verselerdi yetmezdi."

"Kesinlikle. Zaten o yüzden bir kılıç sevkıyatıyla geri gelmedim. Söyle ona, Roan."

Üçüncü kez baştan başladıktan sonra battaniyeyi halen katlamakta olan Roan ismini duyunca donakaldı.

"Söyle ona," diye üsteledi Persephone.

Roan bir şey dedi ama boynu bükük durduğu ve saçları yüzüne düştüğü için sesi yayılmadı.

"Daha yüksek sesle, Roan," dedi Moya.

Roan başını kaldırdı. "Onları... onları üretebilirim."

"*Sen* mi onlardan üretebilirsin?" diye sordu Raithe.

Genç kadın ürkekçe kafa salladı.

Persephone parmağıyla onu göstererek kalabalığa bağırdı. "Bu kadın bunun gibi kılıçlar yapmanın sırrını biliyor!"

Persephone'nin ses seviyesiyle irkilen Roan gözle görülür derecede büzüldü. Birkaç adım geri giderek meydanın açık alanından çıktı ve kalabalığa karıştı.

Persephone kılıcı Raithe'e verdi.

Genç adam önce silaha, ardından Roan'a uzun uzun baktı.

Eski köle saklanmaya çalışan bir kaplumbağa gibi omuzlarını

TELEGRAM KAKTUSUNX
kaldırmasına rağmen konuşacak cesareti buldu. "Daha iyilerini de yapabilirim."

Raithe direğe göz attı. "Ama bu bile Shegon'un kılıcını biçti."

"Biliyorum ama daha iyisini yapabilirim. Ben... cüceler... adımları doğru uygulamamışlar. Ama zaten taşlardaki işaretleri okumayı bilmiyorlardı. Onu yalnızca Brin biliyor. Hatta biz onları dağdan çıkarana kadar cücelerin tabletlerden haberleri bile yoktu. Sonuçta her zaman yaptıklarını yaptılar. Kadim Kimse'nin yöntemi daha iyi. Daha fazla karbon kılıcı sertleştirir, daha az esnek ve biraz daha kırılgan hale getirir ama yalım kolay kolay körelmez ve çok daha hafif olur. Bunun iki katı uzunlukta ama yarı ağırlığında bir kılıç üretebilirim. Şey, belki yarı değil de üçte bir daha hafif bir kılıç. Bilmiyorum. Denemeler yapmalıyım."

Diğer reisler yanlarına geldiler. "O şey sihirli mi?" diye sordu Tegan, delikanlının ellerindeki kılıcı tehlikeli bir yılanmış gibi süzerek.

"Hayır," dedi Persephone. "Dolayısıyla Roan benzerlerinin nasıl yapılacağını başkalarına da öğretebilir." Raithe'in önünde durdu. "Yanımda bin kılıç getirmedim. Ayda bin kılıç getirdim."

"Daha bile fazlasını..." diye tekrar konuştu Roan. Genç kadın bir fare gibi ürkek olmasına rağmen mevzu bir şeylerin nasıl çalıştığına gelince aslan kesiliyordu. "Süreci bir kez çözdüm mü toplu üretim yapabiliriz. Asıl sorun bu maddeyi bulmakta." Elini cebine sokup kırmızımsı bir taş çıkardı. "Bu demir. Şey, bir nevi. Bunu cücelerin atölyesinden aldım. Ellerinde bol bol vardı."

Reisler yaklaşıp gümüş benekli taşı incelediler.

"Dhergler bundan almamıza izin verirler mi?" diye sordu Krugen.

"Belki bir ücret karşılığında," dedi Lipit, hoşnutsuz bir ses tonuyla. "Dhergler amansız tüccarlardır."

"Dherglere güvenmeyin," dedi Moya onlara. "Ücreti ne olursa olsun bunun bir gramını bile vereceklerini sanmam."

"İyi ama demirimiz olmadıktan sonra–"

Gifford bir çobanın asası gibi kullandığı koltuk değneğiyle kalabalığı yararak oraya geldi. "Onu daha önce de gövdüm," dedi dirseğiyle kendine bir yer açarak.

"Gifford!" diye bağıran Roan dikkatle katladığı battaniyeyi

TELEGRAM KAKTUSUNX
elinden düşürdü, çömlekçinin yanına koştu ve ona değmek üzereyken durdu. "Ayaktasın! Daha iyisin!"

"Halime bakıp da övle diyebiliyoğsun, ha?" Adam sırıttı.

"Sandım ki... sandım ki..."

"Ben de senin için aynını sandım."

"Bu şeyi nerede gördün?" diye sordu Harkon.

Gözlerini Roan'dan ayırmayı reddeden Gifford konuşurken ona hitap eder gibiydi. "Sıv malzemesi toplamak için bazen topvağı kazağım. Voan ve ben heğ tüvden metal bulduk. Ama hiçbi' işime yağamıyo diye bu şeyi kullanmadım."

Roan gülümsedi. "Demiri kıpkırmızı kesilinceye kadar ısıtmak gerekiyor. Onun için de hava üfleyen kocaman bir çuval kullanılıyor. Adına körük deniyor."

"Demir ne kadar yaygın bir metal?" diye sordu Lipit.

"Sanırım epey çok," dedi Tegan. "Warric'de Galeannon Nehri'nin yakınındaki tepelerde bakır ararız. Ondan pek yoktur ama bu taştan bol bol bulunur."

"Yeterince demir çıkarabilirsek kılıçlardan fazlasını üretebiliriz," dedi Persephone. "Zırh da yapabiliriz. Mesela Dherglerinkilere benzer metal halkalı gömleklerden. Hafif olmalarına rağmen en keskin yalımları bile durdurabilirler. Ayrıca kırılmayan kalkanlar üretebiliriz. Yeterince vakit bulursak bir orduyu Fhreylerinkinden daha iyi silahlarla ve zırhlarla donatabiliriz."

Raithe onu omuzlarından tuttu. Sırıtırken alt dudağını ısırıyor, kadına onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. "Başardın," dedi huşuyla. "Sahiden de başardın."

Persephone delikanlının kollarını tutup sıktı. "Öyleyse kabul ediyor musun? Karrel olacak mısın?"

Raithe kadının gözlerinin içine baktı. "Hayır."

"Hayır mı?! Ama... ne zorluklarla–"

Raithe diğer reislere doğru dönerek kadının sözünü kesti. "Kendi adayımı gösterme fırsatım hiç olmadı."

Bu sözü herkesten şaşkın bakışlar kopardı.

"Göstermene gerek yoktu ki," dedi Tegan. "Persephone zaten seni aday göstermişti."

"Kendimden değil, *ondan* bahsediyorum. Rhen Klanı'nın reisi Persephone'yi karrelimiz olması için aday gösteriyorum."

TELEGRAM KAKTUSUNX

Orada en ağır şoku Persephone geçirdi. "Raithe. Hayır. Ben–"

"Katılıyorum!" dedi Moya, yüzünde kocaman bir sırıtışla.

Raithe genç kadına gülümsedi ve sonra pek ikna olmuşa benzemeyen reislere hitap etti. "Günlerce burada oturup tartıştık ve hiçbir halt yemedik. Biz gevezelik ederken, kara kara düşünürken Persephone canını tehlikeye atarak denizi geçti ve sorunlarımıza bulduğu çözümlerle geri geldi. Peki yanında bir ordu götürdü mü? Kılıç ve mızrakla çatışmaya girdi mi? Hayır. Bildiğimiz en parlak zekâları yanına aldı ve başarıya böyle ulaştı – kaslarından ziyade kafasını kullanarak. Sen böyle bir şey yapabilir miydin, Tegan?"

Warric reisi başını iki yana sallayarak Persephone'ye daha farklı bir gözle –ciddi bir gözle– baktı.

"Ya sen, Lipit? Denizin yanı başında, Dherglerin tam karşısında yaşıyorsun. Onlarla her gün ticaret yapıyorsun. Bu sihirli metalin sırrını neden elde edemedin?"

Lipit cevap vermedi. O da Persephone'ye bakıyor, gözleri kadının yüzü ile Raithe'in elindeki ışıltılı kılıç arasında gidip geliyordu.

"Gerçek şu ki bunu hiçbiriniz beceremezdiniz. Tabii ben de." Raithe sesini bir bağrışa yükseltti. "Senden ne haber, Udgar? Bu kadının yaptığını yapabilir miydin?"

Persephone dönünce meydanın karşı tarafında duran koskoca, çirkin bir adam gördü. Adamın burnunun bir kısmı yoktu ve suratı gür, kızıl sakallarla kaplıydı.

"Dahl Rhen reisi Persephone," Raithe dev adamı işaret etti, "Gula klanlarının karreli Udgar'la tanış."

"*Sen mi* reissin?" diye derin, kaba bir sesle konuştu Udgar.

"Evet," dedi çam yarmasına çekinmeden bakan Persephone. "Demek Gula-Rhunlar mesajımı almışlar."

"Bizi buraya *sen mi* çağırdın? Gulaları sen çağırdın, öyle mi?"

"Tüm bunlar onun fikriydi," dedi Raithe. "Tehdidin gelişini ilk o gördü; kazanabileceğimize ilk o inandı. Bu zirveyi o topladı. Tek bir lider belirlenmesini o önerdi. Ve Fhreylerinkilerden daha iyi silahlara ihtiyaç duyduğumuzda onu da halletti. Ben imkânsıza asla inanmadım. Tek bir kişinin fark yaratabileceğine de. Persephone beni haksız çıkardı. Hayatım boyunca pek bir

TELEGRAM KAKTUSUNX
şeye inanmadım ama... ona inanıyorum. Persephone imkânsızı bir kez değil, tekrar tekrar başardı. Udgar'a bir bakın. Gula-Rhunların lideri Dahl Tirre'de durmuş, *bütün* klanlar için bir karrel belirlenmesine iştirak ediyor. Lipit, böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmüş müydün?"

Reis başını iki yana salladı.

"Ben de düşünmedim. Ama Persephone düşündü. Böyle bir şeyin gerekli olduğunu anlayıp onu gerçeğe dönüştürdü. Ben Fhreylerin silahlarını alt etmenin bir yolu olmadığını düşününce vazgeçtim. Bir karrel asla vazgeçmez. Persephone vazgeçmedi. Bir avuç kadınla ve bir çift kızla nelerin altından kalktığına bakın. Bir de klanların toplu gücüyle neler yapabileceğini hayal edin!" Başını iki yana sallayarak gözünü ona dikti. "Persephone, ben karrel olamam. Sen zaten öylesin." Sonra bakışlarını Udgar'a çevirdi. "Üstelik sadece Rhulyn-Rhunlarınki değil. Persephone *bütün* klanların karreli seçilmeli!"

"Ciddi olamazsın!" Nyphron meydana adım attı. O konuşunca, Fhreylere kötü kötü bakan Udgar da dahil, yakındaki herkes geri çekildi. Bir tek Persephone ile Raithe yerlerinden kaldılar. Bu davranışları dikkatlerden kaçmadı.

"Karrellik için adını koyduğunda," dedi Raithe ona, "karrelin kılıç sallamasının gerekmediğini söyledin, hatırladın mı? Karrel savaş meydanına çıkmasa da olur demiştin. Asıl ihtiyacın neler yapılması gerektiğini gören ve onu başaracak bir plan kurabilen biri olduğunu söyledin. Bana kalırsa Dherg metalinin bilgisini elde etmek kesinlikle buna uyuyor. Ayrıca davaya inanan ve başarıya ulaşmak için her şeyi feda etmeyi göze alan birinin gerektiğini söyledin. Persephone kocasını, oğlunu, klanının çoğunu ve dahlını kaybetti. Bu engellerden hiçbiri onu durdurmadı. Asla pes etmedi. Persephone sadece fedakârlıkta bulunmayı göze almıyor... o zaten her şeyini feda *etti*."

"İyi ama savaş hakkında ne biliyor?" diye sordu Nyphron. "Nasıl olur da–"

Dudak büküp öne çıkan Moya ona her zamanki cesareti ve gözüpekliğiyle hitap etti. "Tarifi durduk yerde verdiklerini, en kutsal âdetlerini güle oynaya paylaştıklarını mı sanıyorsun?" Ayakta dururken Roan'ın yayına dayanıyor, sicimi bağlı olmayan silah

TELEGRAM KAKTUSUNX
ince bir değneğe benziyordu. "Sırrı elde etmek için savaşmamız gerekti."

"*Sen? Savaşmak?*" Udgar gevrek gevrek güldü. "Peki neyle savaştın, küçük kız? Dherglerin kediciklerini mi yendin?"

Moya adama gülümsedi. "Öldürdüğüm şey sana böcek der geçerdi. Balgargarath senin çirkin kıçından yüz kat daha korkutucuydu."

Udgar genç kadına sırıttı. "Korkutucu olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Moya kur yapanmış gibi, bir saç tutamını kayıtsızca geriye attı. "Gördüklerimden sonra mı? Uzun kulaklı bir köpek yavrusundan farkın yok."

Udgar'ın sırıtışı kayboldu. "Yeter. Beni aptal mı zannettiniz? Böyle bir düzmeceye kolayca kanacağımı mı sandınız? Güney klanlarının düzenbazlığı efsanevidir ama ben yalanlarınızı yutmam. Şimdi dövüşme zamanı." Raithe'e kötü kötü baktı. "Bakırkılıç'ın oğlunun ölme zamanı."

"Burada neler oluyor yahu?" diye sordu Persephone.

"Gula-Rhunlar karrel adaylarını seçtiler. Şimdi de meseleyi düelloyla karara bağlamak istiyorlar. Kazanan, bütün klanların karreli olacak," diye ona açıkladı Raithe.

"Neden her şeyin illa dövüşerek kararlaştırılması gerekiyor?" diye seslendi Persephone.

"Kimin daha güçlü olduğunu görmek için!" diye bağırdı Udgar. "Kimin liderliği hak ettiğini belirlemek için. Şimdi çekil yoldan da erkekler bu işi bitirsinler."

Udgar hepsi de iri yarı, hepsi de kürklere sarılı diğer bazı Gulalarla kafa kafaya verdi. Biri ona bir mızrak ve kalkan uzattı.

"Dövüşeceğim." Raithe diğer reislere baktı. "Ama Persephone'nin şampiyonu olarak. Kazanırsam karrel o olacak, anlaştık mı?"

"Udgar'ı yenebilir misin?" diye usulca sordu Persephone.

Raithe cevap vermedi.

Meydanı çevreleyen insanları bir heyecan aldı. Görmeye geldikleri gösteri başlamak üzereydi. Yakındakiler gerilediler, uzaktakiler öne eğildiler. Meydan fısıldaşmaların uğultusuyla doldu.

"Raithe? Yenebilir misin?"

TELEGRAM KAKTUSUNX

Delikanlı önce kılıca, ardından Persephone'nin gözlerine baktı. "Bilmiyorum. Yenmemin mümkün olduğunu sanmıyordum ama bununla..." Tekrar kılıca göz attı. "Belki bununla yenebilirim."

Udgar tekrar onlara doğru döndüğünde Raithe onunla Persephone'nin arasına girdi.

"Eee? Kim dövüşecek?" diye sordu Udgar. "Bakırkılıç'ın oğlunu şampiyonun olarak kabul ediyor musun? Yoksa benimle kendin mi dövüşmek istersin? O çenesi düşük dilberi de seçebilirsin." İçten bir kahkaha attı. "Hiç fark etmez. Kiminle dövüşürsem dövüşeyim onu öldüreceğim ve böylece karrel olacağım. Kimi seçiyorsun? Karşıma kim çıkacak?"

"Ben!" diye duyurdu Raithe.

"Hayır. O değil," diye çabucak karşılık verdi Persephone, delikanlının arkasından çıkarak.

Raithe hızla ona doğru döndü. "Saçmalama. Seni gözü kapalı öldürür."

"Hayır, öldüremez."

Raithe'in tavrı öfkeye varacak kadar sertti. Kadını kenara çekip fısıldadı. "Udgar muhtemelen içimizdeki en iyi savaşçı. Hem de bütün klanlar arasında... hem Gula hem de Rhulyn."

"Senden üstün mü?"

Raithe yine cevap vermedi.

Persephone delikanlının elini sıktı. "Bana şampiyonluk etmen gerekmiyor. Artık yeni bir Kalkan'ım var."

"Ne? Kim?"

Persephone ondan uzaklaştı ve başı dik, omuzları geride durmuş bekleyen Udgar'ın karşısına geçti. Adamın kibirli ve alaycı ifadesi çirkin yüzünde daha da göze batıyordu. Persephone dönüp bakınca Moya başını hafifçe salladı. "Bu işi karara bağlamak için illa dövüşülmesi gerekiyorsa şampiyonum Moya olacak." Persephone Kalkan'ından tarafı işaret etti.

"Gözlerinden bile daha büyük bir çenesi olan o küçük kız mı?" Udgar keyifle kafa sallayarak Moya'yı süzdü. "Ah, anladım. Güzel bir hatunu öldürmeyeceğimi, dövüşmekten vazgeçip karrelliği sana bırakacağımı sanıyorsun. Yanılıyorsun. Bir sürü güzel kız öldürmüşlüğüm var. Bu düelloyu kabul ediyorum."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Demek öyle?" dedi Moya.

"Bekleyin!" Tekchin koşa koşa genç kadının yanına geldi. Yüzünde hırçın bir ifade vardı. "Ben yaparım." Udgar'a terk edilmiş bir bebeği gözüne kestiren aç bir dağ kedisi gibi baktı. "Ben onun yerine dövüşürüm."

Lipit dönüp Tegan'a baktı. "Bu kadar şampiyon çıkacağını bilseydım karrel olmakta ayak diretirdim."

"Fhreyler bu işin bir parçası değiller," diye belirtti Udgar. "Burada bir karrel seçiyoruz. Fhreyleri öldürmeye ondan sonra sıra gelecek."

"Moya," diye yakardı Tekchin ama genç kadın ona bakmayı reddetti.

"Bu düpedüz delilik," dedi Raithe, Persephone'ye. "Udgar onu öldürecek. Moya canından olacak."

"Ve sonra Gula-Rhunlar hepimize hükmedecekler," diye belirtti Lipit. "Tehlikede olan tek şey kızın hayatı değil."

Persephone dönüş yolculuğunun büyük bölümünde –hem Neith'in içinde, hem de gemide– Moya'nın yayla talim yapmasını seyretmişti. Genç kadın gemide tekniğini geliştirmiş, ambarın gerisinden ön punteli art arda vurabilinceye kadar Roan'ın icadında değişiklikler yapmıştı. Gemi uzun menzilli talimler için fazla ufaktı ama Udgar o kadar uzakta sayılmazdı ve bir puntelden daha genişti. Yine de tahta bir direk ile bir insan aynı şey değildi ve Persephone dostundan güvence bekledi.

Genç kadın yaya yaslanarak öne eğildi ve o baştan çıkarıcı tebessümünü etti. Sonra başını hızla Udgar'a doğru çevirdi ve ağzını sessizce oynatarak *köpek yavrusu* dedi.

Persephone bu kadar kaygılı olmasaydı gülebilirdi.

"Karrel olmam gerektiğine cidden inanıyorsan..." Persephone, Raithe'in gözünün içine baktı. "Fhrey ulusunu yenmelerinde halkımıza liderlik edebileceğimi düşünüyorsan tek bir Gulayı da yenebileceğime inanmalısın. Buna imkânsız gözüyle baktığının farkındayım. Ama daha az önce imkânsızı başardığımı söyledin. Senden ne yaptığımı bildiğime inanmanı istiyorum. İnanıyor musun, Raithe? O kadar güzel dile getirdiğin şeye *gerçekten* inanıyor musun? Bana güveniyor musun?"

"Ama Moya–" dedi Raithe.

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Bana cevap ver yeter. Basit bir soru sordum."

Uzun bir sessizlik yaşandı. "Evet," dedi Raithe en sonunda.

Persephone istemese de hafifçe gülümsemekten kendini alamadı. Raithe ona âşıktı. Gerek Dahl Rhen'deyken ondan kendisiyle beraber gelmesini istediğinde, gerekse daha sonra kumsalda bunu itiraf etmişti. Persephone'yi korumak için yapmayacağı şey yoktu. Az önce ağzından çıkan o tek kelime, aşkından fazlasını ispatlıyordu. Mantığı aksini söylerken bile Persephone'ye güvendiğini gösteriyordu.

Persephone diğer reislere göz gezdirdi. "Eee? Kabul ediyor musunuz? Beni Rhulyn-Rhunları temsil etmekle görevlendiriyor musunuz? Bana şampiyonumu seçme yetkisi veriyor musunuz? Ve eğer şampiyonum galip gelirse beni bütün klanlarımızın lideri olarak kabul edecek misiniz?"

"Bu dövüşü kazanırsan ebedi sadakatimi de kazanırsın," dedi Tegan ona.

"Aynı şey geri kalanınız için de geçerli mi?" diye sordu Persephone. Reisler başlarıyla onayladılar.

"Karar verilmiştir!" diye bağırdı kadın. "Moya karrellik makamı için Udgar'a karşı yapılacak dövüşte beni temsil edecek!"

Kalabalık bir anda canlandı. Kürklere bürülü küçük ama gürültücü heyetten "Gula!" ve "Udgar!" bağrışları yükseldi. Meydandaki diğerleri de "Rhulyn!" diye bağırdılar. Hiç kimse Moya'ya tezahürat etmedi.

Persephone sicimi takmak için yayı eğen Moya'nın yanına geldi. "Korkuyor musun?"

Moya omzu üzerinden kollarını esnetmekte ve boynunu kütürdetmekte olan Udgar'a baktı. "Ondan mı?" derken alınmış gibiydi.

Persephone dostunun sicimi yerine bağlamasını seyretti. Moya'nın elleri sabit, hareketleri akıcıydı.

Sahiden de kendine bu kadar güveniyor mu?

"İçin rahat olsun, Moya. Yalnızca her Rhulyn-Rhun'un ve hatta belki bütün insanlığın geleceği söz konusu. Yani *gerçekten* endişelenecek bir şey yok."

Moya reisine sert bir bakış attı.

"Yine de cidden..." Persephone tereddüt etti. "Udgar bir... iblis

TELEGRAM KAKTUSUNX
değil. Bu seni rahatsız ediyor mu? Adam öldürmeyi kastediyorum."

Moya rakibine tekrar baktı. "Onu öldürmek rahatsız etmiyor."

Persephone kafa salladı. "Peki öyleyse."

İnsanlar geri çekilerek duvarlara yığıldılar ve rakiplere bol bol yer açtılar. Raithe de Persephone'yle beraber kalabalığın kenarına kadar geriledi.

Moya kemer heybesinden beş tane tüylü çubuk çıkartırken Persephone içinden Mari'ye dua etti. Tüysüz oklardan biri kaybolmuştu ve diğeri dönüş yolculuğunda Roan tarafından onarılmıştı.

"Çomaklar ha? Beni çomaklarla yeneceksin, öyle mi?" Udgar genç kadına güldü. Mızrağını tarttı ve koluna bağlı kalkana vurarak tok bir gümbürtü çıkardı. "Gel de çomaklarınla işimi bitir, küçük kız!"

Moya baskın elinde tuttuğu beş oktan birini sicime taktı. "Oraya gelmeme gerek yok."

Udgar mızrağını kaldırdı ve bir adım atarak hücuma geçti. Moya sicime asılarak yayı büktü. Tıpkı Balgargarath karşısında olduğu gibi dik ve kendinden emin duruşuyla göz dolduruyordu.

Oku bıraktı. Havalanan küçük bir kuşun kanat çırpışına benzer bir ses çıktı ve meydanın karşısında Gula şampiyonu hücumunu yarıda kesip yere kapaklandı.

Düşüşünün ardından çıt çıkmadı. Meydan sessiz kaldı. Ne bir tezahürat ne de bir feryat yükseldi. Kalabalık çoktan bitmiş olan bir dövüşün beklentisiyle öne eğilmeyi sürdürürken her çehreye şaşkın bir bakış hâkimdi.

Udgar boynunu tutarak kıvranırken yaradan fışkıran kan yerde birikti. Adamın bacakları çırpındı ve ağzından oluk oluk kanla beraber feci bir gurultu çıktı.

Seyirciler hâlâ bön bön bakıyorlardı.

"Neler oluyor?" diye sordu biri, herkes hayretler içinde beklerken.

Udgar nihayet kıpırdanmayı bıraktı. Kan birikintisi yayılmaya devam ederek toprağa sızdı. Yine de başlar iki yana sallandı, gözler kısıldı, sorular fısıldandı.

Gula-Rhunlardan biri yerde yatan Udgar'a yaklaşıp onu in-

TELEGRAM KAKTUSUNX
celedi. Herkes bulmacaya açıklık getirilmesini bekledi. Adam doğrulurken şok geçirdiği her halinden belliydi. "Udgar... Udgar ölmüş."

Yine tezahürat kopmadı. Beklenen cevap bu değildi. Kan da olmasaydı Udgar'ın numara yaptığını, rakibine vurmak için onu yakınına çekmeye çalıştığını düşünebilirlerdi. Kendi gözleri bile çıtı pıtı bir kadının Gula devini öldürdüğüne inanmaya yetmiyordu. Hele Moya'nın bunu göz açıp kapayıncaya kadar becermiş olması durumu daha da inanılmaz kılıyordu.

Raithe önce ölü savaşçıya, ardından yayını çözmeye başlamış Moya'ya baktı. "Başardın." Persephone'ye doğru döndü. "Başardı. Gerçekten başardı! Yaptığı... yaptığı olağanüstüydü!"

"İyi misin, Moya?" diye sordu Persephone.

Moya kafa sallamasına rağmen ne gülümsedi ne de küstahça bir yorumda bulundu. Yüzünde vakur ve ciddi bir ifade –bir savaşçı bakışı– vardı.

"Mari'nin kutsal eli aşkına," diye mırıldanan Lipit gözlerine inanmakta zorlanarak kararsızca bir adım attı. Udgar'ın yerde yüzükoyun yatan suretine uzun uzun baktı. Tirre reisi bunun ardından huşuyla Persephone'ye doğru döndü. "Artık gerçekten de karrelsin."

Tegan başını salladı. "Karrel sensin." Warric Klanı'nın reisi bunun ardından Persephone'nin önünde diz çökerek Lipit'i gölgede bıraktı.

"Evet, karrel sensin," diye doğrulayan Harkon da diz çöktü.

Krugen ile Alward onları taklit ederek duruma resmiyet kazandırdılar.

"Kılıcımı sana adardım," dedi Raithe, "ama benimkilerin ikisi de kırıldı."

"Sana yenisini yaparım," dedi Roan ona. "Asla kırılmayacak sağlam bir tane."

Tekchin koşup Moya'nın yanına geldi. "Bir de mızrak atmayı bilmiyorsun sanıyorduk! Yaptığın müthişti! Hiç böylesine rastlamamıştım. Mızrağı göremedim bile."

Moya hızla Fhrey'e doğru döndü. "Öyle mi? Eh, güven bana, bir daha sevdiğim birine zarar verirsen kesinlikle görürsün!"

Kafası karışan Tekchin geri çekildi.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Moya adamın üstüne yürüyüp onu bir parmağıyla dürttü. Gözleri Udgar karşısında olduğundan çok daha fazla hiddet doluydu. Gifford'ı işaret etti. "Eğer *bir daha* öyle bir şey yaparsan Mari üstüne yemin ederim ki gözümü bile kırpmadan–"

Tekchin kendini savunmak istercesine ellerini kaldırdı. "Ben bir şey yapmadım ki."

"Ama engel de olmadın. Ciddiyim, Tekchin! Seni zehirli bir yılanmışsın gibi gebertirim. Seni veya herhangi bir Galantia'yı." Eres'e hışımla baktı. "Ve eminim ki bunu yüz metreyi aşkın bir mesafeden yapabilirim."

"Moya," dedi Gifford, "önemli değil."

"Hayır, önemli!" Genç kadın Tekchin'e dik dik bakmayı sürdürdü. "Yardım edebilirdin ama orada öylece durup seyrettin. Hem de o... o..."

"Olanlardan ben de hoşlanmadım," dedi Tekchin.

"Ama müdahale etmedin! Neden etmedin? *Neden?* Diğer herkes gibi öylece durup seyrettin. Gifford'ın haykırışlarını, çığlıklarını duydun. Peki ne yaptın? Hiçbir şey!"

Genç kadın hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Moya, ben–"

Moya bir elini Tekchin'in önüne kaldırdı, gözyaşlarını sildi, sonra da yavaşça Gifford'ın yanına gitti. Çömlekçinin gözünün içine değil, ancak ayaklarına bakabildi. "Gifford, çok... çok... özür dilerim. Öyle üzgünüm ki."

Gifford koltuk değneğini bıraktı, sekerek bir adım attı ve kollarını kadına dolayıp ona sıkıca sarıldı. "Sovun değil."

Moya adamın göğsüne yasladığı başını iki yana salladı.

"Moya, az önce bizi Kovkunç Udgağ'dan kuvtağdın. Seni tenziğ ediyoğum."

"Tenziğ mi?" diye sordu Moya.

Roan onlara göz attı. "*Bağışlıyorum* demek istiyor. Biraz peltek konuşuyor ya, ondan."

Gifford gülümsedi. "Hatta sana biğkaç tane daha kıvık kemik borcum olabiliğ. Öyle büyük bi iş başavdın ki."

Gifford genç kadına sarılırken ve Moya ağlamayı sürdürürken Tekchin boynunu bükerek oradan uzaklaştı.

"Bekle!" diye seslendi Moya, bunu fark edince. Gifford'ın

TELEGRAM KAKTUSUNX
alnına bir öpücük kondurdu. "Sağ ol," diye fısıldadı, ardından Tekchin'e doğru döndü. "Çok çirkinsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Tekchin kafa salladı. "Bir iki defa söylemiştin."

Moya ağırlığını kılıcının takılı olduğu kalçasına verdi. Kollarını kabaca göğsünde kavuşturup Fhrey'e kaşlarını çattı. "Eh, unuttuysan veya ben yokken biraz geliştiğini sanıyorsan öyle olmadığını bilmeni istedim. Hâlâ en kötü gününde Tetlin'in kıçından daha çirkinsin... ama..."

"Ama?" Tekchin başını hafifçe yana yatırdı. Kadını incelerken gözleri kısık, dudakları hafifçe aralıktı. "Ama ne?"

"Ama bu gitmeni istediğim anlamına gelmez."

Fhrey gülümsedi.

"Sakın bana sırıtayım deme," dedi Moya.

O sırada meydanın karşısındaki küçük Gula-Rhun grubunun arasında bir didişme başladı.

"Kanun böyle!" diye bağırdı bir Gula. İçlerinden biri bir diğerini itti, itilen ona karşılık verdi.

Atılan bir yumruğu bir başkası izledi. Kavgaya iki adam daha karıştı. Derken bir mızrak saplandı ve adamlardan biri yere yığıldı. Mızraklı adam Persephone'yi nefret dolu gözlerle süzdü. Kanlı silahı cesetten çekip çıkardığı gibi meydanda ona doğru koştu.

Düellonun ardından kılıcı göstermek için Tesh'in yanına gitmiş olan Raithe araya girmeye davrandı. Moya da koşarken kılıcını çekerek aynı şeyi yaptı. Fakat Gula-Rhun ikisinden de hızlıydı ve Persephone'nin bir adım dibine kadar girip orada durdu. Udgar kadar iri kıyım olmamakla beraber yine de dehşet vericiydi: çarpık sarı dişler, boş bir göz yuvası ve önkolunda kıvrık bir yılan dövmesi. Mızrağı tutan devasa elleri kanla kaplıydı.

Persephone kıpırdamadı. Gözünü bile kırpamayacak kadar korku içindeydi. Buna rağmen yavaşça, hem de çok yavaşça başını kaldırarak adamın tek gözünün içine baktı.

Bir tepegöz, diye aklından geçirdi. *Bir tepegöz tarafından öldürüleceğim!*

"Ben Dunn Klanı'nın reisi, Siegmar oğlu Siegel."

Persephone'nin elinden gelen tek şey başını dik tutmaktı. Çenesini kasarak dikkatini o tek göze odakladı. Adam bir an için

TELEGRAM KAKTUSUNX
şaşırmış gibi gözüktü, sonra geri çekilip Persephone'yi baştan aşağı süzdü. "Bakılacak bir tarafın yokmuş." Başını evet der gibi sallamaya başlarken alt dudağı gönülsüzce bir onay belirtisiyle kıvrıldı. "Ama cesurmuşsun."

Kılımı kıpırdatamayacak kadar korkuyorum! diye düşündü Persephone.

Henüz Raithe'i veya Moya'yı fark etmişe benzemeyen tepegöz başını çevirip arkasındaki diğer Gula-Rhunlara göz attı, sonra tekrar Persephone'ye doğru döndü. "Bize bunun nasıl yapılacağını gösterebilir misin?" Moya'yı işaret etti. "Tanrılara nasıl öyle yapılacağını? Onları uzaktan öldürmeyi?"

"Onlar tanrı değiller," dedi Persephone. "Sadece Fhreyler. Ve evet, Moya sizi eğitebilir. Roan da size bronz silahları kıracak kılıçlar ve Fhreylerin sihrini durdurabilecek işaretlere sahip kalkanlar verebilir."

Siegel ağzındaki çarpık dişleri göstererek sırıttı. Başını bir kez daha salladı, ardından Raithe'e doğru döndü. "Bakırkılıç'ın oğlu, bunu kabul ediyor musun? Bu kadının bizi zafere götürebileceğine inanıyor musun?"

"Udgar beni öldürebilirdi," dedi Raithe. "Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Evet."

"Yine de onunla dövüşürdüm. Persephone'nin uğruna canımı feda ederdim. Başka hiç kimsenin değil... sadece onun."

Siegel tekrar Persephone'ye baktı. "Ve bizi davet eden sendin, öyle mi?"

"Galip gelmenize ihtiyacım var," dedi kadın. "Sizin de hayatta kalabilmek için bize ihtiyacınız var. Birlikte özgürlüğümüzü kazanabiliriz."

Adam sırıttı, sonra herkes duysun diye sesini yükseltti. "Bu kadın Udgar'ı öldürdü. Tanrılar seçimlerini yaptılar. Rhen Klanı'ndan Persephone artık karrel. Rhulyn *ve* Gula karreli."

Siegel bir elini mızrağının ucuna götürdü ve avucunu çentikli yeşim kenardan geçirerek uzun bir kesik açtı. Sonra kanayan elini ileri uzattı.

Raithe gidip demir yalımın kenarını Persephone'ye sundu ve başını evet dercesine salladı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Yumuşacık beyaz eline bakan Persephone titreyen bir karınla ve sıkılı bir çeneyle o eli yalımın üstünde tuttu. Raithe kendi elini onunkinin üstüne koydu ve kadının derisini keskin kenara bastırdı. İşi çabucak bitirdi. Persephone avucunda yanmaya benzer bir acı hissetti.

Avucuna bakmak istemedi. Kılıcın ne yaptığını görmekten korkuyordu. Onun yerine elini uzattı. Sırıtmayı sürdüren Siegel o eli tutup sıktı. Persephone'nin canı yansa da adamın isterse elindeki her kemiği kırabileceğini tahmin etti. O dişlerini sıkmaya, Siegel ise sırıtmaya devam ettiler.

"Artık karrelsin," dedi adam ona. Persephone'nin elini bırakıp bileğini kavradı, neredeyse omzunu çıkararak kolunu havaya kaldırdı ve arkasındakilere bağırdı. "O artık karrel!"

Adam nihayet parmaklarını açtığında dirseğine kanlar akan Persephone zonklayan elini göğsüne bastırdı. Raithe çoktan hazır ettiği bir kumaş parçasını kadının yarasına sardı. Persephone kapının oradaki diğerlerine doğru yürümekte olan Siegel'a arkasını döndü. Moya'ya bakıp *of!* diye ağzını oynattı.

"Roan, git Padera'yı çağır," dedi Moya. "Ona sargı bezleri ve bir iğne getirmesini söyle. Kusura bakma, Raithe ama On Klan'ın Karreli en iyisini hak ediyor."

"Keskindi, değil mi?" diye kocaman bir tebessümle sordu Roan.

"Çok," diyebildi Persephone sıkılı dişlerinin arasından.

"Roan... Padera... hemen! Yürü!" diye çıkıştı Moya ve Roan koşup gitti.

Reisler tarihteki ilk Rhulyn-Gula kutlaması için şarap getirilmesini ve şişlere et geçirilmesini emrettiler.

"İyi misin?" diye sordu Moya, kolunu reisinin omzuna atarak.

"Elim acıyor ama evet. Sanırım iyiyim."

Moya ona sarıldı. "Peki başka nesin, biliyor musun?"

Persephone yavaşça kafa salladı. "Karrelim."

TELEGRAM KAKTUSUNX

32

Plan

İşte her şey böyle olup bitti. Persephone böyle On Klan'ın karreli seçildi ve Moya onun Kalkan'ı oldu. Ayrıca Roan yayı böyle icat etti ve Suri Sanat'ta böyle ustalaştı. Ben de yazmayı böyle öğrendim. Sanırım her birimiz maceralarımızın sona erdiğine ve Raithe gibi insanların ve Nyphron gibi Fhreylerin idareyi devralıp bizim başlattığımız işi Persephone'nin rehberliğinde bitireceklerine inandık. Bundan sonra olacakları kesinlikle beklemiyorduk. Başkalarının da beklediğini hiç sanmam.

–Brin'in Kitabı

"Ya şimdi?" diye sordu Nyphron, başını iki yana sallayarak. "Her şey tıkırında gidiyordu. Ta ki... Sadece Rhunların karrel olabileceğini söyleyen o aptalca kuralı neden bilmiyordun? Sen bir Rhun'sun. Neden bilmiyordun?"

Malcolm cevap vermedi. İkili kumsalda dalgaların sınırına kadar yürümüştü. Malcolm azıcık bile mahcup ve hatta endişeli gözükmüyordu. Nyphron'un babasının eski kölesi belli belirsiz gülümsedi, ardından dönüp denize baktı.

"Biliyorsun, başka Rhunlar da geliyor," dedi. "Warric'ten, Melen'den ve Menahan'dan binlercesi daha, şimdiden yürüyüşe geçti. İstediğin, sahip olmayı düşlediğin ordu yolda. Ve Persephone sana onları donatma imkânını sundu. Geriye bir tek vereceğin eğitim kalıyor."

"Geriye *bir tek* o kalmıyor," diye söylendi Nyphron. "Bu *benim* ordum değil çünkü karrel *ben* değilim! Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdın. Kendinden o kadar emindin ki..."

TELEGRAM KAKTUSUNX

Nyphron adamı omuzlarından tutup kendisine doğru çevirdi. "Bekle. Biliyordun. Öyle değil mi?"

O belli belirsiz tebessüm tekrar ortaya çıktı.

"Aslına bakarsan hayır. Alon Rhist'te köle olarak tutulmak Rhun gelenek ve göreneklerini etraflıca öğrenmemi pek kolaylaştırmadı. Buna rağmen o tür bir rolde senin türünden birine güvenmeyeceklerini tahmin ediyordum. Özellikle de halkınla canları pahasına savaşırlarken."

"Öyleyse bu kibirli tebessümün neden? Neyi gözden kaçırıyorum?"

"Bizzat akıl edememene şaşırdım. Kanun seni karrel olmaktan men ediyor ama bir karrelle evlenmenin önünde hiçbir engel yok. Kocası olarak Persephone'yle beraber hüküm sürebilirsin."

Evlenmek mi? Bir Rhun'la mı? Nyphron'un bunu düşünmemiş olması hiç de şaşırtıcı değildi. Evlilik tam bir vakit kaybıydı. Çiftler uzun yılların ardından kaçınılmaz bir şekilde birbirlerinden kopardı. Babası annesiyle hiç evlenmemişti ve bu ikisinin de işine gelmişti. Bir Rhun'la evlenme fikri daha bile absürddü. "Saçmalama."

"Persephone'nin askerlerinin eğitilmesi ve stratejilerin planlanması için sana ihtiyacı var. Fhreylerin en zayıf yönlerinin neler olduğunu ve o zafiyetlerden en iyi nasıl istifade edileceğini bilmiyor. Sen olmadan, o demir silahlı binlerce savaşçı bir avuç ürkek çiftçiden öteye geçemez. İlk Miralyit depreminde çil yavrusu gibi dağılırlar."

Malcolm tebessümünü genişletti. "Doğru zamanda ve uygun bir üslupla dile getirilirse Persephone evlilik teklifini kabul edebilir. Seni çekici bulmasa bile öyle bir birlikteliğin hikmetini anlayacağına inanıyorum. O çok gerçekçi bir kadın ve halkına her şeyden çok değer veriyor."

Nyphron dönüp dahla baktı. Rhunlar malzeme topluyorlardı. Yeni bir liderleri, yeni bir umutları vardı. Ayrıca daha iyi bir gelecek beklentisiyle moralleri yüksekti.

"Ve elbette hem ondan hem de doğurabileceği çocuklardan uzun yaşayacaksın," diye sözlerini sürdürdü Malcolm. "Yeterince neslin ardından insanlar yalnızca sen ne hatırlamalarını istiyorsan onu hatırlayacaktır... Persephone hakkında... savaş hakkın-

TELEGRAM KAKTUSUNX
da... ve senin hakkında. Günün birinde Büyük Nyphron olarak bilineceğinden ve tarihteki en etkileyici imparatorluğu kuracağından adım gibi eminim."

• ● •

"Onun için bir şey yapabilir misin?" diye yaşlı kadına sordu Suri.

Arion muhtemelen Padera'dan yirmi beş kat daha yaşlıydı ama kırışıklıkların ve ağarmış saçların getirdiği bilge görünüm onda yoktu. Padera bilgeler bilgesi olmaya yetecek kadar kırışıklığa sahipti. Ayrıca Maeve'e göre ak saçlı olmayıp başına sardığı bezin altında keldi. Her şeye aklı eren Tura bile hayattayken bu kadar yaşlı gözükmezdi.

"Hımm," diye sesli düşündü ihtiyar kadın. Fhrey'e bakarken alt dudağını emerek bir parça hamur gibi yuvarladı.

Persephone'den dahl kapısında ayrılan Suri, Brin ve üç cüce Arion'u Dahl Tirre duvarı boyunca taşıyıp yünün altındaki eski kamplarına yatırmışlardı. Orada bir tek Padera'yı bulmuşlardı. İhtiyar çiftçi karısı buruşuk bir kumaş yığınının içinde oturuyor, iki marifetli elle kendisi için çok büyük olan bir gömleğin deliğini yamıyordu.

Ikınarak ayağa kalkan Padera bir elini Arion'un alnına koydu. Aşırı derecede esnek dudakları düşünceli bir edayla kıpırdandı. Başparmaklarını Fhrey'in gözlerinin üstüne koydu ve onu öpecekmişçesine eğildi. Sonra Arion'un boğazını kavrayıp parmaklarıyla Miralyitli'nin boynundaki yumuşak çukuru yoğurdu. Kafa sallayıp elini çekti ve paytak adımlarla yemek çukuruna kadar gitti. Közlerin üstüne iki kütük koydu, kütükler tutuşuncaya kadar üfledi, sonra da alevlerin üzerine hayvan postundan bir tulum astı.

"Eee?" diye sordu Suri.

"Göreceğiz." Padera tuluma bir sukabağından su döktü. "Sanki tamamen burada değil gibi, değil mi? Göçüp gitmemiş ama burada da değil."

Suri gemi yolculuğunun çoğunda yaptığı gibi Arion'un yanına oturdu. Fhrey daha önce de pek zinde gözükmemesine rağmen artık neredeyse bembeyaz denecek kadar solgundu. Suri bunu

TELEGRAM KAKTUSUNX
mağarada, hatta gemide fark etmemişti ama tanıdık çimenlerin ve toprağın üstündeyken kadının ne kadar açık renkli –ne kadar ölü– durduğu gözünden kaçmadı.

"Ölü değil," dedi Padera.

Aklından geçenlerin okunduğunu düşünen mistik şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Hayır, ölü değil ama çok yakın. Sınırda. Aynı şeyi bin defa görmüşümdür. Genellikle ateşli hastalıklarda böyle olur. Hasta terler, inler, hayaller görür. Sonra sakinleşip usulca yatar... ve sınırda durur. Sanki gitse mi kalsa mı karar vermeye çalışır."

"Onu kalmaya ikna etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Aslında yok," dedi yaşlı kadın, bir kavanozdan yapraklar alıp kaynayan suya atarak. O öyle yapar yapmaz Suri'nin burnuna koyungözü kokusu geldi. "Üstünde söğüt kabuğu var mı?"

Suri başını salladı.

"Olmasa şaşardım. Ver."

Yaşlı kadın kabuğu alıp kırdı ve onu da suya kattı. "Gitmek isterse gider. Elimizden hiçbir şey gelmez. Ama... eğer kalmak isterse... geri dönüşünü kolaylaştırabiliriz."

Suri boynunu büktü.

"Herhalde Dherg diyarında işler o kadar iyi gitmedi?" diye sordu Padera. "En azından istediğinizi elde ettiniz mi?"

Suri cevap vermedi.

"Kurdun nerede?"

Çantasını boşaltmakta olan Brin donakaldı. "Bence bu hiç–" demeye başladı.

"Arion yaşayabilsin diye onu öldürdüm," dedi Suri.

Yaşlı kadın tekrar dudağını emerek kafa salladı. Sonra da uzanıp Suri'nin ellerini tuttu. "Kendini suçlamaktan vazgeç. Bunun ikinize de yararı olmaz."

Boğazı düğümlenen Suri yutkunmakta zorlandı.

Padera kızın sırtını sıvazladı, sonra da yanından ayrıldı. Dikkatini bu sefer Brin'e yöneltti. "Peki sen orada ne yapıyorsun?"

Brin barınaklarının arkasına yığılı malzemeleri eşelemekle meşguldü. "Caric'te bir duvara asılı bir harita gördüm. Kumaş gibi yumuşak bir tür hayvan postundan hazırlanmıştı. Üstünde-

TELEGRAM KAKTUSUNX
kileri mürekkep denen bir şeyle çizmişlerdi. Mürekkep aslında tebeşirimsi bir taştan üretilen bir boya ama Roan daha iyisini yapabileceğini söylüyor. Kitap çamı diye bir ağaç var. Roan onun şurubundan bir reçine hazırlayabilirmiş. Söylediğine göre pişirildiği zaman kapkara kesilirmiş."

"Doğru, kesilir."

"Roan ayrıca içi boş bir saman çöpünün, tüyün veya sazın reçineyi tutacağını ve işaretler koymayı kolaylaştıracağını düşünüyor. Bildiğim kadarıyla burada birkaç kuştüyü vardı. Onları arıyorum."

"Peki tüm bunları neden istiyorsun?"

Brin yaşlı kadına parlak gözlerle baktı. "Dünyanın tarihini yazacağım. Hafif olsun, kolay taşınsın ve ebediyen dayansın diye her şeyi yumuşak, tabaklanmış hayvan derilerine koyacağım. Ben öldükten asırlar sonra bile insanlar onları anlayabilecekler ve neler olduğunu bilecekler. Fhreyler savaşı kazanıp kökümüzü kazısalar bile bunlar geride kalacak. Ve gerçeği aynen anlatacağım. Hiç kimse yalan söyleyemeyecek, hikâyeyi değiştiremeyecek veya yaşananları unutmayacak. Gronbach adlı kötü kalpli bir cüceden, Balgargarath adlı korkunç bir canavardan, Moya adlı kudretli bir savaşçıdan, Persephone adlı harika bir liderden ve Roan adlı bir dâhiden herkesin haberi olacak." Dönüp Suri'ye göz attı. "Suri adlı güçlü bir büyücüden, Arion adlı bilge bir Fhrey'den... ve de Minna adlı cesur ve güzel bir kurttan... dünyadaki kurtların en akıllısından da."

"Teşekkürler," diye fısıldadı Suri.

"Ebeveynlerim hakkında da yazacağım ki asla unutulmasınlar. Bir bakıma asla ölmeyecekler. Her neyse, hepsini kaydedeceğim ve böylece hiç kimse bizi yahut onları unutmayacak. Ayrıca tabletlerden öğrendiklerimi de ekleyeceğim. Bu gelmiş geçmiş en eksiksiz, en güzel öykü olacak ve asla akıllardan çıkmayacak."

"Peki o öyküye ne diyeceksin?" diye sordu Padera. "*Rhen Klanı'nın Öyküsü* mü?"

Brin başını iki yana salladı. "İçinde klanımızdan fazlası olacak. Rhulynlerden veya Gulalardan fazlası. İçinde her şey olacak." Genç kız duraksayıp düşündü. "Buldum. Adını *Kitap Çamı İşaretlerim* koyacağım. Hem bu yeterince doğru bir isim olur."

TELEGRAM KAKTUSUNX

"Bir asır sonra o kitabı kimin yarattığını bilen biri kalır mı sanıyorsun? Belki de kendi adını kullanmalısın. Ona *Brin'in Kitap Çamı İşaretleri* de."

"Hoşuma gitti. Evet, ona öyle diyeceğim." Brin gülümsedi.

Padera hazırladığı karışımdan bir kâse getirip bir kaşıkla Arion'a azıcık içirdi. Fhrey inlese de öksürüp tıksırmadı. İlacı yuttu.

"Padera," dedi Brin, "onun için yapabileceğin başka bir şey yok mu?"

"Bunun faydası dokunur. Elimden daha fazlası gelmez."

"Suri?" diye sordu Brin. "Ya sen? *Sen* bir şey yapabilir misin?"

Suri şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ne gibi?"

"Mistikler şifacı değildirler, çocuk," diye açıkladı Padera. "Tura şifa sanatlarından bazılarını bilirdi. Şifalı ot gibi şeylerden anlarlar ama onların uzmanlığı başkadır."

"Hayır, bir mistik olarak değil," diyen Brin onlara bir adım yaklaştı ve yaşlı kadının yanındayken konuşmaya çekinircesine Padera'ya tedirgin bir bakış attı.

Suri'ye baktı. "Belgreig'den ayrılırken ve Neith'teyken yaptıkların... Madem ki öyle şeyler yapabiliyorsun... acaba..." Arion'a göz attı. "Bu işin nasıl yürüdüğünü veya nelerin mümkün olduğunu bilmiyorum ama sen ve Arion bir hapishaneye tıkılmadığınız ve... kaynaklardan mahrum kalmadığınız sürece hemen hemen her şeyi yapabilire benziyorsunuz. Ama şimdi bir şey yapmıyorsun. Merak ediyorum da... elinden hiçbir şey gelmiyor mu? Yani herhangi bir şey demedin mi?"

Suri hiçbir şey denememişti. Öyle bir fikir aklından bile geçmemişti. Geçtiği, Brin söyleyeceğini söylediği anda da küçük kız hem heyecana hem de korkuya kapıldı. Birinin nasıl iyileştirileceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Durumu daha da beter edebilirdi. Fakat Arion'un soğuk elini tutarken, onun solgun yüzüne bakarken... *Bundan daha beter etmek mümkün mü ki?*

"Bir şey yapabileceksen," dedi Padera ona, "fazla geçmeden yap. Kadıncağız sınırda ve bu durumdakiler genellikle karşı tarafa geçerler."

Suri'nin elleri titriyordu. Bu toprağı açıp kapamaya veya en iyi dostundan bir ejderha yaratmaya benzemiyordu. Uygulayabi-

TELEGRAM KAKTUSUNX
leceği belirli bir örü ya da kulağına fısıldayacak bir akıl hocası yoktu. Baştan sona tahmin yürütmesi, belki de var olmayan bir yolu el yordamıyla bulması lazımdı. İşe tek bir ilmikle başlayacak ve daha önce hiç görmediği bir dizilim oluşturmaya çalışacaktı. Başaramazsa Arion onun yüzünden ölebilirdi. *İkisini de öldürdükten sonra hayatıma devam edebilir miyim?*

Suri ne yapacağını bilmeden öylece oturdu. Gidişatı oluruna bırakmak daha akıllıca bir seçim gibi gözüküyordu. Hiçbir şey yapmazsa ve Arion ölürse en azından *bu* ölümde parmağı olmazdı.

Brin'le Padera onu beklentiyle seyrediyorlardı. Bakışlarına katlanamayan Suri onları görmemek için gözlerini yumdu.

Korkuyorsun, o kadar. En büyük sorunun bu. Tellere dokundun. Onları nasıl tutacağını biliyorsun. Orada yatan muazzam gücü anlıyorsun ve o gücün neler yapabileceğini gördün. Sanat'ı kullanarak sevdiğin birine zarar vereceğinden korkuyorsun. Seni dizginleyen işte o korku. Kanatlarını kazanmak için o korkuyu yenmelisin.

Arion'un elini okşadı. Teni öyle soğuk, öyle cansızdı ki.

Ne yapmalıyım? Tura, Minna, Her Şeyin Koca Anası. Ne olur karar vermeme yardım edin. Ne yapmalıyım?

"Şuna bak," dedi Padera. "Bu taraflarda ilk kez görüyorum. Deniz rüzgârlarının onlar için fazla kuvvetli olduğunu sanırdım. Bilirsin, çok narinler."

"Ne güzel," dedi Brin.

Suri gözlerini açınca solunda bir kıpırtı fark etti. Yünün altında bir kelebek uçuşuyordu. Böceğin yeşil-sarı renkteki iri, güzel kanatları parlak siyah kenarlıydı. Ziyaretçi hiç ses çıkarmadan bir müddet havada asılı kaldı. Suri hayatı boyunca hiç böylesini görmemişti. Sonra kelebek onların bakışları altında döndü ve oradan uçup gitti.

"Herhalde selam vermek için uğradı," diye yorum yaptı Padera.

"Hiç sanmıyorum." Suri derin bir nefes alıp ellerini kaldırdı. "Dayan, Arion. Geliyorum."

SON

TELEGRAM KAKTUSUNX

TERİMLER VE İSİMLER SÖZLÜĞÜ

Agave: Cüceler tarafından Elan'ın derinliklerinde yaklaşık altı bin yıl evvel keşfedilmiş, kadim bir kişinin hapishanesi.

Aiden (Fhrey, Miralyit): Gizli bir Miralyit cemiyeti olan Gri Pelerinlilerin liderlerinden biri.

Airenthenon: Aquila'nın toplandığı kubbeli ve sütunlu yapı. Orman Tahtı veya Kapı kadar eski olmasa da Estramnadon'daki en eski *bina*.

Akdiken Koyağı: Suri ile Tura'nın yuvası.

Alaçuk: Tek bir odadan ve genellikle saman kaplı konik bir çatıdan oluşan tipik Rhun konutu.

Alon Rhist: Rhulyn ve Avrlyn arasındaki sınırda bulunan başlıca karakol. Instaryalıların yönetimindeki kale, Rhunların Fhrey topraklarına geçmelerini önleyen bir tampon görevi görür. Dherg Savaşı sırasında ölen dördüncü Fhrey Feyninin ismini almıştır.

Alward (Rhun, Nadak): Fhreylerin yok ettiği iki klandan biri olan Nadak'ın yeni lideri.

Alysin: Ahretin üç âleminden biri. Cesur savaşçıların öldükten sonra gittikleri bir cennet.

Amfora: Tabana doğru daralan oval bir gövdeye sahip, kırılgan bir saklama kabı.

Anwir (Fhrey, Instarya): Nyphron'un Galantialarının Fhrey olmayan tek mensubu. Suskun ve içine kapanık Anwir düğümlerden iyi anlar ve silah olarak bir ağ kullanır.

Aquila: Tam karşılığıyla, "seçim yeri." Aslen Gylindora Feyn'e bir asırdan uzun zamandır yardım eden Fhrey grubunun resmen tanınmasıyla ortaya çıkmıştır. Her bir kabilenin lideri danışman sıfatıyla tavsiyeler verir ve imparatorluğun genel idare-

TELEGRAM KAKTUSUNX

sine katkıda bulunur. Kıdemli konsey üyeleri kendi kabilelerince seçilirler veya Feyn tarafından atanırlar. Kıdemsiz üyelerse kıdemliler tarafından seçilirler. Feynin yetkisi Ferrol'ınki kadar mutlak olduğundan Aquila doğrudan bir güce sahip değildir. Lakin gücün verasetinde büyük bir nüfuzu bulunur. Feyne meydan okuyan bir rakibin Gylindora'nın Borusu'na erişip erişemeyeceğini Kayyım ve Vasi belirler.

Aquila Himayedarı: Gylindora'nın Borusu'nun bakıcısı ve Kayyım'la beraber veraset sürecinin ifasından sorumlu iki Fhrey'den biri. Himayedar ayrıca gerektiğinde yeni bir Kayyım seçmekten de sorumludur.

Arion (Fhrey, Miralyit): Prens Mawyndulē'nin eski mürebbiyesi ve Fenelyus'un öğrencisi. Cenzlyor olarak da tanınır. Kanun kaçağı Nyphron'u adalete teslim etmesi için Rhulyn'e gönderilen Arion, Malcolm adlı bir Rhun'un taşla başına vurması sonucu yaralanmıştır. Gryndal adlı kabiledaşı Dahl Rhen'i yok etmekle ve bütün sakinlerini öldürmekle tehdit ettiğinde Arion onunla dövüşmüştür.

Asendwayr: Uzmanlığı avcılık olan Fhrey kabilesi. Bazı mensupları Instaryalılara et tedarik etmek için hudutta görev yapar.

Asika: Kaftana benzer uzun bir Fhrey giysisi. Çok sayıda sargısı ve bağı, çeşitli şekillerde giyilmesine imkân tanır.

Aslan Kolordusu: Feynin özel muhafızları.

Atlatl: Bir mızrağın fırlatılabileceği mesafeyi artıran bir aygıt.

Avempartha: Fenelyus tarafından Nidwalden Nehri'ndeki büyük bir şelalenin üstünde yaratılmış Fhrey kulesi. Akan suyun yardımıyla Sanat kullanımını güçlendirebilir.

Avrlyn: Namıdiğer "Yeşil Diyar." Kuzeyde Hentlyn'e ve güneyde Belgreig'e komşu Fhrey hudut bölgesi. Bern Nehri'nin güney ve doğu kollarıyla Rhulyn'den ayrılır.

Ayaz: Persephone, Arion ve Suri'nin Hilal Orman'daki bir rulda buldukları üç Dherg'den biri. Sel'in ikiz kardeşi.

Bahçe: Fhrey toplumundaki en kutsal yerlerden biri. Meditasyon ve tasavvur amacıyla kullanılan bu yer Estramnadon'un merkezinde yer alıp Kapı'yı çevrelemektedir.

Bakırkılıç: Raithe'in babası Herkimer'in lakabı. Kullandığı sıra-

TELEGRAM KAKTUSUNX
dışı silah sebebiyle, ona bu ismi düşmanı Gula-Rhunlar takmışlardır.

Balgargarath: Neith'te ikamet eden ve Dherg halkının anavatanlarına dönmesini engelleyen bir yaratık.

Başbakan: Fhrey toplumunda Feynin ve Kayyım'ın ardından en önemli üçüncü şahıs. Başlıca rolü Talwara'nın gündelik idaresidir. Gryndal'ın ölümünün ardından bu makama Kabbayn getirilmiştir.

Batı Birikinti: Tirre'deki Rhen yerleşkesinin daha seçkin bölümü.

Belgreig: Elan'ın güneyinde, Dherg halkının ikamet ettiği kıta.

Belgric Savaşı: Fhreyler ile Dhergler arasındaki bir savaş. Dherg Savaşı ve Elf Taarruzu Savaşı olarak da bilinir.

Belgriclungreialar: Dherglerin Belgreig'e yerleştikten sonraki yıllarda kendilerine ve türlerine taktıkları isim.

Berg Rulu: Neith'in derinliklerinde yer alan bir geçit.

Bern: Kuzey–güney yönünde akan ve Rhulyn ile Avrlyn arasındaki sınırı belirleyen nehir. Rhunların bu nehrin batı yakasına geçmeleri yasaktır.

Brekon moor: Leih moorun kadınlar için olan versiyonu. Çeşitli şekillerde sarılabilen çok yönlü bir giysi.

Brin (Rhun, Rhen): Sarah ile Delwin'in kızı, Dahl Rhen'in Örf Bekçisi ve meşhur *Brin'in Kitabı*'nın yazarı.

Brin'in Kitabı: Rhun halkının tarihini kayıt altına alan ilk yazılı eser. Kökeni Rhunlar ile Fhreyler arasındaki ilk savaşın yaşandığı zamana dayanır.

Boz: Tura ve Suri tarafından Boz Grin olarak bilinen, Dahl Rhen sakinlerine dehşet saçan azılı bir ayı. Persephone ile Reglan'ın en büyük oğulları Mahn ve Örf Bekçisi Maeve de dahil, dahlın pek çok sakininin ölümünden sorumludur. Sonunda Persephone tarafından öldürülmüştür.

Büyük Kıtlık: Rhunların ekinlerinin çoğunu yok ederek toplu açlığa ve pek çok ölüme yol açmış fevkalade sert şartlara sahip bir yıl.

Büyük Savaş: Fhrey halkı ile Rhunlar arasındaki ilk savaş.

Caratacus (Fhrey): Ferrol'ın borusunu ilk Feyn Gylindora Feyn'e getiren bilge danışman. Orman Tahtı'nın yaratıcısı.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Carfreign Arenası: Estramnadon'da müsabakaların ve gösterilerin düzenlendiği büyük açık hava meydanı. Lothian orada Zephyron'u bilhassa kanlı bir Uli Vermar düellosunda yenmiştir.

Caric: Rhun köyü Vernes'e göre Mavi Deniz boğazının karşısında bulunan Dherg liman kenti. Şehir Dherglerin anavatanı Neith'in hemen dışına inşa edilmiştir.

Cenzlyor: Fhrey dilinde "aklı tez" anlamına gelen ifade. Feyn Fenelyus tarafından Arion'a bahşedilen ve onun Sanat'taki ustalığını gösteren bir sevgi unvanı.

Clempton: Dureya'da küçük bir köy. Tanrı Katili Raithe'in yurdu.

Cobb (Rhun, Rhen): Bir domuz çobanı ve Dahl Rhen'in kapı nöbetçisi.

Cüceler: Minik boyutlardaki herhangi bir flora veya fauna (*cüce buğday* veya *cüce tavşan* gibi). Ayrıca telaffuzu daha kolay olduğu ve *Dherg* kelimesi gibi hakaret kabul edilmediği için Persephone'nin Belgriclungreialara taktığı isim.

Çotuk (Rhun, Rhen): Konniger'ın Kalkan'ı. Moya'nın zorla sözlendirildiği Çotuk, Reglan'ın iktidarını devirmekteki rolünü gözden geçirince Konniger tarafından öldürülmüştür.

Dahl (tepe veya höyük): Bir klanın başkenti olan ve insan yapımı bir tepenin zirvesindeki konumuyla nitelendirilen Rhun yerleşkesi. Dahllar genellikle bir tür duvar veya istihkâmla çevrilidir. Her birinde klan reisinin yaşadığı merkezî bir konağa ek olarak diğer köylülere barınma imkânı sunan bir dizi alaçuk bulunur.

Delwin (Rhun, Rhen): Bir koyun çobanı; Sarah'nın kocası, Brin'in babası.

Derin Baca: Neith'te şehrin dibine inen dehliz.

Dherg: Elan'ın beş insansı ırkından biri. Uzun yaşayan bu hünerli zanaatkârlar dünya üstündeki çoğu yerden kovulmuşlardır. Fevkalade inşaatçılar ve silah yapımcılarıdırlar. Bu isim Fhreyce'de "aşağılık köstebek" anlamına gelen bir hakarettir. Dhergler kendilerine Belgriclungreialar derler.

Didan (Rhun, Dureya): Raithe'in ağabeylerinden biri.

Doğu Birikinti: Tirre'deki Rhen yerleşkesinin daha köhne bölümü.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Drome: Dherglerin tanrısı.

Drumindor: Mavi Deniz'deki büyük bir stratejik koyun girişinde bulunan faal bir volkana kurulu Dherg kalesi. İki dev kule, denizden gelebilecek istilalara karşı korunma sunar.

Dunn: Üç Gula-Rhun klanından biri. Diğer ikisi Erling ve Strom'dur.

Dureya: Rhulyn'in kuzeyindeki dağlık, çorak arazi ve aynı adı taşıyan Rhun klanının vatanı. Bölgenin tamamı ve klanın ikisi hariç bütün mensupları Instaryalı Fhreyler tarafından imha edilmiştir. Dureya yok olmadan önce Rhulyn-Rhunların en güçlü savaşçı klanıdır.

Düğümler: Sanat'ın doğal akışını sekteye uğrattıkları bilinen düğümler genellikle iletişimde zorluk çıkarırlar ve fikir birliğinin gelişimine engel olurlar. Bir düğüm çözüldüğünde tartışmalar da çözülerek uzlaşmaya varılır.

Eilywin: Binaları tasarlayıp inşa eden Fhrey mimarları ve zanaatkârları.

Elan: Her Şeyin Koca Anası. Toprağın tanrısı.

Elan'ın Başlıca Beş Irkı: Rhunlar, Fhreyler, Dhergler, ghazeller ve Grenmorialar.

Elf: Fhreyce'de "kâbus" anlamına gelen sözcük ve Dherglerin Fhreylere hakaret etmek için kullandıkları aşağılayıcı bir ifade.

Eraphus: Dahl Tirre'nin deniz tanrısı.

Eres (Fhrey, Instarya): Nyphron'un Galantialarından biri, başlıca ustalığı mızraklar ve ciritlerdir.

Erivan: Fhreylerin anayurdu.

Erling: Üç Gula-Rhun klanından biri. Diğer ikisi Dunn ve Strom'dur.

Esbol Berg: Neith'in girişindeki dev kuleler ve kapı.

Estramnadon: Fhreylerin başkenti, Erivan ormanlarında yer alır.*Estramnadon Akademisi:* Miralyitlilerin Sanat eğitimi aldıkları okul. Akademiye girmek, bir yetenek imtihanı olan Sharhasa'dan geçmeyi gerektirir.

Eten: Nadak Klanı'nın eski reisi. O ve halkının hemen hemen tamamı bir Instarya saldırısında öldürülmüştür.

Fakuinler: Doğal kuvvetlerden direkt güç alamayan ve güç kaynağı olarak fiziksel elementleri kullanmaları gereken Sanatçılar.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Feyn: Görev süresi ölümüyle veya tahta çıkışından üç bin yıl sonrasıyla (hangisi önce gerçekleşirse) sınırlı olan Fhrey hükümdarı.

Fenelyus (Fhrey, Miralyit): Fhreylerin beşinci Feyni ve bu unvanı kazanan ilk Miralyitli. Belgric Savaşı'nda Fhreyleri yok olmaktan kurtarmıştır.

Ferrol: Fhreylerin tanrısı.

Ferrol'ın Yasası: Fhreylerin diğer Fhreyleri öldürmelerinin önündeki çiğnenemez yasak. Olağanüstü durumlarda Feyn (veya onun belirleyeceği bir şahıs) tarafından istisnalar yapılabilir. Ferrol'ın Yasası'nı çiğnemek, suçluyu toplumdan aforoz eder ve ahretten men eder. Hükmü Fhreylerin tanrısı verdiğinden hiç kimse gizlice veya bir tanık olmaksızın cinayet işleyerek Ferrol'ın Yasası'nı aşamaz.

Fhrey: Elan'ın başlıca beş ırkından biri. Uzun ömürlüdürler, teknik açıdan gelişmiştirler ve mesleğe dayalı kabilelere ayrılmışlardır.

Fhreyhyndia (Fhrey katili): Nyphron'un bazen Raithe'e atıfta bulunurken kullandığı bir kelime. Ayrıca Dureyalı Tesh'in benimsemek istediği isim.

Florella Plazası: Estramnadon'da Airenthenon'un önünde yer alan, gösterişli bir süs havuzuna sahip büyük meydan.

Furgenrok (Grenmoria): Elan'ın devleri olan Grenmoriaların lideri.

Galantialar: Nyphron'un liderlik ettiği, efsanevi mertlik ve cesaret serüvenleriyle ünlü Instarya devriyesi. Rhun köylerini yok etmeleri yönündeki emri yerine getirmedikleri için Alon Rhist'ten sürgün edilmelerinin ardından Dahl Rhen'de kanun kaçakları olarak yaşamlarını sürdürmektedirler.

Gath (Rhun): Büyük Tufan sırasında tüm klanları birleştiren ilk karrel.

Gelston (Rhun, Rhen): Grenmoriaların Dahl Rhen'e saldırıları esnasında üstüne yıldırım düşen çoban, Brin'in amcası.

Gifford (Rhun, Rhen): Dahl Rhen'in olağanüstü yetenekli çömlekçisi. Annesi onu doğururken can vermiştir ve geniş kapsamlı deformasyonları sebebiyle birkaç yıldan uzun yaşaması beklenmemiştir.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Goblinler: Elan'daki herkesin korktuğu ve dışladığı çirkin bir ırk. Amansız savaşçılar olarak bilinen bu ırkın en tehlikeli türü, sihir yoluyla elementlerin gücünden yararlanabilen oberdazalardır. Dherg dilinde şöyle bilinirler:

Ba Ran Ghazel (Denizin Unutulmuşları)

Fen Ran Ghazel (Bataklıkların Unutulmuşları)

Fir Ran Ghazel (Ormanın Unutulmuşları)

Durat Ran Ghazel (Dağların Unutulmuşları)

Grandford: Bern Nehri'nin Dureya'yı Alon Rhist'ten ayıran dar boğazında kurulu taş köprü. Fhrey–Rhun savaşının ilk resmi muharebesi orada gerçekleşmiştir.

Grenmorialar: Elan'da yaşayan devler ırkı.

Gri Pelerinliler: Fhrey toplumunun diğer mensuplarından daha yüksek bir varlık haline yükseldiklerine inanan gizli Miralyit cemiyeti.

Grin: Suri ile Tura'nın Hilal Orman'daki azılı ayı Boz'a taktıkları isim.

Gronbach Eyck Prigmoore (Dherg): Caric'in idarecisi ve aynı şehrin Usta Zanaatkârı.

Grygor (Grenmoria): Nyphron'un meşhur Galantialarının mensubu ve grubun tek devi. Yemek pişirmeye ve baharat kullanmaya düşkünlüğüyle tanınır.

Gryndal (Fhrey, Miralyit): Feyn Lothian'ın eski Başbakanı. Sanat'ın en yetenekli icracılarından biri olarak saygı görür. Dahl Rhen'de Tanrı Katili Raithe tarafından öldürülmüştür.

Gula-Rhunlar: Güneydeki yedi Rhun klanıyla uzun soluklu bir kan davası içinde olan üç kabilelik (Dunn, Strom ve Erling) kuzey Rhun ittifakı. Tarihsel olarak Fhreyler bu iki tarafı birbirine düşürmüşler ve karşılıklı husumetlerini teşvik etmişlerdir.

Gül Köprüsü: Fhreylerin başkenti Estramnadon'daki Shinara Nehri'nin üzerinde yer alan, güllerle süslü bir köprü. Gri Pelerinlilerin buluşma yeri.

Gwydry: Yedi Fhrey kabilesinden biri. Ekinleri ve besi hayvanlarını yetiştirmekten sorumlu çiftçiler kabilesi.

Gylindora Feyn (Fhrey, Nilyndd): Fhreylerin ilk lideri. Soyadı *hükümdar* ile eşanlamlı hale gelmiştir.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Gylindora'nın Borusu: Aslen efsanevi Caratacus tarafından Gylindora Feyn'e verilmiş bir merasim borusu. Himayedar'ın emanetindeki boru Fhreylerin liderliği için meydan okumakta kullanılır. Yalnızca bir Feynin ölümünün ardından veya her üç bin yılda bir Uli Vermar sırasında öttürülebilir. Bir Feynin ölümünün ardından öttürüldüğünde meydan okunan kişi Feynin varisidir. Feynin bir varisi yoksa veya üç bin yıllık bir iktidarın ardından öttürülüyorsa boru iki rakip için ayrı ayrı öttürülebilir.

Habet (Rhun, Rhen): Dahl Rhen'de maltızların ve konaktaki ateş çukurunun yanık kalmasından sorumlu alev bekçisi.

Hain: Mawyndulē'nin Dahl Rhen'deki Rhunlara yardım ederken Başbakan Gryndal'ın ölümünde oynadığı rol sebebiyle Arion'a taktığı lakap.

Harkon (Rhun, Melen): Melen Klanı'nın reisi.

Hegel (Rhun, Dureya): Raithe'in ağabeylerinden biri.

Heim (Rhun, Dureya): Raithe'in ağabeyleri arasındaki en amansız ve hünerli dövüşçü.

Hentlyn (dağlar diyarı): Avrlyn'in kuzeyinde, genellikle Grenmoriaların yaşadıkları bölge.

Her Şeyin Koca Anası: Tanrıça Elan'ın (dünyanın) bir başka adı.

Herkimer (Rhun, Dureya): Raithe'in Shegon tarafından öldürülen babası.

Hilal Orman: Dahl Rhen'in etrafında bir yarım daire oluşturan büyük orman.

Imaly (Fhrey, Nilyndd): Gylindora Feyn'in soyundan gelen, Nilynn kabilesinin lideri ve Aquila Kayyımı.

Instarya: Yedi Fhrey kabilesinden biri. Savaşçılar sınıfı olan Instaryalılar Belgric Savaşı'ndan beri Avrlyn sınırındaki hudut karakollarında görev yaparlar.

Iver (Rhun, Rhen): Bir oymacı ve acımasız bir köle sahibi; Roan ile annesinin eski efendisi.

İlk Kurul: Fhrey toplumunun temellerini atan grup. Caratacus ile Gylindora Feyn önde gelen üyeleri arasında yer alırlardı.

Jerydd (Fhrey, Miralyit): Avempartha keli.

Kabbayn (Fhrey, Eilywin): Ölümünün ardından Gryndal'ın yerine geçen mevcut Başbakan.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Kadim Kimse: Dherglerin Elan tanrılarından daha yaşlı olduğunu iddia ettiği varlık. Dhergler tarafından toprağın derinliklerindeki Agave'de bulunmuştur.

Kalkan: Namıdiğer "reisin Kalkan'ı" veya "reis Kalkan'ı." Reisin yakın koruması ve genellikle dahldaki en iyi savaşçı.

Kapı: Estramnadon Bahçesi'nde, efsanelere göre İlk Ağaç'ın yetiştiği yere açılan bir kapı.

Karrel: Zor zamanlarda birleşik Rhun klanlarına hükmeden tek bir kişi. Gath'ın zamanından beri hiç seçilmemiştir. Tirre Konseyi, yaklaşan Fhrey savaşında Rhun halkına önderlik edecek yeni bir karrel belirlemek amacıyla toplanmıştır.

Kayyım: Aquila'nın altı konsey üyesine başkanlık eden ve kıdemli üyelerin oylarıyla seçilen Feyn yardımcısı. Feynin yokluğunda Aquila toplantılarını açar ve kimin Gylindora'nın Borusu'nu öttürme hakkı olduğunu kararlaştıran Düello Konseyi'ni yönetir. Vasi ile Kayyım birlikte güç verasetini belirlemekten ve Uli Vermar meydan okuma sürecini yürütmekten sorumludurlar.

Kel: Prestijli bir kurumun yöneticisi veya müdürü.

Kleve: Fhreylerin Instarya kabilesinde tercih edilen basit ve pratik bir kısa kılıç.

Konniger (Rhun, Rhen): Dahl Rhen reisi Reglan'ın Kalkan'ı ve Tressa'nın kocası. Reglan'ı öldürdükten sonra Persephone başa geçinceye kadar Rhen'e kısa bir süre hükmetmiştir. Persephone'yi de öldürmeye çalışmıştır ve kazara Boz Grin tarafından öldürülmüştür.

Koca Birikinti: Sağanak yağışlar esnasında Tirre duvarlarının dışında toplanmış büyük bir su birikintisi. Rhen kampını iki farklı yaşam alanına ayırmaktadır: daha nezih Batı Birikinti ve onun kadar cazip olmayan Doğu Birikinti.

Krimbal: Nog âleminde yaşayan bir peri. Krimballar ağaç gövdelerindeki kapılardan geçerek Elan dünyasına yolculuk ederler. Çocukları çalmalarıyla bilinirler.

Krugen (Rhun, Menahan): Yedi Rhulyn klanının en zengini Menahan'ın reisi.

Krun: Melen Klanı'nın hami tanrısı.

Leih moor: Büyük bir pelerin. Rhun erkekleri tarafından çeşitli

TELEGRAM KAKTUSUNX
şekillerde kuşanılabilen ve çoğunlukla kemerle sabitlenen çok yönlü bir giysi. Leih moor ayrıca eşya taşımak için bohça veya battaniye olarak da kullanılabilir. Genellikle belirli bir klanın desenleriyle örülürler. Brekon moor adıyla bilinen kadın versiyonu daha uzundur ve daha köşeli bir kesime sahiptir.

Linden Lott: Neith'in düşüşünün ardından en büyük Dherg şehri. İnşaatçılık, silah yapımı ve kazı gibi Dherg halkının değer verdiği çeşitli uğraşlarda en iyilerin belirlenmesi için her yıl düzenlenen müsabakalara ev sahipliği eder.

Lipit (Rhun, Tirre): Dahl Tirre'nin reisi.

Lothian, Feyn (Fhrey, Miralyit): Fhreylerin baş hükümdarı, Mawyndulë'nin babası, Fenelyus'un oğlu. Instaryalı Zephyron'u küçük düşürücü ve zalimce bir güç gösterisiyle yendiği oldukça kanlı bir düellonun ardından iktidara gelmiştir.

Lothian Çağı: Lothian'ın Feyn olarak Fhrey halkına hükmettiği dönem. Lothian'ın saltanatı Fenelyus'un ölümünün ardından Uli Vermar'da Instaryalı Zephyron'u yenmesiyle başlamıştır.

Mador Dağı: Belgric Savaşı sırasında Feyn Fenelyus tarafından yaratılan ve on binlerce Dherg'in ölümüne sebep olan dağ.

Mador Muharebesi: Belgric Savaşı sırasında Fenelyus'un Sanat'ı ilk defa kullanarak Onuncu ve On İkinci Dherg lejyonlarını ezdiği, böylece Mador Dağı'nı ortaya çıkardığı Fhrey–Dherg muharebesi. Bu muharebe Dherg ilerleyişini durdurarak savaşın gidişatını değiştirmiştir.

Maeve (Rhun, Rhen): Dahl Rhen'in eski Örf Bekçisi ve Suri'nin annesi. Boz Grin tarafından öldürülmüştür.

Magda: Hilal Orman'daki en yaşlı ağaç; Miralyitli Başbakan Gryndal tarafından hedef alındığı zaman Dahl Rhen köyünü kurtarmakta hayati rol oynamış bilgiler de dahil, bilgece nasihatlerde bulunmasıyla tanınan kadim bir meşe.

Mahn (Rhun, Rhen): Persephone ile Reglan'ın oğulları. Boz adıyla bilinen azılı bir ayı tarafından öldürülmüştür.

Makareta (Fhrey, Miralyit): Gri Pelerinlilerin bir mensubu ve Mawyndulë'nin ilk kez gönül verdiği kişi.

Malcolm (Rhun, fahri Dureyalı): Zephyron'un eski kölesi ve Alon Rhist'in eski bir sakini. Bir taşla Shegon'a saldırmasının ardın-

TELEGRAM KAKTUSUNX
dan Raithe'le yoldaş olmuşlardır. Arion'a da benzer bir tarzla saldırmaktan sorumludur.

Mari: Dahl Rhen'in hami tanrısı.

Mavi Deniz: Bilinen toprakların güneyinde ve Belgreig'in doğusunda yer alan su kütlesi. Kimileri bitmek bilmediğine inanırken kimileri dünyanın son bulduğu sınırı teşkil ettiğini düşünür.

Mawyndulē (Fhrey, Miralyit): Fhrey diyarının prensi; Feyn Lothian'ın oğlu, Fenelyus'un torunu ve Arion ile Gryndal'ın eski öğrencisi. Raithe, Gryndal'ı öldürdüğünde Dahl Rhen'deydi. Halihazırda kıdemsiz konsey üyesi olarak Aquila'da Miralyit'i temsil etmektedir.

Mehan: Menahan Klanı'nın hami tanrısı.

Menahan: Yünüyle tanınan bir Rhun dahlı. Reis Krugen tarafından yönetilir.

Mideon, Kral (Dherg): Dhergler ile Fhreyler arasındaki Belgric Savaşı'nın kilit oyuncularından biri. Dherg ırkının son kralı.

Minna: Bir kurt. Onu dünyadaki en akıllı hayvan olarak gören Suri'nin en yakın dostu.

Miralyit: Fhreylerin Sanatçılar kabilesi. Doğanın kuvvetlerini yönlendirerek sihir yapan bir halk.

Morton Whipple (Rhun, Rhen): Persephone'nin çocukluk arkadaşı.

Moya (Rhun, Rhen): Dahl Rhen'de coşkulu mizacı ve küstahlığıyla tanınan genç ve güzel bir kadın.

Mynogan: Gerek Dureyalıların gerekse diğer savaşçı kabilelerin taptığı üç savaş tanrısı. Savaş, Onur ve Ölüm'ü temsil ederler.

Mistik: Doğal dünyanın özüne erişebilen ve hem tanrıların hem de ruhların arzularını anlayabilen kişiler. Tura da Suri de Akdiken Koyağı'nda yaşayan birer mistiktir.

Nadak: Rhulyn'in kuzeyinde aynı isimli Rhun klanının yurdu olan bölge. Instaryalı Fhreyler tarafından yok edilmiştir ve sakinlerinin çoğu katledilmiştir.

Narsirabad: Malcolm'ın Dahl Rhen konağından alıp kullandığı büyük bir mızrak. Adı Fhreyce'de "sivri" anlamına gelir.

Neith: Dherglerin Belgreig'deki anayurtları. Neith devasa bir yeraltı şehridir ve Dherg kültüründe en çok hürmet edilen yerdir.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Nidwalden: Fhreylerin anavatanı Erivan'ı Rhunların memleketi Rhulyn'den ayıran büyük nehir.

Nifrel: Alt Rel. Ahretin üç bölgesinin en kasvetli ve nahoş olanı.

Nilyndd: Fhreylerin zanaatkâr kabilesi.

Nyphron (Fhrey, Instarya): Zephyron'un oğlu ve meşhur Galantiaların lideri. Alon Rhist'in yeni liderine saldırmasının ardından kanun kaçağı ilan edilmiştir. O ve Galantiaları, Dahl Rhen adlı Rhun köyüne sığınmışlardır.

On Klan: Yedi Rhulyn ve üç Gula klanından oluşan bütün Rhun ulusu.

Orinfar: Sanat kullanımını önleyebilen kadim Dherg rünleri.

Orman Tahtı: Feynin, başkent Estramnadon'daki Talwara'da yer alan tahtı. Caratacus'un altı Fhrey kabilesini temsilen birbirine sardığı altı ağaçtan yaratılmıştır.

Örf Bekçisi: Bir toplumun âdetlerini, geleneklerini ve toplu anılarını öğrenip bu konularda yetkili olan kişi. Bekçiler bildiklerini sözlü olarak nesilden nesile aktarırlar. En ünlü Bekçi, *Brin'in Kitabı*'nın yazarı olan Dahl Rhenli Brin'dir.

Padera (Rhun, Rhen): Bir çiftçinin karısı ve Dahl Rhen sakinlerinin en yaşlısı. Fevkalade aşçılık becerisiyle ve dahldaki en iyi şifacı olmasıyla tanınır.

Persephone (Rhun, Rhen): Dahl Rhen'in reisi ve Reglan'ın dul karısı. Boz Grin'i öldürmüştür.

Petragar (Fhrey, Instarya): Zephyron'un ölümünden sonra Feyn Lothian'ın atadığı Alon Rhist lordu.

Phyre: Nifrel, Rel ve Alysin adlı üç bölümü bulunan ahret.

Pithos: Mahsulleri uzun süre saklamakta kullanılan son derece büyük kil çömlek.

Raithe (Rhun, Dureya): Herkimer'in oğlu. Namıdiğer Tanrı Katili. Babasının ölümünün intikamını almak için Asendwayrlı bir Fhrey olan Shegon'u ve sonrasında Dahl Rhen halkını tehdit eden Gryndal'ı öldürmüştür.

Raov: Avını suratından başlayarak yiyen, korkutucu bir yırtıcı. Raovlar kemiklerden yaptıkları bir yatakta uyurlar ve uyumadan önce yatağa bir diğer kemik seti eklemelidirler. Tek bir raov bütün bir bölgeyi mahvedebilir.

Rapnagar (Grenmoria): Fhreyler tarafından Dahl Rhen'i yok edip

TELEGRAM KAKTUSUNX
Arion, Nyphron ve Raithe'i öldürmeleri için gönderilmiş bir akıncı grubunun lideri.

Rasra: Nadak Klanı'nın hami tanrısı.

Reglan (Rhun, Rhen): Dahl Rhen'in eski reisi ve Persephone'nin kocası. Konniger tarafından iktidarı ele geçirmek için yapılan bir girişimde öldürülmüştür.

Reis yaveri: Reisin eşine verilen saygı unvanı.

Rel: Ahretin üç bölgesinden biri.

Rhen: Rhulyn'in batısında aynı isimli Rhun klanının yurdu olan ormanlık bir bölge. Daha önce Reglan tarafından yönetilirken artık bölgeyi onun karısı Persephone yönetmektedir.

Rhist: Fhrey karakolu Alon Rhist'in kısa adı.

Rhulyn: Doğusunda Fhreylerin anayurdu Erivan'a ve batısında Fhrey karakolu Avrlyn'e komşu olan "Rhunlar Diyarı."

Rhulyn-Rhunlar: Rhunların yedi güney klanı: Nadak, Dureya, Rhen, Warric, Tirre, Melen ve Menahan. Rhulyn-Rhunlar devamlı olarak kuzeydeki Gula-Rhun klanlarıyla savaş halindedirler.

Rhun: Elan'ın başlıca beş ırkından biri. İnsan ırkı. Sözcük Fhreyce'de "ilkel" anlamına gelir ve bazılarınca aşağılayıcıdır. Teknolojik açıdan geri, batıl inançlı ve çoktanrılı bir ırktır. Küçük köy kümeleri halinde yaşarlar ve her klan bir reis tarafından yönetilir. Rhunlar iki büyük gruba ayrılırlar: Kuzeydeki Gula-Rhunlar ve güneydeki Rhulyn-Rhunlar. Bu iki taraf asırlardır savaşmaktadır.

Rhunca: Rhulyn'de yaşayan insanların konuştukları dil.

Roan (Rhun, Rhen): Oymacı Iver'in eski kölesi. Olağanüstü marifetli, duygusal açıdan yaralı bir mucit.

Rostwell: Caric'te iktidardakilerin hep beraber yemek yedikleri kocaman bir yemekhane.

Rul: Küçük bir Dherg istihkâmı. Rullar Belgric Savaşı esnasında sığınma amacıyla sınır boyunca inşa edilmişlerdir. Çoğu bir dizi makara ve çarkla açılıp kapanan gizli bir kapıya sahiptir ve içeridekileri sihir saldırılarından korumak için Orinfar rünleriyle çevrilidir.

Ryeteen: Fhreyce'de kuşlarla çok uzun mesafelere kadar taşınabilen basit bir işaretleme sisteminin sağladığı kısıtlı iletişim

TELEGRAM KAKTUSUNX
yöntemine verilen ad. *Ryetcen* ayrıca ayrıntılı listeler tutmakta kullanılır.

Sanat: Kullanıcının doğadaki güçlerden yararlanmasına imkân tanıyan sihir. Fhrey toplumunda Miralyit kabilesinin mensuplarınca icra edilir. Bu gücü taşıyan goblinlere oberdaza denir. Herhangi bir Sanatsal yetenek taşıdığı bilinen tek Rhun, Suri adında bir mistiktir.

Sanatçı: Sanat'ın icracısı.

Sebek (Fhrey, Instarya): Galantiaların en iyi savaşçısı. Şimşek ve Yıldırım adlı iki kleve kullanır.

Sel (Dherg): Persephone, Arion ve Suri'nin Hilal Orman'daki bir rulda buldukları üç Dherg'den biri. Ayaz'ın ikiz kardeşi.

Shahdi: Erivan genelinde düzeni sağlamakla görevli Instarya harici askerî grup.

Sharhasa: Miralyitli olmak isteyen Fhreylere uygulanan yetenek sınavı. Geçenlere Estramnadon Akademisi'ne girme ve Sanat öğrenme imkânı sunulur.

Shegon (Fhrey, Asendwayr): Savaşçı kabileye taze et tedarik etmek için Alon Rhist'te görevli bir avcı. Raithe'in babası Herkimer'i öldürmesinin ardından Raithe tarafından öldürülmüştür.

Sırlar Efendisi: Talwara'nın güvenliğinden sorumlu Feyn danışmanı. Unvanın şimdiki sahibi Vasek'tir.

Siegel (Rhun, Dunn): Dunn Klanı'nın reisi.

Sikar (Fhrey, Instarya): Alon Rhist'te görevli Instarya kabilesindeki bir subay ve devriye lideri. Galantiaların firarından önce Nyphron'un dostu.

Siyah bronz: Yalnızca Dherglerin bildiği, tarifinde altın, gümüş ve bakır bulunan metal alaşımı. Özellikle heykel yapımında önem taşır.

Strom: Üç Gula-Rhun klanından biri. Diğer ikisi Dunn ve Erling'dir.

Suri (Rhun, Rhen): Dahl Rhen'in Örf Bekçisi Maeve'le yasak aşk yaşayan Reglan'ın evlilik dışı çocuğu. Ormanda ölüme terk edilmiştir ama Tura adlı bir mistik tarafından kurtarılıp büyütülmüştür. Sanat kullanma becerisine sahip yegane Rhun olabilir. Yanından hiç ayırmadığı Minna adında beyaz bir kurdu vardır. İkisi en yakın dosttur.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Talwara: Feynin kaldığı ve hükûm sürdüğü Fhrey sarayının resmi adı.

Tanrı Katili: Bir Fhrey'i (Asendwayr Kabilesi'nden Shegon) öldürdüğü bilinen ilk Dureyalı Raithe'e verilmiş lakap. Dahl Rhen'de kalırken bir Fhrey'i daha (Miralyitli Gryndal'ı) öldürmüştür.

Taraklama: Yünü kırkmak ile eğirmek arasında gelen adım. Taraklar lifleri ayırmakta, temizlemekte ve birbirine karıştırmakta kullanılarak hizalanmış bir lif ağı oluşturulur.

Tegan (Rhun, Warric): Warric Klanı'nın reisi.

Tekchin (Fhrey, Instarya): Nyphron'un kanun kaçağı Galantialar çetesinin bir mensubu. Silah olarak ince, dar yalımlı bir kılıcı tercih eden sert, sözünü esirgemez bir savaşçı.

Tesh (Rhun, Dureya): Öksüz bir oğlan. Raithe'in haricinde Dureya Klanı'ndan geriye kalan tek kişi.

Tet: Tetlin Cadısı'ndan gelen bir küfür sözcüğü.

Tetlin Cadısı: Dünyadaki tüm hastalıkların, salgınların ve kötülüğün kaynağı olduğuna inanılan, herkesçe nefret edilen ölümsüz varlık.

Tirre: En güneydeki Rhun dahlı. Lipit'in yönetimindeki bu dahl Mavi Deniz'in kenarında, dar bir boğazın öbür yakasındaki Caric adlı Dherg şehrinin karşısında yer alır.

Tirre Konseyi: Persephone tarafından Rhunlara hükmedecek ve Fhreylere karşı verilen savaşa önderlik edecek bir karrel belirlenmesi amacıyla tüm Rhulyn klanlarının liderlerini bir araya getirmek için düzenlenmiş bir buluşma.

Tirşe: Genç hayvanların derisinden üretilen ve Dherglerin mükemmelleştirdikleri, harita çizmekte kullandıkları ince parşömen.

Tork: Öndeki uçları birbirine değmeyen sert, yuvarlak bir kolye. Rhun toplumunda liderlik nişanıdır. Dhergler torkları genellikle büyük başarıların mükâfatı olarak bahşederler.

Tressa (Rhun, Rhen): Dahl Rhen'in eski reisi Konniger'ın dul karısı.

Trilos (Fhrey, kabilesi bilinmiyor): Bahçe'deki Kapı'ya takıntılı esrarengiz bir kişi.

Tura (Rhun, klansız): Dahl Rhen'in yakınındaki Akdiken

TELEGRAM KAKTUSUNX
Koyağı'nda yaşamış ihtiyar bir mistik; Suri'nin akıl hocası. Büyük Kıtlık'ın gelişini öngörmüştür.

Uberlin: Ghazellerin taptığı kötülük tanrısı. Elan'daki tüm kötülüklerin kaynağı. Tetlin Cadısı'nın babası olduğuna inanılır.

Udgar (Rhun, Erling): Gulaların Erling Klanı'nın reisi.

Uli Vermar: Bir Feynin taç giymesinden üç bin yıl sonra veya ölümü üzerine diğer Fhreyler mevcut hükümdara meydan okuyabildiklerinde gerçekleşen olay. Bu ancak Aquila'ya başvurularak ve Gylindora'nın Borusu alınarak yapılabilir.

Umalyn: Fhreylerin ruhani meselelerle ve Ferrol'a ibadetle ilgilenen rahipler ve rahibeler kabilesi.

Urum Nehri: Bern'in batısında yer alan ve kuzey-güney yönünde uzanan, Raithe'in hayata yeni bir başlangıç yapmak istediği Avrlyn nehri.

Valentryne Layartren: Avempartha Kulesi'nde çok sayıda Sanatçının güçlerini birleştirerek hep birlikte çalışmalarına imkân tanıyan bir oda. Özellikle birilerinin yerini tespit etmekte kullanışlıdır.

Vasek (Fhrey, Asendwayr): Sırlar Efendisi.

Vernes: Dahl Tirre'nin hemen altında kurulu Rhun liman kenti.

Vertumus (Fhrey, Instarya): Petragar'ın özel asistanı.

Vidar (Fhrey, Miralyit): Aquila'da Miralyit Kabilesi'ni temsil eden kıdemli konsey üyesi ve Prens Mawyndulë'nin yeni öğretmeni.

Volhoric (Fhrey, Umalyn): Aquila'da Umalyn Kabilesi'ni temsil eden kıdemli konsey üyesi ve Aquila Himayedarı.

Vorath (Fhrey, Instarya): Nyphron'un Galantialarının bir mensubu. Rhunların sakal bırakma âdetini benimsemiştir. Başlıca silahları gürzler ve topuzlardır.

Warric: Yedi Rhulyn-Rhun klanından biri, Reis Tegan tarafından yönetilir.

Wogan: Hilal Orman'da ve civarında tabiat ruhuna verilen ad.

Yağmur (Dherg): Persephone, Arion ve Suri'nin Hilal Orman'daki bir rulda buldukları üç Dherg'den biri. Büyük bir kazma kullanan Yağmur sakin mizaçlı bir Dherg'dir. Halkının belki de en iyi kazıcısıdır ve Linden Lott müsabakasında birincilik ödülünü kazanmıştır.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Yarhold: Grenmoriaların anavatanı.

Yazdönümü: İki Rhun bayramından biri. (Diğeri Kışgeldi'dir.) Yazdönümü dev bir piknik ve çok sayıda atletik müsabaka üstüne kuruludur.

Ylfe: Aşağılayıcı Dherg ifadesi elfin Fhreyce'deki telaffuzu.

Yukarı Mızrak Vadisi: Üç Gula-Rhun klanının yurdu.

Zephyron (Fhrey, Instarya): Nyphron'un babası. Fenelyus'un ölümünün ardından Feynlik düellosunda can vermiştir. Lothian, Miralyitlilerin üstünlüğünü ve onların egemenliğine kafa tutmanın budalalığını göstermek için Zephyron'u oldukça kanlı bir şekilde öldürmüştür.

TELEGRAM KAKTUSUNX

Bu kitap; sesli yorumlarıyla alelade harflere yaşam veren, hayal gücümü dile getiren ve beni olduğumdan daha iyi gösteren, Elan romanlarının anlatıcısı Tim Gerard Reynolds'a adanmıştır. Teşekkürler, Tim; sana bir yemek daha borçluyum ve seni güldürerek kayıt seanslarını aksattığım için üzgünüm.

TELEGRAM KAKTUSUNX

TEŞEKKÜRLER

Ara sıra ortak bir kitap yaratmak için biriyle işbirliği yapmayı düşünüp düşünmeyeceğim sorulur. İlk tepkim hep şöyle olmuştur: "Başkalarıyla pek iyi geçinemem. O yüzden işbirliği yapmam zor olur." Dediğim doğrudur, münzevi ruhlu huysuz biriyimdir ve yazılarım söz konusu olduğunda hep titiz davranmışımdır. Fakat sıra teşekkürlerimi yazmaya geldiğinde *zaten* işbirliği yaptığımı ve de bu ürünü *pek çok* kişinin yeteneği ve sıkı çalışması sayesinde elinizde tuttuğunuzu açıkça anlarım.

En basit tabiriyle beni olduğumdan daha iyi gösteren bir sürü insan bulunur ve onların olağanüstü katkılarını belirtmemem densizlik olur. Daha başka teşekkürlerimi de okuduysanız bazı tanıdık isimler görürsünüz. Çünkü bu insanlar kadar sıradışı kimseler bulduğumda neden gidip başka birilerini arayayım ki?

Umarım kitabın başındaki ithafı görmüşsünüzdür. Onu şimdikinden daha fazla saygı duyamayacağım Tim Gerard Reynolds'a yazdım. Tim'in kariyerinin yıllar geçtikçe büyümesine tanıklık ettim ve bundan öyle mutluyum ki. Tek umudum süregiden başarısı arasında kitaplarımı seslendirecek kadar vakit bulması. Öykülerimi onunkinden başka bir sesin anlattığını hayal edemiyorum.

Sesli kitaplar benim için çok önemli bir formattır ve Recorded Books'ta teşekkür etmek istediğim bazı kimseler var. Andy Paris, öykülerimle Tim'i eşleştirmenin bilgeliğini gördü ve sanırım bütün dinleyicilerim bu nedenle ona minnettar. Brian Sweeny ile Troy Juliar daha en başta çalışmalarımı sesli prodüksiyon için seçtiler. İlk İmparatorluğun Efsaneleri'ne cömertçe tekliflerde bulunarak yazılarıma güvenmeyi sürdürdüler ve gelecekte daha başka çalışmalarımın da prodüksiyonunu yapmakta gösterdikleri hevese bayılıyorum. Ayrıca bir kartalın gözlerine ve çok keskin kulaklara sahip kayıt mühendisimiz John Nebel'e de teşekkür

TELEGRAM KAKTUSUNX
etmek istiyorum. John'un müzikaller de yazması beni etkiledi. Robin ve ben olağanüstü bir yetenek isteyen o işte ona başarılar dileriz.

Olağanüstü yetenek demişken, bu kitabın kapağını da Marc Simonetti'nin harikulade resimlerinden biri süslüyor. Bilmeyenleriniz varsa Marc *Kılıçlar Çağı*'na ilaveten *The Crown Conspiracy*, *Avempartha* ve *Nyphron Rising* kitaplarının Fransızca basımları için de harika resimler sundu. Ayrıca *Hollow World*, *The Death of Dulgath* ve *Destanlar Çağı*'nın İngilizce basımlarına kapaklar yarattı. Bunlardan son ikisi ona en iyi fantazi sanat eseri dalında art arda Stabby Ödülleri kazandırdı. Üstelik onu fazlasıyla hak ettiği bu ödüle Reddit'in /r/Fantasy sayfasındaki harikulade insanlar layık gördüler. Teşekkürler, Marc, ve *Savaş Çağı*'nın son versiyonlarını görmek için şimdiden heyecanlanıyorum. Ön müsveddeler bile aklımı başımdan aldı.

The Making of Age of Swords'un (önsözde bahsettiğim ilave materyalin) bir kopyasını isterseniz kopya editörlerimin bu kitaba ne kadar katkıda bulundukları hakkında epey bilgi sahibi olabilirsiniz. Bunu daha önce de söyledim ama tekrarlamaya değer: Siz, hanımlar, beni tam bir budala gibi görünmekten kurtardınız. Hem Laura Jorstad hem de Linda Branam pek çok kitapta benimle beraber çalıştılar ve pek çoğunda daha çalışmaya devam etmelerini içtenlikle umuyorum. İkinize de yeteneğinizden ve ayrıntılara gösterdiğiniz olağanüstü özenden dolayı minnet borçluyum.

Bazılarının biliyor olabileceği gibi ben melez diye nitelendirilen türde bir yazarım – yani kitaplarını hem geleneksel bir yayınevinden hem de bağımsız olarak yayımlayan biri. Eserlerimi kendim yayımlarken bir kitabın başarı sağlayıp sağlamayacağı hususunda bir tek benim endişelenmem gerekir. Eğer kitaplarımdan biri tutulmazsa yalnızca ben acı çekerim. Geleneksel olarak yayımlarken ise çıkıp, "Bu kitap basılmayı hak ediyor," diyenlere yönelik bir sorumluluk duyarım. O kimselerin bana güvenerek itibarlarını tehlikeye attıklarının bilhassa bilincinde olurum. Bu çok ciddiye aldığım bir yükümlülüktür ve umarım güvenlerine layık olabilmişimdir. O nedenle ilk olarak bu serinin ilk üç kitabını satan Fuse Literary Agency'den Laurie McLean'e, kitapları ülke dışında satmakta olan ve yeni Riyria öykülerinin yayımlanmasına

TELEGRAM KAKTUSUNX
imkân veren bir yayım planı belirlemekte bana ve Del Rey'e cömertçe yardım ederken bir yandan da İlk İmparatorluğun Efsaneleri kitaplarının yayımlanmasını hızlandıran JABberwocky Literary Agency'den mevcut menajerim Joshua Bilmes'e ve özellikle de Del Rey'deki editörüm Tricia Narwani'ye teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Tricia yetenekli ve güvenilir biri olmasının yanı sıra benim ve eserlerimin fevkalade bir destekçisi.

Hem Tricia hem de Joshua *Kılıçlar Çağı*'nı okuyup harika geribildirimlerde bulundular. Fakat nihai ürüne katkı sağlayanlar onlarla sınırlı değildi. Bir yazarın sahip olmayı umabileceği en iyi beta okuyucu ekibe de teşekkür etmek istiyorum. Bu insanlar ücret almadan dar bir zaman aralığında çalışırlar ve her seferinde dört dörtlük fikirler verirler. Bütün beta okuyucularım alenen tanınmak istemese de her birine tek tek minnet duyuyorum. Robert S. Aldrich, Michael Jay Brunt, Kyle Campbell, Jeffrey Carr, Greg Clinton, Paul Dunlap, Louise Faering, Daniel E. Foley, Cathy Fox, Christopher Haught, Sarah ve Nathaniel Kidd, Amy Lesniak-Briggs, Joseph C. Martin III, Richard Martin, T. Anders Mikkelsen, Elizabeth Ocskay, Beth Rosser ve Melanie Sanderson'a en derin teşekkürlerimi sunarım.

Eşim Robin'in yaptığı katkıların boyutunu benden başka hiç kimse tamamen bilemez. Tutkusunun, kendini adamışlığının ve diğer bütün kitaplarım gibi buna da harcadığı fazlasıyla uzun saatlerin yukarıda belirttiğim herkesin toplam çabasından daha fazla etkisi olmuştur. Tüm o insanların muazzam katkıları düşünüldüğünde bu hiç de hafife alınacak bir iddia değil. Her bir kitaba harcadığı zamanın benim harcadığımdan çok daha fazla olduğundan eminim. Dediğim gibi *The Making of Age of Swords*'da eşimin ne yaptığına dair daha fazla bilgi edinebilirsiniz. Ücretsiz kopyalarını almayanlar için işte Robin'in sorumluluklarından sadece bazıları: alfa okuyucu, yapısal editör, satır editörü, beta test idarecisi, proje yöneticisi, işletmeci, pazarlama gurusu ve de temsilcilerimle, editörlerimle, tanıtımcılarımla ve çeşitli satış ve pazarlama çalışanlarıyla aramdaki irtibat sorumlusu. Onun idare ettiği düzeltme, bazı zamanlama sorunlarından dolayı bu kitapta bilhassa zordu. Kusursuz bir dünyada Linda ve Laura işlerini art arda yaparlardı. Diğer bir deyişle Linda evvela değişiklikleri ger-

TELEGRAM KAKTUSUNX
çekleştirirdi, sonra Laura bunları revize ederdi. Fakat işi geciktirmemek için birbirlerine paralel çalışmaları gerekti ve böylece Robin onların değişikliklerini karşılaştırıp son okumadan gelen eklemelerimle başa çıkmak zorunda kaldı. Bu çok zahmetli ve zaman alıcı görev, kitabın kalitesini büyük ölçüde artırdı.

Sözlerimi sonlandırmadan önce çalışmalarıma şevkle verdiğiniz destekten dolayı siz okuyucularıma bir kez daha teşekkür etmek istiyorum. Korsanlıkla ve "tüm sanat bedava olmalı" zihniyetiyle dolu bir zamanda insanların kitaplara para ödemek istediklerini görmek cesaret verici. Ödediğiniz paralar yukarıda belirttiğim kişilerin maaşlarını temin ediyor ve bana gönlümce bir hayat sürdürme lüksü tanıyor. Hep okumak isteyeceğim kitaplar yazdığımı söylemişimdir ki bu doğru. Fakat ayrıca tıpkı yayımcılarıma karşı olduğu gibi size karşı da bir sorumluluk taşıdığımı hissediyorum. Size daima üretebildiğim en iyi kitapları sunmak için çabalayacağım ve verdiğiniz desteğe ebediyen minnettar kalacağım.